

Cuprinsul revistelor din anul 1945

- Revista nr. 1 - 1 ianuarie 1945
ÎNSĂRCINAREA CELUI UNS - PAG. 3
- Revista nr. 2 - 15 ianuarie 1945
RIDICAREA RECONSTRUCTORILOR - PAG. 27
- Revista nr. 3 - 1 februarie 1945
BOTEZ - DE CE? - PAG. 51
- Revista nr. 4 - 15 februarie 1945
SABATUL ÎMPĂRĂȚIEI ȘI DOMNUL ACESTUIA - PAG. 75
- Revista nr. 5 - 1 martie 1945
CURĂȚAREA DE RELIGIE FACUTĂ DE REGE - PAG. 99
- Revista nr. 6 - 15 martie 1945
SĂRBĂTOAREA DE ELIBERARE A REGELUI - PAG. 123
- Revista nr. 7 - 1 aprilie 1945
PROVOCAREA DEMASCĂRII - PAG. 147
- Revista nr. 8 - 15 aprilie 1945
O RĂMĂȘIȚĂ PENTRU ÎMPĂRĂȚIE - PAG. 171
- Revista nr. 9 - 1 mai 1945
CE URMEAȘĂ DUPĂ „PLINĂTATEA NEAMURILOR”? - PAG. 189
- Revista nr. 10 - 15 mai 1945
„SERVICIUL VOSTRU ÎNȚELEPT” - PAG. 213
- Revista nr. 11 - 1 iunie 1945
UN POPOR PENTRU CHESTIUNE - PAG. 237
- Revista nr. 12 - 15 iunie 1945
TEMELIA SIGURĂ PENTRU LUMEA NOUĂ - PAG. 253

- Revista nr. 13 - 1 iulie 1945
NECLINTIT PENTRU ADEVARATA ÎNCHINARE - PAG. 275
- Revista nr. 14 - 15 iulie 1945
„ÎNDREPTĂȚIREA VIETII” - PAG. 291
- Revista nr. 15 - 1 august 1945
ÎNDREPTĂȚITORUL ȘI CĂILE SALE - PAG. 319
- Revista nr. 16 - 15 august 1945
IERTAREA DĂTĂTOARE DE VIAȚĂ ÎN DECURSUL
ACESTEI LUMI - PAG. 347
- Revista nr. 17 - 1 septembrie 1945
APĂRAREA SERVULUI LUI IEHOVA - PAG. 371
- Revista nr. 18 - 15 septembrie 1945
APĂRARE PRIN CUNOȘTINȚĂ - PAG. 395
- Revista nr. 19 - 1 octombrie 1945
„CÂNTAREA CEA NOUĂ” - PAG. 417
- Revista nr. 20 - 15 octombrie 1945
„CÂNTAREA CEA NOUĂ” - PAG. 439
- Revista nr. 21 - 1 noiembrie 1945
TRĂIND SUB HAR, ȘI NU SUB LEGE - PAG. 463
- Revista nr. 22 - 15 noiembrie 1945
SĂ NE ADUCEM AMINTE DE CREATORUL LUMII NOI - PAG. 483
- Revista nr. 23 - 1 decembrie 1945
„DARUL LUI NESPUS DE MARE” - PAG. 507
- Revista nr. 24 - 15 decembrie 1945
„VESELIȚI-VĂ NAȚIUNI, ÎMPREUNĂ CU POPORUL SĂU!” - PAG. 529

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Impărăției lui Jehova**

Vol. LXVI

1 Ianuarie 1945

Nr. 1

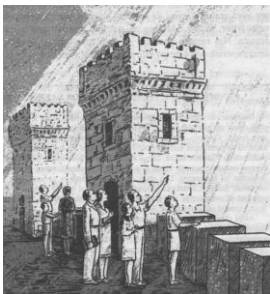
Cuprins:

ÎNSĂRCINAREA CELUI UNS - Pag.3

DUCEREA LA BUN SFÂRȘIT A UNGERII - Pag.9

BOGĂȚII ALE NOII CREAȚII - Pag.15

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehovă;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehovă.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehovă: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehovă. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehovă pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehovă prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehovă Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehovă și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehovă Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXVI

1 Ianuarie 1945

Nr. 1

ÎNSĂRCINAREA CELUI UNS

„Spiritul Domnului Iehova este peste Mine; pentru că Iehova M-a uns să propovăduiesc veștile bune celor blânzi; El m-a trimis că vindec pe cei cu inima rănită, să proclam eliberarea pentru cei captivi, și deschiderea închisorii pentru cei ce sunt legați”. – Isa. 61:1, *ASV*.

IEHOVA face ca forța Lui activă să fie peste unșii Săi. El vrea ca ei să facă cea mai importantă lucrare, și fără forța activă sau Spiritul Domnului Iehova cei unși nu ar putea s-o facă niciodată. Prin urmare, nu există nici o garanție ca ei să facă lucrarea cu rezultatele dorite. Toată slava și mulțumirea se datorează Celui care pune Spiritul Lui peste slujitorii Săi unși. Cu acest Spirit ei sunt unși de Iehova, mai degrabă decât cu vreun ulei special compus ca acela cu care au fost unși preoții, împărații și profeții lui Israel din vechime.

2. Actul divin al ungerii este însărcinarea de către Domnul Iehova dată slujitorilor Săi de a vorbi și a face lucrurile pe care El le poruncește și le autorizează în slujba Lui. Spiritul cu care El îi unge este forța activă prin care El le dă posibilitatea și îi împuternicește să-și îndeplinească însărcinarea primită de la El. Termenii acesteia sunt stabiliți clar; și indiferent de ceea ce aduce rearanjamentul postbelic printre națiuni, termenii acestei însărcinări rămân neschimbați. Acești termeni au fost fixați de Iehova Dumnezeu, care spune: „Eu sunt DOMNUL, Eu nu mă schimb”. (Mal. 3:6). Acei termeni vor rămâne și vor fi împliniți fără schimbare până când ziua mare a răzbnării divine pune capăt perioadei internaționale postbelice. Până atunci este o vreme de milă și favoare specială de la Dumnezeu, în timpul căreia cei care doresc să scape de răzbnarea dreaptă a lui Dumnezeu ar putea beneficia permanent prin ascultarea de slujitorii Săi unși. Trimiterea de către El a slujitorilor Săi este un act de milă și grație divină.

3. În mod clar, trimiterea celor unși sau însărcinați se datorează faptului că închinarea la Iehova Dumnezeu a fost călcată în picioare pe pământ. Mai mult, trimiterea lor este fiindcă este aproape timpul de a restaura acea închinare și de a o face să înflorească pe pământ, unde religia a dominat foarte mult timp. Religia s-a străduit dintotdeauna să nimicească și să zdrobească închinarea curată, închinarea la Iehova, Dumnezeu adevărat și viu. Acum Guvernul a fost întemeiat în ceruri, care va permite doar închinarea Domnului Dumnezeu Iehova, care deține puterea atât pe pământ cât și în cer. Pe cei care părăsesc religia și care adoptă închinarea curată în Spirit și în adevăr Guvernul îi va lăsa să trăiască. Niciodată forțele aliate ale religiei, catolici, protestanți, evrei, și păgâni, nu vor fi permise să facă închinarea lui Iehova să pară pentru toți, ci ele vor dispărea de pe pământ. Încercarea lor în acea direcție va fi ultima, finală. Binele rezultat prin realizarea însărcinării divine de unșii lui Dumnezeu nu va fi produs în zadar și nu va pieri de pe pământ. Ca și confirmare a acestor adevăruri ne întoarcem acum la un studiu al însărcinării celor unși și al rezultatelor care vor urma prin îndeplinirea ei, așa cum este arătat în profetația lui Isaia, capitolul șaiszeci și unu.

4. În acest capitol există o schimbare bruscă a vorbitorului de la cel al capitolului anterior al profetiei lui Isaia, capitolul şaizeci. În tot capitolul, Iehova prin Spiritul Său peste profet vorbeşte despre organizaţia Lui universală, sfântă, care este ilustrată de „femeia” Lui credincioasă Sion. În cuvintele Lui de adresare către ea Dumnezeu ia notă de întunericul răutăţii care învăluie pământul, şi negura religiei şi ignoranţa care acoperă popoarele. El vede că este nevoie să se facă ceva din pricina celor cu inima curată şi a persoanelor neprihănite înghiţite de acest întuneric. De aceea Domnul Iehova dă poruncă organizaţiei Sale universale Sion: „Scoală-te, luminează; căci lumina ta a venit, şi slava DOMNULUI a răsărit peste tine. Căci, iată, întunericul va acoperi pământul, şi negura oamenii; dar DOMNUL va răsări peste tine, şi slava Lui va fi văzută peste tine”. – Isa. 60:1, 2.

5. O parte din organizaţia universală Sion a fost pe pământ, adică, gruparea Lui mică de slujitori consacraţi pe care El i-a uns să fie martorii Lui. Aceştia şi organizaţia lor vizibilă pentru slujba lui Dumnezeu au suferit în mijlocul tristeţii şi întunericului general; şi această suferinţă a fost provocată de duşmanii lui Iehova şi ai Guvernului Său. Astfel, tot Sionul, pe care-l reprezintă cei unşi de pe pământ, a suferit, iar activitatea Sionului pe pământ a fost distrusă şi închinarea lui Dumnezeu aproape ştearsă. Doar o rămăşiţă a membrilor ei pe pământ s-a găsit să rămână credincioasă sub atacurile teribile ale forţelor întunericului în timpul perioadei Primului Război Mondial de la 1914-1918 d. Cr.

6. Din şi după 1919 Iehova Dumnezeu a poruncit rămăşiţei credincioase a Sionului să se ridice din starea ei asuprită şi să aprindă lumina favorii lui Dumnezeu şi a descoperirii din Cuvântul Lui, Biblia, şi să se implice activ în reflectarea acestei lumini asupra celor care sunt încă în întuneric. Domnul Iehova asigură rămăşiţa organizaţiei Sale universale Sion că vor urma rezultate sigure după această activitate a ei. El mângâie Sionul şi rămăşiţa lui cu promisiunea că va construi organizaţia pământească vizibilă a ei şi o va înfrumuseţa, şi că favoarea continuă a lui Dumnezeu asupra ei nu o va lăsa să fie răsturnată din nou. Organizaţia va deveni populată cu iubitorii luminii şi adevărului: „Cel mic va deveni o mie, şi cel slab o naţiune puternică; Eu, Iehova, voi grăbi acest lucru la vremea lui”. (Isa. 60:22, *ASV*). Acea vreme a fost din 1919 d. Cr.

UNSUL VORBEŞTE

7. Dar cine să ducă aceste informaţii consolatoare la rămăşiţa afectată şi s-o trezească la acţiune? Aproape ca şi un răspuns la cuvintele emoţionante ale lui Iehova din Isaia capitolul şaizeci, o voce nouă se aude spunând: „Spiritul Domnului Iehova este peste Mine; pentru că Iehova m-a uns să propovăduiesc veştile bune celor blânzi; El m-a trimis să vindec pe cei cu inima rănită, să proclam eliberarea pentru cei captivi, şi deschiderea închisorii pentru cei ce sunt legaţi”. (Isa. 61:1, *ASV*). Isaia, care a scris aceste cuvinte, vorbea sau scria pur şi simplu pentru altcineva, şi acel cineva trebuia să ia aceste cuvinte, să le rostească şi să le aplice pentru ca profetia să devină realitate. De fapt, Isaia a fost o figură profetică sau un tip al acestuia. Poporul evreu era înclinat să urmeze conducerea rabinilor lui. Ei fac ca aceste cuvinte ale lui Isaia să se aplice naţiunii lor evreieşti, ca şi cum aceştia ar fi ca o naţiune unsă de Iehova Dumnezeu să ducă veştile mângâietoare la toată omenirea. Dar noi nu suntem lăsaţi să ne bazăm pe interpretarea oamenilor referitor la cui îi este poruncit: „Să nu vă numiţi învăţători; căci unul singur este învăţătorul vostru, şi voi toţi sunteţi fraţi”. (Mat. 23:8, *ASV*) Avem raportul inspirat referitor la împlinirea reală a cuvintelor profetice ale lui Isaia; şi astfel vorbitorul adevărat asupra căreia sunt ele împlinite ne

este arătat în mod clar. Acela este Isus Cristos. Referitor la acest fapt, este scris la Luca 4:14-22 (traducerea *Emphatic Diaglott*):

8. „Și Isus s-a întors în puterea Spiritului în Galileea; și vestea cu privire la El a ieșit prin toată țara de primprejur. Și El învăța în sinagogile lor, fiind aplaudat de toți. Și a venit la Nazaret, unde fusese crescut; și după obiceiul Său în ziua de sabbat, a intrat în sinagogă, și s-a ridicat să citească. Și cartea profetului Isaia I-a fost dată; după ce a deschis cartea, El a găsit locul unde era scris: „Spiritul Domnului este peste Mine, pentru că El m-a uns să proclam veștile bune celor săraci; El m-a trimis să vestesc eliberarea celor captivi, și recuperarea vederii a celor orbi; să distribui libertatea celor asupriți; să proclam o eră a acceptării cu Domnul”. Și după ce a închis cartea, a înapoiat-o slujitorului, și s-a așezat jos. Și ochii tuturor celor care erau în sinagogă erau atent fixați asupra Lui. Și El a început să le spună: Astăzi, această scriptură, care ați auzit-o, s-a împlinit”. Și toți L-au mărturisit și s-au minunat de cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui”.

9. Nimeni altul nu putea lua corect cuvintele din profeția lui Isaia, să le citeze și să le aplice pentru sine în deplinătatea sensului lor decât Isus Cristos. Cu aproape șase luni înainte de aplicarea Lui publică a cuvintelor pentru Sine, El fusese uns cu spiritul Domnului Iehova. Un om, profetul Ioan Botezătorul, mărturisește despre ungerea lui Isus. „Și Ioan a mărturisit, spunând: Am văzut Spiritul coborându-se din cer ca un porumbel, și s-a așezat peste El. Și nu L-am cunoscut (recunoscut); dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a spus: Peste cine vei vedea Spiritul coborându-se, și rămânând peste El, Acela este cel care botează cu Spiritul Sfânt. Și eu am văzut și am mărturisit că acesta este Fiul lui Dumnezeu”. (Ioan 1:32-34). Un alt om, un discipol prima dată al lui Ioan și apoi al lui Isus, adică, apostolul Petru, mărturisește despre același fapt, spunând: „Acel cuvânt, spun, știți... după botezul pe care l-a propovăduit Ioan; cum Dumnezeu a uns pe Isus din Nazaret cu Spiritul Sfânt și cu putere; care a mers peste tot făcând binele și vindecând pe toți cei ce erau asupriți de diavolul; căci Dumnezeu era cu El”. – Fapte 10:37, 38; Luca 3:21-23.

10. Din acest motiv, Isus a devenit Cristos, căci „Cristos” înseamnă „Cel Uns”. El a devenit „Prințul Mesia”, căci cuvântul ebraic „Mesia” înseamnă de asemenea „Cel Uns”; și Isus a fost uns ca să fie Principalul sau Prințul în „Împărăția cerurilor”. (Dan. 9:25). Chiar dacă a fost în trup, Isus, ca un om perfect și fără păcat, a fost un membru al organizației universale a lui Dumnezeu Sion. Dar acum, cu ocazia botezului Său, organizația sau „femeia” lui Dumnezeu, Sionul a dat naștere lui Isus ca „Prințul Mesia” sau ca Isus Unsul, Isus *Cristos*. Și în acel moment au venit cuvintele lui Dumnezeu din cer, „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea”, și astfel să se știe că Dumnezeu Îl născuse acum ca un fiu spiritual și astfel Îl chemase în Împărăția cerurilor. Isus a fost așadar o „creatură nouă”. Trupul perfect de carne a fost doar mijlocul fizic prin care El a făcut voia lui Dumnezeu până când a sosit timpul ca El să-și dea viața în trup pentru ca să justifice Numele lui Dumnezeu ca o jertfă de răscumpărare.

11. Cristos Isus nu a vorbit nimic altceva decât adevărul nazarinenilor din sinagogă în acea zi de sabbat când a spus: „Astăzi, această scriptură, pe care ați auzit-o acum, s-a împlinit”. Astfel El a dat o dovadă și o interpretare infailibilă la modul cum se aplică profeția lui Isaia. (61:1-3). Profetul Isaia spunând și scriind cuvintele l-a prefigurat pe Cristos Isus. Numele lui Isaia înseamnă „Salvarea lui Iehova”. Numele lui Isus înseamnă „Iehova este Salvare”, și de aceea este practic identic ca sens cu numele lui Isaia; fapt care este destul de potrivit. Și faptul că Isaia l-a prefigurat pe Cristos Isus este afirmat sub inspirație, la Evrei 2:9-14.

CONDIȚII

12. Termenii scriși ai însărcinării pe care Isus i-a spus cu gura Lui în Nazaret arată motivul adevărat sau misiunea principală pentru care singurul Fiu născut al lui Dumnezeu a venit pe acest pământ. La vârsta de treizeci de ani, vârstă la care preoții evrei ai Israelului ieșeau din perioada de probă și intrau pe deplin sub îndatoririle preoțești, Isus era credincios și sincer fiind fără pată la acea vârstă fiind dedicat misiunii Sale speciale. Cu alte cuvinte, Isus s-a consacrat sau s-a predat să facă voia specială a lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu, Tatăl Lui a sfințit sau a făcut sfântă această consacrare a lui Isus prin revărsarea Spiritului Său peste Isus, ca o dovadă a acceptării divine a Lui. Prin urmare, înainte ca Isus să poată să înceapă misiunea Lui, El trebuia să fie uns de Dumnezeul Său și trebuia să fie luminat cu privire la misiunea Sa și trebuia trimis. Dovada că Dumnezeu L-a trimis a fost ungera Lui. Datorită ungerii sau însărcinării lui Isus, Dumnezeu a trimis Spiritul Său peste Isus și acest Spirit l-a luminat pe Isus și L-a umplut cu putere să facă voia lui Dumnezeu, Tatăl Lui.

13. Ascultați acum afirmația misiunii principale a lui Isus prin venirea Sa pe pământ și întruparea Lui ca om, așa cum este rostită de propriile Sale buze: „Spiritul Domnului este peste Mine, pentru că El m-a uns să vestesc evanghelia celor săraci; El m-a trimis să vindec pe cei cu inima rănită, să propovăduiesc eliberarea celor captivi, să pun în libertate pe cei ce sunt loviți, și recuperarea vederii pentru cei orbi; să propovăduiesc anul de îndurare al Domnului”. (Luca 4:18, 19). Aceste cuvinte afirmă clar că Iehova Dumnezeu a uns și a trimis pe Fiul Său Cristos Isus să propovăduiască, adică, să fie un martor pentru Iehova prin proclamarea deschisă a veștii bune. Isus a fost de acord că avea o misiune de propovăduire, când a spus celor care doreau să-L limiteze ca predicator la un singur loc: „Trebuie să propovăduiesc Împărăția lui Dumnezeu și în alte cetăți; căci pentru aceasta sunt trimis”. (Luca 4:42, 43). Vestea bună pe care a propovăduit-o El l-a făcut un martor al lui Iehova, căci vestea bună a fost despre Împărăția lui Dumnezeu și, prin urmare, ea se referea la suveranitatea universală a lui Iehova Dumnezeu. Mărturia în acest sens, la Luca 8:1, spune: „Și s-a întâmplat după aceea, că El a străbătut fiecare cetate și fiecare sat, propovăduind și arătând veștile îmbucurătoare ale împărăției lui Dumnezeu; și cei doisprezece [apostoli] erau cu El.”

14. Mărturisind că a venit să fie un martor al lui Iehova, Isus a spus lui Ponțiu Pilat la încheierea vieții Sale umane: „Așa cum spui tu, Eu sunt un Împărat. Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este de partea adevărului ascultă glasul Meu”. (Ioan 18:37, *Goodspeed*). La venirea Lui de atunci, Isus nu a venit ca să domnească ca împărat în trup pe pământ, nici la Ierusalim, nici la Roma sau Vatican, ci a venit să propovăduiască și să mărturisească despre adevărul Împărăției lui Dumnezeu, Împărăția cerurilor. El a venit să dovedească că nu poate fi abătut de la adevăr la religie, și că tot ceea ce Satan Diavolul și demonii lui ar putea să-i facă lui Isus în trup nu ar putea să-L determine să-și calce credința din tot sufletul și ascultarea față de suveranitatea universală a lui Iehova Dumnezeu. El a venit să justifice Cuvântul și Numele lui Dumnezeu și să-l dovedească pe Satan un mincinos și un dumnezeu fals, menținându-și integritatea Sa nepătată față de Împărăția lui Dumnezeu. Aceasta însemna că Cristos Isus trebuia să fie adevărat și credincios ungerii pe care I-a dat-o Dumnezeu.

15. La Luca 4:18, 19 cuvintele însărcinării sunt dintr-o traducere grecească a lui Isaia 61:1, 2; și este posibil ca, dacă acestea sunt cuvintele exacte pe care le-a citit Isus din sulul cărții, El să fi citit versiunea greacă Septuaginta (LXX) a Scripturilor ebraice. Originalul evreiesc spune: „Spiritul Domnului Meu (Iehova) este peste Mine, pentru că (Iehova) M-a uns ca să spun veștile

bune celor asupriți, M-a trimis să leg pe cei cu inima rănită”, etc., (Isa. 61:1-3, *Rotherham*). Citând aceste cuvinte inspirate, Isus nu a susținut că este a doua persoană din așa-numitul „dumnezeu trinitar”. Nu; ci El a recunoscut că Iehova Dumnezeu L-a trimis și I-a dat instrucțiuni ce să spună și să facă. Prin urmare, Isus a recunoscut dominația universală sau suveranitatea Dumnezeului Său și Tată Iehova. El a mărturisit că este supus voii lui Dumnezeu. Isus nu a avut nici o pretenție în a fi egal în putere și slavă și co-eternitate cu Iehova Dumnezeu.

16. Prin aceleași cuvinte Isus a declarat că numirea Lui nu a venit de la vreun om sau grup de oameni. Ea nu a venit de la Ioan Botezătorul, care a cufundat pe Isus în apă, ci de la Singurul care poate ordina sau numi propovăduitori ai evangheliei, adică, Iehova. Având Cea Mai Mare Autoritate în spatele misiunii Lui, și astfel având singura ordine valabilă, Cristos Isus a mers mai departe cu îndeplinirea însărcinării Sale, indiferent dacă religioniștilor le-a plăcut sau nu. El a spus religioniștilor cine era Cel ce L-a ordonat să propovăduiască, când a spus: „Am venit în Numele Tatălui Meu, și nu mă primiți;...Nu fac nimic de la Mine; dar după cum Tatăl Meu m-a învățat, vorbesc aceste lucruri. Și Cel ce m-a trimis este cu Mine; Tatăl nu m-a lăsat singur; căci Eu fac întotdeauna acele lucruri care-I fac plăcere... Eu am ieșit și am venit de la Dumnezeu; nu am venit de la Mine, ci El m-a trimis”. (Ioan 5:43; 8:28, 29, 42). Clerul religios nu a pus nici un preț pe ordinarea lui Isus ca propovăduitor și slujitor al lui Iehova Dumnezeu, ci a contestat dreptul și autoritatea Lui de a sluji. „Și când a venit în templu, preoții cei mai de seamă și bătrânii poporului au venit la El în timp ce învăța și au spus: „Cu ce autoritate faci aceste lucruri? și cine ți-a dat această autoritate?” Și când ei au refuzat să recunoască lucrarea de botezare a lui Ioan ca venind de la Dumnezeu, Isus le-a spus: „Nici Eu nu vă spun cu ce autoritate fac aceste lucruri”. (Mat. 21:23-27). Nu era autoritatea Lui, ci autoritatea lui Iehova Dumnezeu; dar membrii clerului religios nu ar fi crezut aceasta dacă Isus le-ar fi explicat clar ordinarea Lui de la Dumnezeul Cel Prea Înalt.

17. De asemenea, Isus a mărturisit că are Spiritul lui Dumnezeu ca un sprijin a ordinării Lui. Prin acest Spirit sau forță activă Isus a adăugat greutate propovăduirii Lui făcând multe vindecări printre oamenii de rând. Fariseii religioși au încercat să-L discrediteze pe Isus și lucrările Lui, acuzându-L că este unit cu Diavolul și că acționează prin cooperare cu Diavolul sau „Beelzebub”. Ei au spus: „Omul acesta nu scoate diavolii, decât prin Beelzebub prințul demonilor”. Isus a redus argumentul lor la o absurditate și apoi i-a pus în fața unei dileme, spunând: „Dacă Satan scoate pe Satan, el este dezbinat împotriva lui însuși; cum va rămâne împărăția lui? Și dacă Eu, prin Beelzebub, scot afară demonii, copiii voștri prin cine îi scot? De aceea, ei vor fi judecătorii voștri. Dar dacă Eu scot demonii prin Spiritul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit la voi [v-a ajuns din urmă]”. – Mat. 12:24-28.

18. Fără îndoială că Cristos Isus a făcut minuni prin Spiritul lui Iehova Dumnezeu care era peste El, și prin urmare, Împărăția lui Dumnezeu îi surprinse dintr-odată pe acei religioniști, fiindcă Cel Uns ca să fie Împăratul lui Iehova în acel Guvern venise la ei nerecunoscut. Apoi, ca o dovadă suplimentară că Spiritul lui Iehova era peste El, El a adăugat acest avertisment: „Hula împotriva Spiritului Sfânt nu va fi iertată oamenilor. Și oricine vorbește un cuvânt împotriva Fiului omului, i se va ierta; dar oricine vorbește împotriva Spiritului Sfânt, nu i se va ierta, nici în lumea aceasta, nici în cea care urmează să vină”. – Mat. 12:31, 32.

19. Efectul pe care-l va avea Spiritul Domnului Iehova asupra lui Isus a fost prezis. Isus, prin descendență naturală din împăratul David, și în special devenind moștenitor al legământului pentru Împărăție, a fost prezis și vorbit ca fiind „David” și „Fiul lui David”. Numele „David” se potrivește bine Lui, căci el înseamnă „Preaiubit” și El este Fiul preaiubit al lui Dumnezeu în care Dumnezeu își găsește plăcerea. Prin urmare, după cum tatăl lui David era numit Iese, însemnând

„Viu”, tot așa Tatăl lui Isus din cer a fost prefigurat de Iese și se vorbește despre El în profetia lui Isaia ca „Iese”. În acest sens este scris despre Isus Cristos ca Odrasla sau Fiul Împărătesc al lui Iehova: „Și va ieși un toiag din tulpina lui Iese, și o Odraslă va crește din rădăcinile lui; și Spiritul DOMNULUI (Iehova) se va odihni peste El, spiritul înțelepciunii și al priceperii, spiritul sfatului și al tăriei, spiritul cunoștinței și al fricii de DOMNUL; și-L va face de o pricepere rapidă, [sau Îl va reîmprospăta] în frica DOMNULUI; și El nu va judeca după vederea ochilor Lui, nici nu va muștra după ce va auzi cu urechile Lui; ci cu neprihănire va judeca săracii, și va muștra cu dreptate pe cei blânzi ai pământului”. (Isa. 11:1-4, *Young*). Cu alte cuvinte, spiritul lui Iehova Dumnezeu odihnindu-se peste Slujitorul Său uns i-a împărțășit și a mărit în El aceste lucruri spuse, și anume, înțelepciunea, priceperea, sfatul, tăria, cunoștința, și frica venerabilă de Dumnezeu. Aceste lucruri vor fi, nu de la Isus Cristos, ci de la Iehova Dumnezeu și de la Spiritul Său sau forța activă care acționa asupra lui Cristos Isus.

20. Fără îndoială că pentru un tip profetic al lui Cristos Isus ca Constructor al templului lui Dumnezeu i s-a spus lui Moise cu privire la meșterul Bețaleel: „Iată, am chemat pe nume pe Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur, din seminția lui Iuda; și l-am umplut cu Spiritul lui Dumnezeu, în înțelepciune, în pricepere, în cunoștință, și în tot felul de lucrături, ca să facă lucruri meșteșugite, să lucreze în aur, argint, și în aramă, și în tăierea pietrelor, pentru a le lega, și în sculptura lemnului, ca să lucreze în tot felul de lucrături”. (Exod 31:1-5). Drept rezultat, cortul lui Dumnezeu a fost construit de Bețaleel și ajutoarele lui în armonie exactă cu modelul arătat lui Moise pe Muntele lui Dumnezeu. La o scară mai mare, Cristos Isus, cu spiritul Domnului Iehova peste El, își îndeplinește însărcinarea primită de la Dumnezeu și construiește templul spiritual în care locuiește Dumnezeu prin Spiritul Lui. – Efes. 2:20-22; 1 Cor. 3:16, 17.

21. Isus, în care profetia lui Isaia 61:1-3 își găsește prima și principala împlinire, și-a îndeplinit însărcinarea de a propovădui veștile bune celor blânzi. Aceste vești bune au luat forma specială de a fi vestea cea bună despre Împărăția lui Dumnezeu. Vestea era bună în special prin aceea că Împărăția era aproape, întrucât Acela pe care Iehova l-a uns pentru a fi Împărat, era prezent printre națiunea consacrată Israel a lui Iehova.

22. În cartea lui Isaia a fost foarte bine aranjat ca profetia ungerii să urmeze după chemarea lui Iehova față de organizația Lui Sion de a „se ridica, și lumina; căci lumina ta a venit, și slava DOMNULUI a răsărit peste tine”. (Isa. 60:1-22). Când a venit Isus, întunericul religiei și al răutății acoperea pământul. Chiar și israeliții bâjbâiau în întunericul „religiei evreilor”, care a anulat și a încălcat Cuvântul și poruncile lui Iehova Dumnezeu. De asemenea, din „vremurile neamurilor” se scurseseră atunci doar șase sute de ani din cei 2520, și națiunea israeliților zăcea în întunericul disperării, sub jugul greu al imperiului roman. Dar Isus le-a spus: „Eu sunt lumina lumii; cel ce Mă urmează nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. (Ioan 8:12). El a fost Principalul organizației universale a lui Iehova; și când s-a sculat la lucrarea Lui de luminare a altora cu privire la Dumnezeu și Împărăția Lui, Sionul s-a sculat și a luminat împreună cu El. Prin urmare, când Isus fusese uns și a mers după aceea în Galileea, teritoriul semințiilor Zabulon și Neftali, propovăduind și spunând acolo: „Pocățiți-vă; căci Împărăția cerurilor este aproape”, atunci apelul profetic de a „se scula și lumina” a fost adus la îndeplinire. După cum este scris: „Și părăsind Nazaretul, El a venit și a locuit în Capernaum, care este spre mare, în granițele lui Zabulon și Neftali: ca să se împlinească ce a fost rostit prin profetul Isaia, spunând: Țara lui Zabulon și țara lui Neftali, pe drumul spre mare, dincolo de Iordan, Galileea Neamurilor; oamenii care stăteau în întuneric au văzut o lumină mare; și celor care stăteau în regiunea și umbra morții le-a răsărit o lumină”. (Mat. 4:13-17). În mijlocul acestei călătorii de propovăduire, Isus a mărturisit în sinagoga

din Nazaret că profeția lui Isaia referitoare la Propovăduitorul Uns a fost împlinită în El, Cristos Isus.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce nu sunt vrednice slava și mulțumirea pentru unsul pentru lucrările făcute?
2. Ce este ungera și cum vor fi împlinite termenii acesteia?
3. De ce au fost trimiși unșii? și cu ce durabilitate pentru binele produs?
4. În Isaia capitolul șazeci, cine este vorbitorul și de ce este dat un ordin însuflețitor?
5. Cum a suferit Sionul în mijlocul acestui întuneric?
6. Ce ordin dă Iehova rămășiței Sionului, și cu ce asigurări o mângâie?
7. Ce spune aducătorul informației mângâietoare? și pe cine îl identificăm a fi el, și cum?
8. Care au fost circumstanțele sub care a fost declarată identificarea vorbitorului?
9. Ce mărturie avem care susține pe Isus în a aplica cuvintele profetului la Sine?
10. Cum a devenit Isus Cristos și Mesia? și cum a fost născut el ca atare?
11. De ce a fost foarte potrivit ca Isus să aplice cuvintele profetice ale lui Isaia la Sine?
12. Ce au indicat termenii scriși ai ungerii cu privire la Isus pe pământ? și prin urmare ce procedură trebuie urmată cu privire la el pentru a împlini profeția?
13. Pe cine îl arată profeția ca trimițându-L pe Unsul, și în ce misiune generală?
14. În cele din urmă, ce mărturie a dat Isus însuși cu privire la misiunea Sa pe pământ? și de ce a fost obligat el să fie fidel ungerii sale?
15. În preluarea cuvintelor din Isaia 61:1-3, ce a tăgăduit Isus, și dimpotrivă, ce a mărturisit?
16. Ce a arătat și afirmat Isus Cristos cu privire la ordinarea sa? și ce fapte arată modul cum religioniștii s-au raportat față de ordinarea sa?
17. Cum a arătat și afirmat Isus că spiritul lui Dumnezeu a susținut ordinarea Sa?
18. Cum îi depășise dintr-odată regatul lui Dumnezeu pe religioniști? și de ce comiteau ei un păcat de neiertat?
19. Ce efect a prezis Isaia capitolul 11 despre odihnirea spiritului asupra lui Isus? și cum a produs spiritul un astfel de efect?
20. Cum a fost Bețaleel, în această privință, un tip al lui Cristos Isus?
21. Ce fel de vești bune a predicat Isus, și împlinesc Isaia 61:17?
22. În ce fel urmează în mod potrivit profeția ungerii Isaia capitolul șazeci? și ce raport inspirat cu privire la Isus arată împlinirea profețiilor în acea ordine?

DUCEREA LA BUN SFÂRȘIT A UNGERII

ISUS a mers să propovăduiască, pentru că a fost trimis. Iehova, a cărei ungeră era asupra lui Isus, a fost Acela care L-a trimis. L-a trimis încotro? La Ierusalim sau în alt oraș să-și stabilească reședința permanentă acolo și să prezideze o adunare de oameni înscriși în calitate de propovăduitor rezident și slujitor al lor? Nu! Iehova Dumnezeu nu i-a încredințat lui Isus nici o adunare locală, ci L-a uns și L-a însărcinat să propovăduiască la toată națiunea Israelului. Națiunea întregă era adunarea Lui, și în special cei blânzi sau cei ce se simțeau asupriți de religie și care doreau libertate pentru a-L sluji pe Dumnezeu corect. După cum a mărturisit Isus: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”. – Mat. 15:24.

2. Prin urmare, El nu s-a limitat să propovăduiască doar în Ierusalim sau în una din multele sinagogi din Palestina. Ci peste tot în țară, și tuturor celor pe care i-a întâlnit le-a propovăduit veștile Împărăției. Pe lângă templu și toate sinagogile disponibile, Isus a propovăduit în casele private ale oamenilor. La o fântână El a propovăduit unei femei samaritene și i-a mărturisit că El este Cristosul sau Unsul. El s-a cazat la munte și la mare pentru a adresa mesajul Său mulțimilor mari ale oamenilor de rând. La timp și ne la timp, zi și noapte, El a propovăduit Cuvântul lui Dumnezeu. El nu a construit nici o sală de spectacol sau clădire prevăzută cu platformă și amvon de la care să predice; nici nu a făcut vreo colecție de bani pentru a ridica astfel de clădiri religioase. Cei blânzi din toată națiunea erau adunarea Lui, pentru care El a fost uns să le propovăduiască. El a mers la oameni așa cum a fost trimis, și nu a așteptat ca ei să vină la El la o locație fixată. În acest mod profeția Psalmului 22:22 a fost împlinită; după cum este scris, la Evrei 2:11, 12, care spune: „Din acest motiv Lui nu-I este rușine să-i numească frați, și zice: Voi vesti Numele Tău (Numele lui Dumnezeu Iehova) fraților Mei, în mijlocul adunării voi cânta lauda Ta”. (*Goodspeed*). Isus nu a fost un predicator rezident, ci a fost mereu în mișcare. El a spus „ca un comentariu al propriilor Lui activități: „Săracilor li se propovăduiește evanghelia. Ferice de acela, care nu se va poticni în Mine”. (Mat. 11:5, 6). Imitarea metodei lui Isus i-a ofensat pe religioniști atunci și acum.

3. Totuși, cum a îndeplinit Isus celelalte părți ale însărcinării Lui așa cum le-a recitat la Nazaret? Este adevărat că El a vindecat mulțimile mari de bolnavi, invalizi și persoane infirme; dar acesta nu este modul în care El a legat pe cei cu inima zdrobită permanent. El nu i-a izbăvit pe evrei din captivitate sau de sub dominația opresivă a cuceritorilor romani. El nu a eliberat pe nimeni din închisorile romane, nici chiar pe Ioan Botezătorul din temnița închisorii lui Irod. Cu toate acestea, El l-a informat pe Ioan Botezătorul care era în închisoare că însărcinarea divină de la Isaia 61:1-3 era în plină desfășurare. Cum așa? Pentru că lucrurile la care se referă profeția sunt de proporții mai mari decât aceste lucruri temporare, fizice. – Mat. 11:1-6.

4. Inimile zdrobite pe care El le-a vindecat fuseseră zdrobite de eșecul aparent al promisiunilor divine referitoare la Împărăție, pe care evreii o așteptaseră să fie întemeiată de Mesia împreună cu națiunea lor. Acum, dimpotrivă, ei erau acolo sub jugul plin de ură al Romei și sub grea ocară. Inimile au mai fost zdrobite de urâciunile și nedreptățile comise în numele religiei evreilor, urâciuni care au hulit Numele lui Dumnezeu, au anulat poruncile Lui și au încătușat oamenii. Acele inimi mai fuseseră rănite de conștiința păcatului și de nevoia unei ispășiri adevărate față de Dumnezeu, mai degrabă decât umflate și îngrășate cu mândria auto-neprihănirii pe care clerul religios o afișa în general. Aceste inimi Isus le-a vindecat prin vestirea către ei a mesajului vindecător al Împărăției lui Dumnezeu și a adevăratei răscumpărări din păcat. El a propovăduit eliberarea celor blânzi sau asupriți, care era o eliberare durabilă din robia păcatului, a autorului lui, Satan și a organizației lui rele.

5. Faptul că a făcut pe unii orbi literal să vadă a fost doar ceva întâmplător față de dăruirea de către Isus a vederii spirituale celor care fuseseră orbiți de tradițiile religiei și de poruncile clerului. Isus a pus în libertate pe cei zdrobiți și călcați în picioare prin proclamarea fără teamă a adevărului și expunerea falsităților și practicantilor religiei. După cum a spus El: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți într-adevăr ucenicii Mei; și veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi... Oricine comite păcat este slujitorul păcatului. Și slujitorul nu rămâne în casă (lui Dumnezeu) pentru totdeauna; dar Fiul rămâne pururea. Deci, dacă Fiul vă va face liberi, veți fi într-adevăr liberi”. (Ioan 8:31, 32, 34-36). Isus a mai propovăduit „anul acceptabil al Domnului”, sau „anul harului lui Iehova”. Un astfel de an al acceptării și harului nu s-a datorat doar

propovăduirii mesajului, „Împărăția cerurilor este aproape”, ci și faptului că El și-a limitat activitățile de propovăduire la organizația tipică a evreilor. Aceasta le-a dat lor primele oportunități cu privire la Împărăție, înainte ca aceste oportunități să fie deschise națiunilor din afară, neamurilor. – Mat. 10:5.

6. În conformitate cu Luca 4:16-19, în însărcinarea pe care Isus a citit-o la Nazaret ca fiind atunci în curs de împlinire, El nu a citit nimic cu privire la proclamarea zilei de răzbunare a lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că El nu a îndeplinit partea însărcinării stabilită la Isaia 61:2, și anume, „să proclam... ziua răzbunării Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei care se jelesc”. Chiar înainte de Isus, Ioan Botezătorul a avertizat cu privire la o zi tipică a răzbunării asupra națiunii evreiești, spunând clerului religios: „Generație de vipere, cine v-a avertizat să fugiți de mânia viitoare?...iată că acum toporul este pus la rădăcina copacilor... El vă va boteza... cu foc: ...El va arde pleava într-un foc care nu se stinge”. (Mat. 3:7-12). Mai mult ca sigur, Isus a propovăduit o zi tipică a răzbunării lui Dumnezeu când a anunțat distrugerea viitoare a Ierusalimului și când a plâns pentru oraș în timp ce spunea acest lucru. (Luca 19:41-44). Referindu-se la distrugerea care se apropia asupra Ierusalimului, ca un tip al distrugerii organizației religioase a „creștinătății” în acest sfârșit al lumii, Isus a spus: „Căci zilele acelea vor fi zilele răzbunării, pentru ca să se împlinească toate lucrurile care sunt scrise”. (Luca 21:22-24). Asupra acelei generații religioase, a spus Isus, că va „veni tot sângele nevinovat vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați ucis între templu și altar”; și apoi a declarat căci casa templului din Ierusalim va rămâne pustie, abandonată de Iehova Dumnezeu și lăsată în soarta ei”. – Mat. 23:34-38.

7. Pentru mângâierea urmașilor Săi credincioși El a spus: „Oare nu va răzbuna Dumnezeu pe aleșii Săi, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Eu vă spun că îi va răzbuna în curând. Totuși, când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:7, 8). „Ferice de cei ce plâng; căci ei vor fi mângâiați”. (Mat. 5:4). Isus și-a îndeplinit însărcinarea de a mângâia în Israel pe cei ce plâneau sincer.

8. Așadar, toate faptele arată că Cristos Isus pe pământ a fost credincios ungerii Sale prin împlinirea însărcinării Sale divine până la momentul morții Lui pe lemn. Tocmai din acest motiv El a fost răstignit pe lemn, dovedind că toată persecuția religioasă care a condus la această crimă nu reușise să distrugă integritatea Lui sau să-L facă neascultător față de termenii însărcinării Lui. Faptul că El s-a dovedit credincios și adevărat în calitate de Slujitor al lui Iehova și martor până la moartea rușinoasă a justificat pe Iehova Dumnezeu ca fiind cel care deține pe bună dreptate dominația universală și ca fiind vrednic de supunerea tuturor creaturilor mari și mici din întregul univers. Acest lucru l-a dovedit pe Satan Diavolul un mincinos în acuzarea lui de egoism a tuturor membrilor organizației universale a lui Iehova. El a demonstrat că Împărăția cerurilor va fi întotdeauna loială Domnului Iehova. Ca o răsplată pentru această credincioșie, Atotputernicul Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți și L-a înălțat la dreapta Sa.

ALȚI UNȘI

9. Profetația lui Isaia 61:1-3 referitoare la Propovăduitorul uns nu și-a avut împlinirea ei completă în lucrarea scurtă a lui Isus în trup. În timpul acelor trei ani și jumătate de activitate pe pământ Cristos Isus a asociat ucenicii cu El însuși; și aceștia au luat parte la propovăduirea aceluiași mesaj ca și al Lui. În special cei doisprezece apostoli au făcut așa, doar unul s-a dovedit a fi trădător. Cu toate că acești apostoli și alți ucenici au fost trimiși de Isus cu instrucțiuni să

propovăduiască Împărăția, nu a fost adevărat că ei au fost unși atunci cu Spiritul lui Iehova: „căci Spiritul Sfânt nu a fost dat încă; fiindcă Isus nu a fost încă proslăvit”. (Ioan 7:39). Prin urmare, nici unul din ei în acel timp nu putea aplica la sine profeția lui Isaia despre ungere. Dar a urmat ziua sărbătorii Cincizecimii, la zece zile după înălțarea lui Isus la cer și gloriificarea Lui acolo. În aceea zi a venit începutul împlinirii profeției vechi a lui Ioel, și anume: „Și veți știți că Eu sunt în mijlocul lui Israel, și că Eu sunt Iehova, Dumnezeuul vostru, și nu este altul; și poporul Meu nu va fi dat de rușine niciodată. Și se va întâmpla după aceea, că voi turna din Spiritul Meu peste orice trup; și fiii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor vedea viziuni; și chiar peste slujitori și peste slujitoare în acele zile voi turna din Spiritul Meu”; după care urmează o prezicere referitoare la ziua răzbunării lui Iehova. – Ioel 2:27-32, *ASV*.

10. Când apostolii și tovarășii lor ucenici primiseră Spiritul Sfânt revărsat în acea zi a Cincizecimii, apostolul Petru a vorbit prin puterea lui (a Spiritului) și a citat și a aplicat profeția lui Ioel ca fiind atunci în plină desfășurare. (Fapte 2:14-21). Desigur, Spiritul Sfânt al lui Iehova nu a fost turnat, nici nu a fost turnat de atunci, peste toate creaturile umane. Înainte de Cincizecime Spiritul a fost turnat doar peste consacratul Isus; dar acum de la și după Cincizecime același Spirit a fost turnat peste toate creaturile în trup care au fost consacrate lui Iehova Dumnezeu ca slujitori și slujitoare ale Lui. Acele persoane în trup care nu erau într-o relație de legământ cu Dumnezeu prin Cristos și care nu erau devotate slujbei Lui nu au venit sub revărsarea Spiritului. Prin Isus Cristos Spiritul a fost astfel revărsat: După ce a fost proslăvit la Tatăl Său ceresc și după ce a primit „promisiunea Spiritului Sfânt”, El l-a vărsat peste discipolii Săi pregătiți și în așteptare pe pământ. Astfel, ei au devenit un trup botezat cu Spirit sub El, Capul lor uns. – Fapte 2:32, 33.

11. Această revărsare a Spiritului sau a forței active a lui Iehova peste urmașii credincioși ai lui Cristos Isus a indicat anumite lucruri: Mai întâi, că consacrarea lor față de Dumnezeu fusese acceptată, că fuseseră îndreptățiți sau făcuți drepecți cu El, prin meritul răscumpărător al jertfei lui Isus și că fuseseră născuți din Dumnezeu pentru a deveni copiii Săi spirituali. Cu alte cuvinte, ei au devenit creaturi noi, Israeliti spirituali; și relația lor cu Iehova Dumnezeu nu se mai datora faptului că au fost născuți ca israeliti sau evrei după trup și că au fost circumciși. (2 Cor. 5:17). Ulterior, Spiritul a fost vărsat peste neamuri sau non-evrei, care s-au consacrat lui Dumnezeu prin Cristos. (Fapte 10). Și ei au devenit creaturi noi în Cristos.

12. Faptul că Spiritul a fost revărsat peste toți aceștia, a însemnat, așadar, că ei fuseseră botezați în „trupul lui Cristos”. Referitor la acest lucru apostolul Pavel scrie: „Căci după cum trupul este unul și totuși are multe părți, și toate părțile trupului, așa cum sunt multe, formează un singur trup, tot așa este și cu Cristos. Căci noi toți - evrei sau greci, sclavi sau oameni liberi - am fost botezați într-un singur Spirit ca să formăm un singur trup, și toți am fost umpluți cu un singur Spirit. Acum voi sunteți trupul lui Cristos, și în mod individual părți ale lui”. (1 Cor. 12:12, 13, 27, *Goodspeed*). Un astfel de „trup al lui Cristos” botezat cu Spirit este biserica lui Dumnezeu; Isus este Capul, iar biserica este trupul Lui; și Spiritul curge în jos de la El la ei. – Efes. 1:22, 23; Col. 1:18.

13. Înseamnă oare aceasta că toți cei din „trupul lui Cristos” sunt unși de Iehova Dumnezeu? Da; deși nu direct așa cum a fost uns Isus, ci prin Isus Cristos. Mărturisind despre această ungere, apostolul Pavel scrie bisericii adevărate: „Dar este Dumnezeu acela care ne întărește pe noi și pe voi pentru Cristos; El ne-a uns și și-a pus sigiliul Lui peste noi și ne-a dat Spiritul Lui în inimile noastre, ca arvună (sau ca garanție)” (2 Cor. 1:21, 22, *Goodspeed*). După ce a avertizat cu privire la unșii falși sau împotriviți ai unșilor lui Dumnezeu, apostolul Ioan îi asigură pe cei credincioși ai bisericii, spunând: „Voi aveți o ungere de la Cel Sfânt, și cunoașteți

toate lucrurile. Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi, și nu aveți nevoie ca să vă învețe cineva; ci după cum ungerea Lui vă învață cu privire la toate lucrurile, și este adevărată, și nu este o minciună, și după cum v-a învățat ea, rămâneți în El”. – 1 Ioan 2:20, 27, *ASV*.

14. Putem concluziona atunci din aceste fapte scripturale, că membrii trupului sau bisericii lui Cristos sunt autorizați să folosească și să aplice la ei înșiși aceleași cuvinte pe care le-a folosit Isus, și anume, „Spiritul Domnului Iehova este peste Mine; pentru că Iehova m-a uns să propovăduiesc veștile bune la cei săraci”? Da; chiar dacă ei sunt mai mulți decât un trup al bisericii sub Cristos Capul lor care vorbesc așa. Profetul Isaia, folosind pronumele personal „mine” sub inspirație, nu ilustra sau prefigura pe fiecare membru individual creștin, ci prefigura în primul rând pe Cristos Isus și în al doilea rând toată biserica sub Cristos ca o unitate sau ca un singur trup. Desigur, este potrivit ca fiecare membru sub Cristos să aplice cuvintele din Isaia 61:1-3 la sine, indicând astfel sursa ordinării lui; dar aceasta nu înseamnă că această profecie este pe deplin împlinită în acel individ care o citează. Nu toți membrii trupului lui Cristos, biserica, au fost pe pământ în același timp. Prin urmare, acum că suntem în zilele întemeierii Împărăției și a sfârșitului lui Satan, acei din trupul lui Cristos care sunt încă pe pământ sunt membrii finali sau „picioarele” acestuia. Cu toată încrederea acești consacrați, născuți din Spirit pot să preia cuvintele lui Isaia și să declare deschis peste tot ungerea lor de a propovădui ca venind de la Iehova Dumnezeu, Cel Prea Înalt, Teocratul.

15. Trebuie remarcat că prima împlinire a profetiei lui Ioel referitoare la revărsarea Spiritului a venit *în zilele din urmă* ale relației tipice a Israelului cu Dumnezeu. Conform citării lui Petru din profecie, va veni o împlinire mai mare și finală a aceleiași profetii în zilele din urmă ale „creștinătății”, și anume, la acest sfârșit al lumii religioase a lui Satan. Așa cum a fost explicat în numărul 1 din August 1944 a *Turnului de Veghere*, această împlinire finală a profetiei lui Ioel a început într-un mod accentuat în anul 1919 asupra rămășiței martorilor lui Iehova, și a devenit deosebit de accentuată în 1922. Prin urmare, într-un mod realist, această rămășiță a celor îndreptățiți, născuți din Spirit, inclusiv cei care au fost adăugați rămășiței de la data menționată mai sus, pot prelua și rosti profetia lui Isaia referitoare la ungerea primită de la Iehova. Și, într-adevăr, ei fac acest lucru *ca o unitate*, ca clasa „servului credincios și înțelept” sub Isus Cristos, Capul lor.

CORP DE SERVI

16. Când Isus a citat și a aplicat cuvintele din Isaia 61:1, 2, acest lucru i-a uluit pe religioniștii din Nazaret și i-a determinat rapid să încerce să-L arunce în prăpastie și să-L omoare cu pietre. Tot așa citarea încrezătoare a aceluiași cuvinte din Isaia de rămășița martorilor lui Iehova care declară ordinarea lor ca venind de la Dumnezeu îi uimește și neliniștește pe religioniști. Ea a contestat ordinarea membrilor clerului religios, care luptă în mod fanatic pentru ordinarea lor pe care o primesc prin instituțiile lor religioase. Dar martorii lui Iehova arată că ordinarea pe care o pretinde a o avea acest cler religios nu este valabilă și nu are nici o valoare în fața lui Dumnezeu, pentru că profetia lui Iehova Dumnezeu prin Isaia nu a prezis nici o organizație religioasă sau sectă ca un instrument autorizat de Dumnezeu să numească slujitori adevărați ai lui Dumnezeu și predicatori ai veștii Lui bune sau a evangheliei Împărăției. Ordinarea membrilor trupului lui Cristos nu este de la oameni sau prin oameni, ci este de la Dumnezeu prin Isus Cristos. Împăratul Cristos Isus în ceruri încă spune, „Spiritul Domnului Iehova este peste Mine; pentru că

Iehova M-a uns să propovăduiesc veștile bune la cei blânzi”. De aceea, Cristos Isus, în aceste zile din urmă, are grijă ca îndatoririle și obligațiile care sunt impuse de ungere să fie îndeplinite prin rămășița membrilor trupului Său care sunt încă pe pământ. Prin urmare, sub El, Capul ei, rămășița martorilor lui Iehova spune: „Spiritul Domnului Iehova este peste Mine; pentru că Iehova M-a uns să propovăduiesc”.

17. Martorii lui Iehova declară că ordinarea lor de a propovădui ca slujitori ai evangheliei este doar de la Iehova Dumnezeu și prin Cristos Isus. Orice altă ordinare în afară de aceasta, cum ar fi ordinarea membrilor clerului de o organizație sectară religioasă, este o farsă și o capcană înșelătoare. „Eu nu am trimis pe profeții aceștia, totuși ei au alergat; nu le-am vorbit, totuși ei au proorocit”. (Ier. 23:16-21, *ASV*). Prin urmare, Dumnezeu se simte obligat să pună Spiritul Lui peste acești ordinați religioși? Doar peste cei credincioși pe care Iehova Dumnezeu i-a uns sau însărcinat să propovăduiască rămâne Spiritul Lui. Prin urmare, doar acestora Iehova Dumnezeu prin Cristos Isus le încredințează vestea bună autentică, de încredere sau evanghelia Împărăției.

18. Ungerea cu Spirit este pentru lucrarea propovăduirii. Ea este spre slujirea sau slujba lui Iehova Dumnezeu. Din moment ce ungerea vine nu numai peste Isus Prințul, Mesia, ci și peste membrii trupului Său, biserica, ea unge toți membrii trupului lui Cristos să propovăduiască și să îndeplinească slujba lui Dumnezeu. Această ungere nu este numai peste unii din trup, cum ar fi apostolii sau cei care sunt numiți ca supraveghetori (*episcopi*) sau ca asistenți slujitori (*diaconi*) în cadrul bisericii. Ungerea este peste *toți* membrii trupului; și de aceea ea face întreg trupul și toți membrii lui împreună un trup de propovăduire, un trup slujitor. Fiecare și toți din ei împreună pot să spună, „Spiritul Domnului Iehova este peste Mine; pentru că Iehova M-a uns să propovăduiesc”; și din acest motiv ei toți împreună alcătuiesc o asociație slujitoare. Asociația lor este o societate de slujitori; din acest motiv fiecare din martorii lui Iehova este un slujitor al evangheliei Împărăției. Iehova a uns pe fiecare din ei cu Spiritul Lui și i-a însărcinat astfel să propovăduiască ca o mărturie pentru Iehova și Guvernul Său Teocratic. Prin urmare, acest fapt, nu le permite să fie divizați sau să se deosebească unii de alții, unii, câțiva ca fiind „un cler”, și restul, majoritatea, ca fiind „laici” cărora cei din „cler” sunt ordinați să le predice. Dimpotrivă, între ei nu există nici un așa-numit „cler”, și nici unul din ei nu este autorizat să acționeze ca „stăpâni peste cler”; ci ei toți sunt moștenirea lui Dumnezeu (Greacă: *kleros*). – 1 Pet. 5:3, *Versiunea Douay*.

19. Așa s-a întâmplat, când persecuția a făcut ca urmașii lui Cristos să fie „toți împrăștiați prin regiunile Iudeii și ale Samariei, cu excepția apostolilor”, atunci „cei ce au fost împrăștiați mergeau pretutindeni propovăduind Cuvântul. Atunci Filip s-a coborât în orașul Samariei, și le-a propovăduit pe Cristos”. (Fapte 8:1, 4, 5). Veridicitatea persoanelor de a fi slujitori și propovăduitori ai lui Dumnezeu nu este dependentă de și nici nu poate fi stabilită prin propovăduirea din spatele unui amvon sau în fața unui altar dintr-o clădire sau înaintea unui grup regulat de oameni care-i plătesc ca ei să slujească la un astfel de amvon sau altar. Este ungerea spiritului lui Dumnezeu cea care stabilește adevărul de a fi slujitori. Și în cazul acestora care sunt ordinați cu adevărat sau însărcinați să propovăduiască, fiecare prag sau ușă devine un loc de predicare (nu este necesar așa-numitul „amvon”); și toți cei care ascultă în casă devin o adunare pentru ei. Așa a fost metoda când apostolul Pavel „învăța... în public, și din casă în casă, mărturisind atât evreilor, cât și grecilor, pocăința față de Dumnezeu, și credința în Domnul nostru Isus Cristos”. – Fapte 20:20, 21.

20. Și nici nu sunt acești predicatori legați de cei din orice casă care constituie o adunare, ci ei sunt învățați să meargă „din casă în casă”. Nici nu sunt ei limitați la cei care ascultă din orice comunitate, ci exemplul arătat lor de Predicatorul Principal Uns, Cristos Isus, și de apostolii Lui,

este de a merge „în fiecare oraș și sat, propovăduind și arătând vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu”. (Luca 8:1; 13:22; Mat. 9:35; Marcu 6:6). Oriunde depun mărturie, fie doar la un ascultător, fie la câțiva sau la o mulțime, ei îndeplinesc ungerea și însărcinarea lor și propovăduiesc în capacitatea lor slujitoare. În orice ocazie, și nu conform unui timp planificat al unui program săptămânal al organizației religioase, ei sunt autorizați să propovăduiască: „Propovăduiește mesajul; stăruie asupra lui la timp și ne la timp”, este îndemnul apostolului către colaboratorul său credincios”. – 2 Tim. 4:2, *Goodspeed*.

21. De aceea, întotdeauna, ei trebuie să fie în alertă pentru a propovădui, prin orice mijloc de transmitere a informației referitor la Împărăție, fie pe cale orală, fie explicații Biblice tipărite sau prin ascultarea prelegerilor Biblice înregistrate. Ei nu sunt limitați doar la un singur loc pentru a predica. Dacă, ca și Isus, vreunui din ei îi este încredințat un teritoriu mărginit, atunci oriunde în acel teritoriu desemnat unde poate ajunge la alții există o stație sau un loc pentru a predica, indiferent de mărimea audienței. Numai așa „oile pierdute” pot fi găsite; pentru că cine sunt aceste „oi pierdute” și unde este locația lor nu poate fi fixat prin vreo direcție dată dinainte. Isus a învățat pe discipolii Săi să-i caute pe aceștia, spunându-le: „Mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel”. – Mat. 10:6.

22. Prin urmare, oricine este adus în trupul lui Cristos din pricina ungerii, este adus în organizație pentru a fi un propovăduitor, un slujitor al lui Dumnezeu. Nimeni nu este adus în trup doar pentru a forma o adunare de ascultători ca să asculte, în timp ce câțiva membrii numiți țin o predică săptămânal de o oră sau mai mult. Ci toți cei care sunt aduși în trupul lui Cristos, fie bărbați, fie femei, sunt aduși pentru a fi propovăduitori, slujitori. „Nu mai există nici parte bărbătească, nici parte femeiască; căci voi sunteți toți una în Cristos Isus”. (Gal. 3:28). Acesta este sensul profeției lui Ioel. (2:28, 29) că „fiii și fiicele voastre vor prooroci... și peste slujitori și peste slujitoare în acele zile voi turna din Spiritul Meu”. Cu toate că femeile nu au voie să propovăduiască și să învețe în biserică (1 Tim. 2:11, 12), totuși ungerea este și peste ele. Prin urmare, responsabilitățile și îndatoririle încredințate ale ungerii rămân peste ele la fel ca și în cazul bărbaților. Aceasta înseamnă că ele, ca și bărbații, sunt unse să propovăduiască vestea bună la cei la care le trimite Iehova prin Cristos Isus. Prin urmare, ele trebuie să mărturisească în orice ocazie celor la care sunt trimise ca martore ale lui Iehova. Așadar, fiecare din trupul lui Cristos trebuie să realizeze acum că chemarea lui în viață este de a fi un propovăduitor al evangheliei sau un slujitor. Toate celelalte lucruri sunt secundare.

23. Tot așa se întâmplă cu toți cei care sunt aduși acum într-o asociere benevolă cu trupul uns al lui Cristos. Ei sunt aduși într-o astfel de relație, nu pentru a forma o adunare permanentă ca să audă predici și să fie slujiți de cei unși, ca să se unească cu ei în slujirea Cuvântului și în depunerea mărturiei față de alții. Prin urmare, ei nu formează o clasă de laici față de cei unși, nici clasa unșilor nu formează un trup al clerului față de aceste „celelalte oi” cu bunăvoință; ci toți împreună sunt „o singură turmă” sub „un singur păstor”, adică Cristos Isus. – Ioan 10:16, *ASV*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce a mers Isus să predice? și cui în mod special?
2. Ce arată raportul cu privire la faptul dacă Isus a fost un predicator rezident? și cum a împlinit el astfel psalmul 22:22?
3. De ce nu a împlinit Isus celelalte părți ale însărcinării sale într-un sens pur literal al profeției lui Isaia?
4. Atunci cum a legat el pe cei cu inima frântă și a predicat eliberarea celor blânzi?

5. Cum a dat el recuperarea vederii celor orbi, cum a oferit eliberare celor asupriți, și cum a proclamat o epocă de acceptare cu Domnul?
6. Raportul din Luca 4:16-19 vrea să spună că Isus nu a proclamat ziua răzbunării lui Dumnezeu? și ce arată faptele?
7. Cum a împlinit el însărcinarea sa de a mângâia pe cei ce plâng?
8. Ce a dovedit și demonstrat faptul că Isus a fost fidel ungerii Sale?
9. De ce, în timpul slujirii lui Isus, discipolii nu au fost în stare să se includă sub împlinirea profeției lui Isaia? și când au fost ei în stare să facă acest lucru?
10. În ce sens a fost turnat atunci spiritul peste „toată” carnea și cum?
11. Care anumite lucruri cu privire la discipoli a indicat revărsarea spiritului ca având loc ca pregătitoare?
12. Ce a indicat în continuare revărsarea spiritului cu privire la o unire organică cu Cristos Isus?
13. Înseamnă aceasta că ei sunt unși de Iehova Dumnezeu? și ce mărturie este scrisă despre subiect?
14. Ce se poate spune, așadar, despre aplicarea profeției lui Isaia cu privire la ungerea lor, incluzând „picioarele” membre ale lui Cristos?
15. De ce poate lua rămășița din prezent cuvintele profetice ale lui Isaia într-un mod realist? și cum?
16. (a) Cum a pus la îndoială aplicarea profeției ordinarea clerului religios? (b) Cum a acordat încă atenție Cristos Isus împlinirii termenilor ungerii?
17. La ce ordinare aderă martorii lui Iehova? și ce-l obligă o astfel de ordinare pe Iehova să facă față de ei?
18. (a) Pentru ce este ungerea cu spirit, și peste cât de mulți? (b) De ce, atunci, nu pot fi divizați martorii lui Iehova ca „cler” și „laici”?
19. (a) Cum au fost demonstrate cele de mai sus în biserica primară sub persecuție? (b) Ce stabilește și ce nu stabilește veridicitatea persoanelor de a fi slujitori și predicatori ai lui Dumnezeu?
20. Unde, când și cât de des sunt ei autorizați să-și îndeplinească ungerea de a predica?
21. Ce se poate spune dacă lor li se atribuie un teritoriu limitat? și cum găsesc ei „oile pierdute”?
22. (a) Care este obiectivul de a fi adus în trupul lui Cristos prin ungere și ce influență are sexul în această chestiune? (b) Care este, așadar, chemarea în viață a acestora?
23. De ce sunt aduși și alții într-o relație de bunăvoință cu trupul lui Cristos? și care este relația lor cu cei unși?

BOGĂȚII ALE NOII CREAȚII

Dacă luați Biblia dumneavoastră, și vă întoarceți la prima epistolă a lui Petru, capitolul unu, versetele de la trei la cinci, veți citi: „Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care după mila Sa cea mare ne-a născut din nou pentru o nădejde vie prin învierea lui Isus Cristos din morți, la o moștenire nestrăcătorească și neîntinată, și care nu se vestește, rezervată în ceruri pentru voi, care sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită, în vremurile de apoi”.

Ești tu un astfel de născut în adevărul și spiritul Său și prin urmare născut la o moștenire cerească de bogății nestrăcătorești și neîntinate. Fiecare persoană născută astfel prin voia lui Dumnezeu pentru a fi copilul Lui spiritual este o creatură nouă sau o creație nouă, *acum*, în timp ce această lume veche încă rămâne. „Astfel dacă cineva este în Cristos este o creație nouă! Lucrurile vechi s-au dus; ele au devenit noi! Mai mult, toate lucrurile, sunt din Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine prin Cristos, și ne-a dat slujba împăcării”. (2 Cor. 5:17, 18, traducerea Rotherham). Înaintea acestei „creații noi” sau creaturi noi născută din Dumnezeu, toate perspectivele sunt noi, pentru că nădejdea ei este de a împărtăși bogățiile cerești cu Cristos Isus,

dacă rămâne credincioasă până la moarte. Din acel moment până la moarte omul trebuie să-și dovedească credincioșia față de Dumnezeu sub încercările severe.

La momentul coborârii Spiritului lui Dumnezeu, imediat după botezul în râul Iordan, „omul Cristos Isus” a devenit o creație nouă. Referitor la planul Lui de a veni pe pământ El a spus: „Pentru aceasta am venit în lume, ca să fiu un martor al adevărului. Oricine este din adevăr aude glasul Meu”. (Ioan 18:37). După cum Isus a fost credincios și adevărat ca martor pentru Numele Tatălui Său, care L-a născut, tot așa urmașii Săi credincioși trebuie să fie martori față de Numele Tatălui lor, Iehova Dumnezeu. Deoarece Isus a spus adevărul, a fost foarte tare ocărat și persecutat; și pentru că urmașii Lui spun adevărul, trebuie să se aștepte și ei să fie defăimați și persecutați, așa cum declară Scripturile la Psalmul 69:9 și Romani 15:3. Acele persoane luate astfel dintre națiuni ca un „popor pentru Numele lui Iehova” sunt despărțite de lume; și lor Cristos Isus le spune: „Dacă lumea vă urăște, știți că pe Mine M-a urât înainte ca să vă urască pe voi. Dacă ați fi din lume [această lume veche], lumea ar iubi ce este al ei; dar fiindcă nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales din lume [ca să deveniți creaturi noi], de aceea vă urăște lumea. Aduceți-vă aminte cuvântul pe care vi l-am spus: Slujitorul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au persecutat pe Mine, și pe voi vă vor persecuta; dacă au păzit Cuvântul Meu, îl vor păzi și pe al vostru. Dar toate aceste lucruri vă vor face pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis”. – Ioan 15:18-21.

Defăimările și persecuția care vin peste urmașii credincioși ai lui Cristos Isus se datorează faptului că ei mărturisesc despre adevăr; și aceasta le dă oportunitatea de a-și dovedi credincioșia lor și de a-și menține integritatea lor față de Dumnezeu. Devotamentul complet față de Iehova și Cristos Isus, și credincioșia până la sfârșit, sunt cerute tuturor celor care încep să calce, ca creaturi noi, pe urmele lui Isus. Acestora Isus le spune: „Fiți credincioși până la moarte, și vă voi da cununa vieții”. (Apoc. 2:10, *ASV*). Aceasta nu înseamnă o credincioșie parțială sau o credincioșie pentru un anumit timp, ci înseamnă a fi credincios tot timpul față de Dumnezeu și de Cristos. În privința aceasta este scris: „Este un cuvânt adevărat: Căci dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El; dacă suferim, vom și domni împreună cu El; dacă Îl negăm, și El ne va nega”. – 2 Tim. 2:11, 12.

Pavel, care a folosit în mod special expresia „creație nouă” a fost un slujitor credincios și un urmaș al lui Cristos Isus; și când a ajuns la capătul lucrării sale de apostol el a scris aceste cuvinte creaturilor noi: „Căci eu sunt gata acum să fiu dat ca o jertfă, și timpul plecării mele este aproape. M-am luptat o luptă bună, mi-am terminat cursa, am păzit credința; de acum este pusă pentru mine o cunună a neprihănirii, pe care Domnul, judecătorul drept, mi-o va da în ziua aceea; și nu numai mie, ci și tuturor celor ce iubesc venirea Lui”. (2 Tim. 4:6-8). Cursa lui Pavel este aceea pe care creatura nouă care-l urmează pe Cristos Isus trebuie s-o urmărească.

Din ziua Cincizecimii, când urmașii lui Cristos au fost născuți prin Spirit ca creaturi noi, până la a doua venire a lui Cristos Isus, chemarea și selecția membrilor familiei împărătești a lui Dumnezeu a progresat. Până la acel timp cei care au murit în credință și în credincioșie a trebuit să aștepte întoarcerea Domnului Isus și învierea. Acum venirea Domnului este un fapt împlinit, și cei credincioși, cum ar fi apostolul Pavel, au fost înviați și au devenit o parte a organizației cerești sau a casei împărătești a lui Dumnezeu. Celor cărora li s-a permis să rămână pe pământ până acum, și care sunt credincioși lui Dumnezeu și lui Cristos în împlinirea consacrării lor față de Dumnezeu, constituie partea pământească sau vizibilă a organizației lui Dumnezeu. Aceștia, rămânând credincioși până la moarte, vor fi schimbați instantaneu printr-o înviere din moarte la viață ca creaturi spirituale; după cum scrie apostolul Pavel: „Iată, vă arăt o taină; nu vom adormi toți [în

moarte], dar toți vom fi schimbați [la viață în spirit], într-un moment, la clipeala unui ochi, la ultima trâmbiță; căci trâmbița va suna, și morții [în Cristos] vor fi înviați nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci ceea ce este stricăcios trebuie să se îmbrace în neputrezire, și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire. Când ceea ce este stricăcios va fi îmbrăcat în neputrezire, și ceea ce este muritor va fi îmbrăcat în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de victorie”. – 1 Cor. 15:51-54.

În timp ce sunt pe pământ creaturile noi trebuie, ca să primească aprobarea lui Dumnezeu, să fie martori pentru Numele și Împărăția lui Iehova. În nici un alt mod ele nu pot să fie credincioase și să-și îndeplinească însărcinarea primită de la El. Însărcinarea lor ca cei unși de Domnul Dumnezeu Iehova este scrisă la Isaia 61:1-3: „Spiritul Domnului DUMNEZEU este peste mine; pentru că Iehova m-a uns să propovăduiesc veștile bune celor blânzi; El m-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să proclam eliberarea pentru cei captivi, și deschiderea închisorii pentru cei ce sunt legați; să proclam anul acceptabil al DOMNULUI, și ziua răzbunării Dumnezeului nostru; să mângâi pe cei ce plâng; să dau celor ce plâng în Sion, să le dau frumusețe în loc de cenușă, untdelemnul bucuriei în locul plânsului, haina laudei în locul spiritului apăsării; ca să fie numiți copaci ai neprihănirii, răsadul DOMNULUI, pentru ca El să fie proslăvit”. Această însărcinare este o comoară de bogății incomensurabile.

Creaturile noi unse trebuie să asculte de poruncile lui Iehova, porunci care sunt rostite prin Cristos Isus. Toți cei care nu reușesc sau refuză să asculte pe Isus Cristos, al cărui tip profetic a fost profetul Moise, vor fi distruși. (A se vedea Faptele Apostolilor 3:22, 23). Sfârșitul lumii a venit, și cu privire la ceea ce urmează a se împlini în acest timp special Isus a dat porunci specifice pentru urmașii Săi adevărați care sunt acum pe pământ, adică: „Această evanghelia a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca o mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul” (Mat. 24:14). Această poruncă trebuie ascultată, și din acest motiv urmașii merg ca martori pentru Numele lui Dumnezeu și pentru Împăratul Său Cristos Isus. Datorită credințioșiei lor în ascultare de poruncile Domnului ei sunt urâți de toți cei care sunt împotriva lui Dumnezeu și împotriva Împărăției Lui întemeiate. – Mat. 10:22.

În ascultare de Iehova Dumnezeu ei trebuie să meargă din casă în casă pentru a mărturisi despre Împărăție. (Luca 10:5). Pavel și ceilalți apostoli au făcut acest lucru. (Fapte. 20:20). Iehova a acordat acestor credincioși Numele Lui, adică „martorii lui Iehova”, și ei trebuie să îndeplinească îndatoririle atribuite lor pentru a mărturisi Numele Lui. (Isa. 43:10-12). Este sigur că ei vor întâmpina împotrivire din partea tuturor celor care nu sunt pentru Dumnezeu, dar ei trebuie să „asculte mai mult de Dumnezeu decât de oameni”. (Fapte 5:29). Ei vor respecta legile națiunilor atâta timp cât acele legi nu sunt contrare legii lui Dumnezeu; și la aceasta s-a referit Isus când a spus: „Dați dar Cezarului lucrurile care sunt ale Cezarului, și lui Dumnezeu lucrurile care sunt ale lui Dumnezeu”. (Luca 20:25). Pentru a aduce la îndeplinire legământul lor cu Dumnezeu acești credincioși suferă neapărat ocară și persecuție; dar acest lucru ei trebuie să-l rabde până la sfârșit. – Mat. 10:22; 24:13.

Au aceste creaturi noi credincioase promisiunea că vor primi bogății? Da; acei credincioși până la sfârșit vor fi cu certitudine părtași ai marilor bogății și se vor împărtăși cu Cristos Isus în slava și puterea Lui cerească. Cristos Isus este moștenitorul tuturor bogățiilor universului fără margini a lui Dumnezeu. (Evr. 1:2). Cei credincioși, care devin membri ai casei împărătești a lui Dumnezeu, sunt părtași cu Cristos Isus în slava Lui și în bogățiile fără margini; după cum este scris creaturilor noi: „Spiritul mărturisește cu spiritul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu; și dacă suntem copii, atunci și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și co-moștenitori cu Cristos;

dacă suferim cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El. Căci socotesc că suferințele din prezent nu sunt vrednice să fie comparate cu slava care va fi descoperită în noi în viitor”. – Rom. 8:16-18.

Pe parcursul perioadei din ultimii 1900 de ani, Iehova cheamă, învață și selectează pe cei ce formează casa Lui împărătească, unde Cristos Isus este Capul și Domnul. Credințioșii sunt ceruți de la toți care sunt aduși în familia împărătească a lui Dumnezeu. Milioane de persoane au fost induse să creadă că sunt creștini și, ca atare, susțin că sunt urmașii lui Cristos, dar majoritatea din ei nu au învățat niciodată ce se cere de la un urmaș al lui Cristos. Scripturile arată clar că numărul casei împărătești este limitat la 144 000. Cristos Isus este Domnul domnilor și Împăratul împăraților; și cei ce sunt cu El sunt chemați, aleși și credințioși. (Apoc. 17:14; 7:4-8). Acestora le sunt date bogățiile lui Dumnezeu, nu ca un stimulent pentru credințioșie, ci ca o prevedere iubitoare și de recunoaștere a Lui pentru cei care își dovedesc credințioșia și își mențin integritatea chiar până la moarte. Iehova nu angajează pe nimeni ca să-L slujească. El nu stimulează pe nimeni să-L slujească prin intermediul unei recompense. Nici o creatură nu ar putea aduce vreun câștig lui Iehova Dumnezeu, indiferent de ceea ce ar putea face. (Luca 17:10). Cei care se consacră să facă voia lui Dumnezeu și pe care Dumnezeu îi invită în legământul pentru Împărăție, și care își dovedesc cu bucurie credințioșia până la moarte, au voie să împărtășească bogățiile cerești cu Cristos Isus. Dragostea este motivul lor.

Este scris că dragostea este lucrul principal; și dragostea pentru Dumnezeu înseamnă că creatura este devotată cu totul și fără egoism lui Dumnezeu, indiferent de ce suferințe ar putea aduce credințioșia asupra ei. Dacă omul și-a dat acordul să facă voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să-o facă. Credințioșia totală, stimulată de dragoste sau altruism, aduce acestor iubitori bogățiile lui Dumnezeu; și referitor la acest lucru urmașul credincios al lui Cristos Isus a scris: „O, adâncul bogățiilor înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu!” (Rom. 11:33). Bogățiile lui Iehova sunt fără margini, astfel încât nici o creatură nu le poate înțelege pe deplin, dar în aceste bogății de nepătruns Dumnezeu îi primește pe cei care sunt urmași credințioși ai lui Cristos Isus până la moarte.

Cei 144 000 de membri ai casei împărătești sunt doar aceia luați dintre oameni care își găsesc locul lor veșnic în tărâmul invizibil al lui Iehova Dumnezeu. Pentru aceștia a fost scris: „Preaiubiților, acum suntem fii ai lui Dumnezeu, și încă nu s-a arătat ce vom fi; dar știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; căci Îl vom vedea așa cum este El”. – 1 Ioan 3:2.

Înseamnă aceasta că nici unul în afară de cei 144 000 nu va fi posesor al bogățiilor care sunt date de Iehova? Nu; aceasta nu este învățătura Cuvântului lui Dumnezeu. Cele 144 000 de creaturi noi constituie casa împărătească, trup care se împărtășește cu Cristos Isus în Împărăția Lui. Cei care sunt acum tovarășii pământești ai rămășiței de creaturi noi sunt invitați și acceptă invitația de a participa la bogățiile adevărului și bogățiile slujbei împreună cu rămășița. Când i-a învățat pe ucenicii Săi, Isus a spus: „Nu vă strângeți bogății pe pământ, unde le distrug moliile și rugina, și unde le sparg și le fură hoții, ci strângeți-vă bogății în cer, unde moliile și rugina nu pot să le distrugă, și unde nu le pot sparge și fura hoții. Pentru că oriunde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”. (Mat. 6:19-21, *Goodspeed*). Aceste cuvinte se aplică acelor creaturi noi chemate să fie urmași ai lui Cristos Isus; dar ele se mai aplică și celor care vor trăi și vor face voia lui Dumnezeu pe pământ.

Oare trebuie să se schimbe omul și să meargă în cer pentru a strânge bogății în cer? Nu; omul poate să facă acest lucru chiar dacă nu merge în cer. Toate bogățiile comorilor provin din cer, și din această casă a comorilor vin bogății pentru cei care primesc cunoștința despre planurile lui Dumnezeu, așa cum sunt scrise în Cuvântul Lui, și care mai apoi sunt sânguincioși în eforturile

lor de a face voia lui Dumnezeu. Iehova este sursa bogățiilor, iar Cristos Isus este administratorul acestora. Oamenii care se dedică să dobândească bogății materiale pe pământ și care ignoră învățătura Domnului dobândesc ceea ce piere și dispare. Cei care se dedică să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu își strâng bogății care rămân pentru totdeauna. Bogățiile pe care oamenii ascultători le vor primi pe pământ sub Împărăție vin din cer. Dumnezeu este Dătătorul fiecărui dar bun și perfect, și El este în cerul cerurilor. – Iac. 1:17.

În final comorile pe care oamenii le adună în aceste zile din urmă nu le vor folosi la nimic. Egoismul a condus pe oameni să construiască mari bogății materiale; și acest lucru ei l-au făcut cu prețul suferințelor mari a altor oameni. De aceea comoara lor nu este de o valoare durabilă. Referitor la aceasta este scris: „Bogățiile voastre au putrezit, și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru este distrus; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră, și vă va mânca carnea ca focul. Ați strâns comori pentru zilele din urmă”. – Iac. 5:1-3.

Aceste cuvinte ale lui Iacov arată că bogățiile agonisite prin nedreptate și asuprire nu sunt folositoare sau utile în zilele din urmă care se termină cu bătălia Armagedonului. Pe de altă parte, mii de persoane binevoitoare acționează asupra dorinței lor de a cunoaște și a face ce este plăcut înaintea Atotputernicului Dumnezeu, și cercetează cu atenție în Cuvântul Lui pentru a dobândi cunoștință despre Iehova și Cristos și pentru a învăța despre calea dreaptă. Astfel ele află cum pot să-și adune comori în cer care le vor fi disponibile și care le vor aduce bucurie și mângâiere veșnică pe pământ.

Așa cum arată Scripturile și faptele, selecția celor 144 000 este aproape de sfârșit. Numai o rămășiță mai rămâne pe pământ, iar o mare turmă de oameni binevoitori se asociază cu rămășița creaturilor noi ca tovarăși. Ei doresc să găsească în Cuvântul lui Dumnezeu calea care-i duce la bogățiile care nu vor pieri niciodată. Cei care și-au pus în inimă să facă voia Lui găsesc aceste comori ale bogățiilor adevărului și ale slujbei. Aceste bogății coboară de la Dumnezeu și sunt binecuvântarea Lui pentru omul credincios; și la aceste bogății Dumnezeu nu adaugă tristețe, ci, dimpotrivă, adaugă pace, fericire și lumină veșnică. – Prov. 10:22.

ANA, VICTORIOASĂ PRIN RUGĂCIUNE

Rugăciunile potrivite cheamă la acțiune spiritul sfânt al lui Iehova. Urechile Sale sunt deschise rugăciunilor fierbinți ale servilor Săi credincioși, iar forța Sa activă se mișcă irezistibil în folosul unor petiționari umili (Ps. 34:15; Prov. 15:29). Oricum, în aceste zile se abuzează foarte mult de privilegiul rugăciunii. De exemplu, clerul fățarnic „de ochii lumii face rugăciuni lungi”, în tonalități pioase, datorită efectului pe care acestea îl au asupra ascultătorilor. Sectele religioase sunt împărțite de scopurile naționale, membrii unei secte dintr-o țară se roagă pentru nimicirea membrilor aceleiași secte ce face parte dintr-o altă națiune. Individual, ei își ridică vocile în rugăciuni egoiste. Milioane repetă rugăciunea Tatăl nostru, apoi se așează pe o cale ce favorizează o lucrare umană, „o nouă ordine mondială” a națiunilor, în care nu se găsește nici un loc pentru Împărăția lui Dumnezeu. Inimile lor nu sunt în armonie cu cuvintele „Să vină Împărăția Ta”, pe care o rostesc atât de religios. Asemenea rugăciuni religioase ale petiționarilor egoiști nu găsesc răspuns la Dumnezeu (Mat. 23:14; 6:10; Prov. 28:9; Iac. 4:3,4). Aceasta zdruncină orice încredere pe care ar putea-o avea în rugăciune, ei fiind orbi față de păcatele lor. Cu toate acestea, Iehova ascultă cererile potrivite din partea închinătorilor Săi umili, iar spiritul Lui lucrează victorios în folosul lor. Cazul Anei dovedește aceasta. Numele ei înseamnă: „îndurare; rugăciune”.

Scrierile sfinte cuprind două rugăciuni ale acestei femei; una în timp ce era în suferință, „cu sufletul plin de amărăciune”, iar a doua oară când a rostit o rugăciune exultând de mulțumire pentru victoria și bunăvoința divină. A doua era o mulțumire pentru răspunsul dat primei. Cu amândouă s-a întâmplat în felul următor:

Ana era o evreică ce a trăit pe la sfârșitul perioadei judecătorilor. Locuința sa era în Ramataim-Țofim, pe muntele lui Efraim. Ea locuia cu soțul ei, Elcana. Dar, Elcana, după cum deseori se întâmpla în acele timpuri, avea două soții; cea de a doua se numea „Penina”. Penina avea copii. Ana nu avea copii. Această împrejurare, împreună cu atitudinea rea a Peninei, a făcut ca „amărăciunea sufletului” Anei să crească. – 1Sam. 1:1,2.

„Omul acesta[Elcana] se suia în fiecare an din cetatea sa la Șilo, ca să se închine înaintea lui Iehova al oștirilor și să-i aducă jertfe... În ziua când își aducea Elcana jertfa, dădea părți nevestei sale Penina, tuturor fiilor și tuturor fiicelor pe care le avea de la ea. Dar Anei îi dădea o parte îndoită, căci o iubea pe Ana. Dar Iehova o făcuse stearpă. Potrivnică ei o înțepa deseori, ca s-o facă să se mânie, pentru că Iehova o făcuse stearpă. Și în toți anii era așa. Ori de câte ori se suia Ana la casa Domnului, Penina o înțepa la fel. Atunci ea plângea și nu mânca. Elcana bărbatul ei, îi zicea: Ano pentru ce plângi și nu mănânci? Pentru ce îți este întristată inima? Oare nu prețuiesc pentru tine mai mult decât zece fii?” – 1Sam. 1:3-8. *A.S.V.*

Acest citat din darea de seamă dovedește că ea era o închinătoare la Iehova Dumnezeu. În timpul acestei perioade speciale a istoriei lui Israel mulți au căzut în cursa religiilor păgâne. Iată că Elcana împreună cu cei din casa sa sunt descriși călătorind cu regularitate la Șilo spre a participa la sărbătorile rânduite de Iehova. Femeile nu erau silite de legea lui Dumnezeu să participe, dar femeile credincioase zeloase deseori făceau aceasta. Ana era în numărul lor. Reiese din darea de seamă divină că în timpul acestor ocazii festive, era mai cu seamă expusă dojanelor răutăcioase și egoiste ale Peninei. Ea era geloasă pe Ana datorită dragostei pe care Elcana o avea pentru ea, în ciuda faptului că era stearpă, iar aceste condiții dojenitoare erau create spre a cauza o breșă în liniștea căminului. Dar în ciuda dojenilor rivalei Anei, care-i cauzau lacrimi și durere, pe care nici cuvintele mângâietoare ale lui Elcana nu puteau să le risipească, devotata evreică nu încerca să evite aceste reproșuri stând acasă, departe de închinarea la Iehova în Șilo.

În loc de aceasta, ea recurgea la rugăciune: „Și Ana se ruga la Iehova cu sufletul amărât și plângea! Ea a făcut o juruință și a zis: „O Iehova al oștirilor! Dacă vei binevoi să cauți spre întristarea roabei Tale, dacă-ți vei aduce aminte de mine și nu vei uita pe roaba Ta și dacă vei da roabei Tale un copil de parte bărbătească, îl voi închina lui Iehova pentru toate zilele vieții lui și briciul nu va trece peste capul lui.” Deoarece ea stătea multă vreme în rugăciune înaintea lui Iehova, Eli se uita cu băgare de seamă la gura ei. Ana vorbea în inima ei și numai buzele și le mișca, dar nu i se auzea glasul. Eli credea că este beată; și i-a zis „până când vei fi beată? du-te de te trezește”. Ana a răspuns: „Nu domnul meu, eu sunt o femeie care suferă în inima ei și n-am băut nici vin, nici băutură amețitoare; ci îmi vărsam sufletul înaintea lui Iehova... Și femeia a plecat. A mâncat și fața ei nu a mai fost aceeași”. – 1Sam. 1:10-18. *A.S.V.*

Rugăciunea Anei nu a fost egoistă. Lacrimile ei nu au fost auto - compătimitoare, nici datorate mândriei rănite, nici rezultatul măruntelor gelozii dintre femei. Necazul din sufletul ei era mult mai înălțător. Ea dorea un băiat care să fie spre onoarea și justificarea numelui lui Dumnezeu. Ea vroia să îl dedice serviciului divin la Șilo, nu ca un răspuns egoist sau contralovitură pentru răutăcioasa Penina. Această dorință arzătoare a condus-o spre această serioasă și secretă rugăciune la Dumnezeu. Fervoarea cu care ea a prezentat petiția ei, a făcut ca marele preot Eli să concluzioneze pripit că ea ar fi beată. Nu a fost doar seriozitatea și profunzimea rugăciunii, ci ea

și-a „descărcat sufletul înaintea lui Iehova”, iar scopul și motivul rugăciunii ei și armonia acesteia cu scopurile lui Iehova au dovedit altruismul și atașamentul Anei. Ea a avut deplină încredere că Iehova va asculta și va răspunde cererii ei; de aceea, după aceasta a mâncat și nu a mai plâns.

Ei i s-a întâmplat în armonie cu credința sa. A călătorit împreună cu soțul ei, spre sud, la locuința din Rama. Iar apoi, „Iehova și-a amintit de ea” (1Sam. 1:19, *A.S.V.*). Ea a născut un fiu și a fost recunoscătoare lui Iehova, Aceluia care a ascultat și a răspuns rugăciunii ei; astfel ea a numit copilul Samuel, ce înseamnă „Dumnezeu a ascultat”. După acest timp Ana nu a mai călătorit la Șilo, dar a zis lui Elcana: „Când voi înțărca copilul, îl voi duce ca să fie pus înaintea DOMNULUI și să rămână acolo pentru totdeauna.” Acum, când reproșul sterilității sale a fost îndepărtat, iar batjocoritoarea Penina a fost pusă la tăcere, ea nu a uitat jurământul ei. Ea a simțit întocmai cum s-a exprimat David cu ani mai târziu: „Îmi voi împlini juruințele făcute Ție, juruințe care mi-au ieșit de pe buze, pe care mi le-a rostit gura când eram la strâmtoare”. – Ps. 66:13,14; Deut. 23:23; Num. 30:1-8.

Cu trecerea timpului băiatul a fost înțărcat, dar nu a fost reținut acasă în Rama, ca un răspuns veșnic pentru certăreața Penina. Nu acesta a fost motivul pentru care l-a cerut Ana. În credința sa față de făgăduință, tânărul a fost dus la Șilo și prezentat lui Eli pentru serviciu în tabernacol. A repetat marelui preot jurământul ei, adăugând: „De aceea vreau să-l redau Aceluia care mi-a împlinit cererea, Domnului; toată viața lui să fie dat DOMNULUI” (1Sam. 1:28, *margin.*). Din text ar reieși ca și cum Ana ar fi împrumutat copilul lui Iehova, dar nota marginală dă adevăratul sens al chestiunii. Acesta nu era un împrumut temporar din partea Anei, fără limitări sau alte legături. Ana nu avea nimic ce să împrumute Domnului. Orice lucru închinat Lui trebuie să fie ireproșabil. De fapt, Iehova a împrumutat copilul Anei, iar acum în împlinirea jurământului ei, a returnat ceea ce îi împrumutase El, pentru un serviciu cu timp integral, pentru a fi de la acel timp cu totul devotat.

Acum, după ce Ana împlini partea sa de juruință, ea își ridică glasul într-o cântare asemenea unei rugăciuni. Cât de mult era aceasta diferită de prima cerere amintită! Nici urmă de amărăciune în suflet de data aceasta! Mai degrabă o bucurie interioară ce crește până ce dă peste, exultând extaziată într-o cântare-rugăciune de mulțumire. Deoarece traducerea *Rotherham* este mai apropiată de frumusețea viguroasă și forța originalului ebraic al acestei poezii lirice, este citată această versiune (1Sam. 2:1-10):

„Ana s-a rugat, și a zis: Inima mea tresaltă de bucurie în Iehova; puterea mea a fost înălțată de Iehova; gura mea este larg deschisă asupra împotrivilor mei, deoarece mă bucur în eliberarea Ta. Nu este nici unul sfânt ca Iehova! Nu este nici unul afară de Tine, nici o stâncă asemenea Dumnezeului nostru. Nu împrăștiți cuvinte cu trufie, nici nu lăsați aroganța să iasă din gura voastră; căci Iehova este un Dumnezeu al cunoașterii și toate faptele sunt cântărite de El. Arcul celor puternici este sfărâmat, în timp ce cei istoviți sunt încinși cu putere; cei ce erau sătui, se închiriază pentru pâine, dar cei flămânzi se odihnesc; chiar cea stearpă naște de șapte ori, iar cea care avea mulți copii, stă lăncezită; Iehova omoară și învie, El pogoară în locuința morților și scoate de acolo. Iehova sărăcește și El îmbogățește, El smerește și El înalță. El ridică din praf pe cel sărac, din gunoi pe cel lipsit, ca să le dea o locuință cu cei nobili și un scaun de domnie al gloriei de moștenire; căci ai lui Iehova sunt stâlpii pământului, pe ei a așezat lumea locuită; El va păzi pașii prea iubiților Lui, dar cei nelegiuți vor tăcea în întuneric, căci omul nu va birui prin tărie. Pentru că Iehova va zdrobi pe cei ce se luptă împotriva Lui; de deasupra lor, din ceruri Își va arunca tunetul asupra lor; Iehova va judeca marginile pământului, căci El poate da tărie Regelui Său, va înălța țaria Unsului Său”.

Această rugăciune dezvăluie multe. Faptul că aceasta a fost rostită la timpul când copilul a început serviciul lui Dumnezeu la Șilo și nu la timpul nașterii sale, arată că bucuria instalării nu se datora punerii la tăcere a Peninei, ci datorită împlinirii jurământului și a unui copil de parte bărbătească pentru onoarea lui Iehova. Bucuria ei deosebită arată că ea a crezut în victoria lui Iehova, L-a înălțat ca Cel Suprem, a condamnat aroganța și la prezentat pe Iehova ca ajutorul celor nevoiași. A recunoscut ordinea teocratică, faptul că Iehova este acela care înalță pe unul și coboară pe altul. Peste întreg pământul este declarat că Iehova protejează servii credincioși, nimicește pe cei nelegiuți și nici un om nu va putea birui prin tăria sa. Mai mult decât toate acestea, Ana a împlinit rolul unei profetese în rugăciunea-cântare a sa. Venirea lui Mesia a fost prima dată desemnată sub numele de Unsul Său. Ana a fost însuflețită de spiritul lui Iehova.

După aceasta Ana și-a vizitat fiul la timpul sărbătorilor anuale, iar din an în an i-a făcut o mică mantie pe care să o poarte. Legământul a fost păstrat cu credință. Iehova a răsplătit generozitatea ei. Dar mai târziu a binecuvântat-o pe Ana peste măsură. Cum așa? „Iehova a cercetat-o pe Ana, ea a rămas însărcinată și a născut trei fii și două fiice.” (1Sam. 2:18-21, *A.S.V.*). Victorie prin rugăciune! Cu siguranță că Ana poate confirma aceasta. Ea s-a rugat; rugăciunea ei a fost din inimă, în armonie cu voința lui Iehova și spre onoarea numelui Său; iar faptele ei au fost în armonie cu spusele ei. Iehova a auzit și forța spiritului Său a lucrat ca răspuns. Asemănător, astăzi, Marele Dumnezeu al rugămintilor răspunde strigătelor servilor Săi, apoi urmează victoria lor.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

Într-o zi din Iunie am fost trimis de Filiala Societății să vizitez diferitele companii de prieteni africani, în special companiile vorbitoare de Zulu și Swazi. Într-o zi am ajuns să slujesc unei companii vorbitoare de Zulu, și cei prezenți m-au acceptat și au spus: 'Suntem foarte bucuroși pentru binecuvântarea Domnului pe care ne-a dat-o prin „servul înțelept” (adică, *abofakazi-ba-ba-Iehova* (martorii lui Iehova), și în al doilea rând, Domnul ne trimite acum învățătura personală prin servul pentru frați. Aceasta este cu adevărat binecuvântarea pe care Domnul a dat-o pentru noi care nu citim limba engleză. Este în beneficiul nostru și suntem încurajați să participăm zilnic.' În dimineața următoare am continuat să slujesc compania vorbitoare de Swazi, și la această companie am avut o participare de 12 persoane în prima noapte, și s-au făcut planuri ca în dimineața următoare să se facă lucrare pe teren. Ciudat, la ora 2:30 a.m. în dimineața următoare am auzit o bătaie la ușă. Cineva a spus: '*Mzalwane, Mzalwane, vuka* [Frate! Frate! Trezește-te] Mă grăbesc să văd cât e ceasul și e 2:30 a.m. Răspund: 'Nu frate, e încă noapte'. Strigătul continuă: 'Nu! Trezește-te, suntem într-o mare întârziere; altfel nu vom găsi pe nimeni acasă'. Atunci mă conformez, și la 2:55 a.m. eram deja cu cel ce m-a strigat și am mers la studiul din nou al cărții la 3:15 a.m.

„Batem la prima ușă, și ușa era deschisă pentru noi cei șase. Apoi conducem studiul cărții noastre timp de douăzeci și cinci de minute, și proprietarul casei înțelege studiul și ne invită să venim din nou. La 4 a.m. am venit la locul stabilit pentru studiul din nou al cărții. Când ne-au văzut venind, au strigat unul la altul și în câteva minute au umplut casa. Apoi începem studiul nostru cu broșura Întrebare și Răspuns. Participanții erau toți analfabeți, dar au înțeles metodele cum am studiat. Unul m-a întrebat: 'Cât de mult costă să mă alătur bisericii voastre?' Eu i-am spus: 'E gratuit; nu se cere nici un ban. Mai degrabă te costă somnul. Îți vei pierde somnul pe stradă, trezindu-te devreme...' El a spus: 'Nu mă deranjează să mă trezesc devreme. Mă voi alătura de acum înainte, mergând cu tine oriunde mergi'. L-am luat, și am lucrat toată dimineața. La ora 9 a.m., mergem înapoi în Sala Regatului pentru a citi textul din *Anuar*. Cu toții am apreciat rânduiețile și experiențele pe care le-am întâlnit în timpul lucrării din casă în casă. Experiența de mai sus a avut loc în Swaziland (țară în Africa) dat fiind faptul că acolo oamenii se împrăștie cu toții când se face ziua, nimeni nefiind de găsit acasă. La ora 7 a.m. sunt toți plecați, fie la băut bere, fie la cules de orz și porumb. Editorii din această țară mică lucrează foarte greu, dat fiind faptul că majoritatea oamenilor sunt analfabeți. Femeile nu au parte de educație așa cum au bărbații. Foarte puțini bărbați sunt acasă în această țară; cu toții sunt plecați în orașele și orașe pentru a căuta locuri de muncă”. – Mc. P. Nguluh, slujitor african pentru frați.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Impărăției lui Jehova**

Vol. LXVI

15 Ianuarie 1945

Nr. 2

Cuprins:

RIDICAREA RECONSTRUCTORILOR - Pag.27

**LUCRAREA DE RECONSTRUCȚIE
ÎN DESFĂȘURARE** - Pag.34

**DE CE MANDATUL ÎNCĂ TREBUIE
SĂ FIE ÎMPLINIT** - Pag.41

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXVI

15 Ianuarie 1945

Nr. 2

RIDICAREA RECONSTRUCTORILOR

„Și ei vor zidi ruinele vechi, locurile pustiite din vechime le vor ridica, și vor înnoi cetăți ruinate, locurile pustiite din multe generații”. – Isa. 61:4, *Leeser*.

IEHOVA nimicește lucrarea dușmanului printr-o mare lucrare reconstructivă. După ce lasă dușmanii să se bucure de prosperitatea activității lor malițioase împotriva poporului Său, El pune un spirit de reconstruire peste poporul Său pustiit și un mesaj reconstructiv în gurile lor și șterge efectele acțiunii dușmanului.

2. În acest an 1945, dat fiind faptul că războiul global pare să se apropie de sfârșit și multe țări au fost izbăvite de puterea tiranilor totalitari Vaticano – nazisto - fasciști, inginerii și arhitecții și planificatorii de orașe din Națiunile Unite sunt preocupați de problema stringentă a reconstrucției orașelor devastate. Oricât de mult ar fi aceasta pentru alinarea și mângâierea oamenilor fără adăpost și tulburați, toate acestea nu sunt nici măcar o parte a împlinirii profeției lui Iehova Dumnezeu referitoare la marea lucrare de reconstrucție în acest sfârșit al lumii. Profeția Lui vorbește despre ceva de o valoare și importanță mai mare decât reabilitarea materială a oamenilor, ceva ce nu va fi ruinat în ziua teribilă a răzbunării lui Dumnezeu în care epoca postbelică a națiunilor se va termina. Care este atunci lucrarea mare de reconstrucție pe care o prezice profeția Lui? Este restaurarea și zidirea lucrurilor pe care religia și slujitorii ei demonizați le-au pierdut și au încercat să le distrugă cu totul de pe acest pământ, adică, adevărul și închinarea la singurul Dumnezeu adevărat și viu, precum și organizația activă a poporului Său pe pământ. Această lucrare are drept rezultat justificarea Numelui lui Iehova și binele veșnic al omenirii. În această privință este scris în mod profetic: „Când DOMNUL [Iehova] va zidi Sionul, se va arăta în Slava Sa. El va lua aminte la rugăciunea nevoiașilor, și nu va disprețui rugăciunea lor. Lucrul acesta va fi scris pentru generația care va veni; și poporul care va fi creat va lăuda pe DOMNUL [Iehova].” – Ps. 102:16-18.

3. Sionul la care se face referire în profeția lui Iehova este de cel mai mare interes pentru „oamenii cu bunăvoință”, indiferent de ce naționalitate sunt ei. În sens profetic, *Sionul* este aici ca un simbol al organizației universale a lui Dumnezeu, organizație peste care El exercită suveranitate universală în calitate de Dumnezeu Atotputernic și Prea Înalt. Așadar, Sionul este organizația închinării adevărate la Iehova Dumnezeu în spirit și în adevăr.

4. Timp de mai multe secole evreii naturali au fost aderenți la un Sion tipic, adică, orașul Ierusalim. Prin urmare, când Isus Cristos a intrat călare pe măgar în acel oraș ca să se prezinte evreilor ca Împăratul lor din genealogia lui David, s-a împlinit profeția în mic care spune: „Spuneți fiicei Sionului: Iată, Împăratul tău vine la tine, blând și călare pe un măgar, pe un măgaruș, mânzul unei măgărițe”. (Mat. 21:1-5; Isa. 62:11; Zah. 9:9). Din cauza religiei, evreii nu au înțeles împlinirea profeției și nu L-au recunoscut pe Împăratul lor. Ei L-au respins, și la timpul hotărât

Sionul lor tipic din Ierusalim a fost distrus și ei au fost împrăștiați printre toate națiunile neamurilor de pe pământ. În această situație ei au fost înșelați de religioniști care au susținut în mod fraudulos că sunt „creștini”, și au fost persecutați și oprimați cu răutate.

5. Isus Cristos a venit din rândurile organizației universale a lui Iehova, Sion, care este deasupra. Aceasta înseamnă că a fost organizația lui Dumnezeu Sionul care, ca o mamă, l-a născut pe Isus Cristos ca Împărat; iar El a fost reprezentantul ei credincios pe pământ. De la înălțarea Lui la cer, urmașii Lui credincioși au fost reprezentanții adevărați pe pământ ai organizației universale Sion. (Apoc. 14:1; 12:17). Acest fapt este fiindcă ei sunt spirituali, fiind născuți prin Spiritul lui Iehova Dumnezeu ca copii ai Lui și ca copii ai Sionului, care este deasupra. Sionul tipic pe pământ printre evrei a fost distrus cu mult timp în urmă și nu va exista niciodată din nou sau nu va avea din nou recunoașterea lui Dumnezeu. Ziua tipurilor sau umbrelor s-a terminat; ziua realităților este din ziua lui Cristos. Deoarece membrii trupului lui Cristos de urmași sunt reprezentanții adevărați ai organizației universale a lui Iehova, fiind copiii ei prin Iehova Dumnezeu, multe profetii care sunt îndreptate către Sion sunt de fapt adresate acestor membri ai trupului sub Cristos.

6. Ceea ce afectează o singură parte a organizației lui Iehova afectează întreaga organizație. Ceea ce se face și se spune părții vizibile pe pământ a organizației Lui, se face și se spune și organizației întregi care este deasupra. Cristos Isus este partea capitală a Sionului și este acum în cer, mai presus de îngeri și, prin urmare, dincolo de puterea de rănire din partea oamenilor sau a demonilor. Și totuși El a afirmat regula că ceea ce se face trupului Lui de urmași credincioși pe pământ, se face de fapt Lui. (Mat. 10:40-42; 25:40, 45; Fapte 9:4, 5). Conform acestei reguli, ceea ce forțele religiei fac împotriva urmașilor lui Cristos care practică închinarea adevărată a lui Dumnezeu, ele fac împotriva Sionului, care este organizația universală a lui Dumnezeu.

7. De-a lungul secolelor erei creștine religia a fost un opozant violent împotriva Sionului. Religioniștii sunt aceia care au obținut moartea lui Isus, dar Iehova a zădărnicit lucrarea lor mișelească, înviind pe Isus și înălțându-L ca să fie partea capitală peste organizația Sa universală Sion. Iehova Dumnezeu a promis să înalțe pe cei care-i adoptă ca și copii spirituali ai Lui și care calcă cu credincioșie pe urmele lui Isus. El îi va uni cu Cristos Isus în poziția Lui înălțată și astfel îi va constitui pe toți într-o organizație capitală peste organizația Lui universală Sion. Din acest motiv, și fiindcă acești copii ai Sionului îl urmează pe Cristos Isus în închinarea corectă a lui Iehova, religia se opune lor, și puterile religiei luptă împotriva lor în permanență.

8. În timp ce apostolii lui Isus Cristos erau pe pământ, organizația vizibilă a urmașilor Săi adevărați a fost condusă într-o manieră Teocratică, iar închinarea curată a Dumnezeului Celui Prea Înalt a fost respectată în spirit și în adevăr. Datorită eforturilor misionare ale apostolilor și ale asociațiilor lor credincioși în ascultare de porunca lui Cristos, această închinare la Iehova Dumnezeu prin Cristos Isus a fost răspândită pe tot pământul. Ea a înflorit oriunde s-au ridicat și s-au organizat urmași adevărați ai Fiului lui Dumnezeu. Religia, care este demonism, a detestat și s-a împotrivit cu înverșunare acestui lucru. Atâta timp cât apostolii erau prezenți, ei erau ca un stâlp vizibil al puterii pentru organizația Teocratică și închinarea și slujba lui Iehova. Dar ei au avertizat despre ceea ce Diavolul și agenții săi umani religioși vor încerca să facă după moartea lor. (Fapte 20:29, 30). După decesul apostolilor, religia și-a văzut oportunitatea. Ea și-a dublat eforturile pentru a pustii organizația Teocratică și pentru a dezrădăcina închinarea la Iehova a organizației de pe pământ.

9. Nu numai religia și-a continuat programul ei de persecuție împotriva organizației Teocratice, ci și puterile demonismului au folosit meșteșuguri și înșelăciune. Ele și-au făcut drum prin organizație și au provocat confuzie, introducând cu viclenie învățături religioase și încercând

să le amestece și să le unească cu învățăturile Bibliei. Ele au introdus tradiții ale oamenilor, care au pervertit învățăturile Bibliei și care au contrazis adevărurile Bibliei și au făcut poruncile lui Dumnezeu fără nici un efect. Ele au ademenit pe membrii organizației cu oportunitățile unor poziții favorabile și respectate în lume și eliberare de persecuția din partea alianței religio-politice. Ele au dezvoltat în cele din urmă „o formă de evlavie” pe care au numit-o în mod nescriptural „religia creștină”, în relații prietenoase cu această lume a politicii, comerțului și a demonismului. Prin toate aceste mijloace agenții organizației lui Satan, Babilonul au dus în ruină organizația Teocratică; iar cei care au apărat această organizație și adevărul pur al Bibliei au fost împrăștiați și au fost puși sub mari constrângeri. Ei au fost persecutați de cei care au practicat „religia creștină”.

10. Întinericul religiei a fost atât de larg răspândit și pătrunzător, și înșelăciunea ei era așa de orbitoare pe pământ, astfel încât cei care au încercat să păzească adevărul au devenit confuzi într-o măsură considerabilă cu privire la ceea ce învăța Biblia. Ei au devenit contaminați într-o mare măsură cu așa-numita „religie creștină”. Partea vizibilă a organizației lui Dumnezeu, Sionul, a fost redusă astfel la pustiire. Membrii ei au fost scoși din locul lor drept de pe pământ al închinării și slujbei Teocratice la Iehova Dumnezeu, iar grupurile lor locale au fost răsturnate și distruse. Această stare, care a fost ca aceea a unei țări acoperite de ruine și cu orașe pustiite, devastate, și abandonate, a continuat timp de multe generații.

PUSTIIRE FINALĂ

11. În deceniul anilor 1870 a fost pornită o mișcare pentru a anula ravagiile pe care le-a provocat religia printre creștinii care se dedicaseră cu totul lui Dumnezeu într-o consacrare deplină prin Cristos. Ea a fost ca lucrarea de reconstrucție pe care profetul Ilie a încercat s-o continue în națiunea lui Israel care fusese învinsă de religia lui Baal, a lui Satan Diavolul. Ea a fost ca lucrarea reconstructivă a lui Ioan Botezătorul, care a venit „în spiritul și puterea lui Ilie” și care s-a străduit să întoarcă națiunea evreiască de la tradițiile și ipocriziile religiei, pentru a o pregăti să primească pe Împăratul ei. În profeție aceasta fusese prezis ca o „pregătire a căii înaintea lui Iehova”. (Luca 1:13-17; *ASV*; Mal. 3:1; 4:5). În acei ani „70” un mic grup de creștini, realizând necurăția și deșertăciunea lumească a religiei, s-a despărțit de toate sistemele religioase. Ei s-au implicat într-un studiu non-sectarian al Bibliei și de răspândire a adevărurilor ei neamestecate cu religia.

12. Pentru a ajunge la și a hrăni alte inimi care suspinau din cauza ipocriziilor și a efectelor devastatoare ale așa-numitei „religii creștine”, revista *Turnul de Veghere al Sionului* a început să fie publicată în Iulie 1879. Ca un ajutor suplimentar pentru lucrarea de reconstrucție a adevărului și a neprihănirii, a fost înființată Societatea Tractului și a Turnului de Veghere al Sionului în Pennsylvania, S.U.A, în 1884, și o corporație-soră a fost formată în statul New York în 1909; și mai târziu o corporație asemănătoare cunoscută ca „Asociația Internațională a Studenților Bibliei” a fost formată în Anglia, în 1914. Toate aceste trei corporații au fost constituite pentru o lucrarea identică. Toate și-au propus să slujească scopului lui Iehova Dumnezeu de a educa omenirea cu privire la Împărăția Lui. Prin intermediul acestor trei corporații și prin creștinii consacrați de pe tot pământul care au cooperat cu ele, au fost împrăștiate în multe părți ale globului adevărurile strălucitoare ale Cuvântului lui Dumnezeu care a fost acoperit mult timp. Astfel, închinarea Lui adevărată a început să fie reînviată; și s-a făcut un progres important conform cu lumina Bibliei cu

privire la reorganizarea corectă a celor care au fost consacrați cu adevărat lui Dumnezeu prin Cristos și cu privire la stabilirea lor de a lucra în slujba Lui.

13. La aceasta, Satan și demonii lui au intrat în acțiune. Ei au unit toate organizațiile religioase ale „creștinătății” într-o conspirație pentru a se opune și a-i persecuta pe cei implicați în această lucrare de învățare non-sectară a Bibliei. În mod sigur acele secte și culte religioase nu slujeau marelui Teocrat, Iehova Dumnezeu, în încercarea lor de a împiedica și a suprima această lucrare de învățare a oamenilor despre adevărurile Cuvântului Său și de ajutorare a lor pe calea devotamentului și a închinării față de El. (Rom. 6:16). În eforturile lor distructive, religioniștii conspiratori au prezentat deformat lucrarea acestor martori ai lui Iehova care foloseau Societatea Turnului de Veghere și corporațiile asemănătoare în această lucrare de reconstrucție cu învățăturile Bibliei. Religioniștii au mers mai departe. Ei au supus pe slujitorii consacrați ai lui Iehova Dumnezeu la tot felul de rușini, ocări și defăimări. Ei au luptat din răsuputeri împotriva lucrării, și au înrolat politicieni și alți funcționari publici de partea lor, ca un bloc de rezistență împotriva înaintării lucrării lui Iehova Dumnezeu prin martorii Săi. Ei au poftit sângele acestor urmași sinceri ai lui Cristos, și nu numai că i-au adus pe ei și activitățile lor organizate la disprețul public și neînțelegere, ci au și pândit să distrugă organizația lor vizibilă ca să nu mai fie restaurată.

14. Poporul consacrat al lui Iehova Dumnezeu declarase timp de mulți ani că lumea lui Satan, adică, dreptul ei de conducere neîntreruptă, se va sfârși în 1914. În acel an a venit oportunitatea religioniștilor împotriva lor; căci atunci a izbucnit primul război mondial. Acest conflict s-a dezvoltat într-un război total, în care o națiune s-a ridicat împotriva altei națiuni, iar oamenii au fost înregimentați ca niciodată până atunci. Profitând de presiunile vremurilor de război, religioniștii au planificat să conducă pe slujitorii lui Iehova care anunțau Împărăția lui Dumnezeu într-un colț și să-i prindă în capcană. Cei credincioși ai lui Iehova au încercat să rămână despărțiți de această lume și de problemele ei și au încercat să meargă înainte în slujba lui Dumnezeu. Dar religioniștii au ridicat acuzații false împotriva lor, așa cum au făcut și împotriva lui Isus și a apostolilor Lui în primul secol, cu scopul de a-i pune într-o lumină nefavorabilă înaintea guvernelor lumii. Astfel ei au adus violență împotriva lor în toată țara și au instigat autoritățile politice împotriva acestor slujitori inofensivi și nepolitici ai lui Dumnezeu. Acțiunea religioasă, care este expresia vizibilă a acțiunii demonilor, s-a învărtit în jurul acestor creștini călăuziți de Biblie. Au urmat arestări, întemnițări; interzicerea și distrugerea literaturii biblice, invadarea locurilor de întâlnire creștine și a caselor, reprezentări greșite publice și acuzații vicioase false. Toate acestea au culminat cu atacarea sediului general al organizației și întemnițarea oficialilor proeminenți și a membrilor remarcabili ai acesteia. Acest punct culminant a avut loc în primăvara anului 1918.

15. Apoi Sionul, organizația lui Dumnezeu, reprezentată de acești copii de pe pământ, a fost aparent pustiită. Terenurile ei de libertate de închinare la singurul Dumnezeu adevărat și viu și de călcare pe urmele Împăratului ei, au fost invadate și călcate în picioare de dușmanii rău-intenționați ai Împărăției. Activitatea energetică și îndrăzneată a copiilor ei de a sluji ca vestitori ai Împărăției Lui a fost practic adusă într-un impas, iar lucrarea organizației a fost mutilată. Cei care erau copiii Sionului și prin urmare, reprezentanții lui pe pământ, au fost îndurerăți de starea devastată, așa cum un părinte este îndurerat de moartea fiului său întâi născut. Ei s-au jelit când au văzut interesele Sionului călcate în picioare, copiii lui luați captivi cu forța și împiedicați de la activitatea creștină, și practic toți din ei într-o stare de întemnițare din cauza puterii paralizatoare a fricii de autoritățile omenești, mai degrabă decât frica de Stăpânirile Înalte, Iehova Dumnezeu și Isus Cristos. Sionul, din punct de vedere al reprezentanților lui pe pământ, era plin de oameni care

se jeleau. Profeția și propovăduirea publică pe care au făcut-o ei atunci a fost ca în sac și cenușă. (Apoc. 11:3; Zah. 12:10-14). Așteptările lor cu privire la gloriificarea timpurie spre scenele și activitățile cerești nu se împliniseră. În schimb, pustiirea pământească i-a copleșit și un viitor nesigur stătea înaintea lor. Ei au fost umpluți cu spiritul apăsării. Puterea lor eșuase. Ei și-au pierdut curajul și nu au fost capabili să reziste vitejește în exercitarea drepturilor și responsabilităților lor față de Dumnezeu, ca copacii voinici, înrădăcinați adânc și cu tulpina puternică, plantați de puterea mâinii lui Dumnezeu. Cât de mult s-au fâlit dușmanii împotriva lui Iehova Dumnezeu și a poporului Său! – Apoc. 11:7-10.

CEL UNS ESTE RIDICAT

16. În mijlocul pustiirii Sionului și a stării sumbre văzute din punct de vedere uman, Iehova a ridicat pe Unsul Său cu mesajul reconstrucției. Nu era timpul ca reprezentanții Sionului de pe pământ să zacă în praf, în inacțiune temătoare sub călcâiul organizației Diavolului, Babilon. A sosit timpul acțiunii. Așa cum a fost prezis în Scripturi (Isa. 66:7, 8; Apoc. 12:1-5), „femeia lui Dumnezeu” sau organizația Sion a dat naștere Împărăției în 1914. Cu alte cuvinte, Atotputernicul Dumnezeu L-a scos din organizația Lui Sion pe Împăratul Său uns, Cristos Isus, și L-a autorizat să exercite putere ca Reprezentant împărătesc al lui Iehova în Guvernul Teocratic. Iehova Dumnezeu a pus, prin urmare, în mișcare partea capitală a organizației Lui Sion. Astfel, a venit Împărăția lui Iehova Dumnezeu, și autoritatea Cristosului Său. Trimițând toiagul puterii lui Cristos din Sion, Iehova Dumnezeu I-a poruncit să domnească în mijlocul dușmanilor Sionului, până când ei sunt făcuți așternut al picioarelor Lui și distruși. Dar înainte ca să înceapă judecata națiunilor dușmane pe pământ, judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Prin urmare, Iehova a trimis pe Împăratul - Judecător al Său la templu în 1918 ca să înceapă judecarea acelor slujitori ai lui Dumnezeu care erau pregătiți ca „pietre vii” pentru templul lui Dumnezeu.

17. Preluând poziția de Judecător la templu în 1918, Împăratul Cristos Isus a găsit pe reprezentanții vizibili ai Sionului în starea lor pustiită, zdrobită, îndoliată. Cu secole înainte de aceasta El, ca om, aplicase la Sine profeția lui Isaia 61:1-3 despre însărcinarea Unsului lui Iehova. Într-un mod limitat El îndeplinise atunci termenii acestei însărcinări. Dar acum în 1918 a existat cea mai mare nevoie a Sionului, și a fost eminentamente timpul hotărât ca El să împlinească îndatoririle încredințate ale ungerii sau însărcinării Sale într-un mod complet și final. Acum că Împărăția se născuse, a fost timpul ca Sionul să se ridice și să lumineze în mijlocul întunericului religiei și al răutății care a acoperit tot pământul și oamenii lui loviți de necaz. A fost așadar datoria Împăratului uns de a ridica pe frații Săi consacrați, copiii Sionului de pe pământ, din țărână. El trebuia să-i pornească la o lucrare de reconstrucție, cea mai mare din istoria creștină. În acest scop El trebuia să le trimită mesajul lui Dumnezeu de reconstrucție. În îndeplinirea însărcinării Lui ca Uns Principal al lui Iehova, El trebuia să propovăduiască vestea bună la slujitorii săraci și asupriți ai lui Iehova Dumnezeu. Datoria Lui a fost să vindece inimile lor zdrobite, să propovăduiască libertatea la cei captivi și deschiderea închisorii la cei pe care organizația lui Satan îi legase. El trebuia să proclame timpul milei și harului lui Iehova și apropierea cu pași grăbiți a zilei răzbunării divine. El trebuia să mângâie pe toți cei ce plâng din Sion, și să le dea frumusețea ca o cunună, și bucuria divină ca untdelemnul răcoritor, și laudele ca o haină, și putere ca un stejar puternic, pentru a proslăvi și mări pe Iehova Dumnezeu ca martori ai Lui. Toate acestea El le-a făcut din 1918. Dar cum?

18. Circumstanțele de atunci erau ca cele cu nouăsprezece secole în urmă. Atunci religioniștii evrei și-au propus să distrugă templul lui Iehova provocând moartea lui Cristos Isus, Piatra de Temelie și Piatra din Capul Unghiului al templului spiritual al lui Iehova. Ei, de asemenea, au împrăștiat pe ucenicii lui Cristos Isus, care erau pregătiți să fie „pietre vii” în același templu spiritual sub Cristos Capul. Dar Iehova Dumnezeu a ridicat Piatra Principală a templului din morți în a treia zi; și după aceea Cristos Isus i-a readunat pe ucenicii Săi credincioși și a continuat să-i întărească. După înălțarea la cer El a primit putere de la Iehova Dumnezeu să trimită Spiritul Sfânt promis. La data hotărâtă de Dumnezeu, ziua Cincizecimii din anul 33 d. Cr., Isus cel glorificat a început să reverse acest Spirit peste toți urmașii Săi consacrați în trup de pe pământ. Efectul primirii lor a acestui Spirit sau forțe active de la Dumnezeu prin Cristos Isus a fost acela de a-i însufleți. El le-a dat energie să depună o mărturie de anvergură pentru Iehova și Împăratul Său, Cristos Isus, și de a merge propovăduind evanghelia Împărăției pentru a face ucenici dintre toate națiunile. Și îngerii sfinți ai lui Dumnezeu au cooperat cu discipolii lui Cristos Isus în acea lucrare de mărturisire.

19. Ne întoarcem la anul 1919 d. Cr. : Dezvoltarea problemelor a fost similară. O rămășiță a copiilor Sionului, martorii lui Iehova, continuase cu toată inima alături de Domnul Dumnezeu și Împărăția Lui, în ciuda marilor teste ale credinței și ascultării în timpul anilor de război din 1914-1918. Ei tânjeau să fie liberi și să se întoarcă la activitatea lor din trecut în lucrarea Lui de mărturisire. Aceștia au mers să formeze rămășița pe care Împăratul Cristos Isus la templu a aprobat-o și a ales-o să o folosească sub comanda Lui în lucrarea de reconstrucție a Sionului care urma să înceapă atunci. Pentru a-i califica pentru această lucrare era necesar ca El să-i învețe. El i-a ridicat la acțiune și i-a făcut curajoși prin revărsarea Spiritului peste rămășița devotată a martorilor lui Iehova în trup. În acest mod a început împlinirea finală a profeției lui Ioel. (2:28-32). Acea profeție a prezis revărsarea Spiritului lui Iehova peste orice creatură consacrată în zilele din urmă, tocmai înainte de ziua mare și teribilă a răzbunării Lui împotriva organizației lui Satan. (Fapte 2:16-21, 32, 33, 38). Dar, rețineți, că această revărsare a spiritului lui Dumnezeu sau a forței active invizibile pentru a împlini voia Lui prin rămășița Lui credincioasă pe pământ nu s-a făcut separat de Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Prin acel Cuvânt Iehova Dumnezeu prin Împăratul Său Uns, Cristos Isus, a început să desfășoare, spre înțelegerea rămășiței, a scopului Său viitor cu privire la ea pe pământ. Acest lucru a fost pentru a avea o mărturie neînfricată a Numelui și Împărăției Lui în toate țările, cea mai mare lucrare de educare și mărturisire care s-a făcut vreodată pe pământ. La aceasta, rămășița a început să se agite.

20. Astfel, Cristos Isus, Slujitorul Uns al lui Iehova la templu, a propovăduit vestea bună la acei membri blânzi sau săraci și asupriți ai rămășiței martorilor lui Iehova, descoperindu-le în Cuvântul lui Dumnezeu vestea glorioasă referitoare la Împărăția de mult promisă ajunsă acum la putere. Inimile lor fuseseră zdrobite prin observarea deprecierii dușmanului împotriva poporului lui Dumnezeu și a lucrării lor, și mai fuseseră zdrobite de necaz și pocăință când și-au dat seama de eșecul lor de a arăta curaj și de a continua slujba activă a lui Dumnezeu în fața opoziției și persecuției dușmanului. Aceste inimi zdrobite Cristos Isus le-a vindecat. Auzind rugăciunile lor de a fi curățiți de această nelegiuire a buzelor, El a mijlocit pentru ei la Iehova Dumnezeu. El a curățat apoi această nelegiuire trimițând Spiritul peste ei și umplându-i cu zel înfocat pentru a-și mișca buzele și toate puterile lor ca martori îndrăzneți și neînfricați ai lui Iehova Dumnezeu. – Isa. 6:1-9.

21. Prin Cuvântul luminat al lui Dumnezeu Cristos Isus a proclamat eliberarea, libertatea, la toți copiii Sionului, deschiderea închisorii dușmanului care i-a ținut captivi și care i-a legat până

acum față de închinarea și slujba lui Iehova și Împărăția Lui. El a sfârâmat puterea dușmanului care-i ținea captivi și într-o stare de constrângere, și a făcut acest lucru prin puterea eliberatoare a adevărului. El le-a explicat că frica de om îi condusese într-o capcană, dar că Dumnezeu prin Cristos Isus îi chemase la libertatea de a-L sluji, și ei trebuie să asculte mai mult de El decât de oameni, chiar dacă aceștia sunt în poziții oficiale lumești. În conformitate cu acest adevăr, Iehova Dumnezeu a scos pe oficialii și slujitorii Societății Bibliei din închisoarea literală. El le-a dat libertate pentru a merge înainte cu frații lor în lucrarea de mărturie, complet eliberați de toate acuzațiile false prin care religioniștii provocaseră pedepsirea lor. O lucrare de reconstrucție remarcabilă urma să aibă loc, și istoria arată că așa s-a și întâmplat.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum nimicește Iehova lucrarea distructivă a dușmanului împotriva poporului Său?
2. Dacă nu reabilitarea materială a popoarelor, care este lucrarea reconstrucțivă pe care o prezice profeta Lui?
3. Ce simbolizează sau înseamnă aici „Sionul” despre care se vorbește?
4. Ce a fost Sionul tipic? și care a fost soarta lui finală?
5. (a) Cum a ajuns Sionul care este deasupra să aibă reprezentanți pe acest pământ? (b) Ce direcție, așadar, cu privire la aplicare, dă acest lucru multelor profetii adresate Sionului?
6. De ce ceea ce fac forțele religiei urmașilor lui Cristos pe pământ implică întreaga organizație a lui Iehova?
7. Cum a ofensat religia Sionul în privința lui Isus? și de ce se opune religia tuturor copiilor Sionului de pe pământ?
8. În timpul prezenței apostolilor, cum a fost continuată organizația vizibilă a Sionului? și la moartea lor ce a vrut să facă religia având în vedere că și-a dublat eforturile?
9. În cursul timpului cum au adus agenții organizației lui Satan ruină asupra organizației Teocratice?
10. Cum a fost redusă la pustiire partea vizibilă a Sionului? și pentru cât timp?
11. În anii 1870 ce mișcare de reconstruire a avut loc, și de către cine?
12. Ce publicație a fost tipărită apoi, ce corporații s-au format atunci, și ce a urmat după aceea?
13. Spre ce curs de acțiune au condus Satan și demonii săi pe religioniști în ceea ce-i privește pe acești martori ai lui Iehova?
14. Cum a venit oportunitatea religioniștilor în anul 1914? și cum au progresat eforturile lor împotriva martorilor lui Iehova până la apogeul lor în 1918?
15. Cum a fost pustiit aparent atunci Sionul, și plin de oameni care se jeleau?
16. De ce a fost atunci timpul ca Iehova să ridice pe Unsul său cu un mesaj de reconstrucție? și de ce a făcut El așa?
17. De ce în 1918 a fost eminentemente timpul hotărât ca Isus să îndeplinească îndatoririle încredințate ale ungerii? și ce trebuia să facă, așadar?
18. Cum au fost similare circumstanțele cu nouăsprezece secole în urmă? și cum și cu ce efect a îndeplinit Isus îndatoririle Unsului?
19. (a) Cum a fost starea rămășiței în 1918, și de ce a fost necesar să înceapă împlinirea finală din Ioel 2:28, 29 atunci? (b) În legătură cu care factor a fost făcută această revărsare, și cum așa?
20. Cum a împlinit atunci Cristos Isus ungerea de a predica vestea bună și de a lega pe cei cu inima zdrobită?
21. (a) Cum a proclamat El libertatea și deschiderea închisorii pentru cei legați? (b) În armonie cu aceasta, ce eliberare a adus Dumnezeu, și ce lucrare trebuia să urmeze?

LUCRAREA DE RECONSTRUCȚIE ÎN DESFĂȘURARE

În special din și după anul 1919 Unsul lui Iehova, Cristos Isus la templu, a proclamat anul acceptabil al Domnului Dumnezeu. Cum? Prin dezvăluirea din Cuvântul lui Dumnezeu și prin Spiritul descoperirii că acum era timpul favorit al lui Dumnezeu pentru a începe cea mai mare și cea mai extinsă lucrare de mărturie permisă vreodată creștinilor. Aceasta trebuie făcută înainte ca „anul” harului lui Dumnezeu să se termine cu „ziua răzbunării Dumnezeului nostru” la bătălia de la Armaghedon. În acest sens s-a făcut să se înțeleagă din paginile Cuvântului Tatălui Său că urmasa un „război în cer” după întemeierea Împărăției în cer. În luptă, Satan și oștirile lui de demoni fuseseră alungați din cer și limitați la acest pământ, până la distrugerea lor la Armaghedon. Între acest război în cer și bătălia viitoare de la Armaghedon a fost timpul harului lui Dumnezeu pentru ca vestea bună a Împărăției să fie propovăduită spre salvarea celor ce vor crede. Prin această întrerupere a acțiunii bătăliei, Dumnezeu „scurtase zilele necazului din pricina aleșilor Săi” pentru ca unele creaturi să poată fi salvate la Armaghedon, când Dumnezeu își execută răzbunarea împotriva întregii organizații vizibile și invizibile a lui Satan. Rămășița aleasă trebuie să ia această „mărturie a lui Isus Cristos” și trebuie să dea un avertisment tare și neînfricat despre această zi inevitabilă a răzbunării Dumnezeului nostru. Ei trebuie să fie atenți să vadă ca lucrarea pentru Împărăție să fie împlinită înainte ca să înceapă ziua răzbunătoare.

2. Cu aceste dezvăluiri ale adevărului și scopului, și prin Spiritul revărsat peste ei, Împăratul uns al lui Iehova a adus rămășița credincioasă a urmașilor Săi în libertatea slujbei lui Dumnezeu. Prin aceasta El i-a mângâiat pe acei copii ai Sionului care plângeau. El a alungat jalea din mijlocul lor. El a înfrumusețat capetele lor cu ghirlanda înțelegerii și aprecierii Cuvântului lui Dumnezeu, dat fiind faptul că profețiile glorioase ale Împărăției se împlinesc acum. Capetele lor nu mai sunt plecate în jos ca dezamăgire că nu au fost luați la cer, departe de scenele pământești ale necazului. Ei au măturat cenușa necazului și a servilismului față de dorințele asupritoare ale dușmanului. Ei și-au ridicat capetele cu curaj, știind că izbăvirea tuturor slujitorilor credincioși ai lui Dumnezeu este aproape.

3. Cristos Isus, Împăratul lor domnitor, i-a înprospătat cu untdelemnul bucuriei, arătându-le că este un privilegiu de a-L sluji pe Dumnezeu pe pământ ca și în cer și că „bucuria lui Iehova este puterea voastră”. Ei trebuie să slujească ca martori ai Lui cu bucurie. Bucuria lui Iehova este justificarea Numelui Său de Împărat și a Împărăției; și dovedind că sunt martori adevărați și credincioși pe pământ ei au o parte în această justificare a Numelui și a dominației universale a lui Iehova. Prin urmare, Cristos Isus a îndepărtat de la membrii rămășiței spiritul sau dispoziția mentală de apăsare. El le-a descoperit privilegiile lor noi pe pământ de a lauda Numele și Împărăția lui Iehova cu o înțelegere luminată și deci „cu o cântare nouă”. Ei trebuie să fie îmbrăcați cu lauda Lui ca o haină, ca să se identifice astfel ca cei care laudă pe Dumnezeu și pe Cristosul Lui, mai degrabă decât pe oameni.

4. Adoptând acest curs, pe care Împăratul Uns le-a arătat, membrii rămășiței seminței Sionului au devenit robuști, fermi, slujitori fără compromisuri ai Domnului, implicați în a face doar lucruri bune în slujba lui Dumnezeu, mai degrabă decât să facă lucrările lumești ale auto-neprihănirii și ale așa-numitei „construiri a caracterului”. Astfel, ei au devenit ca stejarii puternici ai neprihănirii plantați de Dumnezeu pentru scopul Său drept, ca să nu mai fie niciodată dezrădăcinați ca ipocriți, frauduloși și religioși. Ei continuă să înflorească în integritatea lor față de El și față de dominația Lui universală, fiind într-una udați de râurile înviorătoare ale adevărului Său. Eforturile persistente ale dușmanilor de a-i distruge trebuie să eșueze, dar cei sădiți de Iehova

Dumnezeu trebuie să continue să crească și să devină puternici pe pământ și astfel să-L proslăvească.

5. Rămășița de copiii născuți din Spirit ai Sionului, care au trecut prin încercările și testările anilor de război din 1914-1918 au fost hotărâți să aprecieze mai mult ca niciodată propria lor ungeră cu spiritul lui Dumnezeu prin Cristos Isus, și faptul că ei trebuie să fie credincioși față de ceea ce li se cere. Ei și-au dat seama că trebuie să îndeplinească condițiile ungerii sau însărcinării lor. Fiindcă fuseseră mângâiați și izbăviți și ajutați să vină înapoi la slujba de laudă a lui Dumnezeu, ei trebuie să facă o asemenea slujbă în numele altora. Ei trebuie să ajungă la alții care plâng din Sion, ținuti captivi, legați, și întemnițați sub puterea organizației Diavolului, Babilonul. Termenii însărcinării primită de la Dumnezeu le-au adus această slujbă. Astfel, membrii rămășiței, fiind „picioarele” trupului lui Cristos, au primit cuvintele lui Isaia 61:1-3, pe care le-a folosit Isus, și le-au repetat ca aplicându-se și lor. Ei au vestit oamenilor această ordine de la Iehova Dumnezeu prin Spiritul Său de a fi slujitorii și propovăduitorii evangheliei Împărăției. Prin urmare, ei s-au pus în mișcare pentru a împlini termenii însărcinării lor înalte de la Dumnezeu, hotărâți să nu admită nici un amestec din partea conducătorilor omenești.

6. Făcând acest lucru, rămășița s-a bucurat de privilegiile sub îndrumarea lui Cristos Isus de a-i ajuta pe mulți alții din rândurile rămășiței. De ce s-a întâmplat așa? Pentru că, în urma experiențelor dure și a încercărilor cumplite din anii 1914-1918, precum și al testelor judecății care au început odată cu venirea Împăratului la templu în 1918, mulți din cei ce fuseseră dintre copiii Sionului, ca și copii născuți din spirit ai lui Dumnezeu, s-au dovedit necredincioși și au părăsit partea Împărăției Lui. Împăratul - Judecător la templu i-a alungat ca fiind nevrednici de Împărăția Lui și de slujba ei prezentă. Ei s-au dovedit a fi o clasă a „servului rău”, refuzând să răspundă la lucrarea de reconstrucție a lui Isus Cristos la templu. Aceasta a făcut ca rândurile rămășiței să se micșoreze și, prin urmare, a lăsat multe locuri libere în Împărăția cerească pentru ca să fie chemați alții. După cum a fost scris în avertisment: „Iată, Eu vin curând; păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa”. (Apoc. 3:11). Aderarea deplină la Împărăție trebuie să fie făcută așa cum a fost prevăzut dinainte. Astfel acum, prin activitatea celor credincioși în îndeplinirea însărcinării sau ungerii lor, Iehova Dumnezeu a adus în rândurile rămășiței Sale pe alții ca să ia locurile celor necredincioși care nu și-au păstrat vrednicia de cununa împărătească.

7. Faptele arată că aceste adăugări la rămășița copiilor împărătești ai Sionului au continuat într-un mod remarcabil până în 1931; și Scripturile ilustraseră foarte clar aceste lucruri cu mult timp în urmă prin personajele credincioase ale Bibliei Rut și Estera, amândouă femei tinere. Membrii mai bătrâni și originali ai rămășiței supraviețuiseră anului 1918, și prin utilizarea adevărilor primite de la Cristos Isus de la templu ei au putut să mângâie și să ajute pe cei mai tineri în slujba liberă și bucuroasă a lui Iehova Dumnezeu și a Împărăției Lui. Locurile Împărăției fiind încă libere, cei ca Rut și Estera au fost botezați în trupul lui Cristos și au fost aduși sub ungeră. Fiind unși sau însărcinați de Iehova prin Isus Cristos, ei au venit sub termenii ungerii. Și pentru a-și îndeplini îndatoririle și responsabilitățile, ei au primit din Spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu. Există doar un singur spirit asupra tuturor membrilor rămășiței, și el îi leagă pe toți împreună să fie una și îi face să fie în slujba lui Dumnezeu într-o unitate indestructibilă. În 1931, prin descoperirea lui Dumnezeu prin Împăratul Său la templu, li s-a arătat poziția de a fi martori unși ai lui Iehova. Prin urmare, ei au acceptat cu bucurie și au adoptat denumirea scripturală „martorii lui Iehova”. Aceasta s-a făcut cu scopul de a declara într-adevăr poziția lor înaintea întregii lumi și de a-i deosebi de cei din „creștinătate” care practicau religia și totuși pretindeau a fi creștini. – Isa. 43:10, 12.

REMEDIERE ȘI RECONSTRUCȚIE

8. Profeția lui Iehova prin Isaia spune ceea ce va veni în mod sigur ,ca o consecință a îndeplinirii termenilor ungerii, în special așa cum i-a îndeplinit Isus Cristos la templu din 1918 încoace. Profeția prezice o lucrare remarcabilă de reconstrucție în aceste cuvinte: „Și ei vor zidi ruinele vechi, vor ridica pustiirile din trecut, vor repara orașele pustiite, pustiirile multor generații”. (Isa. 61:4). Lumea fusese martoră la împlinirea acestei profeții.

9. Cei la care se face referire aici sunt martorii credincioși ai rămășiței lui Iehova din și după anul 1919, cei față de care Unsul lui Iehova, Isus Cristos, a îndeplinit termenii ungerii după venirea Lui la templu pentru judecată. Lucrarea de reconstrucție pentru care El este responsabil a fost prefigurată de lucrarea de reconstrucție din țara lui Iuda după al șaptezecilea an de pustiire a acelei țări și a capitalei ei Ierusalim. Prin permisiunea lui Iehova Dumnezeu dușmanii religioși ai Teocrației tipice a lui Iehova și a Sionului ei tipic au dezrădăcinat și au distrus închinarea lui Iehova din acea țară a lui Iuda și Ierusalim. Majoritatea celor care au supraviețuit prăbușirii Ierusalimului au fost duși robi în Babilon. În timpul celor șaptezeci de ani care au urmat, Ierusalimul și templul lui pentru Iehova au rămas pustii fără locuitori. Apoi, prin prevederea lui Dumnezeu, Babilonul a fost înfrânt și cuceritorul Cir a venit la tron. El a deschis calea pentru ca închinătorii legați și captivi ai lui Iehova să se întoarcă în țara lor natală și să reconstruiască orașul sfânt și templul lui. O rămășiță a evreilor a părăsit țara unde au fost captivi și întemnițați. Ei au folosit cu curaj libertatea lor de a se întoarce în țara lui Iuda și de a relua închinarea lui Iehova acolo și de a se reorganiza ca popor eliberat și restaurat al Lui. Ei au fost reconstructori în țara lui Iuda. Numele „Iuda” înseamnă „laudă”, adică, a lui Iehova.

10. Remarcați faptul că reconstrucția organizației poporului tipic al lui Iehova și renașterea închinării Lui în Iuda au fost făcute atunci de rămășița credincioasă prin decretul împăratului persan Cir. O lucrare de reconstrucție mai mare, la o scară globală, este efectuată din și după 1919 de rămășița martorilor lui Iehova sub Mai Marele decât Cir, adică, Cristos Isus, Cuceritorul organizației lui Satan, Babilonul. Puține persoane înțeleg că atacul lui Satan și a demonilor săi și a tuturor hoardelor lui religioase împotriva martorilor lui Iehova în America și peste tot între anii 1914-1918 a fost menit să șteargă închinarea lui Iehova de pe fața pământului și să pună închinătorii și martorii Lui pentru totdeauna sub puterea dușmanilor organizației lui Dumnezeu, Sionul. În timp ce copiii Sionului zăceau în captivitate forțată și erau legați cu teamă sub religioniștii babilonieni și aliații lor politici, închinarea lui Iehova a stagnat pe pământ. Țara anti-tipică a lui Iuda sau a laudei lui Iehova era pustiită, iar „orașele” ei sau societățile organizate ale poporului Lui pentru mărturisirea publică pentru Împărăția lui Iehova erau ca și cum ar fi ruinate.

11. Apoi, Mai Marele Cir al lui Iehova, Cristos Isus, a zdrobit puterea de stăpânire a dușmanului asupra rămășiței Lui. Prin puterea adevărului care eliberează, și prin puterea mobilizatoare a Spiritului lui Dumnezeu, El a anunțat vestea bună rămășiței și i-a poruncit să plece în libertate. Și toți cei credincioși ai rămășiței, ca împlinire a ungerii lor, au transmis cuvântul de la unul la altul. Astfel, începând cu 1919, ei s-au întors în „țara lui Iuda”, la poziția lor dată de Dumnezeu pe acest pământ, de închinare îndrăzneță și neînfricată la Iehova ca Dumnezeu și de a vesti activ laudele Lui prin propovăduirea Numelui și Împărăției Lui. Deoarece Dumnezeu, prin Împăratul Său, le-a descoperit adevărurile Împărăției, lucrarea de curățare a tot ceea ce ținea de religie și care a făcut ravagii printre ei a mers înainte cu zel. Închinarea lui Iehova, care fusese pângărită cu tradițiile și înșelăciunile religiei a fost curățată din ce în ce mai mult de acestea. Organizațiile, ca „orașele”, pentru conducerea în mod activ a lucrării de mărturie a Împărăției au

fost reconstruite după regula Teocratică a lui Iehova, iar propovăduirea „acestei evanghelii a Împărăției” pe tot pământul locuit ca o mărturie a fost reînnoită și extinsă. Această lucrare minunată de reconstrucție pentru restaurarea închinării și slujbei libere a lui Iehova a fost lucrarea lui Iehova prin Împăratul Său, Isus Cristos. Ea a slujit ca un semn că Iehova are un popor credincios pe pământ. Niciodată închinarea Lui nu va mai cădea înaintea dușmanilor Sionului și nu va fi eliminată de ei de pe acest pământ. Lucrarea de reconstrucție prin slujitorii lui Iehova este pentru permanența închinării Lui pe pământ. – Ezec. 36:21-38.

„OAMENI CU BUNĂVOINȚĂ”- „ALTE OI”

12. Lucrarea de reconstrucție nu este doar pentru beneficiul rămășiței pentru câștigarea vieții veșnice în ceruri. Închinarea lui Iehova trebuie făcută și de alte creaturi umane socotite vrednice de a trăi totdeauna pe pământ, după ce rămășița va fi proslăvită în Împărăție. Astfel închinarea lui Iehova va continua intactă pe acest pământ. Prin urmare, prin harul lui Dumnezeu, înainte ca ziua răzbunării să izbucnească peste națiuni, lucrarea de reconstrucție referitoare la închinarea și slujba Lui este făcută ca o mărturie pentru toate națiunile și în beneficiul tuturor persoanelor binevoitoare printre ele. Prin această lucrare Împăratul Cristos Isus la templu judecă aceste națiuni și desparte dintre ele pe „celelalte oi” ale Lui, lăsând „caprele” rebele în soarta distrugerii cu guvernele naționale la bătălia de la Armaghedon. Toate națiunile sunt în robia și captivitatea organizației lui Satan, Babilonul. Mulțimi mari dintre acestea plâng din cauza rezultatelor devastatoare ale religiei și tânjesc după vestea bună a unui guvern neprihănit, pe care doar organizația capitală a lui Dumnezeu îl poate furniza. Conform însărcinării lor, este datoria rămășiței să propovăduiască vestea bună a Împărăției la acești asupriți, să mângâie inimile lor, să le transmită adevărul dător de libertate, și să-i ajute în slujba iubitoare și neînfricată a lui Iehova Dumnezeu și să-i îmbărbăteze în aceasta.

13. Faptul că acesta urma să fie rezultatul credincioșiei rămășiței și al binecuvântării și al Spiritului lui Iehova, profeția declară în continuare, în aceste cuvinte: „Și străinii vor sta și vor paște turmele voastre, și fiii străinului vor fi plugarii și vierii voștri. Dar voi veți fi numiți Preoți ai Domnului (Iehova); oamenii vă vor numi Slujitori ai Dumnezeului nostru; veți mânca bogățiile neamurilor, și cu slava lor vă veți lăuda”. (Isa. 61:5, 6). Aducerea acestor „străini” și „fii ai străinului” în această slujbă nu se face prin forța armelor carnale de război, ci se datorează faptului că ei au fost convinși de închinarea adevărată a lui Iehova Dumnezeu. Acești „străini” și „fii ai străinului” ilustrează pe „celelalte oi” ale Domnului. Ei sunt oamenii binevoitori de astăzi care se dedică închinării lui Iehova și care după aceea calcă pe urmele Bunului Păstor. Ei sunt singurii dintre națiuni care, la vederea lucrării rămășiței, înțeleg și recunosc că membrii rămășiței practică închinarea singurului Dumnezeu adevărat și viu și că ei sunt ambasadorii adevărați pe pământ ai Guvernului Său Teocratic. Ei mai înțeleg că membrii rămășiței au singura ordine adevărată de la Dumnezeu Cel Prea Înalt și sunt pregătiți pentru „preoția împărătească” în ceruri cu Cristos Isus. Ei cercetează Scripturile și observă că membrii rămășiței fac lucrarea hotărâtă și prezisă de Dumnezeu; și de aceea ei îi numesc pe membrii rămășiței „slujitorii Dumnezeului nostru”, adică, slujitorii lui Iehova. – 1 Pet. 2:9.

14. Cu această apreciere Scripturală a faptelor adevărate acei „străini” cu bunăvoință se aliniază cu rămășița și se unesc cu ea în închinarea adevărată a Atotputernicului Dumnezeu. În numele acestor străini mesajul: „Milioanele care trăiesc acum nu vor muri niciodată” a început să fie proclamat în America în Februarie 1918; dar proclamarea lui a fost imediat perturbată de

Diavolul și păcăliții lui. Spre sfârșitul anului 1919 acest mesaj, care arăta că persoanele cu bunăvoință pe pământ vor supraviețui bătăliei Armagedonului, a fost republicat, și mulțimi de oameni din multe națiuni au avut ocazia să audă și să citească acest mesaj și adevărurile referitoare la Împărăție. În special din 1931 înainte, această clasă binevoitoare a „celorlalte oi” s-a manifestat și a dovedit închinarea ei la Iehova Dumnezeu printr-o slujire activă a Lui. Așa cum a fost prezis în profetia lui Isaia, ei s-au consacrat lui Dumnezeu prin Cristos și s-au oferit să ajute rămășița în lucrarea de reconstrucție a mărturisirii pentru Împărăție. Această acțiune a fost în armonie cu invitația grațioasă a Împăratului ca toți cei însetați care au auzit apelul să vină la apa vieții și cei care au venit să spună celorlalți, „Veniți”. (Apoc. 22:17). Astfel, și aceștia au însărcinarea de la Unul lui Iehova, Cristos Isus, de a lua parte în propovăduirea evangheliei Împărăției la toate națiunile, ca o invitație la apele vieții. Această lucrare de educare este o lucrare reconstrucțivă referitoare la închinarea lui Iehova pe tot pământul, și astfel și ei sunt reconstructori împreună cu rămășița unsă.

15. Membrii rămășiței fiind puțini, această mulțime în creștere a persoanelor consacrate cu bunăvoință, „străinii”, ca să zicem așa, se oferă ca voluntari să ia poziții de slujire în organizația Teocratică. Acest lucru este ilustrat de faptul că străinii stau și pasc turmele rămășiței și slujesc ca plugari și vieri ai ei, toate acestea presupunând o muncă grea, dar ea este benefică și constructivă. Ei slujesc în legătură cu organizația Teocratică a rămășiței lui Iehova, peste care Cristos Isus este Cap. De aceea, ei recunosc că numirea lor în slujbă vine prin Cristos Isus, și nu prin sau de la oameni. Ca autoritate pentru ei de a sluji în legătură cu evanghelia Împărăției ei fac referire la Împăratul lor Uns. Ei se referă la autoritatea Lui așa cum este exprimată în cuvintele Lui, „Spiritul Domnului este peste mine, pentru că El m-a uns să propovăduiesc evanghelia la cei săraci”. Ei se bazează pe autoritatea Sa de a trimite pe alții să propovăduiască, chiar și pe cei pe care El îi numește „celelalte oi” ale Lui. (Luca 4:18). Belșugul lor de devotament, laudă și slujire ei îl dau lui Dumnezeu, ca ajutor unit al rămășiței unse. Ei se bucură de această proslăvire a lui Dumnezeu de aceste „celelalte oi”, pentru că aceste „oi” sunt ca o scrisoare de recomandare în carne și sânge, dovedind că membrii rămășiței sunt slujitori ai lui Iehova Dumnezeu și că El recunoaște lucrarea lor și o face să aducă roade. Membrii rămășiței nu se laudă cu ei înșiși, ci cu ceea ce Dumnezeu a lucrat prin ei cu privire la „celelalte oi” ale Lui. Ei se bucură să vadă aceste „alte oi” dând slavă și cinste lui Iehova Dumnezeu și Împăratului Său Cristos Isus. Aceste „alte oi” nu încearcă să ia locurile rămășiței unse în cadrul organizației Teocratice, ci sunt bucuroase de a-L sluji pe Dumnezeu împreună cu rămășița, dând mai departe hrana spirituală la alții și făcând ceea ce pot pentru a procura și pune această hrană la dispoziția altor flămânzi.

PARTE FERICITĂ

16. Diavolul, dumnezeul acestei lumi, a revărsat din organizația sa un balaur, ca și un potop teribil de hoarde totalitare religioase – nazist - fasciste peste pământ, pentru a nimici pe membrii rămășiței Sionului și lucrarea lor de reconstrucție; dar aceștia refuză să oprească lucrarea lor. Ei merg înainte cu lucrarea lor de educare și de zidire în fața războiului total și a persecuției și opoziției de pe tot globul. (Apoc. 12:13-16). Lucrarea lor continuă să prospere și să facă progrese. De ce prosperitatea lor? și de ce eșecul dușmanilor? Profetia lui Iehova explică motivul, spunând rămășiței restaurate aceste cuvinte: „În locul rușinii voastre, veți avea cinste dublă; și în locul confuziei (în special în timpul anilor 1914-1918) ei se vor veseli de partea lor; de aceea în țara lor [a închinării și slujbei Teocratice a lui Iehova] ei vor poseda dublu; bucurie veșnică va fi pentru ei.

Căci Eu, DOMNUL, iubesc dreptatea, urăsc jefuirea pentru arderi de tot [și prin urmare religia]; și Eu voi conduce lucrarea lor în adevăr, și voi face un legământ veșnic cu ei. Și sămânța lor va fi cunoscută între neamuri, și urmașii lor printre popoare; toți cei ce-i văd îi vor recunoaște, că ei sunt sămânța pe care DOMNUL [Iehova] a binecuvântat-o.” – Isa. 61:7-9.

17. Membrii rămășiței credincioase restaurate pot mărturisi că privilegiile lor din prezent sunt mai mult decât dublul pentru toată rușinea, disprețul și tulburarea pe care ei au fost obligați să le suporte până în 1919. Ei se străduiesc să arate apreciere deplină a comorii glorioase a slujbei divine care le-a fost conferită. Bucuria lor, începută acum, este imposibil să fie nimicită de puterea dușmanului. Este așa pentru că bucuria lor este în justificarea Numelui lui Iehova și a suveranității Lui universale, și ei știu că Împărăția va aduce această justificare la Armaghedon. Ei pot avea o parte personală în acea justificare fiind martori credincioși și păstrându-și integritatea față de El. Este o mare mângâiere pentru ei să știe că organizația lor este Teocratică, condusă de Iehova Dumnezeu cel Suprem, și că El i-a judecat drept și i-a curățat de religie și acum El, și nu omul, direcționează lucrarea lor cu adevărat. Ei nu-L vor jefui pe Dumnezeu eșuând să-I dea slava cuvenită sau eșuând să dea jertfe acceptabile de laudă prin buzelor lor.

18. Ei înțeleg că Iehova a inaugurat legământul nou față de ei prin Împăratul Lui la templu, scopul cărui legământ este de a „scoate dintre națiuni un popor pentru Numele Lui”. Datorită păzirii legământului și încercării să împlinescă ungerea lor de a vesti Numele Lui, ei devin cunoscuți printre toate națiunile neamurilor. Efortul lor este de a umbla vrednici de evanghelie și de a se dovedi slujitori credincioși ai lui Dumnezeu. Din acest motiv persoanele binevoitoare care îi văd în poziția lor adevărată, recunosc pe rămășița unsă a fi singurul popor de pe pământ pe care Domnul Dumnezeu îl binecuvântează, prin Împăratul Său Isus Cristos. Prin urmare, ei doresc să fie „o turmă” cu rămășița credincioasă sub „păstor”. – Ioan 10:16, *ASV*.

19. În ciuda războiului global și al rezultatului lui, mărturia pentru lauda și dreptatea lui Iehova nu s-a terminat încă, și nici nu a atins punctul culminant. De aceea profeția lui Isaia descrie pe Unsul Domnului ca strigând: „Mă voi bucura în DOMNUL [Iehova], sufletul Meu se va veseli în Dumnezeul Meu; căci El M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua neprihănirii, așa cum un mire se împodobește cu ornamente, și așa cum o mireasă se împodobește cu podoabele ei. Căci după cum pământul face să răsară lăstarul lui, și după cum grădina face ca lucrurile care sunt semănate în ea să încolțească, tot așa Domnul DUMNEZEU va face ca neprihănirea și lauda să răsară înaintea tuturor națiunilor”. (Isa. 61:10, 11). Nici o persoană de pe pământ nu rostește aceste cuvinte ca împlinire profetică. Este rămășița ca o unitate sub Capul Uns, Isus Cristos. El este Mirele, și membrii rămășiței sunt o parte din „mireasa” Lui.

20. Ei se bucură nespuse de mult pentru că Dumnezeu i-a eliberat de puterea dușmanului și i-a apărât astfel ca pe „servul Lui credincios și înțelept”, ales și aprobat. El a acoperit pe membrii rămășiței cu „hainele mântuirii”, izbăvindu-i de puterea Babilonului și păstrându-i după aceea în permanență în slujba Lui veselă. Ei sunt o societate identificată prin mântuirea Lui, și ei declară că mântuirea aparține lui Iehova”. – Ps. 3:8, *ASV*.

21. Membrii clerului religios calomniază în repetate rânduri înfățișarea rămășiței și încearcă să-i identifice cu Diavolul. Dar Iehova Dumnezeu a ieșit în mod deschis în apărarea rămășiței sub Cristos Isus, ca clasa „servul Lui credincios”. Zidindu-i în organizația Teocratică, încredințându-le adevărul Împărăției, și dăruindu-le privilegiul împărătesc de a sluji ca martori ai Lui care fac lucrarea corectă, El i-a acoperit cu „mantaua neprihănirii”. Aceasta îi identifică ca organizația-slujitoare neprihănită și aprobată sub Cristos Isus. De ce să nu fie veseli și să se bucure, cu bucuria unui mire și a miresei lui, în ziua nunții? Continuând să rămână credincioasă sub „mantaua

neprihănirii”, rămășița”, care se mărită acum ca o fecioară pură cu Cristos Isus, se va dovedi vrednică la moarte de a fi proslăvită cu El ca o parte binecuvântată a „miresei” Lui cerești.

22. Pentru că Iehova a izbăvit pe membrii rămășiței Lui din Babilon și le-a conferit slujba neprihănită a anunțării faptului că „Împărăția este aproape”, lucrarea lor de mărturie trebuie să continue. Atâta timp cât ei sunt în trup, ea trebuie să continue de-a lungul acestei zile a harului lui Iehova. Și ea va continua, prin decretul Lui, răspândindu-se la toate națiunile. În timp ce se răspândește, „celelalte oi” cu bunăvoință au o parte tot mai mare în anunțarea Împărăției și a lucrării de reconstrucție a închinării lui Iehova. După cum Dumnezeu face ca ceea ce seamănă El în pământ să răsară într-o verdeață glorioasă și ca o floare frumoasă, tot așa același Dumnezeu invincibil și Atotputernic, va face ca, înainte de Armagedon, neprihănirea, justificarea și lauda Lui să răsară înaintea tuturor națiunilor. Ei sunt obligați s-o vadă, datorită lucrării de reconstrucție făcută printre ei de Împăratul Lui, de rămășița Lui și de „celelalte oi” ale Lui. Și victoria Lui glorioasă la Armagedon va aduce apogeul lucrării lor neprihănite de mărturie, și va întemeia neprihănirea și lauda Lui pentru totdeauna la scară universală, pe pământ și în cer.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Cum a proclamat Unsul lui Iehova anul acceptabil al Domnului din și după 1919? (b) Ce trebuie să facă, așadar, rămășița aleasă?
2. Cum a mângâiat atunci Regele Uns pe cei ce jeleau în Sion și le-a dat „frumusețe în loc de cenușă”?
3. Cum le-a dat Cristos Isus „uleiul bucuriei” în locul jelierii și „haina laudei” în locul spiritului de apăsare?
4. Cum au devenit ei ca „copaci ai neprihănirii” pentru ca Iehova să fie glorificat?
5. Ce a ajuns să înțeleagă atunci rămășița originală cu privire la obligații, și ce a făcut ea în continuare atunci?
6. Ce efect a avut acest lucru în rândurile rămășiței, și de ce a existat un motiv să fie așa?
7. (a) Prin cine ilustrase Biblia aceste noi adăugări la rămășița originală? și cum au devenit ei toți legați împreună în unitate? (b) În 1931 ce numire scripturală au acceptat ei, și de ce?
8. Ce a prezis profeția lui Isaia ca o consecință față de/la îndeplinirea ungerii, și în ce limbaj descriptiv?
9. La cine a făcut referire profeția? și cum a fost prefigurată această lucrare a lor cu mult timp în urmă în tipicul Iuda?
10. În ce direcție sau spre care scop principal trebuie să continue reconstrucția, și de ce?
11. (a) Cum a ajuns înapoi rămășița în „țara lui Iuda” antitipică, și cum a progresat lucrarea de reconstrucție? (b) A cui lucrare este de fapt aceasta, și pentru câte rezultate durabile?
12. (a) În beneficiul cui este condusă lucrarea de reconstrucție? (b) Ce efect are această lucrare vizibilă de reconstrucție pentru națiunile lumesti?
13. (a) În ce limbaj descriptiv a prezis profeția lui Isaia aceste rezultate? (b) Cine sunt acești „străini”, și de ce cheamă ei rămășița unsă cu aceste nume?
14. (a) Ce mesaj care privea pe acești străini a început să fie publicat în 1918, și de când, în special, și-au dovedit ei închinarea la Iehova? (b) De ce și cum au devenit și ei rectori?
15. (a) Cum pasc ei turmele, cum fac o slujbă de vieri și plugari, și cu ce autoritate? (b) Cum mănâncă rămășița bogățiile Neamurilor și se laudă cu gloria lor, cum a fost prezis?
16. (a) Cum a încercat Diavolul să nimicească lucrarea de reconstrucție, și cu ce succes? (b) În ce limbaj a explicat profeția lui Isaia motivul acestui lucru?
17. Cum a primit rămășița dublul promis, și o bucurie veșnică, o călăuzire adevărată a lucrării lor, și protecție de jaf?

18. Cum au ajuns ei să fie cunoscuți printre națiunile Neamurilor, și să fie recunoscuți ca sămânța pe care a binecuvântat-o Iehova?
19. (a) Ce cuvinte următoare ale profetului arată că lucrarea de mărturie nu este nici terminată încă, nici la apogeu? (b) Cine, în împlinirea profeției, rostește de fapt aceste cuvinte?
20. Cum i-a îmbrăcat Iehova cu „hainele salvării”?
21. Cum i-a îmbrăcat cu „mantaua neprihănirii”? și cu ce fel de bucurie se bucură ei?
22. De ce trebuie să continue și va continua această lucrare de reconstrucție, și cum va face Iehova ca neprihănirea și lauda să răsară înaintea tuturor națiunilor?

DE CE MANDATUL ÎNCĂ TREBUIE SĂ FIE ÎMPLINIT

„MANDAT” înseamnă „o comandă autoritară, un ordin, sau o poruncă”, care-l face responsabil pe acel cineva să facă sau să realizeze lucrurile stabilite în mandat. Aici, puterea mandatatoare este Iehova Dumnezeu. El a plănuit să umple pământul cu un popor neprihănit. Acest lucru este stabilit clar prin Cuvântul Său descoperit. Înainte de om „Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”. (Gen. 1:1). Mii de ani mai târziu El a creat omul ca să locuiască pământul. Atotputernicul Dumnezeu spune: „Eu am făcut pământul, și am creat omul (perfect) pe el; Eu, cu mâinile Mele, am întins cerurile, și toată oștirea lor Eu am poruncit-o”. El a creat pământul cu un scop anumit. „Căci așa vorbește Domnul care a creat cerurile, Dumnezeu care a întocmit pământul și l-a făcut; El l-a întemeiat, El l-a creat nu degeaba, El l-a făcut să fie locuit: Eu sunt DOMNUL, și nu este altul”. – Isa. 45:12, 18.

Dacă Dumnezeu nu umple pământul cu creaturi umane ca să rămână acolo pentru totdeauna, atunci crearea pământului și a omului este zadarnică; și este cert că Iehova Dumnezeu nu face nimic în zadar. Mandatele Lui trebuie și vor fi îndeplinite pe deplin la timpul hotărât de El. Numele lui *Iehova* susține clar scopul Lui față de creația Lui. El spune: „Sfatul Meu va rămâne în picioare, și Îmi voi face toată plăcerea Mea... Eu am vorbit, și Eu voi împlini; Eu am plănuit, și Eu voi face”. (Isa. 46:10, 11). El dă asigurarea că va face ce spune, și va îndeplini scopul Său anunțat. Creaturile Lui care-L iubesc și-L slujesc cred cuvântul Lui și sunt pe deplin convinse că El va îndeplini complet fiecare promisiune. – Isa. 55:11.

Având această asigurare deplină, analizați acum porunca lui Iehova dată creaturii Sale perfecte Adam și ajutorului lui perfect Eva, adică: „Fiți roditori, și înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice lucru târător care se mișcă pe pământ”. (Gen. 1:28). Când Dumnezeu a anunțat acel scop și a dat lui Adam și Eva acel ordin sau mandat, ei erau neprihăniți, pentru că păcatul nu intrase atunci în lume. Scopul evident al lui Dumnezeu a fost și este ca acel mandat să fie deplin realizat și îndeplinit sub un domnitor neprihănit și invizibil și, prin urmare, realizat în neprihănire. Mai mult, mandatul de a „fii roditori și a se înmulți” a fost și este spre viața creaturilor aduse pe pământ.

Iehova Dumnezeu a numit pe heruvimul cersc Lucifer să fie domnitorul invizibil al omului perfect Adam, întrucât Lucifer era atunci neprihănit. Ca dovadă a acestei neprihăniri mărturisesc cuvintele de mai târziu ale lui Dumnezeu, când i-a spus lui Lucifer: „Erai heruvimul uns care acoperă; și te-am făcut așa; ai fost pe muntele sfânt al lui Dumnezeu; ai umblat în mijlocul pietrelor de foc. Erai perfect în căile tale din ziua în care ai fost creat, până când s-a găsit nelegiuirea în tine”. – Ezech. 28:14, 15.

Lucifer s-a răzvrătit împotriva lui Iehova, a devenit nedrept, și l-a condus pe Adam și pe Eva în nelegiuire. Toate acestea au avut loc înainte ca Adam și Eva să fi făcut vreun efort de a

îndeplini mandatul cu privire la aducerea de roade umane. Ca rezultat al acelei răzvrătiri, mandatul lui Dumnezeu pentru omenire de „a se înmulți și a umple pământul” nu a fost demonstrat niciodată în condiții neprihănite. Prin urmare, nefiind îndeplinit în neprihănire, el nu a fost îndeplinit deloc în conformitate cu voia și ordinul lui Dumnezeu. Astăzi pământul este umplut cu oameni nelegiuți, din care aproape toți sunt răi cu bună intenție și acționează sub domnia unei creaturi nelegiuite invizibile, Satan Diavolul, și continuă să hulească Numele Sfânt al lui Dumnezeu. Puținele excepții sunt cei care au crezut în Iehova Dumnezeu și în Cristos Isus și care au făcut un legământ ca să facă voia lui Dumnezeu și care au primit favoarea și protecția lui Dumnezeu. În afară de acești consacrați „pământul este umplut cu violență”, chiar cu răutate și întuneric dens, ca în vremea lui Noe. (Gen. 6:13). Întrebarea vine de la sine: A eșuat scopul lui Dumnezeu? Nu; scopul Lui nu eșuează niciodată!

Va fi vreodată mandatul lui Dumnezeu de „a se înmulți și a umple pământul” realizat pe deplin și demonstrat sub condiții corecte și drepte pe pământ și de către omenire? Va dovedi Dumnezeu că acest mandat este administrabil în neprihănire? și este acesta scopul Lui de a-l dovedi și demonstra, atât creaturilor umane, cât și îngerilor sfinți? Simplul act de aducere înapoi în viață a celor morți care primesc meritul jertfei lui Cristos nu va demonstra sau împlini acel mandat de la Iehova Dumnezeu. Din moment ce urmașii lui Adam au fost concepuți în păcat și aproape toți dintre ei au murit în păcat, chiar dacă toți aceștia au fost înviați din morți și puși pe pământ din nou, aceasta nu înseamnă îndeplinirea mandatului divin. De ce nu? Pentru că acesta ar fi realizat de puterea lui Dumnezeu prin Împăratul Său Cristos Isus; acesta nu ar fi împlinit prin acționarea omului în ascultare de porunca lui Dumnezeu. Dacă luăm în considerare toate trăsăturile și părțile cheștiunii rezultă clar că mandatul lui Iehova trebuie să fie și încă va fi îndeplinit în neprihănire. Scripturile inspirate dezvăluie cum se va face aceasta.

Prin intermediul dramelor sau ilustrațiilor profetice, Iehova a vrut să facă cunoscut celor ce sunt devotați Lui mijlocul Său de îndeplinire a scopului cu privire la multe lucruri. Putem să ne așteptăm să găsim în Cuvântul Său o imagine care ne va da posibilitatea să ajungem la un răspuns la întrebările anterioare? Pentru a demonstra regula sau mandatul divin dat lui Adam la începutul vieții lui în Eden ar presupune ca același mandat să fie îndeplinit de creaturi neprihănite pe pământ, acționând sub supravegherea unui domn drept și invizibil. Nu Domnul este acela care îndeplinește mandatul divin, ci creaturile neprihănite sub El trebuie să facă acest lucru. Altfel spus, Satan, domnul rău sau „dumnezeul acestei lumi”, trebuie să fie distrus mai întâi, împreună cu întreaga lui organizație, și apoi controlul pământului să fie îndepărtat complet de la toți oponenții lui Iehova, și trebuie să fie sub controlul Domnului neprihănit, pentru ca creaturile umane să poată îndeplini mandatul divin. Aceste fapte incontestabile ies în evidență, și trebuie să le luăm în considerare aici pentru a dezbate cheștiunea.

Marele potop din vremea lui Noe și actele și circumstanțele care l-au însoțit furnizează cel puțin o ilustrație sau imagine a ceea ce trebuie făcut în legătură cu îndeplinirea mandatului divin. Înainte de vremea potopului locuitorii pământului erau stricați și pământul era plin de violență. Rezultatul a fost că potopul a fost folosit pentru a-i elimina pe aceștia de pe pământ.

Nefilimii materializați din organizația invizibilă a demonilor lui Satan au fost eliminați de pe pământ. Îngerii neascultători care se materializaseră devenind materie, adică, „fiii lui Dumnezeu”, care au format uniuni cu femeile umane și au dat naștere la „giborimi” sau „oameni cu renume” au fost întemnițați de Satan. (1 Pet. 3:19, 20). Urmașii acestor căsătorii nepotrivite a îngerilor cu femeile au fost distruși, și numai Noe și familia lui, constând, în total, din opt persoane, au fost lăsați în viață. Din cauza credinței și ascultării lui, Noe a fost socotit ca

neprihănit în ochii lui Dumnezeu. El a fost un vestitor sau propovăduitor al neprihănirii, și a continuat să mărturisească Numele lui Iehova Dumnezeu. (2 Pet. 2:5; Evr. 11:7). Evident că și familia lui Noe a fost socotită neprihănită din pricina credinței ei și în deplină cooperare cu Noe. Întrucât Diavolul și demonii lui nu au fost distruși sau constrânși cu totul, evident că au fost împiedicați după aceea să se materializeze printre creaturile umane.

În ceea ce privește pământul, la sfârșitul potopului au rămas pe pământ numai Noe și familia lui, toți fiind socotiți neprihăniți înaintea lui Iehova din pricina credinței și ascultării față de El. Imediat după potop și ieșirea lui Noe și a familiei lui din corabie mandatul lui Dumnezeu a fost emis din nou, de data aceasta neprihănitului Noe; după cum este scris: „Astfel Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii lui, și le-a spus: Fiți roditori, și înmulțiți-vă și umpleți pământul”. (Gen. 9:1, *Rotherham*). Observați aici în special că porunca divină „Fiți roditori, și înmulțiți-vă, și umpleți pământul”, nu a fost dată niciodată celor răi, ci a fost dată mai întâi lui Adam înainte ca el să păcătuiască, și a fost reafirmată sau repetată lui Noe și familiei lui, care erau socotiți neprihăniți. Oamenii răi nu au putut îndeplini ordinul divin, și de aceea el nu a fost dat acestora sau pentru aceștia. În privința aceasta nu poate exista nici cea mai mică îndoială. Rezultă așadar, că până în prezent mandatul divin nu a fost îndeplinit.

Din punct de vedere scriptural, Dumnezeu a făcut ca să se realizeze un raport al potopului și al lucrurilor legate de acesta ca o imagine care să prefigureze lucrurile mai mari care vor urma. Prin urmare, acele lucruri erau tipice. Numele lui Noe înseamnă „odihnă” sau „alinare”; și astfel el l-a prefigurat pe Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, Cristos Isus, care este alinarea și odihna lui Iehova. El este întotdeauna în armonie cu Iehova. În conformitate cu aceasta este scris că, la părăsirea corăbiei după retragerea potopului, Noe a zidit un altar lui Iehova Dumnezeu și pe el a adus jertfe curate. (Gen. 8:20). „Și Domnul a mirosit un miros plăcut [sau, conform limbii ebraice, a mirosit un miros de odihnă]; și DOMNUL a zis în inima Lui: Nu voi mai blestema pământul din pricina omului” (Gen. 8:20, 21). Aceasta este o dovadă suplimentară că Noe era socotit neprihănit de Iehova și că actele lui Noe și ale familiei lui erau plăcute înaintea Domnului Dumnezeu. Tocmai în acest timp, scrie la Geneza 9:1: „Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii lui și le-a spus: Fiți roditori, și înmulțiți-vă, și umpleți pământul”. Lucrarea distructivă a potopului a prefigurat venirea bătăliei Armagedonului și marea distrugere pe care o va aduce ea asupra pământului; iar partea jucată de Noe în aducerea ca jertfă a animalelor curate după ieșirea din corabie a prefigurat pe Isus Cristos și domnia Lui de binecuvântare după Armagedon. Prin urmare și porunca dată atunci a fost tipică.

Fiii lui Noe s-au născut după ce el a împlinit 500 de ani. (Gen. 5:32; 6:9, 10). Cei trei fii ai lui Noe au prefigurat o clasă de persoane care este socotită neprihănită înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt „celelalte oi” ale Domnului, adică, Ionadabii, care vor forma „mulțimea mare” după Armagedon. (Apoc. 7:9-15; Ioan 10:16; 2 Împ. 10:15). Cristos Isus, anti-tipul lui Noe, este „Tatăl veșnic” care dă viață celor ascultători din rasa umană, și El face acest lucru ca un reprezentant activ al lui Iehova. Fiii lui Noe s-au născut cu puțin timp înainte de potop. Tot așa, Mai Marele Noe, Cristos Isus, cu puțin timp înainte de Armagedon, dă naștere la „celelalte oi”, sau Ionadabi, care alcătuiesc „mulțimea mare”. Fiii lui Noe s-au născut aproape de sfârșitul „lumii care era atunci”; și acum Ionadabii apar în acest sfârșit al acestei „lumi rele” și aceștia primesc viața veșnică după ce își dovedesc integritatea, adică, după bătălia Armagedonului. După cum a trecut un timp lung de la momentul nașterii lui Noe și până când s-au născut acești trei fii, tot așa a trecut un timp lung de la nașterea „Fiului omului”, Isus, până la nașterea sau aducerea Ionadabilor, care câștigă viața veșnică după Armagedon. Și ei sunt acum aici!

Iehova a încredințat în mâinile lui Isus Cristos aducerea la îndeplinire a scopului Său. (Mat. 28:18). Acesta trebuie să includă îndeplinirea ordinului divin de a „umple pământul”, adică, de a avea o supraveghere completă peste partea efectuată de creaturile umane. „Pământul este a lui Iehova și plinătatea lui; lumea, și cei ce locuiesc în ea”. (Ps. 24:1, *ASV*). Prin urmare, Isus Cristos supraveghează toate lucrurile în calitate de Reprezentant oficial al Tatălui Său, Iehova. Lucifer a fost domnitorul pământului până când s-a răzvrătit împotriva lui Iehova și a pierdut totul ceea ce ținea de neprihănire. Cristos Isus este acum Împăratul, a cărui stăpânire va fi de la o mare la alta, și de la un râu până la marginile pământului, inclusiv stăpânire peste cei care vor trăi pe pământ pentru totdeauna. (Ps. 72:8). El le va da viață prin autoritatea dată Lui de Dumnezeu. Domnia lui Isus Cristos este și va fi întotdeauna neprihănită. (Isa. 32:1). Porunca divină dată mai întâi lui Adam cel perfect și repetată lui Noe trebuie și va fi îndeplinită în neprihănire în timpul domniei de 1000 de ani a lui Cristos.

Armagedonul va curăța pământul de nelegiuire, și după aceea cei care trăiesc trebuie să fie de partea lui Dumnezeu și a Împăratului Său Cristos. Scripturile arată că cei care vor supraviețui Armagedonului pe pământ vor fi aceia care „caută neprihănirea, caută blândețea”, adică, rămășița membrilor unși a trupului lui Cristos și tovarășii lor, „celelalte oi”, sau Ionadabii. Împreună cu profeții credincioși și slujitorii lui Iehova din vechime înviați, care și-au păzit integritatea față de El înainte de prima venire a lui Cristos, „celelalte oi”, sau Ionadabii vor trăi pentru totdeauna pe pământ. Numărul întreg va fi un număr mic în comparație cu masa omenirii care este acum pe pământ. Dar nu este nevoie să ne îngrozim de marea distrugere globală a Armagedonului. Ziua mâniei lui Iehova se va încheia cu lupta victorioasă a lui Cristos împotriva lui Satan, și atunci se va găsi un număr mult mai mare de persoane pe pământ decât cei care au supraviețuit potopului din vremea lui Noe. Dar faptul că, în comparație cu rămășița, o „mulțime mare” de „alte oi” își mențin integritatea față de Dumnezeu și sunt trecuți vii prin Armagedon, infirmă și anulează în mod hotărâtor provocarea rea a lui Satan de a fi capabil să distrugă integritatea fiecăruia, și acest lucru va fi o justificare a Numelui și Cuvântului lui Iehova. Puterea lui Dumnezeu este nelimitată, și nu poate exista nimic care să-L împiedice în îndeplinirea mandatului Său de a „umple pământul”. Când va fi dezbrăcat de răutate, pământul va fi într-o condiție pentru aducerea la îndeplinire a acelui mandat divin în conformitate cu voia Atotputernicului Dumnezeu.

Numai opt persoane au supraviețuit potopului, și, din ele, numai șase persoane, adică, cei trei fii ai lui Noe și soțiile lor, au luat parte la îndeplinirea mandatului divin. Acum, după secole, o perioadă scurtă pentru Dumnezeu, pământul este umplut cu creaturi din care cele mai multe s-au întors spre violență în mod direct sau indirect. În cazul în care o „mulțime mare” de Ionadabi supraviețuiesc Armagedonului și se dedică cu totul lui Iehova și Împăratului Său, Cristos Isus, ce pot face aceștia sub porunca neprihănită a lui Isus Cristos cu privire la „umplerea pământului” în câteva secole scurte fără război? Fiii și nurorile lui Noe i-au prefigurat pe Ionadabi, acești supraviețuitori ai Armagedonului care vor primi viață veșnică pe pământ de la Iehova ca un dar plin de har dat lor prin Isus Cristos, Mai Marele decât Noe. Având în vedere că porunca lui Dumnezeu a fost și este dată numai oamenilor neprihăniți și că supraviețuitorii Armagedonului sunt aceia care au ascultat de Dumnezeu în privința căutării neprihănită și a blândeții, nu pare oare rezonabil și scriptural că Iehova va folosi acea „mulțime mare” neprihănită sub domnitorul neprihănit să îndeplinească și să realizeze porunca Lui de „a fi roditori, a se înmulți și a umple pământul”? Da; și aceasta înseamnă că membrii acestei „mulțimi mari” se vor căsători și vor da naștere la copii și vor „umple pământul” cu o populație neprihănită, și aceasta în timpul domniei de 1000 de ani a lui Isus Cristos. Prin urmare, „mulțimea mare” a supraviețuitorilor

Armagedonului îndeplinește porunca lui Dumnezeu de a umple pământul cu persoane neprihănite, și aceasta înainte de învierea generală a oamenilor din morminte.

Ionadabii trebuie să ia aminte acum, să fie sârguincioși în căutarea neprihănirii și a blândeții, să fie credincioși și energici în a face voia lui Dumnezeu și astfel să arate aprecierea lor față de bunătatea lui Iehova. Ei trebuie să facă aceasta pentru ca să poată fi găsiți vrednici de a avea parte în îndeplinirea poruncii divine care va fi emisă din nou după bătălia Armagedonului, și astfel să aibă parte în justificarea Numelui Sfânt și a Cuvântului credincios al lui Dumnezeu.

ELI, CAPUL UNEI CASE NECREDINCIOASE

Credința în Dumnezeu este bazată pe Cuvântul Său. Ea se întemeiază pe cunoștință și se dovedește prin fapte. Fără de aceasta nimeni nu poate plăcea lui Dumnezeu (Rom. 10:17; Evr. 11:1,6; Iac. 2:17-26). Preoții și predicatorii religioși ai „creștinătății” pretind a avea credință, cunoștință și fapte, dar faptele bătătoare la ochi contrazic pretenția lor. Serviciul doar cu buzele pe care-l fac, forma de evlavie pe care o afișează, faptele făcute spre a fi văzuți de oameni, nici una din aceste prefăcătorii nu-i va salva în ziua mâniei lui Dumnezeu. Nu doar că trec peste faptele celor păcătoși și garantează indulgențe și absolvire de păcat pentru câștig propriu, dar de asemenea se scufundă în cele mai josnice adâncimi ale păcatului și necredinței. Atunci când cuibul de vipere a lui Satan va fi exterminat în Armagedon, acești hulitori mândri și aroganți se vor număra printre ei, iar toți aceia care vor fi socotiți în rândul acestor pioși prefăcuți vor sfârși în moarte. „Creștinătatea” religioasă și clerul ei se sprijină pe tradiții și lucrări judecate de ei a fi „neprihănite” și nu bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu. Ea nu are credință.

Stările într-un anumit timp din Israel au prefigurat „creștinătatea” de astăzi. Dezastrele abătute asupra națiunii tipice au făcut o descriere vie a viitorului „creștinătății”, iar ele nu sunt descrieri înflăcărate ale politicianilor sau a altor lideri mondiali ce s-au perindat înaintea acestui al douăzecilea secol de civilizație. Privește pentru o clipă în secolele din urmă și vezi ce va urma (1Cor. 10:11). Privește în urmă cu douăsprezece secole înainte de Christos. Este spre sfârșitul perioadei judecătorilor. Pentru aproape trei sute de ani tabernacolul, locul de închinare la Iehova, se afla la Șilo, Eleazar fiind primul mare preot care a servit aici. Însă spre sfârșitul perioadei judecătorilor, Eli a deținut acest înalt serviciu. El era un urmaș al lui Aron, nu prin fiul cel mare Eleazar, ci prin cel mai tânăr fiu, Itamar (Lev. 10:12; 1Cron. 24:3; 2Sam. 8:17; 1Sam. 22:9, 14:3). Cum de s-a transferat înalta preoție către ramura mai tânără a casei lui Aron, nu ne este declarat, nici nu pare a fi important. Sunt consemnate lucrurile profetice importante.

Numele Eli înseamnă „Iah este înalt”; „urcare”; „loc înalt”. Ca mare preot, el l-a reprezentat pe Iehova Cel Prea Înalt; cu siguranță Eli se afla într-o poziție înaltă. El, de asemenea, activa ca judecător în Israel, în perioada între judecătorii Samson și Samuel. Timpul său de serviciu a fost de patruzeci de ani, după cum crede marea majoritate (1Sam. 4:18). Prima licărire despre Eli pe care o dă însemnarea divină, ni-l arată stând înaintea ușilor tabernacolului, pe ceva ce pare a fi tronul de judecată (1Sam. 1:9, *Roth., margin.*). Dar ne este arătat făcând o judecată în pripă față de o femeie temătoare de Dumnezeu. Ana se ruga fervent Domnului, buzele ei se mișcau, dar cuvintele rostite în inima sa nu se auzeau. Eli grăbit spuse: „Cât timp vei mai fi beată? Du-te de te trezește”. Văzând greșeala lui, o îndepărtă cu: „Mergi în pace și Dumnezeul lui Israel să asculte rugăciunea pe care I-ai făcut-o”. – 1Sam. 1:9-18.

Eli se grăbi să o acuze pe nedrept pe Ana ca fiind asemenea unei „fiice a lui Belial”, muștrând-o nedrept; dar el nu era într-o poziție spre a proceda astfel cu autoritate. Și de ce nu? Ca mare preot, nu era el autorizat să mustre? Da, dar proprii săi pași necesitau îndreptare. Versetul 12 al capitolului 2 deslușește: „Fiii lui Eli erau niște oameni răi. Nu cunoșteau pe Domnul”. Următoarele cinci versete arată că acești fii ce serveau ca preoți nu erau mulțumiți cu partea pe care legea lui Dumnezeu le-a dat-o. Lor le era dat pieptul și spata dreaptă, dar un obicei a fost început la Șilo, unde preoții care serveau veneau și luau orice parte a jertfei pe care o putea agăța cu furculița (Lev. 7:31-34). Preoții se serveau pe sine în loc de a servi Domnului. Ei erau acolo spre a oferi grăsimea pe altar lui Iehova, dar ei lăsau ca serviciul lor să aștepte până ce își satisfăceau propriile lor pânțece cu aceea ce nu li s-ar fi convenit. Unii dintre închinători protestau: „După ce se va arde grăsimea, vei lua ce-ți va plăcea”. Aspru și arogant veni răspunsul: „Nu! dă-mi acum, căci altfel iau prin forță”. (Vs. 16, *Roth*.) Fii lui Eli nu erau mulțumiți cu îngrijirea lui Dumnezeu; ei nu credeau că „evlavia însoțită cu mulțumire este un mare câștig” (1Tim. 6:6). Ei nu aveau credință. Marele preot Eli, în mod aparent nu dădu nici o muștrare cu privire la acest punct, ci mai degrabă împărtăși păcatul lor (1Sam. 2:29). Rezultatul a fost că „oamenii nesocoteau darurile Domnului”. – versetul 17.

Cu o ocazie rușinoasă Eli își muștră blând fiii săi. Comportamentul lor deveni un subiect de discuție în Israel, iar Eli „...a aflat cum se purtau fii lui cu tot Israelul; au aflat și că se culcau cu femeile care slujeau afară la ușa cortului întâlnirii. El le-a zis: pentru ce faceți astfel de lucruri? Căci aflu de la tot poporul despre faptele voastre rele. Nu, copii, ce aud spunându-se despre voi, nu este bine; voi faceți pe poporul lui Iehova să păcătuiască. Dacă un om păcătuiește împotriva altui om, îl va judeca Dumnezeu; dar dacă păcătuiește împotriva Domnului, cine se va ruga pentru el? Totuși ei n-au ascultat glasul tatălui...” (1Sam. 2:22-25, *Roth*). Acele femei erau spre a servi lui Iehova și nu pentru pofta preoților degenerați (Exod 38:8; Jud. 11:34-40). Zilele de azi nu sunt fără paralele cu privire la preoți. Fii lui Eli erau împietriți în cursul lor păcătos. Ei au comis păcate, meritând moartea conform legii lui Dumnezeu. Nu numai că Eli respinse această lege, dar nici nu îndepărtă acești netrebnici din serviciu.

Judecata lui Iehova până în acest timp crescuse mult împotriva lui Eli. Veni timpul ca aceasta să fie declarată. Dumnezeu trimise un profet la bătrânul Eli cu un mesaj greu prevestitor. „Pentru ce călcați în picioare jertfele Mele?... și cinstești pe fii tăi mai mult decât pe Mine, ca să vă îngrășați”, întrebă Iehova. O traducere modernă redă astfel: „De ce priviți cu un ochi invidios spre jertfele Mele?” (*Smith-Goodspeed*). El, precum și fii săi, râvneau părți ale jertfei nedestinate lor, împreună cu grăsimea. Atunci, omul lui Dumnezeu exprimă judecata divină. Puterea, influența și autoritatea casei lui Eli trebuia nimicită, precum este arătat în cuvintele: „Voi tăia brațul tău și brațul casei tatălui tău, așa încât nu va fi nici un bătrân în casa ta... toți cei din casa ta vor muri în floarea vârstei”. Nenorocire și mâhnire va veni asupra tabernacolului. Ca un semn pentru Eli, despre certitudinea executării acestei judecăți, cei doi fii depravați ai săi vor muri în aceeași zi. Dar serviciul lui Iehova printr-o preoție va fi făcut sigur prin ridicarea unui mare preot credincios. Eli auzi, dar n-au fost luate măsuri de purificare. Chiar fii săi, Hofni și Fineas, au continuat în serviciu. – 1Sam. 2:27-36.

Un alt mesaj de judecată ajunsese la urechile lui Eli, de data aceasta prin tânărul Samuel. Prin acesta din urmă Iehova zise: „Iată voi face în Israel un lucru care va asurzi urechile oricui va auzi. În ziua aceea voi împlini asupra lui Eli tot ce am rostit împotriva casei lui; voi începe și voi isprăvi. I-am spus că vreau să pedepsesc casa lui pentru totdeauna, din pricina fărâdelegii de care are cunoștință și prin care fii lui s-au făcut vrednici de lepădat, fără ca el să-i fi oprit. De aceea jur

casei lui Eli că niciodată fărădelegea casei lui Eli nu va fi ispășită, nici prin jertfe, nici prin daruri de mâncare.” (1Sam. 3:11-14, *margin.*). La auzul acestora Eli răspunse apatic, „Iehova este acesta, să facă ce va crede de bine”. Nici o muștrare de conștiință, nici o măsură de corecție nu a fost luată.

Judecata lui Dumnezeu îndelung anunțată începu asemenea unei furtuni asupra sa și a familiei sale. Israel a ieșit la luptă împotriva filistenilor și au fost înfrânți, au pierdut aproape patru mii de oameni. La întoarcerea din campanie s-au minunat de înfrângere și au hotărât un tertip: au luat cu ei în luptă chivotul legământului din tabernacolul din Șilo. Fii lui Eli l-au însoțit acolo, iar când chivotul legământului a intrat în tabăra izraeliților, s-a cutremurat pământul de strigătele ridicate, dar nu este vreo însemnare a unei rugăciuni, post sau căințe pentru nelegiuirea în care au căzut. – 1Sam. 4:1-9.

Nerăbdător, Eli aștepta deznodământul. El ședea pe un scaun lângă drum, veghind. În aceeași zi în care lupta a fost purtată și încheiată, știrile au ajuns în Șilo. Un om din Benjamin și din armata lui Israel ajunse în cetate fugind nebunește. Hainele lui erau sfâșiate și avea țărână pe cap. Partea sudică a orașului a văzut ambele semne ale nenorocirii și se văitau. Știri bune nu erau așteptate, dar atunci când dezastrul ce cuprinsese Israelul a fost formulat în cuvinte, locuitorii cetății au scos un strigăt de șoc și deznădejde. Eli auzi strigătele de vaiet. El nu l-a văzut pe beniamit, nici mulțimea adunată; era în vârstă de nouăzeci și opt de ani și avea ochii întunecați, nu putea să vadă. Auzind tumultul, întrebă motivul. În fraze concise, beniamitul redă mesajul nenorocirii în patru fraze: „Israel a fugit dinaintea filistenilor, poporul a suferit o mare înfrângere; și chiar și cei doi fii ai tăi, Hofni și Fineas, au murit; chivotul Domnului a fost luat”. – 1Sam. 4:10-17.

Israel a fugit, treizeci de mii au fost uciși, fii săi au fost uciși, chivotul a fost capturat. Fiecare nenorocire, una după alta, cu o mai mare distrugere. Greutatea mesajului lovi pe Eli cu o forță năucitoare și duse viața sa la un sfârșit: „Abia a pomenit de chivotul lui Dumnezeu, că Eli a căzut de pe scaun pe spate, lângă poartă; și-a rupt gâtul și a murit, căci era om bătrân și greu. El fusese judecător în Israel patruzeci de ani.” – 1Sam. 4:18.

În timpurile trecute, prezența chivotului lui Dumnezeu a adus victorii (Ios. 6:4). De ce nu și acum? El a fost luat din locul potrivit, din tabernacolul din Șilo. Mai mult decât atât, de la marele preot și preoți până la întreg poporul, s-au depărtat de Domnul. Astfel, El nu a fost cu ei. Ei nu și-au împlinit obligațiile legământului. Chivotul legământului deveni în ochii lor mai neînsemnat decât o vrajă religioasă; din cauza unui superstiții religioase l-au pus în fruntea lor. Ei nu aveau credință și nici fapte evlavioase, nici chiar o dispoziție spre căință. Iehova se depărtase de ei, nu se simți legat spre a-i ajuta din pricina vreunei înfățișări exterioare sau a unei credințe pretinse, ce constituia pentru ei nimic mai mult decât o ceremonie religioasă.

„Creștinătatea” modernă se află ea însăși într-o poziție similară. „Forma de evlavie” și ritualurile ei religioase nu vor aduce salvarea împotriva judecății lui Dumnezeu asupra ei. Casa lui Eli a ilustrat clasa „omului păcatului” a necredincioasei „creștinătăți”, incluzând „servul rău”. Aroganții religioși de azi pretind mai mult decât li s-a dat. Ei onorează oameni și nu pe Dumnezeu. Casa religioasă sau sistemul lor va fi ruinat. Dezastrul asupra lui Șilo a fost profetic despre sfârșitul final al creștinătății (Ier. 7:14). Tot așa de sigur, după cum casa lui Eli a fost îndepărtată din preoție, tot așa va fi înlăturat și clerul creștinătății (1Regi 2:27; 1Cron. 6:1-8,50-53). Doctrina „răscumpărării universale” nu îl va salva (1Sam. 2:17). Oamenii cu bunăvoință față de Dumnezeu, văzând ipocrizia religiei, se întorc spre studiul cuvântului lui Dumnezeu. Acolo ei câștigă adevărata cunoștință, iar pe acest fundament ferm se înalță credința lor.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

Vol. LXVI

1 Februarie 1945

Nr. 3

Cuprins:

BOTEZ – DE CE? - Pag.51

CUFUNDAREA ÎN PREZENT - Pag.57

ÎNTREBĂRI - Pag.64

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXVI

1 Februarie 1945

Nr. 3

BOTEZ – DE CE?

„Botezul, care corespunde lui, vă salvează acum (nu ca simpla îndepărtare a întinăciunilor fizice, ci ca dorința după o conștiință corectă înaintea lui Dumnezeu) - prin învierea lui Isus Cristos.” – 1 Pet. 3:21, *Goodspeed*.

IEHOVA a făcut ca multe lucruri să fie stabilite în Cuvântul Său scris cu privire la botez. Prin urmare, el trebuie să fie important. *Baptisma* este cuvântul original pentru el în limba greacă, în care au fost scrise Scripturile Grecești Creștine, sub inspirație de către apostolii și ucenicii lui Isus; și *bepitzein* este cuvântul original însemnând a efectua actul botezării. Prin urmare, cuvintele noastre englezești, sunt foarte asemănătoare cu cuvintele originale. *Baptizein* nu înseamnă simpla stropire cu câteva picături de apă aplicate cu mâna, nici vărsarea unui mic vas cu apă pe capul unei persoane în timp ce ea stă într-un bazin cu apă până la glezne. După cum este dovedit, din punct de vedere scriptural, *baptizein*, sau *a boteza*, înseamnă a cufunda (ca în apă), a scufunda sau a afunda complet. În acest sens este scris, la Marcu 1:8: „Eu v-am botezat în (cu) apă; dar El vă va boteza în (cu) Spiritul Sfânt.” (*ASV*, margin). Sau: „Eu vă cufund în apă, dar El vă va boteza cu Spiritul Sfânt”. (*Emphatic Diaglott; Rotherham*).

2. Botezul în apă este efectuat de om. Cu toate acestea, el nu este inventat de om, și nici nu este făcut prin autoritatea oamenilor. Cei scufundați în apă, conform Scripturilor, nu trec prin nici un ritual sau ceremonie stabilită sau autorizată de oameni. Botezul este de la Dumnezeu, care a botezat o dată o lume întreagă cu distrugerea apelor, adică cu potopul din vremea lui Noe, potop la care se face referire în 1 Petru 3:20, 21: „Răbdarea lui Dumnezeu a fost în așteptare în zilele lui Noe, în timp ce se pregătea o corabie, în care puțini, adică, opt persoane, au fost purtate în siguranță prin apă. Și scufundarea, o reprezentare a acestui lucru, ne salvează acum; (nu îndepărtarea întinăciunii trupului, ci căutarea unei conștiințe bune înaintea lui Dumnezeu), prin învierea lui Isus Cristos.” (*Diaglott*). Astfel, Dumnezeu a făcut ca și botezul să fie prefigurat cu mult timp în urmă.

3. Originea divină a botezului este dovedită în cazul lui Ioan Botezătorul. Conform Sfintelor Scripturi, el a fost primul om care a efectuat botezul în apă, care a avut recunoaștere înaintea lui Dumnezeu. Ioan nu a susținut a fi inventatorul; dar, atribuind botezul lui Dumnezeu, el a spus: „Cel ce m-a trimis să botez în apă, mi-a zis: Acela peste care vei vedea Spiritul coborându-se, și rămânând peste El, Acela este cel ce botează cu Spirit Sfânt”. (Ioan 1:33, *ASV*). Acela peste care Ioan a văzut la timpul hotărât că s-a coborât Spiritul lui Dumnezeu a fost Isus Cristos, care a venit din Nazaret la locul unde boteza Ioan. Spre sfârșitul serviciului pământesc al lui Isus, El a fost abordat de liderii religioși ai iudaismului. Ei I-au pus o întrebare, și anume: prin ce autoritate învăța și făcea lucrările Lui în Ierusalim și în special în templu. Isus a răspuns: „Mai întâi, lăsați-Mă să vă pun o întrebare, și după ce Îmi veți răspunde, vă voi spune cu ce autoritate fac lucrările

Mele. Botezul făcut de Ioan, era din cer sau de la oameni?” Preoții cei mai de seamă evrei, bătrânii și cărturarii au fost prinși la colț, pentru că dacă ar fi mărturisit faptul că botezul lui Ioan nu era de la oameni, ci din cer (ceea ce înseamnă de la Cel ce stă pe tronul cerului), atunci s-ar fi acuzat pe ei înșiși că sunt necredincioși față de Iehova Dumnezeu, din cauza refuzului lor de a fi botezați cu botezul lui Ioan. De aceea, când liderii religioși evrei au refuzat să-I spună sincer lui Isus că botezul era din cer și, prin urmare, cu autoritatea lui Iehova, și Isus a refuzat să le spună că autoritatea pentru lucrările Lui era din cer, de la Dumnezeu. Ei au fost prea necinstiți și religioși pentru a merita un răspuns din partea lui Isus. – Mat. 21:23-27.

4. Isus a recunoscut botezul lui Ioan ca fiind din cer. De aceea El a venit la Ioan la râul Iordan ca să fie botezat de el. Astfel, Isus s-a supus cufundării de către Ioan, și a spus în acel moment: „Căci așa se cade să împlinim toată neprihănirea”. (Mat. 3:13-17). Adică, Isus a fost cufundat pentru că era drept; aceasta a fost voia lui Dumnezeu față de Isus. Cu toate acestea, aceasta nu vrea să spună că Isus a fost botezat cu ceea ce era cunoscut în general ca „botezul lui Ioan”. Vom arăta acest lucru în curând.

5. Botezul lui Ioan era pentru un scop special și s-a aplicat unui popor special, adică israeliților încărcăți de păcat. Acest fapt este arătat în Sfintele Scripturi. Apostolul Petru a spus: „Cuvântul pe care Dumnezeu l-a trimis copiilor lui Israel, propovăduind pacea prin Isus Cristos: (El este Domnul tuturor) acel cuvânt, voi îl știți, care a fost vestit prin toată Iudea, și a început din Galileea, după botezul care era propovăduit de Ioan”. (Fapte 10:36, 37). Apostolul Pavel arată în continuare către cine era direcționat botezul lui Ioan, spunând: „Dumnezeu ,după promisiunea Lui, a ridicat lui Israel un Mântuitor, Isus; când Ioan propovăduise înainte de venirea Lui botezul pocăinței la tot poporul lui Israel”. (Fapte 13:23, 24). „Ioan a botezat într-adevăr cu botezul pocăinței, spunând poporului, să creadă în Cel ce venea după el, adică, în Cristos Isus”. (Fapte 19:4). Faptul că evreii, și nu neamurile, au răspuns la botezul lui Ioan, îl mărturisește ucenicul Marcu: „Ioan a botezat în pustie, și a propovăduit botezul pocăinței pentru iertarea păcatelor. Și au ieșit la el din toată țara lui Iuda, și cei din Ierusalim, și au fost botezați toți de el în râul Iordan, mărturisindu-și păcatele”. – Marcu 1:4, 5.

6. Mărturia apostolului Matei este asemănătoare. (Mat. 3:1-12). Evanghelistul Luca mărturisește despre același lucru (Luca 3:2-8); și el ne mai informează că îngerul care a anunțat nașterea lui Ioan a spus cu privire la Ioan: „Pe mulți din copiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor. Și el va merge înaintea Lui în spiritul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători la înțelepciunea celor dreți; ca să gătească un popor pregătit pentru Domnul”. – Luca 1:13-17.

7. Prin urmare, botezul lui Ioan era pentru iertarea păcatelor, păcatele poporului evreu. Din ce punct de vedere? Acesta: Națiunea evreiască sau israeliții, din care Ioan era un membru prin familia preoțească a lui Aaron, era într-o relație de legământ cu Iehova Dumnezeu. Israelii erau un popor consacrat aparținând Lui, pe care El îl răscumpăraseră din casa robiei din Egipt și îl aduseseră într-o relație de legământ cu El prin mediatorul Moise și prin jertfa mielului pascal. Ei erau poporul Lui; ei aparțineau Lui, Răscumpărătorul și Izbăvitorul lor. Ei erau slujitorii Lui; și la Muntele Sinai, prin mijlocirea profetului Moise, Iehova Dumnezeu a inaugurat legământul legii Sale cu poporul Său răscumpărat. Legea legământului a specificat: „De aceea să păziți legile, și judecățile Mele; pe care dacă omul le împlinește, va trăi prin ele: Eu sunt DOMNUL [Iehova].” (Lev. 18:5). „Blestemat să fie cine nu confirmă toate cuvintele acestei legi ca să le facă”. (Deut. 27:26). Din acest motiv evreii care au păcătuit împotriva legământului legii ar fi fost sub un

blestem și ar fi continuat sub acesta dacă Dumnezeu nu ar fi luat măsura ca păcatele lor să fie iertate și anulate.

DE CE CUFUNDARE PENTRU IERTAREA PĂCATELOR?

8. Odată pe an, de ziua ispășirii, Iehova Dumnezeu a susținut anularea tipică sau ilustrativă a păcatelor întregii națiuni prin jertfirea unui vițel ales pentru casa preotească și seminția lui Levi, și prin jertfirea țapului Domnului pentru celelalte seminții ale lui Israel; după care, un țap ispășitor, având nelegiuirile națiunii mărturisite asupra capului lui de marele preot, era izgonit în pustie ca să dispară din ochii națiunii. Aceasta urma să simbolizeze cum Iehova prin jertfele mai sus menționate a iertat păcatele națiunii lui Israel și i-a eliberat de obligațiile și handicapul lor care au provenit din aceste păcate făcute împotriva legământului Lui. – A se vedea Levitic, capitolul șaisprezece.

9. Mai mult, existau jertfe pe care individul evreu le putea aduce în cursul anului între o zi de ispășire și următoarea, și prin care jertfe puteau fi anulate păcate ale neștiinței și alte păcate într-un mod tipic. – Levitic 4.

10. Această procedură a zilei de ispășire și acele jertfe de ispășire individuale au fost continuate până în vremea lui Ioan Botezătorul. Și totuși, aici vine Ioan și cheamă evreii să se pocăiască, „căci Împărăția cerurilor este aproape”, și să aducă roade vrednice de pocăință. El învață pe cei din poporul evreu să fie cufundați în apă pentru iertarea păcatelor lor. „Atunci au ieșit la el din Ierusalim, din toată Iudeea, și din toate regiunile din jurul Iordanului, și au fost botezați de el în Iordan, mărturisindu-și păcatele”. (Mat. 3:1-8). Cum vine asta? De ce acei evrei nu aduceau jertfe la templul din Ierusalim? Și nu era oare ziua ispășirii anuală cu jertfele ei suficientă pentru a purta de grijă de păcatele evreilor? De ce trebuiau oamenii să vină la Ioan și să fie cufundați în apele Iordanului pentru iertarea păcatelor? Nu era valabilă legea lui Dumnezeu care spune că „fără vărsare de sânge nu există iertare”? (Evr. 9:22). Prin urmare, Ioan a propovăduit israeliților cu un scop anumit, ca să se pocăiască și să fie botezați în apă.

11. Este adevărat că Ioan Botezătorul a fost trimis la națiunea lui Israel cu o misiune specială, și anume, pentru a pregăti dintre ei un popor pentru Domnul, pentru primirea lui Cristos Isus, Profetul mai mare decât Moise și care a fost prefigurată de Moise. Îngerul lui Iehova a spus acest lucru tatălui lui Ioan, preotul Zaharia, la templu. (Luca 1:11-17). Și de asemenea, în ziua când copilul Ioan a fost circumcis și când i s-a dat un nume, tatăl lui Zaharia a spus prin inspirație de la Dumnezeu: „Și tu, copilule, vei fi chemat profetul Celui Prea Înalt; căci vei merge înaintea feței Domnului ca să pregătești căile Lui; să dai cunoștința salvării poporului Său prin iertarea păcatelor lor.” (Luca 1:76, 77). Prin urmare, Ioan boteza evreii pentru iertarea păcatelor lor. Botezul lui nu era pentru anularea păcatelor într-un mod general, păcate pe care neamurile sau non-evreii le puteau comite și chiar le comiteau, neamuri care erau în afara comunității lui Israel; ci Ioan boteza pentru iertarea păcatelor comise împotriva legământului legii „care era absolut obligatoriu pentru Evrei. Acel legământ s-a dorit a fi un ghid sau pedagog care să conducă pe evrei la Cristos Mesia. După cum a afirmat apostolul Pavel: „Astfel legea a fost învățătorul nostru ca să ne aducă la Cristos, ca să fim îndreptățiți prin credință”. (Gal. 3:24). Dacă Evreii nu ar fi în armonie cu legământul legii și dacă nu ar încerca sincer să se străduiască să trăiască la înălțimea lui, atunci el nu ar acționa ca un învățător sau conducător care să-i ducă la Mai Marele Moise, Cristos Isus.

12. În consecință, evreii erau obligați să fie în armonie cu acel legământ și cu scopul lui. Ei trebuiau să recunoască că au păcătuit împotriva lui și a Dumnezeului lui. Ei aveau nevoie de iertarea păcatelor lor comise împotriva legământului Lui. Inimile lor trebuiau aduse la nivel cu sensul tipic al legii, pentru ca ei să-L recunoască pe Isus Cristos ca fiind împlinirea legii și a umbrelor ei tipice și, ca atare, să vină la El ca la Cristos, Liderul și Răscumpărătorul lor, care este „sfârșitul legii pentru neprihănirea oricui care crede”. (Rom. 10:1-4). Prin urmare, botezul lui Ioan a fost instituit de Dumnezeu prin acest slujitor uman. Nu că apa în care avea loc botezul putea să spele păcatele lor; ci actul de botez a fost o imagine sau un simbol ca să ilustreze cum, prin exercitarea credinței în scopul lui Iehova și prin smerirea lor în fața Lui, prin mărturisirea faptului că erau păcătoși și prin rugămintea la Dumnezeu să-i ierte prin scopul Său plin de milă, ar putea să fie readuși la o relație corectă cu Dumnezeu. În acest mod ei ar putea să fie schimbați de la Moise, mijlocitorul legământului vechi, și aduși în Cristos Isus, Mai Marele Moise. Astfel, ei ar putea deveni urmași ai Liderului și Comandantului lor adevărat, Isus Cristos, pe care Iehova Dumnezeu L-a înviat pentru ei. – Isa. 55:4.

13. Astfel, evreii pocăiți erau cufundați în apă de Ioan pentru a simboliza spălarea păcatelor înaintea lui Dumnezeu și devenirea lor curați înaintea Lui, având acum o poziție curată, neprihănită, înaintea lui Dumnezeu și fiind acceptați ca vrednici să fie primii ca urmași ai lui Mesia, Domnul Isus Cristos. Acesta a fost scopul botezului lui Ioan; și o examinare a circumstanțelor și a faptelor arată că el era cu totul limitat doar la poporul evreu.

O NOUĂ ÎNSEMNĂTATE

14. După șase luni după ce Ioan își începuse activitatea de botezare cu semnificația de mai sus, vine Isus din Nazaret. De ce trebuia să vină El la Ioan? El nu a venit să fie botezat cu botezul lui Ioan, care era pentru iertarea păcatelor, nu-i așa? Evident că nu, conform scripturii, care a prezis starea inimii și atitudinea lui Isus, „Fiul lui David”, la momentul cufundării de către Ioan. Scriptura care a fost scrisă în sulul Cărții Sfinte, la Psalmul 40:7, 8 (*ASV*), spune: „Atunci am zis: Iată-Mă, vin, în sulul cărții este scris despre Mine; mă bucur să fac voia Ta, Dumnezeule; și legea Ta este în inima Mea”. La Evrei 10:7, 8, Pavel aplică această scriptură profetică la Isus la momentul începerii misiunii Sale la vârsta de treizeci de ani. Raportul botezului lui Isus nu-L prezintă ca mărturisindu-și păcatele în momentul cufundării Lui sub apele Iordanului; dar spune că El se ruga, și că s-a supus cufundării în apă din pricina neprihănirii, acest lucru fiind în armonie cu voia lui Iehova Dumnezeu. – Luca 3:21.

15. Inevitabil în acest caz, botezul în apă a avut o semnificație nouă. Faptul că Isus a fost botezat nu era pentru iertarea păcatelor, păcate pe care El nu le avea, și nici pentru mărturisirea publică sau curățarea tipică a păcatelor ca prin apă. Chiar și Ioan a fost obligat să recunoască această concluzie. Având doar acest tip de botez în minte, „Ioan a căutat să-L oprească, și a spus: Eu trebuie să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine? Dar Isus a răspuns: Lasă să fie așa de data aceasta, căci este drept să facem tot ceea ce cere Dumnezeu. Apoi Ioan a consimțit.” (Mat. 3:14-16, *Goodspeed*). Ioan și-a dat seama apoi că Isus avea un motiv să fie botezat, pe care Ioan nu l-a înțeles sau apreciat.

16. Botezul lui Isus în apă nu fusese prezis, nici chiar prin spălarea pe care marele preot al Israelului și preoții o făceau. La momentul în care Aaron, primul mare preot al Israelului, și fiii săi ca preoți erau instalați în slujbă, Moise a avut grijă ca porunca lui Dumnezeu să fie împlinită, și anume: „Să aduci pe Aaron și pe fiii lui la ușa cortului adunării, și să-i speli cu apă”; după care

spălarea ei erau îmbrăcați cu hainele lor oficiale. (Ex. 40:11-16). „Și Moise a adus pe Aaron și pe fiii săi, și i-a spălat cu apă...Și Moise a adus pe fiii lui Aaron și a pus haine pe ei, i-a încins cu brâuri, și a pus scufii pe ei, cum poruncise lui Moise Domnul.” (Lev. 8:6-13). Aaron l-a simbolizat pe Isus Cristos, Marele Preot al lui Dumnezeu; iar fiii lui Aaron i-au simbolizat pe urmașii lui Isus Cristos, membrii trupului lui Cristos.

17. Mai degrabă decât să simbolizeze botezul lui Isus și a urmașilor Săi, spălarea lui Aaron și a fiilor săi a fost necesară din partea lor pentru a fi curați din punct de vedere trupesc, ca să ilustreze astfel modul cum Cristos Isus, Cel fără păcat și membrii trupului Său, biserica Lui, sunt curați înaintea lui Dumnezeu ca creaturi noi. Isus Cristos nu s-a pângărit prin adoptarea cursului pe pământ care a prevăzut jertfa de răscumpărare atât pentru trupul Lui de urmași, cât și pentru ceilalți credincioși ai omenirii. Curăția Lui, nevinovăția Lui în ceea ce privește integritatea Lui după terminarea cursului jertfei, a fost prefigurată de spălarea lui Aaron în ziua ispășirii după aducerea sângelui vițelului și a țapului Domnului în Sfânta Sfintelor și de izgonirea țapului ispășitor în pustie. Astfel, Isus a fost curat, fără păcat, și neîntinat când a terminat cursul Său personal al jertfei, întocmai cum a fost curat și neîntinat când a început cursul Său de sacrificiu, așa cum a fost simbolizat de spălarea lui Aaron la lighean înainte de îmbrăcarea hainelor lui sacrificiale, înainte de începutul îndatoririlor preoțești în ziua ispășirii. (Lev. 16:4, 23, 24). Din moment ce Isus, ca Mare Preot al lui Iehova, era „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși”, botezul Lui în apă făcut de Ioan nu ar fi putut fi prefigurată de spălarea lui Aaron la lighean. Și tot așa botezul urmașilor lui Isus ca imitare a exemplului Lui nu putea să fie ilustrat de spălarea fiilor lui Aaron în același lighean. – Evr. 7:26.

18. Biblia arată clar că Isus a venit să fie botezat de Ioan pentru a dovedi și simboliza consacrarea Lui absolută față de Iehova Dumnezeu, „pentru a face voia Ta, Dumnezeule”, așa cum a fost prezis. Isus, fiind născut dintr-o fecioară evreică care era sub legământul legii, a fost deja un membru al națiunii consacrate, dedicat să facă voia lui Iehova. Dar acea dedicare pentru a face voia lui Dumnezeu a fost conformă cu legământul legii făcut prin Moise. Acum Isus intră pe un drum nou, pe drumul împlinirii antitipice a legământului legii. Aceasta a fost voia nouă descoperită a lui Dumnezeu, iar Domnul Isus a pășit pe acel drum ca un pionier. Prin urmare, Isus a venit să facă voia lui Dumnezeu așa cum a fost prefigurată în timpurile și umbrele legământului legii; după cum a spus El: „Să nu credeți că am venit să distrug legea sau profeții (inclusiv Psalmul 40:7, 8): Nu am venit să distrug, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun că până nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură din lege, până vor fi împlinite toate”. (Mat. 5:17, 18). Isus a venit în special să facă voia lui Dumnezeu așa cum îi va dezvălui spiritul lui Dumnezeu de atunci încolo. Din acest motiv El s-a consacrat sau dedicat cu totul Dumnezeului și Tatălui Său. În viitor El urma să fie mort, așa cum a și fost, îngropat din proprie voință, și atitudinea inimii Lui urma să fie : „Nu voia Mea, ci a Ta să se facă”.

19. Cu toate că prin consacrarea Lui deplină față de Iehova Dumnezeu, Isus a murit și a fost îngropat din propria Lui voință, totuși El urma să trăiască după aceea. Prin Spiritul lui Dumnezeu El urma să fie înviat ca o creatură nouă, chiar dacă mai era în trup, trăind pentru voia lui Dumnezeu așa cum i-ar fi descoperit-o Domnul Dumnezeu. Și aceasta a fost semnificația botezului lui Isus, și anume scufundarea Lui de Ioan sub apă ca și cum ar fi fost în mormânt, fiind ridicat de acolo prin brațele viguroase a lui Ioan. Acel botez în apă a simbolizat că Fiul lui Dumnezeu murise, simbolic, și a fost îngropat din voința Sa personală, chiar dacă voia Lui era voia dreaptă a unui Fiu de Dumnezeu perfect, fără păcat. După aceea, în conformitate cu legea lui Dumnezeu, El a fost chemat de Dumnezeu la ceva special, așa cum este prefigurată în umbrele ceremoniale și

sacrificiale ale legământului legii, ca să trăiască restul zilelor Sale pe pământ într-un acord exact cu voia manifestată a lui Dumnezeu.

ISUS L-A APROBAT

20 Fără îndoială, Isus a aprobat botezul cu apă al altora. Acesta se efectua în prezența Lui și sub supravegherea Lui. Citim: „După aceste lucruri Isus și ucenicii Lui au venit în țara lui Iuda; și stătea acolo cu ei și boteza. Ioan boteza și el în Enon, aproape de Salim, pentru că acolo erau multe ape; și oamenii au venit, și au fost botezați”. Ucenicii lui Ioan au venit atunci la el și au spus despre Isus: „Cel ce era cu tine dincolo de Iordan, despre care ai mărturisit tu, iată că botează, și toți oamenii vin la El”. „Când a aflat Domnul că fariseii au auzit că făcea și boteza mai mulți ucenici decât Ioan, (chiar dacă Isus nu boteza, ci ucenicii Lui), a părăsit Iudeea și s-a întors în Galileea.” (Ioan 3:22-26; 4:1-3). Acest lucru este în acord cu faptul că creatura de pe pământ care face botezul nu se botează în numele ei. Isus a sprijinit botezul cu apă, și toți ucenicii lui Isus dintre evrei au făcut botezul în apă.

21. Isus a aprobat nu numai botezul lui Ioan, ci și botezul în apă care a urmat după ce botezul lui Ioan își îndeplinise scopul cu privire la evrei. Tocmai înainte de înălțarea la cer, Isus cel înviat a dat ucenicilor Săi și altor ucenici însărcinarea: „Mergeți, faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i în Numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Spirit; învățându-i să păzească toate lucrurile (inclusiv botezul în apă) pe care le-am poruncit”. – Mat. 28:19, 20, *Diaglott*.

22. Prin acel ordin Isus a autorizat ca botezul în apă să fie făcut pentru toți care au devenit ucenicii Săi prin activitățile de învățare a celor pe care El i-a trimis ca propovăduitori ai evangheliei. Urmașii Săi credincioși au acționat dintr-odată și în ascultare de porunca Lui autoritară. Astfel, s-a întâmplat că în ziua Cincizecimii, imediat după revărsarea Spiritului Sfânt când a început să se împlinească Ioel 2:28-32, a avut loc botezul în apă a mii de oameni în numele lui Isus Cristos. „Atunci cei ce au primit cu bucurie cuvântul lui au fost botezați; și în ziua aceea s-au adăugat lor aproape trei mii de suflete”. Aceasta a fost ca răspuns la îndemnul lui Petru către mulțime: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Cristos pentru iertarea păcatelor, și veți primi darul Spiritului Sfânt. Căci promisiunea este pentru voi, și pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe, oricât de mulți îi va chema Domnul Dumnezeu nostru...Salvați-vă din această generație nesupusă [perversă]” (Fapte 2:37-41). Apostolul Petru a afirmat acolo că dacă ar accepta pe Isus Cristos ca o bază ca Dumnezeu să le ierte păcatele și dacă ar fi botezați în apă, atunci ei ar fi pe calea de a primi botezul cu Spiritul Sfânt. Cristos Isus, după ce s-a înălțat la cer și după ce a primit de la Tatăl Spiritul Sfânt promis, a fost Acela care putea boteza cu Spiritul Sfânt; și, prin urmare, ei trebuiau să fie botezați mai întâi în numele lui Isus Cristos. – Fapte 2:32, 33.

23. Îndemnul lui Petru de a fi botezați în numele lui Isus pentru iertarea păcatelor nu trebuie înțeles ca însemnând că îndreptățirea de păcat se obține prin a fi cufundat în apă; nici ca însemnând că botezul în numele lui Isus ilustrează spălarea sau curățirea păcatelor. Trebuie să reținem faptul că Petru se adresa aici evreilor și prozelitilor și folosea prima din „cheile Împărăției cerurilor” pentru a deschide pentru înțelegerea lor cunoștința referitoare la oportunitățile de a intra în Împărăția cerurilor. (Fapte 2:5-10). Cele „șaptezeci de săptămâni” ale harului special al lui Iehova față de evreii naturali nu expiraseră încă, ci încă mai rămăseseră trei ani și jumătate. (Dan. 9:24-27). Prin urmare, Petru a îndemnat pe evreii muștrați de conștiință să mărturisească că au păcătuit din nou și au călcat legământul legii lui Dumnezeu pentru națiunea lor, și în special prin

respingerea lui Mesia, Cristosul, și făcând să fie omorât. Dar ca evrei, ei puteau să se întoarcă în harul lui Dumnezeu în acest timp rămas de har special pentru Israel, doar prin exercitarea credinței în Mesia lui Iehova, și prin acceptarea iertării păcatelor lor pe baza acelei credințe. Ei puteau exprima public această credință în Mesia prin cufundarea în apă în numele lui Isus Cristos. Astfel, ei ar fi arătat consacrarea lor față de Iehova Dumnezeu prin Cristos. Consacrarea lor ca națiune față de Dumnezeu prin Moise și prin mielul pascal tipic nu mai era valabilă, pentru că Mai Marele Moise, Cristos Isus, venise și murise ca Mielul pascal antitipic și ei Îl refuzaseră. Era necesar ca ei să se consacre în mod personal.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce trebuie să fie important botezul, și ce înseamnă cuvintele grecești originale din care derivă cuvintele noastre englezești?
2. De ce origine este botezul, și unde a fost prefigurat el?
3. Cum este dovedită originea divină a botezului în ceea ce-l privește pe Ioan Botezătorul?
4. Cum a arătat Isus că a El recunoscut originea corectă a botezului?
5. Pentru cine era botezul lui Ioan, așa cum arată Petru, Pavel și Marcu?
6. Ce putem spune despre mărturia lui Matei și a lui Luca referitor la acest subiect?
7. Pentru ce a fost botezul lui Ioan, și din ce punct de vedere a fost așa?
8. Ce jertfă anuală a ridicat chestiunea cu privire la motivul de a fi cufundat pentru iertarea păcatelor?
9. Ce alte jertfe au ridicat o chestiune asemănătoare?
10. De ce a părut neobișnuită venirea oamenilor la Ioan? și ce arată aceasta cu privire la botezul său?
11. Cu ce misiune specială a fost trimis, așadar, Ioan Botezătorul, așa cum a fost prezis cu privire la el?
- 12, 13. (a) În ce fel au trebuit evreii să intre în armonie cu acel legământ al legii? (b) Cu ce efect și simbolism a fost, așadar, botezul lui Ioan?
14. A venit Isus la Ioan pentru a fi cufundat pentru iertarea păcatelor? și ce arată Psalmul 40 cu privire la aceasta?
15. Cum a ajuns Ioan să-și dea seama că Isus avea un motiv special pentru a fi botezat?
16. Ce a prefigurat botezul lui Isus prin spălarea marelui preot al Israelului? și pe cine au reprezentat Aaron și fiii săi?
17. Ce a simbolizat, așadar, spălarea lui Aaron și a fiilor săi, și de ce?
18. De ce a venit Isus la Ioan pentru a fi cufundat? și de ce a arătat aceasta spre ceva nou în viitor?
19. De ce a fost botezul lui Isus un simbol potrivit a ceea ce avea loc cu privire la el?
20. Cum a arătat Isus, în timpul vieții lui Ioan, că era de acord cu botezul în apă?
21. Ce însărcinare a dat Isus discipolilor cu privire la botez?
22. Ce a autorizat El în acest fel? și cu ce ocazie și cu ce cuvinte a pus repede Petru această însărcinare în practică?
23. De ce a îndemnat Petru pe evrei să fie botezați în numele lui Isus pentru iertarea păcatelor? și cu ce avantaj pentru ei urmau ei să facă acest lucru?

CUFUNDAREA ÎN PREZENT

Iată-ne ajunși astăzi, la mai bine de nouăsprezece secole de la acea Cincizecime a pogorării Spiritul Sfânt peste consacrații Săi credincioși. Printre cititorii acestei reviste sunt puțini evrei naturali. Majoritatea cititorilor sunt neamuri după trup; acestea nu au fost niciodată într-o relație de legământ cu Domnul Dumnezeu prin legământul legii încheiat în Egipt și inaugurat de Moise la

Muntele Sinai. Prin urmare, nu există nici o bază ca aceste neamuri să fie botezate cu „botezul lui Ioan”; ei nu au nici un păcat de mărturisit ca fiind comis împotriva aceluia legământ care a fost întemeiat prin Moise, prin mielul pascal tipic. Cu toate acestea, când Isus a poruncit urmașilor ca să „meargă, și să facă ucenici din toate națiunile (*non-evrei*, sau neamuri), botezându-i și învățându-i”, a însemnat că botezul cu apă nu trebuia limitat la evreii naturali, ci urma să fie extins și la neamuri la timpul hotărât de Dumnezeu. Și chiar așa s-a întâmplat. Botezul cu apă a început să fie aplicat la neamuri când Iehova Dumnezeu a trimis pe apostolul Petru la Cezarea ca să propovăduiască evanghelia la sutașul italian, Corneliu, și la toată casa lui.

2. Chiar în timp ce Petru predica neamurilor adunate în casa lui Corneliu, neamurile care au crezut au fost botezate cu Spiritul Sfânt, și au fost auzite că „vorbeau în limbi, și măreau pe Dumnezeu”. Oare a gândit Petru că acest botez cu Spirit Sfânt era suficient pentru acele neamuri consacrate care au crezut? „Atunci Petru a răspuns: Poate să oprească cineva apa, ca aceștia să nu fie botezați, care au primit Spiritul Sfânt ca și noi (creștinii evrei)? Și a poruncit să fie botezați în numele Domnului.” (Fapte 10:44-48). Trebuie remarcat, totuși, că porunca nu era ca ei să fie botezați pentru iertarea păcatelor comise împotriva legământului legii, pentru că acel legământ nu se aplicase niciodată neamurilor.

3. Este evident, așadar, că botezul neamurilor a fost și este diferit de botezul lui Ioan. Ce simboliza atunci cufundarea lor în apă? Fără îndoială că ea a simbolizat același lucru ca și în cazul Domnului Isus. Petru a declarat că Isus Cristos „ne-a lăsat un exemplu ca și noi să călcăm pe urmele Lui”. (1 Pet. 2:21). Și cu privire la călcarea pe urmele Lui, Isus a spus: „Dacă vrea să vină cineva după Mine, să se nege pe sine, și să-și ia stâlpul, și să mă urmeze”. (Luca 9:23). Acea negare de sine pentru a urma pe Isus Cristos și de a purta povara ocărilor Lui chiar până la moarte, trebuie să însemne cu siguranță o consacrare lui Dumnezeu asemănătoare cu consacrarea lui Isus. El și-a început cursul Său consacrat la vârsta de treizeci de ani, fiind botezat în apă, iar credincioșii și urmașii adevărați ai Lui îl urmează și în exemplul Lui cu privire la botezul în apă.

4. Remarcați din nou că botezul lui Isus nu a fost pentru iertarea păcatelor ci a fost ca să simbolizeze devotamentul Lui față de Dumnezeu și consacrarea Lui absolută de a face voia Dumnezeului Prea Înalt și Suveran al universului. Tot așa botezul cu apă al celor care calcă pe urmele Lui reprezintă consacrarea lor față de Iehova Dumnezeu de a face voia Lui acum și după aceea, adică, pentru totdeauna. Faptul că aceasta este ceea ce-l deosebește de botezul lui Ioan, ne arată întâmplarea în timpul călătoriei misionare a lui Pavel. Cartea Faptelor Apostolilor, capitolul 19, arată că anumite persoane dintre neamurile din Efes fuseseră botezate cu botezul lui Ioan, dar nu reușiseră să primească Spiritul Sfânt și darurile lui. Pavel a pus întrebări cu privire la credința și priceperea lor, și a fost informat că ei fuseseră botezați cu botezul lui Ioan, după cât se pare, de Apolo; dar ei nu auziseră niciodată despre vreun Spirit Sfânt. „Atunci Pavel a zis: Ioan, într-adevăr, a botezat cu botezul pocăinței, spunând poporului, să creadă în Cel ce venea după el, adică, în Cristos Isus. Când au auzit aceasta, au fost botezați în numele Domnului Isus. Și când Pavel și-a pus mâinile peste ei, Spiritul Sfânt a venit peste ei; și au vorbit în limbi și au proorocit. Erau aproape doisprezece oameni de toți.” – Fapte 19:1-7.

5. Astfel, după ce au fost botezați în apă în numele lui Isus, Pavel și-a pus mâinile peste ei și au fost botezați de Cristos Isus cu Spiritul Sfânt. Acest lucru arată, așadar, că neamurile au fost tratate diferit de evreii din zilele lui Ioan Botezătorul; și consacrarea lor este ceea ce este simbolizat de botezul cu apă. Neamurile fac botezul cu apă pentru a mărturisi simbolic că sunt dedicate să facă voia lui Dumnezeu, să fie morți față de dorința lor egoistă și deșartă, și să fie vii în devotament total să facă voia Lui, acum și pentru totdeauna. Chiar și evreii naturali, dat fiind

faptul că cele șaptezeci de săptămâni s-au terminat la momentul convertirii lui Corneliu, sunt pe aceeași treaptă cu neamurile naturale, după cum a spus Petru: Dumnezeu a început acolo să nu facă nici o diferență între evrei și neamuri. (Fapte 15:7-9). „Căci nu este nici o diferență între evreu și grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă”. (Rom. 10:12). „Neprihănirea lui Dumnezeu care este prin credința în Isus Cristos pentru toți și peste toți cei ce cred; căci nu este nici o diferență; căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. (Rom. 3:22, 23). Prin urmare, botezul în apă al unui evreu după sfârșitul celor „șaptezeci de săptămâni” de har exclusiv pentru evrei trebuie să aibă aceeași semnificație ca și botezul neamurilor.

„ÎN NUMELE SĂU”

6. Este clar că pentru ca cineva să fie botezat în apă acum există câteva condiții esențiale, câțiva pași prealabili pe care trebuie să-i parcurgă persoana respectivă. Cu siguranță că acela trebuie să creadă în Iehova Dumnezeu, că El este singurul Dumnezeu adevărat și viu și că El răsplătește pe cei care-L caută și dovedesc credință în El. (Evr. 11:6). Și acel om trebuie să vină la Iehova Dumnezeu prin Cristos Isus, „calea, adevărul, și viața”. (Ioan 14:6). Condițiile pe care le-a spus Isus apostolilor Săi cu privire la botezarea ucenicilor arată că condiția prealabilă pentru a fi botezat în apă este ca acea persoană să fi făcut o consacrare deplină și completă față de Dumnezeul Cel Prea Înalt pentru a face voia Lui. Analizați din nou porunca lui Isus: „Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Spiritului Sfânt, și învățându-și să păzească toate lucrurile pe care vi le-am poruncit.” – Mat. 28:19, 20, *Rotherham*.

7. Așa cum s-a explicat clar în articolul de fond din numărul 15 Decembrie 1944, număr al acestei reviste, botezul „în Numele Tatălui” înseamnă că cel botezat trebuie să recunoască că Iehova Dumnezeu nu este doar Tatăl și Dătătorul vieții tuturor celor care au viață, ci El este și Cel Suprem al universului; El este Teocratul și nu trebuie să punem la îndoială acest lucru ci trebuie să facem voia Lui; noi Îi suntem supuși și trebuie să ascultăm de El cu toată încrederea. Fiind botezați în Numele Tatălui trebuie să însemne că noi ne-am consacrat lui Iehova Dumnezeu ca recunoaștere a faptului că El este Proprietarul și Cel care exercită dominație universală și că este Stăpânirea cea mai Înaltă și orice creatură ar trebui să fie supusă Lui și să-L asculte. Nimeni nu poate fi botezat în mod valabil dacă nu recunoaște aceste lucruri ca fiind în Numele lui Iehova, Nume care reprezintă ceea ce este El.

8. Cel ce urmează să fie botezat nu poate veni la Iehova Dumnezeu pe baza propriei lui vrednicii sau neprihăniri. Propria noastră neprihănire și așa-numita „dezvoltare a caracterului” sunt ca cârpele murdare înaintea lui Dumnezeu. Prin urmare, noi trebuie să fim botezați, în numele Fiului lui Dumnezeu, adică, Isus Cristos. Botezul „în numele Fiului” înseamnă că noi trebuie să recunoaștem faptul că Domnul Isus Cristos este Marele Slujitor al lui Iehova; că El este Cel asociat cu Iehova în Guvernul Teocratic, și că El este Comandantul, Conducătorul și Răscumpărătorul, și nimeni nu poate veni la Tatăl decât prin El. Trebuie să mai recunoaștem că El este Împăratul Uns al lui Iehova, îmbrăcat cu autoritate împărătească în Împărăția cerurilor. A fi botezați în numele Fiului Isus Cristos înseamnă că suntem botezați ca recunoaștere a acestor fapte, și prin urmare, când ne-am consacrat lui Dumnezeu Iehova am făcut acest lucruri prin vrednicia Fiului Său înălțat Isus Cristos și în Numele Lui.

9. Consacrarea față de Dumnezeu nu poate fi îndeplinită cu propria noastră putere. Trebuie să avem ajutorul Spiritului sau al forței active a Atotputernicului Dumnezeu. Prin urmare, suntem

botezați „în numele Spiritului Sfânt”. Aceasta înseamnă că suntem botezați ca recunoaștere a faptului că Spiritul Sfânt, forța activă, vine de la Iehova Dumnezeu, prin Fiul Său Isus Cristos și că Spiritul Sfânt este astfel exercitat pentru împlinirea voii lui Dumnezeu. Când suntem botezați în numele Spiritului Sfânt înseamnă că recunoaștem puterea lui Dumnezeu și, prin urmare, ne consacrăm să facem, să acționăm, și să vorbim în armonie cu Spiritul Sfânt sau forța activă a lui Dumnezeu, și nu vom merge contrar Spiritului Sfânt, nici nu vom aduce hulă împotriva lui. Nu; ci vom porunci vieților noastre, atâta cât e posibil, să slujim, să lucrăm și să cooperăm cu Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu. Noi ne rugăm să fim umpluți din ce în ce mai mult cu Spiritul Lui Sfânt și să fim călăuziți mai degrabă de el, decât de voia noastră egoistă sau a vreunui alt om. – Luca 11:13; Efes. 5:18; Gal. 5:16, 18; 6:8.

10. Devine foarte evident, acum, că având în vedere semnificația de a fi botezat în numele celor trei, omul trebuie să fie devotat cu totul lui Dumnezeu înainte ca să fie cufundat în apă. În caz contrar, botezul în apă nu înseamnă nimic în ochii lui Dumnezeu, decât ignoranță sau ipocrizie. Dacă cineva nu este botezat în apă ca simbol al unei consacrări sincere și inteligente față de Dumnezeu prin Isus Cristos, acel om nu ar putea primi niciodată botezul cu Spiritul Sfânt, botez pe care Isus l-a început în Ziua Cincizecimii la zece zile după înălțarea Lui la dreapta lui Dumnezeu. Acest botez cu Spirit a fost rezervat numai pentru acei urmași ai lui Isus Cristos care devin membri ai trupului Lui sub El, Capul lor. Referitor la aceasta apostolul Pavel scrie în epistola sa către cei consacrați din Corint care erau membri ai trupului lui Cristos, spunând: „Căci manifestarea Spiritului este dată fiecăruia [în trup] spre folosul altuia... Căci după cum trupul [uman] este unul, și are multe mădulare, și toate mădularele aceluia trup, fiind multe, sunt un singur trup, tot așa este și Cristos. Căci de un singur Spirit noi toți am fost botezați într-un singur trup, fie evrei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost făcuți să bem dintr-un singur Spirit...Voi sunteți trupul lui Cristos, și mădulare în special”. – 1 Cor. 12:7-27.

BOTEZAT CU SPIRITUL SFÂNT

11. Până în 1931 d. Cr., cei consacrați care au și care arată dovada de a fi făcuți membri ai „trupului lui Cristos” au fost botezați în apă pentru a simboliza consacrarea lor față de Dumnezeu; și Dumnezeu i-a acceptat să fie asociați cu Isus Cristos în Împărăția cerească. De aceea Dumnezeu i-a îndreptățit cu milă prin credința în sângele vărsat al lui Isus Cristos și i-a acceptat să fie jertfiți cu Fiul Său în justificarea Numelui lui Iehova. Prin urmare, El i-a născut din Spiritul Lui sau forța vieții pentru a deveni fiii Lui spirituali, „moștenitori ai lui Dumnezeu, și co-moștenitori cu Cristos”. În calitate de fii spirituali Dumnezeu i-a uns cu Spiritul Lui pentru a fi martorii și slujitorii Lui în Cristos, și astfel ei au fost botezați de Spiritul Lui în trupul lui Cristos. Cu alte cuvinte, Spiritul lui Dumnezeu pentru a face lucrarea Lui este peste întreg trupul lui Cristos, botezându-l în toată întregimea lui, și astfel toți membrii trupului sunt unși prin Capul lor Isus Cristos. (1 Ioan 2:20, 27). Acești membri ai trupului trebuie, dacă continuă credincioși până la sfârșit, să fie uniți cu Capul lor în slava cerească, dincolo de viața în trup.

12. Din moment ce Cristos Isus și-a dat viața Sa pământească pentru a justifica Numele Tatălui Său ceresc, și dat fiind faptul că El a pus deoparte toate lucrurile acestui pământ și Iehova Dumnezeu L-a născut la viața cerească, de aceea botezul în trupul lui Cristos înseamnă moarte cu El, natura umană fiind zdrobită pentru totdeauna. Apostolul ne explică, la Romani 6:3-11, spunând: „Nu știți, că toți câți am fost botezați în Isus Cristos am fost botezați în moartea Lui? Deci, suntem îngropați împreună cu El prin botezul în moarte; pentru ca după cum Cristos a fost

înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să umblăm în noutatea vieții. Căci dacă am fost îngropați împreună în asemănarea morții Lui, tot așa vom fi și în asemănarea învierii Lui; știind aceasta, că omul nostru cel vechi este răstignit cu El, pentru ca trupul păcatului să poată fi distrus, în așa fel ca să nu mai slujim păcatului. Căci Cel ce este mort este izbăvit de păcat. Acum, dacă am murit împreună cu Cristos, credem că vom și trăi împreună cu El, știind că Cristos fiind înviat din morți, nu mai moare; moartea nu mai are stăpânire asupra Lui. Căci în ceea ce a murit, El a murit pentru păcat o dată; dar în ceea ce trăiește, El trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, dar vii pentru Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru”.

13. Apostolul Pavel se referă la un botez asemănător în trupul lui Cristos prin Spiritul Sfânt, spunând, la Galateni 3:27, 28: „Căci oricât de mulți ați fost botezați în Cristos, v-ați îmbrăcat cu Cristos. Nu mai este nici evreu, nici grec, nu mai este nici rob, nici liber, nu mai este nici bărbat, nici femeie; fiindcă toți sunteți una în Cristos Isus”. Arătând că este un botez în moartea lui Cristos, care trebuie să se finalizeze în moartea reală în trupul pământesc al fiecăruia, ca o justificare a Numelui lui Dumnezeu, apostolul scrie membrilor trupului, spunând: „Și voi sunteți compleți în El, care este capul oricărei domnii și puteri...îngropați împreună cu El în botez, din care ați fost și înviați împreună cu El prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți”. (Col. 2:10-12). Acest botez în moarte, sub necazul care strămtorează omul, este în mod evident ceea ce a desemnat Cristos Isus când a spus: „Dar Eu am un botez cu care trebuie să fiu botezat; și cât sunt de nerăbdător până când se va îndeplini!” (Luca 12:50). Botezul Lui în apă de către Ioan fusese deja îndeplinit, dar nu și acest botez în moarte, sub încercarea de foc a integrității față de Iehova. Isus s-a referit tot la acest botez în moarte când a spus lui Iacov și lui Ioan, care odată erau ucenici ai Botezătorului și care fuseseră fără îndoială botezați în apă de el, când a spus: „Puteți voi să beți paharul pe care-l beau Eu? Sau să faceți botezul cu care Eu sunt copleșit (botezat)?” Când ei au răspuns „Da”, Isus le-a spus: „Veți bea paharul pe care-l beau Eu, și să faceți botezul cu care Eu sunt copleșit (botezat).” – Marcu 10:38, 39, *Diaglott*.

14. În conformitate cu acest botez în moarte, apostolul Pavel spune că el l-a făcut obiectivul lui de a-l cunoaște pe Cristos, și „puterea învierii Lui, și părtășia suferințelor Lui, ca să mă fac asemenea morții Lui” (Fil. 3:10). Din același motiv, Pavel a vorbit despre acei membri ai trupului lui Cristos ca fiind „botezați pentru morți”, adică, botezați a fi morți cu Cristos Isus pentru ca la învierea morților ei să poată trăi cu El în Împărăția cerească. – 1 Cor. 15:29; 2 Tim. 2:11, 12.

15. Efeseni 4:4, 5 se referă la botezul cu Spiritul Sfânt și spune: „Este un singur trup, și un singur Spirit, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre; un singur Domn, o singură credință, un singur botez”. Botezul constă în faptul că toți membrii trupului lui Cristos iau parte la același botez cu singurul Spirit; el este comun lor tuturor. Aceasta nu înseamnă că botezul cu apă nu este necesar și cerut celor care devin membri ai trupului lui Cristos și care sunt uniți cu Spirit. Este adevărat că apostolul Pavel spune: „Ați fost voi botezați în [pentru] numele lui Pavel? Mulțumesc că nu am botezat pe nici unul din voi, afară de Crisp și Gaiu; ca nu cumva cineva să spună că eu am botezat în numele meu. Și am mai botezat casa lui Ștefana; pe lângă aceasta, nu știu să mai fi botezat pe cineva. Căci Cristos nu m-a trimis să botez, ci să propovăduiesc evanghelia”. (1 Cor. 1:13-17). Dar acele cuvinte adresate membrilor trupului lui Cristos din orașul Corint nu înseamnă că Pavel a văzut că botezul cu apă era greșit sau nu mai era potrivit și că el nu a mai continuat să boteze în apă și s-a limitat exclusiv la propovăduire. Faptele sunt împotriva acestei concluzii arbitrare.

16. Faptele Apostolilor, capitolul 18, relatează despre venirea lui Pavel în Corint și despre botezul lui Crisp menționat mai sus. După ce a petrecut mai mult de un an și jumătate în Corint,

Pavel a plecat de acolo; și nu mai există nici un raport direct că s-a întors vreodată acolo. (Fapte 20:1-3), dar el a scris două epistole adunării de acolo. După ce a plecat din Corint, Pavel a venit, în timpul călătoriei lui, la Efes, oraș din care, câteva autorități (Weymouth, *Diaglott*, Horne, Smith, etc.) cred că Pavel a scris prima lui epistolă către Corinteni. În ciuda a ceea ce Pavel a spus în aceea epistolă, Faptele Apostolilor 19:1-7 relatează că Pavel a făcut ca să fie rebotezați doisprezece oameni din Efes care fuseseră anterior botezați simbolic cu botezul lui Ioan, de data aceasta „în numele Domnului Isus”.

17. Totuși, mai târziu Pavel, când s-a adresat mulțimii de evrei furioși din Ierusalim, nu i-a fost rușine să mărturisească faptul că botezul cu apă este corect, ci a citat cuvintele lui Anania adresate lui Pavel după convertirea lui, și anume: „Și acum de ce zăbovești? Scoală-te, și fii botezat, și spală-ți păcatele, chemând numele Domnului”. (Fapte 22:16). „Și și-a recăpătat vederea, și s-a sculat, și a fost botezat”. (Fapte 9:18). Prin urmare, nu există nici o dovadă pentru argumentul unora că de la momentul botezului cu Spirit, botezul cu apă a încetat să mai fie de valoare și să fie practicat de apostoli și de biserica primară; ci dovada este tocmai inversă. Este evident și că botezul în moartea lui Cristos și în trupul Lui nu este ceea ce este simbolizat de botezul cu apă. Faptul că Dumnezeu este cel care hotărăște și stabilește dacă cel consacrat să fie botezat în trupul lui Cristos ca un fiu spiritual, scufundarea în apă trebuie să simbolizeze pur și simplu a fi botezat în voia lui Dumnezeu, consacrară persoanei de a face voia lui Dumnezeu.

„ALTE OI” BOTEZATE

18. Astăzi, și în special din 1931, majoritatea celor care au venit la Domnul Isus Cristos, Bunul Păstor, și care au fost botezați în apă au venit de fapt să facă voia lui Dumnezeu cu privire la ei. Dar faptele care s-au petrecut de atunci, și Scripturile care s-au dezvăluit de atunci, arată că acești mii și mii de consacrați nu au avut până în prezent nici o nădejde spirituală în inimile lor „așteptând cu nerăbdare viața în spirit în cer. Ei așteaptă cu nerăbdare doar viața pe acest pământ sub Împărăție și sunt dornici, prin harul lui Dumnezeu, să supraviețuiască bătăliei Armagedonului și, continuând să rămână ascultători după aceea, să nu moară niciodată de pe pământ. În mod clar, botezul în apă pe care l-au făcut ei nu a putut simboliza a fi botezat în trupul lui Cristos și prin urmare, în moartea Lui. El trebuie să simbolizeze consacrară lor față de Dumnezeul Cel Prea Înalt prin Cristos, de a fi morți și îngropați față de propria lor voință naturală și de a trăi în viitor pentru a face voia lui Dumnezeu, călcând pe urmele lui Cristos Isus împreună cu rămășița „turmei Sale mici” de membri ai trupului și făcând lucrarea acum autorizată care trebuie făcută înainte de Armagedon. Putem pune întrebarea: Acest botez al acestor persoane binevoitoare, care nu devin membri ai trupului lui Cristos, este autorizat și susținut de Cuvântul lui Dumnezeu? Evident că da!

19. La 1 Corinteni 10:1, 2 este scris: „Nu vreau să nu știți, că toți părinții noștri au fost sub nor, și toți au trecut prin mare; și toți au fost botezați pentru Moise în nor și în mare”. Cu norul de apă deasupra lor și cu apele Mării Roșii de ambele părți ale lor, israeliții fugind de oștirile egiptene, au fost botezați pentru sau în Moise, ca mijlocitor al lui Iehova, comandantul poporului Său, reprezentantul pământesc vizibil al lui Dumnezeu. În acest sens trebuie să remarcăm următorul fapt. Când acei israeliți au trecut pe uscat prin Marea Roșie a existat o „mulțime amestecată” de non-israeliți binevoitori cu ei, și aceștia s-au atașat poporului de legământ al lui Iehova pentru a se închina Lui și a-L sluji împreună cu israeliții. (Ex. 12:37, 38). Faptul că ei au fost amintiți după aceea cu israeliții în pustie (Num. 11:4) arată că această mulțime amestecată de oameni binevoitori au trecut și ei prin Marea Roșie și au fost sub nor și, prin urmare, au fost

botezați pentru Moise, ca și cap vizibil al organizației tipice a lui Iehova pe pământ. Acolo și atunci, în tip, se poate găsi un argument și o bază pentru botezul cu apă al „oamenilor cu bunăvoință” din prezent, care au fost prefigurați de acea „mulțime amestecată”.

20. O bază scripturală asemănătoare pentru cufundarea acestor persoane binevoitoare sau „celelalte oi” ale Domnului se găsește în împrejurările din vremea lui Noe la care se referă 1 Petru 3:20, 21. Cele opt suflete care au fost salvate în corabie au inclus pe cei trei fii ai lui Noe și soțiile lor. Referindu-se la adăpostirea lor în corabie și închiderea lor în ea împreună cu Noe și nevasta lui, pentru a fi salvați de potop, apostolul Petru explică: „Și scufundarea, o reprezentare a acestuia, ne salvează acum; (nu o îndepărtare a înținăciunii trupului, ci căutarea unei conștiințe bune față de Dumnezeu), prin învierea lui Isus Cristos”. (*Diaglott*). Căutarea unei conștiințe bune față de Dumnezeu sau tânjirea după o conștiință dreaptă cu Dumnezeu constă în a face o consacrare completă față de Dumnezeu și apoi a căuta să îndeplinești acea consacrare. Această consacrare este ceea ce este simbolizat prin botezul în apă. Prin urmare, prin adăpostirea fiilor și a nurilorilor lui Noe în interiorul corabiei avem o altă ilustrație scripturală care susține corectitudinea botezului în apă din partea celor care devin „celelalte oi” ale Mai Marelui Noe, Cristos Isus.

21. Mântuirea, desigur, nu se câștigă doar prin botezul în apă, așa cum unii interpretează greșit versetul din Marcu 16:16, ci se obține prin îndeplinirea a ceea ce este simbolizat de botezul cu apă, adică, consacrarea deplină a omului față de Dumnezeu prin credința în Cristos Isus. Cel botezat trebuie să continue să fie credincios lui Dumnezeu și să calce pe urmele Fiului lui Dumnezeu pentru a obține în cele din urmă viața veșnică. Astfel, el trebuie să demonstreze prin fapte de integritate sinceritatea credinței lui în Dumnezeu și în Răscumpărătorul lui, Cristos Isus.

22. Botezul în apă, fiind considerat a simboliza consacrarea fără rezerve a credinciosului față de Dumnezeu, cine poate să spună că botezul în apă nu poate fi practicat după bătălia Armagedonului sub domnia de o mie de ani a lui Cristos Isus și a membrilor trupului Lui? Consacrarea față de Dumnezeu va fi cu siguranță atunci pe pământ pentru cei care doresc să câștige viață veșnică pe pământul Paradis. Învierea celor din morminte care au făcut răul și care vor veni într-o înviere a judecății nu va însemna consacrarea lor automată față de Dumnezeu. (Ioan 5:28, 29). „Va fi o înviere a celor morți, a celor drepti și a celor nedrepti”. (Fapte 24:15); și cu siguranță, cei nedrepti nu sunt consacrați lui Dumnezeu. Răufăcătorul care a murit pe lemn cu Isus, cerând să fie amintit de El în Împărăția Lui, nu a murit consacrat. Și nici nu va ieși el consacrat din mormânt în Paradisul pământesc. (Luca 23:39-43). El, și ceilalți nedrepti care ies la judecata învierii, vor trebui să decidă dacă vor să se consacre lui Dumnezeu și să asculte de Împărat și Răscumpărător și astfel să câștige viață prin păzirea jurământului consacrării chiar și pe fondul dezlegării lui Satan la sfârșitul celor o mie de ani.

23. De asemenea, copiii născuți după Armagedon ai „mulțimii mari” de „alte oi” ale Domnului care supraviețuiesc acelei bătălii și care după aceea îndeplinesc porunca divină de a „fi roditori, a se înmulți și a umple pământul”, vor fi obligați să facă o consacrare personală lui Dumnezeu prin Împăratul Isus Cristos. Ei vor trebui să îndeplinească această consacrare, dacă doresc să obțină viață veșnică pe pământ. – Gen. 1:28; 9:1, 7.

24. Nu poate exista un simbol mai adecvat al consacrării necondiționate a tuturor acestora față de Dumnezeu decât acel simbol pe care Fiul lui Dumnezeu Însuși l-a efectuat la botezul Lui în apele Iordanului. Dar chiar și în timpul domniei de 1000 de ani a lui Cristos botezul în apă a celor care se consacră lui Dumnezeu prin Împăratul Său Cristos Isus este valabil și potrivit voii lui Dumnezeu pentru această zi, și până în potopul antitipic al bătăliei Armagedonului. (A se vedea *Turnul de Veghere*, 1 Octombrie 1916, pagina 294).

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce nu este potrivit botezul lui Ioan pentru Neamuri? și când a început să le fie aplicat botezul în apă?
2. A fost de părere Petru că botezul cu spirit sfânt a făcut necesar botezul în apă? și ce dovadă avem ca răspuns?
3. Dacă nu pentru iertarea păcatelor, ce a simbolizat botezul credincioșilor dintre Neamuri?
4. Cum este aceasta în acord cu semnificația botezului lui Isus? și cum arată mai departe tratarea Neamurilor de către Pavel la Efes această distincție de botezul lui Ioan?
5. Dacă Neamurile sunt tratate diferit de evreii care s-au supus botezului lui Ioan, sunt evreii tratați încă diferit, și de ce?
6. Pentru ca cineva să fie botezat acum, ce cerințe generale trebuie îndeplinite mai întâi, și cum au fost indicate acele cerințe în ordinul dat de Isus discipolilor săi?
7. Ce înseamnă a fi botezat în numele Tatălui?
8. De ce trebuie să fim botezați în numele Fiului, și ce înseamnă acest lucru?
9. De ce trebuie să fim botezați în numele spiritului sfânt, și ce înseamnă acest lucru?
10. Ce arată, așadar, aceasta că trebuie să fie poziția omului față de Dumnezeu? (b) Ce alt botez nu ar putea urma botezul în apă dacă cineva nu luase această poziție, și când a început un astfel de botez?
11. Până când, în general, a fost acest botez în vigoare? și care sunt etapele care conduc la a fi botezat în trupul lui Cristos?
12. De fapt, ce înseamnă botezul în trupul lui Cristos? și cum afirmă apostolul Pavel acest lucru pe larg în Romani 6:3-11?
13. Cum se referă Pavel la acest botez în Galateni 3 și Coloseni 2? Și cum arată cuvintele lui Isus către discipolii săi încercarea care are legătură cu acest botez?
14. Ce a făcut Pavel obiectivul său? și de ce a spus că unii sunt „botezați pentru morți”?
15. Din moment ce Pavel spune că există „un singur botez”, înseamnă oare aceasta că botezul în apă nu este necesar? și nu dovedesc cuvintele sale la 1 Corinteni 1:13-17 acest lucru?
16. De unde a scris Pavel 1 Corinteni? și ce acțiune într-un astfel de loc arată dacă 1 Corinteni 1:13-17 înseamnă că el a renunțat la botezul în apă?
17. Cum dă o dovadă suplimentară discursul lui Pavel către mulțimea din Ierusalim despre această chestiune? și de ce botezul în apă nu simbolizează botezul în moartea și trupul lui Cristos?
18. Ce fapte în special din 1931 cu privire la persoanele botezate ale bunăvoinei arată în continuare semnificația potrivită a botezului în apă?
19. Cum furnizează un argument și o bază circumstanțele traversării Mării Roșii cu Moise pentru botezul în apă a acestor persoane ale bunăvoinei?
20. Ce circumstanțe în legătură cu potopul din vremea lui Noe susțin în aceeași direcție?
21. Este obținută salvarea doar prin botezul în apă? și de ce?
22. Având în vedere că botezul în apă înseamnă ceea ce înseamnă, atunci ce se poate spune despre o astfel de practică după Armagedon în timpul domniei lui Cristos?
23. Ce se poate spune despre copiii născuți „mulțimii mari” de supraviețuitori ai Armagedonului?
24. (a) De ce nu pare să mai existe un simbol potrivit al consacrării? (b) Până când, cel puțin, este valabil un astfel de simbol și potrivit voii lui Dumnezeu?

ÎNTREBĂRI

Cei care se prezintă pentru botezul în apă ar trebui să aibă în minte înțelegerea scripturală și faptele menționate mai sus în timp ce se apropie de cel ce face botezul. Ei ar trebui să meargă la acest botez semnificativ cu seriozitate, nu cu o minte neserioasă. Când Isus a mers să fie botezat de Ioan Botezătorul, a fost foarte evlavios; El a fost solemn și serios, așa cum este arătat la Luca 3:21.

În timp ce candidații se predau să fie scufundați în apă, ei trebuie să țină minte că s-au predat anterior cu totul într-o consacrare nelimitată față de Dumnezeu prin Fiul Său Isus Cristos, pentru a fi morți și îngropați față de dorințele lor naturale și pentru a trăi după aceea o viață nouă prin îndeplinirea voii divine cu ajutorul și călăuzirea Spiritului Lui Sfânt. Nimeni nu poate stabili dacă vreunul din cei ce s-au botezat din 1931 poate fi născut în timp prin Spiritul lui Dumnezeu pentru a deveni unul din fiii Lui spirituali chemați la o chemare cerească, luând astfel locul celui care se dovedește necredincios și nevrednic de un loc în Împărăția cerească cu Cristos Isus.

Înainte de botezul făcut de organizator, există câteva întrebări potrivite care trebuie puse candidaților și care trebuie să primească un răspuns afirmativ. Substanța acestor întrebări ar trebui să fie după cum urmează:

Te-ai recunoscut ca un păcătos care are nevoie de mântuire de la Iehova Dumnezeu? Ai recunoscut că această salvare vine de la El și prin Răscumpărătorul Lui Cristos Isus?

Pe baza acestei credințe în Dumnezeu și în scopul Lui pentru răscumpărare, te-ai consacrat fără rezerve să faci voia lui Dumnezeu de acum înainte, așa cum acea voie îți este descoperită prin Cristos Isus și prin Cuvântul lui Dumnezeu și cum o explică Spiritul Lui Sfânt?

Cei care răspund: Da la aceste două întrebări sunt vrednici, în lumina Sfințelilor Scripturi, să fie primiți și botezați în apă. Este un lucru plăcut lui Dumnezeu și potrivit voii Lui, și totodată poruncit de El ca aceștia să fie botezați în maniera aceasta.

DE CE CITĂM BIBLIA?

De ce martorii lui Iehova citează Biblia? Răspunsul este: fiindcă Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și este adevărul. Oamenii care au trăit pe pământ înainte de vremea lui Moise nu au folosit sau citat din Biblie. De ce nu? Pentru că Moise însuși a scris primele cinci cărți ale Bibliei sub călăuzirea lui Iehova Dumnezeu. Înainte de acea vreme Dumnezeu comunicase cu oamenii Săi credincioși de pe pământ prin îngerii Săi, creaturile-spirit. (Gen. 18:1-33; 19:1, 15). Dumnezeu a vorbit lui Moise prin îngerul Său și i-a dat învățătură ce să facă când va pleca din casa socrului său și când se va întoarce în Egipt. Tocmai înainte ca poporul lui Moise, israeliții, să părăsească Egiptul, Dumnezeu a încheiat un legământ cu ei, și El l-a folosit pe Moise ca pe un purtător de cuvânt și mijlocitor pentru acel scop. Când israeliții sau evreii au ajuns la Muntele Sinai după plecarea din Egipt, Dumnezeu a confirmat acolo legământul Lui cu ei, dându-le legea Lui fundamentală scrisă pe două table de piatră. Prin Moise El le-a mai dat legile Sale diverse. Dumnezeu a poruncit lui Moise ce să scrie, și Moise a scris cum îi era poruncit; și astfel au venit în existență primele cinci cărți ale Bibliei așa cum sunt organizate în prezent.

Raportul Bibliei arată că Iehova Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Lui, că El a făcut pământul pentru locuința omului, și că l-a învățat pe primul om ce să facă ca să-și mențină integritatea și poziția corectă înaintea Domnului Dumnezeu. Satan Diavolul s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu, iar ulterior o hoardă de îngeri răi împreună cu o mulțime de oameni de răi au agresat omenirea pentru a o îndepărta de Dumnezeu și pentru a-o distruge astfel. Este doar rezonabil că Dumnezeu va da oamenilor ascultători care rezistaseră Diavolului propriul Său cuvânt, pentru ca ei să fie călăuziți pe calea dreaptă. Acest lucru Dumnezeu l-a făcut prin îngerii sau mesagerii Săi, pentru un timp; și apoi la timpul hotărât de El, Dumnezeu a făcut ca slujitorii Săi credincioși să alcătuiască un raport scris al mesajului Său pentru omenire, care este numit „Biblia”. Dumnezeu a păstrat-o de atunci pentru avantajul celor care doresc să cunoască ceea ce

este drept. Moise s-a devotat în întregime Domnului Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a ales să scrie cărțile Bibliei care apar la început. După aceea, alți slujitori credincioși ai Domnului au scris părți ale Bibliei așa cum le-a poruncit și dictat Dumnezeu. Unul din acești slujitori credincioși a scris: „Spiritul Domnului a vorbit prin mine, și cuvântul Lui a fost pe limba mea”. (2 Sam. 23:2). Altul, apostolul Petru, a mărturisit în continuare cu privire la inspirația Bibliei, spunând că oamenii sfinți ai lui Dumnezeu, adică, oamenii devotați lui Dumnezeu, au vorbit așa cum au fost mânați de Spiritul Său Sfânt. (2 Pet. 1:21). Prin urmare, Isus Cristos a citat liber Biblia.

Unii oameni spun: „Nu cred că există un Dumnezeu Atotputernic și, prin urmare, nu cred Biblia”. Astfel de oameni nu pot să vadă și să înțeleagă adevărul și sunt complet ignoranți despre relația omului cu Creatorul. Diavolul a făcut oamenii să fie orbi mental; și aceasta el a făcut ca nu cumva adevărul să lumineze mințile lor. (2 Cor. 4:4). Un om înțelept și judecat, privind în jurul lui și respectând lucrurile care există, trebuie să știe că există un mare Creator, care a făcut toate lucrurile care sunt vizibile și că marele Creator este descoperit ca Atotputernicul Dumnezeu și Făuritorul tuturor lucrurilor cu înțelepciune, dincolo de accesul omului. Unul care nu crede în Dumnezeu nu ar putea înțelege niciodată adevărul, ci trebuie să rămână în întuneric. Este scris, și aici cităm din Evrei 11:6: „Dar fără credință este imposibil să fim pe plac Lui [lui Dumnezeu]; căci cel ce vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei care-L caută cu sârguință”. Omul care spune că nu există nici un Creator este un nebun; și trimitem pe cititorii noștri la Psalmul 14:1 pentru aceasta. Dacă un om se pune în clasa nebunilor, aceasta arată că este complet sub controlul Diavolului, care este cel mai rău dușman al omului.

Dumnezeu nu forțează omul să creadă adevărul, adevăr care este în Cuvântul Său. El pune adevărul înaintea omului și permite omului să-și exercite dorința de a-l accepta sau nu. Dumnezeu este lumină, vorbind în sens figurat; și El este Cel ce se acoperă cu lumină. (1 Ioan 1:4; Ps. 104:2). Lumina adevărului Său nu este dată celor care-l slujesc pe Diavolul; și acest lucru este arătat de faptul că îngerii răi ai Diavolului sunt imobilizați în întuneric, incapabili să înțeleagă scopul lui Dumnezeu. „Lumina este semănată pentru cel neprihănit”. (Ps. 97:11). Omul care își găsește plăcerea în legea lui Dumnezeu și care se străduiește să umble cu dreptate este un om care umblă în lumină și este binecuvântat. – Ps. 1:1, 2

Biblia nu a fost scrisă pentru nebuni, și nici această revistă nu este publicată în beneficiul celor nebuni. Biblia a fost scrisă și dată omului pentru ajutorul și călăuzirea lui, pentru ca acest om binevoitor și cu intenții bune să poată fi pe deplin sfătuit cu privire la calea dreaptă pe care să meargă și să poată rămâne de partea lui Dumnezeu și să refuze să slujească pe Diavolul. Prin urmare 2 Timotei 3:16, 17 spune: „Toată Scriptura este dată prin inspirație de la Dumnezeu, și este folositoare pentru învățatură, pentru muștrare, pentru corectare, pentru învățatură în neprihănire; pentru ca omul lui Dumnezeu să fie perfect, cu totul destoinic pentru toate lucrările bune”. Această revistă încearcă să pună Biblia într-o manieră simplă înaintea oamenilor care doresc să cunoască adevărul. Nu se așteaptă că ea va fi apreciată sau folosită de alții. Scripturile conțin Cuvântul lui Dumnezeu, și ele sunt adevărate și sunt ghidul potrivit pentru omul care dorește să cunoască și să facă ceea ce este bine. „Cuvântul Tău este o lampă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea. Cuvântul Tău este adevărat de la început; și fiecare din judecățile Tale cele drepte rămân pentru totdeauna. Mă bucur de Cuvântul Tău, ca cel care găsește o mare pradă. Urăsc și nu pot suferi minciuna; dar legea Ta o iubesc”. – Ps. 119:105, 160, 162, 163.

Isus, Cel Perfect, a mărturisit cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este scris în Biblie, și a spus: „Cuvântul Tău este adevăr”. (Ioan 17:17). Cu toate acestea, nimeni să nu tragă concluzia că simpla deținere a Bibliei sau citirea ocazională a textelor ei este suficientă pentru a-l

face pe om înțelept. Multe persoane spun: „Eu am Biblia și știu ceea ce învață ea”. Și totuși ele sunt total ignorante despre ceea ce ea conține, și despre sensul ei. Biblia este cel mai mare depozit de cunoștință și înțelepciune. Un om care dorește să cunoască adevărul trebuie să studieze Biblia și astfel să studieze ca să se arate aprobat față de Dumnezeu. El nu trebuie să se rușineze să recunoască față de toți că toate lucrurile bune vin de la Atotputernicul Dumnezeu. (2 Tim. 2:15). În această privință o persoană smerită este în avantaj. O persoană smerită este sinceră în dorința ei de a învăța; și dacă un astfel de om se compară cu calea hotărâtă de Dumnezeu, el va învăța cu siguranță; după cum este scris: „Pe cei smeriți El îi va călăuzi în dreptate; și pe cei smeriți El îi va învăța calea Lui. Toate cărările Domnului sunt milă și adevăr pentru cei ce păzesc legământul și mărturiile Lui”. – Ps. 25:9, 10.

Mulți membri ai clerului religios neagă Biblia. De ce? Pentru că ei nu sunt oameni ai lui Dumnezeu, ci sunt de partea Diavolului. Toți așa-numiții „critici mai înalți”, sunt în această clasă. Acești oameni sunt înțelepți în propria lor concepție și doresc să lumineze ochii altor oameni și să aibă cinstea și lauda care aparține în mod corespunzător Atotputernicului Dumnezeu. Astfel, ei se arată în societatea Diavolului. Ei posedă înțelepciune lumească; după cum este scris: „Căci este scris: Eu [Dumnezeu] voi distruge înțelepciunea celor înțelepți, și voi zădărnici priceperea celor pricepuți. Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este oratorul acestei lumi? Nu a prostiț Dumnezeu înțelepciunea acestei lumi? Pentru că nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii; și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai puternică decât oamenii.” – 1 Cor. 1:19, 20, 25.

Opinia omului nu are nici o valoare în cazul în care acea opinie exprimată este contrară Cuvântului lui Dumnezeu și care nu poate fi susținută cu citate adecvate din Biblie. Dacă urmați învățăturile oamenilor cu siguranță o să rămâneți în întuneric. Toți oamenii sunt prin natura lor imperfecti, și oamenii cresc în cunoștință și înțelepciune numai când caută să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu. Din acest motiv omul care neagă Biblia ca pe Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu este un om nebun, fie el un membru al clerului, fie un simplu coșar. A te încrede în opinia omului înseamnă nebunie și duce la distrugere sigură. Să cităm Psalmul 146:3: „Nu vă puneți încrederea în prinți, nici în fiii oamenilor, în care nu este nici un ajutor”. Dar a învăța, a te încrede și a urma direcția lui Dumnezeu duce la viață și fericire. „Încrede-te în Domnul cu toată inima ta; și nu te bizui pe priceperea ta. În toate căile recunoaște-L pe El, și El îți va conduce cărările”. (Prov. 3:5, 6). „Și aceasta este viața veșnică: ca ei să Te cunoască ca singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3). Dacă un om dorește să cunoască adevărul, el trebuie să dovedească toate lucrurile prin Cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce este adevărat, și trebuie să păzească ceea ce este în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Toate celelalte lucruri sunt de partea dușmanului omului, Satan Diavolul. – 1 Tes. 5:21.

Diavolul este prințul întunericului, și el depune toate eforturile să țină oamenii în ignoranță față de adevăr și, deci, să-i țină în întuneric. De ce liderii religioși, membrii clerului, inclusiv „prinții bisericii” romano-catolice încearcă să împiedice oamenii să studieze și să înțeleagă Biblia? De ce au învățat ei pe oamenii adunărilor lor să refuze să citească tot ceea ce explică Biblia? De ce spun ei oamenilor să distrugă, cărți și reviste, ca aceasta, care prezintă punctul de vedere al Bibliei pe cât de mult posibil? Răspunsul este: Pentru că ei sunt agenții și reprezentanții Diavolului, fie că sunt conștienți de acest fapt sau nu. Acest lucru trebuie să fie așa, pentru că cine nu este pentru Domnul este împotriva Lui, ca să-L cităm pe Isus de la Matei 12:30. Din motive egoiste ei doresc să țină oamenii în ignoranță, astfel încât membrii clerului să țină oamenii în supunere față de ei, și să poată primi cinstea și aplauzele oamenilor, și, nu în ultimul rând, să poată colecta ajutorul

financiar care vine din pricina influenței pe care ei o au asupra oamenilor, prin care ei pot să facă comerț.

SAMUEL, ZELOS PENTRU TEOCRAȚIE

Domnia perfectă emană numai de la Iehova Dumnezeu. El este marele Teocrat. De aceea orice formă de guvernare se îndepărtează mult de perfecțiunea adevăratei conduceri teocratice. Monarhiile, democrațiile, dictaturile, nici una din ele nu se compară cu Teocrația. Oamenii, în general, au pierdut astăzi din vedere cu totul un astfel de guvern condus de Dumnezeu, în strigătul lor confuz pentru diferite ordine ale conducerii omului. Chiar impresionanta grămadă de eșecuri umane în guvernare, pe care le-a acumulat de-a lungul secolelor de istorie, nu-i pune pe gânduri, ci în aceste „zile din urmă”, aceeași generație își face cu greu drum prin cel de-al Doilea Război Mondial sângeros, în urmărirea aceleași iluzii care i-a ocolit după Primul Război Mondial. Dar mulți sunt destul de realiști să privească dincolo de promisiunile roze ale politicianilor și să vadă multe forțe dezbinătoare în acțiune, care distrug unitatea de după război chiar înainte de sfârșitul războiului global, și se miră. Aceștia să-și întoarcă speranțele și energia de la domnia omului și a demonilor spre Teocrația lui Iehova și să fie zeloși pentru ea. Ei să fie zeloși pentru ea așa cum a fost și profetul Samuel.

Nașterea lui Samuel a fost un răspuns la rugăciunea fierbinte a mamei lui, Ana, rugăciune făcută sub jurământ, care l-a consacrat în serviciul pe viață al Teocratului. El nu s-a abătut niciodată de la acesta. Imediat ce a fost înțărcat, Ana l-a luat din locul lui de naștere, din Rama, spre nord, la tabernacolul din Șilo, pentru a-l lăsa acolo cu marele preot Eli. (1Sam. 1:11,19-28). Serviciul lui Samuel a venit la un timp crucial, un timp când închinarea față de Iehova se afla într-o gravă decădere în Israel. Eli și fii lui nu-și îndeplineau datoriile preotești, și jосnicia fiilor săi în special i-a întors pe mulți de la serviciul față de Iehova. Era nevoie de zel arzător pentru Teocrație. Ca urmare, „cuvântul lui Iehova este rar în zilele acelea; nu există o viziune răspândită”. (1Sam. 3:1, *ASV, margin.*). Nu exista nici o descoperire completă și nici o învățătură larg răspândită din cuvântul lui Iehova pentru popor. Dar odată cu nașterea lui Samuel o nouă forță străbătea Israelul. Acum exista un om al cărui zel pentru ordinea teocratică îl făcea să poată fi folosit de Dumnezeu și capitolul al treilea din cartea 1Samuel îl descoperă primind o „viziune deschisă” de la Domnul. Aceasta era un mesaj de condamnare împotriva nelegiuitei case a lui Eli. După aceea, Iehova a fost cu Samuel, și în lungul și-n latul țării Israel era recunoscut ca profetul lui Iehova. – 1Sam. 3:2-21, *ASV*.

Următoarea întâmplare în care Samuel apare în mod proeminent este înregistrată în capitolul al șaptelea. Trecuseră mulți ani. Chivotul era instalat de mulți ani la Chiriat-Iearim, unde fusese dus după captivitatea sa de șapte luni la filistenii. Israel plângea după Domnul și Samuel le-a cerut să îndeparteze dumnezeii păgâni la care se închinau și să se întoarcă la Iehova. Israel a ascultat și Samuel a convocat o adunare la Mițpa. Filistenii, fiind mari religioși și închinători la demoni, s-au împotrivit unei asemenea libertăți de închinare la Iehova. Cu fanatica lor mândrie religioasă aprinsă, ei au pornit împotriva izraeliților să se bată. Izraeliții l-au implorat pe Samuel: „Nu înceta să strigi pentru noi către DOMNUL, Dumnezeul nostru, ca să ne scape din mâna Filistenilor.” A strigat către DOMNUL pentru Israel și DOMNUL l-a ascultat.” Iehova a tunat nimicire din cer peste urâcioșii asupritori filistenii și Israel s-a alăturat în luptă și a învins oștirile zăpăcite și îngrozite. – 1Sam. 7:8-11.

Iehova l-a ascultat pe Samuel. Aceasta se potrivește bine cu numele lui Samuel, care înseamnă „ascultat de Dumnezeu; numele lui Dumnezeu; numit de Dumnezeu”. În armonie cu numele său, Samuel a cinstit numele lui Dumnezeu și l-a recunoscut, și și-a recunoscut, în mod teocratic, numirile de judecător și profet, ca fiind de la Dumnezeu. Izraeliții au recunoscut, de asemenea, acest fapt din urmă. Se pare că lovitura pe care Iehova a dat-o împotriva filistenilor a fost una zdrobitoare. Aceasta părea să-i pună cu totul pe fugă și s-a ajuns la o campanie de eliberare a cetăților izraelite. (1Sam. 7:13,14). Ocazia a fost și un moment hotărâtor în viața Israelului, prin faptul că ei își abandonaseră închinarea la dumnezeii demoni. Samuel servea cu zel și neobosit pentru a-i ține informați despre ordinea teocratică. Se pare că în calitate de serv pentru frații săi, el schițase un itinerar pentru a-l urma, ca să acopere teritoriul Israelului. „El se ducea în fiecare an de făcea înconjurul Betelului, Ghilgalului și Mițpei și judeca pe Israel în toate locurile acestea. Apoi se întorcea la Rama, unde era casa lui; și acolo judeca pe Israel. Și a zidit acolo un altar DOMNULUI.” – Vers. 16, 17.

La bătrânețe a avut loc cel mai important eveniment din viața lui Samuel. Acesta a fost unul care l-a întristat foarte mult, căci a însemnat o lepădare a conducerii teocratice din partea poporului. Fiii lui nu umblau pe căile sale, ci luau mită și perverteau dreptatea, când el i-a făcut judecători peste Israel. Oamenii n-au avut încredere în ei și n-au avut încredere în Domnul că va ridica un succesori potrivit pentru vârstnicul Samuel. Așa că bătrânii s-au adunat la Samuel, la Rama, și au cerut: „Pune un rege peste noi să ne judece, cum au toate neamurile”. Ei au preferat o monarhie în locul Teocrației. Samuel a fost foarte supărat și nemulțumit, dar Iehova l-a lămurit: „Nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei”. După aceasta, prin inspirație, Samuel a prezis cu va fi relele lor. Aceasta însemna o ilustrație a pierderii libertății, înregimentare, impozite și în cele din urmă un strigăt dureros către Domnul din pricina regelui. Cu toate acestea, poporul a fost de neclintit în scopul rău. Ei doreau conducerea omului; aveau să o capete, împreună cu toate regretele și mizeria pe care aceasta o atrăgea după sine. – 1Sam. 8:1-22.

După aceasta, Samuel s-a întâlnit cu Saul, au stat de vorbă, au luat masa împreună și a mers cu el peste tot. Iehova l-a arătat ca primul rege al Israelului. De aceea, „Samuel a luat sticluța cu untdelemn și a turnat-o pe capul lui Saul. Apoi l-a sărutat și a zis: „Nu te-a uns Domnul ca să fii căpetenia moștenirii Lui?,, (1Sam. 10:1). Aceasta a fost prima ungere a lui Saul. Anunțul public despre calitatea de rege a lui Saul a venit la scurt timp după aceasta. Samuel a convocat o adunare la Mițpa. Odată cu observațiile introductive că ei Îl respinseră pe Iehova, Dumnezeu care îi salvase din toate necazurile lor, și ceruseră un rege uman, lor li s-a spus să se prezinte înaintea Domnului pe seminții, pe mii de persoane, pe familii și individual. Prin tragere la sorți a fost aleasă seminția lui Benjamin și eliminarea a continuat până când a fost indicat Saul ca rege. Poporul s-a bucurat și a aclamat nefericitul eveniment, lepădarea conducerii teocratice.

După o victorie asupra amoritilor, a fost convocată de Samuel o adunare, pentru a reînnoi împărăția. El i-a făcut martori ai faptului că nu înșelase pe nimeni. De asemenea el a zis: „Iată, fiii mei sunt cu voi”. Aceasta părea să sugereze că spre deosebire de Eli, Samuel nu și-a păstrat fiii în serviciul public, atunci când ei s-au dovedit necorespunzători, ci i-a pus în rândul oamenilor obișnuiți din popor. El le-a mai spus că dacă ei și regele lor ascultau de Dumnezeu, atunci vor urma binecuvântări, dar dacă nu, vai de ei!. Atunci el le-a demonstrat răul cererii lor după un rege: „Nu suntem noi la seceratul grânelor? Voi striga către DOMNUL și va trimite tunete și ploaie. Să știți atunci și să vedeți cât de rău ați făcut înaintea Domnului când ați cerut un împărat pentru voi”. Samuel a strigat către DOMNUL și DOMNUL a trimis chiar în ziua aceea tunete și ploaie. Tot

poporul a avut o mare frică de DOMNUL și de Samuel.” (1Sam. 12:2,14-18). Ploaia în timpul seceratului grânelor într-adevăr era ceva rar, absolut miraculos.

Următoarea întâlnire a lui Samuel cu Saul a fost pentru a anunța lepădarea acestuia ca rege de către Iehova, după ce trecuseră numai doi ani de domnie a sa. Împărăția nu avea să mai continue în casa lui Saul. (1Sam. 13:1,8-15). Lepădarea este confirmată mai târziu, în timpul unui alt act de neascultare din partea lui Saul. Cu acea ocazie, Samuel însuși rectifică greșeala de a lăsa în viață pe regele Agag al amaleciților. Agag a înaintat vesel spre el, căci zicea: „Negreșit a trecut amărăciunea morții”. Dar Samuel nu era unul care să zică: „ce a fost a fost”, când aceasta constituia o încălcare a legii lui Dumnezeu. El, „l-a tăiat pe Agag în bucăți înaintea DOMNULUI, la Ghilgal”. Și a lăsat rămășițele sfârtecate să zacă acolo, ca o mărturie pentru nelegiuitul Saul. Samuel nu s-a mai dus niciodată să-l vadă pe Saul, deși acesta a venit să-l vadă pe Samuel, cu intenția de a-i face rău celui ce fugise la Samuel pentru protecție. – 1Sam. 15:1-35; 19:19-24.

Între aceste două lepădări ale lui Saul, Samuel este instruit de Domnul să unghie pe altul în locul neascultătorului rege. Cu acea ocazie, Samuel a aflat că Iehova nu judecă așa cum face omul, după înfățișarea exterioară, ci că Atotputernicul se uită la inimă. Copiii lui Isai au trecut prin fața lui Samuel și în cele din urmă apare și cel mic, tânărul păstor David: „Scoală-te și unge-l, căci el este, poruncește Iehova. „Samuel a luat cornul cu undelemnul și la uns în fața fraților lui. Spiritul DOMNULUI a venit peste David”. Astfel Samuel a fost privilegiat să unghie pe cel de-al doilea împărat al Israelului, dar primul al Teocrației tipice; căci odată cu domnia preaiubitului David, Israelul, ca împărăție, a devenit tipic și ilustrativ pentru Teocrația cu Isus Christos ca Rege. – 1Sam. 16:7,12,13.

Prin ungerea lui David, Samuel nu a fost răzvrătit împotriva lui Saul. Saul s-a răzvrătit împotriva Teocrației, pe care Samuel a sprijinit-o, indiferent de indivizi. El a fost folosit de Domnul pentru a scrie, probabil, primele douăzeci și patru de capitole ale cărții 1Samuel. Prima și a doua carte ale lui Samuel au fost la origine o singură carte în manuscrisele ebraice și probabil au fost încheiate de Natan și Gad. (1Cron. 29:29; 1Sam. 10:25). Samuel a fost primul din succesiune exactă de profeți și probabil a înființat și, bineînțeles condus o școală de profeți. (1Sam. 19:20; Fapte 3:20-24). El a murit în locul lui de naștere, Rama, și a fost înmormântat acolo cu mare jale. (1Sam. 25:1; 28:3). Zelul său pentru Teocrație îl face un exemplu de urmat și îl califică pentru o poziție de prinț pe „pământul nou”, sub conducerea teocratică (Evrei 11:32). Persoanele înțelepte de astăzi nu vor fi de acord cu strigătul răspândit după un „rege”, sau o formă de conducere a omului, și în felul acesta să-l lepede pe Dumnezeu ca Împărat peste ei, așa cum au făcut izraeliții cu mult timp în urmă. Din contră, ei vor respinge improvizațiile de după război și experiențele umane de guvernare și vor accepta Teocrația lui Iehova.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

VIZITE DIN NOU ȘI STUDII ALE CĂRȚII (ANGLIA)

„Tocmai înainte de convenția din Londra, am intrat în contact cu o doamnă căreia i-am împrumutat o carte *Copii*. Când am vizitat-o o săptămână mai târziu, m-a întrebat dacă nu ar putea cumpăra cartea; la care eu am răspuns: da. Am vizitat-o din nou în săptămâna următoare, dar mi s-a spus că doamna „închisese cartea” pentru că citise în ea că morții sunt morți și nu vii altundeva. Am încercat imediat să explic, dar fără succes. Am promis să vin următoarea săptămână cu broșura *Întrebările copiilor*, pentru a studia cu ea pagina care abordează chestiunea și a lăsa Biblia să dea răspunsul. Aceasta a fost într-adevăr un mare succes. Doamna organizase un studiu al cărții *Lumea Nouă* în casa ei, și fusese cu pliante, invitând

vecinii la studiu. Deja doi vecini participă, și așteptăm cu nerăbdare să avem format în curând un grup de studiu”.

„Cu câteva săptămâni în urmă am întâlnit o doamnă în lucrarea din casă în casă care, deși, binedispusă, nu și-a permis timp să asculte, dat fiind faptul că era ora cinei. Am sugerat să vin din nou la un moment mai oportun, și am decis să vin următoarea miercuri după-amiază. La întoarcerea mea s-a început un studiu al cărții, și acesta s-a desfășurat pentru câteva săptămâni, doamna arătând un mare interes față de organizație. În august am invitat-o să vină cu noi în Londra. Ea și-a exprimat dorința sinceră să vină pentru cele trei zile ale convenției, chiar dacă aceasta să aducă cu ea pe băiețelul de doar nouă luni. Între timp, ea depusese mărturie tuturor rudelor lor, cu rezultatul că cumnatul ei se hotărâse să participe și el la Convenție. În mod sigur ea s-a bucurat de fiecare minut în Londra și a întrebat despre botezul în apă. La Convenție ea a luat parte pentru prima dată în lucrarea de mărturie. Aceasta arată valoarea studiului cărții, pentru că toate acestea au avut loc pe parcursul celor două luni și jumătate de la prima întâlnire cu ea”.

„AM INTRAT ÎN LEGĂTURĂ CU DOAMNA (MAREA BRITANIE)

la unul din studiile noastre ale cărții Lumea Nouă. Această doamnă, care locuiește într-o fermă izolată, a hotărât să participe la studiu în timp ce era la mătușa ei în oraș. Ea a pus multe întrebări și a luat toată literatura pe care o aveam cu noi. Am stabilit s-o vizităm acasă în săptămâna următoare. După o călătorie extenuantă am sosit la fermă, pentru a găsi că doamna era pregătită și invitate și câțiva prieteni ai ei să fie la discuție. Descoperind că ea avea o literatură relativ recentă, am întrebat-o cum o obținuse, având în vedere că ea nu avusese contact cu martorii lui Iehova de foarte mulți ani. Ea a răspuns că după ce a auzit că martorii lui Iehova fuseseră în cel mai apropiat sat, ea a vizitat pe unii de acolo și a luat toată literatura pe care ei n-au vrut-o. Am avut o discuție plină de viață, fiind puse multe întrebări, și doamna bând literalmente adevărurile. Ea a declarat unei persoane prezente care aparținea Bisericii Angliei: „În viitor voi studia Biblia mea în loc să merg la biserică”. Ea speră ca soțul ei și cele două fiice ale ei să devină mai interesați; între timp ea intenționează să dobândească toate cunoștințele posibile, astfel încât și ea să fie un martor al lui Iehova”.

CUM A ÎNVINS PERSEVERENȚA (PENNSYLVANIA)

„Sunt șoferul unui grup, din care unul a plasat o carte legată. Ulterior el a făcut o vizită din nou. Oamenii au fost foarte buni, dar el nu putea începe un studiu al cărții. Un altul din grup a încercat, dar a eșuat și el. Mi-am dat seama că este responsabilitatea mea să încerc. Am luat fonograful și prelegerea „Umpleți pământul” și am pus-o pentru ei. I-am întrebat dacă le-a plăcut. Ei au spus: „E în regulă”. Le-am spus că voi veni săptămâna următoare, pentru că s-ar putea să aibă întrebări până atunci. Am mers, luând cu mine broșura cu întrebări „*Adevărul vă va face liberi*”. Da, am petrecut o oră cu ei, studiind cartea. Am întrebat: „Aș putea să petrec o oră ca aceasta în fiecare săptămână cu voi?” Doamna a răspuns: „O, atunci ceilalți vor protesta din nou”. „Cine? Vecinii?” „Da”. Am comparat vremea lui Noe cu Armagedonul, am explicat natura Regatului și i-am spus responsabilitatea noastră de a intra în acel regat. „Să ascultăm de Dumnezeu sau de oameni? Să vin marți seara următoare și să vă spun mai mult despre aceasta fără să vă coste nimic?” „Da, atunci îți vom spune dacă să continui”. În săptămâna următoare când am ajuns acolo i-am găsit stând în jurul mesei, fiecare având o Biblie, așteptându-mă. În următoarea săptămână s-a întâmplat același lucru. A treia săptămână a nins așa de mult că îmi era teamă să mă duc. Domnul m-a încurajat, și din nou ei mă așteptau. Fiica, care rămăsese acasă de la lucru din cauza vremii, a luat parte la studiu și chiar a pus întrebări. Le-am împrumutat două cărți pentru studiu. Fiul cel mai mare a întrebat: „Pot să cumpăr această carte?” „Poți să le ai pe amândouă cu o contribuție de 50 de cenți; apoi poți studia în timpul săptămânii”. El a contribuit pentru cartea lui, iar doamna pentru cartea fetei. Vizita din nou este acum foarte interesantă. În această ultimă săptămână un fiu mai tânăr a rămas acasă să participe la studiu, și a acceptat, de asemenea, cartea ca s-o studieze pe parcursul săptămânii”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

Vol. LXVI

15 Februarie 1945

Nr. 4

Cuprins:

**SABATUL ÎMPĂRĂȚIEI ȘI
DOMNUL ACESTUIA**

- Pag. 75

CÂT CONTEAZĂ CREDINȚA ASTĂZI

- Pag. 88

**ABSOLVENȚII CELEI DE
A PATRA PROMOȚII**

- Pag. 94

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXVI

15 Februarie 1945

Nr. 4

SABATUL ÎMPĂRĂȚIEI ȘI DOMNUL ACESTUIA

„Fiul Omului este Domn chiar și al sabatului” – Mat. 12:8.

IEHOVA Dumnezeu, Creatorul acestui pământ, a găsit o mare odihnă în ziua a șaptea a perioadei Sale creatoare. Cele șase zile anterioare de activitate creatoare continuă nu-L istoviseră sau obosiseră, astfel încât El să fi avut nevoie să se oprească, să se odihnească și să se recupereze. „N-ai știut? N-ai auzit? Dumnezeu cel veșnic, Iehova, Creatorul marginilor pământului, nu obosește, nici nu istovește; nu există nici o căutare a priceperii Lui. El dă putere celui obosit; și celui ce n-are nici o tărie El îi mărește puterea.” – Isa. 40:28, 29, *ASV*.

2. Prin urmare, trebuie să existe o explicație rezonabilă a faptului că Iehova s-a odihnit, când spune: „În șase zile Domnul a făcut cerurile și pământul, și în ziua a șaptea S-a odihnit, și s-a întărit”. (Ex. 31:17). Odihna Lui s-a datorat faptului că El împlinise lucrarea Sa creatoare pe care și-o plănuiise, și așadar, s-a oprit din lucrarea Sa creatoare cu privire la pământ. Lucrarea Sa a fost la un așa nivel ridicat de realizare încât El a examinat lucrarea Sa terminată; și „Dumnezeu a văzut că fiecare lucru pe care-l făcuse, era foarte bun”. (Gen. 1:31). Așadar, din acest motiv, Iehova Dumnezeu s-a putut simți întărit, adică, S-a putut bucura de plăcerea înveselitoare a îndeplinirii voii Lui. În acel timp, ne spune El, „stelele dimineții cântau împreună, și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie”. (Iov 38:4-7). Ce bucurie trebuie să fi avut Dumnezeu când a văzut lucrarea Sa creatoare adusă la final, încât i-a înveselit pe fiii Săi cerești și i-a făcut să cânte laudele Lui! Ei L-au recunoscut ca Suveran Universal, Stăpân și Proprietar a tot ceea ce crease.

3. De ce Creatorul a divizat timpul lucrării Sale creatoare în șase zile? Oare a considerat El că numărul șase marca un ciclu complet al timpului sau un tur complet de condiții și evoluții? Sau când a considerat El marea perioadă de timp cu privire la pământul nostru ca fiind terminată sau ajunsă la final? Arătând că El nu s-a oprit la șase epoci, raportul Său divin spune: „Astfel cerurile și pământul au fost terminate, și toată oștirea lor. Și în ziua a șaptea Dumnezeu și-a terminat lucrarea pe care o făcuse; și S-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea, și a sfințit-o; pentru că în ea El se odihni de toată lucrarea Lui pe care Dumnezeu a creat-o și a făcut-o”. Deoarece *odihnă* aduce gândul de a se opri sau a lua-o ușor pentru a se recupera fizic, traducerea modernă (*Smith. Goodspeed*) de la Geneza 2:1-3 spune mai bine: „Astfel cerurile și pământul au fost terminate, și toată oștirea lor. În ziua a șaptea Dumnezeu a pus capăt lucrării Sale în care fusese implicat, renunțând în ziua a șaptea la toată lucrarea Sa în care fusese angrenat. Astfel, Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea, și a consacrat-o, pentru că în ea El se lăsase de toată lucrarea Lui, prin care Dumnezeu făcuse creația”. Este foarte probabil ca numai în ceea ce privește pământul nostru Iehova să se fi lăsat de activitatea creatoare, terminându-și lucrarea în măsura dorită. Nu este nici înțelept, nici scriptural să gândim că El a încetat activitățile Sale cu privire la restul universului Său.

4. „Ziua a șaptea” în care Dumnezeu s-a lăsat de lucrarea Sa față de această planetă nu trebuie înțeleasă ca o zi de 24 de ore. Această a șaptea zi stă în legătură cu cele șase zile anterioare ale creației; și toate dovezile par să ateste că toate celelalte șase zile au fost mai lungi de 24 de ore fiecare; de fapt, ele au perioade mari de timp, lungi de mii de ani. Analizați doar următorul fapt fizic:

5. În timpul potopului din vremea lui Noe au trebuit patruzeci de zile și nopți de precipitații continue pentru ca baldachinul de apă care înconjura pământul și se învârtea în jurul lui să fie dizolvat. Acel baldachin de ape a fost doar ultimul din marile inele de materie vaporizabilă pe care căldura îngrozitoare a pământului topit îl făcuse să fie aruncat și să se ridice la cer și să formeze inele uluitoare. Unul după altul, toate aceste cercuri au înconjurat pământul la ecuator ca roțile în interiorul altor roți. În decursul creației, prin puterea de control a Creatorului, aceste cercuri au căzut unul după altul spre pământ și s-au răspândit ca fâșiile de scutece. Ele au fost revărsate ulterior pe suprafața pământului ca inundații devastatoare.

6. În a doua zi de creație „Dumnezeu a zis: Să fie o întindere în mijlocul apelor, și ea să despartă apele de ape. Și Dumnezeu a făcut întinderea, și a despărțit apele care erau sub întindere (sau extindere) de apele care erau deasupra întinderii; și așa a fost.” (Gen. 1:6, 7). Dacă au trebuit patruzeci de zile pentru ca apele ultimului inel rămas deasupra întinderii să fie revărsate peste acest glob, în ceea ce probabil trebuia să fie o coborâre rapidă, atunci probabil că a trecut o perioadă mult mai lungă pentru ca acele elemente vaporizabile să fie ridicate de pe pământul înfierbântat până la cer ca să formeze multele inele vaste, inele ca cele care înconjoară planeta numită „Saturn”. Biblia nu dezvăluie cât de multe inele s-au precipitat pe pământ ca inundații globale în timpul celei de a doua zile de creație. Cu toate acestea, ea precizează că ziua a doua și celelalte zile lucrătoare au fost fiecare de o durată de șapte mii de ani, pentru că ziua a șaptea, în care Dumnezeu s-a odihnit și a răsuflat, este lungă de șapte mii de ani. Prin urmare, omul fiind creat spre sfârșitul zilei a șasea, a fost pus pe acest pământ spre sfârșitul celor 42 000 de ani de pregătire ale pământului. Astfel marele ciclu de șapte „zile” corespunde celor 49 000 de ani. Calendarul Bibliei precizează că rămâne încă mai bine de o mie de ani din acest mare ciclu care trebuie să treacă.

ZI CONSACRATĂ

7. Cuvântul special ebraic folosit la Geneza 2:1-3 care este tradus „s-a odihnit” este cuvântul *sha-bath*, de la care se trage cuvântul *sab bath*. Unii religioniști insistă că acolo la începutul creației omului, Dumnezeu a fixat legea sabatului pentru făpturile Sale umane; și ei se referă la Geneza 2:1-3 ca o dovadă în sprijinul afirmației lor. Toți acești religioniști și alții să ia aminte că „ziua” pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o sau consacrat-o atunci nu a fost o zi de 24 de ore. Ea a fost și este „ziua a șaptea” de o durată egală cu fiecare din cele șase zile anterioare ale lucrării creatoare. Conform religioniștilor care recunosc ziua a șaptea și care respectă sabatul, aceștia susțin că omul a fost creat după animale în ziua a șasea de 24 de ore a creației. Dacă ar fi fost așa, atunci prima zi a existenței omului ar fi fost o zi de odihnă, un sabbat pentru om, fără ca el să fii început sau terminat lucrarea unei săptămâni. Cu toate acestea, Scripturile arată clar că „ziua a șaptea” a lui Dumnezeu este mai lungă decât de la apus la apus, după cum *ziua* nu putea să însemne o perioadă de 24 de ore când se spune la Geneza 2:4: „Acestea sunt generațiile cerurilor și pământului când au fost create, în ziua când Iehova Dumnezeu a făcut

cerul și pământul”. (ASV). Conform Scripturilor „ziua a șaptea” continuă încă din partea Creatorului, Iehova Dumnezeu.

8. Având în vedere că ziua a fost marcată de răscularea marelui călcător al sabatului, Diavolul, și de invazia păcatului și a morții printre rândurile oamenilor și astfel o mare ocară a fost adusă numelui sfânt al lui Iehova, atunci, cum a binecuvântat și sfințit această zi? În felul următor: La începutul „zilei” Iehova a binecuvântat-o, declarând-o bună și spre slava Sa și în beneficiul fapturilor credincioase. La sfârșitul ei, la timpul hotărât de El, „ziua” va fi tot așa binecuvântată, pentru că condițiile blestemate vor fi îndepărtate atunci în întregime. El a sfințit sau consacrat această „zi” pentru scopul Său sfânt, prin faptul că chiar de la începutul ei El a hotărât ca ea să-L justifice ca Creatorul a ceea ce este bun și ca Menținătorul și Păstrătorul acestor lucruri. Și sfârșitul acestei „zile a șaptea” va mai dovedi că scopul Său original în crearea acestui pământ și așezarea omului pe el nu a fost zădărnicit, ci a fost glorios realizat, ca dovadă a Dumnezeirii, a supremației, și a Atotputerniciei Lui. La sfârșitul acestei „zile a șaptea” pământul va fi un paradis minunat peste tot, ca grădina Edenului. El va fi umplut cu fături umane toate în armonie cu Creatorul și acționând ca reprezentanți ai Lui și stăpânind peste păsări și pești și alte viețuitoare care se târăsc pe pământ. Prin urmare, acest fapt că Iehova a binecuvântat și a sfințit această „a șaptea zi”, despre care vorbește Cuvântul Lui, nu înseamnă și nu ar putea să însemne distrugerea acestui glob pământesc și a cerurilor înstelate de deasupra.

9. Faptele menționate anterior nu sunt menite să spună că Iehova Dumnezeu nu a stabilit de-a lungul timpului prin lege o zi de sabbat de 24 de ore pentru anumiți oameni pe pământ. El chiar a poruncit o astfel de respectare a sabatului; dar pentru cine și pentru cât timp? Ceea ce este scris la Geneza 2:1-3 nu poate să însemne că Dumnezeu a făcut pe Adam cel perfect și pe Eva să fie supuși regulilor zilei de sabbat în Eden. Când Dumnezeu l-a pus pe om în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească și l-a avertizat să nu ia drumul care duce la moarte sigură, Dumnezeu nu a făcut nici o mențiune despre călcarea vreunei cerințe a zilei de sabbat, ci i-a interzis să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului. Când Dumnezeu a binecuvântat pe Adam cel perfect și pe Eva și le-a dat porunca divină să umple pământul cu copii neprihăniți și să supună pământul și să stăpânească peste creaturile vii mai mici, Dumnezeu nu a inclus nici o poruncă cu privire la respectarea sabatului. Ispitirea de către Satan, și păcatul lui Adam și Eva, nu au fost cu privire la călcarea vreunei legi a sabatului. Dacă Iehova Dumnezeu nu le-a dat o astfel de lege în Eden înainte ca ei să păcătuiască, atunci cu siguranță El nu a emis o astfel de lege nici după ce ei au fost izgoniți din Eden ca păcătoși. Și nu există nici un raport că El a făcut așa. – Gen. 2:15-17; 1:28.

10. Atunci ce e cu numărul *șapte*, care apare de 61 de ori doar în cartea Genezei? Nu este scris cât de mult i-a descoperit Iehova Dumnezeu lui Adam în Eden despre crearea pământului, și nici nu este bine să presupunem. Dar faptul că Domnul Dumnezeu a adus la cunoștința omului foarte devreme semnificația referitoare la numărul *șapte* este sigur. Decretul Lui cu privire la ucigașul Cain a spus: „De aceea, oricine ucide pe Cain, răzbunarea să fie asupra lui *de șapte ori*”. Faptul că semnificația lui *șapte* ca denotând perfecțiunea a fost înțeleasă de om este văzut în faptul că strănepotul lui Cain, Lameh, a înțeles și a aplicat numărul și a spus: „Am omorât un om pentru rana mea, și un tânăr pentru durerea mea. Dacă Cain va fi răzbunat de șapte ori, cu adevărat Lameh de șaptezeci de ori câte șapte. – Gen. 4:15, 23, 24.

11. Numărul *șapte* a devenit mai proeminent odată cu evenimentele legate de marele potop. Dumnezeu a spus lui Noe: „Ia cu tine șapte perechi, câte o parte bărbătească și câte o parte femeiască, din animalele curate, dar câte o pereche din animalele necurate; „căci după *șapte* zile, Eu voi face să ploaie pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți; și toate făturile vii pe care

le-am făcut le voi distruge de pe fața pământului”. După ce Noe și familia lui și animalele au intrat în corabie în timpul acestei perioade de șapte zile, „s-a întâmplat că după șapte zile [(margin.) în ziua a șaptea], că apele potopului au venit pe pământ.” – Gen. 7:1-10, cu citire din *margin*.

12. Această semnificație divină a lui *șapte* nu a fost pierdută de Noe, pentru că în corabie el a respectat-o. Jurnalul de bord al lui Noe a arătat că corabia s-a oprit pe munții Ararat în a șaptesprezecea zi a lunii a șaptea a anului. După ce a lăsat să treacă timpul pentru ca apele să se retragă, Noe a trimis un corb și un porumbel. La întoarcerea porumbelului Noe l-a tras la el în corabie. „A mai așteptat alte șapte zile; și din nou a dat drumul porumbelului din corabie”. După ce porumbelul s-a întors cu o frunză de măslin în ciocul lui, Noe „a mai așteptat alte șapte zile; și a dat drumul porumbelului, care nu s-a mai întors la el”. Așadar, după un întreg an solar după ce au fost închiși în corabie, Noe și familia lui și animalele au ieșit din corabia conservării. (Gen. 8:4). Cu toate că faptul de mai sus arată că martorul credincios al lui Dumnezeu, Noe, a împărțit timpul în perioade de șapte zile, el nu arată că Noe și familia lui au păzit o zi de odihnă strictă în ziua a șaptea, nefăcând nici o lucrare în ea. În legământul veșnic pe care Dumnezeu l-a făcut imediat după aceea și pe care El l-a semnalizat cu apariția curcubeului, nu există nici o referire la respectarea zilei de sabat; și repetarea poruncii divine lui Noe și fiilor lui nu include nici o poruncă pentru respectarea sabatului. Această lipsă de referințe cu privire la o lege a sabatului nu trebuie interpretată a fi pentru că ei păzeau deja acest lucru până în acel moment și legea nu trebuia repetată; dar cu siguranță a fost pentru că nici un regulament cu privire la sabat nu fusese dat oamenilor până atunci. Nu există nici un raport Biblic contrar. – Gen. 9:1-17.

13. Religioniștii susțin că Avraam a fost sub o lege a păzirii sabatului. În susținerea acestei păreri ei citează Geneza 26:4, 5, adică, cuvintele lui Dumnezeu către Isaac, fiul lui Avraam, spunând: „În sămânța ta toate națiunile pământului vor fi binecuvântate; pentru că Avraam a ascultat glasul Meu, a păzit cerința Mea, poruncile Mele, orânduiri Mele, și legile Mele”. Cu toate acestea, aceasta nu este o dovadă că „poruncile” au inclus o poruncă cu privire la păzirea sabatului zilei a șaptea. Poruncile lui Dumnezeu pentru faptele Sale credincioase nu sunt aceleași tot timpul, ci unii au poruncă să facă anumite lucruri, iar alții nu. Numai lui Avraam i s-a poruncit să aducă pe fiul său preaiubit ca o ardere de tot, și Avraam a mers până la limită ca să asculte de această poruncă. Dar nici unul din slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu de la Avraam încoace nu au mai primit o astfel de poruncă. Lui Avraam i s-a poruncit să fie circumcis prima dată când avea 99 de ani; dar nici un urmaș al lui Isus Cristos nu mai este sub porunca divină de a fi circumcis. – Geneza, capitolele 17 și 22.

14. Dovada de mai târziu este împotriva oricărui argument că Avraam era sub o obligație a sabatului printr-o poruncă expresă de la Iehova Dumnezeu. Și nici nu este o dovadă contrară faptului că nepotul lui Avraam, Iacov, a spus lui Laban, socrul lui: „Voi lucra șapte ani pentru tine în schimbul Rahelei, fiica ta cea mai tânără”. Când a sosit timpul căsătoriei și Laban a înlocuit-o pe fiica lui Rahela cu fiica mai mare Leea, și când Iacov a obiectat, Laban a spus: „Termină festivitățile săptămânii cu aceasta, și apoi ți-o voi da și pe cealaltă, în schimbul altei slujbe de șapte ani pe care mi-o vei face”. „Iacov a făcut așa; a terminat festivitățile săptămânii, și Laban i-a dat-o pe fiică-sa Rahela în căsătorie;...Astfel, el a trebuit să lucreze pentru Laban alți șapte ani”. – Gen. 29:18, 27-30, *Smith-Goodspeed; Douay*.

15. Folosirea cuvântului *săptămână*, pentru divizarea anului în săptămâni de șapte zile fiecare, nu dovedește o respectare a sabatului în ziua a șaptea. Prin folosirea cuvântului *săptămână* Laban nu a însemnat cu siguranță că Iacov urma să se odihnească în al șaptelea an al săptămânii de șapte ani; și nici Iacov nu a luat o astfel de odihnă lungă de un an sau sabat. Cu toate acestea,

numărul *șapte* a fost înțeles ca indicând perfecțiunea. Fără îndoială că din acest motiv cuvântul ebraic pentru a „jura” (*sha-ba*) a însemnat de fapt „a șaptea”. Prin urmare, fântâna la care împăratul Abimelec și Avraam au jurat peste șapte mielușele a fost numită „Beer-Șeba”, însemnând, „fântâna jurământului”. – Gen. 21:28-33; și 26:32, 33.

16. Acum, chiar dacă ziua a șaptea a săptămânii poate fi privită ca fiind special marcată de Domnul cu favoarea Lui, aceasta nu dovedește că El dăduse o poruncă pentru ziua sabatului lui Avraam, Isaac, și Iacov. Păzirea credincioasă de către ei a poruncilor lui Iehova Dumnezeu nu a necesitat păzirea sabatului. Mai mult decât atât, nu a cerut lui Iacov, care s-a însurat cu două surori în viață Leea și Rahela, să păzească porunca lui Dumnezeu dată mai târziu strănepoților lui Iacov, și anume: „Să nu te însori cu sora nevastei tale ca o nevestă rivală, având legături și cu ea și cu cealaltă, în timp ce ea este în viață.” (Lev. 18:18, *Smith-Goodspeed*). Când legea sabatului nu s-a aplicat, nu a însemnat o călcare de lege a nu păzi sabatul. Prin urmare, neprihănirea lui Avraam față de Dumnezeu nu mai era dependentă de păzirea sabatului decât cum a fost înainte de a fi circumcis. – Rom. 4:3-13.

INTRODUCEREA ZILEI DE ODIHNĂ

17. Cuvântul ebraic *shah-bath*, însemnând, „încetare; odihnă”, apare prima dată în Scripturi la Exod 16:23, și el marchează timpul introducerii legii sabatului. Observați că această intrare în vigoare a legii sabatului nu a fost pentru toată omenirea în general, ci pentru o națiune specială, poporul ales al lui Iehova, Israel. Prin Moise ca mijlocitor cu Dumnezeu, copiii lui Israel intraseră într-o relație de legământ cu Iehova Dumnezeu odată cu sângele vărsat al mielului de paște junghiat în Egipt. Prin urmare, Iehova Dumnezeu i-a răscumpărat și i-a eliberat de asuprirea din Egipt și ei erau o națiune supusă legii Sale Teocratice. El vorbește despre „legământul pe care l-am făcut cu părinții voștri în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din țara Egiptului”. (Ier. 31:32). În timp ce conducea pe acești israeliți prin pustie spre Muntele Sinai din Arabia, unde a plănuț să inaugureze legământul legii față de ei, Iehova a furnizat într-un mod miraculos hrană pentru a-i susține, sub formă de „mană”. În ziua a șasea a căderii ei El a poruncit israeliților să iasă dimineața și să adune de două ori mai mult decât în ziua precedentă. De ce? Moise ne spune: „Aceasta este ceea ce a spus Domnul: Măine este odihna sfântului sabat închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt astăzi, și fierbeți ce aveți de fiert; și ceea ce rămâne pentru voi să fie păstrat până dimineața”. Nu s-a stricat până în dimineața următoare, dimineața sabatului.

18. „Și Moise a zis: Mâncați-o azi; căci astăzi este un sabat pentru Domnul; astăzi nu o veți găsi pe câmp. Șase zile o veți strânge; dar în ziua a șaptea, care este sabatul, nu va fi. Și s-a întâmplat că unii din popor au ieșit în ziua a șaptea să strângă mană (arătând că nu exista o respectare a sabatului până în acel moment), și nu au găsit. Și Domnul a zis lui Moise: Cât timp veți refuza să păziți poruncile și legile Mele? Vedeți, că Domnul v-a dat sabatul; de aceea vă dă în ziua a șasea hrană pentru două zile; fiecare om să rămână în locul lui, și nimeni să nu iasă din locul lui în ziua a șaptea. Astfel, poporul s-a odihnit în ziua a șaptea”. (Ex. 16:23-30). Așadar, oprind în mod miraculos mană în ziua a șaptea, Iehova Dumnezeu a întărit această lege a sabatului asupra israeliților. În Egipt nu exista loc pentru a se institui sabatul pentru evrei. Nu, când ei erau sclavi ai egiptenilor care se închinau la demoni, și când Faraon ca împărat a obiectat față de amestecul lui Moise și Aaron și a spus: „De ce voi, Moise și Aaron, abateți poporul de la lucrările Lui? Mergeți la lucrările voastre... Iată, oamenii țării sunt mulți acum, și voi îi faceți să se odihnească [*sha-bath*]

de lucrările lor”. (Ex. 5:4, 5). Dar acum, în pustie ca popor eliberat, evreii erau liberi să înceapă păzirea legii sabatului pe care Iehova Dumnezeu a introdus-o pentru ei prin Moise.

19. Cu toate că a fost dată în mod informal în pustie, legea zilei sabatului a fost încorporată în codul legilor pe care Iehova Dumnezeu le-a dat în mod formal evreilor prin Moise când a inaugurat legământul legii pe Muntele Sinai. Ea fost făcută a patra din Cele Zece Porunci date acolo, și a fost formulată în aceste cuvinte: „Adu-ți aminte de ziua sabatului, ca s-o ții sfântă. Șase zile să lucrezi, și să-ți faci toată lucrarea ta; dar ziua a șaptea este un sabat pentru Iehova Dumnezeul tău; în ea să nu faci nici o lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici slujitoarea ta, nici vita ta, nici străinul care este în porțile tale; căci în șase zile Iehova a făcut cerul, pământul, marea, și tot ce este în ele, și S-a odihnit în ziua a șaptea; de aceea Iehova a binecuvântat ziua de sabat și a sfințit-o”. (Ex. 20:8-11, *ASV*). Porunca „Adu-ți aminte” nu a însemnat că ei păziseră ziua de odihnă până în acel moment, cu excepția cazului din pustie, din momentul primirii manei încolo, ci „Adu-ți aminte” a fost o poruncă care-i avertiza ca nu cumva să uite în viitor să țină ziua sfințită. Ziua urma să fie un lucru care amintește despre marea zi de odihnă a lui Iehova după pregătirea pământului și așezarea omului pe el; și acum poporul Lui de legământ trebuia să se înfrâneze de la lucru în ziua aceea, după cum și Iehova a încetat lucrările Lui de creație cu privire la pământul nostru când a început a șaptea „zi” mare a Lui.

20. Sabatul săptămânal urma să fie comemorativ sau chiar mai mult decât atât. El urma să le reamintească cum Iehova îi izbăvise de truda continuă din cuptorul necazului ca robi ai egiptenilor demonizați. „Și Moise a chemat tot Israelul, și i-a zis: „Ascultă, Israele, legile și poruncile pe care le spun în auzul vostru astăzi, ca să le învățați și să respectați să le faceți. Iehova Dumnezeul nostru a făcut un legământ cu noi la Horeb. Iehova nu a făcut acest legământ cu părinții noștri [Avraam, Isaac, și Iacov], ci cu noi, care suntem toți vii astăzi aici. Iehova v-a vorbit față în față pe munte din mijlocul focului... spunând: Eu sunt Iehova, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei... Păzește ziua de odihnă, ca s-o ții sfântă, cum ți-a poruncit Iehova Dumnezeul tău. Șase zile să lucrezi, și să-ți faci tot lucrul tău; dar ziua a șaptea este o zi de odihnă a lui Iehova Dumnezeul tău; în ea să nu faci nici o lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici slujitorul tău, nici slujitoarea ta, nici boul tău, nici măgarul tău, nici vreuna din vitele tale, nici străinul tău care este în porțile tale, pentru ca și slujitorul tău și slujitoarea ta să se odihnească ca și tine. Și să-ți aduci aminte că și tu ai fost slujitor în țara Egiptului și Iehova Dumnezeu tău te-a scos de acolo cu o mână puternică și cu braț întins; de aceea, Iehova Dumnezeul tău ți-a poruncit să păzești ziua de odihnă”. – Deut. 5:1-15, *ASV*.

21. În cuvintele de mai sus este clar afirmat că strămoșii israeliților, inclusiv cei mai proeminenți dintre toți, Avraam, Isaac și Iacov, și cei doisprezece fii ai lui Iacov, nu erau sub acest legământ al legii. Acest fapt se alătură argumentului că ei nu erau sub obligația de a face ceea ce este afirmat în Porunca a Patra, și anume, de a păzi ziua de odihnă săptămânală printr-o odihnă totală în ea. Dar, după cum a spus Moise în continuare poporului ales al lui Dumnezeu, Israel: „Și El v-a vestit legământul Lui, pe care v-a poruncit să-l păziți, cele zece porunci; și le-a scris pe două table de piatră. Și Iehova mi-a poruncit în vremea aceea să vă învăț legi și porunci, ca să le împliniți în țara în care o veți poseda”. (Deut. 4:13, 14, *ASV*). Astfel, porunca referitoare la sabat a fost o componentă a legământului (*zece* fiind un simbol numeric al perfecțiunii pământești), și ea nu putea fi separată de legământ. Prin urmare, este cert că neamurile sau națiunile non-evreiești nu erau sub obligația sabatului, dat fiind faptul că ele nu au fost primite în acest legământ al legii. Ele nu au fost responsabile în această privință; motiv pentru care Iehova a spus doar israeliților: „Numai pe voi v-am cunoscut dintre toate familiile pământului; de aceea vă voi și pedepsi pentru

toate nelegiuirile voastre”. (Amos 3:1, 2). Comentând despre favoarea exclusivă a lui Iehova față de descendenții lui Iacov, psalmistul a spus: „El arată cuvântul Său lui Iacov, legile și judecățile Sale lui Israel. El n-a lucrat așa cu toate națiunile; și judecățile Lui, ele nu le-au cunoscut. Lăudați pe DOMNUL [Iehova]”. – Ps. 147:19, 20.

SEMN DISTINCTIV

22. Mai mult, faptul că națiunile non-evreiești erau în afara scopului sabatului, dar că acesta a fost o caracteristică distinctivă a scopului lui Iehova pentru legământul cu națiunea Sa, El le-a spus israeliților la Muntele Sinai: „Să păziți cu adevărat sabatele Mele; căci aceasta este un semn [nu un *sigiliu*] între Mine și voi în toate generațiile; ca să știți că Eu sunt Iehova care vă sfințesc. De aceea să țineți sabatul; căci el este sfânt pentru voi; oricine îl profanează, va fi sigur pedepsit cu moartea; căci oricine face vreo lucrare în ziua aceasta, acel suflet va fi nimicit din mijlocul poporului său. Șase zile să se facă lucrul; dar în ziua a șaptea este un sabat de odihnă solemnă, închinată lui Iehova; oricine face vreo lucrare în ziua sabatului, va fi negreșit pedepsit cu moartea. De aceea, copiii lui Israel să păzească sabatul, să respecte sabatul în toate generațiile, ca un legământ etern. El este un semn între Mine și copiii lui Israel pentru totdeauna; căci în șase zile Iehova a făcut cerul și pământul, și în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat.” (Ex. 31:13-17, *ASV*) Prin profetul Ezechiel, Iehova repetă că a dat Israeliților „sabatelor Lui, ca să fie un semn între Mine și ei”. (Ezec. 20:12); și ca o susținere a acestui semn de favoare exclusiv față de evrei, Neemia 9:13, 14 spune: „Te-ai coborât pe muntele Sinai, și ai vorbit cu ei din ceruri, și le-ai dat judecăți drepte, legi adevărate, orânduirii și porunci bune; și le-ai făcut cunoscut Sabatul Tău cel sfânt, și le-ai poruncit precepte, orânduirii, și legi, prin mâna slujitorului Tău Moise”.

23. Prin urmare, aceste declarații de inspirație divină arată când a fost instituită legea Sabatului, precum și că respectarea lui a fost un semn care a deosebit și sfințit Israelul de restul națiunilor de pe pământ. Aceasta arată că Iehova Dumnezeu nu a făcut națiunile neamurilor responsabile de păzirea zilei a șaptea ca zi de odihnă. Ele nu au fost niciodată sub această obligație, chiar dacă ele s-au născut din neprihănitul Noe. Ziua a șaptea de Sabat cu o durată de 24 de ore a fost doar primul dintr-un set de Sabate, prin care Iehova a făcut pe israeliți o națiune extraordinară.

24. Au existat zile de Sabat și în alte zile decât ziua a șaptea a săptămânii; de exemplu, în ziua după Paște, în prima zi a lunii a șaptea; în ziua anuală a ispășirii, ziua a zecea a lunii a șaptea; și în ziua a cincisprezecea și a douăzeci și doua a lunii a șaptea în legătură cu sărbătoarea corturilor. (Lev. 16:31; 23:3, 11, 15, 24, 32, 39). Mai mult, fiecare al șaptelea an de la momentul intrării în Țara Promisă era un an sabatic. De asemenea, după o serie de astfel de șapte ani sabatici, al cincizecilea an a fost un an sabatic, cunoscut ca an Jubileu. În Sabatul zilei de ispășire al celui al cincizecilea an, urma să se sune cu trâmbița veseliei, și să se „vestească libertatea în toată țara pentru toți locuitorii ei” și „fiecare om să se întoarcă la proprietatea lui”. În timpul acestor ani sabatici pământul trebuia să se odihnească de la a fi cultivat sau recoltat. (Lev. 25:1-13). Întregul sistem de sabate se îmbina, și toate celelalte perioade sabatice au trebuit să fie păzite cu aceeași credincioșie ca și ziua a șaptea de odihnă săptămânală. – Lev. 26:2.

25. Nu există nici o îndoială că păzirea Sabatului era obligatorie pentru evreii după trup, care erau în legământul legii prin Moise. Întrebarea de un interes special la acest sfârșit al lumii este: Sunt creștinii sub legea Sabatului zilei a șaptea? O distrugere teribilă a venit peste națiunea evreiască din cauza eșecului ei de a păzi Sabatele lui Iehova și legile conexe, distrugere care era

simbolică a războiului final de la Armaghedon. Prin urmare, aceasta este o chestiune de o importanță imediată, acum când bătălia Armaghedonului este iminentă peste „creștinătate”. Mulți religioniști, care se declară a fi creștini, pretind că păzesc Sabatul, dar fac acest lucru în prima zi a săptămânii cunoscută ca „Duminică”. Secta romano-catolică susține că a schimbat ziua de la a șaptea (Sâmbăta) la prima zi (Duminică) și a făcut acest lucru cu autoritatea lui Cristos. Ierarhia romano-catolică susține că legea lui Dumnezeu prin Moise „include două elemente; unul esențial, și anume că o zi din șapte ar trebui să fie dedicată lui Dumnezeu; celălalt ceremonial, și anume că ziua respectivă ar trebui să fie aleasă. Evreii au ales Sâmbăta”. Fără a mai discuta eroarea evidentă a romano-catolicilor, cum că evreii au fost cei care au ales Sâmbăta, când Evreii nu au avut nimic de a face cu oprirea de către Dumnezeu a manei Sâmbăta pentru ca evreii să se poată odihni în acea zi, analizăm în continuare chestiunea principală, adică: Sunt obligați creștinii să respecte un Sabat săptămânal?

RĂSPUNSUL LA ÎNTREBARE

26. Ca răspuns, susținătorii religioși pentru o respectare săptămânală a zilei a șaptea sau a Sâmbetei iarată spre faptul că Isus a respectat ziua, în special prin aceea că a mers la sinagogă în acea zi și a propovăduit. (Mat. 12:1, 9; Marcu 1:21; 3:1; 6:2; Luca 4:16, 31; 13:10) Acești religioniști mai insistă asupra faptului că apostolul Pavel este arătat ca mergând la sinagogă în zilele de sabbat, „după cum era obiceiul său”, și propovăduind și dezbătând cu evreii acolo. (Fapte 13:14, 44; 16:13; 17:2; 18:4). Această mărturie este adusă ca o dovadă că Sabatul zilei a șaptea este obligatoriu pentru creștini. Dar este oare aceasta semnificația sau intenția acestei mărturii biblice? Bazându-se în această manieră pe aceste fapte scripturale, religioniștii au trecut cu vederea câteva lucruri decisive, pe care trebuie să le analizăm acum, ca nu cumva să pară că există contradicție în Scripturi.

27. Motivul pentru care Isus Cristos a păzit Sabatul zilei a șaptea este clar din Scripturi. După trup El era un israelit, un evreu, și a fost acuzat că este „Împăratul Iudeilor”. Este scris: „Dar când a sosit plinătatea timpului, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege”. (Gal. 4:4, 5). Prin urmare, Isus a fost obligat să păzească legea aceea, atâta timp cât era în trup. El a fost circumcis în trup. El a păzit sărbătoarea Paștelui și celelalte sărbători. El a spus: „Să nu credeți că am venit să distrug legea sau profeții; nu am venit să distrug, ci să împlinesc.” (Luca 2:21, 41, 42; Ioan 2:23; 7:2, 10; Mat. 5:17). Prin urmare, faptul că Isus a păzit Sabatul și a mers la sinagogă nu poate fi adus ca un argument că creștinii sunt obligați să păzească Sabatul. Tot așa și faptul că Isus a fost circumcis și a păzit aceste sărbători și sabbatele în legătură cu acestea nu poate fi adus ca un argument că și creștinii sunt obligați să se circumscrie și să celebreze aceste sărbători evreiești.

28. Prin expresia „legea”, Isus s-a referit la primele cinci cărți ale Bibliei scrise de Moise, care includ raportul legământului legii și poruncile lui cu privire la ziua de Sabat evreiască. Și prin expresia „profeții” Isus s-a referit la cărțile celorlalți profeți, de mai devreme sau de mai târziu. El s-a referit și la Psalmi, care sunt profetici. (Luca 24:27, 44-46). Dar faptul că El a spus că nu a venit să distrugă legea sau profeții nu înseamnă că legământul legii și Sabatul lui vor rămânea în vigoare și vor fi obligatorii pentru ucenicii Săi după moartea Sa. De fapt, venirea Lui să împlinescă această lege și profeții, dovedește că legământul legii și obligația Sabatului nu sunt obligatorii pentru urmașii Lui.

29. Distrugerea legii prin călcarea legământului legii lui Dumnezeu este total diferită de împlinirea ei și îndepărtarea ei din cale și ridicarea obligațiilor ei de la ucenicii Săi. Cu siguranță că împlinirea profețiilor sau a profețiilor lor au făcut aceste profeții un lucru al trecutului și care nu mai necesita aplicare sau împlinire. Tot așa și împlinirea legii o face un lucru al trecutului și îi eliberează pe urmașii Lui de cerințele ei. Prin urmare, pentru a împlini legea și profeții, Isus, prin naștere evreiască a fost „născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege”. De exemplu: Legea porunca celebrarea anuală a Paștelui cu un miel înjunghiat. Cristos Isus nu a distrus celebrarea Paștelui, ci l-a înlăturat din cale prin împlinirea lui, prin faptul că a devenit Mielul de Paște anti-tipic, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. – 1 Cor. 5:7; Ioan 1:29, 36.

30. Așadar, este evident că Isus a mers la sinagogă în zilele de Sabat nu numai pentru că era evreu după trup. El a mers și pentru ca să poată să-și împlinească ungerea, însărcinarea Lui de a propovădui împărăția lui Dumnezeu evreilor care erau liberi în ziua de Sabat ca să se adune în sinagogă. (Luca 4:16-22). Când a murit ca Miel de Paște anti-tipic, Iehova, Tatăl Lui, a făcut ca să se pună bazele unui legământ nou față de ucenicii lui Isus, întocmai după cum legământul cel vechi cu trăsătura lui de sabat a fost întemeiat peste sângele mielului pascal tipic în Egipt. Prin urmare, la cina memorială Isus a spus cu privire la paharul cu vin: „Acest pahar este noul testament [legământ] în sângele Meu, care se varsă pentru voi.” (Luca 22:20; 1 Cor. 11:25; Mat. 26:28; Marcu 14:24). Din acest motiv Pavel, care a fost unul din cei mai importanți apostoli ai lui Isus, scrie tovarășilor săi creștini: „Destoinicia noastră este de la Dumnezeu; care ne-a făcut destoinici ca slujitori ai unui legământ nou, nu al literei, ci al Spiritului; căci litera omoară, dar Spiritul dă viață. Dar dacă slujba morții, scrisă, și săpată pe pietre, a venit cu slavă, astfel încât copiii lui Israel nu puteau să privească la fața lui Moise din pricina slavei feței Lui, slavă care era trecătoare, cum să nu fie mai degrabă cu slavă slujba Spiritului?” – 2 Cor. 3:5-8, *ASV*.

31. Aduceți-vă aminte că Cele Zece Porunci, inclusiv a patra cu privire la Sabatul zilei a șaptea, au fost cele ce au fost scrise cu litere săpate pe două table de piatră; și slava feței lui Moise când a dat acele porunci a fost temporară și a trecut la timpul potrivit. Legământul cel nou are slava eternă a nemuritorului Cristos Isus și nu include Cele Zece Porunci în litere tăiate pe piatră. În loc de a avea astfel de porunci și alte legi care să poruncească și să interzică creștinilor ce să facă, legământul nou este slujba Spiritului lui Dumnezeu, forță activă a lui Dumnezeu care rămâne peste cei consacrați ai Lui, ca Cristos și îi mobilizează în împlinirea voii lui Iehova Dumnezeu. Religioniștii care insistă asupra sabatului zilei a șaptea și asupra altor practici ale legământului vechi sunt orbiți de vălul religiei; după cum spune Pavel: „Mințile lor au fost împietrite; căci până în ziua de azi la citirea legământului vechi, acest văl rămâne, nefiindu-le dezvăluit că este dat la o parte în Cristos. Dar până în ziua de azi, oricând se citește Moise (inclusiv Porunca a Patra), un văl rămâne peste inima lor. Dar oricând cineva se întoarce la Domnul, vălul este ridicat.” (2 Cor. 3:14-16, *ASV*).

32. Același apostol, Pavel, a fost inspirat să ne spună ceea ce s-a întâmplat cu legământul vechi al legii, cu sabatele lui. Vorbind despre legământul legii ca despre un zid de despărțire între evrei și neamuri, apostolul, care era un evreu după trup, scrie creștinilor dintre neamuri: „Dar acum în Cristos Isus voi, care cândva erați depărtați (de Dumnezeu) sunteți apropiați prin sângele lui Cristos. Căci El este pacea noastră, care a făcut din doi unul, și a surpat zidul de despărțire de la mijloc între noi; a desființat în trupul Lui vrăjmășia, legea poruncilor cuprinsă în orânduiri; ca să facă în El însuși din cei doi (din evrei credincioși și neamuri) un singur om, făcând astfel pace.” – Efes. 2:13-15.

33. Cu alte cuvinte, lăsând ca trupul Lui perfect în care El a păzit legământul legii să fie răstignit pe lemnul blestemat, Cristos Isus a adus desființarea legământului vechi al poruncilor cuprinse în orânduiri. Așa este scris „sfinților și fraților credincioși în Cristos, la Coloseni 2:12-18: „Voi sunteți înviați împreună cu El prin credința lucrării lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți. Și pe voi, fiind morți în păcatele voastre și în necircumcizia trupului vostru, El va învia împreună cu El, după ce v-a iertat toate greșelile; ștergând scrierea de mână a orânduiri care era împotriva noastră, care ne era contrară, și a nimicit-o, pironind-o pe crucea Lui; și după ce a dezbrăcat stăpânirile și puterile, le-a făcut de ocară în mod deschis, triumfând asupra lor prin cruce. Nimeni dar să nu vă judece, cu privire la mâncare, sau băutură, sau cu privire la o sărbătoare, sau la o lună nouă, sau cu privire la zilele de sabbat, care sunt o umbră a lucrurilor viitoare; dar trupul este al lui Cristos. Nimeni să nu vă înșele despre recompensa voastră printr-o smerenie voluntară”.

34. În armonie cu cele de mai sus sunt și cuvintele lui Pavel adresate creștinilor din Galatia. După ce afirmă că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său la vremea hotărâtă, „născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege”, pentru ca noi să putem primi adopția ca fiii ai lui Dumnezeu, apostolul spune: „Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai degrabă ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum să vă mai întoarceți din nou la învățăturile slabe și sărăcicioase, cărorora doriți din nou să le fiți supuși? Voi păziți zile, luni, vremuri, și ani. Mă tem ca nu cumva să mă fi ostenit pentru voi în zadar.” – Gal. 4:4, 5, 9-11.

35. Cristos Isus după ce a răscumpărat pe acei credincioși care erau odinioară sub legământul legii dat prin Moise, ar fi fost nepotrivit ca acești credincioși să încerce să se pună sub acel legământ al legii din nou și să continue lucrurile tipice ale acestuia, inclusiv respectarea zilelor de Sabbat, săptămânal sau altfel. Un astfel de comportament ar fi o ținere a umbrei și o valorificare și respectare a ei mai mult decât substanța, realitatea. Pentru neamuri, care nu au fost niciodată sub legământul legii, ar fi și mai nepotrivit să încerce să se pună sub acest legământ vechi, care nu mai este valabil pentru că a fost răstignit pe lemnul morții lui Cristos. Din acest motiv, când apostolii și frații bătrâni din Ierusalim s-au confruntat cu chestiunea dacă neamurile care credeau trebuiau circumcise, Petru a obiectat față de punerea neamurilor sub jugul legământului legii, și Iacov a fost de aceeași părere. Apoi apostolii și frații bătrâni au scris creștinilor din străinătate, zicând: „Întrucât am auzit că unii care au plecat dintre noi v-au tulburat cu cuvintele lor, zduncinându-vă sufletele, zicând că voi trebuie să fiți circumciși, și să păziți legea; cărorora noi nu le-am dat nici o astfel de poruncă... Căci s-a părut nimerit Spiritului Sfânt, și nouă, să nu punem peste voi nici o povară mai mare decât aceste lucruri necesare: ca să vă abțineți de la carnea jertfită idolilor, și de la sânge, și de la dobitoacele sugrumate [din care nu s-a scurs sângele], și de la curvie [relații sexuale impure]; de care dacă vă păziți, veți face bine. Fiți sănătoși.” – Fapte 15:1-29.

36. Toți cei care acordă cea mai mare importanță păzirii de către creștini a sabbatului zilei a șaptea să ia aminte că scrisoarea de mai sus a tuturor apostolilor și asociaților lor nu a spus nici un cuvânt despre păzirea fie a Sâmbetei, fie a Duminicii, ca zi de odihnă. Ea le-a reamintit despre legământul veșnic al aplicării universale, și anume, acela făcut cu Noe cu privire la vărsarea și mâncarea sângelui. Ea de asemenea, a muștrătat religia sau demonismul, și a insistat asupra închinării lui Dumnezeu așa cum învățase Isus. Această scrisoare cu instrucțiuni a fost scrisă sub călăuzirea Spiritului Sfânt al lui Dumnezeu; și apostolul Pavel a avut privilegiul de a o duce și de a răspândi informațiile ei. Prin urmare, când Pavel a intrat în sinagogi în zilele de Sabbat, acest lucru nu a fost ca o respectare a zilei de Sabbat, ci pentru a ajunge cu mesajul Împărăției la evreii adunați acolo. După cum a spus Pavel despre sine: „Cu evreii, m-am făcut ca un iudeu, ca să câștig

pe iudei; cu cei ce sunt sub lege, ca și cum aș fi sub lege, ca să câștig pe cei ce sunt sub lege... Și aceasta fac pentru evanghelie”. (1 Cor. 9:19-23).

UMBRĂ ȘI REALITATE

37. Ce trebuie făcut atunci, cu afirmația apostolului Pavel: „Rămâne dar o odihnă de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu”, așa cum scrie la Evrei 4:9 (*ASV*)? În versetele adiacente apostolul nu face nici o referire la păzirea unui sabbat al zilei a șaptea de 24 de ore. În schimb, el citează Geneza 2:2: „Și Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui”; care s-a întâmplat cu mai bine de 4000 de ani înainte de Cristos. El se mai referă la cuvintele lui Dumnezeu din Numeri 14:28-35, în sensul că evreii necredincioși, rebeli, trebuiau să moară în pustie și să nu intre și să găsească odihnă în Țara Promisă; declarație care a fost făcută cu mai bine de 1500 de ani înainte de Cristos. Apoi apostolul citează cuvintele psalmistului David din Psalmul 95:7-11: „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în provocarea, și în ziua ispitirii din pustie; când părinții voștri M-au ispitit... căroră le-am jurat în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea”; psalm al lui David care a fost scris cu aproape 1077 de ani înainte de Cristos. Astfel, de la anul 4000 î. Cr. până în anul 1077 î. Cr., Iehova Dumnezeu încă vorbește despre odihna Lui, care în vremea lui David era deja de aproape 3000 de ani.

38. Apoi apostolul Pavel însuși scrie, vorbind despre intrarea în odihna lui Dumnezeu; ceea ce face odihna lui Dumnezeu până în vremea apostolului mai mare decât 4000 de ani, întrucât Pavel a scris epistola către evrei la mai bine de 40 de ani după Cristos. Iar cuvintele apostolului Pavel despre intrarea creștinilor în odihna lui Dumnezeu încă se aplică, adică, se aplică acum și azi, în anul 1945 d. Cr., care este aproape la 6000 de ani de la momentul din Geneza 2:2. Și acum împărăția lui Dumnezeu este aproape, și în timpul domniei de 1000 de ani a lui Cristos omenirea răscumpărată va avea privilegiul de a intra în odihna lui Dumnezeu. Prin urmare, toată această perioadă, extinde odihna lui Dumnezeu la o lungime de 7 000 de ani. Și aceasta constituie lungimea zilei a șaptea în care El se odihnește și pe care El a sfințit-o pentru justificarea numelui și lucrării Sale ca Creator.

39. Din acest punct de vedere Evrei 3:13-19 și 4:1-11 poate fi înțeles, în special cuvintele apostolului, astfel: „Căci noi care am crezut întrăm în odihna aceea; despre care a spus El [cu aproape 1 500 de ani î. Cr.]: Am jurat în mânia Mea: Nu vor intra în odihna Mea; chiar dacă lucrările au fost terminate de la întemeierea lumii [cu aproape 4000 de ani î. Cr.]...El hotărăște din nou o anumită zi: Astăzi, zicând în David [cu aproape 1000 de ani î. Cr.], după atâta vreme [după cum s-a mai spus înainte]: Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile. Căci dacă Iosua [succesorul lui Moise] le-ar fi dat odihna, El nu ar mai fi vorbit după aceea [în vremea lui David] despre o altă zi. Rămâne dar o odihnă de sabbat pentru poporul lui Dumnezeu. Căci cine a intrat în odihna Lui [odihna lui Dumnezeu] s-a odihnit și el de lucrările lui, cum s-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne dăm dar silința să intrăm în această odihnă, pentru ca nimeni să nu cadă în același exemplu [dat de evreii necredincioși] de neascultare.” (*ASV*). Prin urmare creștinii, în timpul tuturor zilelor în care exercită credință și ascultare prin Cristos, păzesc sabbatul, sabbatul sau odihna lui Dumnezeu; și ei nu socotesc o singură zi a săptămânii mai presus de cealaltă. (Rom. 14:4-6). Ei trebuie să-și dea silința să țină credința lor și să fie credincioși în slujba activă ca martori ai Lui, ca nu cumva să cadă și să nu reușească să se bucure de odihna completă cu Dumnezeu în timpul zilei Lui, care încă nu s-a terminat.

40. În final, rețineți că legământul legii cu evreii a stabilit „o umbră a lucrurilor bune viitoare, și nu înfățișarea [sau realitatea] lucrurilor.” (Evr. 10:1). A căror lucruri bune viitoare era o umbră sabbatul săptămânal evreiesc? Fiind a șaptea zi a săptămânii, sabbatul săptămânal a prefigurat a șaptea perioadă din istoria omului în timpul zilei de odihnă a lui Dumnezeu de 7000 de ani; adică, el a prefigurat ultimii 1000 de ani ai acesteia. Acela mie de ani Iehova Dumnezeu a încredințat-o Domnului Isus Cristos, ca să domnească fără tulburarea sau amestecul din partea organizației Diavolului nici în cer, nici pe pământ. Această domnie de 1000 de ani a lui Cristos Isus, așa cum a fost prezis la Apocalipsa 20:1-6, începe după legarea lui Satan Diavolul, adică după bătălia Armagedonului, bătălie care după cum indică totul, va începe cu această generație. – Apoc. 16:14-16.

41. Acela va fi o zi de sabbat glorioasă pentru omenire, atât pentru „oamenii cu bunăvoință” care trăiesc astăzi, pe care Dumnezeu îi va favoriza cu lăsarea în viață prin bătălia Armagedonului, cât și pentru miliardele de morți din morminte care vor auzi glasul Fiului domnitor al lui Dumnezeu și vor ieși la o înviere a judecării. (Ioan 5:28, 29, *ASV*). Acesta este sabbatul despre care Isus a vorbit într-un mod profetic când răspundea criticilor Săi religioși. „Și El le-a spus: Sabbatul a fost făcut pentru om, și nu omul pentru sabbat; de aceea Fiul omului este Domn și al sabbatului”. (Marcu 2:27, 28). Cristos Isus a fost mai mare decât templul din Ierusalim, în care preoții sub legământul vechi al legii aparent au profanat ziua de sabbat prin continuarea îndatoririlor lor sacrificiale și totuși erau nevinovați. (Mat. 12:1-8). Cristos Isus este Capul templului spiritual al lui Dumnezeu zidit din pietre vii, ucenicii Săi. Prin urmare, Dumnezeul Cel Prea Înalt L-a numit pe Cristos Isus să fie Domn al sabbatului anti-tipic, perioada de 1000 de ani a Împărăției.

42. Pentru că sabbatul tipic evreiesc a fost o prefigurare a acestui sabbat al Împărăției, de aceea Isus a făcut multe lucrări de vindecare și eliberare a persoanelor credincioase din robia lucrării Diavolului. El a vindecat orbii, a întărit pe cei invalizi, și când religioniștii au obiectat față de vindecarea unei femei infirme în ziua de Sabbat, El a spus: „Nu trebuia oare această femeie, care este o fiică a lui Avraam, și pe care Satan a legat-o de optsprezece ani, dezlegată de această legătură în ziua Sabbatului?” (Luca 13:16). Astfel, Cristos Isus a prefigurat ce lucrări minunate de eliberare și izbăvire va face în timpul sabbatului de 1000 de ani în care El va domni ca Domn, înviind chiar și morții din mormintele lor. Dumnezeu a făcut sau a hotărât acel sabbat viitor pentru om, pentru beneficiul omului, și nu pentru asuprirea omului. Prin urmare, cei credincioși și ascultători care vor fi atunci pe pământ vor intra într-o odihnă de la truda istovitoare și de la robia păcatului, odihnă de Diavolul, și de domnia totalitară și religie. Și din moment ce Dumnezeu a poruncit ca acei călcători ai sabbatului din vechiul legământ să fie uciși, tot așa și cei care refuză să păzească sabbatul Împărăției prin credință și ascultare și care continuă în lucrările lor egoiste ale păcatului și religiei vor fi cu siguranță executați de Domnul sabbatului și vor fi distruși pentru totdeauna. – Ex. 35:2.

43. Apoi, la încheierea zilei de odihnă a lui Iehova sau a sabbatului de 7 000 de ani, creația Lui pământească și omenirea va fi perfectă, curată, și extrem de fericită de binecuvântarea Lui, întocmai ca și atunci când El și-a terminat lucrarea Sa la sfârșitul zilei a șasea. Prevăzând aceasta, El a putut să continue să se odihnească în timpul acestui sabbat lung. (Gen. 3:15). Și astfel, prin împărăția Lui sub Cristos, toate lucrările Sale pământești vor arăta lucrarea minunată a lui Iehova și vor fi spre justificarea veșnică a numelui Său. Scopul Său glorios în creația Lui pământească nu va eșua, și în acest triumf al justificării El va fi la sfârșitul zilei de sabbat de 7 000 de ani pe deplin odihnit.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care a fost experiența personală a Creatorului în a șaptea zi a perioadei creatoare?
2. Care este explicația rezonabilă a expresiei că „El s-a întărit”?
3. (a) Cum știm că Iehova nu a considerat cele șase zile ca fiind ciclul complet de dezvoltare? (b) În ce privință s-a oprit el din toată lucrarea sa în ziua a șaptea?
4. De ce, evident, nu este „ziua a șaptea” o zi de douăzeci și patru de ore?
5. Cât timp a durat potopul în vremea lui Noe? și cum fuseseră pregătite condițiile naturale pentru un astfel de lucru?
6. (a) Ce a fost creat în ziua a doua, și cât de lungă, evident, a fost ziua? (b) Cât de lung, așadar, este ciclul creator complet, și cât de mult din acesta rămâne încă să treacă?
7. Din ce este tradus cuvântul „odihnit”? și ce dificultăți apar din a susține că ziua a șaptea are 24 de ore?
8. Având în vedere intrarea răzvrătirii, a păcatului și a morții, cum se poate că Iehova a binecuvântat și sfințit ziua a șaptea?
9. De ce nu există motive pentru a lua Geneza 2:1-3 ca referindu-se că Dumnezeu a supus pe Adam și Eva regulilor zilei de sabbat?
10. Ce se poate spune, așadar, despre numărul „șapte” în cartea Geneza, și prima aplicare a numărului față de om și de către om?
11. Cum a devenit numărul „șapte” mai proeminent în legătură cu Potopul?
12. Cum a arătat Noe respect pentru numărul „șapte” și totuși de ce nu există motive să credem că el a fost sub reglementarea legii zilei sabbatului?
13. Din care afirmație a Scripturii susțin reșigionistii că Avraam a fost sub o poruncă a sabbatului? Dar de ce nu este valabil acest argument?
14. Ce relații între Iacov și Laban sunt folosite pentru a susține contrariul celor de mai sus?
15. De ce folosirea de către Laban a cuvântului „săptămână” nu înseamnă în mod neapărat o odihnă de șapte zile? Dar cum este arătat în continuare că „șapte” a fost înțeles a însemna desăvârșirea?
16. De ce nu era o călcare de lege pentru Avraam, Isaac și Iacov a nu ține sabbatul săptămânal?
17. Unde, cum și cui a fost dată legea sabbatului săptămânal pentru prima dată?
18. De ce acolo, și nu în Egipt, era potrivit să se introducă legea sabbatului?
19. (a) În ce a fost inclusă legea sabbatului, și cum a fost ea afirmată? (b) Care este semnificația cuvântului „Adu-ți aminte” în acea poruncă?
20. Așa cum a afirmat Moise, în Deuteronomul, despre ce altceva urma să reamintească israeliților sabbatul săptămânal?
21. (a) Ce dovadă aduce astfel Moise că Avraam, Isaac și Iacov nu erau sub o lege a sabbatului? (b) De ce este sigur că Neamurile nu erau sub o astfel de lege?
22. Cum a fost accentuat de către profeții lui Dumnezeu că sabbatul i-a deosebit pe israeliți de toate popoarele?
23. Ce arată acest fapt în ceea ce-i privește pe Neamuri și obligațiile lor?
24. Ce alte zile de sabbat urmau să fie respectate, și cum a inclus sistemul sabbatului mai mult decât zile?
25. Ce întrebare este de interes, așadar, pentru creștini acum? și de ce este de o importanță imediată?
26. Ce dovadă cu privire la Isus și Paveș este adusă de religioniști pentru a susține că sabbatul săptămânal este obligatoriu pentru creștini?
27. De ce a fost potrivit ca Isus să respecte această lege? Dar de ce respectarea de către Isus nu poate fi susținută ca obligatorie pentru creștini?
28. La ce s-a referit Isus prin expresiile sale „legea” și „profeții”? Și refuzul lui de a distruge face ca legământul legii și sabbatul lui să fie obligatoriu pentru discipolii săi?
29. Cum diferă împlinirea legii și a profeților de distrugerea acestora?

30. De ce, în afară de faptul că era evreu, a mers Isus la sinagogă în sabbat? și ce schimbare a legământului a fost realizată la moartea sa așa cum e afirmat atât de el, cât și de apostolul Pavel?
31. În ceea ce privește poruncile, cum diferă legământul vechi și furnizarea lui de cel al legământului nou? și de ce nu pot înțelege unii acest lucru?
32. Scriind efesenilor, ce a spus Pavel că s-a ales de acel legământ vechi al legii?
33. Scriind colosenilor, ce a spus Pavel despre legământul legii și despre a fi judecat cu privire la trăsăturile lui?
34. Din acest motiv, de ce și-a exprimat teama apostolul cu privire la creștinii galateni?
35. (a) Ce a însemnat acest comportament al galatenilor, și de ce a fost el foarte nepotrivit pentru Neamuri? (b) Ce instrucțiuni a scris, așadar, consiliul de la Ierusalim credincioșilor dintre Neamuri cu privire la cerințe?
36. Ce influență au acele instrucțiuni asupra chestiunii sabbatului? și de ce a mers, așadar, Pavel în sinagogi în ziua sabbatului?
37. Ce referire face psalmistul David la odihna lui Dumnezeu, și cât timp continuase ea până la momentul scrierii lui David?
38. Cât de lungă a fost ziua de odihnă a lui Dumnezeu până la momentul scrierii apostolului? și cum se înțelege că ea va fi lungă de 7 000 de ani?
39. Cum trebuie să înțelegem, așadar, cuvintele lui Pavel la Evrei 4:1-11? și, prin urmare, când și cum păzesc sabbatul creștinii?
40. Fiind a șaptea zi a săptămânii, ce a prefigurat sabbatul săptămânal?
41. Pentru cine va fi acea perioadă o zi de sabbat glorioasă? și cine va fi Domnul ei?
42. Cum a prefigurat Isus care lucrări va face el în acea zi de sabbat viitoare? și cum vor fi tratați călcătorii sabbatului atunci?
43. Care va fi, așadar, rezultatul net la sfârșitul zilei mari de odihnă a lui Iehova, și de ce va fi El pe deplin odihnit?

CÂT CONTEAZĂ CREDINȚA ASTĂZI

Cei care sunt astăzi „oamenii cu bunăvoință” despre care îngerii au cântat în urmă cu aproape două mii de ani, trebuie să fie persoane ale credinței, credință care se manifestă prin fapte și printr-un curs clar de acțiune. Pentru a prefigura pe aceste persoane și cursul lor din prezent Atotputernicul Dumnezeu a folosit câteva personaje remarcabile din trecut. De exemplu, femeia Rahav din Ierihon, și membrii familiei ei. Aceștia au jucat rolurile lor în una din dramele profetice ale lui Dumnezeu în beneficiul special al „oamenilor cu bunăvoință” care sunt acum pe pământ.

Rolul jucat de Rahav a subliniat importanța credinței și ascultării, și rezultatele pentru ea și rudele ei arată cât contează credința în ziua de azi. Drama profetică folosindu-i pe ei ca actori a fost dirijată de Iehova Dumnezeu, și aceasta este o dovadă că, în viitor, aceeași dramă trebuie să aibă o împlinire completă. Acum, după mai bine de trei mii de ani de atunci, a sosit timpul împlinirii; și în timp ce așteptăm lucruri conform modelului lui Rahav și familiei ei, vedem împlinirea desfășurându-se sub ochii noștri. Nu vă supărați, dar Rahav a condus o casă a unei curve. Totuși, faptul că Iehova Dumnezeu a folosit-o ca să realizeze această imagine profetică arată că omul de reputație slabă poate să caute pe Domnul Dumnezeu și să-L găsească, și să câștige un loc de siguranță și protecție în timpul necazului care va zgudui lumea la Armagedon, necaz care este aproape.

După aproape o lună după moartea profetului Moise, Dumnezeu a pus pe Iosua la conducerea israeliților. Marșul israeliților prin pustie timp de patruzeci de ani era aproape de

sfârșit, și sosise timpul când ei trebuiau să intre în țara promisiunii, cunoscută atunci ca țara „Canaan”. Numele lui Iosua înseamnă „Iehova va salva”. El a fost un tip al lui Isus Cristos, al cărui nume înseamnă același lucru, *Iosua* fiind modul ebraic iar *Isus* fiind modul grecesc de pronunțare a numelui. (A se vedea Faptele Apostolilor 7:45 și Evrei 4:8, citiri marginale). Timpul începutului împlinirii acestei drame profetice implicând atât pe Iosua cât și pe Rahav este aproximativ anul 1918 d. Cr., după cum rezultă clar din faptele incontestabile cunoscute de creștinii adevărați. La acea vreme, Cristos Isus, Mai Marele Iosua, a împlinit profeția din Maleahi 3:1 referitoare la venirea Domnului la templul spiritual.

Iehova Dumnezeu a poruncit lui Iosua să conducă oștirea Israelului dincolo de râul Iordan, la vest de orașul Ierihon, orașul natal al lui Rahav. Înainte de a începe marșul spre Iordan Iosua a trimis doi oameni de încredere să spioneze Ierihonul, oraș care a prefigurat organizațiile religioase pe care Domnul Dumnezeu a declarat că le va distruge la Armagedon. Acești doi oameni au mers în Ierihon pentru ca să obțină informații și să le raporteze apoi lui Iosua. „Ei au plecat, și au intrat în casa unei curve, numită Rahav, și s-au culcat acolo”. (Ios. 2:1). Dumnezeu putea să acționeze împotriva Ierihonului și fără a trimite mai întâi spionii. Dar oamenii din acel oraș auziseră despre israeliți și despre lucrurile mari pe care le făcuse Dumnezeu pentru ei; și acum urma să fie dată oportunitatea acestor oameni din Ierihon de a-și arăta atitudinea lor față de Dumnezeu și față de poporul Lui de legământ, Israel. De asemenea, Iehova a deosebit o femeie din Ierihon care avea credință și nădejde în acest Iehova, pe baza a ceea ce auzise că El făcuse pentru israeliți. Astfel, acum i s-a oferit oportunitatea de a-și demonstra credința ei. Când alții din Ierihon au fost distruși mai târziu, credința și ascultarea ei a constituit salvarea ei. Orașul Ierihon și împrejurimile lui au arătat că el a prefigurat națiunile din prezent care alcătuiesc „creștinătatea” și care practică religia și care sunt împotriva creștinismului.

Cei doi oameni care au mers acolo ca spioni au prefigurat pe martorii lui Iehova, care sunt însărcinați să investigheze „creștinătatea” și să vestească numele și împărăția lui Dumnezeu și să facă acest lucru înainte de bătălia zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu.

Indiferent de ceea ce au spus liderii religioși sau de ceea ce pot spune cu privire la acei doi spioni care au mers la casa unei curve și au rămas acolo, putem fi absolut siguri că Iehova i-a trimis acolo să îndeplinească scopul Lui. Nu este nici o ocazie să-i considerăm vinovați pe acești doi oameni. Iar în ceea ce o privește pe Rahav, se pare că ea a fost folosită în ilustrație pentru a arăta că persoanele care sunt de o reputație mai mică decât altele, adică, cei care sunt din oamenii de rând, sunt într-o stare mai bună a inimii și a minții și au o dorință mai mare pentru neprihănire decât mulți din cei mari, mulțumiți de sine și elogioși, care practică religia. Isus nu a avut o reputație bună printre religioniștii evreilor, dar „oamenii de rând îl ascultau cu bucurie”. (Marcu 12:37). Multe tinere au fost înșelate de liderii mari religioși și obligate să aibă un comportament extrem de umilitor pentru ele. Unele tinere au căzut în acea stare nefericită în timp ce aveau o dorință mare pentru neprihănire; și acestea sunt mult mai sensibile să asculte mesajul împărăției lui Dumnezeu decât bărbații și femeile de reputație înaltă printre alții. Astăzi religioniștii, și în special liderii sistemului romano-catolic, Ierarhia, încearcă în mod deliberat să calomnieze numele și reputația creștinilor adevărați. Ei fac acest lucru în dispreț total față de mesajul Împăratului Cristos Isus și al împărăției Lui și față de avertismentul pe care-l vestește mesajul cu privire la Armagedon. Cu toate acestea, acțiunea lor nu împiedică și nu reduce în nici un fel forța și puterea acelui mesaj al Împărăției. Oamenii sinceri și onești vor da atenție mesajului adevărului când este adus la ei, indiferent de instrumentul care-l aduce.

Casa femeii Rahav era situată pe zidul orașului Ierihon, ceea ce pare să sugereze că ea era destul de inaccesibilă elitei orașului. Când orașul urma să cadă, casa ei ar fi fost într-o poziție periculoasă și numai Atotputernicul Dumnezeu putea s-o salveze pe ea și pe familia ei. Condiția ei este foarte asemănătoare cu cea a multor persoane cu bunăvoință (numite altfel „Ionadabi” după un om al credinței) din prezent. Numai grija lui Dumnezeu îi poate salva pe aceștia la Armagedon. Funcționarii poliției din Ierihon, la instigarea liderilor religioși mari, au mers la casa lui Rahav cu scopul de a lua în custodie pe cei doi oameni sau străini care intraseră la ea. Tot așa astăzi, liderii religioși influențează elementul oficial al statului, poliția sau „armata” pentru a lua pe martorii lui Iehova în custodie, pentru că ei aduc în casele private mărturia împărăției lui Dumnezeu, și fac acest lucru în ascultare de poruncile lui Dumnezeu.

Rahav a arătat credința ei în Dumnezeu prin faptul că a ascuns pe acești doi oameni sau spioni și mai târziu i-a ajutat să evadeze. Dacă acei doi oameni ar fi fost găsiți în casa ei, fără îndoială că ea ar fi fost pedepsită cu moartea pentru apărarea unui spion. Dar ea a crezut că salvarea ei a depins cu totul de Dumnezeul Atotputernic al lui Israel, și a acționat ca atare. Ea a refuzat să se împrumute dușmanilor lui Dumnezeu; și prin acest fapt ea a ilustrat pe oamenii cu bunăvoință din acest timp care apără pe martorii credincioși ai Domnului, și care refuză să se împrumute pe ei și puterea lor poliției rău-intenționată. Astăzi Ionadabii sau persoanele cu bunăvoință văd cursul drept al martorilor lui Iehova, și depun toate eforturile pentru a-i ajuta pe acești martori ai Domnului, în loc de a ceda cererii clerului de a le provoca prejudicii.

După ce funcționarii părăsiseră casa lui Rahav și plecaseră în căutarea celor doi oameni, Rahav a mers pe acoperișul casei ei, unde ascunsese oamenii, ca să discute cu ei. „Și înainte de a se culca ei, ea s-a suit la ei pe acoperiș, și le-a zis: Știu că DOMNUL v-a dat țara, și că groaza de voi a căzut peste noi, și că toți locuitorii țării tremură din cauza voastră. Căci am auzit cum DOMNUL a secăt apa Mării Roșii pentru voi, când ați ieșit din Egipt; și ce ați făcut celor doi împărați ai amoriților, care erau dincolo de Iordan, [împărații] Sihon și Og, pe care i-ați distrus cu desăvârșire. Și de îndată ce am auzit aceste lucruri, inimile noastre s-au topit, și nu a mai rămas curaj în nici un om, din cauza voastră; căci DOMNUL Dumnezeu vostru, este Dumnezeu sus în ceruri, și jos pe pământ.” – Ios. 2:8-11.

Remarcați acest fapt: Rahav L-a recunoscut acolo pe Iehova Dumnezeu ca Cel Suprem. Ea a crezut că Ierihonul va cădea, și a dorit să fie cruțată de dezastrul acela și a dorit să fie salvată. Apoi Rahav și cei doi spioni au încheiat un acord solemn. Ea a promis să țină secretă misiunea și prezența lor, și să coopereze cu ei în lucrarea lor. La rândul lor, bărbații au promis, în numele lui Dumnezeu, să protejeze pe Rahav și pe membrii casei ei când va cădea orașul. Acei doi bărbați au reprezentat acolo pe Domnul în încheierea acestui acord, și Domnul Dumnezeu a arătat respect pentru acel acord și a văzut că a fost realizat. Apoi Rahav a coborât pe cei doi oameni pe zidul cetății printr-o frânghie sau funie stacojie; și acordul lor a fost ca, după ce israeliții vor „intra în țară, să legi funia aceasta de fir stacojiu la fereastra pe care ne-ai coborât; și să aduci pe tatăl tău, pe mama ta, și pe frații tăi... la tine în casă. Și dacă vreunul va ieși pe ușa casei tale în stradă, sângele lui va cădea asupra capului lui, și noi vom fi nevinovați; și oricine va fi cu tine în casă, sângele lui va cădea asupra capului nostru, dacă va pune cineva mâna pe el”. (Ios. 2:12-20). Cât de clar arată această imagine profetică că cei ce sunt „oameni binevoitori” adevărați trebuie să se teamă de Dumnezeu și să aibă credință în El, arătând-o prin încheierea unui legământ pentru a face voia Lui, și prin ascultarea cu credincioșie de poruncile lui Dumnezeu!

Funia de fir stacojiu pe care oamenii au coborât pe zid, și pe care Rahav a legat-o după aceea la fereastra ei ca un semnal, a reprezentat în mod simbolic sângele vărsat al lui Cristos Isus,

în care toate persoanele trebuie să se încreadă care sunt salvate la viață veșnică. Cei care sunt din clasa Împărăției cerești trebuie să se bazeze pe sângele prețios al lui Cristos Isus ca mijlocul lor de câștigare a vieții. Tot așa „oamenii cu bunăvoință”, sau Ionadabii, trebuie să aibă credință și încredere în sângele vărsat al lui Cristos Isus. Ei sunt reprezentați ca spălându-și hainele în el, identificându-se astfel ca servii lui Dumnezeu; și apoi ei trebuie să-și ia locul lor de partea lui Dumnezeu și a împărăției Lui și trebuie să rămână cu credincioșie acolo. – Apoc. 7:14.

Potrivit termenilor acordului lor, Rahav a trebuit să aducă membrii familiei ei în casa ei. Acea parte a imaginii arată că Ionadabii, sau „oamenii cu bunăvoință”, trebuie să fie activi în transmiterea mesajului Împărăției la alții, pentru ca aceștia să găsească locul siguranței și refugiului, adică, în organizația lui Iehova, înainte de bătălia Armagedonului. Fiecărui membru al familiei lui Rahav i s-a cerut să rămână în casă în timpul asediului Ierihonului, și oricine ar fi ieșit în stradă în timpul invaziei israeliților nu ar fi avut nici o protecție.

Acest lucru este într-o armonie exactă cu cerințele puse celor care fugeau la cetățile antice de refugiu în Israel. Toți acești refugiați trebuie să rămână sub protecția Domnului Dumnezeu și a organizației Lui înainte de și în continuu până la și prin necazul final asupra lumii la Armagedon. Dacă Rahav și cei din casa ei au ascultat și au fost credincioși cerințelor puse ei, salvarea lor a fost garantată când a căzut orașul Ierihon. Această parte a ilustrației marchează calea pentru cei care vor supraviețui Armagedonului, arătând că ei trebuie să fugă la organizația Domnului și să se pună sub ea și apoi în mod continuu să caute dreptatea și smerenia și să participe în mod credincios la mărturia lui Iehova, mărturisind despre numele și împărăția Atotputernicului Dumnezeu. Acordul încheiat cu jurământ, și care a fost îndeplinit cu credincioșie de cei doi oameni față de Rahav și casa ei, arată că relația dintre rămășița Împărăției cerești și „celelalte oi” ale Domnului sau Ionadabi trebuie să fie reciproc avantajoasă. Ei trebuie să urmărească tot timpul protecția unora și a altora și apărarea intereselor lor ca servi ai Domnului. Ei trebuie să fie tovarăși adevărați și trebuie să locuiască și să lucreze împreună în pace. – Psalmul 122.

La scurt timp după ce cei doi spioni s-au întors în tabăra lui Iosua dincolo de Iordan, a început traversarea râului de către israeliți și asediul Ierihonului. În a șaptea zi a aceluia asediu, și la un semnal dat de israeliții care mărșăluiau, zidurile Ierihonului au căzut, și singura parte a acelor ziduri care a rămas în picioare a fost locul unde era situată casa lui Rahav. Iosua, ca reprezentant al lui Iehova, a căutat ca acordul încheiat de cei doi oameni ai săi cu Rahav să fie păzit și îndeplinit cu credincioșie. El a trimis tot pe acei doi oameni ca să scoată pe Rahav și pe toți membrii familiei ei care erau în viață. (Ios. 6:20-25). Rahav și-a păzit cu credincioșie partea ei din acordul cu reprezentanții lui Iosua și ai Domnului Dumnezeu. Ea strânsese pe membrii familiei ei în casa ei, unde au rămas după cum le-a fost poruncit. Ea ținuse funia stacojie atârnată la fereastră. Ea demonstrase credința ei în Dumnezeu și ascultarea ei, și Domnul a răsplătit-o. (Iac. 2:25). Dumnezeu a făcut ca credința și ascultarea ei să fie menționată în mod onorabil ani buni după aceea, adică, după cum urmează: „Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite șapte zile. Prin credință n-a pierit curva Rahav cu cei ce n-au crezut, pentru că primise spionii cu pace.” – Evr. 11:30, 31.

Distrugerea miraculoasă a Ierihonului a fost o imagine de mici dimensiuni a bătăliei Armagedonului care se apropie; prin urmare, avem oportunitatea să observăm cum credința curvei Rahav a mobilizat-o la acțiune și fapte până la sfârșitul Ierihonului. Această dramă profetică a fost făcută cu multe secole în urmă și raportul a fost păstrat pentru utilitatea lui din prezent. Semnificația acesteia este făcută cunoscut cu scopul de a ajuta și a fi în beneficiul celor de pe pământ care îl iubesc și-L slujesc pe Dumnezeu și pe Împăratul Lui Cristos Isus, și în special acum

pentru călăuzirea tuturor „oamenilor cu bunăvoință”, care vor moșteni „pacea pe pământ” după Armagedon pentru eternitate fără sfârșit.

SAUL PRIMUL REGE AL ISRAELULUI

„Ți-am dat un rege în mânia Mea și ți-l iau în urgia Mea”. (Osea 13:11). Astfel a vorbit Iehova Israelului la tei sute de ani după încoronarea primului lor rege. Cuvintele Sale rezumă cariera lui Saul ca rege. Mânia și indignarea lui Iehova s-au arătat pe bună dreptate încă de la început, deoarece prin faptul că cereau un rege, izraeliții lepădau domnia lui Iehova de peste ei. Iehova și-a făcut cunoscută supărarea printr-un avertisment de nenorociri, rostit cu putere, ce aveau să vină sub primul rege uman și prin tunete miraculoase și o ploaie torențială în timpul seceratului grânelor. Dar izraeliții încăpăținați erau hotărâți să imite națiunile păgâne din jurul lor, controlate de Diavol. Ei doreau un rege vizibil la care să se uite și cu care să se fălească în fața națiunilor înconjurătoare. Ochii credinței lor erau prea slabi pentru a discerne și a aprecia pe marele Rege nevăzut al veșniciei, ce purta sceptrul în mod teocratic. Ei și-au început domnia umană cu un pas greșit și patru zeci de ani mai târziu erau încă în dezacord cu marele Teocrat. În acel timp, Iehova l-a luat, în urgia Sa, pe primul rege uman al Israelului. De ce?

Cu siguranță, eșecul regelui n-a putut fi din pricină ca Iehova a impus Israelului orice om incompetent ca rege: „Era un om din Benjamin, numit Chis... El avea un fiu cu numele Saul, tânăr și frumos, mai frumos decât oricare din copiii lui Israel. Și-i întrecea pe toți în înălțime de la umăr în sus.” (1Sam. 9:1,2). Lucrul după care Israelul strigase era din pricina aparențelor; ei au primit ce era mai bun pentru acest scop. Chiar Samuel a fost impresionat. (1Sam. 16:7). Saul a fost uns mai întâi de Samuel în particular, și cu acea ocazie tânărul face modeste declarații solemne în ce privește poziția sa în Israel: „Oare nu sunt eu Beniamit, din una din cele mai mici seminții ale lui Israel? Și familia mea nu este cea mai mică dintre toate familiile din seminția lui Benjamin?” cu toate acestea, Iehova îl arătase pe el ca alegerea Sa și ungerea a avut loc. după aceea, spiritul Domnului a venit peste Saul. Deși instalarea unui rege uman nu a fost după voia lui Iehova, totuși El nu și-a reținut forța activă. El îi dădea succes regelui Saul dacă acesta se supunea călăuzirii spiritului. – 1Sam. 12:22-24; 9:21; 10: 1,9,10.

Modestia iese din nou la suprafață, ca o trăsătură a lui Saul, la timpul înștiințării publice a domniei lui. Israelul se adunase înaintea lui Iehova la Mițpa. Samuel îi trage la socoteală pentru că-l lepădaseră pe Domnul ca Rege. Atunci se trage la sorți pentru a alege regele uman. Poporul îl caută pentru a-l aclama, dar el nu este de găsit. Iehova îi descopere ascunzătoarea: „Iată că este ascuns între vase”. Poporul emoționat aleargă, îl scot de acolo și-l pun în mijlocul lor pe timidul, rușinosul și sfiosul Saul. În timp ce el stă acolo în chip stângaci, cu un cap deasupra tuturor celorlalți, cei adunați fac văzduhul să răsunе de strigătele. „Trăiască regele!”. Dacă ei ar fi avut o stare sufletească înțeleaptă, ar fi reflectat că însuși numele noului rege era o amintire a păcătoasei lor cereri, „Saul” însemnând „cerut”. – 1Sam. 10:17-25.

Atâta timp cât Saul a rămas umil, smerit și ascultător, spiritul lui Iehova s-a odihnit asupra lui. peste puțin timp a apărut acea criză ce se întrededa sub forma unui atac amonit la Iabesul din Galaad. Saul mergea în urma plugului când a auzit știrea. Spiritul Domnului a venit peste el și mânia lui clocotea. El i-a regrupat pe izraeliții fricoși și printr-un atac surpriză dis-de-dimineată a zdrobit asediul. Au fost uciși mulți amoniți; cei care au rămas au fost împrăștiați. Izraeliții s-au bucurat și au privit cu încântare la regele lor și i-au confirmat domnia printr-o adunare națională la

Ghilgal.(1Sam. 11). Dar regele-fermier, până acum smerit, s-a săturat de ascultare smerită. Poziția proeminentă și înălțarea i-au stricat spiritul și după doi ani de domnie înfumurarea l-a costat casa lui și împărăția. Înfricoșat de perspectiva unui atac izbitor al filistenilor și nefiind dispus să-L aștepte pe Domnul, așteptând sosirea lui Samuel pentru a oferi jertfa, Saul și-a luat libertatea de a aduce o ardere de tot. Uzurparea de către el a datoriei leviților, ca preoți ce aduceau jertfe, atrag supra capului său cuvinte de condamnare din partea lui Samuel: „Ai lucrat ca un nebun.... Acum domnia ta nu va dăinui”. – 1Sam. 13:1-14.

Luat în urgie! Motivele pentru aceasta se înmulțesc constant pe parcursul celor treizeci și opt de ani rămași din domnia lui Saul. (Fapte 13:21). După unul din nebunele sale decrete, ce era aproape să coste viața fiului său Ionatan, el comite un păcat grav. Samuel îl instruieste să nimicească pe urâcioșii amaleciți, să le distrugă chiar cirezile. În bătălia ce a urmat, Iehova a dat poporului Său victoria. Dar regele Saul nedemn de încredere s-a răsculat împotriva instrucțiunilor teocratice. Bizuindu-se pe propria sa înțelegere religioasă și dorind mai mult aprobarea oamenilor decât a lui Dumnezeu, regele a cruțat ce era mai bun din cirezi și l-a luat prizonier pe regele amalecit Agag. Indignat pe bună dreptate, Samuel îl cheamă să dea socoteală. Saul încearcă să dea vina pe popor, spunând că ei doreau animalele pentru jertfe; dar regele neascultător n-a scăpat așa ușor! Samuel a întrebat: „Îi plac DOMNULUI mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul DOMNULUI? Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimii. Fiindcă ai lepădat cuvântul DOMNULUI, te leapădă și El ca împărat”. – 1Sam. 15:1-23.

Încercând să se apere, Saul a răspuns: „Mă temeam de popor și i-am ascultat glasul”. În ce mare cursă l-a adus pe Saul teama de om!(1Sam. 15:24; Prov. 29:25). Toate rugămintele lui Saul n-au fost de folos. În rebeliune, el a fost asemenea heruvimului Lucifer, deci practica închinarea la diavoli, vrăjitoria. A fost un timp când el era mic în ochii săi; dar acel timp trecuse și acum el idolatriza propria voință încăpățânată. (1Sam. 15:17). El oferea jertfa religioasă, nu ascultare. De aici înainte afundarea regelui în demonism s-a accelerat tot mai mult.

După această lepădare finală a lui Saul, profetul Samuel a fost trimis să ungă pe tânărul păstor David ca rege ales. Din acel timp spiritul Domnului s-a depărtat de Saul și a fost deschisă calea ca demonii să pună stăpânire completă pe regele necrotit. Că aceste spirite rele, sau demoni, l-au ținut după aceea sub influență și l-au dus la crize de nebunie violentă și necontrolabilă, este dovedit de faptele ulterioare ale lui Saul. El a devenit o creatură cu arțag, uneori tăcut și ursuz, cufundat în adâncul disperării; apoi deznădejdea îl părăsea din nou și spiritele sale reveneau la viață.(1Sam. 16:14,23). Demonii l-au condus într-o luptă deschisă împotriva lui Dumnezeu. În inima lui mocnea o mare invidie și gelozie împotriva lui David cel aprobat de Dumnezeu. El vedea clar că spiritul lui Dumnezeu îl părăsise și că acum se odihnea peste David. Și Israelul a văzut aceasta și resentimentele lui Saul deveneau mai aprinse. – 1Sam. 18:5-9.

Deodată ura sa înăbușită izbucnește într-o furie orbitoare, în timp ce, la o supărare cumplită, a căutat să-l ținuiască de perete, cu o sulită, pe tânărul păstor. Ea a mai încercat o dată. El a încercat să-l convingă pe fiul său Ionatan să-l distrugă pe David și într-o criză de nebunie a căutat să-și străpungă propriul fiu cu sulita, din pricina iubirii acestuia din urmă pentru David. El l-a trimis pe David în misiuni periculoase împotriva filistenilor, sperând să moară; el a trimis mesageri să stea la pândă împotriva regelui ales; dar în toate acestea spiritul ocrotitor al lui Iehova a fost cu David. El l-a făcut pe David un virtual proscris în Israel, l-a urmărit, l-a hăituit ca pe o capră sălbatică din pustiul iudeu și din ținuturile stâncoase. Era ca și cum un rege al Israelului

ieșea să-l „caute ca pe un purice, cum ar urmări o potârniche în munți”. Ura sa oarbă, inspirată de demoni, împotriva lui David, chiar l-a condus la un măcel sângeros a unei cetăți întregi de preoți ai lui Iehova, deoarece aceștia arătaseră favoare unsului lui Iehova, scos în afara legii. – 1 Sam. 18:10,11,17,21,25; 19:1, 10, 11 18; 20:33; 22:16-19; 26:20.

Bineînțeles că acest motiv era mult mai mult decât suficient ca el să fie luat în urgie! Dar aceasta nu era tot. Când izraeliții sub conducerea lui Iosua au intrat în țara Canaan, ei au făcut o alianță cu gabaoniții. Acești gabaoniți au devenit asociați cu națiunea lui Dumnezeu ca ”străini și călători” și s-au închinat lui Iehova. Atotputernicul Dumnezeu a aprobat prezența lor și le-a încredințat privilegiul de serviciu în legătură cu templul. El a luptat pentru ei în mod miraculos. (Iosua 9:15, 19-21,27; 10:1-11). Saul a luptat împotriva lor. Mânat de un zel ce nu era după dreptatea lui Dumnezeu, ci izvora din influența demonilor, primul rege uman al Israelului a întreprins o purificare a națiunii semite împotriva acelor „străini și călători” din rasa hamită. El nu le-a apărat dreptul. O altă faptă împotriva păcătoșului Saul. – 2Sam. 21:1-6; Mal. 3:5.

Dar măsura nelegiurii lui s-a umplut în ultimele zile ale vieții sale. Filistenii se așezaseră în linie de bătaie împotriva Israelului, așezându-și tabăra pe versanții de sud ai Micului Hermon. Saul a adunat oștile lui Israel pe Muntele Ghilboa, spre sud. Hoardele dușmane băgaseră spaima în sa lipsită de credință. El l-a întrebat pe Domnul. Nici un răspuns. S-a întors spre demoni. Cu ani înainte, el curățise țara de mediile spiritiste. Dar cum a căzut el din nou în păcat! Auzind de o vrăjitoare ce opera pe partea de nord a Micului Hermon, el s-a deghizat, a ocolit, noaptea, tabăra filisteană și a făcut faimoasa vizită vrăjitoarei din Endor. Ședința i-a adus puțină mângâiere. Demonul care l-a personificat pe Samuel nu i-a dat nici un ajutor, ci a lăsat victima într-o stare demoralizată și prăbușită. După întremarea și întoarcerea sa, sfârșitul s-a apropiat cu repeziciune. Filistenii au curățit versanții Muntelui Ghilboa și au zdrobit forțele izraelite. Saul însuși și-a scris sfârșitul carierei ca primul rege al Israelului sinucigându-se, apelând la propria sabie. Deși filistenii au comis mai întâi oribile mârșăvii împotriva trupului său, rămășițele lui Saul au fost înmormântate în cele din urmă în mormântul tatălui său Chiș, în Țela. – 1Sam. 28:3-25; 31:1-13; 2Sam. 21:14.

„Saul a murit, pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit și pentru că a întrebat și cerut sfatul celor ce cheamă morții.” (1Cron. 10:13). Saul ilustrează bine clerul religios de astăzi, pe „Omul păcatului”, „fiul pierzării”, care include clasa „servului rău”. Din aceleași motive, așa cum a fost luat primul rege al Israelului, și aceștia vor fi luați în urgia lui Iehova.

Cei dreپți vor locui în țară și cei perfecți vor rămâne în ea. Dare cei răi vor fi îndepărtați din țară și cei necredincioși vor fi deștrădăcinați din ea. – Proverbe 2:21,22, A.S.V.

ABSOLVENȚII CELEI DE A PATRA PROMOȚII

Duminică și luni, 21 și 22 Ianuarie, prieteni și rude ale studenților de la Galaad și foști absolvenți au început să sosească la Galaad din multe părți ale țării, cum ar fi Colorado, Virginia și New England (Noua Anglie). Telegrama, corespondențe speciale și scrisori par-avion de la alții care nu au putut participa personal au început să curgă la Galaad din locuri foarte izolate ca New Haven, Conn., Charlotte, N.C., Corpus Christi, Texas, Baltimore,, Md., Perth Amboy, N.J. și Juneau și Ketchikan, Alaska. Din ce motiv călătoreau așa de multe spre Galaad în toiu iernii? Care a fost sarcina multelor mesaje speciale care au dus

la o asemenea urgență? Pentru că, luni, 22 Ianuarie 1945, era festivitatea de absolvire pentru a patra promoție a Colegiului Biblic al Turnului de Veghe din Galaad. Un alt grup de slujitori ordinați urma să fie felicitat pentru studiul lor vrednic de laudă în slujirea Teocratică.

Unele telegrame primite spuneau după cum urmează: „Colegi reconstructori. În această zi de absolvire cerem îndurarea și binecuvântarea lui Iehova peste toți. Uniți cu voi în spirit și scop în disciplinarea tuturor națiunilor așa cum forța sa activă direcționează reconstruirea închinării adevărate”. „Iubire teocratică și salutări absolvenților celei de-a patra promoții”. „Ne bucurăm să vedem o altă clasă care absolvă, umplând rândurile celor care vor avea privilegiul minunat de a merge într-o țară străină cu mesajul că „Regatul este aproape”. „Salutări tovarășilor noștri de la Galaad. Gândurile și rugăciunile noastre sunt cu voi în ziua absolvirii voastre”. „Fie ca forța activă a lui Iehova să continue să meargă cu voi în timp ce mergeți uniți cu noi în disciplinarea tuturor națiunilor”. „Nevoie mare de educație gratuită. Cu voi în efortul vostru de a disciplina în continuare națiunile”. Astfel se dovedește că legătura iubirii, devotamentul Teocratic și părtașia a crescut și leagă laolaltă pe toți cei care au avut privilegiul să calce pragul Galaadului în timpul ultimelor patru semestre.

Exact la ora 9:30 au început exercițiile de absolvire de către președintele colegiului, N. H. Knorr, după ce s-a cântat un cântec și s-a adus o rugăciune Marelui Învățător și Educator, Iehova Dumnezeu. „Ziua mult așteptată a sosit în cele din urmă”, au fost cuvintele de deschidere ale președintelui. El a cerut apoi secretarei sale să citească o serie de scrisori și telegrame care fuseseră adresate adunării. Apoi fratele Knorr a prezentat pe fiecare din cei patru învățători ai colegiului, care au dat un sfat final de rămas bun corpului studentesc de 97 de persoane așezate în centrul sălii de curs. Slujitorul Fermelor Regatului s-a adresat și el adunării, arătându-și aprecierea că a avut un așa grup splendid în timpul semestrului școlar care a cooperat îndeaproape în realizarea multor sarcini interne ale colegiului și fermei.

Până la ora zece se adunaseră trei sute, pregătiți să audă discursul principal pentru exercițiul de absolvire ținut de președinte, fratele Knorr. Discursul a fost intitulat „Serviciul vostru rezonabil”. A fost o prezentare emoționantă, foarte potrivită ocaziei. Discursul s-a bazat pe Romani 12:1, 2, în care studenții, și chiar toată asistența, au fost solicitați să prezinte serviciul lor rezonabil sau închinarea lor spirituală Dumnezeului viu, Iehova. Ei au fost sfătuiți să nu se conformeze standardelor acestei lumi vechi pe moarte ci să-și reînnoiască mințile în chestiunile despre noua lume glorioasă a neprihănirii.

La încheierea discursului de o oră au mai fost date sfaturi calde de către fratele Knorr care explicau scopul venirii studenților la Galaad pentru instruire avansată și că acum ei erau pregătiți să facă lucrare de slujire în țări străine, unde condițiile nu urmau să fie la fel de favorabile ca în această țară. Președintele colegiului a înmânat apoi diplomele tuturor celor care absolviseră cu merit. Student după student a pășit pe podium la auzirea numelui său pentru a-și primi diploma și alte cadouri făcute de Societate pentru prezentare. Au fost oferite nouăzeci și trei de diplome, cel mai mare număr eliberat vreodată de colegiu vreunei promoții.

Promoția a patra începuse în 28 August 1944, cu un număr de 100 de studenți, din care unul venise din Mexico, iar două erau fete de culoare, surori de corp, de fapt. Ulterior a fost necesar ca trei studenți să se întoarcă în lucrarea de pionieri, dar 97 au rămas să termine cursul de 21 de săptămâni de studiu de slujire avansată. Din cei 97 care au terminat cursul, 93 au atins standardul de merit, fiind astfel eligibili pentru o diplomă. Studentul din Mexico, în ciuda incapacității sale de a cunoaște multă engleză la început, a fost capabil să finalizeze cursul și să primească o diplomă. Când acest slujitor al evangheliei a primit diploma din mâna președintelui Societății a primit cele mai multe aplauze de la toți cei prezenți.

După ce au fost înmânate toate diplomele un membru al corpului studentesc s-a ridicat în picioare și a prezentat o rezoluție excelentă în numele întregii clase, exprimându-și aprecierea și recunoștința față de Iehova și Societate pentru privilegiul minunat de a fi terminat colegiul. Mai mult, rezoluția a exprimat hotărârea lor de a merge înainte în lucrarea glorioasă de „disciplinare a tuturor națiunilor” în oricare teritoriu îi va repartiza Societatea. Această rezoluție a fost adoptată în unanimitate de corpul studentesc. Un cântec și o rugăciune au încheiat apoi exercițiul de absolvire, acesta fiind o perioadă de sfat spiritual bogat

și profund și, per ansamblu, un lucru foarte mișcător și emoționant. Acest lucru au mărturisit mulți vizitatori care au participat.

Luni seara s-a ținut o altă sesiune, la care au participat vizitatori, colegi de școală și membrii ai familiei fermei. Cu această ocazie mulți studenți și-au exprimat aprecierea și experiențele legate de clasă și activități pe teren. Aceasta a fost cea mai profitabilă seară petrecută pentru încurajarea spirituală a tuturor celor prezenți. După aceea președintele a vorbit timp de o jumătate de oră subliniind perspectivele lucrării în viitorul apropiat în străinătate. Astfel, după o scurtă rugăciune, evenimentele zilei de absolvire, luni, 22 Ianuarie 1945, pentru a patra promoție, au luat sfârșit. Va fi o zi care va rămâne mult în amintirile acelor studenți, dat fiind faptul că ei toți prețuiesc foarte mult zilele petrecute la Galaad. Ei au rugăciunile noastre.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

Vol. LXVI

1 Martie 1945

Nr. 5

Cuprins:

CURĂȚAREA DE RELIGIE
FACUTĂ DE REGE

- Pag. 99

ZEL EXEMPLAR

- Pag. 112

„PUBLIC, ȘI DIN CASĂ ÎN CASĂ”

- Pag. 118

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXVI

1 Martie 1945

Nr. 5

CURĂȚAREA DE RELIGIE FACUTĂ DE REGE

„Și dacă crede cineva că se închină lui Dumnezeu [slujește lui Dumnezeu], și nu-și înfrânează limba, ci inima lui îl înșeală, închinarea [slujirea] lui este zădarnică. Căci închinarea (slujirea) care este curată și sfântă înaintea lui Dumnezeu Tatăl, este aceasta: să viziteze pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să se păzească neîntinat de lume. – Iac. 1:26, 27, *Murdock; Lamsa; Luther*.

„Iehova a întărit” este semnificația numelui „Ezechia”. Împăratul care a purtat acest nume a fost un închinător adevărat al singurului Dumnezeu adevărat și viu, al cărui nume este ”Iehova”. Singurul Dumnezeu adevărat este împotriva întregii religii; iar numele împăratului *Ezechia*, s-a dovedit a fi profetic, despre el și faptele lui împărătești, căci Iehova l-a întărit pe Ezechia să elimine religia din împărăția lui Iuda. În toată împărăția de acolo nu exista un dușman mai agresiv și mai curajos împotriva religiei, religie care este blestemul oricărei împărății sau guvernări. Chiar dacă religioniștii obiectează acum față de această declarație, cum au făcut și strămoșii lor în urmă cu douăzeci și șase de secole, totuși faptele domniei lui Ezechia, împăratul lui Iuda, dovedesc adevărul acestui lucru. Faptele mai arată că este în beneficiul oricărui popor sau națiuni să se debaraseze de lucrul blestemat, religia.

2. Nu există niciun împărat pe pământ în ziua de azi, nici chiar în așa-numita „creștinătate”, care să aibă curajul și convingerea inimii să facă ceea ce a făcut Ezechia. În consecință, toată „creștinătatea” și popoarele ei neînțelepte continuă să mănânce fructele amare ale practicării religiei. Împărății lor luptă împotriva lui Iehova Dumnezeu și prin urmare nu au susținerea Lui. Dar există un singur împărat în univers pe care Iehova l-a întărit să sfideze conducători și popoare și să întreprindă acțiuni drepte împotriva religiei. Acel împărat al lui Iehova a fost de fapt prefigurat de împăratul Ezechia. Aceasta înseamnă că acțiunea antireligioasă a lui Ezechia a prefigurat o acțiune asemănătoare a Împăratului puternic al lui Iehova în aceste zile. Care este poporul care se bucură astăzi de beneficiile unei astfel de curățiri? Investigația dezvăluie că există un singur astfel de popor. El este un popor solitar, puțini la număr. Întrebați pe religioniști cine este el; pentru că acest popor extraordinar aduce focul peste toți religioniștii și peste dumnezeii lor religioși. Un indiciu pentru a călăuzi pe cei ce caută adevărul la răspunsul corect se găsește în aceasta: Că împăratul din vechime al cărui nume înseamnă „Iehova a întărit” a devenit, prin acțiunile sale fără compromis, principalul martor al lui Iehova în acele zile critice.

3. Când Ezechia a venit la tronul micului regat al lui Iuda, care era între Egipt și Asiria, religia era dominantă pe tot pământul, ca și în anul 1914 d. Cr. Religia nu a fost limitată doar la Egipt și Asiria, ci la granița de nord a lui Iuda a fost împărăția vecină a lui Israel, alcătuită din frații seminției lui Iuda, și ei trecuseră la religie, care este demonism. În consecință, acea împărăție apostată era aproape de ruină și Ezechia urma s-o vadă în curând distrusă de Asiria. La granița de vest a lui Iuda era națiunea Filistenilor, care nu erau altceva decât religioniști, închinători la zei

demonici. Totuși exista o presiune religioasă și mai apropiată de casă decât toți acești vecini închinători la demoni, pentru că chiar tronul împărăției lui Iuda a trecut să se complacă în religie. Da, tatăl lui Ezechia părăsise închinarea lui Iehova Dumnezeu și stricase întreaga împărăție prin impunerea religiei, religie de cea mai josnică natură. Efectele acesteia au fost dezastruoase pentru națiune, așa cum arată faptele reale ale istoriei Bibliei.

4. Micul regat independent al lui Iuda a pierdut puterea care vine de la închinarea adevărată a Dumnezeului Celui Prea Înalt. El a devenit mingea care urma să fie bătută de dușmanii religioși, în nord, vest, și sud. Nu exista nimic care putea să-l salveze de la a fi înghițit de marile puteri rivale cu excepția unui singur lucru, adică, abandonarea totală a religiei și întoarcerea la închinarea adevărată a Domnului Dumnezeu. Alegerea era între religie însoțită de distrugere și închinarea lui Iehova însoțită de salvare națională. Acest fapt este de cea mai mare importanță. Națiunile „creștinătății” sunt în mod invariabil dedicate căilor lor, și sunt prea departe pentru a înțelege acest fapt adevărat și pentru a-și îmbunătăți cursul lor. Distrugerea lor la Armagedon se vede în mod clar. Este de datoria indivizilor dintre aceste națiuni religionizate și condamnate să ia aminte la acest fapt și să întreprindă o acțiune personală, cu înțelepciunea lui Ezechia. Apoi ei vor primi un beneficiu personal, indiferent de ceea ce se abate asupra națiunilor. Prin urmare, fiecare individ, care se simte responsabil în mod personal de propriul său destin, va analiza raportul scris al cursului decisiv al lui Ezechia, conștienți de această afirmație divină referitoare la națiunea lui Ezechia: „Acum, toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde; și ele sunt scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile lumii”. – 1Cor. 10:11, 6.

5. Raportul inspirat al Cronicilor a fost, pentru conveniență, divizat în două părți, Cartea Întâi a Cronicilor și Cartea a Doua a Cronicilor, și a fost scris în integralitate după ce împărăția Teocratică independentă a Israelitilor fusese înfrântă. Fiind scris din punctul de vedere a ceea ce era influența și valoarea închinării lui Iehova cu privire la națiune, raportul Cronicilor trece în revistă și ne arată faptele dovedite referitoare la efectele dezastruoase ale religiei asupra celei mai favorizate națiuni. Prin urmare, raportul despre actele lui Ezechia în numele închinării lui Iehova și acțiunile lui împotriva demonismului sau a religiei se găsește în cel mai mic detaliu la 2Cronici, capitolele 29-32. Un raport corespondent se găsește la 2Împărați, capitolele 18-20, dar cu mai puține detalii și cu mai puțin accent asupra lucrării reconstructive a lui Ezechia față de închinarea la Iehova. În zilele acestui împărat credincios profeții remarcabili ai lui Iehova au fost Osea, Isaia și Mica, și fără îndoială acești trei au avut o influență deosebită asupra cursului ales de împărat. Domnia lui Ezechia, împăratul lui Iuda, este așadar, o perioadă marcantă care merită un studiu serios din partea noastră, pentru că ea a aruncat umbre care sunt profetice, ale istoriei care se referă la vremurile noastre.

6. „Ezechia a început să domnească când avea douăzeci și cinci de ani, și a domnit douăzeci și nouă de ani la Ierusalim. Și numele mamei lui era Abia, fiica lui Zaharia. Și el a făcut ce este drept înaintea Domnului, conform cu tot ceea ce făcuse David, tatăl său”. Așa spune 2Cronici 29:1, 2. Ezechia a fost un descendent al împăratului David, primul împărat din seminția lui Iuda; și David, când domnea la Ierusalim, se spunea că „stă pe tronul lui Iehova”. Fiul său Solomon „a stat pe tronul lui Iehova ca împărat în locul tatălui său David, și a prosperat; și tot Israelul a ascultat de el”. (1Cron. 29:23, *Am. Stan. Ver.*). Astfel, Ezechia, un succesori și a lui Solomon, a stat pe tronul lui Iehova ca reprezentantul vizibil pe pământ al Dumnezeului Celui Prea Înalt. El a domnit prin harul lui Dumnezeu, lucru pe care împărații religioși ai „creștinătății” susțin că-l fac, dar fără o temelie Scripturală. Ezechia a fost uns împărat de marele preot al lui Dumnezeu din Israel. El a domnit în orașul unde Iehova alesese să-și pună numele Lui prin amplasarea templului Lui acolo.

7. Pentru Ezechia care era pe tronul lui s-a aplicat această poruncă a lui Iehova: „Și când se va așeza (împăratul) pe tronul împărăției lui, să scrie pentru el o copie a acestei legi într-o carte afară de cea care este înaintea preoților Leviții; și ea va trebui să fie cu el, și el va trebui să citească din ea în toate zilele vieții lui; ca să învețe să se teamă de DOMNUL [Iehova] Dumnezeu lui, să păzească toate cuvintele acestei legi și aceste porunci, ca să le împlinească; pentru ca inima lui să nu se înalțe mai presus de frații său, și ca să nu se abată de la poruncă, nici la dreapta, nici la stânga; ca să-și prelungească zilele în împărăția lui, el, și copiii lui, în mijlocul lui Israel”. (Deut. 17:18-20). Această lege a poruncilor pe care împăratul trebuia s-o studieze și de care el însuși trebuia să fie condus a fost legea legământului lui Dumnezeu încheiat cu Israelul prin profetul Moise. Din toate aceste motive împărăția lui Ezechia a fost o Teocrație tipică; adică, ea a fost o guvernare vizibilă supusă lui Iehova Dumnezeu ca Împărat adevărat și în acest guvern, împăratul vizibil pe tronul din Ierusalim trebuia să împlinească legea Teocratului, Iehova.

MAI MARELE EZECHIA

8. Într-o astfel de relație cu marele Conducător Teocratic, Iehova, împăratul Ezechia l-a ilustrat sau prefigurat pe Împăratul uns al lui Iehova, adică, Cristos Isus. Împărăția lui Ezechia a fost tipică, și după câțiva ani după moartea sa ea s-a destrămat. Împărăția lui Cristos Isus este Guvernarea Teocratică adevărată, și durata ei este tot atât de eternă și nepieritoare ca și Împăratul ei, care este nemuritor, și care are „puterea unei vieți fără sfârșit”. „Prin creșterea guvernării Lui și a păcii nu va fi niciun sfârșit”. (Isa. 9:6, 7). Prin urmare, venirea lui Ezechia pe tronul împărăției tipice în anul 745 î. Cr. a ilustrat instalarea lui Isus Cristos pe tronul Guvernului Teocratic ceresc de către Iehova în anul 1914 d. Cr. (A se vedea dovada acestei date în cartea „*Împărăția este aproape*”). După cum la venirea lui Ezechia la putere conducerea religioasă a predecesorului său Ahaz s-a terminat, tot așa în 1914 dreptul de putere al națiunilor Neamurilor de a conduce pământul, în special prin „creștinătatea” religioasă, a expirat. Acele „vremuri ale Neamurilor” Iehova le-a permis timp de 2520 de ani, în timpul ultimelor cincisprezece secole în care națiunile „creștinătății” au pretins a conduce prin harul lui Dumnezeu. Odată cu terminarea vremurilor neamurilor în 1914, a sosit timpul ca Iehova să pună Guvernul Său Teocratic adevărat în acțiune prin Isus Cristos. A sosit timpul ca Iehova, prin Împărăția Lui, să curețe numele Lui de națiunile care susținuseră în mod hulitor numele Lui și care L-au interpretat extrem de greșit în privința subiectelor lor.

9. Din moment ce Ezechia l-a prefigurat pe Isus Cristos ca Împărat, atunci faptele lui Ezechia în timpul domniei lui vor stabili un model a ceea ce creștinii ar putea aștepta ca Isus Cristos să facă când este întronat și primește autoritate și porunca de a domni în mijlocul dușmanilor Lui. (Ps. 110:1, 2; Apoc. 12:10). Este minunat să vedem acordul și corespondența faptelor din 1914 cu faptele care sunt scrise cu privire la împăratul Ezechia. Aceasta este încă o dovadă convingătoare că „Împărăția lui Dumnezeu este aproape” și că Împăratul Lui, Isus Cristos domnește în Guvernul Teocratic. De aceea, nu ne putem permite să închidem ochii față de aceste fapte corespondente, căci ele justifică Cuvântul infailibil al lui Iehova și planul Împărăției Lui.

10. Cursul lui Ezechia a fost unul brusc, rapid și diferit de cel al tatălui și predecesorului său Ahaz. El a fost un curs în armonie cu cel al „omului după inima lui Dumnezeu”, împăratul David; și de aceea se vorbește mai degrabă despre Ezechia ca fiind fiul lui David decât despre împăratul Ahaz. Raportul cu privire la Ezechia, așa cum este dat pe scurt la 2 Împărați 18:3-6, spune: „Și el a făcut ce era drept înaintea lui Iehova, conform cu tot ceea ce făcuse tatăl său David. El a îndepărtat

înălțimile, a sfărâmat stâlpii, și a tăiat Astarteele, și a sfărâmat în bucăți șarpele de alamă pe care-l făcuse Moise; căci până în acele zile copiii lui Israel ardeau tămâie pentru el; și l-a numit Nehuștan [nu *Nahaș*, însemnând „șarpe”, ci *Nehuștan*, însemnând „o bucată de alamă]. El și-a pus încrederea în Iehova, Dumnezeul lui Israel; astfel încât după el nu a fost nimeni ca el dintre toți împărații lui Iuda, nici dintre cei ce au fost înainte de el. Căci el s-a alipit de Iehova; nu s-a depărtat de la a-L urma, ci a păzit poruncile Lui, pe care Iehova le-a dat lui Moise.” – *Am. Stan. Ver.*

11. Acțiunea rapidă a lui Ezechia împotriva acelor ademeniri ale religiei și împlinirea de către el a poruncilor lui Iehova Dumnezeu ne reamintește de Isus Cristos. De îndată ce a fost pus în 1914 ca Împărat Teocratic ca să acționeze pentru Iehova, El s-a mobilizat rapid împotriva organizației religiei. El a început imediat „războiul în cer” împotriva oștirilor religiei care erau acolo, adică, Satan Diavolul și toți îngerii săi, demonii. Pe aceștia El i-a aruncat din înălțimile cerești jos în apropierea acestui pământ. (Apoc. 12:1-12). Prin urmare, aici pe pământ, religia și fiecare om și orice lucru legat de ea trebuie încă să fie abordat de Împăratul lui Iehova, Isus Cristos. Acei creștini sfinți care au fost înviați din morți la o unire cerească cu Cristos Isus de la întemeierea Împărăției lui Iehova nu trebuie să se lupte cu religia și cu forțele ei, așa cum îngerii sfinți au fost obligați să facă de când Satan s-a răsculat în grădina Edenului. (Iov 1:6-12; 2:1-7). Dar urmașii consacrați ai lui Isus Cristos care sunt încă în viață pe pământ ca martori ai lui Iehova, trebuie să se lupte cu oștirile religiei. Dar Cristos Isus, Împăratul lor care domnește, este cu ei și cu tovarășii lor, și îi conduce în conflictul între adevărul și închinarea lui Dumnezeu și opoziția acestuia, ai erorii și ai religiei.

TEMPLUL REDESCHIS

12. Astăzi „creștinătatea” se confruntă cu necesitatea unui plan global postbelic. Națiunile ei acordă un respect deosebit religiei și reprezentanților ei de conducere, în special cei care reprezintă Vaticanul religios-totalitar. După Conferința din Dumbarton Oaks din 1944, în apropiere de Washington, D.C., care a formulat un plan pentru organizarea mondială, Departamentul de Stat al Statelor Unite a invitat Ierarhia Romano - Catolică în America și alți religioși să comenteze asupra planului sugerat. O adunare a arhiepiscopilor și episcopilor romano-catolici s-a întâlnit în capitala națiunii, a făcut acest lucru și a publicat comentariile și recomandările lor. Întrebăm: A fost acest lucru pe placul Mai Marelui Ezechia, Cristos Isus, Împăratul? Pentru un răspuns, nu e necesar decât să amintim că atunci când Ezechia s-a urcat la tronul lui Iuda el a scos afară religia. El știa ceea ce reprezintă religia. Întristat de ocară pe care religia o adusesse asupra numelui lui Iehova și de prejudiciul de moarte pe care-l provocase organizației Lui Teocratice tipice din Israel, Ezechia a luat măsuri pentru a o elimina din mijlocul poporului de legământ al lui Dumnezeu. Chiar în primul an al domniei sale el a făcut acest lucru ceea ce a deosebit domnia lui și ceea ce a arătat asemănarea cu Cristos Isus, cu privire la care a fost profețit: „Zelul casei Tale m-a mâncat”. – Ps. 69:9.

13. Referitor la Ezechia, Biblia spune: „El, în primul an al domniei sale, în prima lună, a deschis ușile casei DOMNULUI [Iehova], și le-a reparat”. (2Cron. 29:3). Aceasta nu spune că Ezechia a fost împărat în prima lună a anului. Așa cum a fost hotărât de Iehova Dumnezeu prin Moise, anul poporului de legământ al lui Dumnezeu începea cu luna Nisan, care, aproximativ, corespunde cu luna noastră Aprilie. (Ex. 12:1, 2; Deut. 16:1). Primul eveniment al lunii Nisan după ce Ezechia a devenit împărat a fost când a început să facă acest lucru notabil. De fapt, o

comparație a timpului dat în Cronici cu cel din 2 Împărați, capitolele 16-18, precizează că împăratul Ezechia a domnit doi ani împreună cu tatăl său, împăratul Ahaz. (A se vedea graficul de la pagina 174 din „*Împărăția este aproape*”). Dacă această regență de doi ani a lui Ezechia s-a datorat faptului că împăratul Ahaz a fost îndepărtat prin intervenția împăratului Asiriei, Biblia nu spune. În orice caz, este clar faptul că a existat o perioadă de timp între devenirea lui Ezechia ca împărat și venirea lui la lucrarea templului în luna primăverii, luna Nisan. De asemenea, întreaga lui domnie fiind lungă de douăzeci și nouă de ani, a fost de la începutul domniei lui, brusc, înainte de prioritățile economice sau problemele militare ale națiunii, când el a venit la templul lui Iehova din Ierusalim.

14. Această acțiune semnificativă a domniei lui Ezechia a prefigurat un eveniment care a fost prezis ulterior și de profetul Maleahi, care spune: „Voi ați obosit pe Iehova prin cuvintele voastre. Totuși voi spuneți: Cu ce L-am obosit? Prin faptul că spuneți: Oricine face rău este bun înaintea lui Iehova, și El se desfătă în ei; sau unde este Dumnezeu dreptății? Iată, trimit pe mesagerul Meu, și El va pregăti calea înaintea Mea; și Domnul, pe care-L căutați, va veni deodată la templul Lui; și mesagerul legământului, pe care-L doriți, iată, că vine, zice Iehova oștirilor. Dar cine va suferi ziua venirii Lui? și cine va sta în picioare când va apărea El? Căci El este ca focul topitorului, și ca săpunul înălbitorului; și El va sta ca topitor și purificator”. (Mal. 2:17; 3:1-3, *Am. Stan. Ver.*). Cu nouăsprezece secole în urmă când Isus Cristos a venit la templu, după intrarea Lui zgomotoasă prin Ierusalim și după ce a scos pe schimbătorii de bani și pe afaceriștii din templu, aceea a fost o împlinire în miniatură a profeției lui Maleahi. Cristos Isus nu domnea atunci ca Împărat, așa cum a fost Ezechia când a venit la templu și a luat situația în mâini acolo. Prin urmare, împlinirea completă și finală trebuia să fie după ce Cristos Isus devine Împărat pentru Iehova în 1914 d. Cr. La prima venire a lui Isus, intrarea Lui în templu și curățarea celor indezirabili a fost la trei ani și jumătate după botezul și ungerea Lui cu spiritul lui Dumnezeu. În mod corespunzător, venirea Lui la lucrarea marelui templu spiritual al lui Dumnezeu a fost după aceeași perioadă de timp după ce a primit autoritate să domnească ca Împărat în Sionul ceresc, adică, trei ani și jumătate din toamna anului 1914, adică în 1918. După cum împăratul Ezechia a început activitățile lui la templu în primăvara anului, în prima lună a anului rânduită de Dumnezeu, tot așa a fost și venirea Mai Marelui Ezechia, Cristos Isus, la templul spiritual al lui Dumnezeu în primăvara anului 1918. Faptele dovedesc acest lucru.

15. Dar de ce a fost nevoie ca Ezechia să deschidă ușile casei lui Iehova Dumnezeu și să le repare? Din cauza efectelor dăunătoare și a agresiunilor intolerante ale religiei împotriva închinării adevărate, a serviciului prescrisă a Dumnezeului celui viu, Iehova. Când Ezechia a devenit împărat, a fost nevoie de o mare lucrare de reconstrucție pe tot tărâmul împărăției, ca urmare a atacurilor și pustiirilor pe care le făcuse religia în țară. Legea Teocratică care ar fi trebuit să guverneze și să controleze acțiunea împăratului precedent, Ahaz, a fost călcată în picioare și Ahaz s-a întors de la închinarea, legea, și poruncile lui Iehova și s-a vândut religiei. El a cedat demonilor răi sub Satan pentru a distruge organizația Teocratică a lui Iehova și să calce în picioare închinarea Lui. Prin urmare, Ahaz a închis ușile templului din Ierusalim. Ascultați raportul zelului religios al împăratului Ahaz:

16. „El a umblat în căile împăraților Israelului (apostat), și a făcut chipuri topite pentru Baal. Mai mult, el a ars tămâie în valea fiului lui Hinom, și a ars pe copiii săi în foc, după urâciunile păgânilor pe care-I izgonise DOMNUL [Iehova] dinaintea copiilor lui Israel. El a mai adus jertfe și a ars tămâie pe locurile înalte, pe dealuri, și sub orice copac verde”. Când dușmanii împărăției lui Iuda au încercat să zdrobească această națiune independentă, împărăția rivală din

nord, și Siria din nord-est, Filistenii din vest, și Edomiții din sud-est, atunci împăratul Ahaz a văzut efectul religiei asupra lui. El a arătat deșertăciune lumească; el s-a complăcut în adulter spiritual la scară națională căutând să cumpere ajutor de la puterea politică mondială, Asiria. El a căutat un astfel de ajutor lumesc mercenar pe cheltuiala templului lui Iehova; dar acest lucru a pus țara lui într-o poziție ca cea a recentelor state marionetă ale dictatorului Nazist al Germaniei. El a fost mai mult rănit decât ajutat. – 2Cron. 28:1-21.

17. Raportul efectelor dezastruoase ale religiei asupra unei națiuni spune cu privire la Ahaz: „Și în vremea strâmtorării lui a păcătuit și mai mult împotriva DOMNULUI [Iehova]; acest împărat Ahaz. Căci a adus jertfă dumnezeilor Damascului, care l-au lovit; și el a spus: Fiindcă dumnezeii împăraților Siriei îi ajută, de aceea le voi aduce jertfe, ca să mă ajute. Dar ei au fost prilejul RUIŢĂRII LUI ŞI AL ÎNTREGULUI ISRAEL. Și Ahaz a strâns vasele casei lui Dumnezeu, și a tăiat în bucăți vasele casei lui Dumnezeu, și A ÎNCHIS UȘILE CASEI DOMNULUI [IEHOVA], și și-a făcut altare în fiecare colț al Ierusalimului. Și în fiecare oraș a lui Iuda a ridicat locuri înalte pentru a arde tămâie altor dumnezei, și a provocat la mânie pe Domnul Dumnezeu părinților săi.” (2Cron. 28:22-25). Aceasta a fost starea națiunii când a renunțat Ahaz. Și aceste lucruri trebuia să le înfrunte Ezechia la urcarea pe tronul Teocrației tipice. El a înțeles imediat nevoia unei lucrări reconstructive la nivel de națiune. Ea trebuia să fie făcută luând în considerare lucrurile pe care religia sau demonismul le dărmăse printre poporul de legământ a lui Iehova Dumnezeu.

18. Tânărul împărat, fără îndoială instruit într-o anumită măsură de profeții Osea, Isaia și Mica, a înțeles că baza întregii lucrări adevărate de reconstrucție de durată pentru popor este restatornicirea și cultivarea închinării la Iehova Dumnezeu. Ezechia a fost familiarizat cu cuvintele credincioase ale psalmistului, dacă nu chiar el însuși a fost compozitorul cuvintelor: „Binecuvântată este națiunea al cărei Dumnezeu este Iehova, și poporul pe care el și l-a ales pentru moștenirea Lui. Nu există niciun împărat salvat prin mulțimea unei oștiri...Sufletul nostru a așteptat pe Iehova; El este ajutorul și scutul nostru.” (Ps. 33:12, 16, 20, *Am. Stan. Ver.*). Ezechia a înțeles că a „pune interesele Împărăției pe primul loc” însemna continuarea credincioasă a închinării lui Iehova prin păzirea legământului cu El.

19. Luăm în considerare acum corespondentul modern al acestui lucru: Când Cristos Isus, Împăratul, a venit la templu în 1918, El a înțeles nevoia imediată a unei mari lucrări de reconstrucție. El a văzut că ea trebuia făcută înainte de bătălia Armagedonului pentru ca toate făpturile de pe pământ, în primul rând urmașii Săi credincioși, să fie salvați. În jurul lor religia era dominantă. O pretenție de închinare la Dumnezeu adevărat se practica atunci pe „locurile înalte” ale religiei. Aceste locuri înalte erau contrare poruncilor lui Dumnezeu și au concurat cu templul adevărat de închinare a lui Dumnezeu și au divizat oamenii în grupuri locale de închinare într-o manieră amestecată, sectară. Așa-numitele „națiuni creștine” care alcătuiesc „creștinătatea” au fost implicate într-un conflict devastator, Primul Război Mondial, iar membrii clerului tuturor denominațiilor binecuvântau și se rugau pentru părțile rivale. Enoriașii religioși și adunările lor își aduceau fiii lor iubiți „dumnezeului acestei lumi” și îi sacrificau pe focul dumnezeului Marte și învățau doctrinele arzătoare ale „purgatoriului” și ale unui iad roșu-fierbinte. Fiecare religionist avea propria lui idee despre Dumnezeu și gândea și se închina ca atare. Curvia spirituală sau relația ilicită cu această lume era practică pretutindeni. Membrii clerului tuturor denominațiilor flirtau cu o Ligă a Națiunilor propusă pentru securitatea comună a diferitelor stiluri de guvernări politice ale acestei lumi. Toate națiunile și organizațiile religioase erau

împotriva lui Iehova Dumnezeu și împotriva Împărăției și închinării Lui, așa cum sunt împotriva acestor lucruri și în acest an 1945.

20. În 1918 națiunile au împrăștiat și au constrâns pe cei care, ca preoții și Leviții care aparțineau templului din Ierusalim, încercau să conducă desfășurarea închinării lui Iehova. Puterile conducătoare ale „creștinătății” au închis ușile organizației Lui vizibile în efortul de a termina și încheia cu problema cerească a Tatălui, și anume, proclamarea veștii bune a Împărăției lui Iehova prin Cristos Isus. Puterile conducătoare au continuat asupra acestui lucru ca și cum ar face raiduri asupra templului lui Iehova pentru comorile pe care ar putea pune mâna. Ei au deformat înfățișarea clasei „templului” și au aruncat peste ea o mulțime de gunoaie necurate pentru a incomoda pe servii lui Iehova și pentru a scoate afară serviciul Lui din viețile lor. De asemenea, clasa „servului rău” care a pretins închinarea lui Dumnezeu a făcut alianță cu puterile lumești pentru auto-protecție și a conspirat împotriva celor care căutau să fie servi ai lui Iehova și care încercau să se închine Lui și să facă lucrarea Lui de mărturie. Înregistrările de neșters din 1918 arată ceea ce conspirația conducătorilor politici, a traficantilor comerciali și a religioniștilor, și clasei „servului rău” a făcut ca să interzică, să suprimă, să prădeze și să distrugă pe cei care căutau să se închine Domnului Dumnezeu la templul Lui. Efectul general al acestui lucru a fost de a pune chiar și pe închinătorii sinceri ai lui Iehova în teama de autoritățile de conducere. Ei au slăbit mâinile lor și și-au sigilat buzele cu privire la a pune mărturie fără teamă, fără compromis despre organizația Diavolului și Împărăția nou-întemeiată a lui Iehova. Iehova Dumnezeu a fost nemulțumit de această stare a lucrurilor, și Împăratul Său uns la templu a fost obligat să facă ceva în privința aceasta. El a acționat ca și Ezechia.

CURĂȚARE ȘI RECONSTRUCȚIE

21. Ezechia a lovit la rădăcina problemei întregii situații. Pentru a face aceasta, supușii lui trebuiau să fie curățați de murdăriile și petele religiei și de obstacolele ei care stăteau în calea închinării lor la Dumnezeul adevărat. Așa cum nu făcuse niciun împărat din Israel înaintea lui, el a lovit „locurile înalte” ale închinării și efectele lor ne-teocratice, de despărțire. Afară cu ele! Pe de altă parte, preoții și slujitorii Leviți ai Dumnezeului Celui Prea Înalt fuseseră împrăștiati din templu lipsiți de un loc de muncă acolo, și fuseseră jefuiți de sprijinul slujbei lor de acolo. Modul cum împăratul Ezechia a adus pe toți acești slujitori ai legământului Domnului Dumnezeu la el în templu și i-a unit în slujba divină, ne spune raportul în continuare, după cum urmează:

22. „Și el a adus pe preoți și pe Leviți, și i-a adunat în strada din est, și le-a spus: Ascultați-mă, Leviților! Sfințiți-vă acum, și sfințiți casa Domnului Dumnezeului părinților voștri, și scoateți necurățiile din locul sfânt. Căci părinții noștri au păcătuit, și au făcut ceea ce este rău înaintea Domnului Dumnezeului nostru, și L-au părăsit, și și-au întors fețele de la locuința Domnului, și i-au întors spatele. Au închis chiar și ușile pridvorului [în fața Locului Preasfânt al templului], și au stins lămpile, și nu au ars tămâie [în Sfânta Sfintelor pe altarul de aur] nici n-au adus arderi de tot în locul sfânt Dumnezeului lui Israel. De aceea mânia Domnului a fost peste Iuda și Ierusalim, și i-a dat pradă necazului, spaimei și batjocurii, așa cum vedeți cu ochii voștri. Căci, iată, părinții noștri au căzut uciși de sabie, și fiii și fiicele și nevestele noastre sunt în captivitate din pricina aceasta”. – 2 Cron. 29:4-9.

23. Cine va nega cuvintele lui Ezechia și va spune că religia nu este dezastruoasă? Toate națiunile religioase ale „creștinătății”, oricine este împotriva lui Iehova Dumnezeu și a Împăratului Său Cristos Isus, să analizeze starea acestui pământ lovit de război, oprimat și îndoliat și apoi să

răspundă sincer. Este oare vreo îmbunătățire a condițiilor globale în 1918 și în 1919, când ei au respins mărturia martorilor lui Iehova referitoare la Guvernul Lui Neprihănit prin Cristos Isus și au urmat conducerea religiei în Liga Națiunilor și în „Acțiunea Catolică” a Vaticanului? Martorii lui Iehova așteaptă un răspuns clar la obiect de la națiuni și de la sfătuitoarii lor spirituali, Vaticanul și clerul religios. Noi susținem în continuare sloganul mediatizat foarte mult în 1938 și după aceea, că „religia este o cursă și o escrocherie” și este dușmanul lui Iehova Dumnezeu și a Împăratului Său Cristos Isus. Noi știm că cuvintele lui Ezechia sunt în acord cu această afirmație.

24. La templu, împăratul Ezechia a dezvăluit planul lui preoților și Leviților adunați, și a spus: „Acum este în inima mea să fac un legământ cu Iehova, Dumnezeul lui Israel, pentru ca mânia Lui aprinsă să se abată de la noi. Fiilor, nu fiți acum neglijenți; căci Iehova v-a ales pe voi ca să stați înaintea Lui, să slujiți Lui, să fiți slujitorii Lui, și să ardeți tămâie”. (2Cron. 29:10, 11, *Am. Stan. Ver.*). Legământul propus nu a fost pentru că legământul legii lui Dumnezeu cu Israel prin Moise fusese desființat (această desființare nu a avut loc până la moartea lui Cristos cu multe secole mai târziu). Legământul urma să fie unul al credincioșiei, exprimând credincioșia reînnoită față de legământul lui Dumnezeu cu poporul Său ales. Faptul că Ezechia a încheiat un astfel de legământ al credincioșiei față de închinarea și slujba lui Dumnezeu a fost ca și cum legământul legii ar fi fost inaugurat din nou față de Israel. Și efectul era de a abate mânia divină de la națiunea Israelului.

25. Slujitorii lui Dumnezeu de la templu trebuiau să adopte o rol conducător în acest efort față de credincioșia și integritatea pentru Iehova Dumnezeu. Ezechia a avertizat pe preoții și Leviții de la templu: Nu fiți neglijenți cu privire la lucrarea de curățire și reconstrucție a închinării lui Iehova și la organizarea acesteia. Răscumpărați vremea pentru stabilirea tuturor lucrurilor, a închinării și a serviciului Teocratic. Închinarea lui Iehova în neprihănirea ei, în frumusețea sfințeniei ei trebuie restatornicită, și toate acestea pentru justificarea Numelui Său și ca o mărturie a supremației și divinității Lui. Știind că Dumnezeu îi alesese și că aveau prin urmare ordinarea divină, Leviții au putut să meargă înainte în slujba lui Dumnezeu cu încredere, netulburați de nemulțumirea lui Satan și a demonilor lui, și de preoții lui Baal ai religiei și de protestatarii ne-teocratici care doreau și preferau „locurile înalte” ale jertfei și ale arderii tămâii. Templul este locul decretat în mod legal pentru închinarea unită a lui Dumnezeu.

26. Faptele istorice din și după anul 1918 arată o acțiune paralelă cu cea a lui Ezechia cu privire la slujitorii de la templu. Primăvara anului 1919 a fost marcată de eliberarea din închisoarea nedreaptă a acelor servi acuzați în mod fals care erau principali în lucrarea de mărturie a lui Dumnezeu și în corporația legală, Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere. Acesta a fost un semn că Împăratul Isus Cristos rupea gratiile religios-totalitare și deschidea larg ușile templului pentru serviciul lui Iehova. El a strâns la Sine la templu o rămășiță credincioasă a celor consacrați de pe pământ care fuseseră unși cu spiritul lui Dumnezeu ca martori însărcinați și ordinați de El. Înaintea acestora El a pus lucrarea de mărturie a lui Iehova. Acum ușile templului pentru închinare sunt deschise. Rămășiței credincioase care a răspuns apelului la serviciul templului, de atunci încolo, Cristos Isus, „fiul lui David”, i-a spus:

27. „Aceste lucruri le spune Cel ce este Sfânt, Cel ce este Adevărat, cel ce are cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu închide; și Cel ce închide, și nimeni nu deschide; Știu faptele tale: Iată, am pus înaintea ta o ușă deschisă, și nimeni n-o poate închide; căci ai puțină putere, și ai păzit cuvântul Meu, și n-ai negat numele Meu. Iată, îi voi face din sinagoga lui Satan, care spun că sunt Iudei, și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină să se închine înaintea picioarelor tale, și să știe că te-am iubit...Pe cel ce biruiește îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu, și nu va

mai ieși afară din el; și voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu (Iehova), și numele orașului Dumnezeului Meu, care este noul Ierusalim, care se pogoară din cer de la Dumnezeul Meu; și voi scrie pe el Numele Meu cel nou”. – Apoc. 3:7-12.

28. Prin intermediul articolelor publicate în Turnul de Veghere s-a atras atenția asupra împlinirii profeției divine. Astfel Isus Cristos, Împăratul, a atras atenția asupra ușii deschise și a poruncit rămășiței Lui credincioase de urmași adevărați pe pământ să intre în serviciul lui Iehova ca martori și vestitori ai Împărăției Lui. A existat o adunare a celor din rămășiță de pe tot pământul într-o unitate a serviciului, folosind ca instrument Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere și corporațiile ei legale. În Septembrie 1919, convenția internațională a martorilor lui Iehova la Cedar Point, Ohio, care a avut ca temă reluarea neînfricată a lucrării lui Iehova ca vestitori ai Împărăției Lui, a dat un stimulent puternic adunării rămășiței consacrate de închinători credincioși ai lui Iehova. Convenția internațională trei ani mai târziu în același loc, adică, în 1922, și la care a fost anunțat cu putere sloganul „Vestiți Împăratul și Împărăția Lui”, a adăugat un impuls suplimentar pentru adunarea întregii rămășițe unse într-o unitate a serviciului în organizația Teocratică a lui Dumnezeu sub Cristos Isus, Împăratul.

29. Împăratul a cerut o reînnoire a credințioșiei lor în serviciul lui Dumnezeu, și rămășița a intrat într-un legământ de credințioșie, pentru a-și păstra integritatea față de Iehova Dumnezeu ca martorii Lui adevărați și credincioși. Prin publicațiile periodice, regulate ale Societății Turnului de Veghere, Împăratul Cristos Isus a subliniat în mod clar însărcinarea rămășiței primită de la Iehova Dumnezeu de a fi martorii Lui sau servii evangheliei Lui, în ciuda obiecțiilor din partea tuturor religioniștilor. Din Cuvântul lui Dumnezeu, Împăratul a arătat clar membrilor rămășiței că Iehova Dumnezeu și Cristosul Său sunt „Stăpânirile Înalte” cărora ei trebuie să se supună și de care trebuie să asculte; și că există doar o singură cale și un singur loc unde să se închine Dumnezeului adevărat Iehova, și aceasta este printr-un serviciu unit a Lui în organizația Lui Teocratică sub Împăratul Isus Cristos. Publicațiile revistei *Turnul de Veghere* și alte publicații ale Societății din 1919, distribuite în toată lumea, sunt dincolo de a-i răsturna ca martori față de cele anterioare ca fiind fapte adevărate. Toate acestea mărturisesc că rămășița credincioasă consacrată a lui Iehova nu a fost neglijentă de-a lungul anilor, ci a fost activă în îndeplinirea ordinării ei primită de la Iehova Dumnezeu.

30. Ne întoarcem din nou la raportul din vechime al activităților tipice care au prefigurat eliminarea religiei din cadrul organizației vizibile a lui Dumnezeu care chiar a avut loc. Citim: „Atunci Leviții s-au sculat,...și au adunat pe frații lor, și s-au sfințit, și au venit, după porunca împăratului, și după cuvintele Domnului, să curețe casa Domnului. Și preoții au intrat înăuntrul casei Domnului, ca s-o curețe, și au scos toate necurățiile pe care le-au găsit în templul Domnului, în curtea casei Domnului. Și Leviții le-au luat, ca să le ducă afară în pâraul Chedron. Au început în prima zi a lunii întâi (Nisan) să sfințească, și în ziua a opta a lunii au venit la pridvorul Domnului; astfel, ei au sfințit casa Domnului în opt zile; și în a șaisprezecea zi [sau la două zile după ziua de paște anuală] a lunii întâi au terminat. Apoi s-au dus la împăratul Ezechia, și au spus: Am curățat toată casa Domnului, și altarul arderilor de tot, cu toate vasele lui, și masa pâinilor pentru punerea înainte, cu toate vasele ei. Mai mult, toate vasele, pe care Ahaz în timpul domniei lui le-a lepădat în fărădelegea lui, le-am pregătit și sfințit, și, iată, ele sunt înaintea altarului Domnului”. – 2Cron. 29:12-19.

31. Ca și în acel tablou tipic din vechime, tot așa în timpul celor nouăsprezece secole până în acest an 1945, religia a contaminat tot ceea ce are legătură cu creștinismul adevărat. Religia, care este demonism, l-a pângărit și l-a îngreunat cu gunoiul necurat al accesoriilor, doctrinelor,

tradițiilor, al sistemului clerului, ritualurilor, și al sărbătorilor demonismului. (A se vede cartea Cardinalului Newman, „Un Eseu despre Dezvoltarea Doctrinei Creștine”, capitolul 8; și *Religie*, paginile 56, 57). Religia a îndepărtat „vasele” potrivite pentru serviciul Domnului și a înlocuit și a adăugat lucrurile interzise ale demonismului. Prin urmare, ea a ascuns adevărul Bibliei și închinarea corectă a lui Dumnezeu de la multele adunări ale oamenilor.

32. Cristos Isus, Împăratul lui Iehova la templu, este și Marele Preot al lui Dumnezeu. Zelul Lui pentru casa lui Dumnezeu nu a putut lăsa contaminarea prin religie sau demonism să rămână peste organizația vizibilă a lui Dumnezeu, nici să lase religia să împiedice și să tulbure în continuare închinarea corectă a singurului Dumnezeu adevărat și viu. Prin urmare, din 1919 încoace lucrarea de curățire a închinării templului a mers înainte și a fost făcută de urmașii Săi, martorii lui Iehova, de toate petele și păcatele chinuitoare ale religiei. Numai așa mânia divină a fost abătută de la ei. Cristos Isus i-a condus în restatornicirea și șlefuirea adevărului și în curățarea organizației Teocratice vizibile de toate necurățiile religiei și de robia ei. El a spus cândva: „Adevărul vă va face liberi”. (Ioan 8:32); și El a condus rămășița Lui înainte în plinătatea libertății cu care Cristos Isus ne eliberează de religie și de captivitatea ei în organizația lui Satan. În timpul acestei lucrări creștine reconstructive și a restatornicirii adevărului curat al Bibliei și al închinării, forțele unite ale religiei și aliații ei politici și comerciali au luptat împotriva lucrării de învățare a Bibliei făcută de martorii lui Iehova sub Cristos Isus. Lupta religiei împotriva acestora a fost o luptă împotriva lui Dumnezeu și a Împăratului Său; dar ea a fost întotdeauna o luptă pierdută, și întotdeauna va fi așa.

ÎNCHINAREA LA TEMPLU ESTE RELUATĂ

33. Templul lui Dumnezeu este un loc fericit, un loc binecuvântat. În timpul domniei împăratului Solomon construirea templului la Ierusalim și sfințirea lui în toată slava, frumusețea și sfințenia lui au fost evenimente de bucurie și fericire excesivă. Iehova Dumnezeu însuși a luat parte la sfințirea lui prin manifestări miraculoase și impresionante ale norilor și focului plin de slavă din cer. (1Împ. 8; 2Cron. 5-7). La un nivel mult mai mare terminarea curățirii templului redeschis și restatornicirea și reluarea închinării unite a lui Iehova trebuia să fie, și chiar a fost, o ocazie de bucurie, fericire și laudă extremă. Cunoscând acest lucru, Ezechia care a fost inspirat divin a aranjat ca ocazia să fie marcată și respectată cu demnitate, grandoare și fericire. „Apoi împăratul Ezechia s-a sculat dis-de-dimineată și a adunat pe conducătorii orașului (Ierusalim) și s-a suit la casa Domnului. Și au adus șapte viței, șapte berbeci, șapte miei, și șapte țapi, ca jertfă de ispășire pentru împărăție, pentru sanctuar, și pentru Iuda. Și a poruncit preoților, fiii lui Aaron, ca să le aducă pe altarul DOMNULUI [Iehova].” – 2Cron. 29:20, 21.

34. Nu numai conducătorii, ci toată adunarea oamenilor din orașul Ierusalim, capitala Teocrației tipice, au fost prezenți să asiste la această reînnoire a închinării lui Iehova la templul Lui. Templul nu fusese curățat destul de repede pentru a sărbători redeschiderea templului prin respectarea Paștelui anual, care cădea pe 14 Nisam, câteva zile erau trecute. Pe lângă acest fapt, chiar înainte să se facă înjunghierea mielului pascal la templu în cursul pregătirii pentru sărbătoare a fost în conformitate cu sfințenia ca primul miel să fie adus la templu ca jertfă pentru păcatele conducătorilor și pentru popor așa cum a fost prescris în legea lui Dumnezeu. (Levitic 4). Prin dispoziția împăratului Ezechia, și cu cooperarea slujitorilor templului și a conducătorilor, acest lucru s-a făcut. Astfel ei au trecut să facă ispășirea pentru toată împărăția lui Iuda. – 2Cron. 29:22-24.

35. Ezechia a crezut în punerea tuturor slujitorilor templului la lucru. Hotărât ca mesajul laudei lui Dumnezeu să fie vestit, el a pus pe Leviți la locurile lor și i-a echipat ca să vestească bucuria ocaziei și să conducă în laudele lui Dumnezeu. „Și Ezechia a poruncit să aducă arderea de tot pe altar. Și când a început arderea de tot, a început și cântarea Domnului cu trâmbițele, și cu instrumentele rânduite de David, împăratul lui Israel. Și toată adunarea s-a închinat, și cântăreții (Leviți) au cântat, și au sunat din trâmbițe; toate acestea au continuat până s-a terminat arderea de tot. Și după ce au isprăvit cu arderea de tot, împăratul și toți cei ce erau prezenți cu el au îngenunchat, și s-au închinat. Mai mult, împăratul Ezechia și domnitorii au poruncit Leviților să cânte laudă Domnului cu cuvintele lui David, și ale văzătorului Asaf. Și au cântat laude cu bucurie, și-au plecat capetele și s-au închinat.” (2Cron. 29:25-30). La acel sunet voios al laudei lui Iehova cu ocazia templului Lui redeschis și curățit dumnezeii demoni ai religiei trebuie să fi tremurat de furie.

36. În conformitate cu acel tablou tipic, Împăratul Cristos Isus la templu a mijlocit pentru membrii rămășiței Lui credincioase de pe pământ și i-a curățat de nelegiuirea buzelor prin spiritul lui Dumnezeu. (Isa. 6:1-11). Rugăciunile lor pentru iertarea din partea lui Dumnezeu pe baza jertfei Lui au fost ascultate și au primit răspuns. Apoi Împăratul i-a echipat cu o cunoștință și înțelegere profundă a Cuvântului lui Dumnezeu, în special cu mesajul justificării numelui lui Iehova prin Împărăția Sa sub Cristos. Cu acest echipament, și cu Spiritul lui Dumnezeu care-I umplea, membrii bucuroși ai rămășiței au ieșit ca martori ai lui Iehova. Ei au vestit numele și Împărăția Lui pe cale orală, prin cărți, broșuri, reviste, tractate, radio, casetofoane ale mașinilor, fonografe portabile, și prin toate mijloacele pe care le-a asigurat Împăratul de la templu. Făcând aceste lucruri, ei s-au închinat lui Iehova Dumnezeu la templul Lui într-un mod adevărat, și Dumnezeu a fost mulțumit și a sprijinit lucrarea lor.

37. Împăratul Ezechia a reamintit oamenilor că ei trebuie să ofere sprijinul lor față de închinarea lui Iehova în templu. El a spus: „Acum că v-ați consacrat Domnului, apropiați-vă și aduceți jertfe și jertfe de mulțumire în casa Domnului”. Atunci adunarea Ierusalimului a răspuns cu recunoștință și cu o inimă liberă și generoasă. Au adus sute de arderi de tot, și alte 3 600 de dobitoace pentru jertfă. Arderile jertfelor de animale erau făcute pe altarul de cupru, care era înalt de cincisprezece picioare (4, 57 m) și treizeci de picioare pătrați (9, 144 m) deasupra, și care era în curtea preoților templului. „Dar preoții erau prea puțini, astfel că nu puteau să jupoaie toate arderile de tot; de aceea, i-au ajutat frații lor, Leviții, (care nu erau preoți), până s-a terminat lucrarea, și până se sfîntiseră și ceilalți preoți; căci Leviții au fost mai cinstiți la inimă să se sfîntească decât preoții. De altfel arderile de tot erau din abundență, cu grăsimea jertfelor de pace, și cu jertfele de băutură pentru toate arderile de tot.” – 2Cron. 29:31-35.

38. Acest lucru este în acord cu faptul că din 1918 cei din rămășița consacrată a lui Dumnezeu trebuie să se curețe de petele și piedicile religiei. Oportunitățile pentru lucrarea de mărturie erau abundente, și lucrătorii erau puțini. Prin urmare, în timp ce lucrarea de mărturie mergea înainte, tot mai mulți din cei ce auzeau au părăsit religia și s-au consacrat lui Dumnezeu și pe aceștia Iehova i-a adăugat la rămășița Lui consacrată și a pus peste ei responsabilitățile serviciului ca martori ai Lui. Astfel, toată rămășița de pe întreg pământul s-a unit în a aduce jertfă de laudă.

39. Un singur lucru nu trebuie trecut cu vederea. Restaurarea templului pentru închinarea lui Dumnezeu nu numai că a asigurat o slujbă pentru toți Leviții, preoții și non-preoții, ci a solicitat slujbele slujitorilor care nu erau Leviți, așa-numiții „Netinimi”- slujitori ai Templului. Ei nu erau deloc Israeliti; dar ei abandonaseră demonismul și deveniseră devotați slujbei lui Iehova la templu

Lui din Ierusalim, acordând ajutor Leviților, chiar dacă în moduri umile de slugi. Acești slujitori ai templului trebuie înțeleși ca făcând-și partea lor la această reluare a închinării lui Iehova la templul lui, chiar dacă ei nu sunt menționați. Nu există nici o îndoială că ei s-au bucurat cu națiunea aleasă a lui Iehova. Acest fapt ilustrează cu credincioșie că, datorită proclamării Împărăției de rămășița de martori ascultători ai lui Iehova din și după 1919, multe persoane din afara rămășiței au văzut lucrarea de reconstrucție a închinării lui Iehova în curs de desfășurare. Ei au arătat bunăvoință față de Iehova și poporul Lui organizat prin abandonarea religiei și trecerea de partea organizației Lui Teocratice, Împărăția Lui. Cristos Isus, Bunul Păstos, a adus pe aceste „alte oi” ale Lui la templu, unde există multe oportunități pentru serviciu ca tovarăși și ajutoare pentru rămășița de la templu. Ei și-au exprimat apoi în bunăvoință consacrarea lor față de Iehova Dumnezeu și Împărăția Lui alăturându-se cu bucurie în slujba Lui la templu, „zi și noapte”. – 1Cron. 9:2; Ios. 9:22-27; Ioan 10:16; Apoc. 7:15.

40. Cât de plăcut a fost acest lucru se vede astăzi printre rămășița unsă a lui Iehova de la templu, și printre tovarășii numeroși cu bună voință, „alte oi” ale Domnului, care vor fi răsplățiți cu viață fără sfârșit pe pământ sub Împărăție pentru serviciul lor credincios pentru Iehova Dumnezeu la templul Lui. Acest motiv de recunoștință și bucurie copleșitoare la reluarea închinării credincioase și neînfricate a lui Iehova de când Împăratul Lui a venit la templu în 1918 răsună în aceste cuvinte ale istoriei: „Astfel, slujba casei Domnului a fost reluată. Și Ezechia s-a bucurat, și tot poporul (din Ierusalim), că Dumnezeu pregătise poporul; căci lucrul s-a făcut pe neașteptate”. – 2Cron. 29:35, 36.

41. Tot așa pe neașteptate s-a făcut un lucru asemănător și în 1919; și atât de brusc s-au întors mesele asupra dușmanilor religioși ai lui Iehova, și atât de rapidă ca la clipeala ochiului a fost eliberarea martorilor Săi asupriți și închinarea lor interzisă, încât a luat toată „creștinătatea” prin surprindere! Dar acesta a fost răspunsul la rugăciunea rămășiței credincioase a lui Iehova de pe pământ. Domnul Dumnezeu declarase că va scoate din națiunile lumesti un „popor pentru Numele Lui”. (Amos 9:12; Fapte 15:14). Acum redeschiderea bruscă a templului anti-tipic a lui Iehova prin Împăratul Său Isus Cristos în 1919 și adunarea rămășiței Lui credincioase și consacrate acolo au demonstrat în fața întregii lumi că El își pregătise un popor pentru numele Lui pe pământ. Răspunsul prompt al rămășiței față de lucrarea de mărturie reînceptă și reînnoită în 1919 a dovedit acest fapt. Și, de asemenea, în timp ce dușmanii uimiți și necăjiți privesc, martorii reînviați ai lui Iehova au urmat pe Împăratul lor Isus Cristos în lucrarea de reconstrucție; și serviciul în legătură cu închinarea la templul lui Iehova a fost pusă într-o ordine Teocratică bună. Jertfa laudei Lui arde intens în focul zelului pentru casa lui Dumnezeu; și anunțurile trâmbiței Împărăției Lui și cântările Scripturale ale slavei Lui se ridică de pe buzele servilor și martorilor Săi activi. Împăratul Isus Cristos se bucură la evenimentul binecuvântat. El poruncește rămășiței Lui credincioase de pe pământ să intre în bucuria Lui; și El face ca și „alte oi” ale Lui de la templu să tresalte de bucurie Teocratică înaintea Lui.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum s-a dovedit a fi profetic numele lui Ezechia despre faptele sale împărătești?
2. (a) Care rege în „Creștinătate” sau altundeva are convingerea curajoasă de a lua acțiune ca cea a lui Ezechia? (b) Care oameni de astăzi se bucură de avantajul curățării de către el a religiei, și cum stabilim identitatea lor?
3. La venirea lui Ezechia pe tron, în ce măsură era dominantă religia pe tot pământul?

4. Care a fost singurul lucru care putea salva regatul lui Iuda? și de ce indivizii de astăzi trebuie să analizeze acest fapt important și să acționeze înțelept?
5. Din ce punct de vedere au fost scrise Cronicile? și de ce domnia lui Ezechia este o perioadă însemnată care merită studiul nostru?
6. În ce capacitate specială a domnit Ezechia, și de ce?
7. Ce poruncă cu privire la studierea legii s-a aplicat regelui? și de ce a fost regatul lui Ezechia o Teocrație tipică?
8. Ce a ilustrat venirea lui Ezechia la tron în 745 î. Cr, și de ce?
9. Pentru ce, așadar, stabilesc acțiunile lui Ezechia un model? și cum este furnizată astfel o dovadă suplimentară că „regatul lui Dumnezeu este aproape”?
10. Conform relatării din 2 Regi, ce curs a adoptat Ezechia de la începutul domniei sale?
11. Despre ce ne amintește acțiunea promptă a lui Ezechia? și cine trebuie să lupte acum împotriva prezenței oștirilor religiei?
12. Cum diferă „Creștinătatea” în planificarea pentru lumea postbelică de Ezechia în cursul său?
13. Când, în timpul domniei sale, a deschis Ezechia ușile casei Domnului?
14. În ce limbaj a prezis Maleahi antitipul a ceea ce a făcut Ezechia? și cum calculăm timpul împlinirii finale a profeției lui Maleahi?
15. De ce a fost nevoie ca Ezechia să deschidă ușile templului și să le repare?
16. Ce spune 2 Cronici cu privire la zelul religios al regelui Ahaz? și la ce curs l-a condus acesta în timpul urgenței naționale?
17. Ce spune 2 Cronici cu privire la efectul practicilor religioase ale lui Ahaz? și prin urmare ce a văzut Ezechia că este nevoie când a urcat la tron?
18. Ce a văzut Ezechia a fi baza lucrării de reconstrucție și a fi în interesul Regatului?
19. În corespondența modernă a acestui lucru, ce a fost văzut a fi marea nevoie, și de ce?
20. Ce ilustrează devastarea templului făcută de regele Ahaz? și ce acțiune a fost, așadar, necesară?
21. Cum a lovit Ezechia la rădăcina problemei, și a avut grijă de personalul de la templu?
22. Ce instrucțiuni și sfaturi a dat el preoților și leviților la templu?
23. De ce nu pot nega națiunile religioase în starea lor prezentă cuvintele lui Ezechia împotriva religiei? și cu ce slogan modern sunt în acord cuvintele lui?
24. Ce legământ le-a propus Ezechia să facă? și de ce?
25. Ce parte trebuie să ia slujitorii de la templu în acest efort? și de ce așa cu încredere?
- 26, 27. Din 1918 ce corespunde cu acțiunea lui Ezechia față de templu și slujitorii săi leviți?
28. Cum a continuat Regele Isus Cristos cu strângerea rămășiței templului în unitatea slujbei?
29. Cum a dat Regele instrucțiuni și sfat ca ale lui Ezechia rămășiței de la templu? și ce dovedește că aceasta nu a fost neglijentă?
30. Cum a ajuns la final curățarea și remobilarea templului din Ierusalim?
31. Ce corespunde în antitip cu haosul pe care l-a făcut religia atunci cu interiorul templului și vasele lui?
32. Cum a fost curățată această contaminare din 1919 încoace, și sub ce împotrivire?
33. De ce reluarea închinării la templu ar trebui să fie o ocazie însemnată? și cum a procedat Ezechia pentru a-o marca astfel?
34. De ce nu putea fi marcată acea ocazie prin celebrarea paștelui? și ce a fost necesar mai întâi?
35. Cum a pus Ezechia slujitorii de la templu să lucreze și cum a făcut ocazia una de a lăuda pe Iehova?
36. Care este antitipul acestei aducerii de jertfă pentru păcate și această cântare a laudelor lui Iehova?
37. Cum a încurajat Ezechia susținerea templului, și cu ce răspuns?
38. Pentru a corespunde cu acea sanctificare progresivă a preoților atunci, ce fapte există din 1918?
39. (a) Cu privire la cei care fac un serviciu la templul din Ierusalim, ce fapt important nu trebuie trecut cu vederea? Pe cine ilustrează acești slujitori, și de când și cum au intrat ei în slujba de la templu?
40. Pentru care sentimente și expresii a fost aceasta o cauză, atât în tip, cât și în antitip?

41. Cum este adevărat în antitip că „lucrul s-a făcut pe neașteptate”? și cum și-a exprimat bucuria Regele?

ZEL EXEMPLAR

Servul Ales zelos, sau Slujitorul Ales, a lui Iehova Dumnezeu este Cristos Isus, Fiul Său preaiubit, așa cum a fost prezis la Isaia 42:1. Iehova a folosit slujitori credincioși din vechime, denumiți de El ca „profeți”, pentru a face lucrarea în numele Lui. Acei profeți și lucrarea lor au prefigurat lucrarea mai mare care urma să se facă în viitor. Profetul Ilie l-a slujit cu credincioșie pe Iehova Dumnezeu, și el a fost folosit de Iehova ca să exprime repulsia Lui față de religia Diavolului, Baalismul. Ilie și lucrarea lui au prefigurat lucrarea făcută de poporul credincios de pe pământ sub îndrumarea lui Isus Cristos, Servul Ales al lui Dumnezeu, pentru perioada din jurul anului 1878 d. Cr. până în anul 1918. Ilie a fost luat într-un vârtej de vânt, și Elisei l-a succedat în slujba de profet și slujitor al lui Dumnezeu. Lucrarea pe care Elisei a făcut-o după aceea a prefigurat lucrarea făcută pe pământ de urmașii credincioși ai lui Isus Cristos, făcută sub îndrumarea lui Isus Cristos, Servul Ales al lui Dumnezeu, din și după momentul în care El a venit la templul lui Iehova în anul 1918. – Mal. 3:1-3; 4:5, 6.

Activitatea zeloasă în slujba lui Dumnezeu i-a adus pe Ilie și pe Elisei în contact cu un căpitan militar numit Iehu, care a devenit împărat al lui Israel. Împăratul Iehu a fost un tip sau o imagine profetică a Servului Ales al lui Iehova, Cristos Isus și, uneori, el a mai prefigurat și pe urmașii credincioși ai lui Cristos. Împlinirea dramei profetice care-l implică pe Iehu trebuia să aibă loc după ce Domnul Isus a venit la templul lui Iehova în 1918 d. Cr. Căpitanul Iehu, în slujba împăratului Ahab al lui Israel, a intrat în contact cu profetul Ilie, și a trăit pentru mai bine de douăzeci și opt de ani din perioada profetului Elisei. Aceasta pare să însemne că, în timpul anilor din 1878 până în 1918, în general cunoscută ca „perioada lui Ilie”, Iehova a început să pregătească un popor ca să fie martorii Lui la sfârșitul lumii, și cei care s-au dovedit credincioși în timpul acelei perioade au fost aduși în „perioada lui Elisei”, care a început în 1918 d. Cr.; și că acești credincioși au fost făcuți membri ai organizației Teocratice a lui Iehova și prin urmare, au fost desemnați ca și „clasa servului înțelept și credincios”. Aceasta ar arăta că martorii lui Iehova sunt incluși în împlinirea dramei lui Iehu.

În susținerea concluziei de mai sus cum că Iehu l-a ilustrat pe Servul Ales a lui Iehova, vă rugăm să rețineți următoarele. Iehu s-a născut sub legământul legii lui Iehova în națiunea Israelului și a fost prin urmare, un Israelit, într-o relație de legământ cu Iehova. Faptul că Iehu a fost împotriva închinării la Baal este o dovadă suplimentară că El a fost în favoarea Domnului Dumnezeu. – 2Împ. 13:1-6; 14:23-27.

Numele *Iehu* înseamnă *Iehova este El*. Numele lui este categoric în atragerea atenției asupra faptului că Iehova este Cel ce este Suprem. Acesta este același fapt asupra căruia rămășița martorilor lui Iehova sub marele Lui Serv Isus Cristos atrage atenția oamenilor. Mai mult, numele tatălui și bunicului lui Iehu sunt semnificative. *Iosafat*, numele tatălui lui Iehu, înseamnă *Iehova-judecat*, adică, *Iehova-apărat!* Și *Nimși*, numele bunicului lui Iehu, înseamnă *eliberat*, fiind legat de numele *Moise*, referindu-se la faptul că Moise a fost scos din fluviul Nil. Luată împreună, cele două nume Nimși și Iosafat s-ar aplica la ceea ce este scos sau tras afară și folosit pentru justificarea numelui lui Iehova la sfârșitul lumii.

Iehova a fost acela care a dat ordin pentru ungerea lui Iehu ca împărat peste împărăția lui Israel. (1Împ. 19:15, 16). Prin urmare, ungerea lui a fost făcută de Iehova. Superiorul lui Iehu, împăratul Ahab, nu a fost niciodată uns de Iehova. După cum dezvăluie raportul, se pare că Iehu a fost singurul om uns vreodată prin ordinul lui Iehova ca să fie împărat peste acea împărăție a lui Israel formată din zece seminții. Cuvintele originale ale lui Dumnezeu pentru profetul Ilie au fost: „Și pe Iehu, fiul lui Nimși, să-l ungi ca împărat peste Israel”. Ulterior, succesorul lui Ilie, Elisei, acționând sub îndrumarea Domnului, a învățat pe „tânărul” lui să meargă și să facă ungerea, spunând: „Și când ajungi acolo, să cauți pe Iehu, fiul lui Iosafat, fiul lui Nimși, și să intri, și să-l ridici din mijlocul fraților lui, și să-l aduci într-o cameră interioară; apoi să iei sticlucă cu untdelemn, și să-l torni pe capul lui, și să zici: Așa zice Domnul: Te-am uns împărat peste Israel. Apoi să deschizi ușa, și să fugi, și să nu zăbovești”. Raportul este: „Și el s-a sculat și a intrat în casă; și i-a turnat untdelemnul pe cap [lui Iehu], și i-a spus: Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: Te-am uns împărat peste poporul Domnului, peste Israel”. – 2Împ. 9:2, 3, 6.

Astfel, Iehu a fost uns și însărcinat în mod corespunzător ca nimicitor al lui Iehova ca să extermină închinarea lui Baal, sau a Diavolului, din Israel. Însărcinarea lui dată în mod divin așa cum a fost spusă lui de „tânăr” a fost: „Și să lovești casa stăpânului tău Ahab, ca să pot răzbuna sângele slujitorilor Mei, profeții, și sângele tuturor slujitorilor Domnului, asupra Izabelei. Căci toată casa lui Ahab va pieri; voi nimici pe oricine ține de Ahab, fie rob, fie slobod în Israel; și voi face casei lui Ahab asemenea casei lui Ieroboam, fiul lui Nebat, și asemenea casei lui Baeșa, fiul lui Ahia; și câinii vor mânca pe Izabela [nevasta lui Ahab] în ogorul lui Izreel, și nu va fi nimeni s-o îngroape”. – 2Împ. 9:7-10.

Iehu și-a îndeplinit însărcinarea. La 2Cronici 22:7, 8, se spune: „Și s-a întâmplat, atunci când se răzbuna împotriva casei lui Ahab”; cuvinte care dovedesc că el a fost un nimicitor. În îndeplinirea însărcinării Lui de la Domnul, Iehu a câștigat un „bine făcut” sau aprobarea Lui, și din acest motiv Iehova a încheiat legământul cu Iehu pentru împărăție, adică, ca fiii lui Iehu să continue să domnească pe tronul lui Israel. (2Împ. 10:30). Această afirmație că fiii lui vor domni timp de patru generații a însemnat o succesiune completă la tron. Astfel Iehu și casa lui au ocupat tronul lui Israel timp de o sută de ani; Iehu însuși a domnit douăzeci și opt de ani.

Cu ani înainte, predecesorul lui Elisei, Ilie, înjunghiase patru sute cincizeci de preoți ai lui Baal după proba cu foc de pe Muntele Carmel. O astfel de lucrare de masacrare, împăratul Iehu a reprodus-o, numai la o scară mult mai mare. (1Împ. 18:40; 2Împ. 10:18-25). Astfel Ilie a dat startul lucrării de masacrare împotriva închinării lui Baal, iar Iehu a încheiat acea lucrare. (2Împ. 10:28). Pe lângă aceasta, un alt punct în favoarea lui Iehu este acela că el a fost împotriva Izabelei. El a mers peste Izabela într-un dispreț total după ce ea fusese aruncată de pe fereastră de eunucii ei, și caii lui au călcat-o în picioare până la moarte, după care câinii au devorat-o, în împlinire a profeției lui Dumnezeu. El a avut și a manifestat spiritul slujind ca un exemplu pentru poporul consacrat al lui Iehova care au și manifestă spiritul împotriva lui Izabela descris în Apocalipsa 2:20-23. Iehu a fost un justificator al cuvântului lui Iehova, prin faptul că el a împlinit cuvântul lui Iehova rostit de profetul Lui Ilie împotriva lui Ahab și Izabela. În această lucrare el a mai încheiat ceea ce Ilie începuse. Ilie a chemat foc din cer în prezența profeților lui Baal și a lui Ahab, la muntele Carmel, și rugăciunea lui a fost: „Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca acest popor să cunoască că Tu ești Domnul Dumnezeu.” (1Împ. 18:37). Aceea a fost o justificare a renumelui lui Iehova, dar nu a fost suficientă ca să aducă reformarea împăratului Ahab și a împărătesei Izabela. Închinarea la Baal a continuat în tărâmul lor, și Domnul Dumnezeu l-a folosit pe Iehu să

justifice cuvântul și numele Lui în legătură cu distrugerea închinării lui Baal. – 2Împ. 9:25-37; 10:9-11.

Iehu era un om de luptă. El era în trupa carelor împăratului și era un căpitan în armata lui Israel. Oricând Iehova favoriza armata Israelului, acea armată era victorioasă împotriva dușmanului, și prin urmare, armata a devenit și a fost armata Domnului oștirilor. Acest lucru fiind adevărat, înseamnă că și Iehu a fost un căpitan în armata Domnului oștirilor, (1Împ. 20:1-30; 2Împ. 3:5-25; 6:24-33; 7:1-16). Iehu era cunoscut și recunoscut din pricina conducerii sale rapide, deoarece el a mânat „furios”, ca un nebun. (2Împ. 9:16, 20, *margin*). Faptul că Iehu a fost asociat cu carele de război ale lui Israel ar sugera că cei care îndeplinesc diferitele trăsături ale imaginii lui Iehu trebuie să aibă de a face și sunt asociați cu „carele heruvimilor”, adică, carul de război al organizației puternice a lui Iehova care include pe heruvimi și ale fapte spirituale. Profetul Ezechiel a avut o viziune a „carului” lui Iehova însoțit de heruvimi, iar Scripturile și faptele arată căci „carul” ilustrează organizația mare a lui Iehova. (1 Cron. 28:18; Ezec. 1:10). Sunt multe alte scripturi care asociază carele cu Iehova în timpul Lui de război împotriva organizației rele a Diavolului. – Ps. 68:17; Naum 2:3; Hab. 3:8; Ps. 104:3.

Astfel s-a întâmplat căci cuvântul lui Iehova cu privire la casa lui Ahab și a Izabelei a fost pe deplin justificat prin distrugerea acelei case rele. La timpul hotărât Iehova Dumnezeu va justifica în întregime cuvântul și numele Său cu privire la Satan Diavolul și organizația Lui prin distrugerea completă și totală a acesteia. Când împăratul Iehu terminase lucrarea, și o terminase bine, cu privire la casa lui Ahab și a Izabelei, el nu a făcut încă totul în lucrarea de nimicire așa cum i-a fost specificat în însărcinarea lui Iehova. El a trebuit să mai facă ceva în ascultare de Domnul Dumnezeu.

Iehu avea mult zel pentru Iehova; și acesta este un alt motiv pentru care el l-a prefigurat pe Cristos Isus, Nimicitorul regal. Cu privire la Isus a fost profețit: „Căci zelul casei Tale m-a mâncat, și ocările celor ce Te-au batjocorit au căzut peste Mine”. (Ps. 69:9; Ioan 2:17). Așa este zelul specific pentru casa împărătească a lui Iehova. Un zel asemănător a fost manifestat pentru Domnul oștirilor de Ilie. Cu privire la acest aspect, după ce Ilie ucisese pe profeții lui Baal și apoi s-a dus și s-a ascuns într-o peșteră la Muntele Horeb, departe de amenințările Izabelei, el a spus ca un răspuns la o întrebare din partea Domnului cu privire la motivul pentru care se afla acolo: „Am fost foarte zelos pentru Domnul, Dumnezeul oștirilor”. Cuvântul *zelos* în acel verset (1Împ. 19:10) înseamnă același lucru ca și zelul menționat în Psalmul 69:9, cuvintele *zelos* și *zel* având același cuvânt ca rădăcină a lor. Iehova este un Dumnezeu gelos sau zelos. „Căci Domnul, Dumnezeul tău este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos.” – Deut. 4:24; 5:9; Ex. 20:5.

Referitor la întemeierea Guvernului Neprihănit sub Mai Marele Iehu, Împăratul Cristos Isus, este scris: „Zelul Domnului oștirilor va face aceasta”. (Isa. 9:7). În alte scripturi cuvintele „zel” și „gelos” sau „zelos” sunt aplicate servilor lui Iehova, toate aceste cuvinte având aceeași rădăcină. Când Pavel se apăra înaintea Iudeilor, el a spus despre sine: „Eu sunt Iudeu... și învățat după maniera perfectă a legii părinților, și am fost zelos pentru Dumnezeu, cum sunteți și voi toți azi”. (Fapte 22:3). El a mai scris: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie Dumnezeiască”. (2 Cor. 11:2). Rămășița martorilor lui Iehova care este unsă cu Spiritul lui Dumnezeu ca să facă lucrarea Lui, trebuie să aibă același zel pentru Iehova. După cum este scris: „Isus Cristos... S-a dat pe Sine pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să curețe pentru Sine un popor special, zelos pentru fapte bune”. (Tit 2:13, 14, și Fil. 3:6; Col. 4:13). Așa cum sunt folosite în versetele de mai sus cuvintele *zelos* și *gelos* nu înseamnă rea-voință, sau ură sau invidie, ci înseamnă o hotărâre

puternică, de neclintit de a îndeplini planul neprihănit al lui Iehova Dumnezeu, pentru ca fiecare să-și îndeplinească însărcinarea.

Când a plecat să șteargă casa lui Ahab, Iehu a mânat furios, ca un nebun, și cu o hotărâre de neclintit și de nezdruccinat pentru a nu permite ca ceva să-l împiedice în realizarea planului pentru care a fost însărcinat. Chiar în momentul ungerii sale, când a primit însărcinarea lui, el și-a pornit trupa sa militară să îndeplinească acea însărcinare. Când mesagerul împăraților dușmani au ieșit din oraș și s-au apropiat de el și l-au întrebat de ce mână așa spre oraș, el i-a spus: Pleacă din calea mea; treci înapoia mea; nu am timp de pierdut cu tine”. (2Împ. 9:16-20). Tot așa când Cristos Isus a primit ordinul de la Iehova Dumnezeu să iasă și să domnească în mijlocul dușmanilor Săi, El a început „războiul în cer” și l-a izgonit pe Satan și pe îngerii lui din cer și i-a aruncat jos pe pământ. Mai mult, Scripturile arată că imediat ce lucrarea de mărturie referitoare la Împărăția lui Dumnezeu este terminată de martorii lui Iehova conform voci Lui, atunci Isus va acționa fără întârziere și nu va permite ca nimic să-L împiedice în nimicirea dușmanului, adică, toată organizația rea a lui Satan. – Ps. 110:1-6; Apoc. 11:17-19; 12:7-12; Mat. 24:14, 21, 22; Ps. 45:3, 4.

Membrii rămășiței unse acum de pe pământ, fiind membrii ultimi ai „trupului lui Cristos”, trebuie să aibă același zel ca cel care a fost manifestat de împăratul Iehu. Faptul că membrii rămășiței văd și înțeleg că Împărăția lui Iehova prin Cristos Isus este aproape ar trebui să-i determine să fie sânguincioși în îndeplinirea lucrării lor de mărturie până când cade fiecare vestigiul al organizației dușmanului. (Isa. 6:9-12). Iehova Dumnezeu a poruncit ca lucrarea de mărturie să fie făcută înainte ca să înceapă lucrarea de distrugere a Armagedonului; și membrii rămășiței sunt zeloși s-o facă acum, foarte hotărâți ca, prin harul lui Dumnezeu nimic să nu-i împiedice de la a face această lucrare cu credincioșie. Pentru ei se aplică foarte bine cuvintele: „M-am gândit la căile mele, și mi-am îndreptat picioarele spre mărturiile Tale. M-am grăbit, și nu am pregetat să păzesc poruncile Tale. Zelul meu m-a mâncat, pentru că dușmanii mei au uitat cuvintele Tale”. – Ps. 119:59, 60, 139.

Făcând acest lucru în numele lui Iehova oștirilor, membrii rămășiței unse trebuie să „conducă rapid”, chiar dacă mulți îi numesc „perverși nebuni” pentru că fac acest lucru. Dar nu contează ceea ce spune dușmanul; membrii rămășiței fac acest lucru cu bucurie, și ei au acum mulți tovarăși binevoitori care arată același zel pentru Iehova.

IONATAN, UN PRIETEN ÎN TIMP DE NEVOIE

„Prietenul adevărat iubește oricând și în nenorocire ajunge ca un frate” (Prov. 17:17). Nu există mai uimitoare ilustrare a acestui principiu în rândul omenirii imperfecte, decât prietenia iubitoare dintre Ionatan și David. El nu a fost dintre acei numeroși, cunoscuți ca prieteni de timpuri favorabile, ci a ieșit în prim plan în timp de nevoie sau adversitate. Atașamentul și sprijinul său față de David, a fost o exemplificare a iubirii sau devotamentului neegoist, ce a însemnat pentru el renunțarea voluntară la orice pretenție la tronul lui Israel. Mai mult decât atât, el și-a pus viața în primejdie în interesul prietenului său David, acesta fiind și sensul cuvintelor celui mai mare Prieten al omenirii, alături de Iehova Dumnezeu, Christos Isus: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13). Cu siguranță, el nu se compară cu cei trei prieteni falși ce s-au grăbit a fi alături de Iov într-un timp de probă a păstrării integrității sale. Ionatan a fost un prieten adevărat, întrucât a fost un prieten în timp de necesitate sau nevoie.

Ionatan a fost nu doar un adevărat prieten iubitor al lui David, ci și un iubitor al neprihăririi un prieten sprijinitor al Teocrației. În fapt, evenimentele de mai târziu l-au făcut un sprijinitor al cauzei lui David, Ionatan fiind mult mai în vârstă decât acest rege păstor. Primul eveniment înregistrat despre el este cu opt ani înainte de nașterea lui David, la acel timp Ionatan fiind un războinic peste miile de luptători ai lui Israel. În armonie cu Numeri 1:3, el trebuie să fi avut cel puțin 20 de ani. Dragostea sa pentru neprihănire și ura față de filistenii nedrepti l-au condus la începerea unui asalt împotriva lor, ce a constituit punctul culminant al unor bătălii (1Sam. 13:1-4). În continuarea acestui eveniment, Saul, cuprins de panică, printr-o obraznică neascultare față de Domnul, a pierdut dreptul de domnie pentru fiul său Ionatan. – 1Sam. 13:9-14.

În contrast adânc cu Israelul ca întreg, Ionatan era înarmat și echipat pentru luptă, (1Sam. 13:19-22) mai mult decât atât, el nu dorea ca acesta să stea inactiv. Credința sa și zelul pentru Teocrație l-a mișcat pentru o acțiune agresivă față de filistenii păcătoși. Ionatan, împreună cu cei ce-i purta armele, s-au depărtat în liniște de cei șase sute ce erau cu Saul în Ghibeaa. Cuvintele lui Ionatan rostite celui ce-i purta armele, au fost potrivite credinței lui: „Vino și să pătrundem până la straja acestor netăiați împrejur, poate că Iehova va lucra pentru noi, pentru că nimic nu împiedică pe Iehova să dea izbăvire printr-un mic număr, ca și printr-un mare număr”. „Iată-mă cu tine” i-a răspuns tovarășul lui Ionatan. Un plan de acțiune a fost schițat de Ionatan, în care a fost inclus un test care să indice voința Domnului în această chestiune. Ionatan nu era gata pentru o misiune grăbită în mod prostesc cu scopul de al face un erou al războiului, ci el a umblat în temere de Domnul. El știa că Iehova nu va lucra pentru aceia ce au stat trândavi acasă. – 1Sam. 14:1-10, *Am. Stan. Ver.*

Iehova a lucrat în folosul lui Ionatan. Strigătul zeflemitor al filisteanului, „suiți-vă la noi, ca să vă arătăm ceva” a venit ca un semn din partea Domnului că El va asigura victoria. Astfel că în locul lăudăroșiei filistene de a arăta ceva lui Ionatan, acest fiu al regelui lui Israel a avansat cu greu prin acești închinători la demoni culcându-i la dreapta și la stânga sa, cei căzuți au sfârșit prin acțiunea celui ce-i purta armele. Douăzeci de oameni au căzut sub furia acestei riposte neașteptate (1Sam. 14:12-14). Această probă în rândul liniilor inamicului nu s-a sfârșit acolo; forța spiritului lui Iehova lucra, iar de la acest mic început o ofensivă la scară mare s-a dezvoltat. Filistenii erau cuprinși de confuzie și au început să se lupte între ei. Saul și forțele sale s-au mișcat rapid spre liniile inamicului aruncându-se în bătălie, chiar și evreii ce locuiau în comunitățile filistene sau răsculat. Bărbații din Israel ce se ascuseseră în munții lui Efraim s-au unit urmărindu-i în luptă. Mica luptă deveni curând o derută în rândul filistenilor. „Iehova a izbăvit pe Israel în ziua aceea”. Credința vie a lui Ionatan în sprijinul lui Iehova l-a împins să înceapă bătălia și Iehova a terminat-o în mod glorios. – 1Sam. 14:15-23.

Cu această ocazie, viața lui Ionatan a fost primejduită mai mult de nebunia tatălui său, decât de săbiile filistenilor. Într-o emoțională ferveare religioasă, Saul a făcut un legământ irațional, ca nici unul din popor să nu guste din hrană. De parcă ar fi urmat aceea școală a religioșilor ce consideră evlavia ca manifestându-se prin propria pedepsire a corpului la durere sau disconfort. Regula scripturală este ca aceia care luptă sau lucrează, să se hrănească. Saul, având vederea scurtă, nu a știut că stomacul plin asigură marșul armatei. În orice caz, Ionatan nu era în cunoștința legământului încheiat de tatăl său și a gustat din miere, „ochii i s-au luminat”, redându-i tăria (1Sam. 14:27, *Rotherham, Smith-Goodspeed*). Când a auzit despre legământ, el a răspuns: „Tatăl meu tulbură poporul, vedeți dar cum mi s-au luminat ochii, pentru că am gustat puțin din mierea aceasta! Negreșit, dacă poporul ar fi mâncat azi din prada pe care a găsit-o la vrăjmașii lui, n-ar fi

fost înfrângerea filistenilor mai mare?” (1Sam. 14:29,30). Mai târziu, când sorțul l-a descoperit pe Ionatan ca și călcător de legământ, iar Saul a dorit să aplice consecințele, poporul a venit în ajutorul lui Ionatan: „Ce! să moară Ionatan, el, care a făcut această mare izbăvire în Israel ? Niciodată! Viu este Iehova, că un păr din capul lui nu va cădea la pământ, căci cu Dumnezeu a lucrat el în ziua aceasta”. – 1Sam. 14:44,45.

După trecerea a douăzeci și cinci de ani de la prima referire la Ionatan în darea de seamă divină, cititorul vede o nouă față a lui Ionatan. De data aceasta, despre prietenul Ionatan și nu despre războinicul Ionatan. Este vorba despre credincioasa prietenie față de David așa după cum am menționat la început, care devine nota dominantă a acestui caracter biblic. Mai întâi a fost dramatica eliberare de îngrozitorul Goliat, adusă de Iehova prin brațul voinic al tânărului păstor. Fără îndoială, Ionatan a fost martor la calmul curajos al tânărului cu păr bălai, în timp ce l-a înfruntat pe gigantul filistean. El a putut vedea un adolescent împotriva lui Goliat, cum și-a vârât mâna în traista în care avea praștia, și-a potrivit piatra în aceasta, arcul de cerc descris de praștie până ce a eliberat piatra, a văzut cu răsuflarea întretăiată cum piatra asemenea unui proiectil a șuierat spre păgânul tiran. Cu o indescritibilă emoție a putut auzi și vedea cum aceea piatră cu o precizie mortală a zdrobit țeasta gigantului pătrunzând în cap după cum piatra se scufundă în apă (1Sam. 17:49). Momentul de tensiune dramatică trecu. Fără îndoială un chiot a ieșit din partea izraeliților și a lui Ionatan privind spre David cu un sentiment de respect, teamă și uimire cum tânărul a tras sabia împovărătoare a lui Goliat din teacă și reteză capul uriașului. – 1Sam. 17:48-52.

Dar înregistrarea afecțiunii tandre ce răsărea în sufletul lui Ionatan este redată în capitolul următor. Aici ne este relatat cum David răspunde întrebărilor lui Saul, iar capul monstruos al uriașului înfrânt era ținut în mâna acestui adolescent. Ca rezultat „sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el.” Aici a fost cazul unei iubiri adevărate, a unei iubiri neegoiste chiar de la prima întâlnire. A fost împlinirea poruncii „să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși” (Levitic 19:18). „Ionatan a făcut un legământ cu David, pentru că îl iubea ca pe sufletul lui. A scos mantaua pe care o purta, ca s-o dea lui David; și i-a dat hainele sale, chiar sabia, arcul și încingătoarea lui.” Prin aceasta Ionatan l-a recunoscut ca superior, unul special ales și folosit de Domnul. – 1Sam. 18:1-4.

Chiar și mai târziu Ionatan și-a dovedit prietenia și dragostea în orice împrejurări, chiar și în împotrivire. Saul deveni gelos nebunește față de David și căută multe căi de a-l ucide. Cu o ocazie, el căută să-l înduplece pe Ionatan să-l ucidă pe David. Ionatan s-a alăturat de partea armoniosului cântăreț al lui Israel, împotriva tatălui său. El l-a informat pe David de pericol și a stăruit față de Saul să nu verse asemenea sânge nevinovat. Saul a luat seama atunci la rugămintea lui Ionatan și a jurat zicând: „Viu este Iehova că David nu va muri” (1Sam. 19:1-6). Saul era un formalist față de legămintele și pedepsea pe cei ce le călcau, atunci când alții și nu el erau implicați. Vă amintiți timpul la care era în stare să îl ucidă pe Ionatan pentru călcarea unui legământ necugetat? Iată că doar după patru versete după legământul privitor la cruțarea lui David, Saul ne este descoperit ca încercând să-l pironească cu o sulită de perete!

În continuare, invidiosul Saul, în mod încăpățânat, a continuat urmărirea micuțului ucigaș al gigantului. Dar, Ionatan a rămas apropiat asemenea unui frate. (Prov. 18:24). Cu toate că l-a forțat într-o poziție de nelegiuit în Israel, David nu a pierdut prietenia lui Ionatan. Ionatan era în stare să-l ajute pe David cu vești dinăuntru și el a făcut aceasta (1Sam. 20:2). Aceasta a fost o conduită nepotrivită a lui Ionatan ca fiu sau o răzvrătire față de regele lui Israel. Ionatan a recunoscut că spiritul lui Dumnezeu s-a depărtat de la Saul și s-a așezat asupra lui David, că David era alegerea

lui Dumnezeu ca rege. El a arătat aceasta făcând un legământ cu David pentru ca bunătatea față de el și casa sa, după ce David va ajunge pe tron, să fie arătată, iar mai târziu a înnoit acest legământ în pădure, spunând: „Tu vei fi rege peste Israel, iar eu voi fi al doilea după tine” (1Sam. 20:13-17; 23:16-18). Nici o fisură despărțitoare între acești prieteni! Saul s-a străduit pentru aceasta, dar fără succes. El a apelat la egoismul personal, spunându-i lui Ionatan că nu v-a câștiga niciodată tronul, atâta timp cât David trăiește. Acest apel nu a trezit nici o coardă ca răspuns în devotamentul lipsit de egoism a lui Ionatan, iar într-un moment de furie tatăl a încercat să-și ucidă fiul. – 1Sam. 20:30-33.

Înnoirea legământului din pădure a fost ultima întâlnire între Ionatan și David. Mai târziu, Ionatan căzu în bătălia de la Ghilboa (1Sam. 31:1,2). David a plâns amarnic moartea prietenului său și a compus faimoasa „Cântare a arcului” în amintirea sa. Ionatan a fost elogiat drept curajos și puternic, unul care niciodată nu a întors spatele dușmanilor săi. Oda declară: „Arcul lui Ionatan nu da înapoi niciodată”. Mai mișcătoare sunt cuvintele aproape de încheiere „Mă doare după tine, frate Ionatane, tu erai plăcerea mea, dragostea ta pentru mine era minunată, mai pe sus de dragostea femeiască”. (2Sam. 1:17-27). David a îngropat oasele lui Ionatan și de asemenea a păstrat legământul, arătând bunătate față de fiul lui Ionatan, Mefiboșet, ce incidental este singura referire la viața de familie a lui Ionatan (2Sam. 4:4; 9:1-13; 21:7,12-14). Cu siguranță, Ionatan a fost un prieten și un dar al Domnului față de David într-un timp de extremă adversitate; acesta este și înțelesul numelui Ionatan, adică „darul lui Iah”.

Este multă însemnătate profetică în toate acestea. David l-a ilustrat în principal pe Isus Christos, dar de asemenea a preumbrit pe membrii trupului lui Christos. Vitejia lui Ionatan în războaie, înaintea apariției lui David, a ilustrat cursul credincioșilor din vechime, de dinaintea apariției lui Marele David pe scena pământului. Ionatan, în asocierea sa cu David, a preumbrit „alte oi” ale Domnului de astăzi, care-l recunosc pe Iehova și pe Mai Marele David ca „Înaltele stăpâniri”, care fac un legământ de consacrare prin Isus Christos și care stau neclintiți împreună cu „membrele picioare” ale trupului lui Christos în serviciul teocratic, în ciuda eforturilor religioșilor „Sauli” de ai separa. Cei doi sunt prieteni trainici în serviciul Împărăției.

„PUBLIC, ȘI DIN CASĂ ÎN CASĂ”

Fiecare student bine citit al Scripturilor recunoaște cuvintele de mai sus ca fiind propria descriere a apostolului Pavel despre modul în care el a dus mai departe predicarea Evangheliei. Nouăsprezece secole au trecut de când au fost rostite acele cuvinte de către Pavel fraților mai în vârstă din Efes (Fapte 20:20), și am intrat într-o lume modernă care mărturisește multă înțelepciune și avansare în multe domenii, și totuși metoda apostolului de proclamare a împărăției lui Dumnezeu rămâne cea mai bună. Acest an 1945 a fost, în ciuda continuării războiului mondial, martor al începutului unei campanii pentru întâlniri publice prin utilizarea

scenelor publice pe tot pământul și prezentarea unei serii de opt prelegeri biblice despre problemele urgente ale vremii. Aceasta nu înseamnă că răspândirea mesajului din "casă în casă" a fost pusă deoparte sau chiar diminuată, ci mai degrabă a fost intensificată, campania de întâlniri publice fiind coordonată cu aceasta. Numărul de editori din casă în casă este și va continua întotdeauna să fie de multe ori mai numeros ca al vorbitorilor de pe scenă, acesta incluzând multe mii de editori de sex feminin, pe care Scripturile le exclud de pe scena publică. Ambele activități fac parte din marea campanie de educație gratuită pentru oamenii bunăvoinței cu privire la Guvernul Teocratic al lui Iehova.

Foarte devreme, sâmbătă, 27 ianuarie, trenul a plecat din orașul New York spre Richmond, Virginia și cu președintele Societății Turnului de Veghere și a Tractatelor Bibliei, însoțit de un director al Societății. Până la momentul sosirii lor, adunarea pentru slujire din Richmond ajunsese deja până la Auditoriul Moscheii, iar lucrătorii ieșiseră să se angajeze în mărturia din casă în casă și în lucrarea de distribuire a revistelor pe stradă și în distribuirea de informații pe jos și distribuirea de pliante despre caracteristica adunării, discursul fratelui H. H. Knorr pe tema "Comandantul popoarelor". După-amiaza, a avut loc deschiderea oficială a adunării, după care John Booth, slujitorul fermei de la Ferma Regatului, New York, s-a adresat audienței de peste două mii de persoane pe tema "Sabatul Împărăției și Domnul său". Trei difuzoare au fost folosite în timpul programului în sesiunile de seară, la care au participat peste 2100 de persoane. A fost ceva asemănător unui simpozion care se ocupa de dovezile de astăzi că împărăția lui Dumnezeu este aproape, așa cum a fost prefigurată de evenimentele de deschidere ale domniei neprihănite a lui Ezechia, rege al Ierusalimului, cu mai mult de o șapte sute de ani înainte de Cristos. Fratele George, un absolvent recent al Colegiului Biblic Galaad a vorbit primul, despre subiectul „Curățarea religiei de către Rege”, și a fost urmat de fratele F. W. Franz cu subiectul „Purificare și Reconstrucție”. Al treilea vorbitor, fratele Knorr, a încheiat analiza primului an a domniei lui Ezechia, prin discursul său despre „Sărbătoarea de eliberare a Regelui”. Întrucât *Turnul de Veghere* scrie despre aceste serii de articole în rândurile sale, îi rugăm pe cititori să le citească, pentru ca și ei să se bucure de binecuvântările adevărurilor revărsate la adunarea din Richmond.

Duminică dimineața, 28 Ianuarie, s-au prezentat douăzeci și trei de persoane ale bunăvoinei și, după un discurs despre botez, au fost cufundate în apă, așa cum Domnul a poruncit acest lucru ca simbol al consacrării lor lui Dumnezeu. Activitățile de teren ale zilei au avut un început bun cu o sesiune de slujire la Sală. Raportul de slujire pentru această zi adăugat celui din ziua anterioară a dezvăluit că 925 de editori pusese în mâinile oamenilor, în afară de mii de pliante, 1609 cărți, 2 875 de broșuri, și 1 723 de reviste; ei, de asemenea, au preluat 119 abonamente pentru revistele Societății conform campaniei curente a Turnului de Veghere, și au făcut 31 de vizite din nou și au pus prelegeri înregistrate pentru 286 de ascultători; toate realizările de mai sus au presupus un număr de 2 667 de ore din partea editorilor. Printre cei prezenți au fost aproximativ 130 de editori speciali și pionieri.

În acea după-amiază, la ora cincisprezece, în acea frumoasă Sală s-a ținut prima prelegere publică „Comandantul Popoarelor”, de către președintele Societății, fratele Knorr. Eforturile de publicitate din partea editorilor Regatului au dus la strângerea unei audiențe de mai mult de 2 800 de persoane. Transmiterea mesajului a fost puternică, iar audiența a fost foarte atentă; și la încheierea prelegerii sute de persoane din public au acceptat o copie gratuită a broșurii *O lume, O guvernare*. După o scurtă pauză, a continuat ospățul de lucruri spirituale, și multe persoane ale bunăvoinei de la prelegerea publică au acceptat invitația de a rămâne la încheierea adunării. Iehova Dumnezeu, prin Interpretul său numit, Isus Cristos, Mai Marele Ezechia, a continuat să dezvăluie adevăruri suplimentare ale Regatului poporului său încântat. A fost ținut un discurs introductiv despre „Provocarea Demascării”, după care fratele Knorr a abordat subiectul „Suveranitatea Universală Apărată a lui Iehova”. Această temă, de asemenea, s-a concentrat asupra domniei regelui Ezechia pentru a vedea experiențele poporului lui Iehova din 1918 d. Cr., și pentru a prevedea, de asemenea, viitorul său „act ciudat” împotriva întregii organizații a lui Satan Diavolul, prefigurată de regele asirian Sanherib. *Turnul de Veghere* așteaptă să aducă aceste prelegeri într-un număr apropiat. Plecând de la analiza domniei lui Ezechia, fratele Knorr a vorbit despre lucrarea care stă în față a oamenilor devotați ai lui Iehova, și a accentuat în mod special campania despre întâlnirile publice, toate acestea întărind și mișcând frații, așa cum s-a văzut din aplauzele lor. Cântarea și rugăciunea au încheiat apoi adunarea.

Fratele Knorr și tovarășul său s-au dus apoi la următoarea întâlnire, la Jacksonville, Florida. La întâlnirea specială cu adunarea în acea noapte Sala Regatului a fost plină până la refuz iar 150 de prieteni au fost obligați să asculte afară prin intermediul difuzorului. Poliția care a fost chemată de unii vecini supărați a refuzat să intervină. În noaptea următoare frații Knorr și Franz au alternat în slujirea atât a adunării albe, cât și a celei de culoare; în timp ce fratele Knorr slujea grupului de culoare, la o oarecare

distanță fratele Franz slujea grupului alb, și apoi în timpul pauzei ei au schimbat locațiile și audiența. La întâlnirea rasei albe au fost prezenți 300; iar la întâlnirea rasei de culoare, din audiența de 118 persoane, au fost 69 de persoane ale bunăvoinței. Între întâlnirile de luni și marți seara timpul a permis fraților să iasă cu prietenii din Jacksonville pe teren și au fost obținute multe abonamente la *Turnul de Veghere*, pe lângă plasarea de multe cărți și broșuri.

Spre Tampa, Florida, în ziua următoare. Prima seară a fost petrecută la întâlnirea de serviciu a fraților de culoare, la care au participat 25 de persoane. În următoarea seară acești frați din Brooklyn s-au adresat unei Săli a Regatului din Tampa arhiplină cu frați de rasă albă, după întâlnirea de serviciu săptămânală. Participarea a fost de 266. Sâmbătă, 3 februarie, a venit cu o vreme ideală pentru a ține adunarea din Tampa la Terenul Phillips al Universității din Tampa (stadion în aer liber), teren care se află la vest de râul Hillsborough. Soarele a strălucit de pe un cer senin și a trimis razele asupra audienței care a ocupat locurile din partea de sud a stadionului. Scena vorbitorului a fost ridicată pe terenul cu iarbă din fața lor. Vocile vorbitorilor au fost amplificate pentru audiență prin intermediul unei mașini cu patru difuzoare. Acest aranjament neobișnuit s-a datorat faptului că Sala Boiler, care fusese deja tipărită ca adresă, a fost anulată brusc de către operatori sub presiunea politico-religioasă.

Programul pentru această adunare locală a fost identic cu cel al adunării din Richmond, cu excepția faptului că circumstanțele au presupus ca diferiți vorbitori să prezinte mai multe detalii. Întâlnirea în aer liber a fost înviorătoare, și sunetul celor patru difuzoare nu a înecat livrarea mesajului Domnului. Vocile vorbitorilor au putut fi auzite chiar și din depărtare. Prezența de sâmbătă a fost de 680 de persoane. Duminică dimineața, 4 Februarie, patru persoane și-au simbolizat consacrarea față de Dumnezeu prin cufundare în râul Hillsborough. Activitățile de pe teren au adus rezultate bune; per total rezultatul celor două zile a fost după cum urmează: 647 de editori; 392 de cărți; 1 632 de broșuri; 1 650 de ore; 63 de abonamente; 609 reviste; 41 de vizite din nou; și o participare de 53. Subiectul discursului public de către fratele Knorr, la ora 4 p.m., a fost din nou „Comandantul Popoarelor”. Prezența la acesta a fost mulțumitor, și anume, 1156. Faptul că aceasta reprezintă o bună proporție din publicul interesat (incluzând oameni în uniformă) a fost evident prin faptul că la exercițiile de încheiere ale zilei, ținute după o scurtă pauză, au participat 937 de persoane. Au fost 139 de pionieri înregistrați la această adunare. Nu a fost necesară folosirea proiectoarelor la Phillips Field, pentru că în ambele zile sesiunile s-au încheiat tocmai la apusul soarelui; iar steaua serii a strălucit sus pe cerul din vest în timp ce frații bucuroși s-au despărțit.

Miami, Florida, a fost următoarea oprire. Datorită mărimii, adunarea de aici este pe punctul de a se împărți în două unități de slujire, Sala Regatului din prezent fiind prea mică să găzduiască pe toți cei asociați. A fost obținută o sală specială pentru o întâlnire locală pentru marți seara, 6 Februarie. Pentru acești 485 au urmat să slujească, în ordine, frații A.H. Macmillan, Franz și Knorr.

De fiecare dată de-a lungul călătoriei până în acest punct președintele Societății a profitat de ocazie să transmită fraților dragostea și salutarile familiei Betel și să-i îndemne la efort sporit și constanță în serviciul activ al lui Iehova Dumnezeu și a Teocrației Sale care domnește. Frații au mai fost îndemnați să meargă înainte cu credință în binecuvântarea lui Iehova în campania de întâlniri publice și s-o susțină pe deplin. Rapoartele din întâlnirile publice care au fost ținute până atunci și care au ajuns în atenția președintelui sunt foarte încurajatoare. Ele arată că aprobarea divină este peste această metodă de „predicare a acestei evanghelii a regatului” în legătură cu toate celelalte metode pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziție.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

Vol. LXVI

15 Martie 1945

Nr. 6

Cuprins:

SĂRBĂTOAREA DE ELIBERARE
A REGELUI

- Pag. 123

SANTIAGO DE CUBA,
CIENFUEGOS, HAVANA

- Pag. 136

EXPERIENȚE DE PE TEREN

- Pag. 142

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXVI

15 Martie 1945

Nr. 6

SĂRBĂTOAREA DE ELIBERARE A REGELUI

„Astfel a fost mare bucurie în Ierusalim; căci din zilele lui Solomon, fiul lui David, împăratul lui Israel, nu a mai fost așa ceva la Ierusalim”. – 2 Cron. 30:26.

IEHOVA Dumnezeu se acoperă în mod repetat cu slavă ca un Eliberator. El atrage atenția în continuu asupra faptului că în El se află singura nădejde de eliberare a celor care tânjesc după libertatea trupului, a minții și a inimii. Din 1914 El și-a pus pe Împăratul Său Uns în putere de a acționa în rolul de Eliberator. Prin Împăratul Lui este dată o invitație și popoarelor aflate în dificultate, pentru a ieși de sub robia lor prezentă și pentru a lua drumul care duce la marea eliberare deja începută. Domnul Dumnezeu știe că religioniștii înțelepți în felul lumii vor disprețui calea Lui; dar El mai știe și că iubitorii sinceri ai vieții și libertății vor asculta cu bucurie invitația Lui grațioasă și vor veni pe calea Sa. Eliberarea pe care o aduce El acestora este acum și va fi și mai mare decât eliberarea pe care a dat-o israeliților în urmă cu treizeci și cinci de secole, când a distrus puterea asupritorilor lor și i-a scos din Egipt la oportunitățile binecuvântate ale libertății.

2. Foarte puține persoane de pe pământ îndrăznesc să recunoască un singur lucru: faptul căci cauza de bază a robiei lor față de păcat, asuprire și moarte este religia; și că din ziua fatală din grădina Edenului până acum, religia a fost dușmanul lor de moarte și că ea provine de la cel mai puternic dușman al omului, Satan Diavolul. Cu toate acestea, acel fapt dificil a fost evident de dureros în vremea lui Israel, când tânărul Ezechia l-a succedat pe împăratul Ahaz la tronul împărăției lui Iuda. Același fapt este și mai evident la acest sfârșit al lumii, în vremea unui nou Împărat mai mare decât Ezechia, adică, Isus Cristos, „Domnul domnilor și Împăratul împăraților”. Există o cale eficientă de eliberare de religia dușmanului și de inițiatorul ei Satan; ea presupune închinarea în credincioșie și ascultare față de Iehova Dumnezeu, urmând exemplul și învățăturile Împăratului Său domnitor.

3. În numărul precedent al *Turnului de Veghere* în care a fost explicat capitolul 29 din 2 Cronici în lumina faptelor din vremea modernă, împăratul Ezechia a fost considerat a-L prefigura pe Isus Cristos, care a început să domnească în 1914 d. Cr. Nu există nici o îndoială că Iehova Dumnezeu a adus pe Ezechia pe tronul Teocrației tipice a lui Israel în 745 î. Cr. Prin faptele convingătoare care îndeplinesc profeția Bibliei, toată chestiunea sinceră este că același Dumnezeu l-a adus pe Cristos Isus pe tronul Teocrației adevărate, împărăția lui Dumnezeu, în 1914 d. Chr. (Isa. 14:28, 29). Ezechia, la scurt timp după ce a început să domnească, a mers la templul profanat din Ierusalim, a deschis larg ușile lui, a readunat pe slujitorii Leviți consacrați, și a curățat templul de gunoiul și pângărirea religiei, și a reluat închinarea liberă a lui Iehova la Ierusalim. Tot așa a făcut și Împăratul Isus Cristos, dar la o scară mult mai mare. În 1918, după rezolvarea victorioasă a „războiului din cer” prin aruncarea lui Satan și a oștirilor lui de demoni din cer pe acest pământ, Cristos Isus a venit la templu, „pe neașteptate”, așa cum a făcut împăratul Ezechia. El a început

curățarea clasei templului pe pământ, rămășița Lui de urmași adevărați, și a restabilit închinarea liberă și neînfricată a lui Iehova. – Mal. 3:1.

4. În anii imediat următori, și până în 1922 în special, lucrarea de curățare a Împăratului și reorganizarea slujitorilor lui Iehova pentru mărturia finală care urma să fie dată acestei lumi a afectat o mică rămășiță. Ei erau creștini unși și credincioși care au răbdat cu succes încercările de foc ale credinței și integrității în timpul primului război mondial. Cu toate acestea, până în 1922 nu toți membrii rămășiței fuseseră adunați la Împăratul de la templu. Prin urmare, din acel an înainte, Împăratul Isus Cristos a emis un apel mai mare pentru slujba lui Iehova Dumnezeu la templul Său. Această extindere a apelului evangheliei a fost cu mult timp în urmă prefigurată de ceea ce a făcut împăratul Ezechia după punerea templului în ordine și restaurarea închinării lui Iehova acolo. Din nou când căutăm evenimente moderne care să corespundă cu cele ale domniei lui Ezechia, descoperim o dovadă suplimentară că „împărăția cerurilor este aproape”.

5. Capitolul 30 din 2 Cronici începe cu următoarea afirmație: „Și Ezechia a trimis la tot Israelul și Iuda, și a scris și scrisori lui Efraim și Manase, ca să vină la casa DOMNULUI la Ierusalim, ca să prăznuiască Paștele în cinstea DOMNULUI, Dumnezeul lui Israel.” (2 Cron. 30:1). Curățarea templului de preoți și Leviți fusese terminată pe 16 Nisan; așadar, prea târziu, pentru ca Paștele să fie celebrat de poporul lui Israel și Iuda la data prescrisă în mod divin, 14 Nisan.

6. Împăratul Ezechia a apreciat importanța unei celebrări a Paștelui, și efectul ei de unificare. El era sărbătoarea națională care comemora justificarea lui Iehova ca Dumnezeu suprem și atotputernic, prin eliberarea poporului Său Israel din robia Egiptului religios. Aniversarea acestuia era trecută, dar familiarizarea lui cu legea lui Dumnezeu i-a fost de folos. El s-a gândit la prevederea lui Iehova pentru cei care erau necurați în timpul aniversării, prevedere care spunea: „Dacă cineva dintre voi sau dintre urmașii voștri va fi necurat din pricina unui mort sau va fi într-o călătorie lungă, totuși să prăznuiască Paștele în cinstea DOMNULUI. În ziua a patrusprezecea a lunii *a doua*, seara, să le prăznuiască, și să le mănânce cu azimi și cu ierburi amare... Și dacă un străin va locui între voi, și va prăznuii Paștele Domnului; să le prăznuiască după porunca Paștelui, și după legile acestuia; să ai aceeași lege, atât pentru străin (convertit la închinarea lui Iehova), cât și pentru cel ce s-a născut în țară.” (Num. 9:10-14). Așadar, această lege a fost baza pentru scrisorile trimise de Ezechia tuturor Israeliților pentru a atrage atenția asupra privilegiilor și obligațiilor lor față de Iehova Dumnezeu și pentru a-i invita la Paște și la praznicul de șapte zile al azimilor care urma după Paște. În mod grațios, Iehova Dumnezeu, prin împăratul Său Ezechia, a făcut posibil ca Israeliții să celebreze Paștele eliberării.

OPORTUNITATE GRATUITĂ PENTRU TOȚI

7. În vremea lui Ezechia copiii lui Israel erau împărțiți în două împărății. În timpul domniei strămoșului lui Ezechia, David, Israeliții fuseseră uniți sub un singur guvern Teocratic. Dar în vremea nepotului lui David împărăția era divizată. Zece din cele doisprezece seminții s-au revoltat și au format regatul de nord sub Ieroboam, numindu-l „regatul lui Israel”. Singura seminție a lui David, Iuda, a fost fidelă succesorului lui, care a domnit la Ierusalim. Seminția lui Benjamin a rămas și ea loială lui Iuda, și împăratului lui, și tot așa și seminția Leviților și preoții ei de la templu. Prin urmare, semințiile lui Efraim și Manase, au aparținut regatului lui Israel. Acel regat a fost prins complet în ghearele religiei, care l-a tras în jos spre ruină și distrugere, care a venit în al șaselea an al domniei lui Ezechia.

8. Chiar dacă guvernul sau conducătorii împărăției lui Israel, de la Ieroboam încolo, s-au dedat cu totul la religie și demonism, totuși, așa cum și-a dat seama Ezechia, au existat fără îndoială câțiva israeliți care au dorit cu sinceritate să se despartă de religie și să se întoarcă la închinarea lui Iehova. Acești indivizi au meritat să li se dea oportunitatea să facă acest lucru, cu beneficiul întregului ajutor posibil. Din acest punct de vedere, toți israeliții erau sub obligațiile legământului cu Dumnezeu ca să se suie la Ierusalim și să sărbătorească Paștele. Sfidând probabilitatea de a fi acuzat de amestec în problemele unui alt guvern și a religiei lui de stat, Ezechia a ales să facă pe placul Dumnezeului legământului lui Israel prin ajutorarea tuturor israeliților, de a profita de privilegiile lor și de a fi credincioși Dumnezeului Cel Prea Înalt. Prin urmare, Ezechia a scris și a expediat scrisori de invitație tuturor israeliților.

9. Tot așa stau lucrurile și în procedura Împăratului Isus Cristos după ce a venit la templu în 1918 și a reînviat închinarea deschisă și publică a lui Iehova. Cristos Isus știe că închinarea potrivită a lui Dumnezeu nu se limitează la nici o națiune sau rasă; Iehova nu este doar un Dumnezeu național. El este Dumnezeul adevărat și viu, meritând închinarea tuturor făpturilor care doresc viața. Nu stă în puterea nici unui guvern al „creștinătății” sau al „păgânismului” să stabilească care va fi închinarea supușilor lui sau să interzică și să împiedice pe vreunii din supușii lui de la închinarea Dumnezeului pe care și-l aleg ei. Chiar și Iehova, care este mai mare decât cele mai mari guverne și autorități făcute de om, permite fiecărei persoane privilegiul de a alege și acționa după alegerea ei. (Ios. 24:15). Guvernele oamenilor nu sunt veșnice, ci sunt condamnate la distrugere; și, prin urmare, dacă indivizii vor să obțină viață veșnică în lumea nouă a neprihănirii, acest lucru depinde de alegerea lor liberă a lui Iehova ca Dumnezeu. În 1918 și după aceea, guvernele și puterile conducătoare ale „creștinătății” l-au respins pe Iehova și mesajul Împărăției Sale. Ei s-au decis în favoarea guvernului politic al acestui pământ condus de oameni sub controlul „dumnezeului acestei lumi”. Religioniștii, ca aliați ai conducătorilor politici, au aclamat Liga Națiunilor propusă ca „expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ”, iar conducătorul totalitar de la Vatican a încercat să câștige un loc în Ligă sau s-o domine. Astfel, conducătorii își exprimaseră alegerea lor cu privire la cheștiunea: Cine este suprem și cine este Dumnezeu?. Acum trebuie să vină rândul oamenilor.

10. Chiar dacă conducătorii, într-o manieră totalitar-religioasă, au încercat să impună alegerea lor și supușilor lor, totuși oamenii trebuie să fie lăsați liberi să facă propria lor alegere personală. Înaintea Domnului Dumnezeu, acum a căzut sorțul pe oameni pentru a decide, fie să meargă împreună cu conducătorii politici în alegerea „dumnezeului acestei lumi”, fie să se închine lui Iehova și să caute Împărăția Lui. Conducătorii totalitari și închinătorii statului politic pot nega libertatea alegerii ca un drept fundamental al fiecărui individ, dar Împăratul Lumii Noi, Cristos Isus, recunoaște acest privilegiu al alegerii ca un drept al omului dat de Dumnezeu. Prin urmare, ca și Ezechia din vechime, El a hotărât să facă acest privilegiu disponibil oamenilor prin informarea lor despre Dumnezeul adevărat și despre închinarea Lui. În urmă cu aproape nouăsprezece secole Cristos Isus profețise și declarase că, în timpul acestei perioade a domniei Lui, „această evanghelie a împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile”. (Mat. 24:14). Această predicție El a susținut-o, dat fiind faptul că domnia Lui începuse. Scopul Lui în aceasta nu a fost convertirea lumii, ci a fost ca oamenii din popor să poată avea șansa de a auzi vestea despre întemeierea împărăției lui Dumnezeu, și ca ei să-și poată fixa destinul lor veșnic, prin deciderea fie pentru, fie împotriva Împărăției. Prin urmare, Cristos Isus a acționat așa cum a fost prefigurat de împăratul Ezechia.

VESTIRE

11. „Căci împăratul (Ezechia) se sfătuisese, și domnitorii lui, și toată adunarea la Ierusalim, să prăznuiască Paștele în luna a doua. Căci nu le puteau prăzui la timp, pentru că preoții nu se sfințiseră suficient, și nici poporul nu se adunase la Ierusalim (din toate semințiile lui Israel). Și lucrul a fost pe placul împăratului și al întregii adunări”. (2 Cron. 30:2-4). Aceasta arată că ei au recunoscut că împărăția lui Iuda era Teocratică și că Iehova Dumnezeu era Suveranul lor invizibil, și că ei trebuie să consulte și să respecte legea Lui Teocratică. Ei au fost mulțumiți să facă acest lucru. În timp ce mărturiseau că fuseseră neglijenți și nepăsători față de legea și închinarea lui Iehova Dumnezeu, ei au profitat acum de orice prevedere pentru a răscumpăra timpul și pentru a face întoarcere potrivită, pentru ca Dumnezeu să fie mulțumit și glorificat. Ei nu erau interesați doar de salvarea lor personală, ci erau dornici să facă cunoscut la alții închinarea potrivită a adevăratului Dumnezeu și obligația de a se închina Lui ca atare. Aceasta a fost atitudinea rămășiței urmașilor lui Cristos din și după 1919.

12. Adunarea din Ierusalim cu care Ezechia s-a consultat frumos a ilustrat acea rămășiță originală mică care a rezistat cu credincioșie sub testele de judecată din 1918. Acum ei ardeau de nerăbdare ca să redeschidă în mod public închinarea lui Iehova, printr-o mărturie neînfricată în toată lumea pentru împărăția Lui până va veni sfârșitul final al acestei lumi. Acest lucru a fost mai mare decât ei înșiși. În loc de a sta cu teamă în locurile lor de întâlnire retrase și de a aștepta zadarnic pentru ca Isus Cristos să-i ia acasă în pacea și slava cerească, ei au căutat să cunoască ce era plăcut Împăratului lor Isus Cristos și să împlinească acele lucruri. Ei au aruncat lanțurile egoismului. Ei s-au sfătuit din Cuvântul lui Dumnezeu, că închinarea Lui era pentru toți cei care vor câștiga viață veșnică și că salvarea lor personală nu era sfârșitul problemei, nici lucrul de o importanță deosebită. Alții în afară de ei trebuiau să fie informați despre evanghelia salvării Împărăției și trebuiau ajutați să se închine lui Dumnezeu. Prin urmare, ei s-au adunat cu bucurie față de standardul scriptural, „Această evanghelie a împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile”. Hotărârea lor în această privință a fost în floare în 1922, când prezența Împăratului la templu le-a fost dezvăluită din Scripturi și când strigătul vibrant a răsunat: „Proclamați pe Împăratul și Împărăția Lui”.

13. Observați din nou cum acțiunea din vremea lui Ezechia subliniază în mod corect ceea ce urma să se întâmple în această zi a lui Iehova. Raportul spune: „Astfel ei au stabilit un decret ca să vestească în tot Israelul, de la Beer-Șeba (din sudul extrem) până la Dan (din nordul îndepărtat) ca să vină să prăznuiască Paștele în cinstea Domnului, Dumnezeului lui Israel, la Ierusalim; căci nu-l mai făcuseră de mult așa cum era scris (în legea lui Dumnezeu)”. (2 Cron. 30:5). Până la limitele extreme ale teritoriului unde locuiau oamenii declarați ai lui Dumnezeu, trebuia făcută vestirea. Toți israeliții trebuiau să aibă oportunitatea să cunoască că templul închinării lui Iehova a fost redeschis, că preoția lui numită a fost instalată, și că sărbătoarea eliberării trebuie celebrată, chiar dacă mai târziu cu o lună. Legea legământului Său era încă obligatorie pentru poporul Său. Ea trebuia respectată așa cum era scris, și era obligatoriu ca toți cei ce mărturiseau că sunt rămășița poporului Său de legământ să prăznuiască sărbătoarea. Dreptul de a fi informați despre sărbătoare nu trebuia reținut, ci trebuia exercitat.

14. Paștele, cu înjunghierea mielului, peste al cărui sânge urma să se ratifice legământul, a fost începutul legământului lui Iehova cu israeliții. Prima celebrare a Paștelui de către ei după ieșirea din Egipt a fost un tip sau o umbră a lucrurilor bune viitoare. Dar ea nu a fost un tip al

„Cinei Domnului” din prezent, cu pâinea și vinul ei. Ea a fost un tip a ceva mult mai mare decât aceea cină comemorativă a creștinilor.

15. Mâncarea Paștelui în Egipt a servit ca să arate ascultarea Israelului față de Iehova ca Dumnezeu și Conducător Teocratic, și ca Eliberator. Mielul pascal l-a simbolizat pe Isus Cristos, Mielul lui Dumnezeu, al cărui sânge spală păcatul celor care câștigă viață veșnică în lumea nouă a neprihănirii lui Dumnezeu. (Ioan 1:29, 36; 1 Cor. 5:7). Stropirea sângelui mielului pe partea exterioară a ușilor, cu toate că a simbolizat credința în sângele lui Cristos a celor care se adăpostesc sub el, nu a însemnat eliberarea și viața pentru cei necredincioși din afară. În schimb, ea a sugerat justificarea lui Dumnezeu și moartea asupra egiptenilor și a acelor ca ei din ziua de azi. Carnea mielului era mâncată de toată familia, care erau gata încălțați și echipați să iasă din Egipt în acea noapte, imediat după cină. Aceasta a simbolizat că cei care îl recunosc pe Iehova ca și Conducător Teocratic și pe Împăratul Său Isus Cristos ca Justificatorul numelui lui Dumnezeu și ca prețul de răscumpărare pentru închinătorii lui Dumnezeu, nu sunt din această lume, acest Egipt modern și Faraonul lui, Satan. Ei sunt din lumea nouă a lui Dumnezeu și urmează să intre în scurt timp în acea lume a libertății și a neprihănirii. Din aceste motive, decretul lui Ezechia care poruncește tuturor Israelitilor să vină și să celebreze sărbătoarea la Ierusalim a simbolizat invitația de acum de a se închina la Iehova ca Dumnezeu și de a asculta de Împăratul Său domnitor și de a intra în acele lucruri simbolizate de Paște.

16. Împăratul uns, Ezechia, și-a îndeplinit însărcinarea ca uns al lui Iehova. El a fost responsabil de scrierea scrisorilor de invitație și de proclamare a lor. Oare le-a luat el în mod personal și le-a adus oamenilor? Ascultați răspunsul din „lucrurile scrise mai înainte pentru învățătura noastră”, la 2 Cronici 30:6-9: „Astfel, poștașii, (adică, alergătorii sau curierii) s-au dus cu scrisorile de la împărat și de la domnitorii lui în tot Israelul și Iuda, și conform poruncii împăratului, au spus: Copiii ai lui Israel, întoarceți-vă din nou la DOMNUL, Dumnezeul lui Avraam, Isaac, și Israel, și El se va întoarce la rămășița dintre voi, care ați scăpat din mâna împăraților Asiriei. Și nu fiți ca părinții voștri, și ca frații voștri, care au păcătuit împotriva DOMNULUI, Dumnezeului părinților lor, și pe care de aceea i-a dat pradă pustiirii, cum vedeți. Nu vă întepeniți gâtul acum, ca părinții voștri, ci dați-vă DOMNULUI, și intrați în sanctuarul Lui, pe care l-a sfințit pentru totdeauna; și slujiți DOMNULUI, Dumnezeului vostru, pentru ca asprimea mâniei Lui să se abată de la voi. Căci dacă vă întoarceți din nou la DOMNUL, frații voștri și copiii voștri vor găsi milă înaintea celor ce i-a luat robi, astfel că se vor întoarce în țara aceasta; căci DOMNUL, Dumnezeul tău este milostiv și îndurător, și nu-și va întoarce fața de la voi, dacă vă întoarceți la El”.

17. Asiria, din nordul Palestinei, era puterea mondială în ascensiune și pune la îndoială deja poziția dominantă a Egiptului, prima putere mondială. Umbra amenințătoare a puternicei Asirii se întindea în sud deasupra regatului lui Israel și a lui Iuda. În timpul domniei predecesorului lui Ezechia, împăratul Ahaz, regatul lui Iuda simțise forța de neînfrânt a Asiriei. Acum, dacă mânia lui Iehova Dumnezeu împotriva poporului Său, care s-a apostaziat și s-a dedat la religie nu ar fi abătută, atunci El ar putea permite puterii mondiale a lui Satan, Asiria, să înfrângă independența lor. Păstrarea existenței națiunii prin puterea lui Dumnezeu a necesitat o întoarcere la închinarea lui Iehova conform modului Său prescris la templul din Ierusalim. Împăratul Ezechia a avertizat despre acest lucru, poruncind oamenilor să fugă de ziua răzbunării lui Dumnezeu. A ține cont de acest avertisment ar fi fost un lucru bun chiar și pentru împăratul rival, Osea, al regatului lui Israel, și domnitorii lui. A fost un moment de criză în viețile tuturor celor care pretindeau că-L slujesc pe Dumnezeul adevărat. Și oamenii nu-și puteau permite să fie

guvernați de cursul ales de conducătorii lor politici. Problema necesita o acțiune individuală, din partea fiecăruia.

18. Dorința lui Ezechia a fost de a scoate pe poporul declarat al lui Dumnezeu din rezultatul dezastruos al practicării religiei și de a-i aduce pe calea vieții, prin închinarea Dumnezeului lui Avraam, Isaac, și Iacov. Oamenii trebuiau să se confrunte cu faptele. Ei trebuiau să vadă dacă religia era cea care-i conducea. Religia nu reprezenta nici o protecție de puterile politice ale Diavolului. Nu; ci ea a adus mânia dreaptă a lui Dumnezeu peste ei. Onoarea numelui lui Iehova era în joc. Înfrângerea Teocrației Sale tipice de puterile acestei lumi nu urma să fie spre cinstea Sa, ci spre ocara Sa. Prin urmare, Ezechia a trimis curieri suficienți pentru a duce mesajul împărătesc de avertizare și invitație la toți oamenii din țară. Chemându-i să abandoneze religia și să se întoarcă la închinarea Dumnezeului adevărat, Ezechia s-a dovedit a fi un martor credincios al lui Iehova. Și curierii pe care i-a trimis el s-au dovedit a fi martori ai lui Iehova, reprezentând pe martorul principal al lui Iehova pe pământ, Împăratul Său uns.

19. Pentru a transmite un astfel de mesaj de favoare și avertizare, Împăratul Cristos Isus nu a ieșit din templul ceresc și nu s-a înfățișat în formă trupească ca să ducă mesajul la oamenii de pe pământ. Și nici nu l-a strigat din ceruri printr-un glas puternic care să pătrundă în fiecare casă a oamenilor. Nu; ci când a fost om pe pământ, cu multe secole în urmă El a arătat cum urmau să se desfășoare lucrurile. El a stabilit exemplul prin faptul că a mers în mijlocul oamenilor și a propovăduit în public și din casă în casă.

20. Ca martor conducător al lui Iehova în univers, Cristos Isus în Împărăție își îndeplinește acum ungera Sa cu Spiritul lui Dumnezeu de a propovădui vestea bună și de a vesti răzbunarea lui Dumnezeu, având grijă ca mesajul să fie transmis la toate națiunile. După cum Ezechia a trimis poștași sau alergători, așa și Împăratul Cristos plănuiește să facă. El invită și primește în acest privilegiu de depunere a mărturiei pe rămășița urmașilor Săi, începând cu cei ce au fost disponibili în 1919. Prin urmare, rămășița, ca și copiii ai organizației lui Dumnezeu, Sion, este considerată ca „rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și care au mărturia lui Isus Cristos”. (Apoc. 12:17). Fiind însărcinați sau având poruncă de la Iehova Dumnezeu, prin Împăratul Său Isus Cristos, martorii unși ai rămășiței au ieșit ca slujitori ordinați și propovăduitori ai evangheliei. După cum arată faptele scrise, Împăratul de la templu a început să-i trimită pentru această mărturie finală în primăvara anului 1919. În acel moment martorii persecutați ai lui Iehova au început să se ridice din starea asuprită și să reînnoiască ascultarea față de Împăratul și Conducătorul lor ceresc. Faptul că Împăratul a trimis curieri împărătești sau ambasadori ai Împărăției să facă proclamarea a devenit și mai evident din și după anul 1922.

PUBLICARE SUB ÎMPOTRIVIRE

21. Modelul istoric al lui Ezechia, scris mai înainte pentru ca noi să facem comparații astăzi și astfel să ne îmbărbătăm, mângâiem și întărim, nu este scris în toate detaliile lui. Toată „creștinătatea” poate să mărturisească cu privire la cât de exact evoluțiile moderne se conformează cu experiențele curierilor lui Ezechia în îndeplinirea misiunii lor. Este scris: „Astfel poștașii (curierii) au mers din cetate în cetate prin țara lui Efraim și Manase, până la Zabulon; dar ei au râs și și-au bătut joc de ei”. Fiind trimiși cu scrisorile împăratului, curierii au mers la oameni, din cetate în cetate, transmițând mesajul și ducând vestea fără teamă, ca de pe acoperișul casei. (Mat. 10:27). Nu s-a cerut permisiunea de la împăratul Osea de a merge printre semințiile sub stăpânirea sa, cum ar fi Efraim, Manase, Zabulon, și Isahar; și nici nu exista vreun tratat de concordat făcut

cu Osea pentru ca ei să aducă mesajul unui alt împărat în teritoriul lui. Acest lucru nu era necesar. Legea Teocratică a lui Iehova s-a aplicat întregii țări, în ciuda granițelor naționale; și legea Lui era supremă. Toți israeliții, chiar și împăratul Osea, erau prin declarație sub obligațiile legământului pentru a fi supuși acelei legi și pentru a o respecta.

22. „Avem religia noastră proprie”, au spus cei care au râs de curierii lui Ezechia pentru a-i disprețui și a-și bate joc de ei. „Uitați-vă la vițeeii noștri de aur la Dan și la Betel. Acolo mergem și ne închinăm lui Iehova prin chipuri cioplite, și avem și preoți de ai noștri, ordinați de stat, și chiar și de împăratul nostru”. Așa au spus unii. Alții au arătat spre locurile înalte de închinare din țară sau spre templul lui Baal din capitala Samaria. Așadar, de ce să se suie la Ierusalim? Iar alții, fără îndoială, preoții acelor culte și secte religioase, au văzut cu răutate ceva mai periculos în activitățile curierilor lui Ezechia în țara lor. Pentru a-și ascunde ipocrizia lor și pentru a-și proteja slujbele religioase și sistemele lor de arătare cu degetul prin proclamarea sărbătorii Paștelui, ei au acuzat pe ambasadorii lui Ezechia de încercare de a instiga la răsculare împotriva statului și de a-l înfrânge printr-o înstrăinare a loialității oamenilor față de împăratul Osea. Cum? Cerând supușilor lui Osea să ignore religia de stat și să-și părăsească casele și să se suie într-o capitală străină, Ierusalim, ca răspuns la un împărat străin, și acolo să se implice într-o închinare străină. Aceasta era, după cum au susținut ei, un plan pentru a-i determina să renunțe la independența lor națională și să se pună sub împăratul lui Iuda, Ezechia- un caz clar de rebeliune, o amenințare potențială la adresa securității statului politic! S-au făcut toate eforturile pentru a-i batjocori pe acei martori-curieri ai lui Iehova și de a-i înspăimânta sau a-i face de rușine pentru ca să nu mai continue cu misiunea lor. Și tot timpul persecutorii aduceau ocară numelui lui Iehova și Împăratului Său Teocratic.

23. Nu este scris cât de disprețuitor și batjocoritor a devenit comportamentul lor sau dacă a atins un nivel de brutalitate violentă. Curierii au ajuns în teritoriile acelor religioniști demonizați și s-au întors la împărat vii pentru a-i da raportul. Nu se știe cum de au ajuns vii, dar cu siguranță prin protecția lui Iehova.

24. Un tratament asemănător acordat martorilor lui Iehova din și după 1919 este atât de bine cunoscut în toată „creștinătatea” încât nu este necesar să fie detaliat aici. „Creștinătatea”, de asemenea, își are propria ei religie, în sute de secte și culte. Ea nu este cu siguranță supusă Împăratului lui Iehova care stă pe tron în Ierusalimul Nou, care este deasupra. Ea își are propria ei organizare separată de guvernare și conducere și îl alege pe „Cezar” în locul lui Cristos ca Împărat. Ea și-a compromis religia în sprijinul statului politic, indiferent de ce natură, și este vinovată de curvie spirituală. Totuși ea pretinde că-l slujește și reprezintă pe Dumnezeu și pretinde a fi organizația sau poporul Lui ales vizibil. Ea a urât în mod profund trimiterea martorilor lui Iehova care s-au dus să propovăduiască „această evanghelie a împărăției”. Ea nu s-a înfrânat de la nimic, indiferent de cât de necreștin, de la a-i opri sau distruge și de a aduce la tăcere invitația grațioasă a Împăratului. Ordinarea lor să propovăduiască ca slujitori ai lui Dumnezeu a fost contestată și considerată un nimic; și mii din acești slujitori consacrați sau însărcinați sunt reținuți de la îndatoririle lor libere și deschise ale slujbei în spatele lagărelor de concentrare și ale zidurilor închisorilor. Ei sunt criticați în ziare, la radio, și la amvoanele și în publicațiile religioase. Ei sunt batjocoriți ca impostori, negustori de cărți și reviste, bigoți, răzvrățiți, fanatici nepatriotici, prozeliți, comuniști sau coloana avansată a comunismului, cei care sună la uși sau cei care tulbură pacea comunității, etc.

25. Abuzul a ajuns la extrema celei mai mari violențe față de persoana lor și la distrugerea proprietății lor, prin gloate de oameni sau jafuri. Diferite pretexte, și răsuciri de bază ale legii au

fost făcute pentru a-i aresta și întemnița. Și în spatele tuturor acestor lucruri au fost păcăliții religiei; și în spatele lor, Satan și demonii săi. Supraviețuirea martorilor lui Iehova până în acest an 1945 se datorează doar protecției lui Iehova și păzirii slujitorilor Săi credincioși.

26. Cu toate acestea, ilustrația nu este toată întunecată și dureroasă. După cum este scris: „Totuși câțiva din Așer și Manase și din Zabulon s-au smerit, și au venit la Ierusalim. Și în Iuda mâna lui Dumnezeu a fost ca să le dea o singură inimă ca să împlinească porunca împăratului și a domnitorilor, după cuvântul DOMNULUI”. (2 Cron. 30:11, 12). În chestiunea care a fost ridicată atunci între religie și închinarea lui Dumnezeu, și între ascultarea de om în statul politic și ascultarea de marele Teocrat și împăratul Lui, unele persoane au avut curajul să se decidă pentru Iehova și Împăratul Lui. Ele nu au lăsat ca considerațiile politice să-i desprindă de închinarea lui Iehova și de acceptarea invitației Împăratului Lui. Tot așa acum, datorită lucrării de mărturie a rămășiței originale a lui Dumnezeu, mulți oameni au părăsit religia și s-au consacrat cu totul Lui și s-au angrenat în închinarea și slujba Lui. Aceștia, în special din 1922 până în 1931, au fost adăugați la rămășița ca Israeliți spirituali. Ei au devenit toți o singură grupare unită a martorilor unși ai lui Iehova, având o singură inimă pentru a păzi porunca Lui prin Împăratul Său Cristos Isus. Prin urmare, persecuția din partea religioniștilor a eșuat să pună capăt și să înfrângă această „lucrare ciudată”, iar Iehova și-a adunat întreaga rămășiță. El și-a arătat astfel binecuvântarea și aprobarea Sa pentru metoda lor de vestire a evangheliei din casă în casă și din oraș în oraș, transmițând mesajul Lui prin contact direct, personal cu oamenii de rând, în casele lor.

27. Cu toate acestea, care este soarta pentru opozanții religioși? Aceasta: îi așteaptă aceeași soartă la bătălia Armagedonului ca și cea care s-a abătut asupra celor din împărăția lui Israel care au refuzat invitația lui Ezechia pentru a sărbători Paștele la Ierusalim. După doar trei ani, sau în timpul celui de-al patrulea an al lui Ezechia, împărăția lui Israel a fost invadată de puternicul Salmanasar, împăratul Asiriei, și atunci a început asediul capitalei Israelului, Samaria. Asediul teribil a continuat timp de trei ani, înainte ca Samaria să cadă. Apoi religioniștii care supraviețuiseră incursiunii distructive a Asirianului au fost smulși din țară și deportați în țara dușmanului, Asiria. Acolo ei s-au scufundat în uitare. Numai cei care luaseră aminte la invitația lui Ezechia și care reluseră închinarea lor față de Iehova la templul din Ierusalim erau siguri de mila, protecția și eliberarea divină, conform mesajului de avertizare a lui Ezechia. (2 Împ. 18:9-12; 2 Cron. 30:9). Iar în ceea ce privește împărăția lui Iuda sub Ezechia care s-a întors la închinarea lui Iehova, ea pur și simplu a privit soarta acelor batjocoritori religioși. Ea a continuat să reziste împotriva puterii mondiale a Asiriei în toată vremea lui Ezechia.

CELEBRAREA REÎNVIATĂ

28. În timp ce un sfârșit îndurerat i-a ajuns pe religioniștii lui Israel, observați binecuvântările bucuriei pe care închinătorii Dumnezeului adevărat le-au experimentat. Observați și războiul împotriva religiei care era dus în același timp: „Și s-au adunat la Ierusalim mulți oameni ca să prăznuiască sărbătoarea azimelor în luna a doua, o adunare foarte mare. Și s-au sculat și au îndepărtat altarele care erau în Ierusalim (din locurile înalte interzise) și toate altarele pe care se aducea tămâie le-au luat, și le-au aruncat în pâraul Chedron. Apoi au jertfit Paștele în ziua a patrusprezecea a lunii a doua; și preoții și Leviții erau rușinați, și s-au sfântit, și au adus arderi de tot în casa DOMNULUI. Și ei au stat în locul lor după obiceiul lor, după legea lui Moise, omul lui Dumnezeu; preoții au stropit sângele, pe care l-au primit din mâna Leviților. Fiindcă erau mulți în adunare, care nu erau sfînțiți, de aceea Leviții au avut obligația de a jertfi Paștele pentru toți cei ce

nu erau curați, ca să le sfințească DOMNULUI. Căci o mulțime din popor, mulți chiar și din Efraim, Manase, Isahar, și Zabulon, nu se curățiseră, dar totuși au mâncat Paștele nu după cum era scris.” – 2 Cron. 30:13-18.

29. Ca și în acea vreme îndepărtată, tot așa s-a întâmplat după venirea lui Cristos la templu în 1918. Cei care au răspuns invitației Lui și care au acceptat închinarea lui Iehova Dumnezeu ca membri ai rămășiței Lui au trebuit să se curețe de necurățiile religiei. Închinarea curată înaintea lui Dumnezeu și a Tatălui, și credința curată în Mielul lui Dumnezeu, Cristos Isus, a cerut ca ei să fie curățiți de petele religiei și de formele ei nescipturale de închinare. Aceasta nu era o lucrare de o zi; și nici nu a fost lucrarea câtorva ani. Profetia lui Maleahi referitoare la venirea Mesagerului împărătesc al lui Iehova la templu a avertizat că El se va așeza așa cum face purificatorul și curățitorul argintului. El va curăța pe „fiii lui Levi”, adică, preoții și leviții anti-tipici, ca și cum ei ar fi aur și argint, pentru ca ei să poată aduce Domnului Dumnezeu un dar în neprihănire și acceptabil Lui. „Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele străvechi, ca în anii de odinioară”. (Mal. 3:1-4). Această curățare a fost un proces dificil și istovitor. Religia a fost o cursă și un păcat care înfășoară ușor; și, ca în vremea lui Ezechia, unii au fost mai rapizi să se curețe de tradiția religioasă și de practicile rele decât alții, și să fie spălați cu apele purificatoare ale adevărului. Cu toate acestea, o rămășiță a îndurat procesul de purificare și a ieșit curată pentru închinarea și slujba activă a lui Iehova, ca martori ai Lui.

30. Priviți, acum, cum un împărat drept, temător de Dumnezeu ajută poporul pentru o relație și închinare corectă față de Atotputernicul Dumnezeu. „Dar Ezechia s-a rugat pentru ei, zicând: Bunul Dumnezeu să ierte pe fiecare care își pregătește inima să caute pe Dumnezeu, Dumnezeul părinților lui, chiar dacă nu a fost curățit conform purificării sanctuarului. Și DOMNUL a ascultat pe Ezechia, și a vindecat poporul”. (2 Cron. 30:18-20). Astfel, dat fiind faptul că el nu a scuzat religia și nu a neglijat legea Lui Teocratică, Iehova Dumnezeu a fost milostiv față de cei ce-au căutat să-I se închine într-o consacrare sinceră a inimii. Martorii lui Iehova știu că El a fost răbdător față de ei până în vremea aceasta, dat fiind faptul că ei avuseseră oportunitatea și învățătura de a se curăți de toată religia prin adevărul Său și prin puterea purificatoare a Spiritului Său Sfânt. De asemenea, Împăratul Isus Cristos a mijlocit înaintea lui Dumnezeu pentru toți cei care erau într-adevăr vinovați prin cursele religiei, dar ale căror inimi erau drepte și care căutau să se închine lui Iehova în curăție. El s-a rugat pentru aceștia și a aplicat meritul jertfei Sale pentru ei, și Iehova Dumnezeu a ascultat și a vindecat rămășița Lui de efectele necurate ale contactului și asocierii lor din trecut cu religia. „Binecuvântează pe DOMNUL, suflele al meu, și nu uita nici una din binefacerile Lui; care îți iartă toate nelegiuirile tale; care îți vindecă toate bolile tale; care îți răscumpără viața de la distrugere; care te încununează cu bunătate și îndurări”. – Ps. 103:2-4.

31. După ce mieii lor de Paște fuseseră sacrificați pe altarul din curtea templului, adunarea veselă din Ierusalim au luat mieii înjunghiați în locuințele lor din oraș și au mâncat Paștele. Ei au comemorat astfel marea eliberare de sub puterea mondială a Egiptului, eliberare pe care a făcut-o Dumnezeu pentru ei ,ca justificare a numelui Său , prin judecarea tuturor dumnezeilor demoni ai Egiptului și a închinătorilor lor religioși. Încă o dată Dumnezeu se justifica prin Împăratul Său Teocratic, Ezechia, prin eliberarea israeliților din lanțurile religiei și prin reînnoirea închinării Lui la templu din orașul Său sfânt. Toți membrii rămășiței credincioase, din diversele seminții ale întregului popor de legământ, au fost aduși împreună și uniți în închinarea Lui, ca frați și slujitori ai lui Dumnezeu. Ce pace, ce binecuvântare, ce părtășie evlavioasă era în aceasta! Dar să nu uităm și vremea noastră. Ce bunătate asemănătoare de sus a fost în aceste zile când „împărăția cerurilor este aproape” și când Împăratul lui Iehova de la templu conduce rămășița credincioasă adunată în

închinarea curată și neîntinată! Iar în ceea ce-i privește pe religioniști care râd, batjocoresc și care persecută, și stau departe de organizația Teocratică și sărbătoarea ei, ei continuă să lupte în dezbinare și să geamă și să sufere necazurile care au venit asupra tuturor celor din organizația lui Satan din 1914.

32. Celebrarea Paștelui în ziua a patrusprezecea a lunii nu era totul! Legea lui Dumnezeu (Ex. 12:18-20; Deut. 16:1-8) a prevăzut că, începând cu ziua următoare (15 Nisan) trebuie să fie o sărbătoare de o săptămână a azimelor. În timpul ei, ei trebuiau să se bucure de eliberarea din robia puterilor mondiale pe care Dumnezeu le-a dat-o și trebuiau să-I aducă jertfe speciale de mulțumire și laudă la templul Lui. Prin urmare este scris: „Și copiii lui Israel care erau prezenți la Ierusalim, au prăznuit sărbătoarea azimelor șapte zile, cu mare bucurie; și leviții și preoții au laudat pe DOMNUL în fiecare zi, cântând cu instrumente în cinstea DOMNULUI. Și Ezechia a vorbit cu blândețe tuturor leviților care aveau o cunoștință bună a DOMNULUI; și ei au mâncat de-a lungul celor șapte zile a sărbătorii, aducând jertfe de pace și mărturisind pe DOMNUL, Dumnezeul părinților lor”. (2 Cron. 30:21, 22). Aici a fost un exemplu al bucuriei și veseliei de nedescris care a devenit partea membrilor rămășiței lui Dumnezeu care nu au părăsit strângerea lor laolaltă, ci care s-au adunat în toate țările și națiunile pentru închinarea unită a lui Iehova Dumnezeu. Închinarea Lui este o închinare și slujbă diferită, total diferită de procedurile sumbre, elogioase, formaliste ale cultelor și sectelor „creștinătății”.

33. Sărbătoarea de șapte zile a azimelor a prefigurat sărbătoarea spirituală continuă de care se bucură închinătorii credincioși ai lui Dumnezeu după ce au fost eliberați prin „Mielul lui Dumnezeu”, jertfit pentru credincioși. „Căci Cristos, Paștele noastre, a fost jertfit pentru noi; de aceea să prăznuim sărbătoarea, nu cu un aluat vechi, nici cu aluatul răutății și vicleniei; ci cu azimele sincerității și ale adevărului”. (1 Cor. 5: 7,8). Dat fiind faptul că membrii rămășiței lui Iehova prăznuiesc această sărbătoare continuă, și cu o apreciere specială din 1929, ei se păzesc de aluatul (doctrina) fariseilor moderni ai „creștinătății”. (Mat. 16:6, 12). În acel an remarcabil, 1929, și după ce șapte plăgi de adevăr usturător fuseseră vărsate peste „creștinătate” de rămășița lui Iehova în timpul celor șapte ani de la 1922-1928, El i-a dezvăluit (rămășiței) marea eliberare pe care o făcuse pentru ea din Egiptul antitipic, lumea aceasta. Printr-o clarificare a Cuvântului Său interpretat greșit pentru mult timp, El i-a dezvăluit pentru înțelegerea ei un adevăr impresionant: „Puterile mai înalte”, față de care toate sufletele creștine au poruncă de la El să le fie supuse, sunt Iehova Dumnezeu și Împăratul Său Isus Cristos, și nu puterile religios-politice ale „creștinătății” sau ale restului acestei lumi. În același timp Domnul Dumnezeu i-a trezit la faptul că creștinismul nu înseamnă o religie, ci înseamnă adevărul în învățătură și în practică. (Rom. 13:1-5; a se vedea și pagina 139 a cărții *Guvern*, publicată în 1928; a se vedea și numerele 1 și 15 Iunie din 1929 ale *Turnului de Veghere*, la „Stăpânirile Înalte”).

34. Cu bucurie exprimabilă doar printr-o activitate fidelă, membrii rămășiței lui Iehova s-au veselit înaintea Lui, cântând laudele Lui prin vestirea adevărului Său și folosind orice instrument și mijloc pe care El l-a pus la dispoziție pentru a intensifica sunetul mesajului Său. Ei au fost plăcuți lui Dumnezeu, nu prin arderea animalelor pe un altar literal, ci prin aducerea jertfelor vițelilor buzelor lor, buze mișcate de Spiritul Lui în vestirea cu îndrăzneală și cu dragoste a mesajului Împărăției Lui. Progresul lor în cunoștința adevărului Teocratic s-a datorat Împăratului Isus Cristos. La templu, El a reflectat lumina de la Iehova asupra Bibliei. Astfel, El a interpretat-o și a făcut-o ușor de înțeles. Și fiindcă membrii rămășiței Lui s-au implicat într-o campanie de vestire a Bibliei la nivel mondial, învățând oamenii cu bunăvoință „cunoștința bună a Domnului”, Mai Marele Ezechia sau Isus Cristos le-a vorbit într-un mod încurajator. El i-a sprijinit prin revărsarea

Spiritului peste ei. Prin urmare, această lume modernă a văzut continuată cea mai mare și cea mai irezistibilă campanie de educare cu privire la numele și împărăția lui Iehova care a marcat vreodată această „eră creștină”. Și sfârșitul încă nu a venit!

EXTINDEREA SĂRBĂTORII

35. Pentru cel puțin șaisprezece ani sau în timpul întregii domnii religioase a împăratului Ahaz, națiunea Israelului nu ținuse Paștele anual și sărbătoarea azimelor. Acum reînvierea sărbătorii a fost atât de îmbucurătoare și folositoare încât, după o întrerupere așa de lungă, lungimea prescrisă a sărbătorii s-a dovedit a fi prea scurtă. „Și toată adunarea s-a sfătuit să mai prăznuiască alte șapte zile; și au prăznuit alte șapte zile, cu bucurie. Căci Ezechia, împăratul lui Iuda, a dat adunării o mie de viței și șapte mii de oi; și domnitorii au dat adunării o mie de viței și zece mii de oi; și un număr mare de preoți s-au sfințit. Și toată adunarea lui Iuda, cu preoții și leviții, și toată adunarea care a venit din Israel, și străinii care au venit din țara lui Israel, s-au bucurat. Așa de mare era bucuria în Ierusalim; pentru că din vremea lui Solomon, fiul lui David, împăratul lui Israel, nu a mai fost așa ceva în Ierusalim.” – 2 Cron. 30:23-26.

36. Împăratul Ezechia și căpeteniile lui au suportat cu bucurie cheltuiala de a aproviziona cu hrană pentru prelungirea sărbătorii eliberării, pentru o altă perioadă completă de șapte zile. Nu era necesară o raționalizare a cărnii, și nici nu au avut nevoie să obțină puncte de rație de la autorități. Cei 19 000 de viței și oi cu care au contribuit împăratul și căpeteniile care trebuiau ucise, despoiate, și pregătite, unele părți pentru altar, iar altele pentru consumul adunării care sărbătorea, au presupus o muncă enormă din partea leviților. Ei au fost la fel de ocupați ca muncitorii în departamentul cantinei unei convenții majore a martorilor lui Iehova în ultimii ani. Pentru acești martori nu a fost doar o sărbătoare de lucruri materiale pentru trup, ci a fost o sărbătoare sănătoasă, mulțumitoare de grăsimi într-un sens spiritual. Și Împăratul Isus Cristos a prelungit această sărbătoare a adevărilor Împărăției și ale lucrării mărturiei Teocratice mai mult decât se așteptase la început rămășița Lui. Ei se bucură ca ea să fie prelungită, chiar și după acest an 1945.

37. Dar ia priviți! Cine mai sunt la această sărbătoare, și cine este această mulțime? Au fost ei invitați și urmau să fie prezenți? Da; pentru că raportul istoric pentru această zi spune: „Și străinii care au venit din țara lui Israel, și care locuiau în Iuda”. (2 Cron. 30:25). Desigur, prin „străini” nu trebuie să se înțeleagă numai acei care slujeau ca slujitori la templu, care scoteau apă și tăiau lemne și care făceau alte lucrări de slugă pentru leviții care slujeau la altar și în bucătăriile templului. Existau mult mai mulți străini non-israeliți din toată țara. Toți aceștia erau închinători consacrați ai lui Iehova și se bucurau de beneficiile sub legământul Lui cu națiunea Israelului. Ei erau uniți cu israeliții în păzirea orânduiei legii Lui. Ei au simbolizat o clasă în afara rămășiței de Israeliți spirituali din ziua de azi, adică, „oamenii cu bunăvoință” sau „Ionadabii”, sau „celelalte oi” ale Domnului. În timpul anilor din și după 1919, și în special de când mesajul „Milioanele care trăiesc acum nu vor muri niciodată” a fost vestit, aceste „alte oi” au auzit strigătul Împăratului de a se elibera de religie și de a se întoarce la capitala Teocratică a lui Iehova, Sionul, Împărăția. Cu mult timp în urmă străinii din teritoriul lui Israel și cei din Iuda au venit împreună cu israeliții la templul din Ierusalim. Astfel clasa „străinului” din ziua de azi a auzit invitația Împăratului pentru a veni la închinarea lui Iehova Dumnezeu și la sărbătoarea Teocratică a eliberării, la templul și organizația Lui sfântă. Prin urmare ei au venit împreună cu Israeliții spirituali care alcătuiesc rămășița. Împăratul Isus Cristos i-a primit cu dragoste pe acești „străini”.

38. În anul 1935 d. Cr. Împăratul de la templu a dezvăluit că acești „străini” binevoitori sunt aceia care, dacă rămân credincioși până la sfârșit, vor forma „mulțimea mare”. (Apoc. 7:9, 10). În timpul testului din prezent al integrității lor față de Dumnezeu, „ei sunt înaintea tronului lui Dumnezeu, și-L slujesc zi și noapte în templul Lui”. Împăratul, Bunul Păstor, îi va conduce la viață veșnică pe pământ în Lumea Nouă neprihănită, și ei vor intra apoi în privilegiul de împlinire a „mandatului divin”, așa cum a fost descoperit de Împărat în anul 1938. De atunci, Împăratul a continuat să asigure un belșug de hrană spirituală, și a ținut deschisă ușa închinării libere a Domnului Dumnezeu. Atât membrii rămășiței, cât și acești „străini”, tovarășii lor, s-au bucurat de această prelungire a „sărbătorii lucrurilor grase” la muntele sfânt al lui Iehova. Bucuria lor nu cunoaște limite, și ei transmit cu recunoștință și cu generozitate invitația Împăratului la ceilalți din clasa „străinului” care încă nu au ieșit la iveală.

39. Cui se datorează toată această pricină de bucurie și sărbătorire spirituală? Raportul sărbătorii tipice sub supravegherea lui Ezechia arată, spunând: „Apoi preoții și leviții s-au sculat și au binecuvântat poporul; și glasul lor a fost auzit, și rugăciunea lor a ajuns până la locuința Lui sfântă, până la cer.”(2Cron. 30:27). Da, Celui a cărui locuință este cerurile cerurilor, Celui Suprem, Lui i se datorează toată această bunătate spirituală, pentru că este timpul începutului domniei Împăratului uns, Mai Marele Ezechia. „Preoții și leviții” erau în vechime reprezentanții lui Iehova și, prin urmare, binecuvântarea lor peste poporul de la templu a fost asemănătoare cu binecuvântarea lui Iehova peste închinătorii Săi adevărați. Binecuvântările Lui din ziua de azi depășesc orice lucru din trecut. El binecuvântează într-un mod bogat pe cei care I se închină ca martori ai Lui pe pământ, adică, rămășița și „străinii” binevoitori. Din locuința Lui sfântă în cer El aude și rugăciunile lor pentru pacea și prosperitatea tuturor slujitorilor Lui, și El îi binecuvântează în consecință cu acele lucruri dorite. – Ps. 122:6-9.

40. În vremea lui Ezechia s-a produs efectul drept peste închinătorii de la Ierusalim prin această celebrare la templu. A fost desfășurată o mare campanie anti-religioasă în toată țara, înainte ca închinătorii să se întoarcă și să se așeze în locuințele lor. După cum este scris: „Când s-au terminat toate acestea, toți cei din Israel care erau prezenți au plecat în cetățile lui Iuda, și au sfârșit chipurile în bucăți, și au tăiat stâlpii idolești, și au surpat locurile înalte și altarele din tot Iuda și Beniamin, și din Efraim și Manase, până i-au distrus cu desăvârșire. Apoi toți copiii lui Israel s-au întors, fiecare la posesia lui, în cetățile lor”. (2 Cron. 31:1). Această revoltă unită împotriva religiei și a demonismului în țara dată de Dumnezeu a fost conform voii divine, iar împăratul Lui uns a aprobat-o.

41. Tot așa, în această zi favorabilă a închinării restaurate a lui Iehova, celebrarea veselă a sărbătorii libertății nu se termină doar prin hrănirea cu adevărurile descoperite. Zelul pentru casa închinării lui Dumnezeu care a fost hrănit de această sărbătoare trebuie să fie pus în acțiune împotriva puterilor demonismului. Toți cei din jurul rămășiței lui Iehova și a închinătorilor lor tovarăși sunt instituții și oștiri ale religiei care încearcă cu viclenie să ia libertatea slujitorilor lui Iehova. Cu toate acestea, martorii lui Iehova nu se lasă ademeniți în acel pericol. Ei repetă: „Cristos ne-a eliberat pentru ca să fim liberi; rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub un jug al robiei.” (Gal. 5:1, *Ver. Stand. Amer.*). Conștienți că cea mai mare protecție împotriva atacurilor făcute de religia înrobitoare este de a împinge întotdeauna ofensiva împotriva religiei, ei merg înainte uniți sub Împăratul lor Isus Cristos. Ei țin sus stindardul adevărului pretutindeni, punând pe fugă oștirile religiei și nelăsând ca nimic din religie să intre în interiorul organizației Teocratice pentru slujirea lui Dumnezeu. Sărbătoarea binecuvântată de eliberare a Împăratului a condus la și este urmată de mare activitate din partea rămășiței Lui credincioase și a „străinilor” preaiubiți,

pentru ca numele lui Iehova să fie glorificat și justificat. Și în același timp, binecuvântările libertății continuă să se răspândească în exterior și se așteaptă să vină încă mulțimi imense de „oameni cu bunăvoință”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) În cine stă speranța eliberării, și pe cine a pus Acesta la putere ca eliberator? (b) Ce invitație oferă El acum? și cine acționează cu privire la ea?
2. (a) Ce recunosc puțini cu privire la cauza robiei? (b) Care este modalitatea efectivă de eliberare din aceasta?
3. Așa cum a fost arătat în numărul anterior al Turnului de Veghe, pe cine a prefigurat regele Ezechia, și ce fapte corespondente există ca dovadă?
4. Cine a fost afectat de lucrarea lui de curățire până în 1922? Ce a fost emis, așadar, atunci? și cum a fost prefigurat lucrul acesta?
5. În primul an al domniei lui Ezechia, de ce nu a fost celebrat Paștele pe 14 Nisan?
6. Pe ce bază, așadar, a trimis Ezechia scrisori de invitație la Paște, și datorită cărei înțelegeri?
7. În vremea lui Ezechia, cum erau împărțite triburile lui Israel în ceea ce privește supunerea față de conducere?
8. Ce a înțeles Ezechia cu privire la obligația tuturor israeliților față de închinare, și ce s-a hotărât el să facă într-un mod curajos?
9. În ceea ce privește procedura Regelui Cristos din 1918, ce înțelege el cu privire la privilegiul oamenilor față de închinare? și de ce este acum rândul oamenilor să aleagă?
10. Spre deosebire conducătorii totalitari, ce libertate vitală oferă Regele oamenilor? și, prin urmare, de ce a făcut el ca această evanghelie a Regatului să fie predicată tuturor națiunilor?
11. De ce au fost încântați Ezechia și congregația să celebreze Paștele în a doua lună, și să invite pe membrii triburilor la aceasta?
12. În mod antitipic, cine a corespuns cu acea congregație din Ierusalim? și cum a ajuns să înflorească hotărârea lor în 1922?
13. Ce s-a decretat atunci să se facă, în vremea lui Ezechia, și de ce?
14. Cu ce a început primul Paște al Israelului? și a fost acesta un tip al „cinei Domnului”?
15. (a) Ce a simbolizat mielul de paște, stropirea sângelui și mâncarea cărnii acestuia? (b) Ce a ilustrat , așadar, invitația lui Ezechia la paște?
16. Cum și-a îndeplinit atunci Ezechia însărcinarea ca rege? și care a fost conținutul mesajului?
17. Ce a solicitat păstrarea existenței regatului lui Iuda, și de ce?
18. Ce a dorit și încercat Ezechia să ajute oamenii să vadă? și cum s-a dovedit el un martor fidel al lui Iehova?
19. Cum nu a procedat Regele Cristos Isus, dar când a arătat el cum urma să fie făcută transmiterea mesajului?
20. Cum a continuat regele Cristos Isus să-și îndeplinească ungera de a predica mesajul potrivit, și începând când?
21. Cum au procedat curierii lui Ezechia? și unde, și de ce?
22. Datorită stării religioase de lucruri, care au fost experiențele curierilor printre supușii regatului lui Israel?
23. Cui se datorează întoarcerea în siguranță a curierilor la Ezechia?
24. Cum a fost acordat un tratament asemănător martorilor lui Iehova din și după anul 1919 în „Creștinătate”?
25. Cui se datorează supraviețuirea martorilor lui Iehova până în 1945? și de ce așa?

26. Atât în tip, cât și în antitip, de ce au existat unele rezultate favorabile? și cum a adunat Iehova întreaga sa rămășiță?
27. Cum a evoluat cazul opozanților israeliți religioși după aceea, în contrast cu cel al regatului lui Iuda?
28. La timpul hotărât, cine s-a adunat la Ierusalim? Ce acțiune au luat ei față de religie? și cum s-a desfășurat sacrificiul de paște?
29. Tot astfel din 1918, de ce și cum a existat o lucrare de curățire?
30. (a) Ce mijlocire a făcut regele Ezechia, și cu ce rezultat? (b) Cum a făcut Cristos Isus la fel și cu ce rezultat?
31. (a) Cum au mâncat atunci israeliții paștele, și cum se apăra Iehova pe Sine din nou atunci? (b) Ce se poate spune despre închinătorii fideli din vremea noastră, și despre cei care stau departe de sărbătorirea Teocratică?
32. (a) După paște, ce au celebrat acei israeliți atunci, și cum? (b) Al cărui lucru a fost acesta un exemplu în ceea ce privește vremea noastră?
33. Ce a ilustrat sărbătoarea de șapte zile? și de ce au putut martorii lui Iehova s-o țină cu o înțelegere specială din și după 1929?
34. Cum a jubilat rămășița lui Iehova înaintea Lui și a adus jertfe? și cum și cu ce efect a vorbit Regele Cristos Isus într-un mod mângâietor cu ei?
- 35, 36. (a) La sfârșitul celor șapte zile, ce s-a decis, și cum a fost totul pregătit bine? (b) Cum a fost acolo o sărbătoare asemănătoare într-un mod antitipic?
37. (a) Conform raportului, care alții au fost prezenți la acea sărbătoare tipică? (b) Pe cine au ilustrat ei și cum au ajuns aceștia să participe la sărbătoarea de astăzi?
38. Cum s-au dovedit anii 1935 și 1938 date însemnate în sărbătorire? și care a fost atitudinea cu privire la extinderea sărbătorii?
39. Cui se datorează toată această pricină de bucurie și sărbătorire spirituală? și care a fost măsura binecuvântărilor?
40. Prin ce acțiune a fost arătat efectul corect a fi fost produs asupra închinătorilor lui Iehova prin celebrarea antică?
41. De ce fel de acțiune asemănătoare a fost urmată sărbătoarea antitipică a eliberării, și de ce?

SANTIAGO DE CUBA, CIENFUEGOS, HAVANA

PRETUTINDENI oamenii bunăvoinței salută vestea binevenită a întemeierii împărăției lui Dumnezeu. Acest fapt se manifestă într-o manieră demnă de remarcat pe insula Cuba, unde, în februarie, mesajul "O singură lume, un singur guvern" a fost prezentat de președintele Societății Turnului de Veghere și a Tractatelor Bibliei. Acest mesaj a oferit caracteristica publică într-o serie de trei convenții ale martorilor lui Iehova în orașele mai sus menționate, care au fost deservite de N. H. Knorr, președintele Societății, și alți trei reprezentanți ai acesteia. Cuba nu are nicio interdicție sau dezaprobare oficială în ceea ce privește convențiile la care au participat peste 55 de persoane aflate în afara orașului care au nevoie de transport feroviar, așa cum se întâmplă în prezent în Statele Unite. Prin urmare, oricât i-ar fi costat pe cubanezi, ei au folosit căile ferate pentru a veni la aceste câteva adunări ale creștinilor devotați.

O serie de întâlniri locale pe țărmul estic al Statelor Unite fuseseră încheiate cu succes la Richmond, Va., și Jacksonville, Tampa și Miami, Florida, când fratele Knorr și directorul însoțitor al aceleiași Societăți s-au pregătit să plece din America de Nord pentru puncte mai la sud, în zona Caraibelor. Saltul spre Cuba a fost negociat într-un avion Pan-American Airways, în dimineața zilei de miercuri, 7 februarie. După ce a trecut cheile din Florida, avionul a fugit într-o lovitură și a zburat orb prin ploaie și nor câteva minute; dar după aproximativ o oră și jumătate din momentul decolării, avionul a făcut o aterizare în trei puncte la aeroportul cubanez, la nouăzeci de kilometri distanță de Havana. Toți membrii

biroului Sucursalei Societății din Havana și toți absolvenții din Cuba de la Colegiul Biblic Galaad al Turnului de Veghere au fost la aeroport pentru ura un bun venit plin de bucurie din nou în mijlocul lor. Toți erau în bună stare spirituală și au dovedit un entuziasm inimos pentru lucrarea reconstructivă a Regatului în Cuba.

Circuitul convenției nu a permis o oprire lungă în Havana, însă fratele Knorr a putut să acorde atenție problemelor Regatului la sediul Filialei și la casa Betel. La doar trei zile urma să aibă loc Convenția Teocratică a Reconstructorilor a martorilor lui Iehova la Santiago de Cuba, la mai mult de 500 de mile depărtare, la extremitatea estică a acestei insule lungi. Trimițând înainte cu trenul pe frații F. W. Franz și Ramon Gonzalez, fratele Knorr și servitorul filialei, George Papadem, au pornit spre Santiago cu avionul companiei de aviație națională cubaneză în dimineața zilei de sâmbătă, 10 februarie, ziua în care a fost deschisă convenția. Avionul a sosit la timp; și pe lângă mulți frați cubanezi, a fost prezent pentru a întâlni noii sosiți reprezentantul Societății din insula Jamaica, Thomas E. Banks. La o distanță îndepărtată, la Santiago, la Sala "Gremio de Estibadores" (Stevedores Guild), convenția începuse deja cu o adunare de slujire, la care au participat aproximativ 150 de frați.

Unii americani ar putea să vadă Santiago drept un oraș neîngrijit, cu străzi prost pavate și cu un aspect nu prea curat, chiar la o mică distanță de piața principală a orașului; dar spre scena generală ierarhia romano-catolică arată cu satisfacție. Catedrala ei acolo, construită în 1522 și care are vedere spre piața principală sau spre piață, are o platformă înălțată în jurul căreia se află magazine comerciale și birouri de abogados (avocați). Toate aceste sunt închiriate de catedrală, care ocupă întregul bloc. Cu toate că, în general, cubanezii nu văd nimic rău în acest lucru, totuși creștinii adevărați văd reprezentat în acest aranjament modul în care organizația religioasă romano-catolică se bazează pe fundamentarea exploatarea comerciale a poporului, cu susținerea legii formulată de elementul politic.

La 3:15 p.m. *maestro de ceremonia* (maestrul de ceremonii sau președinte) a deschis oficial Convenția. Întregul program, ulterior, la Santiago (și mai târziu la Cienfuegos și Havana), a urmat programul prezentat în ianuarie la Richmond și la începutul lunii februarie la Tampa. Discursurile, așa cum au fost date, au fost redactate în rubricile Turnului de Veghere și, prin urmare, nu este necesar să le detaliem în acest raport limitat. Toate discursurile, cu excepția celor date de președinte, au fost difuzate în limba spaniolă, iar fratele Gonzalez a acționat în calitate de interpret pentru fratele Knorr.

Participanții la convenție au venit din diferite părți ale provinciei Onete prin toate mijloacele de transport către Santiago. Aceasta a fost prima apariție a președintelui Societății printre ei; și acești dragi ai Domnului, foarte săraci material cum erau, au apreciat foarte mult respectul lui de a veni la ei cu tovarășii lui. Bucuria lor a abundat și bucuria lor a fost exprimată în mod repetat prin aplauze în timpul discursurilor. Nu i-au deranjat zgomotele din afară, așa de atenți au fost la prezentările Cuvântului lui Dumnezeu de pe platformă. Sala Gremio de Estibadores se află la parter, iar strada Trinity este o stradă îngustă; prin urmare, tramvaiele zgomotoase pot fi atinse prin întinderea mâinii prin ferestrele din hol, aproape ca și cum tramvaiele merg pe culoarul din dreapta al sălii. În afară de aceasta, au existat autobuze de trecere (guaguas), câini care lătrau, voci umane înalte, zgomot de avioane etc. Dar difuzorul a amplificat cuvântul vorbitorilor suficient pentru a domina zgomotul. Pe aceeași lungime de undă, vatmanii și-au dat seama ce se întâmpla în sală. În mai multe ocazii, când fratele Knorr vorbea, vatmanul a oprit tramvaiul în dreptul ferestrelor deschise, și el și toți pasagerii lui au ascultat pentru câteva minute mesajul Domnului și apoi au pornit, fără îndoială bine recompensat pentru întârzierea sa în program. Ulterior, vatmanii au încercat să conducă cât mai liniștit posibil.

Datorită nevoii de interpretare a ultimului discurs din programul de sâmbătă a fratelui Knorr, întâlnirea a trecut mult peste ora 10:00 p.m. Imaginați-vă izbucnirea când el a lansat broșura *Religia culege vânt* în ediția spaniolă! Frații s-au bucurat de perspectiva că această broșură va ajunge la ei pentru citire și distribuire la o dată mai devreme. În dimineața următoare, duminică, 11 februarie, s-au întors în sală pentru slujba de botez 136 de frați; și 17 candidați s-au prezentat pentru scufundare. Aceștia au fost transportați într-o locație izolată în golful Santiago, unde au simbolizat consacrarea lor față de Dumnezeu prin botezul cu apă.

Discursul public despre "O singură Lume, Un singur Guvern", de către fratele Knorr, la ora 3:00 p.m. în acea zi s-a bucurat de cea mai mare participare care s-a adunat vreodată la o adunare teocratică din Santiago. Unii din public au ajuns pe la jumătatea discursului, iar audiența a fost cu mult peste numărul de scaune care se aflau în curtea interioară din apropierea sălii. Numărul total de participanți a fost 456; aproximativ 250 dintre aceștia erau oameni ai bunăvoînței. Acești catolici sinceri și alții și-au arătat atitudinea față de clerul opresiv al religiei aplaudând puternic afirmațiile fratelui Knorr care demascau Ierarhia și soarta ei. O dată, după ce o înmormântare a trecut prin a juca "Ave Maria" și apoi, după câteva minute, fratele Knorr a arătat că această așa-numită "regină a cerului" ar fi indisponibilă să salveze orașul Roma de distrugere la Armagedon. Răsunetul bătailor din palme a fost urmat de entuziasm de voci peste tot în Sală, cu multe gesturi; iar fratele Knorr a trebuit să aștepte ca să scadă. Multe broșuri au fost date gratuit la încheierea discursului.

Participarea la sesiunile de seară a fost de 255. Cu totul pe neașteptate, a fost atins vârful emoțiilor pentru acești participanți la convenție la o a doua eliberare. De data aceasta, fratele Knorr le-a vorbit în mod spontan despre lucrarea lui Dumnezeu în multe țări și despre supraviețuirea martorilor lui Iehova și a creșterii numărului lor în diferite țări, în ciuda flagelului vaticano-nazisto-fascist, și apoi a anunțat ca publicată în limba spaniolă cartea "Adevărul vă va elibera" și a ținut sus cartea. Convenția a fost închisă la ora 9:50 p.m., dar chiar și atunci frații au mai zăbovit înainte de a se despărți. Raportul privind serviciul de teren pentru convenție a fost: 109 de editori care au împărțit 17 cărți, 71 de broșuri și 24 de reviste, în afară de distribuirea a 50.000 de pliante și de a da multe informații pe drum cu 500 de placarde. Se speră că, în urma acestei convenții, lucrarea pe teren a celor consacrați ai lui Iehova în această parte estică a Cubei va crește și se va extinde considerabil spre glorificarea lui Dumnezeu și în beneficiul multor mii de oameni blânzi și supuși.

Reprezentantului Jamaican al Societății, fratele Banks, i s-a alocat o scurtă perioadă de timp din program și el a relatat despre credincioșia sub persecuție a fraților noștri din Jamaica. Dintr-o scrisoare adresată fratelui Knorr de la compania Kingston, cităm următoarele cuvinte: "Noi, frații din Jamaica, trimitem sincerele noastre saluturi celorlalți frați adunați la Convenția de pe insula Cuba ... Deși continuăm munca în condiții nefavorabile, fără cărți furnizate de organizație, totuși noi folosim marea sa Carte, Biblia, ca cea mai ascuțită armă pentru a proclama mesajul Lui oamenilor bunăvoînței. Suntem uniți cu toți ca unul în acest război. Interesele unificate care sunt evidente în această lucrare glorioasă și bucuria pe care o primim din aceasta nu pot fi exprimate în cuvinte".

CIENFUEGOS

Așa cum e cu orașele hispanico-americane, a existat un contrast considerabil între Santiago și Cienfuegos, orașul următoarei convenții din 13 și 14 februarie. Cienfuegos, numit "Perla Sudului", prezintă un aspect atractiv cu curățenie generală, străzi bine întreținute și arhitectură cochetă. Nici cerșetorii străzii nu erau atât de evidenți. Locul convenției, Athenium sau *Ateneo*, la etajul de deasupra *Teatro Terry*, are vedere spre un parc frumos și promenadă din zona centrală a orașului Cienfuegos. Această sală, la fel ca și în cazul sălii de convenții de la Santiago, a fost donată gratuit pentru folosirea adunării. Desigur, există multe așa-numite "populații catolice" care sunt democratice și sunt în favoarea de a da chiar martorilor lui Iehova șansa de a spune ceva. Astfel de persoane liberale ale populației catolice se află într-un contrast izbitor cu Ierarhia Autorității, a cărui edificiu religios a dominat partea estică a parcului menționat mai sus.

Vine marți, 13 februarie, prima zi a convenției, iar editorii Regatului erau deja pe străzi, oferind revistele Societății și oferind informații pe jos cu placarde și reclame, când autobuzul care aducea pe cei patru reprezentanți ai Societății a intrat în Cienfuegos spre amiază. A existat un interes deosebit față de întrebarea cât de mulți vor participa la o convenție ținută timp de două zile la mijlocul săptămânii. Trebuie subliniat că mulți dintre frați sunt situați în ținuturi deluroase, cu mari curențe de transport; în plus, recolta de trestie de zahăr era în toi. Însă, în ceea ce privește participarea la o convenție la mijlocul săptămânii, nu a existat nici o dezamăgire. În prima zi, participarea maximă a fost de 441 de frați; a doua zi, 528. Din nou,

mulți au venit din depărtare peste văi și dealuri pe jos, câteva surori repetând fapta de anul trecut, dar de data aceasta mergând pe jos 22 de ligi (sau 66 de mile în Cuba) în două zile. Nici un participant la convenție nu a venit cu mașina sa privată. Toți laolaltă, au participat 26 de pionieri.

Și aici a fost o încântare să-i întâlnim pe frații devotați pentru interesele Împărăției lui Dumnezeu. Ei au o problemă de întâmpinat pe care frații din Statele Unite și din alte țări democratice nu trebuie s-o întâmpine. În Cuba este obligatoriu ca toate persoanele adulte, bărbați și femei, să voteze la alegerile naționale. Cei care refuză să voteze sunt pedepsiți, fie cu amendă, fie cu închisoare, doar câțiva judecători care examinează cazurile non-votanților recunoscând orice scrupule conștiințioase și lăsându-i pe acei non-votanți să scape de toate sancțiunile. Drept urmare, mulți dintre oamenii consacrați ai lui Iehova au suferit din cauza conștiinței. Întrebați-i și vă vor spune că guvernele politice ale națiunilor pământești fac parte din această lume veche sub controlul nevăzut al "dumnezeului acestei lumi". Ei vă vor spune că, cu toate că martorii lui Iehova se află în această lume și acționează ca cetățeni care respectă legea în cadrul guvernelor umane, totuși ei nu sunt din această lume; la fel cum nu era nici Cristos Isus. Ei reprezintă și sunt pentru noua lume, peste care Iehova Dumnezeu l-a numit pe Cristos Isus să fie Rege. De aceea, când acești cubanezi s-au consacrat lui Dumnezeu, ei au votat pentru împărăția lui Dumnezeu și pentru Împăratul Său. Dacă s-ar angaja acum să împărtășească orice responsabilitate pentru guvernele acestei lumi și să se contamineze cu această lume condamnată, aceasta i-ar duce la distrugere cu astfel de guverne în bătălia viitoare a Armagedonului.

Prin urmare, acești frați cubanezi, deși nu se amestecă sau nu se pronunță împotriva votării de către alte persoane din această lume, ei se abțin de la vot, la fel ca și poporul lui Iehova din alte țări în care votarea nu este obligatorie. Prin urmare, mulți au plecat deja la închisoare mai degrabă decât să plătească amenda pentru că nu au exercitat votul; iar alții se confruntă încă cu apariția în instanță pentru judecarea acestei chestiuni. A fost interesant să întâlnim un cuplu de frați cubanezi dintr-o companie în care 17 membri au plecat la închisoare din această cauză. În timpul închisorii lor de zece zile au fost vizitați de sute de oameni amabili ai lui Lajas, care au manifestat un interes și o simpatie prietenoasă. Martorii lui Iehova au profitat de ocazia de a da o mărturie excelentă despre împărăția lui Dumnezeu, în loc să folosească alibi-ul dat în instanță de mii de non-votanți din această lume, și anume că erau bolnavi în timpul alegerilor naționale cubaneze”.

Mulți copii, al căror comportament bun merită comentat, au fost prezenți. Și aceștia au luat poziție cu părinții lor pentru Regat. A fost emoționant să întâlnim două fete mici, gemene numite *Fe și Esperama* (Credință și Speranță) care a ales să-și exercite dreptul în școala publică pe care Curtea Supremă a Statelor Unite îl declară a fi un drept constituțional și dat de Dumnezeu, și anume, să refuze să salute orice emblemă sau imagine a omului, pentru a asculta de porunca lui Dumnezeu împotriva închinării religioase la creaturi sau lucruri. Interesul față de situația cubaneză crește odată cu anunțul făcut în *El Mundo* și în alte ziare din 9 februarie că "Guvernul se pregătește pentru mobilizarea a 10 000 de recruți" și că data va fi convenită pentru "a fi chemați în rânduri aproximativ 10.000 de tineri cuprinși în primul grup al SMO [Serviciul Militar Obligatoriu], adică cei cu vârsta cuprinsă între 20 și 25 de ani.

Entuziasmul fraților de aici a fost la fel de mare ca și cel din Santiago. Discursurile prezentate de frații cubanezi nativi, precum și de reprezentanții vizitatori ai Societății au fost primite cu mare satisfacție. În mod deosebit a fost vorba despre discursurile referitoare la evenimentele domniei regelui Ezechia, care își găsesc corespondentul lor minunat în lucrările martorilor lui Iehova de astăzi, sub domnia Regelui nostru domnitor Cristos Isus. Acestea au atins punctul lor culminant în discursul fratelui Knorr despre distrugerea de către Iehova a armatei asiriene a regelui Sanherib, în vecinătatea Ierusalimului. A fost un discurs de luptă! A fost ceea ce au dorit acești participanți la convenție. Iar Dumnezeul Preaînalt a văzut ceea ce ei aveau nevoie și le-a oferit în acest ceas de mare încercare acum pe această lume, cu toate problemele mari, dificile cu care trebuie să se confrunte acești frați cu o devotament de neclintit față de Dumnezeul pe care l-au ales să-L servească și să-L reprezinte.

Datorită faptului că Convenția urma să se încheie în acea miercuri seara, cu discursul public pe tema "O singură lume, un singur guvern", fratele Knorr a continuat imediat discursul său despre victoria

lui Iehova asupra lui Sanherib, cu o relatare a progresului "lucrării ciudate" a lui Iehova. Această relatare a fost însoțită de anunțarea noii publicații spaniole "*La Verdad Os Hara Libres*", arătând în același timp și exemplarul acesteia. Broșura *La religion Siega el Torbelhni el* o arătase cu o seară înainte. Au urmat, bineînțeles, aplauze ca cele din Santiago, în urma acestor prezentări: frații au apreciat expresiile dragostei creștine pe care fratele Knorr le-a adus de la familia Betel din Brooklyn și de la toate convențiile din turneul său până atunci; iar votul pe care el l-a inclus în povara lui de iubire pentru întâlnirile viitoare cu frații de-a lungul turneului a fost deosebit de zgomotos!

În acea dimineață, Golful Cienfuegos a fost martor la scufundarea a 35 de dragi, tineri și bătrâni, care au simbolizat astfel consacarea lor față de Iehova. Raportul privind serviciile de teren pentru acea zi și pentru ziua precedentă a însumat o cifră plăcută, adică: peste 400 de editori diferiți, lucrând 1.889 de ore și plasând 46 de cărți, 477 de broșuri, 122 de reviste și efectuând 32 de vizite din nou și având o prezență totală de 1.154. Domnul a binecuvântat eforturile lor în anunțarea adunării publice.

Prima frază a discursului public a fratelui Knorr a atras aplauze din Sala arhiplină Ateneo. Pentru următoarele două ore, această sală demnă a răsunat cu mesajul în engleză și în spaniolă, punctat de multe aplauze. Această prezență publică a arătat că o întâlnire publică poate avea loc cu succes chiar și într-o noapte de la mijlocul săptămânii. În spatele sălii a fost oarecum un public mai numeros. Mulți în parcul principal din fața străzii, auzind discursul de la distanță, au venit să vadă ce fel de prezentare publică a fost aceasta. Mulți au rămas și au ascultat perioade mai lungi sau mai scurte și apoi au plecat; și per total au fost circa 1100 de persoane diferite care au auzit total sau parțial discursul. Cel puțin 800 au auzit "O singură lume, un singur guvern" până la capăt. Ulterior, sute de broșuri au fost distribuite gratuit celor care doreau informații suplimentare. Rugăciunea a închis Convenția la 9:23 p.m.

Un fel de convenție a avut l

Un fel de întâlnire după convenție a avut loc mai târziu în acea noapte la gară, de unde reprezentanții Societății au plecat într-un vagon de dormit spre Havana. Două vagoane de zi au fost atașate la *cache dormitorio* unde acești reprezentanți au avut *localidades*; și aproximativ 200 de participanți la convenție care se îndreptau spre interior au urcat la bord și au ocupat aproape exclusiv aceste două vagoane de zi. Mulți dintre aceștia trebuiau să efectueze trei transferuri de trenuri înainte de a ajunge la destinațiile lor după-amiaza. Mulți frați au venit la platforma de tren pentru a vedea toți acești frați. Bucuria plutea din toate părțile. Frații au dorit cu sinceritate ca fratele Knorr să se întoarcă în mijlocul lor, anul viitor, dacă voia lui Dumnezeu va fi așa. La Santo Domingo, vagoanele de zi au fost detașate de vagoanele de dormit ale trenului, care au continuat spre capitala Cubei.

HAVANA

Havana a părut destul de pustiu în urma uraganului de 162 de mile pe oră din 18 octombrie, în special ramurile multor palmieri și alți copaci. El a trezit viziuni ale pustirii care va veni atunci când "religia va culege vânt". Începând cu săptămâna precedentă, anunțarea prelegerii publice a avansat; și Sucursala Societății a afișat un banner de 41 de picioare care anunța această prelegere programată să aibă loc duminică, 18 februarie, la ora 15:00, la salonul Artística Gallega. Cititorii noștri își vor aminti că aceasta a fost sala pe care Convenția a folosit-o cu un an în urmă la prima prezentare publică a fratelui Knorr; dar acum a fost procurată o sală suplimentară adiacentă pentru prezența mare așteptată. A fost bine că a fost așa.

Dar, pentru a ajunge la o astfel de prezență, a fost necesară o mare activitate, și anume, distribuirea celor 100.000 de pliante sau reclame, 1.000 de placarde și efectuarea de vizite din nou și notificarea tuturor persoanelor interesate despre adunarea viitoare și caracterul ei public. Editorii locali ai Regatului au primit în mod plăcut chemarea la serviciu, atât cei 209 de editori ai companiei Havana (care întâmplător avea numai 88 de editori doar cu un an în urmă) și pionierii speciali și obișnuiți, împreună cu frații apropiați companiei. Aceștia, desigur, au crescut la număr atunci când convenția a început în cele din

urmă sâmbătă, 17 februarie. Așadar, Havana a primit destul de multă atenție cu o proclamare concentrată a mesajului Regatului.

Pentru frații americani vizitatori, a fost ușor de recunoscut că trecerea unui an de la prima lor vizită a dus la o mai bună organizare a problemelor convenției. Eficiența în slujirea Domnului este întotdeauna bună și se datorează Lui. Prezența pentru adunarea de serviciu de dimineață, în jur de 250, a fost bună ca un start pentru o prezență de vârf pe timp de zi la 394. Trebuie să se țină cont de faptul că participarea la Havana a fost atrasă doar din zona nord-vestică a Cubei și nu a atras din acele zone deja deservite de adunările Santiago și Cienfuego. Adunarea de la Havana nu era o adunare generală sau națională, așa cum s-a întâmplat în februarie 1944; iar companiile din zona ei nu sunt atât de numeroase, doar aproximativ zece. De asemenea, cum au explicat câțiva dintre participanți la convenție în legătură cu mulți frați pe care i-au lăsat în urmă acasă, chestiunea banilor a împiedicat pe mulți să participe.

În această serie de convenții cubaneze, efervescența spiritului părea să crească într-un crescendo continuu până la convenția de la Havana, unde s-a atins apogeul. Domnul Dumnezeu a oferit, de asemenea, ceea ce era convenabil pentru Havana. Un grup de sectari care fac Sabatul zilei a șaptea principala problemă a religiei au fost și încă sunt destul de activi în această zonă și acest lucru a ridicat multe întrebări controversate, iar martorii lui Iehova au fost înșelați de acești sectari și sectarii au încercat să submineze munca lor. Prin urmare, discursurile de deschidere pe tema "Sabatul Împărăției și Domnul său" și "Semnul distinctiv", fiind livrate cu forță de doi frați cubanezi, au avut parte de un răspuns consistent, care a fost concretizat prin aplauze repetate. Sesiunea de seară s-a încheiat destul de tumultuos. Acesta a fost momentul în care fratele Knorr, încheind simpozionul a patru discursuri ținute de diferiți frați, a fluturat tema curățării religiei făcută de regele Ezechia în remarcile sale care au condus la dezvoltarea broșurii spaniole "Religia culege vânt". Participanții la convenție s-au bucurat mult mai mult când fratele Knorr a atras atenția asupra campaniei actuale de întâlniri publice din Statele Unite și a anunțat apoi modalitățile de lansare a acestei campanii în Cuba; și că, în acest sens, va fi introdus Cursul în Slujirea Teocratică, lecțiile acestuia urmând să fie publicate în mod regulat în revista *Consolare* în spaniolă.

Absolvenții Colegiului Biblic Galaad al Turnului de Veghere au oferit un serviciu bun în numele adunării. Unul din numărul lor era slujitorul Convenției; altul președinte al Convenției; altul, servitorul de cantină; iar ceilalți au montat scena și au relatat despre experiențele lor de teren. Ceea ce a fost cel mai încurajator, denotând un avans față de anul precedent, a fost faptul că ei au vorbit în mod spontan în spaniolă în loc să citească o copie pregătită. Aceștia stăpânesc foarte bine limba. În total, au fost 44 de pionieri, speciali și obișnuiți, care și-au înregistrat prezența la întâlnirea de la Havana. Lucrarea realizată de acești pionieri zeloși, dar și de editorii companiei a fost foarte evidentă din numărul celor care și-au simbolizat consacrarea prin scufundare în apă duminică dimineața. Numărul a fost de 66; iar autobuzul trebuia să-i ia în două încărcături spre Playa de Encanto pentru a fi scufundați în apele Golfului Mexic. Dintre aceștia scufundați au fost șapte persoane interesate de un absolvent al Colegiului Turnului de Veghere, șase de un alt absolvent, și cinci, de încă un altul. Aceste rezultate dau dovada că Dumnezeu a binecuvântat înființarea și funcționarea colegiului; iar frații din Cuba doresc foarte mult să li se trimită mai mulți absolvenți.

Cât de dornici sunt iubitorii neprihănirii de căderea sigură și timpurie a acestei lumi a răutății organizate și cât de mult se bucură de venirea guvernării drepte a lui Dumnezeu și de apropierea noii sale lumi, a fost dezvăluit la întâlnirea publică la ora 15 p.m. duminică, 18 februarie. Cele două săli pregătite în acest scop au fost umplute la capacitate și mai mult; chiar și locurile de pe scena din a doua sală erau ocupate. Participarea a fost de 1.034; și toți au auzit în ambele săli de discursul public. Cât de întăriți au fost toți, privind astfel la lucrurile care nu se văd decât prin ochiul credinței în Cuvântul lui Dumnezeu, lucruri care sunt sigure și eterne! Jumătate din această prezență a fost alcătuită din public, dar ei au fost una cu poporul consacrat al lui Iehova, făcând premisele să rezoneze cu acordul și aprobarea lor la punctele incisive ale discursului "O singură lume, un singur guvern". Mulți dintre aceștia au acceptat invitația de a reveni la sesiunea de seară cu care Convenția urma să se încheie. Participarea la această sesiune de închidere a fost de 529.

Tema simpozionului de seară a fost apărarea numelui lui Dumnezeu de către Regele său, într-o victorie veșnică asupra anti-tipicului Sanherib, Satana Diavolul. Acest lucru a fost urmat de "observațiile președintelui", așa cum a fost programat. Aici, cuvintele fratelui Knorr s-au dovedit foarte încurajatoare pentru frați și, de asemenea, i-au stimulat să depună eforturi mai mari în activitatea de mărturie a lui Iehova, să continue să propovăduiască evanghelia Împărăției, în ciuda acțiunii politico-religioase a inamicului. Când a anunțat noua carte în limba spaniolă, "Adevărul vă va elibera", aceasta a detonat o explozie de zgomot plin de bucurie către Domnul Dumnezeu, Iehova, care a depășit chiar și demonstrațiile în celelalte orașe. Desigur, aprecierea fraților noștri din partea estică a Cubei până la cea vestică este una; toți se bucură de Cuvântul lui Dumnezeu și de revelația lui și sunt recunoscători pentru toate felurile de mâncare pe care El le pune pe masa de mâncare spirituală. Aceștia sunt dornici de asemenea provizii spirituale, nu numai pentru ei înșiși, ci și pentru a le putea da altor mii de persoane ale bunăvoinței printr-o activitate energetică în lucrare în calitate de servitori devotați ai lui Iehova.

Două telegrame către convenția de la Havana de la frații din Santiago au arătat unitatea și spiritul hărniciei fraților.

Raportul privind serviciile de teren pentru cele două zile de la Havana a fost următorul: 257 editori plasând 105 cărți, 584 broșuri, 62 de reviste și 4 abonamente și făcând 18 vizite dein nou și având, de asemenea, o prezență totală de 609. Aceste lucruri au fost obținute în 1.265 de ore. Mulți au experimentat pentru prima dată participarea în lucrarea de teren aici.

Se vede astfel că participarea totală la Cuba la toate întâlnirile publice a fost de aproximativ 2.300, după raportul de până acum. Binecuvântarea bogată a lui Iehova prin intermediul Împăratului Cristos Isus a fost peste toate aceste convenții din Cuba și este sigur că va duce la extinderea ulterioară a "lucrării Sale ciudate" de către poporul său iubit de acolo. Cele trei convenții fiind trecute, frații vizitatori de la sediul din Brooklyn se aflau pregătiți pentru a traversa Golful Mexic spre Mexico și alte puncte din sud.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

ÎN AUSTRALIA DE VEST

„Aborigenii acestui district sunt interesați de Teocrație. Am studiat cu o familie mare timp de aproximativ trei luni. Tatăl este foarte dornic de educație pentru copiii săi, atât în ceea ce privește lectura, cât și în ceea ce privește scrisul, precum și în cunoașterea Bibliei. Vederea sa este slabă, dar el este un învățat. Politica lui de a-și învăța copiii să fie ghidați de marele manual de educație, Biblia, se reflectă acum în copiii săi mai mari, dintre care unii nu pot citi sau scrie, dar își doresc ca proprii lor copii să fie instruiți în neprihănire. Drept rezultat, duminica trecută au participat șaptesprezece la studiu, fără a număra copiii mici; toți din același arbore genealogic. Toți cei care au reușit să citească au luat parte, în timp ce ceilalți au ascultat. O noră a participat pentru prima dată. Ea poate să citească bine. A obținut o Biblie și "Adevărul vă va face liberi" și ea și tânărul ei soț (care nu știe să citească) vor ca eu să-i vizitez regulat pentru a avea studii, și a-l învăța să citească. Tatăl a comandat încă trei cărți și broșuri cu întrebări, dat fiind faptul că el înțelege acum necesitatea ca toți să aibă o carte sau să fie capabili să urmărească, pentru a răspunde la întrebări.” – De la un pionier special.

„ÎN TIMP CE STĂTEAM

în holul unuia din magazinele de aici la ora prânzului citind *Turnul de Veghere*, o femeie tânără bine îmbrăcată s-a apropiat de mine și m-a întrebat: "Pot să văd literatura pe care o citești?". Foarte surprins și încântat, mi-am deschis servieta și am scos "Regatul este aproape" și cea mai recentă prelegere și am menționat ultima noastră convenție. Ea și-a exprimat aprecierea față de lucrarea pe care o fac martorii lui Iehova, spunând că a întâlnit un cuplu tânăr și pe băiețelul lor pe străzi cu câteva nopți înainte, primul ei

contact personal cu unul din noi. Ea a încheiat contribuind cu 1,00 USD pentru carte. Am planificat s-o vizitez la hotel în timpul șederii ei în oraș, în timp ce soțul ei, căpitan în forțele aeriene, este în străinătate. În noaptea următoare am ținut un studiu "*Regatul este aproape*" și am lăsat încă trei exemplare pentru ca ea să-i trimită soțului și altor prieteni în forțele armate și, de asemenea, ea s-a abonat la *Turnul de Veghere*. Ea a participat săptămâna următoare la studiul *Turnului de Veghe* și speră că soțul ei nu va crede că a înnebunit din cauza religiei atunci când se va întoarce". - De la un pionier special în Texas

DUPĂ A PATRA OARĂ (CUBA)

„În timp ce lucram în Sancti Spiritus, am dat de o casă pe care am vizitat-o de patru ori în trecut, fără rezultate. Dar în cea de-a cincea rundă, în timp ce mi-am pus fonograful la ușa, am observat că o fată stătea în spatele ușii și a deschis-o puțin .. Când am pornit fonograful, am întrebat-o dacă îi place mesajul și mi-a spus că îi place foarte mult; și, din moment ce nu putea să ia nici o literatură, i-am oferit o broșură gratuit. Acest lucru mi-a oferit posibilitatea de a organiza o vizită din nou. Când am vizitat-o data viitoare am aflat că fata a fost paralizată de la vârsta de paisprezece ani. Acum are optsprezece ani. M-am oferit să o instruiesc în singurul mod care i-ar aduce mângâiere, în Biblie. Ea a consimțit. Au trecut patru luni de atunci, în timpul cărora am studiat împreună cartea *Copii* și acum ea vestește în casa ei, plină de bucurie și speranță în adevărurile bogate pe care le-a învățat. Ea oferă literatură tuturor celor care o vizitează."

„RELIGIA CULEGE VÂNT”

a fost plasată în mâinile unei doamne catolice (Phoenix, Arizona). Ea a cântărit mesajul cu atenție și cu rugăciune (după cum mi-a spus atunci). S-a făcut o vizită din nou și a fost plasată cartea "*Adevărul vă va elibera*" cu promisiunea mea de a reveni. După câteva zile, m-am întors și stabilit să fac un studiu de carte cu ea. Am folosit trei versiuni ale Bibliei, *Catholic Douay*, *King James* sau *Versiunea Autorizată* și *Versiunea Standard Americană*. Am deschis întâlnirea noastră cu o rugăciune către Iehova Dumnezeu și Cristos Isus, ca marii noștri Învățători, să ne deschidă ușa înțelegerii în timp ce împărțeam în mod corect Cuvântul adevărului ". S-au auzit sunete: noua mea prietenă a recitat cu fervoare "Ave Maria". Progres! Am parcurs cincisprezece pagini din "*Adevărul vă va face liberi*" cu scripturi ajutătoare, iar prietena mea a scos toate chipurile, a luat de pe gâturile copiilor acele crucifixe tradiționale și i-a luat pe copii din legământul catolic și i-a pus într-o școală publică și îi permite acum băiețelului ei de zece ani să studieze cu noi (și chiar îi place să caute adevărul în Scripturi); și noua mea prietenă, în loc să-și îndrepte rugăciunile către Maria, mă urmărește în timp ce mă rog, îndreptându-și rugăciunea către Iehova, Dumnezeul Atotputernic, în numele lui Isus Cristos, Regele și Apărătorul Său. De asemenea, ea este posesoarea mândră a ediției *Turnului de Veghere* a Bibliei *King James* și este abonată la *Turnul de veghere*. În loc să-i atac rugăciunea religioasă, am așteptat cu răbdare ca Domnul să facă acest lucru prin Sfânta Scriptură, lucru care am știut că-l va face pas cu pas, dacă doamna era o oaie ".

EDUCAȚIE TEOCRATICĂ ÎN ZONA CANALULUI

„Recent, în timp ce depuneam mărturie prin orașul Panama, m-am întâlnit cu un englez, absolvent de facultate, la frizer. Nu a vrut revista, fiind "sătul de religie" și a povestit despre experiența sa în India, precum și ce a citit într-o carte scrisă de un guvernator al uneia din provinciile care arată că religia blestemată este pentru cei săraci. Fiind un om de înaltă educație, cele câteva cuvinte ale mele despre Împărăție ca unicul remediu puteau face doar o impresie mică asupra lui. În cele din urmă el a consimțit să accepte și să citească broșura *Teocrație*. Ieri, în timp ce așteptam un autobuz, a venit același domn, spunând: 'Am citit acea broșură *Teocrație* și m-am bucurat foarte mult, atât de mult așa că o citesc a doua

oară și într-o seară voi veni la întâlnirea ta'. Mă bucur atât de mult pentru privilegiul de a participa în această lucrare de educație gratuită”.

PREDICARE ABIA AUZITĂ, ONTARIO, CANADA

„Când am ajuns la poarta unde făceam o vizită din nou, soarele se scufunda în vest într-o flacăra de slavă. Am închis poarta după mine și am început să cobor în jos spre clădirile de fermă bine grupate. Un bărbat m-a întâmpinat la ușa. Am dat mâna, dar nu s-au vorbit cuvinte. Omul a fost un surdo-mut și el împreună cu fiul său au locuit acolo, soția lui părăsindu-l. Băiatul are opt ani, normal în toate privințele și pare să se bucure de studii. Studiul este realizat aproape în întregime cu creion și hârtie, deși tânărul se comportă uneori ca interpret. Omul este destul de tânăr și inteligent și a început deja să depună mărturie altor surdo-muți în apropiere, dar nu raportează nici un interes. Acest om are multe calități asemănătoare oilor și trebuie să fie hrănit ca orice altă persoană de bunăvoință. Ca și restul dintre noi, pentru el Regatul este singura speranță.”

PRINTRE TRECĂTORI (FORT WORTH, TEXAS)

„Am lucrat la hotelul...., care este în teritoriul meu.

Toată lumea a fost drăguță și bună, până când am bătut la ușa unui avocat. Mi-a spus că nu dorește literatura și să numai bat la ușa lui. I-am spus că nu voi face asta. Curând managerul hotelului a venit la mine și a spus: "Doamnă, îmi pare rău, dar va trebui să plecați". Avocatul a sunat la birou și i-a spus să mă oprească să "deranjez oamenii". I-am spus că nu-i deranjez, ci aveam un mesaj pentru ei de la Dumnezeu Atotputernic și, dacă nu au vrut, am plecat pe drumul meu. „Aveți o autorizație pentru a vinde cheștiile astea aici?” a spus el. Am spus: "Nu, nu trebuie să am o autorizație pentru a face lucrarea Domnului și pe lângă asta, eu nu vând; primesc o mică contribuție pentru cărți dacă vor să contribuie." El a spus: "Ei bine, vrei să spui că nu vei pleca?" Eu am spus: "Voi pleca când voi termina munca mea". El a spus: "Ei bine, asta-i tot ce vreau să știu", și a plecat. Nu l-am mai văzut. Mi s-a terminat literatura și a trebuit să plec până la o altă zi. Când m-am întors săptămâna viitoare am plasat din nou tot ce aveam și trebuia să plec. Oamenii din hoteluri și apartamente de la casă au același drept la libertatea de a primi oameni la ușa și de a primi mesajul Dumnezeului Atotputernic ca și oamenii care trăiesc la ferme sau în altă parte".

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

Vol. LXVI

1 Aprilie 1945

Nr. 7

Cuprins:

PROVOCAREA DEMASCĂRII

- Pag. 147

**SUVERANITATEA UNIVERSALĂ A LUI IEHOVA
APĂRATĂ**

- Pag. 151

FELUL CORECT DE BUNĂVOINȚĂ

- Pag. 162

EXPERIENȚE DE PE TEREN

- Pag. 166

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXVI

1 Aprilie 1945

Nr. 7

PROVOCAREA DEMASCĂRII

„Căci cu noi sunt mai mulți decât cu el; cu el este un braț de carne; dar cu noi este Domnul Dumnezeu nostru, ca să ne ajute și să lupte pentru noi”. – 2Cron. 32:7, 8.

IEHOVA nu a eșuat niciodată să răspundă provocării sfidătoare a dușmanului Său de moarte, Satan Diavolul. De fiecare dată chestiunea asupra căreia vrăjmașul a insistat a fost: „Cine este Atotputernicul Dumnezeu? și cine deține și păstrează suveranitatea universului?” Iehova a ieșit întotdeauna învingător, iar Satan a fost dat de rușine. Satan a fost capabil să pună în scenă o revenire din când în când; dar aceasta a fost doar din cauza perversității intenționate a unor fapte și a tendinței ușoare a oamenilor imperfecti de a uita rapid chestiunea și ceea ce au demonstrat într-un mod clar victoriile lui Dumnezeu din trecut.

2. Problema principală înaintea creației întregi este suveranitatea universului, adică, conducerea dreaptă peste toate părțile universului și peste toate fapăturile care locuiesc acele părți populate. Un fost membru al familiei lui Iehova, adică, frumosul heruvim Lucifer, sau Heylel, a ridicat problema. Foarte ambițios, el a contestat poziția Tatălui său prin răscularea împotriva autorității și stăpânirii Lui. Acest lucru s-a petrecut la scurt timp după ce omul perfect apăruse pe pământ, în paradisul Edenului. Astfel, Heylel, sau Lucifer, s-a transformat în Satan, nume care înseamnă „Împotrivor; antagonist”. Acest Satan obraznic a știut că nu ar putea să îndeplinească planul său de unul singur, ci ar trebui să transforme pe alții, atât îngeri cât și oameni, în împotrivitori ca și el. În mod diabolic el a susținut că Iehova nu era singur în Dumnezeirea Lui, ci că și alții ar putea deveni dumnezei ca Iehova; ei nu ar trebui să fie constrânși de la a face acest lucru, ci aveau un drept să se dezvolte ca atare. El a mai pretins că suveranitatea lui Iehova peste tot universul, inclusiv pământul, era doar nominală sau cu numele; era multă propagandă, dar nu un fapt real. Și alții puteau să-și creeze o lume a lor proprie, unde Iehova ar putea fi obligat să nu se amestece. În prezent ei arătau supunere și slujire față de Iehova într-o înțelegere greșită, o adevărată interpretare greșită din partea lor. Dar dacă ochii lor ar fi deschiși față de oportunitățile lor și dacă s-ar ridica la privilegiile de afirmare și dezvoltare a lor, atunci aceste fapte ar abandona organizația universală a lui Iehova. Ele s-ar scoate de sub această suveranitate universală discutabilă.

3. În acest fel Satan a contestat dominația universală a lui Iehova Dumnezeu, și a înșelat, a ademenit și a convins multe fapte spirituale și umane de partea lui. În ceea ce-i privește pe cei ce s-au distins pentru principii drepte mai degrabă decât pentru egoism, Satan a propus și s-a lăudat că-i va obliga sau constrânge de partea lui. Dacă Atotputernicul Dumnezeu Iehova ar fi șters instantaneu pe Satan și pe păcăliții lui, acest lucru nu ar fi soluționat chestiunea în fața întregii creații inteligente. Deciderea controverselor care a rămas în aceste puncte sensibile a necesitat timp, ca provocatorul și susținătorii lui să li se permită să aibă o oportunitate deplină și cinstită de a-și

dovedi susținerile și laudăroșiile lor. Din acest motiv, Atotputernicul Iehova nu a pus capăt rapid rebeliunii și nu a împiedicat răspândirea răutății diabolice. Din acest motiv El a permis lui Satan Diavolul să continue să trăiască, dând posibilitatea îngerilor și oamenilor să aleagă dumnezeul pe care vor să-l slujească, Iehova Dumnezeu sau Satan Diavolul. Acest test al acestei probleme nu trebuie să continue la nesfârșit. Cândva controversa aprinsă trebuie să ajungă la un sfârșit și la o rezolvare veșnică, pentru pacea eternă și unitatea universului. Și acesta este Iehova Dumnezeu, pentru că El este Cel Prea Înalt și Atotputernic și stăpânește de fapt peste tot, este El, și nu dumnezeul imitator Satan, contestatarul rebel, care stabilește limita de timp pentru acest test.

4. Iehova Dumnezeu răspunde provocării dușmanului cu o contra-provocare. Acest lucru El îl face prin punerea în serviciu a servilor Săi voluntari pe care îi înarmează cu Cuvântul Său divin. Aceștia îl cheamă apoi pe dușmanul înșelat, dezbătând susținerile lui și arată falsitatea acestora. În timpul perioadei în care Dumnezeu a permis dușmanului șansa de a aduce argumente și dovezi, El a ridicat pe acești contestatari ai lui Satan Diavolul și ai oștirii lui rele. Când expiră timpul, Iehova va apăra pe învingătorii curajoși ai dușmanului prin rezolvarea conflictului în favoarea Sa și justificând astfel numele Lui ca Dumnezeu Atotputernic și ca Suveranul Universal.

5. Modul cum Dumnezeu va face acest lucru ținând cont de lumea postbelică viitoare, Iehova a dat exemple din când în când în zilele din vechime. Unul din aceste exemple convingătoare, cu toate trăsăturile provocării, contra-provocării, și a explicației, El l-a dat la mijlocul domniei lui Ezechia cel credincios, împăratul Ierusalimului. Dumnezeu nu a lăsat ca acest lucru să ajungă la noi ca o tradiție nescrisă a oamenilor. El a făcut ca faptele cazului să fie scrise și păstrate în ciuda tuturor eforturilor susținătorilor învinși în controversa de a-l distruge. În numele servilor voluntari care susțin contra-provocarea, Iehova a făcut să fie scrise trei raporturi ale mărturiei, una la 2Cronici 32:1-23; alta la 2Împărați 18:13-37; 19:1-37; și alta la Isaia 36:1-22; 37:1-38. Raportul lui Isaia este aproape o repetare cuvânt cu cuvânt a celui din 2Împărați. Și cum suntem implicați în această chestiune, fie că câștigăm, fie că pierdem în mod personal în rezolvarea apropiată a chestiunii, facem aici o analiză scurtă a acestui triplu raport. Este urgent să facem acest lucru, deoarece „Împărăția cerurilor este aproape”.

PARTIDE CARE RIVALIZEAZĂ

6. Evenimentul dramatic din vechime ia un sens profetic deoarece el își găsește corespondentul lui în problemele acestei epoci agitate care a început în 1914 d. Cr. Unul din actorii de pe scena din vechime a fost o putere mondială, cu rădăcini în antichitate. În prima carte a Bibliei, adică, la Geneza 2:10-14, se afirmă cu un râu ieșea din grădina Edenului și se împărțea în exterior în patru râuri, cel de al doilea fiind cel care „înconjoară toată țara Etiopiei”; iar al treilea este „cel ce curge la estul Asiriei”; și „al patrulea râu este Eufratul”, unde orașul și turnul Babel, sau Babilon, au fost construite nu după mult timp după potop. Nimrod, vânătorul viteaz, care s-a dat drept dumnezeu al scenei pentru închinare, a fost primul împărat al Babilonului. Din teritoriile lui el a mers ca un agresor și a construit Ninive pe malurile Tigrului, „al treilea râu”, menționat mai sus. Prin urmare, Ninive este aproape de câmpurile petrolifere ale orașului Mosul din prezent. (Gen. 10:8-12). Acesta este Ninive, în Asiria, în care profetul Iona a propovăduit oamenilor să se pocăiască din pricina răutății lor mari. (Iona 1:4; Mat. 12:39-41). Faptele arată că Asiria, unde Ninive a devenit în final capitala, a fost condusă de un guvern autoritar sub controlul marelui rival al lui Iehova, Satan Diavolul, și demonii lui. Satan a fost adorat acolo sub forma chipurilor cioplite

numite „Nisroc”, nume care, așa cum au descifrat Evreii, însemna „vultur mare”. Datorită primelor acțiuni ale lui Nimrod, Asiria a mai fost numită „țara lui Nimrod”. – Mic. 5:6.

7. Împărăția lui Iuda, peste care a domnit Ezechia la Ierusalim, se află între Egipt în sud și Asiria în nord. Din acest motiv cele două puteri mondiale, Egiptul și Asiria, au devenit reprezentanți a ceea ce Biblia numește „împăratul din sud”, și „împăratul din nord”. Împărăția lui Iuda era doar o împărăție mică, cu câteva milioane de Israeliti, adică, doar trei seminții din cele douăsprezece seminții ale lui Israel, și anume, Iuda, Beniamin, și Levi, împreună cu o mulțime de „străini” non-Israeliti din interiorul porților orașului. La moartea împăratului Solomon celelalte seminții ale lui Israel au rupt alianța cu Ierusalimul și au format o împărăție separată, așa-numita „împărăție a lui Israel”, unde orașul Samaria a devenit capitală la timpul hotărât.

8. Această împărăție a lui Israel s-a îndepărtat rapid de închinarea lui Iehova. Ea s-a dedat la religie, începând cu cei doi viței de aur pentru închinare și coborând în forme mai rele ale religiei până când s-a ajuns la religia închinării lui Baal. Prin urmare, împărăția lui Israel a pierdut protecția Suveranului Universal; și în al șaptelea an al domniei lui Ezechia el a privit de-a lungul graniței cum capitala religioasă Samaria este rasă de pe pământ de cuceritorul Asirian, Sargon, iar Israeliti supraviețuitori duși în exil în teritoriile din nord ale Asiriei. Împăratul Ezechia a înțeles semnificația acestui lucru; el a pus la inimă adevărul ilustrat acolo, și anume, că abandonarea închinării la Iehova Dumnezeu și adoptarea religiei sunt fatale și duc la ruină și distrugere. Acesta este adevărul pe care Vaticanul și alte state ale „creștinătății” postbelice vor fi obligate să-l învețe și să-l recunoască în bătălia de la Armagedon. Acolo chestiunea importantă a dominației universale va fi decisă împotriva lor printr-un dezastru ca cel al Israelului din vechime.

9. Ezechia și-a pus întrebarea: Oare va avea Ierusalimul și Iuda aceeași soartă ca a Israelului, din mâna împăratului Asiriei? „Cruciații” religiei din ziua de azi să ia aminte că stabilirea acestei chestiuni atâră de problema închinării. Prin urmare, când Ezechia, în primul an al domniei lui, a redeschis ușile templului lui Iehova și a condus apoi împărăția într-o unitate împotriva religiei ca s-o distrugă din țară, a decis el oare problema în mod corect? Raportul Bibliei, așa se desfășoară înaintea noastră și dă un răspuns direct, pentru a ne călăuzi și a ne sfătui în timp ce ne apropiem de perioada postbelică. – A se vedea ultimele două numere ale *Turnului de Veghere*.

10. În luna următoare după deschiderea și curățarea templului lui Dumnezeu de la Ierusalim, împărăția lui Iuda a sărbătorit restatornicirea închinării Lui prin prăznuirea Paștelui și a sărbătorii azimilor în orașul sfânt. Apoi toți cei ce au sărbătorit, plini de zel pentru numele lui Iehova, au ieșit și au sfărâmat și distrus toate simbolurile, idoli, altarele, și înălțimile canonizate ale religiei, indiferent de cult. Apoi împăratul Ezechia și-a continuat lucrarea reconstructivă punând închinarea lui Iehova pe o bază bine organizată. El a avut grijă ca preoții și slujitorii lor, Leviții, să fie numiți în slujba lor anumită, după legea Teocratică a Domnului Dumnezeu. El a contribuit cu lucrurile sale materiale pentru a-i sprijini în lucrarea lor cu normă întregă la templu și de educare a oamenilor în cuvântul și în poruncile lui Iehova. El a mai reamintit oamenilor despre responsabilitățile lor de a contribui la lucrarea templului.

11. Cu un astfel de exemplu credincios înaintea lor, ca cel dat de împărat, oamenii împărăției lui Iuda au adus zeciuielile lor la vistieria templului. Pentru aproape cinci luni ei au continuat să adune zeciuielile lor. A existat o așa dărnicie voluntară din partea închinătorilor lui Iehova încât preoții și Leviții și slujitorii lor, Netinimii, aveau mai mult decât le trebuia. Belșugul nu trebuia să fie risipit sau să se strice; astfel că Ezechia a plănuit să construiască mai multe camere de depozitare la templu. El a numit apoi Leviți să acționeze ca magazioneri ca să distribuie

alimentele la lucrătorii templului și la slujitorii lor după cum era nevoie. Astfel lucrătorii de la templu nu erau obligați să caute de lucru afară, ci puteau să-și îndeplinească îndatoririle lor fără a se îngrijora de lucrurile materiale ale vieții. Comentariul inspirat despre aceste eforturi reconstructive ale împăratului este scris cu aceste cuvinte: „Și așa a făcut Ezechia în tot Iuda, și a făcut ceea ce este bine și drept și adevărat înaintea Domnului, Dumnezeului său. Și în orice lucru pe care-l începea în slujba casei lui Dumnezeu, și în lege, și în porunci, ca să caute pe Dumnezeul lui, el l-a făcut cu toată inima, și a prosperat”. – 2Cron. 31:20, 21.

12. Faptele, arătate în numerele anterioare ale *Turnului de Veghere*, indică clar că Ezechia a fost o figură sau un tip profetic al Împăratului lui Iehova, Cristos Isus, după întronarea Lui în anul 1914 d. Cr. Când Isus Cristos a venit la marele templu spiritual în 1918, martorii lui Iehova de pe pământ erau sub asupra și persecuțiile forțelor religioase. Prin urmare, el a pus imediat în mișcare lucrarea de reconstrucție, care continuă până în această zi. Ca o consecință a mărturiei la nivel mondial care a fost dată în public și din casă în casă la toate națiunile, s-a adus la cunoștința lor că închinarea lui Iehova este un lucru adevărat pe pământ și că Iehova are un popor consacrat pe pământ care este despărțit de toată religia. Progresul demn de remarcat al lucrării de mărturie din 1918 nu se datorează martorilor lui Iehova. Ei sunt puțini la număr, ca și regatul lui Iuda în mijlocul națiunilor păgâne puternice din vechime. Progresul se datorează Împăratului uns al lui Iehova. Împărăția Lui este aproape, și El „a făcut ceea ce este bine și drept și adevărat înaintea Domnului, Dumnezeului său” în numele urmașilor Săi devotați de pe pământ. El i-a condus în „serviciul casei lui Dumnezeu” și înspre căutarea Dumnezeului adevărat după legea și poruncile Lui, și nu după religie. El a făcut toate aceste lucruri cu toată inima. De aceea, Iehova i-a dat izbândă, toate aceste lucruri fiind în beneficiul rămășiței Lui credincioase și a tovarășilor ei de pe pământ. Interesele organizației principale ale lui Dumnezeu, Sionul, adică, Împărăția, au fost construite și avansate printre aceștia, și au prosperat.

13. Aceste eforturi și activități de reconstrucție în numele închinării lui Iehova Dumnezeu au reprezentat o piedică hotărâtă pentru demonism sau religie. Ca și în vremea judecătorului Iefta, care a scos afară din țara lui Israel pe Amoniții care se închinau la demoni, acest lucru a fost o recuperare a terenului pentru închinarea și slujba Teocratică, teren care fusese pentru mult timp dat forțelor religiei. (Judecători, capitolul 11). Măsurile antireligioase ale împăratului Ezechia nu puteau să facă altceva decât să stârnească un antagonism și mai feroce din partea lui Satan și a oștirilor de demoni. Pentru moment stăpânirea lor asupra împărăției lui Iuda fusese luată. Ei au fost învinși în eforturile lor de a dovedi că Dumnezeu nu ar putea întemeia un guvern pe pământ care să nu fie corupt și îndepărtat de la conducerea Teocratică. Regatul lui Iuda a rămas ca singurul far al guvernării Teocratice pe pământ, și sub împăratul Ezechia el strălucea foarte tare în favoarea lui Iehova în chestiunea arzătoare a dominației universale. Iehova domnea pe Muntele Sion, în Ierusalim, așa cum era reprezentat de împăratul uns care stătea pe tronul lui Iehova. Satan Diavolul și oștirile lui s-au simțit batjocoriți de Teocrația tipică revigorată și de închinarea ei la Iehova în templul Lui cel sfânt, și au început să manevreze puterile lor mondiale astfel încât să distrugă organizația Teocratică a lui Iehova de pe pământ.

14. Este clară dovada că Satan, „prințul demonilor”, și-a propus să-l pună pe împăratul Ezechia în teamă și să-l determine să facă compromis cu organizația Diavolului. Sau, dacă ar fi eșuat în aceasta, Satan Diavolul ar fi încercat să nimicească și să zdrobească împărăția lui Ezechia. El obligase pe predecesorul lui Ezechia într-un compromis și într-un adulter spiritual necurat cu această lume. El a mai distrus și împărăția lui Israel formată din cele zece seminții, care era la nord de Iuda. Toate aceste lucruri Satan le-a făcut prin folosirea puterii Asiriei. Împăratul Asiriei avea

însă cea mai mare miza în puterea formațiunilor lui politice. Prin urmare, Diavolul l-a ajutat pe împăratul nou al Asiriei, Sanherib, în cursul agresiunii lui militare pentru dictatura mondială. Numele lui Sanherib înseamnă „luna adaugă [sau crește] frați”, denotând că el a fost un favorit al zeului-lună. Cu toate acestea, el era un închinător al dumnezeului demonic „Nisroc”, și prin urmare a fost un agent bun pentru puterile demonice pentru a fi folosit împotriva închinării lui Iehova. Prin acesta, cel mai puternic mijloc pământesc la dispoziția lui, Satan Diavolul a fost provocat la acțiune împotriva Teocrației tipice a lui Iehova de pe pământ. Raportul inspirat al Bibliei arată clar acest lucru, și descrie cum Satan a folosit instrumentele sale vizibile pământești pentru a încerca să înfrângă contra-provocarea lui Iehova. Pentru detalii a se vedea articolul următor.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. La ce a dus întotdeauna reacția lui Iehova la provocarea lui Satan? Dar de ce Satan a fost capabil să pună în scenă o revenire?
2. Care este chestiunea dominantă înaintea creației întregi? și cum a venit Satan în existență, și cu ce raționamente cu privire la chestiune?
3. (a) Ce sprijin a obținut Satan de partea sa? și de ce nu a oprit Iehova dintr-odată rebeliunea? (b) Cât de mult timp trebuie să continue testul, și cine decide acest lucru?
4. Cum răspunde Iehova provocării dușmanului? și ce face el când expiră timpul?
5. Cum și de ce ne-a dat Iehova un exemplu convingător despre cele de mai sus în legătură cu Ezechia? și de ce este important să-l analizăm aici?
6. Care este relatarea Bibliei despre originile Asiriei, locația și religia ei?
7. Unde a fost localizat regatul lui Iuda, și cum a apărut acest regat?
8. (a) Cărei închinări a căzut pradă regatul lui Israel, și cu ce rezultat final? (b) Ce semnificație a văzut Ezechia în aceasta, și când va afla ”Creștinătatea” lucrul acesta și-l va recunoaște?
9. Ce întrebare s-a ridicat, așadar, înaintea lui Ezechia? și cum a procedat el repede ca să-i dea un răspuns?
10. Ce acțiune pentru închinarea pură a fost luată de rege și popor? și cum a dus mai departe Ezechia lucrarea sa reconstructivă?
11. Cum a răspuns poporul al îndemnul lui Ezechia? Ce măsuri a luat el apoi? și cum comentează Biblia despre eforturile sale reconstructive?
12. Când și cum a fost pusă în mișcare o lucrare de reconstrucție asemănătoare? și căror factori i s-a datorat progresul ei?
13. Cine au fost mișcați la un antagonism înverșunat prin aceste măsuri antireligioase, și de ce așa, într-o viziune mai mare a acestor chestiuni? Ce acțiuni a fost provocat, așadar, Satan să ia, și prin folosirea cărui agent pământesc?

SUVERANITATEA UNIVERSALĂ A LUI IEHOVA APĂRATĂ

CRISTOS Isus este Mai Marele Ezechia; adică, El este Împăratul domnitor prefigurat de Ezechia, dar mai mare decât Ezechia. Adversarul agresiv al împăratului Ezechia, Sanherib, l-a ilustrat pe Satan Diavolul, căruia Sanherib i se închina și-l slujea în interesul dominației mondiale a lui Satan. Când Împăratul Cristos Isus a venit la templu în 1918 și a judecat „casa lui Dumnezeu”

și a scos la iveală o rămășiță credincioasă, a reînviat închinarea și serviciul lui Iehova printre ei, Satan Diavolul a fost furios, chiar mai mult decât în zilele lui Ezechia. Marea mărturie față de numele și Împărăția lui Iehova pe care Împăratul Isus Cristos a lăsat-o să înainteze în rândul rămășiței martorilor lui Iehova de pe pământ a fost o provocare, deoarece ea a atras atenția spre suveranitatea lui Iehova. Ea a vestit Guvernul Teocratic, pe care El îl întemeiase cu Cristos Isus pe tron. Satan Diavolul fusese înfrânt în „războiul din cer” și fusese aruncat de acolo pentru totdeauna. Prin urmare, el era foarte mâniat, fiindcă a fost limitat la pământ, și pentru că știe că rezultatul bătăliei Armagedonului trebuie încă decis și el are puțin timp pentru a se pregăti pentru ea. Fiind incapabil să realizeze nimic cu privire la ceruri unde domnește Împăratul uns al lui Iehova, Satan este foarte hotărât să dețină pământul ca domeniu al lui.

2. Pe pământ Satan este hotărât să distrugă toată revolta împotriva domniei sale, și acest lucru el trebuie să-l facă printr-o conducere totalitară a statului și printr-o înregimentare în creștere a oamenilor. Faptul că există un guvern Teocratic, și că el este guvernul lui Iehova prin Cristos și este mai mare decât organizația mondială a lui Satan, trebuie ținut strict în afara știrilor, iar oamenii trebuie să fie ținuți ignorați față de evanghelia Împărăției. Nici o închinare, cu excepția religiei, care este demonism, nu trebuie permisă pe pământ. Renașterea închinării lui Iehova, care este creștinism adevărat, trebuie oprită și eliminată. Cum? Prin tactici ca cele pe care Satan le-a folosit în vremea împăratului Ezechia.

3. Raportul, la 2 Cronici 32:1-8, spune: „După aceste lucruri, și această credincioșie [din partea lui Ezechia], a venit Sanherib, împăratul Asiriei, și a intrat în Iuda, și a tăbărit împotriva cetăților fortificate, cu gând ca să le câștige pentru sine. Și când a văzut Ezechia că a venit Sanherib, și și-a propus să lupte împotriva Ierusalimului, s-a sfătuit cu căpeteniile lui și cu oamenii săi puternici ca să oprească apele izvoarelor care erau afară din cetate; și ei l-au ajutat. Astfel s-a adunat mulți oameni, și au oprit toate izvoarele, și pârâul care curgea prin mijlocul acelei țări, spunând: De ce să vină împărații Asiriei, și să găsească apă multă? Și el s-a încurajat și a zidit zidul care era stricat, și l-a ridicat până la turnuri, și celălalt zid din afară și a întărit Milo în cetatea lui David [fortăreața din interiorul Ierusalimului], și a făcut arme și scuturi din belșug. Și a pus căpitani de război peste popor, și i-a adunat la el pe locul larg de la poarta cetății, și le-a vorbit frumos, spunând: Fiți tari și îmbărbătați-vă, nu vă temeți nici nu vă înspăimântați din pricina împăratului Asiriei, nici din pricina întregii mulțimi care este cu el, căci este una mai mare cu noi decât cu el; cu el este un braț de carne; dar cu noi este Iehova, Dumnezeul nostru ca să ne ajute și să lupte pentru noi. Și poporul a avut încredere în cuvintele lui Ezechia, împăratul lui Iuda.” – *Amer. Stan. Ver.*

4. Hoardele agresive ale Asiriei sub împăratul Sanherib au simbolizat puterile politice sub Satan, „dumnezeul acestei lumi”, puteri politice care alcătuiesc și formează „împăratul din nord”. „Împăratul din nord” este folosit în profeția Biblică pentru a ilustra acele puteri politice care folosesc conducerea totalitară și care ridică puterile de conducere pământești deasupra lui Dumnezeu și poruncesc oamenilor o ascultare absolută față de acești conducători ca fiind presupusele „înalte stăpâniri”. Astfel, oamenii sunt înregimentați într-o închinare religioasă a statului și există doar pentru statul religios-politic. Faptele bine cunoscute arată clar că alianța totalitară a „împăratului din nord” include statele Nazist-Fasciste, inclusiv statul politic al Vaticanului cu Papa al său. Papa cel religios-politic este conducătorul totalitar al tuturor pe pământ. Prin urmare, el sprijină dictatura și conducerea autoritară a oamenilor prin conducătorii sectei Romano-catolice, ca Hitler, Mussolini, Franco, Petain, Tiso etc., sau prin dictatorii politici cu care el poate aranja o înțelegere. Faptul că Japonia Șintoistă nu este declarată „creștină” nu-l

împiedică pe papa să facă schimb de reprezentanți diplomatici între Vatican și Mikado după atacul revoltător de la Pearl Harbour. Această prostituție și curvie spirituală a religiei cu puterile totalitare politice a fost clar prefigurată de Ninive, pe care Sanherib a făcut-o capitala lui.

5. Referitor la Ninive profetul Naum a avertizat, spunând; „Vai de cetatea vărsătoare de sânge! ea este plină de minciuni și jaf; prada nu se depărtează; ...nu este sfârșit al cadavrelor lor; ei se împiedică de cadavrele lor; din pricina multelor curvii ale curvei pline de farmec, amanta vrăjitoriilor, care vinde națiunile prin curviile ei, și familiile prin vrăjitoriile ei. Iată, sunt împotriva ta, zice DOMNUL [Iehova] oștirilor”. – Naum 3:1-5.

6. Împăratul Cristos Isus a prevăzut vremea noastră. El a prezis că puterile religios-politice totalitare moderne, ca Asiria din vechime, vor încerca să invadeze tot globul. Obiectivul adevărat al acestui demers va fi să șteargă pe martorii lui Iehova și să astupe apele adevărului care curg de la tronul Împărăției lui Dumnezeu. Aceasta va împiedica pe Împăratul lui Iehova și „mireasa” sa spună: „Vino!”. Aceasta va împiedica și pe „străinii” cu bunăvoință care au auzit invitația să spună și ei „Vino; și celui ce-i este sete, să vină; și cine vrea să ia apa vieții fără plată”. (Apoc. 22:17). Prin urmare, Împăratul Isus Cristos a asigurat sursa de apă a adevărului Împărăției pentru rămășița Lui credincioasă de Iudei spirituali și pentru tovarășii lor binevoitori. Lucrarea din vechime a lui Ezechia dă asigurare a surselor de apă pentru Sion sau Ierusalim fiind dezbătută chiar și în cartea apocrifă ”Eclesiasticul” în aceste cuvinte: „Ezechia a fortificat orașul său și a adus apă în mijlocul acestuia; și a săpat în stâncă cu fierul și a făcut o fântână pentru apă”. (Ecles. 48:19, *Douay*). Dar raportul inspirat spune despre Ezechia: „Tot Ezechia a oprit (a ascuns) și cursul de sus a apelor Ghihon, și le-a adus în jos [prin tunel] în partea de vest a cetății lui David [sau Sion].” (2Cron. 32:30). Astfel Ezechia a asigurat surse de apă sigure pentru supușii săi în timpul asediului dușmanilor. În același timp a oprit pe dușmani de la a avea acces la ele, sau a le contamina sau captura pentru avantajul lor.

7. Tot așa, Isus Cristos a încredințat rămășiței copiilor Sionului, clasa „servului credincios și înțelept” de pe pământ, toate interesele Împărăției Lui sau „bunurile” Lui, și El se asigură ca ei să fie întotdeauna aprovizionați cu adevărul și privilegiul de a-l vesti altor însetați. În același timp El reține adevărurile prețioase ale Împărăției și serviciului de la dușmani, în special de la membrii clerului religios, și ei sunt incapabili să oprească apele să curgă la cei ce caută pe Iehova și organizația Lui principală, Sionul, ape care-i înprosperă. După cum este scris în Psalmul 46:4, 5: „Este un râu, ale cărui șuvoaie vor înveseli cetatea lui Dumnezeu, locul sfânt al corturilor Celui Prea Înalt. Dumnezeu este în mijlocul ei; ea nu se va clătina; Dumnezeu o va ajuta, în revărsatul zorilor”. De aceea, toți oamenii să știe că ei nu vor obține niciodată apele adevărului din mâinile Ierarhiei Romano-catolice sau din partea altui cler religios. Apa adevărului este asigurată doar prin organizația-principală a lui Iehova, Sionul, unde domnește Împăratul Său uns, și care invită pe toți cei însetați să vină și să se veselească cu poporul Lui. În armonie cu aceasta, Împăratul Cristos Isus a făcut ca să se construiască fabrici, și să fie deținute și administrate de martorii lui Iehova pentru scopul exclusiv de a aduce adevărul Împărăției în formă tipărită și înregistrată, pentru ca mesajul înviorător al Împărăției să fie răspândit în multe limbi la toți oamenii însetați de pe pământ.

8. Isus Cristos a mai înarmat și echipat rămășița Sa credincioasă cu toată „armura lui Dumnezeu”, armamentul spiritual al adevărului, pe care niciun dușman nu-l poate străpunge. El a construit partea vizibilă a organizației Lui, întărind-o și aducând pe urmașii Lui într-o unitate și solidaritate de nezdruncinat, și făcând astfel organizația gata de atac împotriva dușmanilor totalitari. El a antrenat pe urmașii Săi pentru războiul împotriva religiei și împotriva abuzurilor din partea aliaților politici ai religiei; și El îi mângâie și îi întărește cu promisiunile Cuvântului lui

Dumnezeu. Rămășița și tovarășii ei sunt relativ puțini la număr, dar ei nu se tem de Asirianul modern, Satan Diavolul, și nici de hoardele religios-politice totalitare. Ei se încred și se bazează întotdeauna pe cuvintele Împăratului lor, care a spus: „Sunt mai mulți cu noi decât cu el; cu el este un braț de carne; dar cu noi este DOMNUL [Iehova] Dumnezeu nostru ca să ne ajute și să lupte în bătălie pentru noi”. Deja, până în acest an 1945, Iehova Dumnezeu a luptat în multe bătălii pentru ei și a menținut pentru ei „libertatea cu care Cristos i-a eliberat”. Ei așteaptă cu calm și încredere bătălia care se apropie repede a Armagedonului, știind că același Dumnezeu invincibil va lupta și în acea bătălie pentru ei, pentru că bătălia nu este a lor, ci a lui Dumnezeu. Observați acum cum raportul Biblie oferă o bază pentru o astfel de încredere.

POTOPUL OȘTIRILOR TOTALITARE

9. Raportul din vechime ne ajută să înțelegem ce a avut loc în ultimii ani ca urmare a ridicării puterilor totalitare Naziste și Fasciste și a Acțiunii Catolice. Scopul aparent al acestor grupuri politice și religioase a fost de a distruge toate guvernele democratice și de a lua de la oameni toate libertățile lor, în special cea referitoare la publicarea adevărului și a închinării la singurul Dumnezeu adevărat și viu. Aduceți-vă aminte cum, în vremea străveche, micul regat al lui Iuda, compus din martori ai lui Iehova, a fost atacat din flancul din sud de Egipt, împărăția Faraonilor. Egiptul era un dușman permanent al puterii în creștere a Asiriei, și în profeția Biblică se vorbește despre el ca „împăratul din sud”. Ca atare, Egiptul a prefigurat adversarul politic din prezent al puterilor totalitare nazist-fasciste, și anume, puterile liberal-democratice, care declară că sunt campionii libertăților și ale drepturilor naturale ale oamenilor. În timpul Primului Război Mondial, ca de altfel și în timpul acestui război global din prezent, Egiptul este aliatul politic al puterilor democratice, în special Commonwealth-ul Britanic și America. Strategia atacatorilor totalitari față de drepturile și libertățile democratice ale oamenilor din prezent a fost arătată dinainte pentru noi prin manevrele lui Sanherib din Asiria, „împăratul din nord”.

10. Ne întoarcem la raportul din 2Împărați 18:13-16 unde citim: „În al patrusprezecelea an al împăratului Ezechia, Sanherib, împăratul Asiriei s-a suit împotriva tuturor cetăților întărite ale lui Iuda, și le-a luat. Și Ezechia, împăratul lui Iuda a trimis la împăratul Asiriei, la Lachis, să-i spună: Am greșit; depărtează-te de mine; ce vei pune peste mine voi purta. Și împăratul Asiriei a cerut de la Ezechia, împăratul lui Iuda trei sute de talanți de argint și treizeci de talanți de aur. Și Ezechia i-a dat tot argintul care se afla în casa Domnului, și în vistieriile casei împăratului. Atunci Ezechia a tăiat aurul de pe ușile templului Domnului, și de pe stâlpii pe care Ezechia, împăratul lui Iuda, îi acoperise, și l-a dat împăratului Asiriei”. Cuvântul lui Dumnezeu nu-i reproșează lui Ezechia acest comportament; și de aceea nici noi nu trebuie să criticăm acest compromis aparent cu partea dominantă a organizației lui Satan de atunci. Un lucru este cert: acest comportament nu a prefigurat niciun compromis din partea lui Isus Cristos cu Sanherib cel anti-tipic, Satan Diavolul. Evident că Iehova a permis acest lucru ca să prefigureze ceva din istoria modernă; și acest lucru îl vom analiza acum.

11. După ce și-a apărat spatele prin neutralizarea provinciilor Babilonului și ale Mediei, împăratul Sanherib s-a mutat spre vest ca un potop care se revarsă. Biblia arată că el a ocolit cetatea Sionului sau a Ierusalimului, pentru că auzim despre el și „toată puterea lui” ca fiind tăbărâtă în fața cetății Lachis. Raportul din Isaia 10:28-32 descrie în mod dramatic apropierea lui Sanherib de Ierusalim și de locul numit Nob, care era în fața Ierusalimului. Dar în loc să dea un atac frontal asupra orașului sfânt, raportul lui Isaia spune că „el va rămâne la Nob încă o zi; el va

agita mâna lui împotriva muntelui fiicei Sionului, dealul Ierusalimului”. Lachis este la aproape treizeci de mile (aprox. 48 km) la sud de Ierusalim. El aparținea regatului lui Iuda și era fortificat puternic. Strategia evidentă a lui Sanherib era de a împiedica pe „împăratul din sud”, adică, Egiptul, să vină în ajutorul Ierusalimului în cazul în care împăratul Ezechia ar renunța la credința în Iehova Dumnezeu și ar apela la Egipt pentru ajutor. Istoria relatează că Sanherib a administrat o înfrângere grăitoare oștirilor Egiptene. Astfel, el s-a gândit să-și protejeze flancul sudic. Egiptul, cea mai mare amenințare pentru el, trebuia să fie eliminat primul.

12. Apoi, continuând să atace și încercând să neutralizeze „aricii” exteriori sau cetățile regatului lui Iuda, Sanherib s-ar muta din circumferință înspre centrul Ierusalimului. Astfel, după cum s-a gândit el, Ierusalimul va fi prins în cursă și înconjurat și fără speranță de a avea ajutor exterior, un smochin militar copt și gata pentru smulgerea lui. El nu s-a gândit că ajutorul complet și eliberarea ar putea să vină de sus, de la o sursă de ajutor mai înaltă decât stratosfera în care zboară cele mai noi avioane.

13. Manevra militară a lui Sanherib este în acord cu tacticile mulțimii Vaticano-Nazist-Fasciste din ultimii ani. Trebuie să ne amintim că Egiptul din vechime, sau „împăratul din sud”, a prefigurat puterile liberale, progresive și democratice din ziua de azi, în special Marea Britanie și America, bastioanele legii și ale guvernării constituționale. Ierarhia Romano-catolică și partenerii ei politici totalitari știu că în țările „împăratului din sud” din prezent activitățile martorilor lui Iehova au fost cele mai libere și vestirea mesajului Împărăției a fost mai mult mare. Acest lucru este adevărat deoarece țările liberale, democratice recunosc unele drepturi și privilegii fundamentale date de Dumnezeu fiecărui individ, și prevăd în constituțiile lor legi pentru protejarea acestor lucruri prețioase. Astfel guvernele liberale, care iubesc libertatea sunt un lucru avantajos pentru Iudeii moderni, adică, martorii lui Iehova sub Împăratul Isus Cristos. Cu toate acestea, avantajul nu a fost unilateral, și beneficiul nu a fost numai într-o singură direcție. Raportul pe care martorii lui Iehova l-au făcut în fața instanțelor din țară, în special în America, în timpul anilor 1933 până în 1945 arată acest lucru. În ce sens? În acela că martorii lui Iehova au fost cei mai mari campioni și luptători pe frontul de acasă pentru acele libertăți, drepturi și imunități civile pe care țările democratice le îndrăgesc cel mai tare. Și de ce a fost așa? Datorită luptei martorilor lui Iehova sub Împăratul lor Isus Cristos împotriva agresiunilor Asirianului modern.

14. Sanherib cel anti-tipic, Satan Diavolul, dându-și seama ceea ce înseamnă libertățile democratice, a pus în mișcare forțele sale totalitare împotriva puterilor democratice, adică, împotriva „împăratului din sud”, prefigurat de Egipt. Acest lucru nu s-a făcut doar prin agresiuni militare. Prin intermediul clerului Romano-catolic și al grupurilor Acțiunii Catolice acționând ca „comentarii coloanei a cincea”, plasați în locuri strategice în țările democratice, Satan a încercat dintotdeauna să răstoarne guvernările constituționale democratice din aceste țări, folosind acești agenți din interior să coopereze cu agresorii militari totalitari. Principalul scop al lui Satan în toate acestea a fost să-i prindă pe martorii lui Iehova și să șteargă închinarea lui Iehova pentru totdeauna. După ce a fost aruncat din cer de Conducătorul Sionului, adică, Isus Cristos, Satan îi persecută apoi pe acești copii ai Sionului, membrii credincioși ai lui Cristos care mărturisesc despre numele și Împărăția lui Iehova. Prin urmare, Satan și organizația sa demonică au revărsat peste pământ un potop gigantic de armate Asiriene moderne, cu scopul demolării instituțiilor democratice și negării beneficiilor lor față de popoarele care iubesc libertatea și făcând astfel simplu și ușor pentru totalitari să zdrobească rămășița credincioasă a lui Iehova și tovarășii ei.

15. Prin acțiunile în justiție, și prin apărarea fără teamă a existenței lor creștine, și prin continuarea exercitării neclintite a drepturilor și îndatoririlor date de Dumnezeu, a fost necesar

pentru acești vestitori ai Guvernului Neprihănit al lui Iehova să continue lupta împotriva agresiunilor Asirianului anti-tipic, Satan, și potopul lui de hoarde totalitare religios-politice. Datorită curajului martorilor lui Iehova, „pământul” democratic și-a pus în inimă să depună o rezistență asemănătoare și astfel să înghită și să absoarbe năvala potopului totalitar dezlegat de Satan, Balaurul. Acest lucru a fost prezis, de Isus Cristos, la Apocalipsa 12:13-17. Și această manevră diabolică a fost ceea ce a ilustrat ocolirea de către Sanherib a Ierusalimului și lovirea Egiptului în sud. Această manevră a fost îndeplinită într-o încercare de a împiedica orice venire a instituțiilor democratice în ajutorul martorilor lui Iehova.

16. În timpul acestui întreg război de uzură împotriva martorilor lui Iehova, desfășurat, după cum spune Daniel la 7:25, să „asuprească pe sfinții Celui Prea Înalt”, ei au fost sub asediu și atac. Ei au suferit mult în trupurile sau persoanele lor, și au fost puși la cheltuieli mari prin apărarea drepturilor lor date de Dumnezeu și garantate de constituție în instanțele de judecată și prin repararea daunelor făcute de dușmani. Ei au fost și încă mai sunt o mare jignire la adresa puterii Asirianului modern, și numai prin cursul costisitor și dureros descris mai sus, au fost ei capabili să-l țină departe și să-și păstreze libertatea. Așadar, aceasta este în mod evident ceea ce este ilustrat de cuvintele lui Ezechia prin care el îl jignise pe împăratul Asiriei și care s-a oferit să plătească prețul pentru a-l ține pe dușman la distanță. Și această invadare a drepturilor și teritoriului Teocratic a acestor Iudeii moderni, martorii lui Iehova, este în mod evident ceea ce a fost prefigurat de permiterea lui Iehova ca țara lui Iuda să fie invadată de oștirile împăratului Sanherib și cetățile periferice ale lui Iuda să fie atacate și asediate. Acțiunea Asirienilor din vechime a fost direct îndreptată mai întâi împotriva cetăților de la graniță a lui Iuda. Ea a fost totodată o amenințare împotriva Ierusalimului, capitala Teocrației tipice, și a dat promisiunea unei acțiuni viitoare directe împotriva aceluia oraș împărătesc. Tot așa, Asirienii moderni ai stăpânirii totalitare religios-politice, prin comiterea jafurilor lor împotriva martorilor lui Iehova de pe pământ, au fost cu adevărat ofenșați împotriva organizației principale Sionul, și împotriva Împăratului Sionului, Isus Cristos.

BATJOCURI LĂUDĂROASE

17. Raportul sfânt arată foarte clar căci campania militară a lui Sanherib împotriva Teocrației tipice a lui Iuda a fost o manevră inteligentă din partea lui Satan, prințul demonilor, pentru a aduce ocară asupra lui Iehova Dumnezeu. Ea a fost făcută cu scopul de a pune suveranitatea universală a lui Iehova la îndoială înaintea îngerilor, demonilor și oamenilor. Nu există niciun raport că Sanherib, atunci când a tăbărât înaintea Lachisului, a luat această cetate din Iudeea. Atâta timp cât ea era împotriva lui, ea era desigur, în favoarea Ierusalimului. Prin urmare, ceea ce împăratul Asirian al lui Satan nu a putut realiza împotriva Ierusalimului prin forța brațelor a încercat să realizeze acum prin denigrarea și ocărârea lui Iehova Dumnezeu, puterea ascunsă adevărată a Ierusalimului. Satan știa că dacă ar putea distruge credința lui Ezechia în Iehova și dacă ar înfrânge integritatea lui față de Cel Prea Înalt, atunci Sanherib ar putea lua cu ușurință Ierusalimul, spre ocara mondială a lui Iehova Dumnezeu. Ceea ce Satan l-a inspirat pe reprezentantul său principal să facă în continuare este scris în Raport.

18. „Și împăratul Asiriei a trimis pe Tartan, Rab-Saris și pe Rabșache din Lachis la împăratul Ezechia cu o armată mare la Ierusalim”. (*Amer. Stan. Ver.*). Sau, cum traduce o versiune modernă raportul Ebraic: „Apoi împăratul Asiriei a trimis pe comandantul-șef, și pe șeful eunucilor și pe mareșalul de câmp din Lachis cu o armată mare împotriva împăratului Ezechia la

Ierusalim.” (2Împ. 18:17, *Smith-Goodspeed*). Titlul dat mareșalului de câmp „Rab-șache”, literal înseamnă „paharnicul șef”, și este un motiv să credem că el a fost un Evreu renegat. Sanherib, care el însuși l-a reprezentat pe Satan Diavolul, i-a pus pe acești trei oficiali proeminenți să acționeze direct pentru el împotriva Ierusalimului. Acest fapt se potrivește bine cu celălalt fapt, și anume că în organizația vizibilă a lui Satan el folosește trei elemente, (1) comerțul egoist cu forțele lui militare, (2) politica, și (3) religia, inclusiv „creștinătatea” renegată, împotriva Teocrației lui Iehova și a martorilor ei de pe pământ.

19. Ajungând la canalul de apă al apei superioare, care este pe drumul care duce la locul spălătorilor, acei trei comandanți ai oștirilor lui Satan l-au chemat pe împăratul Ezechia. Rabșache acționează ca purtător de cuvânt pentru cei trei. El nu vorbește în asiriană, ci în ebraică, intenționat, pentru ca toți de pe zidurile Ierusalimului să poată auzi și înțelege laudăroșiile lui și ocările împotriva lui Dumnezeu. El strigă: „Spuneți acum lui Ezechia: Așa vorbește marele împărat, împăratul Asiriei: Ce încredere este aceasta pe care te bazezi? Tu ai spus [dar ele sunt decât doar cuvinte zadarnice] Există sfat și putere pentru război. Acum în cine te-ai încrezut de te-ai răsculat împotriva mea? Iată, te-ai încrezut în trestia aceea frântă, în Egipt; pe care dacă un om se sprijină, va intra în mâna lui și-l va înțepa; așa este Faraon, împăratul Egiptului, pentru toți cei ce se încred în el. Dar dacă îmi vei spune: Noi ne încredem în Iehova, Dumnezeul nostru; nu este El acela ale cărui înălțimi și ale cărui altare le-a îndepărtat Ezechia, și a zis lui Iuda și Ierusalimului: Să vă închinați înaintea acestui altar la Ierusalim? De aceea, acum, te rog, dă promisiuni, [fă o înțelegere] stăpânului meu, împăratul Asiriei, și îți voi da două mii de cai, dacă vei fi capabil din partea ta să pui călăreți peste ei. Cum ai putea întoarce fața unui căpitan din cei mai mici slujitori ai stăpânului meu, și să-ți pui încrederea în Egipt pentru care și călăreți? Oare fără Iehova m-am suit eu împotriva acestui loc ca să-l distrug? Iehova mi-a spus: Suie-te împotriva acestei țări, și distruge-o.” – 2Împ. 18:17-25, *Amer. Stan. Ver.*.

20. Și noi în cadrul nostru modern ascultăm cuvintele lui Rabșache, auzim ca și cum ar fi glasul și propaganda conducătorilor totalitari religios-politici moderni, trădând clar că ei îl reprezintă și vorbesc pentru „marele împărat” al lor, „dumnezeul acestei lumi”, Satan Diavolul. Ei sunt conștienți de lupta energetică pe care martorii lui Iehova o duc pentru păstrarea drepturilor și libertăților care sunt prețuite de oamenii cinstiți ai spiritului democratic autentic. Porta-vocile lui Satan îi avertizează pe martorii lui Iehova că ei nu ar trebui să se încreadă că aceste drepturi și libertăți democratice vor fi întotdeauna garantate și disponibile pentru ei în lucrarea lor de mărturie; ci că democrația îi va aduce la eșec, după cum Egiptul, „împăratul din sud”, a adus la eșec pe Israelii din vechime.

21. Martorii lui Iehova răspund că ei luptă pentru drepturile și libertatea date de Dumnezeu, și ei se tem, ascultă și se încred în marele Împărat al Eternității, Iehova. Apoi ei îl aud pe Rabșache cel modern care spune că ei nu au niciun un motiv să se încreadă în Iehova Dumnezeu pentru că, ca și împăratul Ezechia din vechime, ei s-au implicat în activități anti-religioase, chiar și împotriva așa-numitei „religii creștine” și a papei ei și a altui cler. ”Rab-șache” din ziua de azi strigă că clerul religios și aliații lui politico-militari îl reprezintă pe Domnul Dumnezeu. Colaborarea clerului, în special a clerului Romano-catolic, cu puterile totalitare Nazisto-Fascisto-Japoneze dă o dovadă de netăgăduit că ei cred că aceste puteri luptă pentru războiul lui Dumnezeu. Prin urmare, ei se laudă că acțiunea pe care ei au întreprins-o în țările lor împotriva martorilor lui Iehova este pentru că Dumnezeu a zis: „Suie-te împotriva acestei țări, și distruge-o”. Exact cum a spus dictatorul Hitler înainte de dizolvarea martorilor lui Iehova în Germania la insistențele episcopatului Romano-catolic: „Îi consider șarlatani; nu tolerez ca Catolicii Germani să fie

pângăriți într-o asemenea manieră de acest „Judecător” American Rutherford; dizolv pe „Studentii Serioși ai Bibliei” în Germania; proprietatea lor o dedic bogăției poporului; voi confisca toată literatura lor” - Citat din *Calea Germană*, 29 Mai 1938; a se vedea Apendicele *Recunoașteți Faptele*.

22. Ca Evreii pe meterezele Ierusalimului, tot așa și martorii lui Iehova din ziua de azi ascultă de Mai Marele Ezechia, Cristos Isus, și refuză să răspundă cererii dușmanului pentru un compromis cu religia și partenerii ei. Ei știu că ceea ce forțele totalitare religios-politice au făcut prin pustiirea pământului și a demolării instituțiilor și libertăților democratice a fost făcut cu ajutorul demonilor sub Satan. Dar acest lucru s-a întâmplat pentru că aceste lucruri nu sunt Teocratice și nu au protecția lui Iehova. Niciun gând de capitulare nu intră în mintea lor atunci când îl aud pe Rabșache cel modern care se laudă împotriva lui Iehova și a Mai Marelui Său Ezechia, care spune: „Ascultați cuvântul marelui împărat, împăratul Asiriei. Așa vorbește împăratul: Să nu vă amăgească Ezechia; căci el nu va putea să vă scape din mâna mea, și să nu vă facă Ezechia să vă încredeți în Iehova, zicând: Iehova ne va scăpa negreșit, iar orașul acesta nu va fi dat în mâna împăratului Asiriei. Nu-l ascultați pe Ezechia; căci așa zice împăratul Asiriei: Faceți pace cu mine, și ieșiți la mine; și fiecare va mânca din via lui, fiecare din smochinul lui, și fiecare va bea apă din rezervorul lui, până voi veni și vă voi duce într-o țară ca a voastră, o țară cu grâne și cu vin nou, o țară cu pâine și cu vii, o țară cu măslini și cu miere, ca să trăiți, și să nu muriți; nu-l ascultați pe Ezechia, când vă convinge, spunând: Iehova ne va scăpa. Și-au scăpat oare dumnezeii națiunilor țara din mâna împăratului Asiriei?...Care dintre toți dumnezeii țărilor și-au scăpat țara din mâna mea, pentru ca și Iehova să scape Ierusalimul din mâna mea?” – 2Împ. 18:19-36, *Amer. Stan. Ver.*

23. Martorii lui Iehova nu sunt speriați. Dar ei sunt mâhniți de toate ocările aduse numelui și cauzei lui Iehova, după cum și cei trei slujitori ai lui Ezechia și Ezechia însuși au fost mâhniți în urmă cu mult timp. Ei se întorc la cuvântul profetic al lui Iehova, inclusiv profeția lui Isaia, după cum și Ezechia s-a întors la profetul Isaia cu această cerere: „Poate că Iehova, Dumnezeul tău, va auzi toate cuvintele lui Rabșache, pe care împăratul Asiriei, stăpânul său, l-a trimis să sfideze pe Dumnezeul cel viu, și-l va mostra pentru cuvintele pe care Iehova, Dumnezeul tău le-a auzit; de aceea înalță o rugăciune pentru rămășița care a rămas”. (2Împ. 19:1-6, *Amer. Stan. Ver.*). Ca răspuns ei primesc de la Mai Marele Profet al lui Iehova, Cristos Isus, mesajul de îmbărbătare al Cuvântului lui Dumnezeu. El le spune să nu se teamă de amenințările și propaganda oștirilor Diavolului care-l hulesc pe Iehova Dumnezeu, pentru că la vremea hotărâtă Atotputernicul Dumnezeu va învinge oștirile lui Satan și îl va distruge chiar și pe Satan.

EFORTURI DE DUPĂ RAZBOI ȘI ÎNFRÂNGEREA

24. În eforturile sale de până în prezent Satan Diavolul nu a reușit să distrugă integritatea martorilor lui Iehova și unitatea lor organizată în serviciul lui Dumnezeu. Din acest moment el va juca rolul lui Sanherib și își va reînnoi eforturile în vremurile după război până în ultimul moment. De aceea martorii lui Iehova să nu se lase amăgiți de vreo retragere aparentă a oștirilor dușmanului pentru un timp și de vreo oprire aparentă a agresiunilor lor. Nereușind să-l înspăimânte pe Ezechia și să-l facă să capituleze, „Rabșache s-a întors, și l-a găsit pe împăratul Asiriei luptând împotriva Libnei; căci auzise că plecase din Lachis.” Aceasta a însemnat că Sanherib se apropiase de Ierusalim, Libna fiind mai aproape decât Lachisul. Pericolul Ierusalimului a crescut. Dar acum „împăratul din sud”, reprezentat de vecinul Egiptului, Tirhaca, împăratul Etiopiei, a adus o

înfățișare amenințătoare. Tot așa, puterile conducătoare democratice au crescut în puterea lor în acest război global și amenință viitorul conducerii totalitare în vremurile de după război.

25. În aceste condiții, Sanherib a trimis mesageri să dea acest mesaj scris împăratului Sionului, Ezechia, ca nu cumva să aștepte vreun ajutor de la „împăratul din sud”, spunând: „Să nu te amăgească Dumnezeuul tău în care te încrezi, zicând: Ierusalimul nu va fi dat în mâna împăratului Asiriei. Iată, că tu ai auzit ceea ce împărații Asiriei au făcut tuturor țărilor, prin distrugerea lor în întregime; și să scapi tocmai tu?” (2Împ. 19:8-13, *Aer. Stan. Ver.*). Aceasta rezumă provocarea finală a lui Satan Diavolul împotriva suveranității universale a lui Iehova, și în special stăpânirea lui Iehova prin Cristos Isus în capitala organizației Lui simbolizată de Ierusalimul din vechime. Satan Diavolul va aduce cu siguranță această provocare prin mesaje, decrete și aranjamente ale „urâciunii pustiirii” de după război. (Mat. 24:15). Această urâciune care pustiește este planul Diavolului de a face inutilă conducerea lui Iehova pe pământ. El urmează a fi un substitut făcut de om pentru Împărăția lui Iehova sub forma unei Ligi a Națiunilor reînviată, o asociație postbelică a națiunilor pentru pace, securitate și conducere globală. O astfel de organizație pentru colaborare internațională binecuvântată de clerul religios, va fi în război cu Sionul, capitala organizației lui Iehova, deoarece ea țintește să ia „locul sfânt” pe care Împărăția trebuie să-l ocupe pe pământ. - Marcu 13:14.

26. Martorii lui Iehova nu au nevoie de niciun mesager al lui Satan care să le reamintească că ei nu ar trebui să aștepte eliberarea de la „împăratul din sud” printr-o renaștere a principiilor democratice. Martorii lui Iehova știu că nădejdea tuturor popoarelor nu se află în sistemele politice umane, ci în Iehova Dumnezeu. Sub presiunea amenințătoare teribilă la care Asirianul modern și oștirile lui vizibile îi vor mai supune, ei vor urma cursul lui Ezechia. Ei vor aduce problema înaintea lui Iehova la templul Lui și vor apela la El ca să-i salveze. De ce? „Pentru ca toate împărățiile pământului să știe că Tu, Iehova, numai Tu ești Dumnezeu”. (2Împ. 19:14-19, *Amer. Stan. Ver.*). Aceasta înseamnă, ca suveranitatea universală a lui Iehova să fie justificată înaintea creației întregi.

27. Profetul Isaia a venit cu cuvântul lui Iehova ca răspuns la rugăciunea lui Ezechia. El a arătat că problema, și atunci și acum, este între Iehova și Satan. Cuvântul lui Iehova prin Isaia aduce dispreț asupra lui Satan și a organizației lui, spunând: „Fecioara, fiica Sionului [Împărăția lui Dumnezeu prin Cristos] te-a disprețuit și a râs de tine [așa cum face Iehova însuși]; fiica Ierusalimului a clătinat din cap. Pe cine ai sfidat și pe cine ai hulit?... împotriva Sfântului lui Israel”. Apoi arătând că numai în Împărăția lui Iehova este siguranță, Isaia a adăugat: „Și rămășița care va scăpa din casa lui Iuda, va prinde rădăcini de dedesubt, și va da rod deasupra. Căci din Ierusalim va ieși o rămășiță și din muntele Sion cei ce vor scăpa; zelul lui Iehova va face aceasta.” – 2Împ. 19:20-31, *Amer. Stan. Ver.*

28. Da, la bătălia viitoare de la Armagedon, Iehova Dumnezeu va păzi pe Împărat și pe Împărăția Lui. Ca dovadă a acestui fapt El va trece rămășița Lui credincioasă și pe tovarășii ei binevoitori prin războiul universal final. Ca asigurare a acestui lucru, Isaia a fost determinat să spună oștirilor lui Satan aceste cuvinte: „De aceea, așa spune Iehova despre împăratul Asiriei: Nu va intra în orașul acesta, nici nu va trage vreo săgeată în el, nici nu-i va veni înaintea lui cu un scut, nici nu va ridica vreun meterez împotriva lui. Pe drumul pe care a venit, pe același drum se va întoarce, și nu va intra în acest oraș, zice Iehova. Căci Eu voi apăra acest oraș ca să-l salvez, de dragul Meu și de dragul slujitorului Meu David (Împăratul Meu).” (2Împ. 19:32-34, *Amer. Stan. Ver.*) Acest lucru reamintește din nou martorilor lui Iehova că bătălia nu este a lor, ci a lui Iehova, la Armagedon.

29. Sanherib și armata sa principală erau tăbărâți în acea noapte în fața Libnei, la aproximativ 40 km. sud-vest de Ierusalim. Pare rezonabil că mesagerii lui după ce au primit mesajul sfidător al lui Ezechia susținut de profeția lui Isaia, s-au grăbit înapoi cu caii și carele lor și au ajuns la împăratul Sanherib și i-au dat răspunsul înainte de lăsarea nopții. Nu este scris ce forțe militare au adus și au pregătit acei mesageri înaintea Ierusalimului în acea noapte. Dar dacă în acea noapte sau cu o noapte mai târziu, în orice caz problema era proaspătă în mintea lui Sanherib, și el știa că evoluțiile care vor urma imediat vor fi o rezolvare a problemei referitoare la capitala lui Iehova, Sionul. Noaptea s-a lăsat, cu Sanherib necăjit de răspunsul comun al împăratului Ezechia și al profetului Isaia. Monumentele lăudăroase înscrise de Sanherib nu spun ce a avut loc atunci, dar Biblia spune: „În noaptea aceea, îngerul DOMNULUI [Iehova] a ieșit și a ucis în tabăra Asirienilor o sută optzeci și cinci de mii de oameni; și când oamenii s-au trezit dis-de-dimineată, iată că toți erau cadavre.” Ce „act ciudat”! Acesta a fost actul decisiv al lui Iehova ca răspuns pentru Satan cu privire la chestiunea dominației universale. Astfel s-a întâmplat căci, când Sanherib s-a trezit și s-a sculat dis-de-dimineată din somnul lui la Libna, a privit la pustiirea pe care Atotputernicul Dumnezeu a făcut-o în oștirile lui Satan, contestatarul cel rău. Recunoscând înfrângerea, Sanherib și-a scos armata infirmă din Iuda fără a se apropia de Ierusalim.

30. Dar aceasta nu a fost toată răsplata Lui pentru blasefemiile lui împotriva Dumnezeului Celui Prea Înalt. Moartea violentă l-a așteptat pe Sanherib, chiar în propria sa capitală, Ninive. Și propriul său dumnezeu demon, care era în templul lui, nu l-a putut scăpa pe Sanherib de împlinirea cumplită a cuvintelor lui Iehova. „Dar în timp ce se închina în templul lui Nisroc, dumnezeul său, Adramalec și Șarețer, l-au ucis cu sabia”. (2Împ. 19:35-37, *Smith-Goodspeed*). El nu va mai tulbura și nici nu a mai tulburat Teocrația tipică a lui Iehova din Ierusalim.

31. Oare ce învățătură, mângâiere și nădejde pentru noi stă în acest fapt ciudat al istoriei? Aceasta: La momentul când organizația vizibilă postbelică a lui Satan își va fi adus cele mai tari laude și cele mai cumplite amenințări împotriva servilor lui Iehova ai Guvernului Teocratic de pe pământ, atunci noaptea Armagedonului va cuprinde această lume. Chestiunea va fi fost stabilită clar și cele două părți gata pregătite pentru decizie. Atunci martorii lui Iehova, adăpostiți în interiorul organizației Lui Teocratice, vor fi sub asediu și vor părea amenințați cu distrugerea din partea oștirilor copleșitoare ale Asirianului anti-tipic, Satan Diavolul. Cu toate acestea, nu vă îngrijorați de un astfel de viitor: Iehova va lupta pentru rămășița Lui și pentru tovarășii ei. El va face „actul Său ciudat” la Armagedon, așa cum a făcut cu mii de ani în urmă în țara lui Iuda, „de dragul Său și de dragul Împăratului Său preaiubit”. Fără îndoială că prin același Fiul al lui Dumnezeu care a servit ca înger să ucidă 185.000 de oameni din oștirile lui Sanherib și l-a trimis la moartea sa violentă, adică, prin Fiul-Împărat, Cristos Isus, Iehova Dumnezeu va intra în bătălie și va provoca distrugerea organizației mondiale a celui rău. Ca și Sanherib, Satan Diavolul va vedea organizația sa vizibilă moartă la pământ. Apoi el va vedea organizația lui invizibilă de demoni lichidată și distrusă, și el însuși va fi șters cu violență. Nici o putere demonică nu va putea să-l salveze.

32. Apoi, gând glorios! Împărăția lui Iehova prin Cristos Isus va rămâne în picioare intactă, strălucind cu putere în rolul victorios al Justificatorului numelui și al suveranității universale a lui Iehova. Iehova, înainte de a distruge toată organizația dușmanului, va face ca toți contestatarii și împotrivorii suveranității Lui să știe că El este Iehova; acesta este numele Lui. Dar rămășița copiilor Sionului și toți cei cu bună voință care vor fi ieșit din toate națiunile și care se vor fi pus de partea Sionului, vor supraviețui victorios cu Sionul. Fiind cruțați la Armagedon ei vor și pentru totdeauna că numai Iehova este Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pe cine au ilustrat regele Ezechia, respectiv regele Sanherib? și de ce al doilea are o mânie mare în prezent?
2. Care este acum hotărârea lui Satan cu privire la pământ, popoarele de pe el și închinarea lor?
3. Ce spune 2 Cronici 32:1-8 cu privire la mișcările lui Sanherib și contra-măsurile lui Ezechia?
4. Pe cine ilustrează hoardele Asiriei, și care sunt părțile și trăsăturile acestora?
5. Cum arată cuvintele lui Naum 3:1-5 că Ninive a prefigurat astfel de relații între religie și stat?
6. (a) Care este obiectivul real al efortului făcut de puterile totalitare politico-religioase de a invada pământul? (b) Cum au fost măsurile lui Cristos de a împiedica acest lucru ilustrate de măsurile prompte ale lui Ezechia?
7. Pentru a corespunde cu aceasta, ce a făcut regele Cristos Isus, adevărind astfel Psalmul 46:4, 5?
8. Cum a echipat, antrenat și întărit Cristos Isus, asemenea lui Ezechia, pe adepții săi? și cum se bazează aceștia pe cuvintele Mai Marelui Rege Ezechia?
9. (a) Care a fost scopul puterilor totalitare naziste și fasciste și a Acțiunii Catolice? (b) Care țară a fost dușmanul continuu al puterii crescânde a Asiriei, unde a fost ea localizată în raport cu Iuda, și ce a ilustrat ea cu privire la organigrama politică de astăzi?
10. În al paisprezecelea an al domniei lui, ce compromis aparent a făcut Ezechia cu Sanherib? și ce nu a ilustrat aceasta în mod sigur?
11. Mergând spre sud ce atenție a dat Sanherib Ierusalimului? și de ce a tăbărit la Lachis?
12. Cum a gândit Sanherib să prindă în capcană Ierusalimul, dar care fapt nu l-a recunoscut ca ajutor al lui (Ierusalimului)?
13. În ceea ce-i privește pe martorii lui Iehova, de ce mulțimea vaticano-nazist-fascistă s-a revoltat împotriva puterilor democratice? și de ce avantajul nu a fost doar de o singură parte?
14. Cum și-a mișcat în taină Satan forțele sale împotriva „regelui din sud”? și ce a vărsat organizația lui peste pământ?
15. Cum a fost întâmpinat acest atac totalitar, așa cum a fost prezis la Revelația 12:13-17? și cum se potrivesc toate acestea cu manevra lui Sanherib?
16. (a) Ce a fost ilustrat, așadar, de ofensiva lui Ezechia împotriva lui Sanherib? (b) Împotriva a ce erau mișcările lui Sanherib o amenințare, și ce ilustrează aceasta?
17. Care a fost scopul real al campaniei lui Sanherib împotriva lui Iuda? și cum a plănuit el să ia Ierusalimul?
18. Pe cine a trimis Sanherib direct la Ierusalim, și cu fapt se potrivește folosirea acestuia?
19. În ce limbă strigă Rabșache, și ce spune?
20. În cuvintele lui Rabșache ce auzim noi astăzi? și ce avertisment ne este dat în felul acesta?
21. Ce răspund martorii lui Iehova? și ce spune Rabșache cel modern ca răspuns, susținut de fapte?
22. Ce refuză martorii lui Iehova să facă sau chiar și să gândească? și ce-l aud ei pe Rabșache spunând despre acest lucru?
23. De ce sunt supărați ei? Spre ce se întorc? și ce răspuns primesc?
24. (a) Prin ce strategie viitoare nu ar trebui să fie înșelați martorii lui Iehova? (b) Cum a crescut pericolul Ierusalimului, și ce a ilustrat apariția regelui Tirhaca?
25. Ce mesaj a trimis atunci Sanherib către Ierusalim? și cum va face Satan ca un mesaj final asemănător să fie transmis în viitor?
26. De la cine știm că ajutorul viitor este în zadar? și sub presiune cum vor lua martorii lui Iehova un curs ca cel al regelui Ezechia?
27. Cu ce răspuns la rugăciunea lui Ezechia a ieșit Isaia?
28. Ce înseamnă acel mesaj pentru noi astăzi? și ce a fost determinat Isaia să spună în final cu privire la operațiunile lui Sanherib?

29. Noaptea, ce act ciudat a avut loc, și ce a făcut Sanherib?
30. Ce răsplată suplimentară pentru toate blasfemiile lui au venit asupra lui?
31. Ce îndemn, mângâiere și speranță pentru viitorul postbelic există pentru noi în acel act ciudat al istoriei?
32. Care va fi poziția regatului lui Iehova atunci și a celor care vor fi luat o poziție pentru el?

FELUL CORECT DE BUNĂVOINȚĂ

Ești de partea mea sau nu? Aceasta a fost întrebarea pe care împăratul Iehu a pus-o lui Ionadab. Există un motiv bun să pună această întrebare. Împăratul Iehu progresase cu lucrarea sa de nimicire și ucisese pe împărații împotriviți ai Israelului și a lui Iuda și pe fiii lui Ahab, și pe alții; și după ce terminase cu patruzeci și doi de adepți ai regelui Ahazia, s-a întâlnit cu Ionadab. Până în acel moment Ionadab probabil că a auzit ceea ce făcea Iehu în Israel, sau probabil cu această primă ocazie Iehu i-a spus că distruge Baalismul din Israel. În caz contrar, Ionadab nu ar fi înțeles întrebarea pe care i-a pus-o Iehu. Să cităm raportul întâmplării: „Și când a plecat de acolo, [Iehu] l-a întâlnit pe Ionadab, fiul lui Recab, care venea în întâmpinarea lui; și l-a salutat, și i-a spus: Este inima ta dreaptă față de mine, cum este inima mea față de inima ta? Și Ionadab a răspuns: Este. [Și Iehu a răspuns]: Dacă este, dă-mi mâna. Și el i-a dat mâna; și [Iehu] l-a urcat la el în car”. (2Împ. 10:15). În mod evident Iehova Dumnezeu a permis ca Ionadab sau Iehonadab să apară în această dramă profetică cu un scop bun, și acel scop, când este cunoscut, trebuie să fie o încurajare și o îmbărbătare pentru „oamenii cu bunăvoință” de azi de pe pământ.

Pentru a afla sensul din prezent al acestei drame din vechime în care a acționat Ionadab, trebuie să înțelegem următorul lucru: Ionadab a reprezentat sau prefigurat acea clasă de oameni care sunt acum pe pământ când Cristos Isus, Împăratul mai mare decât Iehu, își desfășoară lucrarea în mijlocul dușmanilor Săi, clasă a Ionadabilor care se pun de partea neprihănirii și sunt aceia care, dacă continuă să fie ascultători și credincioși, Domnul Isus Cristos îi va păzi în timpul Armagedonului, îi va trece prin acel necaz, și le va da viață veșnică pe pământ. Aceștia sunt acea clasă a „oilor” descrisă în pilda Domnului. (Mat. 25:32-40) și care ajută pe poporul uns al lui Dumnezeu, fiindcă știu că unșii Domnului fac lucrarea Lui. În sprijinul concluziei de mai sus aducem următoarele argumente:

Numele *Iehonadab* sau *Ionadab* înseamnă *Iehova-dărnicie*, sau *Iehova este darnic*. Acest nume ar sugera, prin urmare, că Ionadab simbolizează clasa față de care Iehova este foarte generos. Ionadab a fost fiul lui Recab, și descendenții lui au ajuns să fie cunoscuți ca Recabiți. Recabiții păzeau cu strictețe ceea ce ei considerau a fi drept așa cum au fost învățați. De ce? Evident, pentru că strămoșul lor Ionadab a fost cinstit și smerit și a făcut ceea ce a crezut el că este bine, și el a învățat pe copiii săi neprihănirea. Așadar, ei au urmat un exemplu asemănător. De exemplu, acești descendenți Recabiți ai lui Ionadab au primit o poruncă, nu de la Iehova Dumnezeu, ci de la om, ca să nu bea vin niciodată, și să nu construiască case, ci să locuiască în corturi. Aceasta însemna că ei trebuiau să ducă o viață simplă de auto-lepădare de sine. Această credincioșie în a face ceea ce fuseseră învățați de om pentru că au înțeles-o a fi dreaptă, Iehova Dumnezeu a folosit-o ca un exemplu față de care să arate necredincioșia națiunii lui Israel în neîndeplinirea să facă ceea ce primise poruncă de Dumnezeu Cel Prea Înalt. El poruncise Israeliților să nu mănânce la masa Diavolului, adică, să nu aibă nimic de a face cu închinarea la demoni; dar Israeliții au disprețuit această poruncă și s-au întors spre Baalism și alte forme de religie. Astăzi, așa-numita „religie organizată”, în care Ierarhia Romano-catolică și preoții ei

preiau conducerea în „creștinătate”, disprețuiesc în întregime poruncile Domnului și încearcă să mănânce și să bea la masa Lui cu toate că în același timp participă și la masa Diavolului făcând organizația lor o parte a lumii lui Satan. Oricât de mult s-ar scuza, totuși Domnul spune: „Nu puteți bea paharul Domnului, și paharul diavolilor; nu puteți fi părtași ai mesei Domnului, și ai mesei diavolilor”. (1Cor. 10:21). Iehova Dumnezeu urăște ipocrizia.

Ierarhia Romano-catolică, organismul oficial și de guvernare care conduce religioniștii lumii, și așa-numitele organizații „Protestante” sunt legate și formează împreună ceea ce se numește „religia organizată”. Ceea ce se poate spune aici despre Ierarhie și cler sau despre organismul de conducere și nu este valabil pentru indivizii catolici sinceri sau pentru protestanții sinceri. Sunt milioane de catolici care se presupune că sunt membri ai „bisericii” Catolice, dar ei nu sunt clasificați ca membri; chiar și Ierarhia îi denuște ca „populația catolică”. Nimeni nu trebuie să fie ridiculizat fiindcă este un Romano-catolic. Catolicii sinceri doresc să cunoască adevărul, și ceea ce se spune în aceste rânduri sub formă de critică se face cu scopul de a da posibilitatea oamenilor sinceri să vadă că puțini oameni au indus în eroare și au păgubit milioane de persoane sincere. Ierarhia Romano-catolică, organismul de guvernare, împreună cu clerul altor secte religioase, pretind a fi reprezentanții lui Dumnezeu și cei cărora le este delegat dreptul de a proclama Cuvântul Lui. Ei susțin că sunt creștini; prin urmare, ei sunt cel puțin într-un legământ implicit de a face voia lui Dumnezeu, Tatăl lui Cristos. Dar, dimpotrivă, ei nu au respectat poruncile Lui. Ei și-au urmat propriile lor dorințe egoiste. Ierarhia Romano-catolică, acel organism politico-religios de guvernare, a indus în eroare și a înșelat foarte mult milioane de persoane sincere.

Multe din aceste persoane sincere au acordat ajutor organizației catolice, atât financiar, cât și moral, și sub altă formă, dar ele nu au aprobat deloc ipocrizia practică în aceste organizații. Multe alte persoane sincere din afara „religiei organizate” au dorit să facă binele și încă mai au această dorință și doresc să cunoască și să-L slujească pe Iehova Dumnezeu. Trebuie să vină timpul când acești oameni sinceri vor primi oportunitatea de a auzi și cunoaște adevărul; și timpul acesta a venit acum. Clasa ipocrită din interiorul „religiei organizate” a fost prefigurată de Israeliții necredincioși din zilele lui Ionadab care au susținut că sunt poporul lui Iehova și care totuși au refuzat să asculte de Dumnezeu și s-au întors de la închinarea Lui spre Baalism sau demonism. Persoanele binevoitoare care sunt acum pe pământ au fost prefigurate de cei din casa lui Ionadab, și prin urmare sunt numiți „Ionadabi”.

Iehova a făcut ca profetul Său Ieremia să rostească o profeție în care Israeliții necredincioși sunt arătați într-un contrast puternic cu Ionadabii. Această profeție a prezis că Iehova va respinge „religia organizată” ipocrită, și în special liderii ei, și că va extinde favoarea și binecuvântarea Sa peste oamenii cu bunăvoință care apără neprihănirea și care au fost prefigurați de casa lui Ionadab, Recabiții. Modul cum a venit profeția este după cum urmează: „Cuvântul care a venit la Ieremia de la Domnul în zilele lui Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda, spunând: Du-te la casa Recabiților, și vorbește cu ei, și adu-i în casa Domnului, într-una din camere, și dă-le să bea vin”. – Ier. 35:1, 2.

Această parte a profeției prefigurează că Dumnezeu deschide calea pentru ca oamenii binevoitori care sunt acum pe pământ să fie aduși în casa sau templul Lui de închinare și să primească binecuvântările Lui. Multe persoane cu bunăvoință se văd venind acum la organizația Teocratică a lui Iehova pentru a-și dovedi bunăvoința lor, așa cum a prefigurat această profeție. Profetul Ieremia continuă apoi: „Atunci am luat pe Iaazania, fiul lui Ieremia, fiul lui Habazinia, și pe frații lui, pe toți fiii săi și toată casa Recabiților, și i-am adus în casa Domnului, în camera fiilor

lui Hanan, fiul lui Igdalia, un om al lui Dumnezeu, cameră care era lângă camera prinților, care era deasupra camerei lui Maaseia, fiul lui Şalum, portarul; și am pus în fața fiilor casei Recabiților oale pline cu vin și pahare, și le-am spus: Beți vin. Dar ei au spus: Nu vom bea vin; pentru că Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru, ne-a dat poruncă, zicând: Să nu beți niciodată vin, nici voi, nici fiii voștri”.

Observați că Recabiții au refuzat să bea vinul care le-a fost dat, arătând astfel hotărârea lor de a fi credincioși față de ceea ce promiseseră unui om, tatăl lor. Ei au fost hotărâți să-și țină promisiunea. Ceea ce au mai promis ei, au explicat în continuare, spunând: „Nici să nu construiți case și nici să semănați sămânță, să nu plantați vii și nici să nu le stăpâniți; ci în toate zilele voastre să locuiți în corturi, ca să trăiți multe zile în țara în care sunteți străini. Astfel noi am ascultat de glasul lui Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru în tot ce ne-a poruncit, să nu bem vin în toate zilele noastre, nici noi, nici soțiile noastre, nici fiii noștri, nici fiicele noastre; nici să nu construim case pentru noi pentru a locui în ele; nici nu avem vie, nici ogor, nici sămânță; ci am locuit în corturi, și am ascultat, și am făcut tot ceea ce ne-a poruncit Ionadab, tatăl nostru.” – Ier. 35:3-10.

Acei Recabiți ai casei lui Ionadab nu-și puseseră inima în bogății lumești, cum ar fi case și vii. Locuirea lor în corturi spune în mod simbolic că ei erau călători așteptând o guvernare mai bună asupra omenirii, această dorință fiind ca aceea care umpluse inimile oamenilor credincioși din vechime, Avraam, Isaac, și Iacov, care prin credință așteptaseră cu nerăbdare un Guvern ceresc, adică, Guvernul neprihănit al lui Iehova Dumnezeu sub Cristos Isus, și care este simbolizat în Scriptură ca un „Oraș Sfânt”. (A se vedea Evrei 11:14-16; Apocalipsa 21:2, 9, 10). Recabiții lui Ionadab au mers să locuiască în interiorul unui oraș, Ierusalim, când armatele caldeenilor au invadat țara și au amenințat orașul, ilustrând sau simbolizând astfel pe oamenii cu bunăvoință din prezent care caută un loc de pace și siguranță în organizația lui Dumnezeu pe pământ.

Iehova, prin profeție arată un contrast puternic între o clasă și cealaltă, arătându-și nemulțumirea față de călcătorii legământului, adică, Israeliții, și arătându-și mulțumirea față de acei oameni din casa lui Recab, adică, Ionadabii care păziseră cu credincioșie acordul lor de a face ceea ce promiseseră. Astfel Ieremia continuă: „Atunci a venit cuvântul DOMNULUI la Ieremia, zicând: Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Du-te și spune oamenilor lui Iuda și locuitorilor Ierusalimului: Nu veți primi îndemnul să ascultați cuvintele mele? zice, Domnul. Cuvintele lui Ionadab, fiul lui Recab, care a poruncit fiilor săi să nu bea vin, sunt urmate, căci până în această zi ei nu beau vin, ci ascultă de porunca tatălui lor; totuși Eu (Dumnezeu) v-am vorbit, sculându-mă devreme și vorbind; dar voi (Israeliții) nu m-ați ascultat. Am trimis la voi pe toți slujitorii Mei profeți, m-am sculat devreme și i-am trimis, zicând: Întoarceți-vă fiecare de la calea lui cea rea, și îndreptați-vă faptele, și nu mergeți după alți dumnezei ca să le slujiți, și veți locui în țara pe care am dat-o vouă și părinților voștri; dar voi nu v-ați plecat urechea, și nu m-ați ascultat”. – Ier. 35:12-15.

Această profeție cu privire la Israeliți descrie exact cursul de acțiune adoptat de așa-numita „religie organizată” sub conducerea membrilor clerului, un curs care este atât de evident astăzi printre aceste organizații pe pământ. În special, elementul de conducere al organizației Romano-catolice, și clerul altor organizații, au pretins foarte mult că-l slujesc pe Dumnezeu, dar de fapt ele au fost implicate în slujirea Diavolului și prin cursul lor de acțiune au înșelat milioane de oameni și i-au determinat să creadă că ei ca factori de guvernare sunt slujitorii lui Dumnezeu. Întregul element de conducere, adică, Ierarhia Romano-catolică și oamenii influenți care sprijină organizația ei pentru controlarea și conducerea „populației Catolice” au fost total necredincioși

față de Dumnezeu. Oamenii sinceri, cinstiți din „populația Catolică” care se încred cu adevărat în Dumnezeu au fost prefigurați de Ionadabi.

Vorbind cu cuvinte care astăzi se aplică oamenilor cu bunăvoință care se pun de partea Lui, Iehova continuă profetia: „Pentru că fiii lui Ionadab, fiul lui Recab au respectat porunca strămoșului lor, pe care le-o poruncise el; dar poporul acesta [Israelii] nu m-au ascultat; de aceea, așa zice Domnul, Dumnezeul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Iată, voi aduce asupra lui Iuda și asupra tuturor locuitorilor Ierusalimului tot răul pe care l-am pronunțat împotriva lor; fiindcă le-am vorbit, dar n-au ascultat, i-am chemat, dar n-au răspuns.” „Și Ieremia a spus casei Recabiților: Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Pentru că ați ascultat de porunca lui Ionadab, strămoșul vostru, și ați păzit toate poruncile lui, și ați făcut cum v-a poruncit el, de aceea, așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Ionadab, fiul lui Recab nu va fi lipsit de un bărbat care să stea înaintea Mea pentru totdeauna”. Sau conform citirii din Biblia marginală a acestei afirmații: „Nu va fi tăiat niciun om din Ionadab, fiul lui Recab care să stea întotdeauna înaintea Mea”. – Ier. 35:16-19.

Aici este o promisiune pozitivă din partea lui Iehova pentru oamenii cu bunăvoință de pe pământ din prezent, care iau o poziție fermă de partea Domnului Dumnezeu și continuă să fie credincioși, că la vremea hotărâtă ei vor intra în mari bogății și vor fi aprobați înaintea Lui pentru totdeauna.

Ne întoarcem la drama profetică în care Ionadab și Iehu intră în contact unul cu celălalt. Raportul Scripturii arată în mod concludent că Ionadab era împotriva religiei Diavolului numită Baalism. Conform raportului, Iehu „l-a întâlnit pe Ionadab, fiul lui Recab, care venea în întâmpinarea lui; și l-a salutat, și i-a spus: Este inima ta dreaptă față de mine, cum este inima mea față de inima ta? Și Ionadab a răspuns: Este. Și Iehu a răspuns: Dacă este, dă-mi mâna. Și el i-a dat mâna; și Iehu l-a urcat la el în car”. (2Împ. 10:15). Ionadab știa că Iehu făcea atunci lucrarea poruncită de Iehova de a distruge pe închinătorii Diavolului din țară, și știa că aceasta era o lucrare neprihănită, și a fost de acord cu ea.

Tot așa, la ora actuală acei oameni cu bunăvoință de pe pământ care învață lucrarea pe care o fac acum martorii lui Iehova sub Mai Marele Iehu, Cristos Isus, știu că aceasta este o lucrare neprihănită; și acești oameni sunt cu totul de acord cu această lucrare și doresc să fie identificați cu această lucrare neprihănită.

Carul în care a mers împăratul Iehu a ilustrat sau reprezentat o organizație. Dat fiind faptul că Iehu conducea carul în timp ce era implicat în lucrarea lui Iehova, carul lui a ilustrat organizația lui Iehova care funcționează acum cu o parte vizibilă pe pământ, parte vizibilă care este clasa „servului Său credincios”, rămășița lui Iehova, care sunt martorii Săi unși și care acționează sub conducerea lui Cristos Isus. Iehu a apucat mâna lui Ionadab și i-a cerut să se urce în car. Prin aceasta, Iehu l-a prefigurat pe Domnul Isus care dă ajutor prin rămășița acelor persoane binevoitoare care au dorit să se unească cu organizația Lui Teocratică. Observați că Iehu a făcut aceasta după ce Ionadab declarase sincer că are aceeași inimă sau minte ca împăratul Iehu, ceea ce înseamnă că Ionadab era în deplină armonie cu Iehu și cu lucrarea lui și că motivul lui era ca cel al lui Iehu, adică, lipsit de egoism. Acțiunea lui Ionadab l-a dovedit ca fiind de partea Dumnezeului adevărat, Iehova. Aceasta dovedește că cei care vor avea binecuvântarea Domnului Dumnezeu trebuie să se declare de partea Lui și a Împărăției Lui, și trebuie să adopte o poziție fermă față de organizația vizibilă a lui Iehova pe pământ.

Iehu, după ce l-a găsit pe Ionadab în deplin acord al inimii cu el și cu lucrarea lui, i-a spus fără îndoială lui Ionadab ce urma să facă. „Și a spus: Vino cu mine, și vei vedea zelul meu pentru

Iehova. Și astfel el s-a urcat în carul lui”. (2Împ. 10:16, *Amer. Stan. Ver.*). Iehu nu se lăuda cu zelul său, ci îl informa pe Ionadab să observe cursul potrivit al unuia care este de acord să facă voia lui Dumnezeu. Ceea ce Iehu a făcut, a făcut cu sinceritate și cu entuziasm. Cuvintele lui semnifică că a fost hotărât să îndeplinească scopul și lucrarea pe care Iehova Dumnezeu i-a încredințat-o și că el va face aceste lucruri în numele Domnului și prin harul Său. Așadar, Ionadab a mers cu Iehu și fără îndoială l-a sprijinit pe Iehu în lucrarea sa, ținându-și promisiunea de a da o mână de ajutor, și făcând ceea ce i s-a cerut și spus să facă din partea împăratului. Dând mâna lui Ionadab, împăratul Iehu a spus în mod simbolic „Îmi voi folosi puterea pentru tine și te voi ajuta, sprijini și mângâia, și te voi învăța calea dreaptă de a sluji pe Iehova Dumnezeu cu un zel ca al meu”. În același mod, Mai Marele Iehu, Cristos Isus, în marele car al organizației Teocratice a lui Iehova, vorbește acum clasei Ionadabilor, cei care arată un caracterul drept, de bunăvoință, adică, acela față de Iehova Dumnezeu și Împărăția Lui prin Cristos Isus.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

SUB ECUATOR (AUSTRALIA)

BENDIGO, VICTORIA: „Într-o călătorie cu trenul din Melbourne spre Bendigo am început să discut despre probleme ale lumii cu un pasager. După un timp el m-a întrebat ce sunt. Am răspuns: „Unul din acei „martori „afurisiți” ai lui Iehova!” El a spus că are mult timp pentru martorii lui Iehova, și că mama lui avea studii cu editori speciali la Castelmaine. I-am lăsat *Regenerarea viitoare a lumii* și adresa mea. În săptămâna următoare el a scris cât de mult s-a bucurat de broșură, și a adăugat că ar dori s-o mai aibă pentru a-l lumina mai departe. I-am trimis mai multă literatură, care, a spus el, a răspuns la multe din întrebările sale. El a făcut apoi o călătorie specială la Bendigo (93 mile) pentru a mă vedea, și după o discuție a luat un alt teanc de literatură, inclusiv Adevărul vă va elibera. El a făcut, de asemenea, un abonament pentru revista *Consolare*, și am făcut planuri pentru un studiu al cărții în Melbourne”.

SYDNEY, N.S.W.: „Un iugoslav care se descurcă foarte bine cu limba engleză relatează aceasta: "Unul după altul, oamenii catolici pun capăt mărturiei mele cu cuvintele "Oh, dar suntem catolici!" Mi-am amintit lecția despre tactul teocratic din *Cursul de slujire* și la casa următoare am răspuns: "Și eu am fost o dată. Amintiți-vă vechiul proverb catolic: 'Trebuie să auziți două clopote pentru a spune care este cel mai bun!' Ei bine, ce spuneți despre citirea uneia din aceste cărți, ca să vedeți cum sună mesajul Regatului?" Aceasta i-a plăcut, și ea a luat câteva publicații. Puteți fi sigur că mă voi întoarce să o ajut să învețe despre Regat."

MELBOURNE, VICTORIA: "În timp ce m-am ocupat de plasamentele de literatură, am vizitat o familie care a ascultat anterior o parte din înregistrările prelegerilor. Fiica cea mică a răspuns la ușă și a exclamat: 'Oh, profesorul nostru de școală duminicală este aici!' Profesorul de școală duminicală a ieșit din spatele ei și a spus: „Acești oameni nu vor pe martorii lui Iehova aici!" Cu aceasta, ea a închis ușa. Cu toate acestea, copilul a deschis ușa din nou și tatăl a strigat din depărtare: "Intrați!" Așa că am intrat și am avut un timp minunat cu ei. Profesorul de școală duminicală a plecat în grabă "- Pionier.

„ÎN TIMP CE DEPUNEM MĂRTURIE PE TROTUAR (MAREA BRITANIE)

În ziua de luni a acestei săptămâni, am avut o mare experiență. Un tânăr înalt a venit la mine și a spus: 'Nu sunt unul dintre voi, dar vă admir pentru poziția pe care o luați. Sunt un negustor cu ridicata; și, privind dintr-un punct de vedere lumesc, martorii lui Iehova sunt legătura întreruptă din lanț pe care dictatorii nu o

pot repara și din acest motiv veți întâmpina multă opoziție. Casa mea este în Exeter și îi spun soției mele întotdeauna să cumpere cărți ale acestor martori ai lui Iehova, deoarece cred că prin aceasta susținem singura noastră cale spre libertate'. Am crezut că este o experiență mare. Cine știe dacă nu este o oaie?"

„MĂRTURIA DE STRADĂ ÎN ALASKA

"În timp ce stăteam pe strada lângă biroul poștal, care este un loc aglomerat în Ketchikan și ideal pentru lucrarea cu reviste, un polițist a venit la mine și mi-a întrebat ce vând. I-am spus că propovăduiesc evanghelia împărăției lui Dumnezeu și că distribui reviste care explică despre regat și că ele au fost lăsate la oameni cu o contribuție de cinci cenți. L-am întrebat dacă a citit vreodată vreuna din ele și a spus "Da". El m-a rugat apoi să merg cu el pentru a vedea pe judecătorul și pentru a explica natura muncii noastre.

"La secția de poliție polițistul a spus judecătorului: 'Acesta este tânărul care vinde aceste reviste'. În acel moment am început să explic judecătorului felul în care predicam. El a spus că există un ordin al orașului împotriva comerțului ambulant în Ketchikan. Eu am spus că ordinele referitoare la comerțul ambulant nu se aplică martorilor lui Iehova. I-am arătat articole din ziar pentru a dovedi că Curtea Supremă a susținut dreptul nostru de a continua această lucrare și că atunci când orice stat, oraș sau municipiu a încercat să aplice aceste ordine anti-comerț împotriva martorilor lui Iehova, ele erau neconstituționale. I-am arătat, de asemenea, judecătorului și polițistului *Consolare* nr. 658 care conține un scurt raport despre treizeci și unu de cazuri judecate la Curtea Supremă care au implicat martori ai lui Iehova și care a arătat binele care a venit asupra poporului Statelor Unite din cauza luptei pe care martorii lui Iehova o purtă în cea mai înaltă instanță a țării. Polițistul a cerut apoi să-mi vadă legitimația și de cât timp sunt aici și de unde venisem. Apoi judecătorul mi-a spus să continui în lucrarea noastră, iar între timp el va afla dacă vom putea continua sau nu. Polițistul m-a dus apoi înapoi la postul meu.

„A doua zi, când m-am întors de la un studiu, m-am întâlnit cu același polițist. M-a oprit și m-a întrebat dacă vând. I-am răspuns că tocmai mă întorc de la un studiu biblic și că nu vând. El a spus: 'Mergeți mai bine și obțineți un permis sau renunțați la vânzare!' I-am spus la fel ca și în ziua precedentă, și că nu voi renunța: 'Te voi aresta dacă te voi prinde că vinzi', a răspuns. 'Tu ai datoria să faci asta', am răspuns eu. Mai târziu, același polițist a întâlnit pe partenerul meu în lucrarea de revistă și l-a informat că va trebui să obțină un permis pentru a vinde cărți. Partenerul meu i-a spus practic la fel ca mine, iar polițistul, în loc să-l aresteze, s-a urcat în mașină și a plecat.

„A doua zi, eu și partenerul meu am făcut o vizită avocatului orașului. Am explicat exact ce s-a întâmplat. El a recunoscut că Curtea Supremă a Statelor Unite a soluționat problema și că nu ar trebui să ne deranjăm, dar dacă vom avea probleme să-l telefonăm. Câteva zile mai târziu, același polițist m-a văzut trecând și a alergat spre mine: "Hei, Turnul de Veghe!" M-am întors și am așteptat până a venit. El a spus: 'Am aflat că aveți drepturi legale și că m-am înșelat. Pur și simplu am ascultat ordinele judecătorului. Asta era datoria mea și trebuia să o fac'. I-am spus că am înțeles. Cu acest lucru el a plecat, la fel și eu, pentru a continua în serviciul și pentru a-L lăuda pe Domnul pentru binecuvântările Sale". - Absolvent al Colegiului Biblic din Galaad.

DEZGHEȚAREA FAMILIEI (AFRICA DE SUD)

Când am ajuns la un studiu de carte din nou, casa părea a fi plină de vizitatori, din care, am aflat ulterior, toate erau fiice, căsătorite și necăsătorite, ale proprietarei casei, care, cu băieții și fetele lor, petreceau ziua în "casa veche" cu mama. Ele erau mai degrabă iritate în privința studiului, dar, fiind în "casa mamei", au vrut să-i facă pe plac participând la studiu. Ele stăteau rigid într-un rând, scaunele se propteau de perete, simțindu-se fără îndoială foarte inconfortabil, așteptându-se evident și temându-se de ce e mai rău, și anume - 'o întâlnire religioasă pentru rugăciune'. Toate fiind așezate și cu cărțile Copii în mâini, studiul a început. După a doua întrebare acele surori de lângă perete și-au tras scaunele mai aproape

de masă și apoi, după mai multe șoapte, s-au scuzat și au părăsit încăperea, doar pentru a se întoarce foarte grăbit câteva minute mai târziu, fiecare cu o veche "Biblie școlară", scoasă din depozitul lucrurilor demult uitate. Din acel moment ele au intrat serios în studiu și și-au declarat intenția de a fi prezenți în săptămâna următoare. Ele și-au păstrat cuvântul. Toate acestea s-au întors acum la casele lor, cu excepția unei fiice care frecventează în mod regulat studiul cu cei doi copii ai ei”.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

Vol. LXVI

15 Aprilie 1945

Nr. 8

Cuprins:

O RĂMĂȘIȚĂ PENTRU ÎMPĂRĂȚIE

- Pag. 171

GOLIAT, LUPTĂTORUL DIAVOLULUI

- Pag. 184

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXVI

15 Aprilie 1945

Nr. 8

O RĂMĂȘIȚĂ PENTRU ÎMPĂRĂȚIE

„Israel nu a reușit să obțină ceea ce a căutat, dar cei pe care Dumnezeu i-a ales au obținut. Ceilalți au devenit împietriți.” – Rom. 11:7, 8, *Goodspeed*.

MARTORII lui Iehova, în acest timp de întuneric pentru lume, proclamă singurul mesaj reconfortant, și anume, „Împărăția cerurilor este aproape”. Pentru mulți studenți ai Bibliei se pare că există un singur lucru care-i împiedică să accepte acest anunț ca fiind adevărat. Acel singur lucru este situația dificilă din prezent a evreilor. După modul cum acei studenți citesc Biblia ei așteaptă convertirea evreilor la Cristos și așteaptă ca națiunea evreiască să ajungă la un nivel de excelență pe pământ mai mare decât oricând din istoria ei trecută. Cu alte cuvinte, ei așteaptă o restaurare a națiunii ca un întreg la favoarea divină, și ulterior preluarea rolului de conducere printre toate națiunile pământului. Aceasta ei îl așteaptă ca un semn care să indice întoarcerea lui Cristos sau Mesia și venirea împărăției Lui.

2. În realitate, acum, nu se întrevede o astfel de perspectivă. Situația dificilă a poporului evreu este cea mai deplorabilă, în special în Europa. Strigătul s-a ridicat de la evreii din America, „Nu lăsați ca 4 000 000 de oameni să devină fantome”; însemnând 4 000 000 de evrei care sunt încă în viață în Europa; s-au format comitete de urgență pentru a-i salva de la distrugerea care s-a abătut deja asupra a 2 000 000 de evrei de la izbucnirea acestui război global. Distrugerea lor reprezintă lucrarea nazist-fasciștilor, nu a necredincioșilor sau ateilor, atenție, ci a religioniștilor care mărturisesc „religia creștină”, în special cei ai grupării romano-catolice. Iar suveranul pontif de la Vatican refuză să excomunică pe acești lideri nazisto-fasciști pentru crimele lor diabolice împotriva decenței și a omenirii. Pentru papă a lăsa câțiva evrei, să găsească un sanctuar în interiorul Vaticanului în timpul ocupației naziste a Romei reprezintă puțină simpatie pentru situația evreiască, când chiar sub nasul lui la Roma înainte de război 12 000 de rezidenți evrei ai orașului au fost foarte constrânși de deportările naziste a mii de bărbați, femei și copii evrei, și aceasta fără proteste din partea papei. Asigurarea unui sanctuar câtorva evrei la Vatican slujește ca o contrabalansare pentru adăpostirea în prezent a unor personaje proeminente oficiale naziste și fasciste în același loc, Vatican. – *New York Times*, 5 Noiembrie, 1943, 10 Dec. 1944.

3. Chiar și evreii în poziția lor favorabilă din America sunt neîncredători față de viitorul rasei lor. Și nu fără un motiv întemeiat, când, de exemplu, legiuitorii Congresului American se retrag brusc de la planul lor de a protesta împotriva restricționării imigrării evreilor în Palestina, ca nu cumva acest lucru să provoace un conflict internațional. Dacă privim dintr-un punct de vedere înțelept, nu există nimic care să încurajeze evreii să accepte convertirea la Cristos Isus din partea profesorilor a așa-numitei „religii creștine”. Cea mai înverșunată parte a persecuției vine de la acești religioniști. Cu toate că groaza acestor persecutori religioși nu-i înspăimântă pe evrei să se convertească, totuși ea îl denaturează grav pe adevăratul Cristos în fața evreilor și îi întărește în

orbirea lor față de El. Oare este această situație deplorabilă a evreilor un argument valabil în negarea faptului că „împărăția cerurilor este aproape”? Nicidecum! O înțelegere corectă și reală a capitolului unsprezece din scrisoarea lui Pavel către Romani, asupra căruia s-au construit anumite nădejdi religioase cu privire la convertirea națională a evreilor la Cristos, exclude acest argument. Într-adevăr, acest lucru întărește dovada că „împărăția lui Dumnezeu este aproape”. Aceasta este aceeași împărăție pe care strămoșii evreilor, adică, Avraam, Isaac, și Iacov, au așteptat să fie întemeiată la vremea hotărâtă de Iehova Dumnezeu, căruia ei s-au închinat.

4. Lucrul care i-a înșelat pe religioniștii „creștinătății” și care a născut speranțe false în ei este punctul de vedere că marile promisiuni ale Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să fie îndeplinite față de „Israelul după trup”. Ei nu au reușit să înțeleagă argumentul apostolului Pavel că „nu este Iudeu, cel ce este așa pe dinafară; și nici nu este circumcizie, cea care este dinafară, în carne; ci Iudeu este cel ce este pe dinăuntru, și circumcizia este cea a inimii, în spirit, și nu în literă”. (Rom. 2:28, 29). Religia „creștinătății” i-a orbit să vadă Israelul spiritual, și că promisiunile minunate ale Atotputernicului Dumnezeu urmează să fie împlinite și se împlinesc chiar acum față de Israelii spirituali, din care mai există doar o rămășiță în prezent. Circumcizia trupului încă se practică asupra acelor care sunt iudei pe dinafară. Atunci, în mod sigur, apostolul Pavel nu a scris „Israelului după trup” următorul adevăr, și anume: „Căci nici circumcizia, nici necircumcizia nu este importantă, ci numai o creație nouă. Pace și îndurare să fie peste toți cei ce vor urma această regulă, și peste Israelul adevărat al lui Dumnezeu”. (Gal. 6:15, 16, *Goodspeed*). Acel „Israel adevărat al lui Dumnezeu” este „creația nouă”. Este Israelul spiritual care dovedește circumcizia inimii și nu a trupului. Motivul pentru care promisiunile mari ale lui Dumnezeu, pe care Israelul după trup a crezut că se vor împlini față de el, au fost transferate la Israelul după spirit, îl explică Pavel în scrisoarea lui către Romani.

5. Pentru a fi din „Israelul adevărat al lui Dumnezeu” sau din Israelul spiritual omul nu trebuie să fie un evreu născut natural. Adevăratul Israel al lui Dumnezeu care moștenește promisiunile include mulți, dacă nu chiar o majoritate, dintre non-evrei sau neamuri după trup. Acest lucru nu ar trebui să fie surprinzător, nici chiar pentru evreii naturali. De ce? Pentru că profețiile scrise care le-au fost date prin Moise și restul profeților au prezis un astfel de lucru. Chiar în acest punct apostolul Pavel pune întrebarea cu privire la Israelul natural de acum nouăsprezece secole, și spune: „Dar întreb din nou: A eșuat Israelul să înțeleagă? De ce, mai întâi, Moise a spus: Eu [Iehova] vă voi face gelos prin ceea ce nu este o națiune, vă voi exaspera printr-o națiune fără minte. Apoi Isaia a izbucnit cu îndrăzneală și a spus: Eu [Iehova] am fost găsit de oameni care nu Mă căutau, M-am arătat oamenilor care nu întrebau care este voia Mea. Însă despre Israel El a spus: Toată ziua Eu [Iehova] Mi-am întins mâinile spre un popor neascultător și încăpățânat.” (Rom. 10:19-21, *Goodspeed*). Aici apostolul Pavel a citat din scrierea lui Moise de la Deuteronom 32:21 și din profeția lui Isaia din Isaia 65:1, 2.

6. „Israelul adevărat al lui Dumnezeu” practică creștinismul adevărat, și nu așa-numita „religie creștină”. Prin aducerea non-evreilor sau a neamurilor în Israelul lui Dumnezeu și prin împlinirea promisiunilor Sale grațioase față de aceștia, Iehova Dumnezeu a făcut geloși pe israeliții naturali și i-a exasperat. Un număr mare de neamuri care nu declaraseră că-l caută pe Iehova sau care nu întrebau de voia Lui au venit să-L caute și să întrebe de El. Tot ceea ce era necesar pentru aceste neamuri înțelegătoare era să audă vestea glorioasă a Împărăției așa cum era proclamată de cei pe care i-a trimis Dumnezeu. Deoarece israeliții naturali ca organizație au refuzat să accepte mesajul Împărăției pe care Iehova l-a trimis, acest lucru L-a pus în situația de a-și întinde mâinile cu invitație spre un popor care nu numai că nu asculta și credea mesajul, ci îl și contrazicea și îl

punea la îndoială. Prin urmare, dacă Israelul după trup nu a fost dispus să acționeze asupra marelui privilegiu care ducea la împărăția cerurilor, exista oare vreun motiv ca Iehova Dumnezeu să arate prejudecată sau discriminare după trup și să închidă acele neamuri care erau dispuse să pună mâna pe privilegiul excepțional? Nu, nu exista nici un motiv. De aceea, privilegiul pe care Israelul natural l-a refuzat cu încăpățănare și nu l-a dorit, acel privilegiu Iehova Dumnezeu l-a deschis pentru neamurile ascultătoare și dispuse. El poate să facă ce vrea cu mila și îndurărilor Sale.

7. Astăzi, ca răspuns la proclamarea că „împărăția cerurilor este aproape”, o mare mulțime de oameni din toate națiunile și rasele arată bunăvoință și se pun de partea împărăției lui Dumnezeu în loc de a se pune de partea politicii lumesti. Ei nu sunt chemați, în acest fel, să meargă în cer și să devină o parte a Împărăției; și nici nu așteaptă un destin ceresc. Ei privesc cu bucurie ca în viitor să stea pe acest pământ pentru totdeauna și să se bucure de perfecțiune umană sub împărăția întemeiată a cerurilor. Ei așteaptă să fie supușii ei pământești, și își conduc viața în armonie cu această nădejde reconfortantă. Se pune întrebarea următoare: Sunt evreii naturali de astăzi înlăturați de la a se uni cu acea mulțime nenumărată de oameni cu bunăvoință, din cauza a ceea ce organizația națională a Israelului a făcut în urmă cu nouăsprezece secole? Sunt indivizii evrei excluși de la această oportunitate de a lua o poziție pentru împărăția cerească și de a trăi prin bătălia Armagedonului și de a intra în viața veșnică pe pământ în Lumea Nouă a dreptății?

8. Cuvântul lui Dumnezeu nu arată nici o excludere. Indivizii evrei, chiar dacă suportă consecințele a ceea ce strămoșii lor din primul secol au făcut față de Mesia și mesajul Lui, nu sunt responsabili pentru ceea ce au făcut acei strămoși. Invitația grațioasă a Împăratului Mesianic și a miresei Lui este: „Vino; și oricine vrea să vină și să ia apa vieții fără plată”; și ea se extinde atât la evreii care suferă persecuția în prezent, cât și la toate neamurile. (Apoc. 22:17). Și inimile noastre se bucură să vadă câțiva evrei naturali sunt în mulțimea persoanelor binevoitoare care vin la râul curat al apei vieții și beau din el.

NU TOȚI LEPĂDAȚI

9. Domnul Dumnezeu, prin apostolul Său, arată principiul care se aplică la ceea ce analizăm aici. Apostolul Pavel pune o întrebare ca cea de sus, dar după părerea lui ea se referă la faptul de a deveni membrii în împărăția cerurilor cu Mesia. El spune: „Întreb dar: A lepădat Dumnezeu pe poporul Lui? Nicidecum. Căci și eu sunt israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Beniamin”. (Rom. 11:1). Dacă Dumnezeu ar fi lepădat toată națiunea evreiască din cauza a ceea ce ea făcuse ca o organizație religioasă față de Fiul lui Dumnezeu și mesajul Împărăției Lui, atunci Saul din Tars nu ar fi putut niciodată să devină apostolul creștin Pavel. De ce nu? Pentru că Saul din Tars era un israelit după trup. El era de descendență trupească din patriarhul Avraam, prin strănepotul lui Avraam, Beniamin. Mai mult, Pavel vorbește despre sine ca fiind „circumcis în ziua a opta, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; în ce privește legea, Fariseu; în ce privește zelul, persecutor al bisericii”. (Fil. 3:5, 6). Așadar, după trup, Saul din Tars, mai mult decât oricine altcineva, ar fi în mod special exclus de la toată favoarea divină, adică, dacă Dumnezeu ar fi respins Israelul trupesc până la ultimul evreu. Însă și mai mult, Pavel a fost un persecutor turbat al adunării creștinilor și a căutat s-o elimine. Așa stând lucrurile, el ar părea cu mult mai mult să fie în afara limitei harului și milei lui Dumnezeu.

10. Dar care sunt realitățile în acest caz? Acestea: Pavel acum nu era numai un creștin, ci și un apostol al lui Isus Cristos. Ca atare, el a fost unul din „cei doisprezece apostoli ai Mielului” și una din cele doisprezece temelii ale Noului Ierusalim. (Apoc. 21:14; 2 Cor. 11:5; 22:1; 1 Cor. 9:1).

Cazul lui Pavel după trup a fost unul extrem. El a rămas, aşadar, ca o dovadă vie că Iehova Dumnezeu nu lepădase total pe poporul Său ales din vechime, Israelul după trup.

11. Apostolul Pavel a fost doar unul. Ar trebui să fie și alți martori vii în carne și sânge pentru faptul milei divine; și acum el se referă la mult mai mulți martori de acest gen. El subliniază din profetia inspirată că vor exista mult mai multe mărturii vii decât el însuși, în următorul argument: „Dumnezeu nu a lepădat pe poporul Său pe care l-a recunoscut mai dinainte. Nu știți ce zice Scriptura în (istoria lui) Ilie, cum se plânge el lui Dumnezeu împotriva lui Israel? – „O Doamne, ți-au omorât profetii; ți-au dărâmat altarele; numai Eu am mai rămas, și ei caută viața mea.” (Rom. 11:2, 3, *Emphatic Diaglott*). Pavel se referă la cazul lui Ilie. De ce? Să aducă dovada că existau și alți evrei naturali în afară de el, pe care Iehova Dumnezeu nu-i lepădase împreună cu organizația întreagă, și ca dovadă căci Cuvântul profetic al lui Dumnezeu a arătat că va exista o rămășiță de indivizi salvată din organizația națională.

12. Ilie a fost profetul lui Iehova pentru împărăția lui Israel formată din zece seminții, care se îndepărtase de supunerea Ierusalimului. În vremea lui Ilie, împăratul Ahab s-a căsătorit cu închinătoarea la demoni, Izabela cea rea, și apoi s-a întors spre închinarea la Baal, construind un templu pentru Baal în capitala țării, Samaria. El a permis reginei sale, să persecute și să ucidă pe profetii lui Iehova, făcând ca cei care au scăpat de ea să se ascundă în peșteri. Conform avertismentelor legământului Lui cu toate semințiile Israelului natural, Iehova a trimis o foamete de trei ani și jumătate asupra țărâmului lui Ahab, după care, în prezența regelui Ahab, profetul Ilie a pus pe preoții lui Baal la încercarea cu focul pe muntele Carmel. După ce a arătat că profetii lui Baal sunt falși, Ilie i-a înjunghiat în calitate de nimicitor al lui Dumnezeu. Regina Izabela, înfuriată de această înfrângere pentru cauza religiei, a amenințat viața lui Ilie, și el a fugit la Muntele lui Dumnezeu, Muntele Horeb. Acolo el a spus cuvintele de mai sus, pe care le-a citat Pavel. – 1 Împărați, capitolele 16-19.

13. Tratatamentul pe care împărăția lui Israel îl acordase cauzei lui Iehova, ucigând pe profetii Lui și dărâmand altarele Lui, l-a determinat pe Ilie să vorbească ca și cum el singur a rămas credincios lui Dumnezeu și toată împărăția lui Israel se apostaziase. A fost corect? Pavel ne dă răspunsul, în aceste cuvinte referitoare la Ilie: „Dar ce spune răspunsul lui Dumnezeu pentru el? Mi-am păstrat șapte mii de bărbați care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal.” (Rom. 11:4; 1 Împ. 19:18). Dacă Iehova Dumnezeu ar fi lepădat întreaga împărăție a lui Israel fără a lua în considerare nici un individ, atunci El nu și-ar fi rezervat sau reținut pentru Sine nici un om din ea, ci cazul națiunii ca un întreg ar fi prejudiciat cazul fiecărui individ din ea. A fost așa? Nu! Practic, toată împărăția merita să fie respinsă, dar Domnul Dumnezeu a fost destul de milostiv încât să ia în considerare indivizi din interiorul națiunii și să păstreze pentru mila Sa ulterioară o rămășiță din națiune. Nu înseamnă că ei au fost exact 7 000; ci numărul *șapte* simbolizează perfecțiunea. Prin urmare, „7 000” stă ca un număr rotunjit pentru *toți* israeliții credincioși care rămăseseră neclintii pentru închinarea lui Iehova Dumnezeu, contrar cursului națiunii. Așadar, Ilie nu era singur.

14. Acea circumstanță în legătură cu Ilie și împărăția lui Israel era profetică sau tipică. Apostolul Pavel sub inspirația spiritului lui Dumnezeu ne clarifică acest lucru, spunând: „Și în același mod, deci, în perioada actuală, există o rămășiță după o alegere a harului”. (Rom. 11:5, *Diaglott*). Făcând această comparație, apostolul Pavel a pus națiunea evreiască, care practica atunci ceea ce el numește „iudaism” sau „religia Iudeilor”, la același nivel cu împărăția lui Israel. Israelul părăsise închinarea lui Iehova, și stabilise închinarea la viței de aur la Dan și Betel și închinarea zeului-demon Baal în capitala națională, Samaria; și el (Israelul) ucisese pe profetii lui Iehova și demolase altarele Lui. Dar, în timp ce acea împărăție a lui Israel ucisese pe martorii lui

Iehova profeți, în vremea lui Pavel națiunea evreiască l-a respins pe Fiul lui Dumnezeu ca Împărat și L-a răstignit pe un lemn.

15. A fost în jurul anului 55 d. Cr. când apostolul Pavel a scris scrisoarea sa către Romani, adică la aproximativ douăzeci de ani după ce devenise un creștin activ. În acel timp națiunea evreiască se împotriva cu încăpățănare urmașilor lui Cristos și îi persecuta chiar până la moarte. „Rămășiță” înseamnă „ceea ce a rămas”; și rămășița pe care apostolul o menționează ca existând în vremea lui era compusă din evrei naturali. Ca și Pavel, ei lăseseră comunitatea Israelului și „religia iudeilor” și urmaseră învățământul legii lui Iehova și fuseseră conduși la Cristos Isus ca Mesia. (Gal. 3:24; 1:13, 14). Aceea era o rămășiță evreiască, incluzând pe toți cei doisprezece apostoli ai lui Cristos. Așadar, după cum rămășița pe care Iehova a păstrat-o pentru Sine în vremea lui Ilie erau martori pentru El, tot așa și apostolii și restul rămășiței evreiești cu ei erau martori ai lui Iehova, dar numiți în mod obișnuit „creștini”, fiind numiți astfel mai întâi în Antiohia, Siria. (Fapte 11:26). Mai devreme în epistola sa către Romani apostolul Pavel a arătat că martorii lui Iehova vor fi puțini la număr, și că ei vor fi doar o rămășiță lăsată sau rezervată de Dumnezeu din națiunea sau organizația respinsă. Pavel scrie:

16. „Dar Isaia strigă cu privire la Israel: Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipur mării, numai rămășița va fi salvată. Căci El termină și scurtează socotelile Lui în neprihănire; pentru că Domnul va face o lucrare scurtă pe pământ. Și după cum a spus mai înainte Isaia: Dacă Domnul Oștirilor nu ne-ar fi lăsat o sămânță, am fi ajuns ca Sodoma, și ne-am fi asemănat cu Gomora. Ce vom zice deci? Că acele Neamuri care nu căutau neprihănirea, au ajuns la neprihănire, chiar acea neprihănire prin credință, dar Israelul care urmărea o lege a neprihănirii, nu a ajuns la o lege a neprihănirii. De ce? Pentru că el a căutat-o, nu prin credință, ci prin faptele legii. Ei s-au lovit de piatra de poticnire, după cum este scris: Iată, pun în Sion, piatră de poticnire, și o stâncă de cădere, și totuși oricine se încrede în ea nu va fi dezamăgit. ” (Rom. 9:27-33, *Diaglott*). „Stâncă de cădere” a fost Isus Cristos.

17. Apostolul Pavel nu a considerat că Dumnezeu lepădase întreaga națiune a Israelului, fără excepție. În caz contrar, el nu ar fi continuat să scrie cu următoarele cuvinte: „Într-adevăr, fraților, dorința bună a inimii mele, și rugăciunea pe care o aduc lui Dumnezeu în numele lor este, pentru salvarea lor. Căci eu le mărturisesc, că ei au zel pentru Dumnezeu, dar nu după cunoștință”. (Rom. 10:1, 2, *Diaglott*). Nu; Pavel nu a văzut pe toți indivizii evrei lepădați împreună cu organizația religiei evreilor. Prin urmare, în diversele orașe în care a efectuat turneele sale misionare, Pavel a mers mai întâi în sinagogile evreiești de acolo și a propovăduit oamenilor din națiunea lui Israel. Aduceți-vă aminte, de asemenea, că acest lucru a fost după ce Iehova Dumnezeu trimisese pe apostolul Petru cu evanghelia la neamuri, și deci, după cele „șaptezeci de săptămâni” ale harului exclusiv al lui Iehova față de națiunea evreiască se terminaseră. Așadar, după ce a acordat atenție mai întâi Evreilor, apostolul Pavel s-a simțit liber să acorde atenție și neamurilor. Facem referire la cazul sinagogii din Antiohia Pisidiei: „Atunci Pavel și Barnaba au zis cu îndrăzneală: Era necesar ca cuvântul lui Dumnezeu să fie vestit mai întâi vouă; dar văzând că voi nu-l primiți, și vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem la neamuri. Căci așa ne-a poruncit Domnul, spunând: Te-am pus ca să fii lumina neamurilor, ca să duci salvarea până la marginile pământului”. – Fapte 13:46, 47; 10:1-48; Dan. 9:24-27.

18. Astfel, chiar și după ce cele „șaptezeci de săptămâni” de har național de la Dumnezeu s-au terminat, totuși rămășița evreiască a continuat să fie adăugată. Adăugările au continuat până în vremea în care Pavel a scris scrisoarea sa către romani, în special până la distrugerea Ierusalimului în anul 70 d. Cr. de către legiunile imperiale ale Romei. De aceea, religioniștii „creștinătății”, care

au condus pogromurile și alte persecuții rele anti-semite împotriva evreilor naturali ca „ucigași ai lui Cristos”, ar trebui să-și amintească că începutul adunării creștine a fost exclusiv evreiesc, o rămășiță din națiunea evreiască. Fiindcă Iehova Dumnezeu a trimis evrei convertiți, cum ar fi Petru și Pavel, la non-evrei sau neamuri, popoarele așa-numitei „creștinătăți” au făcut cunoștință cu creștinismul. Înainte de aceasta, în vremea persecuției, nu era vorba că evreii persecutau neamurile, ci evreii persecutau rămășița de evrei care acceptase creștinismul. Religioniștii se miră că dintr-o națiune care tratase harul lui Dumnezeu atât de nerecunoscător, El trebuia să aleagă o rămășiță și cu aceștia să înceapă o nouă creație, în Cristos Isus, adică, Israelul spiritual sau Israelul după spirit. A fost într-adevăr ciudat. Dar apostolul Pavel spune că aceasta a fost o „rămășiță după alegerea harului”. Cu alte cuvinte, prin mila sau harul lui Dumnezeu rămășița a fost aleasă din masa respinsă. În ziua Cincizecimii după învierea lui Cristos au fost adăugați aproape trei mii de oameni la rămășița evreiască; dar mult mai mulți au fost adăugați ulterior.

LUCRUL IMPORTANT

19. Ceva mult mai important a fost implicat în această tranzacție decât cele câteva mii de oameni ai rămășiței care au fost aleși. Care a fost acel lucru? A fost justificarea numelui și cuvântului lui Iehova. Conform citatelor din Scripturile Ebraice făcute de apostolul Pavel, Dumnezeu își dăduse cuvântul că va fi o rămășiță care va fi salvată din Israelul natural. Prin urmare, această rămășiță trebuia să fie aleasă prin mila lui Dumnezeu, pentru justificarea cuvântului Său. Dar în afară de acest lucru, Iehova Dumnezeu își pusese numele Său peste națiunea Israelului. Ei erau națiunea Lui „pe care El a cunoscut-o mai dinainte”, sau „pe care a recunoscut-o dinainte”, sau „pe care El o însemnase de la început”. (Rom. 11:2; *Diaglott; Goodspeed*). Pentru că i-a iubit, El le-a dat această recunoaștere prealabilă înaintea tuturor națiunilor pământului. El i-a iubit în special pentru că ei erau descendenți ai martorilor Săi credincioși, adică, Avraam, Isaac și Iacov, cu care Iehova a încheiat legământul avraamic. După cum profetul Moise a reamintit națiunii evreiești tocmai înainte de a intra în Țara Promisă: „Căci tu ești un popor sfânt pentru DOMNUL, Dumnezeul tău; DOMNUL Dumnezeul tău te-a ales ca să fii un popor special pentru El, mai presus de toate popoarele de pe fața pământului. Domnul nu și-a pus dragostea peste voi, nici nu v-a ales, pentru că sunteți mai mari la număr decât celelalte popoare; ci pentru că Domnul v-a iubit, și pentru că a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri, de aceea DOMNUL v-a scos cu mână tare, și v-a răscumpărat din casa robiei, din mâna lui Faraon, împăratul Egiptului”. (Deut. 7:6-8). Prin urmare, ei trebuiau să n-aibă nimic de a face cu religia, ci să fie sfinți pentru Iehova Dumnezeu.

20. Ei erau descendenții naturali ai strămoșilor credincioși, Avraam, Isaac și Iacov. Pentru că El nu a putut să jure pe nimeni mai înalt decât El însuși, Iehova Dumnezeu a făcut un jurământ în numele Lui cu Avraam, spunând: „Pe Mine însumi jur, zice Iehova, pentru că ai făcut lucrul acesta, și nu ai cruțat pe fiul tău [Isaac], pe singurul tău fiu, cu binecuvântare te voi binecuvânta, și voi înmulți sămânța ta ca stelele cerului și ca nisipul care este pe țărmul mării; și sămânța ta va poseda poarta dușmanilor ei; și în sămânța ta toate națiunile pământului vor fi binecuvântate; pentru că ai ascultat glasul Meu.” (Gen. 22:16-18, *Ver. Stand. Amer.*). Acel legământ avraamic a fost repetat de Dumnezeu lui Isaac și Iacov și a fost apoi transmis la descendenții lui Iacov, cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Întrebarea era: Se vor dovedi ei vrednici de a avea promisiunea avraamică împlinită față de ei, adică, de a fi o sămânță ca stelele și ca nisipul la

număr și în care toate celelalte familii și națiuni ale pământului să fie binecuvântate? Conform bunătații Lui și din respect pentru numele Său, Dumnezeu a pus cele douăsprezece seminții ale lui Israel pe calea acelei oportunități.

21. Eliberând cele douăsprezece seminții din sclavia Egiptului, Iehova Dumnezeu a adus națiunea Israelului la Sine la Muntele Sinai, în Arabia. Înainte de a inaugura legământul legii Sale cu ei acolo, El a spus prin mijlocitorul Său Moise: „Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, atunci veți fi o comoară deosebită pentru Mine, mai presus de toate popoarele; căci tot pământul este al Meu; și îmi veți fi o împărăție de preoți, și o națiune sfântă. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel. Israelii au convenit în mod solemn să facă acest lucru. (Ex. 19:5-8). Apoi, Domnul Dumnezeu le-a dat Cele Zece Porunci, din care a treia poruncă i-a avertizat: „Să nu iei numele lui Iehova, Dumnezeul tău, în deșert; căci Iehova nu va socoti nevinovat pe cel ce ia numele Lui în deșert.” (Ex. 20:7, *Ver. Stand. Amer.*). În cazul în care ar respecta privilegiile lor și nu ar eșua să facă lucrul la care Dumnezeu i-a chemat, adică, să fie pentru El „o împărăție de preoți și o națiune sfântă”, atunci ei nu ar lua numele Lui în deșert. Dar dacă s-ar dovedi a fi călcători ai legământului, ei ar lua numele Lui în deșert.

22. Națiunea Israelului a interpretat greșit scopul legământului legii. Ei au crezut că păzindu-l și făcând lucrurile pe care el le-a poruncit ei ar putea câștiga poziția de a fi o „împărăție de preoți și o națiune sfântă”. Atunci Dumnezeu ar fi dator față de ei să-i facă o astfel de împărăție și națiune, în virtutea faptelor lor. Prin lucrările legământului legii ei au crezut că *se vor face* adevărata „sămânță a lui Avraam” în care toate națiunile și familiile pământului urmau să fie binecuvântate. Ei au trecut cu vederea faptul că Iehova încheiase legământul cu strămoșul lor Avraam, nu prin faptele unui legământ al legii, ci prin credința lui ascultătoare în Dumnezeu. După cum este scris cu privire la Avraam: „Și Avraam a crezut în Iehova; și El i-a recunoscut-o ca neprihănire”. (Gen. 15:6, *Ver. Stand. Amer.*). Acei descendenți naturali ai lui Avraam nu au reușit să vadă că legământul legii a fost pur și simplu adăugat la legământul avraamic pentru un timp, pentru a-i păzi de religie și de păcatele la care duce religia. El a fost adăugat, ca să continue numai până când avea să vină Sămânța lui Avraam, Cristos Isus. Prin urmare, el a fost menit ca să-i conducă ca un însoțitor credincios la Cristos. Îl cităm pe Pavel în privința aceasta: „Atunci la ce folosește legea? Ea a fost adăugată din pricina păcatelor, până când avea să vină sămânța căreia îi fusese făcută promisiunea; și ea a fost dată prin înger, prin mâna unui mijlocitor... noi eram păziți sub lege, închiși pentru credința care urma să fie descoperită după aceea. Astfel legea a fost învățătorul nostru ca să ne aducă la Cristos, ca să fim justificați prin credință”. – Gal. 3:19-24.

23. Prin urmare, orice efort de a se justifica prin faptele legii ar fi o încercare de a-și stabili propria lor neprihănire independent de mila lui Dumnezeu. El ar fi un efort de a produce auto-neprihănirea, și de a face inutil harul sau favoarea nemeritată a lui Dumnezeu. Aceasta a fost o încercare de a-L face pe Dumnezeu dator față de ei, deoarece ei au lucrat pentru și au câștigat ceea ce obțineau, în loc de a lăsa ca totul să depindă de mila lui Dumnezeu. Lucrurile nu ar fi fost pe picior de egalitate cu cele ale lui Avraam, adică, credința și ascultarea față de Dumnezeu. Totul era o idee eronată. Cu siguranță, prin adăugarea legământului legii, Dumnezeu nu și-a propus să schimbe baza în funcție de care cei luați în legământul avraamic urmau să fie aleși, adică, schimbarea de la o bază a credinței la o bază a faptelor auto-neprihănirii. Dar marele dușman, Satan Diavolul, i-a învins pe liderii evrei. El i-a făcut să gândească că ei trebuie să devină „împărăția de preoți și o națiune sfântă” pe baza propriei lor neprihăniri prin faptele personale. Astfel, el i-a înșelat să construiască un sistem detaliat de fapte bazate pe tradițiile bătrânilor auto-neprihăniți. Înșelându-se prin aceasta, ei au călcat legile drepte ale lui Dumnezeu și au disprețuit

porunca lui Dumnezeu. Ba și mai rău, ei au folosit acest sistem pentru a lega poveri grele asupra oamenilor de rând evrei, dar poveri pe care ei le considerau a nu fii obligatorii pentru ei să le poarte. Astfel, ei au făcut o religie din acest sistem de fapte; și Diavolul i-a întors de la închinarea și păzirea poruncilor lui Dumnezeu la religie, „religia evreilor”. – Mat. 15:1-9; 23:1-5, 33, 38.

DIN PRICINA NUMELUI SĂU

24. Satan Diavolul, inventatorul viclean al religiei, și-a propus să aducă o ocară de neîndepărtat asupra numelui lui Iehova prin îndepărtarea întregii națiuni a Israelului de la Iehova Dumnezeu. El ar împiedica astfel scopul lui Dumnezeu de a produce o „împărăție de preoți și o națiune sfântă”. Acest lucru ar dovedi că Iehova Dumnezeu este incapabil să-și îndeplinească scopul Său declarat cu descendenții naturali ai lui Avraam. Satan și-a propus să înrăutățească și mai mult lucrurile determinând pe liderii religioși evrei să fie aceia care să influențeze pe oamenii de rând să-L respingă pe Isus Cristos ca Sămânța adevărată a lui Avraam, și să strige și să provoace moartea Lui prin mâinile neamurilor, soldații romani. Cu toate acestea, Dumnezeul cel Atotputernic prevăzuse această strategie a Diavolului, și chiar mai mult, o prezisese. El a mai prezis că, în ciuda tuturor eforturilor șirete ale Diavolului față de națiunea evreiască, totuși Iehova va produce o rămășiță a credinței, ascultării și integrității din națiunea religionizată. Acest lucru El urma să-l facă din pricina numelui Său. A fost dreptul Lui ca Creator să arate milă și har față de această rămășiță și să facă deosebirea între acești indivizi și organizația națională necredincioasă. Această rămășiță a seminței naturale a lui Avraam, Iehova urma s-o folosească ca nucleul în jurul căruia El urma să construiască în mod progresiv „împărăția de preoți și națiunea sfântă” sub Cristos Isus, Capul. Astfel, din această națiune aleasă a descendenților naturali ai lui Avraam, Iehova Dumnezeu urma să aducă pe unii, chiar dacă o rămășiță, care să manifeste credința de neclintit a lui Avraam, și astfel să-și păzească integritatea lor față de Dumnezeu. Prin urmare, o astfel de rămășiță se va dovedi a fi în justificarea numelui lui Iehova.

25. Pe bună dreptate, atunci, rămășița este salvată din pricina numelui lui Iehova, și nu este respinsă cu întreaga masă de oameni. Din acest motiv alegerea sau selecția lor a fost un act al milei sau harului lui Dumnezeu, și nu se datorează faptelor perfecte din partea rămășiței. În loc de a cere de la ei perfecțiune a faptelor în împlinirea legământului legii cu Israelul pământesc, Iehova a cerut credință în Fiul Său pe care l-a trimis în lume. Datorită credinței lor în Fiul Său, Iehova Dumnezeu a atribuit membrilor rămășiței neprihănirea Lui: „neprihănirea lui Dumnezeu care este prin credința în Isus Cristos pentru toți și peste toți cei care cred”. „Ca să arate, spun eu, în vremea de acum neprihănirea Lui; în așa fel încât să fie drept și îndreptățitorul celui care crede în Isus.” – Rom. 3:22, 26.

26. Prin urmare, membrii rămășiței sunt pe bună dreptate numiți o „alegere a harului”, fiind selectați prin favoarea lui Dumnezeu. Și pornind de la acest fapt, Pavel argumentează după cum urmează: „Dar dacă este prin mila Lui, nu mai este din pricina a ceea ce au făcut ei. În caz contrar, mila nu ar mai fi milă.” (Rom. 11:6, *Goodspeed*). Așadar, nici făptura, nici salvarea făpturii, nu este de o importanță deosebită, ci numele lui Iehova, nume care trebuie justificat de toate ocările din partea adversarului, Diavolul. Faptul că Iehova a ales cu multe secole în urmă națiunea Israelului nu a fost în zadar, căci din mila Lui selectează din această națiune o rămășiță care arată credința strămoșului lor Avraam. A fi descendentul lui Avraam prin legături trupești nu contează; ci a avea spiritul, credința lui Avraam este ceea ce contează. Acest lucru îl pune pe om în

societatea rămășiței. Unui astfel de om Iehova îi arată milă. Lucrările auto-neprihăririi nu se iau în considerare în această privință. Totul este din mila lui Dumnezeu, din pricina numelui Său.

27 „Cum stau deci lucrurile?” întreabă apostolul, și apoi răspunde rapid, spunând: „Israel n-a obținut ceea ce a căutat; dar cei aleși au obținut, iar restul au fost orbiți”. Sau, spus într-o traducere de secol douăzeci: „Ce urmează dar? Israel nu a reușit să obțină ceea ce căuta, dar cei pe care Dumnezeu i-a selectat au obținut. Ceilalți au devenit împietriți”. (Rom. 11:6-8, *Goodspeed*). Ce căuta Israelul? Ceea ce evreii după trup caută până în ziua de azi; și anume, de a fi sămânța lui Avraam în care toate familiile pământului să fie binecuvântate.

28. Israelul a căutat să fie acea „împărăție de preoți”. Aceasta însemna o poziție mândră pe pământ, căci însemna că ei vor fi cei mai importanți din toate națiunile pământului și că toate aceste națiuni ale neamurilor vor privi la ei ca la canalul de salvare al lui Dumnezeu. Cu ideea auto-îndreptăririi în minte, ei simțeau că urmau să câștige poziția principală asupra națiunilor. Ei nu au reușit să vadă că nici o faptură imperfectă nu se poate îndrepta înaintea lui Dumnezeu. Prin urmare, păzirea legământului legii cu scopul de a deveni o „împărăție de preoți și o națiune sfântă” însemna de fapt păzirea lui pentru a fi călăuziți și păstrați de el până avea să vină Sămânța adevărată a lui Avraam. Apoi, prin acceptarea acestei Semințe, ei ar putea să fie asociați cu El în Împărăție și să fie națiunea împărătească consacrată a lui Dumnezeu. Propriile lor fapte nu puteau să-i facă sămânța lui Avraam. Fără Sămânța adevărată a lui Avraam, Sămânță care venise și Sămânță cu care ei trebuiau să se unească, ei nu puteau să devină niciodată împărăția de preoți în care toate națiunile și familiile pământului să primească binecuvântări de la Dumnezeu.

29. De ce, atunci, Israelul după trup nu a obținut lucrul pe care-l căuta? și de ce rămășița după alegerea harului l-a obținut? Pentru că israeliții naturali au stabilit un standard uman al faptelor care urma să aducă neprihănirea din punctul de vedere al omului. Astfel, ei au stabilit un sistem de lucrări ale auto-neprihăririi, și și-au propus să se facă vrednici după trup. Pe de altă parte, cei pe care Dumnezeu i-a selectat, rămășița mică, nu au încercat să se îndreptățească înaintea lui Dumnezeu. Ei s-au încrezut în mila lui Dumnezeu, și au fost dispuși să se smerească pentru a accepta totul ca o chestiune a harului sau a bunătații nemeritate a lui Dumnezeu. Destul de sinceri să recunoască că nu ar putea să se măsoare cu perfecțiunea legii lui Dumnezeu, și văzând că legea i-a condamnat ca păcătoși naturali, ei au exercitat credință de bunăvoie în scopul lui Dumnezeu prin Sămânța adevărată a lui Avraam. Ei au acceptat cu recunoștință darul neprihăririi de la Dumnezeu prin credința în Sămânța Lui. După cum însuși apostolul Pavel spune: „Israelul care urmărea o lege a neprihăririi, nu a obținut o lege a neprihăririi. De ce? Pentru că o urmărea, nu prin credință, ci ca una care se poate obține prin faptele legii. Căci ei s-au lovit de piatra de poticnire; după cum este scris: Iată, pun în Sion, o piatră de poticnire, și o stâncă de cădere, și totuși oricine se încrede în ea nu va fi dezamăgit”. – Rom. 9:31-33, *Diaglott*.

30. Membrii rămășiței care au exercitat credință și s-au bazat pe Sămânța lui Dumnezeu nu au fost dezamăgiți sau dați de rușine, pentru că ei au primit neprihănirea prin credința lor. Ceilalți israeliți naturali au rămas la programul lor de fapte, și au refuzat să manifeste credință. Prin urmare, ei s-au poticnit de Sămânța adevărată a lui Avraam, Stânca. Poticnirea lor a arătat că ei fuseseră orbiți de religie, „religia iudeilor” cu tradițiile și preceptele oamenilor. Mințile lor au fost împietrite în religie, astfel că nu au putut să exercite credință. Drept rezultat, ei nu au intrat în acea „sămânță a lui Avraam care este ca stelele și ca nisipul la număr”, ci numai rămășița aleasă a credinței a devenit parte a seminței, formând nucleul ei, prin asociere cu Cristos Isus.

PRINȘI ÎN CURSĂ ȘI CAPCANĂ

31. Această necredință națională, care în mod normal ar putea părea o mare ocară la adresa lui Iehova, care își pusese numele Său peste națiune, a fost în realitate o justificare a Cuvântului profetic al lui Dumnezeu. Acest lucru îl arată apostolul, spunând: „Ceilalți au fost orbiți; - după cum a fost scris: „Dumnezeu le-a dat un spirit de adormire, ochi ca să nu vadă, și urechi ca să nu audă - până în ziua de zi”. Și David spune: „Masa lor să devină o cursă, și o capcană, și o piatră de poticnire, și o răsplată pentru ei; să li se întunece ochii ca să nu vadă și încovoie-le mereu spatele”.(Rom. 11:7-10, *Diaglott*). Apostolul citează din Isaia 29:10 și din Psalmul 69:22, 23, pentru a dovedi că Cuvântul lui Dumnezeu este justificat în ceea ce s-a abătut asupra Israelului natural. Și tot aici, apostolul arată motivul pentru care „creștinătatea” în această zi este respinsă de la favoarea lui Dumnezeu și nu va găsi viață în Lumea Nouă a dreptății lui Iehova.

32. Dumnezeu nu a pus în mod deliberat pe Israel să doarmă sau să le deformeze viziunea sau să astupe urechile lor. El a împlinit profețiile Cuvântului Său cu privire la Isus Cristos, Sămânța lui Avraam, exact așa cum au prezis profețiile. Dar Israelii care s-au încrezut în trupul lor au urmat religia auto-neprihăririi prin fapte și au fost afectați de ea astfel încât nu au fost treji față de împlinirile Cuvântului lui Dumnezeu în Cristos. Religia i-a orbit astfel încât ei nu au putut să vadă Sămânța lui Avraam în Cristos Isus, Fiul lui Dumnezeu. Urechile lor au fost atât de încuiate încât nu au putut să-L asculte cu privire la credință. Ei nu au auzit nici un accent al mesajului lui Dumnezeu în ceea ce spunea El. La fel este de adevărat și cu „creștinătatea” din prezent, când se transmite mesajul că „împărăția cerurilor este aproape”. Religioniștii încearcă să modifice Cuvântul lui Dumnezeu, adăugând la el sau scoțând din el, sau introducând în el doctrinele demonilor. Dar Dumnezeu nu modifică împlinirile Cuvântului și profeției Lui pentru a le potrivi cu vederile modificate ale religioniștilor. Prin urmare, fiind adevărat față de Cuvântul Său, El îi zăpăcește și încurcă pe religioniști. El deschide ochii și urechile celor care se desprind de religie.

33. Pentru că Israelul după trup a primit cuvintele lui Dumnezeu, și fiindcă ei au fost luați în legământul legii cu Dumnezeu și lor le-a fost dat întregul corp al Scripturilor Ebraice de la Geneza până la Maleahi, ei au avut o masă bogată la care să sărbătorească. Neamurile nu au avut nimic de genul acesta. Dar israeliții naturali, în mândria națiunii lor, au ales să se așeze la o altă masă, cea a religiei pe care Satan Diavolul le-a pus-o înainte. Ei au pus un sens religios asupra Cuvântului lui Dumnezeu, și au privit la el dintr-un punct de vedere religios, adică, prin tradițiile și preceptele oamenilor. Prin urmare, când s-a arătat Cristos Isus și a disprețuit tradițiile și preceptele religioase, Israelii auto-neprihăniți au detestat lucrul acesta. Căutând doar slava națiunii, ochii lor religioși nu au putut să vadă că Cuvântul lui Dumnezeu a prezis că Sămânța adevărată a lui Avraam trebuie să-și demonstreze integritatea ei față de Dumnezeu sub cea mai mare persecuție și, prin urmare, trebuie să sufere rușine și ocară. Ei au iubit tradițiile și preceptele lor umane mai mult decât Cuvântul drept al lui Dumnezeu. În mod natural, ei au lăsat Cuvântul lui Dumnezeu să fie înăbușit și sensul lui adevărat să fie ascuns de ochii lor.

34. În pofida acestui lucru, evreii credincioși din Berea „au primit cuvântul cu toată râvna, și cercetau scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă acele lucruri sunt așa”. (Fapte 17:11). Ei nu au lăsat ca masa religiei să devină o cursă care să-i prindă în necredință și împotrivire față de Sămânța adevărată a lui Avraam și a mesajului lui. Ei au văzut că religia nu este spre bunăstarea lor. Ei nu au rămas în ea și nu au făcut fapte după standardele ei. Astfel, ei au scăpat de la a lăsa ca o pace și auto-mulțumire falsă să-i prindă în capcana de a nu primi pe Mesia și de a nu călca pe urmele Lui.

Acești evrei smeriți și umili au devenit parte a rămășiței sau a „alegerii harului”. Ceilalți israeliți naturali au avut viziunea întunecată față de razele luminii adevărului. Ei au continuat să-și plece spatele sub poverile religioase grele, în supunere față de „dumnezeul acestei lumi”, care orbește mintea celor care nu cred. Aceste lucruri nu sunt doar simple fapte ale istoriei de demult, ci au fost scrise pentru avertizarea și învățătura noastră în prezent. Pentru cei care merg pe calea religiei Cuvântul lui Dumnezeu prezice doar o cursă și o capcană și o piatră de poticnire, și o răsplată meritată din partea lui Dumnezeu care arată milă și har față de rămășiță.

SALVARE PENTRU NE-EVREI

35. În acest moment apostolul Pavel este inspirat să dezvăluie un mare mister. Și chiar aici este oportun să ne reamintim că împărăția lui Dumnezeu prin Cristos Isus este învățătura principală a Cuvântului lui Dumnezeu. Motivul pentru care stau așa lucrurile este că această împărăție sau Guvern Teocratic este acela care curăță numele lui Iehova de orice picătură de ocară. Și misterul special se referă la calitatea de membru al Împărăției.

36. Pasul fals pe care majoritatea Israelului natural l-a făcut sub îndrumarea greșită a iudaismului („religia iudeilor”) trebuia să conducă la o anumită acțiune din partea lui Iehova Dumnezeu; și chiar s-a întâmplat așa. Această acțiune nu a fost neprevăzută sau neașteptată de Iehova. Nu; pentru că pasul fals al majorității Israelului El l-a prevăzut și a mers până într-acolo încât să-l prezică și să prezică și ceea ce se va întâmpla după aceea. Ce anume? „Ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, și toate neamurile, peste care este chemat numele Meu, zice Domnul, care face aceste lucruri cunoscute din vechime.” (Fapte 15:17, 18, *Ver. Stand. Amer.*). Prin urmare, este oportun să întrebăm dacă a beneficiat cineva de pasul păcatelor făcut de Israel. Apostolul pune această întrebare, spunând; „De aceea, întreb: S-au poticnit ei ca să cadă? Nicidecum. Ci mai degrabă prin căderea lor a venit salvarea pentru neamuri, ca să-i stârnească la gelozie. Acum, dacă căderea lor înseamnă bogăție pentru lume, iar diminuarea lor înseamnă bogăție pentru neamuri; cu cât mai mult plinătatea lor?” – Rom. 11:11, 12.

37. Traducerea de mai sus nu este clară din *Versiunea King James*, din cauza utilizării repetate a cuvântului „cădere”. Totuși sunt folosite două cuvinte grecești în textul original al apostolului. Prima expresie, „ca să cadă (*pesosin*)” se referă la cădere în distrugere, ruină, sau condamnare. (Ca la Matei 7:27; Romani 14:4; 1 Corinteni 10:8, 12; Evrei 4:11; Iacov 5:12; Apocalipsa 14:8; 18:2). A doua expresie, „căderea (*paraptoma*)”, are sensul de „greșeală, fărâdele, ofensă, vină sau păcat”, și este redată așa în altă parte în Scripturile Englezești. (Rom. 5:15-20; Mat. 6:14; Gal. 6:1; Efes. 2:1, 5; Iac. 5:16). Prin urmare, traducerea modernă ajută din nou la simplificarea sensului textului: „De aceea, întreb: Poticnirea lor a condus la ruina lor absolută? Nicidecum. Prin pasul lor greșit a venit salvarea pentru păgâni, astfel încât să-i facă pe israeliți geloși. Dar dacă pasul lor greșit a îmbogățit lumea, și înfrângerea lor a îmbogățit păgânii, cu cât mai mult adăugarea numărului lor deplin va face acest lucru!” – *Goodspeed*.

38. La întrebarea: A fost poticnirea Israelului după trup spre ruina absolută a întregii națiuni? răspunsul este Nu! De ce nu? Pentru că mila lui Iehova a selectat o mică rămășiță din națiune pe baza credinței lor în Sămânța lui Avraam; și pe aceștia Iehova i-a selectat sau ales în mod grațios ca să fie asociați cu Sămânța lui Avraam, „care este Cristos”, în împărăția cerurilor, „împărăția de preoți”. Dar mai mult decât atât: Deoarece majoritatea națiunii s-a poticnit sau a făcut un pas greșit, salvarea a fost extinsă la ne-evrei, păgâni sau neamuri. Ea a fost o salvare pentru împărăția cerească. Clasa împărăției lui Dumnezeu sub Cristos Isus trebuie să fie formată

în întregime. Israelul după trup s-a poticnit de Piatra din Sion, Împăratul Cristos Isus; și numai o rămășiță s-a folosit de privilegiul de a fi asociată cu El în Împărăție. Acest lucru l-a făcut liber pe Dumnezeu să extindă salvarea de la tronul ceresc la neamuri. Aceste neamuri erau din lume, nefiind din comunitatea Israelului, Teocrația tipică. Văzut astfel, păcatul sau pasul greșit al Israelului a avut drept rezultat oportunitatea pentru ca această „așa de mare salvare” să fie extinsă la aceștia din lume care au exercitat credință ca cea a rămășiței evreiești. (Evr. 2:3). Această manevră divină, după cum a prezis Dumnezeu, a provocat pe mulți evrei la gelozie, având resentiment ca favoarea lui Iehova să meargă direct la neamuri, și nu prin națiunea lor ca un canal.

39. Deci, piatra de poticnire și pasul greșit și pierderea Israelului natural a fost îmbogățirea națiunilor lumii în aceasta: ea a permis ca privilegiul de a deveni co-moștenitori cu Sămânța lui Avraam în împărăția cerească să fie dat celor ce cred dintre națiunile neamurilor lumii. Acea deschidere grațioasă în Împărăție a continuat față de neamuri cu o latitudine largă în special până în 1931 d. Cr. Dar oricine ar fi ei, fie iudei, fie neamuri, care sunt chemați să alcătuiască familia împărătească cu Isus, completarea numărului deplin al moștenitorilor Împărăției, adică, 144 000, va fi ca o justificare a numelui lui Iehova. Acest lucru va conduce la binecuvântări mari pentru acei din națiunile și familiile lumii care arată credință și bunăvoință față de Dumnezeu.

40. Până în 1931, cel puțin, eșecul Israelului după trup a dus la îmbogățirea multora dintre neamuri cu oportunitatea „chemării cerești”, pentru a umple complet locurile vacante de la tronul cu Isus. În mod asemănător, completarea membrilor familiei împărătești a cerurilor duce la îmbogățirea națiunilor lumii. Cum așa? Prin faptul că ea (îmbogățirea) înseamnă că invitația adresată „oamenilor cu bunăvoință” din toate națiunile, popoarele, semințiile și limbile este trimisă mai departe pentru a veni la râul apei vieții care curge de sub tronul Împărăției. Invitația este pentru viață fără sfârșit pe pământ, sub Teocrația cerească. De aceea, și ce dacă mai mulți evrei naturali sunt aduși în calitate de membri ai Împărăției, până la ultimul evreu credincios? Acest lucru este spre completarea trupului Împărăției, care este urmată imediat de binecuvântarea tuturor familiilor pământului. Aceasta este ceea ce se înțelege prin întrebarea „Cu cât mai mult plinătatea?” sau, „Cu cât mai mult va face adăugarea numărului lor deplin?”.

41. Cu toate acestea, unii vor întreba: De ce „plinătatea lor” nu înseamnă că întreaga națiune a Israelului va fi restaurată? De ce ei ca o națiune creștină nu vor ocupa un loc de conducere pe pământ printre națiuni în Lumea Nouă? Răspunsul la această întrebare este rezervat pentru numărul nostru următor. Între timp, înainte cu mesajul bun, „Împărăția cerurilor este aproape!”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este mesajul consolator pe care-l proclamă martorii lui Iehova? și care lucru pare să-i împiedice pe unii să-l accepte, și de ce?
2. De ce nu se întrevide o astfel de perspectivă, și o consecință a căror infracțiuni?
3. (a) De ce nu există nimic care să încurajeze evreii să se convertească, dar, în schimb, care este efectul asupra lor? (b) Dovedește starea lor că Regatul nu este aproape, și de ce?
4. Cu privire la Israel și promisiunile lui Dumnezeu, ce viziune au speranțele false ale religioniștilor și față de ce au fost orbiți ei?
5. Persoane de ce fel de naționalitate pot deveni membri ai Israelului spiritual? și cum a prezis Dumnezeu acest lucru prin Moise și Isaia?
6. Cum au fost aduse la îndeplinire cuvintele lui Dumnezeu prin Moise și Isaia?

7. Care sunt așteptările mulțimii care răspund astăzi la mesajul Regatului? și ce întrebare se ridică, așadar, în ceea ce-i privește pe evrei?
8. Ce arată Cuvântul lui Dumnezeu ca răspuns? și ce fapt observăm noi pentru a ne îmbucura inimile?
- 9, 10. Ce întrebare pune însuși apostolul Pavel cu privire la Israel? și de ce propriul său caz oferă un răspuns?
11. Ce referire face apoi Pavel la Ilie, și de ce?
12. Care au fost circumstanțele care au dus la rostirea de către Ilie a cuvintelor mai sus citate?
13. (a) Din ce punct de vedere a vorbit Ilie astfel, și cum i-a arătat Dumnezeu că greșește? (b) De ce a fost folosită cifra „șapte mii”?
14. Cum arată Pavel că această situație era tipică? și pe același nivel cu cine plasează el astfel națiunea evreiască?
15. În timpul când a scris Pavel, din ce era alcătuită rămășița? și cum a fost numită ea?
16. Ce a citat Pavel din Isaia pentru a arăta că rămășița va fi mică la număr, și de ce așa?
17. Arătând că nu toată națiunea a fost lepădată, ce rugăciune a exprimat Pavel și care a fost procedura lui în predicare?
18. Cât timp a continuat să fie adăugată rămășița evreiască? și ce fapt ar trebui să-și amintească religioniștii persecutori ai „Creștinătății” pentru călăuzirea lor potrivită?
19. Care a fost cel mai important lucru implicat în acea tranzacție cu rămășița, și pentru care motive?
20. Ce legământ a făcut Dumnezeu cu strămoșii lor? și ce întrebare s-a ivit, așadar, cu privire la descendenții acestora?
21. Înainte de a inaugura legământul legii cu ei, ce oportunitate le-a dezvăluit Dumnezeu? și cum urmau să ia ei numele Lui în deșert?
22. Cum au ajuns israeliții să interpreteze greșit scopul legământului legii? și ce nu au reușit ei să vadă cu privire la adăugarea lui la legământul avraamic?
23. (a) Ce a însemnat încercarea lor de a se justifica, și de ce a fost aceasta o idee greșită? (b) Cum i-a deviat Satan spre „religia evreilor”?
24. În legătură cu aceasta, cum a plănuit Satan să aducă ocară asupra numelui lui Dumnezeu? Dar cum a planificat Dumnezeu să-l surclaseze pe Satan și să-și apere propriul său nume?
25. Datorită cărui act și operațiuni din partea lui Dumnezeu este salvată acea rămășiță evreiască?
26. În această ordine de idei, este salvarea creaturii de o primă importanță? și care este faptul care contează pentru a intra în societatea rămășiței?
27. Ce a căutat Israelul, dar nu a reușit să obțină?
28. Cum s-a afirmat mândria în cazul lor? și ce nu au reușit ei să vadă cu privire la semnificația scopului de a respecta legământul legii?
29. Care a fost, așadar, contrastul dintre Israelul care nu a obținut lucrul căutat și alegerea harului care l-a obținut?
30. De ce nu a fost dezamăgită rămășița? dar de ce s-au poticnit alții de stâncă?
31. Cum arată apoi Pavel că Cuvântul lui Dumnezeu a fost cu adevărat apărut în această necredință națională?
32. Cum le-a fost dat israeliților un spirit de amorțeală, de orbire și asurzire, așa cum a fost prezis? și cum a fost afectată într-un mod asemănător „Creștinătatea”?
33. Cum a devenit „masa” israeliților o capcană și o cursă?
34. (a) De ce a scăpat rămășița din această capcană și cursă? și de ce continuă alții să-și plece spatele? (b) În ce scop au fost scrise acele lucruri odinioară despre această chestiune?
35. Ce ar trebui să ne amintim aici cu privire la regatul lui Dumnezeu, și de ce?
36. Cum știm că pasul fals al Israelului nu a fost prevăzut sau neașteptat de Iehova? și ce întrebare pune acum apostolul în ceea ce privește beneficiile de aici?

37. De ce nu este clară traducerea de mai sus a Romani 11:11, 12, și cum o simplifică traducerea modernă?
38. (a) De ce poticnirea Israelului nu a fost spre ruina lor absolută? (b) Cum a mers salvarea către lume prin pasul lor greșit, și de ce au fost făcuți ei astfel geloși?
39. Cum a fost acest lucru pentru îmbogățirea lumii? și pentru care lucru principal contează încheierea finală a acestei chestiuni?
40. Cum duce, așadar, completarea familiei regale la o îmbogățire suplimentară a lumii? și cum servește „plinătatea” rămășiței evreiești aceluiași scop?
41. (a) Cu toate acestea, ce întrebări vor pune unii cu privire la „plinătatea lor”? (b) Între timp, așteptând răspunsurile, ce ar trebui să facem în privința mesajului Regatului?

GOLIAT, LUPTĂTORUL DIAVOLULUI

Iehova Dumnezeu sau Satan Diavolul? Cine va domni? Aceasta este întrebarea cu care se confruntă oamenii și națiunile, în ciuda afirmațiilor liderilor lumii că această chestiune se limitează la acest pământ și are legătură numai cu forma de guvernare a omului, care va deține stăpânire peste familia națiunilor. Satan, dumnezeul „acestei prezente lumi rele”, cunoaște marea chestiune în discuție și, de la aruncarea lui din înălțimile cerului în 1914, prin Regele întronat al lui Iehova, Isus Cristos, el știe că timpul pentru rezolvare este foarte aproape. (Apoc. 12:7-12). El mână oamenii și națiunile acestei lumi sub conducerea lui, potrivit fanaticei sale politici de „stăpânește sau distruge”. Prin monstruoase state totalitare, care tiranizează și intimidează, și prin alte aranjamente guvernamentale care centralizează puterea sub pretextul eficacității și al necesității, într-un fel sau altul oamenii pământului sunt înregimentați și uniți de dumnezeul acestei lumi. Demonii mână oamenii spre Armaghedon pentru o poziție unită împotriva lui Iehova și a dreptului Său la domnie. (Apoc. 16:13-16). Întrebuințarea de către Satan a monstruoasăității statului totalitar în acest scop a fost prefigurată cu mult timp în urmă.

Scena tipică a evenimentelor ne duce înapoi în timp în jurul anului 1100 î.Cr. Aceasta se întâmplă în decursul tumultoasei domnii a primului rege uman al Israelului, Saul. De-a lungul celor patruzeci de ani de domnie a instabilului rege Saul se dădea un război pentru dominație între izraeliți și filistenii. Momentul spre care ne îndreptăm acum atenția le găsește pe cele două forțe opuse așezate în ordine de bătaie. Armata filisteană părea a fi agresorul, adunându-și forțele pentru bătălie la Soco și își avea tabăra între Soco și Azeca. Tabăra armatei izraeliților era așezată în valea Elah, nu foarte departe. O mare luptă părea a fi iminentă. – 1 Sam. 17:1, 2.

Atunci Satan Diavolul, căpetenia nevăzută a filistenilor închinători la demoni, a pregătit o surpriză, o „armă secretă”. Cu această ocazie se pare că cele două armate erau așezate în linie de bătaie pe versanții a doi munți, separați de o vale intermediară. În această vale Satan a adus pe câmpul de luptă o monstruoasă înspăimântătoare, înainte ca armatele să se angajeze în luptă. „Atunci a ieșit un luptător din tabăra filistenilor și a înaintat între cele două oștiri. El se numea Goliat, era din Gat și avea o înălțime de șase coți și o palmă [peste 3 metri]. Pe cap avea un coif de aramă și purta niște zale de solzi în greutate de cinci mii de sicli de aramă [60 kg.]. Avea niște tureci de aramă peste fluierile picioarelor și o pavăză de aramă între umeri. Coadă suliței lui era ca un sul de țesut și fierul suliței cântărea șase sute de sicli de fier [7 kg.]. Cel ce-i purta scutul mergea înaintea lui.” (1 Sam. 17:3-7). Un astfel de monstru ar fi înspăimântat cu siguranță pe cel mai curajos om!

Unde putea fi găsit pe acest pământ un astfel de om? Despre nefilimii din zilele lui Noe se vorbește ca despre uriași, dar ei nu erau de natură umană. Mai mult decât atât, toate creaturile

umane de pe pământ din timpul lui Saul erau descendente ale supraviețuitorilor potopului lui Noe și nici unul din cei salvați nu erau uriași. Cu toate acestea, s-au dezvoltat rase de uriași, iar mărimea și răutatea lor au făcut să fie asemănați cu nelegiuții îngeri materializați din istoria dinaintea potopului. Iscoadele trimise cu treizeci și nouă de ani înainte de intrarea Israelului în Țara Promisă i-au observat în Canaan și simplul raport despre prezența lor atât i-a îngrozit pe izraeliți, încât ei au pierdut ocazia să intre în țară și să o ia în stăpânire în timpul acela. (Gen 6:4; Num. 13:22,28-33; *A.S.V.*). Uriașii erau originari din teritoriul aflat la est de Iordan, dar Iehova îi izgonise dinaintea amoniților. Supraviețuitorii rămași au fugit la vest de Iordan și acolo au găsit un loc unde să rămână. Cu toate acestea, mai târziu, când izraeliții au intrat în Canaan, uriașii erau aproape complet nimicți. (Iosua 11:22; 14:12; 15:14). Au rămas totuși câțiva rătăciți din acești uriași pe cale de dispariție și Satan a adus în prim plan unul la timpul crucial, așa cum este amintit mai sus. Acești uriași nu erau originari din Canaan. (Gen. 10:15-19). Așadar, însemnătatea numelui lui Goliat, „exil, vrăjitor”, era foarte potrivită.

Apariția bruscă a acestei monstruoșități în lupta pentru dominație părea să încline victoria de partea filistenilor. Izraeliții au reacționat în general așa cum au făcut strămoșii lor cu secole înainte în fața raportului iscoadelor despre uriași. Observați relatarea: „Filisteanul s-a oprit și, vorbind oștilor lui Israel, așezate în șiruri de bătaie, le-a strigat: Pentru ce ieșiți să vă bateți în șiruri de bătaie? Nu sunt eu filistean și nu sunteți voi slujitorii lui Saul? Alegeți un om care să se pogoare împotriva mea! Dacă va putea să se bată cu mine și să mă omoare, noi vom fi robii voștri; dar dacă-l voi birui și-l voi omorî eu, voi ne veți fi robi nouă și ne veți sluji. Filisteanul a mai zis: Arunc astăzi o ocară asupra oștirii lui Israel! Dați-mi un om ca să mă lupt cu el. Saul și tot Israelul au auzit aceste cuvinte ale filisteanului și s-au înspăimântat și au fost cuprinși de o mare frică.” – 1Sam. 17:8-11.

Timp de patruzeci de zile, de două ori pe zi, dimineața și seara, acest fanfaron masiv umbla cu pași mari în sus și-n jos în valea ce separa armatele și își striga arogant provocare către luptătorii izraeliți. Indiscutabil, în rândurile lor erau bărbați curajoși, dar aici se afla ceva care făcuse curajul să dea înapoi. Chiar regele Saul, care era cu un cap mai înalt decât toți ceilalți din Israel, s-a speriat foarte tare. Dar într-o zi, în timp ce uriașul filistean își urla provocarea și batjocurile, acestea au ajuns la urechile unui nou venit din tabăra izraelită și acesta posedea mai mult decât vitejie. El avea curaj, adică o credință nelimitată în puterea divină care-l susținea. Era un adolescent, pe nume David, dar când a auzit batjocoritoarea provocare, mânia lui dreaptă s-a aprins cu înverșunare în el și i-a întrebat pe tovarășii lui: „Cine este filisteanul acesta, acest netăiat împrejur, ca să ocărăscă oștirea Dumnezeului cel viu?” – 1Sam. 17:16, 20-26.

El nu era un palavragiu, ci un luptător. Credința lui l-a îndemnat la acțiune directă. Saul a auzit de hotărârea lui de a se bate cu monstrul și a căutat să-l înarmeze cu armura regelui. Oferta a fost respinsă. Nu ucisese el un leu și un urs în timp ce păzea oile tatălui său, și asta fără armură? „Și cu filisteanul acesta, cu acest netăiat împrejur, va fi ca și cu unul din ei”, a declarat tânărul rumen în obraji. Înarmat vizibil numai cu praștia și cu pietre, dar protejat în mod invizibil de puterea care nu dă greș a Atotputernicului Dumnezeu, tânărul s-a apropiat de uriașul războinic al filistenilor, luptătorul Diavolului. – 1Sam. 17:34-40.

Când experimentatul luptător monstruos și-a ridicat ochii spre David, el s-a încruntat cu dispreț în fața aparentei obrăznicii a acestui tânăr practic neînarmat, ce venise să se bată cu el. Nu merita bravura sa, cu care se lăuda, un adversar mai demn? Un astfel de tânăr obraznic era sub demnitatea sa, gândea el. Mai întâi batjocoritor, apoi cu o furie sălbatică, uriașul închinător la demoni a zis: „Sunt câine, ca să vii la mine cu ciomege? Vino la mine și îți voi da carnea la păsările cerului și la fiarele câmpului”, și aceasta cu invocări religioase de blesteme asupra lui David, de la dumnezeii săi demoni. Neînfricat de aceste cuvinte veninoase, tânărul cu ochi luminoși a răspuns: „Tu vii la mine cu sabie, cu sulită și pavăză; dar eu vin la tine în numele lui

Iehova al oștirilor, Dumnezeul armatelor lui Israel, pe care tu L-ai batjocorit [ocărât, *margin.*]... Iehova nu salvează prin sabie și suliță; căci bătălia este a lui Iehova, și El vă va da în mâna noastră.” – 1Sam. 17:42-47, *A.S.V.*

Aici era pusă în discuție chestiunea supremației. Nu apelase uriașul la dumnezeii lui demoni? N-a declarat David că bătălia era a lui Iehova? Chestiunea nu aștepta mult timp pentru rezolvare. Mii de ochi priveau din fiecare tabără de pe versanții muntelui pe măsură ce palpitanta dramă se derula înaintea lor în micul teatru de război desfășurat în vale. Lupta s-a încheiat înainte ca filisteanul să intre în acțiune. O piatră lansată din praștia tânărului păstor a sfârșit țeasta uriașului, care a căzut mort la picioarele lui. Declarația lui David „îți voi tăia capul”, nu era o simplă amenințare, căci următoarea lui acțiune a fost să taie acel mădular de pe uriașul trup cu propria sabie a celui căzut. Numele lui Iehova a rămas justificat asupra aceluia monstru și a dumnezeilor lui demoni. – 1Sam. 17:48-51.

Moartea lui Goliat n-a însemnat sfârșitul rasei uriașe. Între ei și izraeliți au avut loc conflicte viitoare, așa cum este relatat la 2Samuel 21:15-22. Ultimul verset declară: „Acești patru [uriași] i s-au născut uriașului din Gat”. Dacă aceasta înseamnă Goliat din Gat pe care l-a ucis David sau un alt uriaș care locuia în Gat, nu este clar. Se pare că unul din cei patru de mai sus era fratele lui Goliat, care a fost ucis de mâna lui David. Deși cuvintele „fratele lui” din *Versiunea Autorizată* sunt intercalate în 2Samuel 21:19, aceste cuvinte apar în original la 1Cronici 20:5, o relatare despre același eveniment. Înregistrarea din Cronici furnizează chiar numele fratelui lui Goliat, numindu-l „Lahmi”. De aceea este sigur că Goliat avea rude uriași, și foarte probabil avea urmași uriași.

Goliat a fost o umbră despre ceea ce avea să se întâmple în aceste „zile din urmă”. Că el a căutat să câștige stăpânirea țării Canaan este clar demonstrat prin provocarea sa. Dacă el, ca erou al filistenilor, îl învingea pe reprezentantul Israelului, atunci izraeliții urmau să se supună jugului de robie al filistenilor. Satan Diavolul își adună acum toate forțele anti - Dumnezeu spre bătălia Armagedonului și, ca o parte a pregătirii sale, încearcă cu disperare să-și unifice organizațiile și oamenii vizibili ai lumii într-un front solid împotriva domniei drepte a lui Iehova. În acest scop, el dă naștere domniei totalitare. Această monstruoasă a statului totalitar calcă în picioare opoziția, terorizează și reduce la tăcere pe cei care se ridică împotriva ei. Religioșii, asemenea izraeliților lipsiți de credință, se tem să nu fie de acord cu aceasta în ce privește chestiunile majore. Într-adevăr, Ierarhia romano-catolică a ajutat și a instigat dictatorii și face ligi cu ei pentru dominație mondială. Doctrinile ei se bazează pe închinarea la demoni din vechime și, cu ea în alianță modernă „Goliat”, se caută binecuvântarea dumnezeilor demoni. Dar toate acestea vor fi nimicite. Mai Marele David, Isus Cristos, a nimicit această monstruoasă în ceea ce privește influența ei asupra urmașilor Săi, și ea va fi nimicită pentru totdeauna la Armagedon.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

Vol. LXVI

1 Mai 1945

Nr. 9

Cuprins:

CE URMEAZĂ DUPĂ „PLINĂTATEA
NEAMURILOR”?

- Pag. 189

LUCRAREA ÎMPĂRĂȚIEI

- Pag. 202

EXPERIENȚE DE PE TEREN

- Pag. 210

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXVI

1 Mai 1945

Nr. 9

CE URMEAZĂ DUPĂ „PLINĂTATEA NEAMURILOR”?

„A avut loc o orbire în parte a Israelului, până va intra plinătatea neamurilor”. – Rom. 11:25.

IEHOVA își aduce marele Său mister la sfârșit. Aceasta înseamnă că binecuvântarea tuturor familiilor și națiunilor pământului este aproape. Promisiunea divină în acest sens a așteptat mai bine de câteva mii de ani de când Iehova Dumnezeu a jurat patriarhului credincios Avraam și a spus: „Te voi binecuvânta cu binecuvântări, și voi înmulți sămânța ta ca stelele cerului, și ca nisipul care este pe țărmul mării; și sămânța ta va poseda poarta dușmanilor ei; și în sămânța ta toate națiunile pământului vor fi binecuvântate.” (Gen. 22:17, 18). Acea promisiune solemnă, sacră, este cunoscută în general ca „legământul avraamic”. Sub o examinare atentă, termenii lui ar părea să însemne atât război cât și binecuvântare, binecuvântarea la scară largă urmând după război.

2. Binecuvântarea prezisă în legământ se aplică atât lui Dumnezeu cât și omului. Binecuvântarea vine mai întâi la Dumnezeu, prin aceea că numele Lui trebuie să fie mai întâi justificat. În acest legământ, Avraam, omul a cărui credință i-a adus îndreptățirea cu Dumnezeu, a fost un tip sau o imagine profetică a lui Dumnezeu. Numele „Avraam” înseamnă „tatăl unei mulțimi”. Înainte ca Avraam să devină tatăl unei mulțimi de descendenți el l-a adus pe Isaac, singurul său fiu născut din nevasta sa Sara ca jertfă lui Iehova Dumnezeu. După această demonstrare a credinței și ascultării față de Iehova Dumnezeu, Dumnezeu a făcut declarația de mai sus a legământului cu Avraam. Aducerea ca jertfă a lui Isaac de către Avraam a fost pur și simplu o prefigurare tipică a modului cum Iehova urma să aducă pe singurul Său Fiu preaiubit, Cristos Isus, ca jertfă pentru justificarea numelui lui Dumnezeu și pentru binecuvântarea tuturor făpturilor de pe pământ care binecuvântau numele lui Iehova. (Ioan 3:16). Așadar, legământul lui Dumnezeu că El va binecuvânta pe Avraam a însemnat că El va aduce binecuvântare pentru propriul Său nume făcând ca el să fie justificat înaintea creației întregi. Legământul Lui că El va face sămânța lui Avraam ca stelele și ca nisipul mării a însemnat că, pe lângă Isaac cel antitipic, sau Cristos Isus, Iehova Dumnezeu va aduce și pe alții în familia împărătească a fiilor lui Dumnezeu ca să fie asociați cu Isus Cristos în împărăția Lui.

3. Această sămânță urma să fie nenumărabilă, sau care nu poate fi numărată, nu pentru că avea să fie alcătuită din așa de mulți fii ai lui Dumnezeu, ci pentru că Dumnezeu nu declarase sau nu dezvăluise numărul ei și, prin urmare, nici un om nu poate spune care va fi numărul ei. Deoarece este incapabil să numere „sămânța” Mai Marelui Avraam, omul a trebuit să aștepte până când Dumnezeu însuși l-a trimis pe Isus Cristos să dea Apocalipsa la apostolul Ioan și acolo el să numere pentru noi, fixând numărul la 144 000. – Apoc. 7:4-8; 14:1, 3.

4. Deoarece acești 144 000 sunt sămânța Mai Marelui Avraam prin antipicul Isaac, Cristos Isus, de aceea, se spune despre ei în mod simbolic că sunt luați din „toate semințiile copiilor lui Israel”, cele douăsprezece seminții fiind numite. Aceasta nu înseamnă, așadar, că cei 144 000 de asociați cu Isus în Împărăție vor fi exclusiv din evreii naturali, toate neamurile fiind excluse, ci a însemnat că, după cum cele douăsprezece seminții ale Israelului natural erau descendenții aleși ai patriarhului Avraam, tot așa sămânța Împărăției asociată cu Isus Cristos vor fi copiii sau fiii lui Iehova Dumnezeu, antipicul Avraam. Pe baza aceasta apostolul Pavel scrie, la Galateni 3:26-29, urmașilor consacrați ai lui Isus Cristos: „Voi toți sunteți copiii lui Dumnezeu prin credința în Cristos Isus. Căci toți câți ați fost botezați în Cristos v-ați îmbrăcat cu Cristos. Nu există nici iudeu, nici grec [sau om dintre neamuri], nu există nici rob, nici om liber, nu există nici bărbat, nici femeie; căci toți sunteți una în Cristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Cristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori potrivit promisiunii.” Originea naturală a omului nu contează pentru a fi parte din sămânță acum. A fi fiul lui Dumnezeu este lucrul determinant.

5. Legământul lui Dumnezeu a spus că sămânța lui Avraam va stăpâni porțile dușmanilor lui. Aceasta înseamnă că va fi purtat un război împotriva organizației dușmanilor lui Isus Cristos, dușmani care sunt, prin urmare, și dușmanii Tatălui Său, Iehova Dumnezeu, Mai Marele Avraam. În acel război între organizația lui Dumnezeu și organizația vrăjmașă a lui Satan, război care culminează cu bătălia Armagedonului care se apropie acum, Isus Cristos trebuie să câștige. El trebuie să captureze cu violență organizația rea și trebuie s-o distrugă în întregime; porțile dușmanului nu-l pot împiedica să facă acest lucru. Astfel, Cristos Isus va justifica numele lui Iehova la Armagedon. Acest lucru va avea drept rezultat binecuvântarea tuturor făpturilor credincioase care trăiesc. Această binecuvântare a fost precisă, prin faptul că legământul lui Dumnezeu a promis că în sămânța lui Avraam toate națiunile pământului vor fi binecuvântate. Aceasta se referă la cei credincioși și ascultători ai întregii omeniri, fie că sunt morți sau în viață acum, pe lângă cei 144 000, care au fost uniți cu Cristos Isus în Împărăție. Cei 144 000 au fost ei înșiși mai întâi binecuvântați de Mai Marele Avraam prin Sămânța Lui, Cristos Isus, Mai Marele Isaac. Acum, după ce plinătatea sau numărul total al celor 144 000 sunt aduși în familia împărătească, trebuie să vină binecuvântări suplimentare la cei binevoitori care vor deveni supușii pământești ai Împărăției Seminței lui Avraam. – Fapte 3:25, 26.

6. Ar trebui dat un avertisment făpturilor umane care doresc să se bucure de aceste binecuvântări sub Împărăție. Iehova a promis lui Avraam: „Voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează, și voi blestema pe cei ce te blastămă; și în tine toate familiile pământului vor fi binecuvântate”. Acest fapt îi înștiințează pe toți că cei ce-l binecuvântează pe Mai Marele Avraam, Iehova, vor fi binecuvântați; și cei ce-l blastămă pe Iehova vor fi blestemați, adică, vor fi distruși. Acest lucru se datorează faptului că în Iehova Dumnezeu se află Sursa originală a tuturor binecuvântărilor pentru familiile pământului. (Gen. 12:3). Prin urmare, tratamentul pe care persoanele tuturor familiilor pământului îl dau martorilor lui Iehova, stabilește dacă ele îl binecuvântează sau îl blastămă pe Iehova. El decide dacă destinul lor va fi cel al binecuvântării sau cel al distrugerii.

MĂSLINUL CEL BUN

7. Israeliții sau evreii după trup îl aveau pe Avraam ca strămoș natural al lor. Legătura lor trupestă cu Avraam cu care a fost încheiat legământul i-a determinat să creadă că ei erau cu siguranță „sămânța lui Avraam” promisă. În mod natural trebuia să fie așa, gândeau ei. Fiind

încrăzători după trup, ei nu au reușit să pună la inimă că și Ismael era un fiu al lui Avraam după trup, dar a fost respins; și că Esau era un descendent al lui Avraam prin Isaac după trup, dar din cauza necredinței lui, a fost lepădat. Ei nu au înțeles că necredința și neascultarea ar putea determina ca și membri ai națiunii alese a Israelului să fie refuzați de la a intra în marile privilegii ale legământului avraamic. În schimb, cei care nu erau israeliți naturali, dacă arătau credința și credincioșia lui Avraam, ar putea fi primiți în legământ. Ioan Botezătorul i-a avertizat pe israeliții naturali despre acest lucru, spunând religioniștilor evrei care erau la conducere: „Să nu credeți că puteți să spuneți în voi înșivă: Avem pe Avraam ca tată, căci vă spun că Dumnezeu poate face descendenți pentru Avraam chiar și din aceste pietre!” – Mat. 3:9, *Goodspeed; Weymouth*.

8. Despre ceea ce a avertizat Ioan s-a și întâmplat de fapt. Începând cu trimiterea apostolului Petru la sutașul Corneliu dintre Neamuri ca să propovăduiască mesajul Împărăției, Dumnezeu a început să ridice „descendenți pentru Avraam”, nu, desigur, pentru patriarhul mort Avraam, ci pentru Mai Marele Avraam viu, Iehova Dumnezeu. El a început acolo să aducă fii în familia Sa împărătească sub Cristos Isus dintre Neamuri. Pe aceștia El i-a făcut „pietre vii” în casa sau templul lui Dumnezeu. Rezultatul complet al acestei schimbării a procedurii din partea lui Dumnezeu este explicat de apostolul Pavel, care a fost ales în mod special de Cristos Isus ca să fie un apostol al ne-evreilor sau Neamurilor. Continuând din ultimul număr al *Turnului de Veghere* discuția argumentului lui Pavel din Romani, capitolul unsprezece, cităm acum cuvintele lui de la versetul treisprezece: „Căci vă vorbesc vouă, Neamurilor, întrucât sunt apostolul Neamurilor, îmi glorific slujba mea; dacă pot, în vreun fel, să stârnesc gelozia celor care sunt carnea mea, ca să pot să-i salvez pe unii dintre ei”. – Rom. 11:13, 14.

9. Carnea sau trupul lui Pavel era evreiesc, astfel că el a putut spune despre toți apostolii Mielului Cristos Isus: „Sunt ei evrei? Și eu sunt. Sunt ei israeliți? Și eu sunt. Sunt ei sămânță a lui Avraam? Și eu sunt”. (2 Cor. 11:22). De ce, atunci, Pavel și-a cinstit și glorificat slujba lui de „apostol al Neamurilor”? Nu pentru că era împotriva intereselor iudeilor naturali, ci pentru a-i stârni față de privilegiul și oportunitatea pe care ei o lăsa să alunece din strânsoarea lor. Iehova Dumnezeu profetise că va provoca pe israeliții naturali la gelozie prin Neamuri, care nu fuseseră poporul Său ales în trecut. (Rom. 10:19). Pentru a ajuta la împlinirea acelei profetii, Isus Cristos l-a convertit pe Saul din Tars ca să fie urmașul Său, spunând: „El este un vas ales pentru Mine, ca să ducă numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților și a copiilor lui Israel”. Și chiar apostolului, Domnul i-a spus: „Grăbește-te, și ieși rapid din Ierusalim; căci ei nu vor primi mărturia ta despre Mine...Du-te; căci te voi trimite departe, la Neamuri”. – Fapte 9:15; 22: 18-21

10. Cu toate că era interesat în mod sincer de salvarea Neamurilor pentru Împărăție, Pavel nu și-a uitat niciodată rudele sale trupești. Prin urmare, oriunde a fost în lucrarea sa misionară el „învăța în public, și din casă în casă, vestind atât iudeilor, cât și grecilor, pocăința față de Dumnezeu, și credința în Domnul nostru Isus Cristos.” (Fapte 20:20, 21). Prin această activitate zeloasă Pavel și-a glorificat sau onorat slujba sa (*diakonia*) de apostol al Neamurilor, nepunând-o mai presus de ceea ce era, ci arătând apreciere față de slujba lui, făcând tot ceea ce era posibil. Cu toate că a folosit această slujbă în beneficiul direct și deplin al Neamurilor, totuși speranța lui Pavel a fost ca cei din carnea și sângele lui să fie stârniți să imite Neamurile și să accepte salvarea prin Isus Mesia. El nu a căutat convertirea *întregii* națiuni a Israelului, ci dorința lui a fost „ca să salveze pe *unii* dintre ei”.

11. Unii religioniști vor susține: Dar următoarele versete ale apostolului nu spun clar că el căuta întoarcerea eventuală a națiunii întregi a Israelului la Cristos, și astfel să devină națiunea creștină conducătoare a lumii? Și oare această convertire a întregului Israel nu înseamnă venirea a

doua a lui Cristos, sfârșitul lumii, și învierea celor morți din morminte? Cu o bază din multe alte scripturi, răspunsul trebuie să fie Nu! După ce spune despre eforturile sale de a-i „salva pe unii dintre ei”, Pavel adaugă: „Căci dacă lepădarea lor înseamnă împăcarea lumii [*kosmos*], ce va însemna primirea lor decât viață din morți?” (Rom. 11:15). Cu toate acestea, trebuie să amintim aici că nu toată națiunea Israelului a fost lepădată; pentru că o rămășiță selectată prin harul și mila lui Dumnezeu a fost recuperată din Israel, din care Pavel a fost unul. Și nici lepădarea restului nu aduce împăcarea pentru toată lumea, sau *kosmos*. Ea a adus sau a avut drept rezultat împăcarea numai pentru atâția cât era necesar, ca să umple locurile vacante printre cei 144 000 de predestinați ai societății Împărăției.

12. Dacă elementele Neamurilor, ale lumii, beneficiază de lepădarea lui Israel, atunci, cine a rămas ca să beneficieze de *primirea* sau acceptarea iudeilor din națiunea Israelului? Ei înșiși, desigur; pentru că ea a însemnat viață din morți pentru acești iudei. Deoarece l-au respins pe Mesia trimis de Dumnezeu, Isus Cristos, israeliții naturali au fost „morți în greșeli și păcate”, la fel ca și Neamurile. Mai mult, acești israeliți erau sub un blestem special datorită faptului că nu au reușit să păzească legământul mozaic al legii cu Dumnezeu. (Gal. 3:10-13). Numărul salvabil (care se putea salva) al rămășiței evreiești nu era încă deplin la momentul în care Pavel scria epistola sa. Prin urmare, primirea celorlalți ai rămășiței evreiești, adică, acceptarea de către Dumnezeu a lor datorită întoarcerii lor din „religia iudeilor” și călcarea pe urmele lui Cristos Isus, va însemna aducerea acestor israeliți din „moartea în greșeli și păcate” și din starea blestemată la viață ca creștini. Ei urmau să fie răscumparați din blestemul legii. Să cităm pe apostol care a scris în altă parte: „Dumnezeu, care este bogat în milă, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit, chiar când eram morți în păcate, ne-a adus la viață împreună cu Cristos (prin har sunteți salvați) și ne-a înviat împreună, și ne-a făcut să ședem împreună în locurile cerești în Cristos Isus.” – Efes. 2:1, 4-6.

13. De când a scris Pavel acest lucru, alți evrei naturali s-au întors de la cursul încăpățânat al Israelului și au fost acceptați de Dumnezeu pentru Împărăție, dar acest lucru nu a fost însoțit de nici o înviere a morților din morminte. Și nici învierea generală a morților la timpul hotărât de Dumnezeu nu va fi precedată de convertirea generală a israeliților la Cristos ca un semn prevestitor. Orice așteptare a acestui lucru se bazează pe o înțelegere greșită a Scripturilor.

14. În armonie cu cele de mai sus, apostolul continuă: „Căci dacă cele dintâi roade sunt sfinte, și frământătura este sfântă; și dacă rădăcina este sfântă, așa sunt și ramurile”. (Rom. 11:16) Sau: „Dacă prima mână de aluat este consacrată, și masa întregă este, iar dacă rădăcina unui copac este consacrată, așa sunt și ramurile lui”. (*Goodspeed*; a se vedea și Numeri 15:19-21). Aceasta nu putea să însemne că, fiindcă o rămășiță consacrată a fost adunată din națiunea Israelului, de aceea toți ceilalți iudei au fost sfinți și consacrați. Cu siguranță nu cei cărora Isus le-a spus: „Vai de voi, cărturari și Farisei, ipocriți; fiindcă...voi mărturisiți împotriva voastră, că sunteți fiii celor care au omorât pe profeți. Și voi, umpleți măsura părinților voștri! Șerpi! Pui de vipere! Cum veți fugi de judecata gheenei?” (Mat. 23:29-33, *Rotherham*). Cu toate acestea, faptul că acești lideri evrei religioși erau potriviți pentru distrugere, nu însemna că toți ceilalți din Israel erau așa. Dacă ar fi fost așa, Dumnezeu nu ar fi putut scoate o rămășiță credincioasă dintre iudei. Dar dacă iudeii care au venit deja la Dumnezeu prin consacrare prin Cristos erau cele dintâi roade pentru Dumnezeu, atunci era posibil ca și alții să vină din restul națiunii. Aceasta a fost pentru că toți iudeii fuseseră închiși sub un singur scop al legământului legii cu Dumnezeu; și nici o parte a lui Israel nu era mai sfântă pentru Dumnezeu decât orice altă parte a lui.

15. Apostolul începe să ilustreze acum problemele prin intermediul unui măslin care este consacrat lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu pentru Israel era: „Când veți intra în țară, și după ce

veți fi plantat tot felul de pomi pentru hrană, să priviți fructele lor ca necircumcise; timp de trei ani să fie necircumcise pentru voi; să nu se mănânce din ele. Dar în al patrulea an toate roadele acestora să fie sfinte spre lauda DOMNULUI. Și în al cincilea an să mâncați roadele, ca ele să vi se înmulțească”. (Lev. 19:23-25). Scopul și așteptarea de la un măslin este să aducă roade. Dat fiind faptul că pomii fructiferi, care aduceau venit proprietarului, erau taxați în Palestina, măslinii care nu aduceau roade urmau să fie tăiați cu toporul. Dacă în al patrulea an al unui copac nou plantat roadele acestuia erau sfinte pentru Dumnezeu Iehova, rădăcina copacului era la fel de sfântă pentru El ca și roadele. Rădăcina este cea care sfințește sau face sfinte ramurile copacului. Iudeii naturali care l-au respins pe Cristos Isus au privit la Avraam ca la rădăcina națiunii lor. Ei s-au considerat ca favoriți ai lui Iehova și ca aleși ai Lui datorită faptului că aveau rădăcină în Avraam după trup. Prin Isaac ei își aveau originea în Avraam și erau ramuri din sămânța naturală a lui Avraam. Ei erau cele douăsprezece seminții ale lui Israel.

16. Cu toate acestea, acea viziune naturală a relației lor cu Avraam nu este ceea ce este ilustrat de măslinul sfânt folosit de Pavel ca exemplu. Tulpina și ramurile adevăratului „măslin” simbolizează sămânța adevărată a lui Avraam amintită în legământul lui Dumnezeu cu Avraam. Israeliții naturali nu au înțeles misterul lui Dumnezeu și au considerat că ei urmau să fie o sămânță naturală, toți descendenții în carne și sânge ai lui Avraam pe pământ. Dar sămânța care a fost avută în vedere în declarația legământului lui Dumnezeu cu Avraam a fost și este o sămânță spirituală, o sămânță cerească. Ea nu este dependentă în mod absolut de legătura trupestă. De aceea, rădăcina adevărată a Seminței este Iehova Dumnezeu, care este Mai Marele Avraam și pentru care Avraam a fost un tip pe pământ. Cristos Isus este adevărata Sămânță a acestui Avraam; ca dovadă a acestui lucru este scris: „Acum, promisiunile au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu zice „și semințelor” ca și cum s-ar referi la mai multe, ci „seminței tale”, referindu-se la una singură și aceasta este Cristos.” (Gal 3:16, *Weymouth*; și Gen. 12:7). Trunchiul măslinului care ține ramurile ilustrează în consecință pe Isus Cristos ca Sămânța adevărată.

RAMURI

17. Pe cine, atunci, simbolizează ramurile măslinului? Într-o altă pildă, cea a viței de vie, Cristos Isus a spus discipolilor Săi: „Eu sunt vița, voi sunteți ramurile; cine rămâne în Mine, și Eu sunt în el, aduce mult rod; căci fără Mine nu puteți face nimic. Dacă cineva nu rămâne în Mine, este aruncat ca o ramură, și se usucă; și oameni le adună, le aruncă în foc, și ard.” (Ioan 15:5, 6). Rezultă prin urmare că, ramurile în ilustrația măslinului, sunt urmașii credincioși ai Seminței adevărate a lui Avraam. Ei sunt adoptați de Iehova ca fiii Săi împărătești fiind născuți din spiritul Lui, și astfel sunt aduși în familia de fii sub Cristos Isus, Sămânța. Dacă rădăcina măslinului simbolic este Iehova, care este sfânt, în mod neapărat cei care sunt ramuri ale trunchiului copacului trebuie să fie sfinți. După cum spune apostolul Petru: „Dar după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată conversația voastră; pentru că este scris: Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”. – 1 Pet. 1:15, 16.

18. Din acest punct de vedere scriptural, să analizăm ilustrația lui Pavel cu privire la măslinul roditor: „Dacă rădăcina este sfântă, așa sunt și ramurile. Și dacă unele din ramuri au fost tăiate, și tu, fiind un măslin sălbatic, ai fost altoit între celelalte, și cu ele ești părtaș al rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te lăuda față de ramuri. Dar dacă te lauzi, ai grijă că nu tu porți rădăcina, ci rădăcina te poartă pe tine”. (Rom. 11:16-18). Cum se poate spune că iudeii naturali au fost tăiați,

dacă rădăcina este Iehova Dumnezeu și pomul ilustrează pe copiii spirituali ai Mai Marelui Avraam?

19. Nu ar trebui să existe nici o dificultate în modul de a privi așa lucrurile. Amintiți-vă doar că iudeii erau într-o relație unică cu Iehova, Mai Marele Avraam, o poziție care nu o împărtășeau Neamurile. Ei erau susținuți de rădăcina Iehova Dumnezeu și au primit favoruri și privilegii speciale de la El datorită legământului Său cu strămoșul lor Avraam. Promisiunea legământului lui Iehova pentru Avraam El a transmis-o printr-o direcție specială națiunii lui Israel; după cum este scris, la Psalmul 105:8-10: „El și-a adus aminte de legământul Lui pentru totdeauna, cuvântul pe care l-a poruncit la o mie de generații. Legământ pe care l-a încheiat cu Avraam, și jurământul Lui făcut cu Isaac; și l-a confirmat lui Iacov ca o lege, și lui Israel ca un legământ veșnic”. Prin urmare, cele douăsprezece seminții ale lui Israel erau tipice pentru israeliții spirituali sub Cristos Isus; și lor Moise le-a zis: „DOMNULUI Dumnezeuul vostru v-a înmulțit, și, iată, sunteți în această zi ca stelele cerului la număr. (DOMNUL, Dumnezeuul părinților voștri să vă facă de o mie de ori mai mult, și să vă binecuvânteze, după cum v-a promis”. (Deut. 1:10, 11). Prin urmare, în sens tipic, iudeii naturali erau în Rădăcina mare a măslinului simbolic.

20. Mai mult, Iehova a legat pe evrei de Sine prin eliberarea lor din Egipt și prin încheierea legământului Său cu ei prin sângele mielului pascal. Când a inaugurat legământul legii cu ei la Muntele Sinai, El le-a arătat ce vor urma să facă, spunând: „Dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, atunci veți fi o comoară deosebită pentru Mine mai presus de toate popoarele; căci tot pământul este al Meu; și veți fi pentru Mine o împărăție de preoți, și o națiune sfântă”. (Ex. 19:5, 6). Aceasta dovedește că ei aveau dreptul primii la privilegiul de a fi uniți ca împărați și preoți cu Isus Cristos, Sămânța adevărată a lui Avraam. Având această poziție prioritară pentru împărăția cerurilor, ei sunt simbolizați în mod corespunzător ca fiind în măslinul simbolic care îl are pe Iehova ca rădăcină a sa, Mai Marele Avraam. În virtutea descendenței lor din Avraam, și a relației legământului cu Iehova Dumnezeu, ei au stat în calea neamurilor de a avea și ele parte în Împărăție cu Sămânța Cristos Isus. Cu toate acestea, poziția lor în acest măslin simbolic era doar condiționată. Acest fapt este arătat cu tristețe prin aceea că unele din „ramuri” au fost tăiate din „măslin”. Așadar, „ramurile” simbolizează pe cei ce sunt pregătiți pentru un loc în Împărăție și care sunt chemați în ea.

21. Acesta este un fapt grav, unul care ar trebui să facă ca toți credincioșii dintre Neamuri să fie serioși. El accentuează cerința păzirii credinței și a integrității față de Iehova Dumnezeu. Iar Neamurile care intră în harul lui Dumnezeu nu au nici un motiv să se laude față de iudeii respinși. Neamurile trebuie să treacă mai întâi testul la care acei iudei au fost supuși pentru a rămâne în „măslinul” simbolic, Organizația Teocratică. Pentru propria lor siguranță, ei trebuie să se întrebe: De ce acele ramuri care aveau prioritate au fost tăiate din organizația Teocratică? Dat fiind faptul că scopul unui pom este de a aduce roade sfinte pentru Dumnezeu și spre slava Sa, ele au fost tăiate deoarece nu au adus roade potrivite pentru Împărăție. Acest eșec s-a datorat lipsei lor de credință în Iehova Dumnezeu, Mai Marele Avraam. Ei au arătat această lipsă de credință prin respingerea lui Mesia, Sămânța adevărată a lui Dumnezeu, în care s-au împlinit profețiile Cuvântului lui Dumnezeu. În acest fel, ei nu au putut atrage nici o susținere spirituală, seva bogată a rădăcinii măslinului, de la Iehova.

22. Neacceptând pe Împăratul uns al lui Iehova, ei, în necredința lor nu au putut duce mesajul Împărăției. Acestor iudei neroditori, necredincioși, Isus le-a spus: „De aceea vă spun: Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și dată unei națiuni care aduce roadele cuvenite.” (Mat. 21:43). Privilegiul de a fi martori ai lui Iehova referitor la Împăratul și împărăția Lui a fost

luat în consecință de la acești iudei care au continuat în necredința lor. Ei au fost tăiați de la a fi ramuri în măslinul spiritual. Membrii rămășiței credincioase care l-au acceptat pe Isus și care au călcat pe urmele Lui de a duce mesajul Împărăției la alții, aceștia erau iudeii pregătiți pentru Împărăție care au continuat în măslinul simbolic. Ei și-au menținut poziția lor pentru Împărăție cu Sămânța lui Avraam.

23. Este foarte evident că Iehova Dumnezeu, marea Rădăcină a organizației Teocratice, și-a propus să existe numai un anumit număr limitat de ramuri în pom, adică, 144 000. În caz contrar, multe ramuri fiind tăiate, El nu ar fi altoit alte ramuri pentru a înlocui ramurile tăiate. El s-ar fi limitat la rămășița evreiască pe care a ales-o din națiune, „alegerea harului”. Dar rămășița nefiind suficientă la număr ca să umple toate locurile predestinate în Împărăție și astfel să fie ca stelele și ca nisipul la număr, Iehova Dumnezeu a recurs la ceva neobișnuit. El a altoit pe alții din sursele non-evreiești pentru a lua locurile ramurilor tăiate, și astfel să umple pe deplin locurile membrilor Împărăției. Religioniștii „creștinătății” greșesc când susțin nescriptural că, chiar dacă toate ramurile naturale ar fi continuat în măslinul simbolic, Iehova Dumnezeu totuși ar fi altoit în copac un număr nedefinit de ramuri ale Neamurilor, oricât de mulți s-ar fi convertit înainte de sfârșitul lumii. Raționamentul întreg al apostolului Pavel este contrar unei astfel de vederi religioase.

24. Fiind din surse non-evreiești și neavând legătură cu Dumnezeu, credincioșii dintre Neamuri altoiți în organizația Teocratică sau „măslin” au fost asemănați cu lăstarii luați dintr-un măslin sălbatic, un pom care nu produce roade pentru consumul omului. Datorită faptului că acum au intrat în harul lui Dumnezeu prin stabilirea de legături cu El prin Sămânța Isus Cristos, credincioșii dintre Neamuri nu au nici un motiv să se laude împotriva ramurilor evreiești tăiate. Altoirea lor nu a făcut pomul mai bun. Ei nu susțin pomul, ci pomul de la rădăcină în sus este ceea ce îi susține. El îi hrănește, făcându-i părtași ai „rădăcinii și grăsimii măslinului”, sau părtași ai sevei bogate a rădăcinii măslinului. Aceasta este opusul procesului de altoire în cazul unor pomi naturali, de exemplu, măslinul. De obicei un lăstar-altoi este luat dintr-un pom roditor și altoit pe trunchiul unui pom care se veștejește și își pierde vitalitatea sa productivă. Astfel, pomul beneficiază de lăstarul altoit. Nu tot așa este și cu măslinul sălbatic; pentru că ramura altoită este aceea care este făcută să aducă roadele Împărăției primind proviziile grase bogate de la Rădăcină, Iehova, prin tulpină sau trunchi, Cristos Isus.

NICI UN MOTIV PENTRU LĂUDĂROȘI

25. Tuturor credincioșilor dintre Neamuri care sunt înclinați să se laude și să gândească mai presus despre ei decât ar trebui să gândească, apostolul le spune: „Dar vei zice: Ramurile (naturale) au fost tăiate, ca să fiu altoit eu. Adevărat: din cauza necredinței au fost tăiate, și tu stai în picioare prin credință. Nu te îngâmfa, ci teme-te”. (Rom. 11:19, 20). Nici un credincios dintre Neamuri nu ar trebui să se laude cu ideea că ramurile naturale au fost tăiate tocmai pentru a-i face loc lui, ca și cum Neamurile ar fi superioare evreilor. Nu era vorba despre o superioritate rasială sau o cultură superioară. Agățându-se de religie și, prin urmare, poticnindu-se în Stânca Cristos Isus și necrezând Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la El, acesta a fost motivul pentru care iudeii respinși au fost tăiați din măslinul simbolic. Așadar, singurul motiv pentru care orice ramură altoită din măslinul sălbatic stă în picioare în pomul Teocratic este credința, ascultarea și integritatea, și nu vreun merit personal deasupra evreilor. Datorită îngâmfarilor cu privire la relația lor națională exclusivă cu Dumnezeu, majoritatea națiunii a căzut. În loc de a se îngâmfa, cei dintre Neamuri ar trebui să vadă pericolul auto-admirării și ar trebui să se teamă, da, să se teamă ca

nu cumva să cadă în cursa religiei și să piardă credința și ascultarea. Nimeni nu ar trebui să se încreadă în acea înșelăciune religioasă, și anume, „Odată salvat, totdeauna salvat”.

26. „Dumnezeu nu este părtinitor”, a spus apostolul Petru la momentul în care Dumnezeu a început să viziteze Neamurile cu mesajul Împărăției și să altoiască credincioși dintre Neamuri în măslinul Teocratic. (Fapte 10:34). Prin urmare, El nu va trata diferit Neamurile care nu-și mențin integritatea și rodnicia în pom, de modul cum a tratat pe evreii naturali necredincioși. „Căci dacă Dumnezeu nu a cruțat ramurile naturale, ia seama ca nu cumva să nu te cruțe nici pe tine. Privește de aceea, bunătatea și asprimea lui Dumnezeu; față de cei ce au căzut, asprime; dar față de tine, bunătate, dacă continui în bunătatea Lui; altfel, vei fi și tu tăiat”. (Rom. 11:21, 22). Nu datorită vredniciei vreunei creaturi, ci datorită în întregime bunătății și dragostei lui Dumnezeu chemarea înaltă la Împărăție a fost deschisă Neamurilor. Și aceasta a fost pe cheltuiala evreilor care au căzut prin necredință și neascultare față de evanghelia Împărăției propovăduită de Cristos Isus. Este de datoria celor din „măslinul” Teocratic să examineze de ce asprimea lui Dumnezeu a venit peste acești evrei astfel încât să-i lase să cadă. Ei trebuie să se străduiască cu seriozitate să măsoare cerințele Teocratice pentru ca aceeași asprime divină să nu se abată asupra lor. Numai făcând acest lucru ei vor continua în această bunătate nespusă a lui Dumnezeu. Ei trebuie să rabde în integritate până la sfârșit.

27. Chiar și un credincios dintre Neamuri poate totuși să fie tăiat ca un evreu. Cum se poate un asemenea lucru? Pavel răspunde cu privire la ramurile evreiești naturale tăiate: „Și chiar și ei, dacă nu rămân în necredință, vor fi altoiți; căci Dumnezeu poate să-i altoiască. Căci dacă tu ai fost tăiat din măslinul care este prin natură sălbatic, și ai fost altoit contrar naturii într-un măslin bun; cu cât mai mult ei, care sunt ramuri naturale, vor fi altoiți în măslinul lor”. (Rom. 11:23, 24). Ramurile naturale care au fost tăiate sunt, așadar, un exemplu povățuitor pentru noi. Este imperios necesar să purtăm în permanență în inimile noastre avertismentul: „Acum toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde; și ele sunt scrise pentru învățătura noastră peste care au venit sfârșiturile lumii. De aceea cine crede că stă în picioare să ia seama ca nu cumva să cadă. Nu v-a ajuns nici o ispită decât ceea ce este comun oamenilor; dar Dumnezeu este credincios, care nu va lăsa să fiți ispitiți peste ceea ce sunteți capabili; ci împreună cu ispita va pregăti și o cale de ieșire, ca s-o puteți suporta. De aceea, iubiții mei frați, fugiți de idolatrie (religie).” (1 Cor. 10:11-14). Chiar și acum după anul 1931 d. Cr., să ne păzim!

„PLINĂTATEA NEAMURILOR”

28. A fi altoiți din nou „în măslinul lor” nu înseamnă că aceste ramuri deconectate temporar vor fi introduse din nou în comunitatea Israelului natural, organizația evreilor naturali, Israelul după trup. Acea organizație tipică a fost desființată de Cristos Isus, care a pironit legământul legii acelei organizații pe lemnul pe care a murit. Cu Cristos Isus a început Israelul spiritual. Prin vărsarea sângelui Său pentru ratificarea legământului nou, El a devenit Mijlocitorul legământului nou față de cei care au devenit Israeliți spirituali. După cum nepotul lui Avraam, Iacov, (sau Israel) a pus temeliile pentru cele douăsprezece seminții ale lui Israel, tot așa a făcut și Isus. El a ales, a învățat și a instruit pe cei doisprezece apostoli (inclusiv Pavel) pentru a fi temeliile pentru Israelul spiritual, Cristos Isus însuși fiind Temelia de bază, generală”. – Gen. 49:1, 28, 33; Efes. 2:20-22; Apoc. 21:12-14.

29. Așadar, prin intermediul legământului nou asupra sângelui lui Cristos toate ramurile stau în această organizație Teocratică; și cei ce sunt ramuri în ea alcătuiesc Israelul spiritual.

Cristos Isus, „singurul mijlocitor între Dumnezeu și oameni”, este tulpina sau trunchiul în care sunt introduse aceste ramuri. (1 Tim. 2:5, 6; Isa. 11:1-5; Zah. 3:8; 6:12). Numărul deplin al acestor Israeliti spirituali, adică, *tot* Israelul spiritual, trebuie să fie mântuit pentru împărăția cerească. Numărul predeterminat trebuie să fie atins; și în acest scop Iehova Dumnezeu și-a extins bunătatea Sa față de Neamuri și a pus înaintea celor care cred o ușă deschisă a oportunității. În acest punct misterul lui Dumnezeu a fost dezvăluit. – Efes. 3:3-8.

30. În acord cu cele de mai sus, apostolul continuă: „Căci nu vreau, fraților, să fiți în neștiință despre acest mister, ca să nu fiți înțelepți în ochii voștri; că orbirea în parte s-a întâmplat Israelului, până va intra plinătatea Neamurilor. Și în felul acesta tot Israelul va fi mântuit; după cum este scris: Eliberatorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov”. (Rom. 11:25, 26). Când a scris corintenilor, Pavel a atras atenția asupra faptului referitor la orbirea evreilor, spunând: „Dar mințile lor au fost orbite; căci până în această zi rămâne același vâl neridicat la citirea vechiului testament (vechiului legământ); vâl care este desființat în Cristos. Dar chiar și până în această zi, când se citește Moise, vâlul este pe inima lor”. (2 Cor. 3:14, 15). Dar această orbire nu a cuprins tot Israelul natural, pentru că este scris: „Israelul nu a obținut ceea ce căuta; dar alegerea (rămășița selectată prin harul lui Dumnezeu) a obținut, iar ceilalți au fost orbiți”. V Rom. 11:7.

31. Această orbire a majorității Israelului natural a dus la dezvăluirea misterului. Misterul nu este acea „doctrină religioasă a restaurării viitoare a evreilor, care nu este deplin cunoscută în sine, și necunoscută deloc cu privire la timpul când va avea loc”. (Clarke). Misterul sau partea scopului lui Dumnezeu care a fost ținut secret chiar și față de evrei până când Dumnezeu a revărsat spiritul peste sutașul italian Corneliu în prezența lui Petru, a fost că credincioșii dintre neamuri ar trebui să fie primiți în și să facă parte din Israelul spiritual. Misterul a fost că astfel de credincioși dintre Neamuri ar trebui să fie altoiți ca ramuri în măslinul simbolic și astfel să fie puși pe calea pentru un loc în împărăția cerească. „Misterul care a fost ținut ascuns din veacuri și din generații, dar acum a fost dezvăluit sfinților Săi, cărora Dumnezeu le va face cunoscută care este bogăția slavei acestui secret printre Neamuri; care este Cristos în voi, nădejdea slavei”. (Col. 1:26, 27). Astfel, la altoirea Păgânului Corneliu în măslinul simbolic, Dumnezeu a început să facă cunoscut celor consacrați ai Lui „care este bogăția glorioasă a acestui secret sacru printre națiuni”. – *Rotherham*.

32. Dacă orbirea ar fi afectat o parte a Israelului natural, atunci nu ar fi fost dată oportunitatea ca neamurile să vină. În acel caz familia împărătească a Mai Marelui Avraam ar fi fost alcătuită în întregime din israeliti naturali. Alungarea ignoranței cu privire la acest punct ar trebui să-i împiedice pe credincioșii dintre Neamuri să devină încrezuți și îngâmfați și să privească lucrurile ca desfășurându-se într-un curs normal. Problema este extraordinară. Mai mult, orbirea lui Israel urma să continue asupra majorității națiunii până urma să intre plinătatea Neamurilor. Expresia „plinătatea Neamurilor”, nu trebuie confundată cu expresia lui Isus, „până se vor împlini vremurile neamurilor”. (Luca 21:24). „Vremurile neamurilor” se referă la perioada de timp pe care Dumnezeu a permis-o puterilor conducătoare ale neamurilor să stăpânească fără întrerupere din partea împărăției cerești. Ele au început în 607 î. Cr. și s-au terminat în 1914 d. Cr., anul când a izbucnit Primul Război Mondial. Pe de altă parte, „plinătatea Neamurilor” se referă la numărul deplin al Neamurilor care urmează să fie altoiți în măslinul simbolic pentru a ocupa locurile tuturor ramurilor tăiate. La Romani 11:12 apostolul se referă la „plinătatea” israeliților naturali aduși înăuntru; dar plinătatea lor nu este destul de mare pentru a alcătui cei 144 000 de asociați ai

lui Cristos, Sămânța lui Avraam. Prin urmare, plinătatea Neamurilor este necesară pentru a completa membrii trupului lui Cristos.

33. Care este, atunci, consecința intrării plinătății Neamurilor? Aceasta: Toți cei din Israelul spiritual, clasa Împărăției, vor fi salvați; și astfel, numele lui Iehova va fi justificat și Satan va fi dovedit un mincinos prin faptul că s-a lăudat că poate să împiedice această realizare. Observați că apostolul, după ce vorbește despre intrarea deplină a Neamurilor, nu spune; „Și *după aceea* tot Israelul va fi salvat”. În schimb, el spune „Și astfel”, adică, în felul acesta, „tot Israelul va fi salvat”. Iehova Dumnezeu va salva numărul deplin predeterminat al Israelului spiritual, chiar dacă Satan Diavolul luptă împotriva. Când plinătatea Neamurilor este făcută sigură în „măslinul” organizației Teocratice a lui Iehova, atunci evreii naturali vor pierde oportunitatea pentru „așa de mare mântuire” pentru împărăția cerească. Aceasta a fost mântuirea pentru care apostolul Pavel s-a rugat ca ei s-o împărtășească. – Rom. 10:1.

34. Toate faptele și Scripturile sunt împotriva ideii religioase că tot Israelul *natural* care încă va fi salvat într-un timp indefinit în viitor să marcheze apropierea celei de-a doua veniri a lui Cristos. Cristos Isus a venit deja în 1914 în autoritatea Lui ca Împărat în Guvernul Teocratic al lui Iehova; și în 1918 El a venit la templu pentru judecata casei lui Dumnezeu. Faptele din acele vremi, împlinind profeția Scripturii, dovedesc venirea Lui ca Spirit în „imaginea” persoanei Tatălui Lui. Totuși nici o întoarcere în masă din partea evreilor naturali la Cristos nu a avut loc, nici înainte de venirea Lui în Împărăție și la templu, și nici de la această venire. Aceasta, în ciuda celei mai mari proclamări de către martorii lui Iehova a evangheliei Împărăției în America, Europa și în Commonwealth-ul Britanic din 1914, și în special față de evrei din și după 1926. Este contrar Bibliei să așteptăm ca, după ce a venit plinătatea Neamurilor în „măslinul” Teocratic ca Israeliți spirituali, Iehova Dumnezeu va începe să arate respect persoanelor și că prin mijloace misterioase El va determina convertirea în masă a tuturor evreilor din prezent, și apoi îi va face o națiune extraordinară pe pământ de atunci încolo.

35. Isus a profetizat despre sfârșitul lumii și judecata pe care o va conduce El. Dar El nu spune nimic despre separarea evreilor naturali și despre facerea lor o națiune favorită distinctă de și superioară națiunilor Neamurilor. Profetia lui Isus spune că El va separa națiunile ca „oi” și „capre”. „Oile” pe care El le pune la dreapta Sa pentru viață veșnică pe pământ sub Împărăție, vor fi acei care arată bunăvoință față de El ca Împărat făcând binele pentru cei mai neînsemnați frați ai Săi, adică, Israeliții spirituali, asociați cu El ca Sămânța lui Avraam. (Mat. 25:31-46). După ce cei 144 000 de asociați ai Lui au fost sigilați ca membrii în Împărăție, adică, după ce „plinătatea Neamurilor” a intrat, atunci, cum arată Apocalipsa 7:1-10, „celelalte oi” ale Domnului ies din toate națiunile, semințiile, popoarele, și limbile și iau o poziție fermă pentru Iehova ca Suveran Universal și pentru Mielul Său, Cristos Isus, ca Împăratul uns al Lui. Aceasta înseamnă că aceste „alte oi” care vor alcătui acea „mare mulțime” de persoane binevoitoare față de Iehova și Împăratul Lui vor ieși dintre evreii naturali și din alte popoare. Cei care vorbesc limbile Idișă sau Sefardica sau Ebraica originală din Palestina nu vor primi un loc deosebit, separat și distinct, ca și cum ar fi rezervat special. Ei vor trebui să-și ia, și unii își iau și acum, locurile lor printre rândurile „mulțimii mari” fără părtinire și sunt astfel uniți cu toți ceilalți care-l laudă și slujesc pe Iehova și pe Împăratul Său întronat. Din 1931, aceste „celelalte oi” au fost evidențiate în mod special, ceea ce arată că „plinătatea Neamurilor” a venit în „măslinul” spiritual.

DUȘMANII ȘI CEI IUBIȚI

36. Revenim la cuvintele apostolului: „Și astfel tot Israelul va fi mântuit; după cum este scris: Eliberatorul va ieși din Sion, și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov; căci acesta este legământul Meu cu ei, când le voi îndepărta păcatele”. (Rom. 11:26, 27). Aceste cuvinte arată în continuare că Israelul spiritual este acela care va fi mântuit. Apostolul citează din ceea ce este scris la Isaia 59:20, 21, și la Isaia 27:9 (Versiunea Greacă *Septuaginta*). Fără îndoială că el a făcut referire și la Ieremia 31:33, 34. În aceste profeții se vorbește despre legământul nou. Legământul nou a fost făcut prin sângele lui Cristos, nu cu națiunea evreiască care L-a respins, ci cu și în numele Israelului spiritual. Rămășița de evrei credincioși, fiind luați în legământul nou, și-au menținut locurile lor în „măslinul” Teocratic; dar restul națiunii evreiești a fost tăiat. Prin același legământ nou credincioșii dintre Neamuri sunt altoiți în „măslin”. Ei sunt unși cu spiritul lui Dumnezeu ca martori și propovăduitori și co-moștenitori cu Împăratul Cristos Isus. Dar când Cristos Isus a venit la templu pentru judecată în 1918, care era în timpul Primului Război Mondial, El a găsit pe Diavolul și agenții lui pământești încercând să provoace distrugerea acestor urmași consacrați, atât din punct de vedere spiritual, cât și fizic. Prin judecățile adevărului și a serviciului divin, și prin spiritul de la Dumnezeu, Eliberatorul Cristos Isus a izgonit fărădelegile urmelor religiei dintre ei. El i-a eliberat de puterea dușmanilor religios-politici. El i-a curățat de la comiterea păcatelor religiei, și i-a întors la închinarea curată a lui Dumnezeu Tatăl.

37. Astfel, Eliberatorul a ieșit din Sion, organizația împărătească a lui Iehova, și a făcut această lucrare de curățire, de eliberare față de Iacov, adică, Israelii spirituali, care, ca și *Iacov* din vechime, moștenesc promisiunea. La venirea Lui la templu, Cristos Isus recuperează doar o rămășiță a acestor Israelii spirituali, ca și rămășița evreiască din zilele apostolului Pavel. Dat fiind faptul că Eliberatorul Isus Cristos a ieșit din Sion și a venit la templu pentru judecată, nu mai este timp acum ca Israelii spirituali și „celelalte oi” să mai aibă de-a face cu religia. Obligația care le revine și care este de o importanță imediată, prezentă, este de a propovădui evanghelia Împărăției.

38. Apostolul continuă: „În ce privește evanghelia, ei sunt dușmani pentru binele vostru; dar în ce privește alegerea, ei sunt iubiți din pricina părinților lor. Fiindcă darurile și chemarea lui Dumnezeu nu sunt lucruri de care să-i pară rău”. (Rom. 11:28, 29). Cu siguranță, astăzi, credinciosul dintre Neamuri nu are nici un resentiment față de evreii naturali pentru că aceștia au ațâțat pe dușmani împotriva evangheliei Împărăției. De ce nu? Pentru că acest credincios dintre Neamuri vede că pasul lor greșit a avut un rezultat bun pentru Neamuri cărora le-a fost propovăduită evanghelia și care au acceptat-o și au acționat ca atare. Așadar, faptul că Dumnezeu i-a tratat pe acești evrei naturali necredincioși ca dușmani datorită împotrivirii lor față de evanghelia a adus un beneficiu credincioșilor ne-evrei.

39. Dar ce se întâmplă cu rămășița credincioasă evreiască, pe care apostolul o numește o „rămășiță după alegerea harului”, adică „alegerea” care a obținut privilegiile Împărăției? Acești membri ai rămășiței selectate sunt iubiți din pricina strămoșilor lor Avraam, Isaac și Iacov. Faptul că ei au fost din națiunea evreiască care s-a făcut dușmană a evangheliei nu a prejudiciat cazul acestei rămășițe. Deoarece acești membri ai rămășiței au arătat credința și ascultarea acelor strămoși și astfel s-au dovedit a fi descendenți adevărați ai lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeu și-a arătat dragostea față de ei prin împlinirea legământului avraamic față de ei. Astfel lui Dumnezeu nu i-a părut rău că l-a chemat pe Avraam, și nici că a oferit darurile și binecuvântările Sale descendenților naturali ai lui Avraam prin Isaac și prin Iacov.

40. Deoarece darurile grațioase și chemarea lui Dumnezeu nu sunt lucruri de care să-i pară rău, apostolul arată cum funcționează acest fapt, spunând: „În plus, după cum și voi altădată nu ați ascultat de Dumnezeu, dar acum ați obținut îndurare prin neascultarea lor, tot așa, acum, aceștia nu au ascultat ca să obțină îndurare prin îndurarea voastră. Căci Dumnezeu i-a închis pe toți în neascultare, ca să arate îndurare tuturor”. (Rom. 11:30-32, *Diaglott*). Cu alte cuvinte, acei indivizi care au mers împreună cu națiunea evreiască neascultătoare, necredincioasă, aveau totuși o oportunitate de a se împărtăși din aceeași îndurare ca și Neamurile. Neamurile nu-L ascultaseră pe Dumnezeu și totuși unii din ei s-au pocăit, s-au întors la Iehova când au auzit despre îndurarea Sa prin Cristos, și li s-a arătat îndurarea Lui prin faptul că au fost altoiți în „măslinul” Teocratic. Acesta a fost rezultatul cursului neascultător al națiunii evreiești.

41. Din moment ce evreii intraseră într-o stare de neascultare și, prin urmare, au fost tăiați din „măslin”, faptul că Dumnezeu a arătat anterior îndurare față de Neamuri, care nu erau niciodată atașați de pom, face potrivit ca El să arate acelor „ramuri” evreiești deconectate același gen de îndurare așa cum a arătat-o vouă. Nu Neamurile instalate sunt cei care arată îndurare față de evreii tăiați, ci Dumnezeu este acela care arată față de acești evrei aceeași îndurare pe care o arată acum Neamurilor, prin Cristos Isus. El poate să facă acest lucru într-un mod drept, pentru că El a închis atât pe evrei cât și pe Neamuri în același nivel de neascultare. Din moment ce El nu a mai arătat respect față de evreii naturali, tot așa și acum El nu ar trebui să arate nici o prejudecată față de ei ca în favoarea Neamurilor. Toți deopotrivă au nevoie de îndurarea Sa prin Cristos; și toți, atât evrei cât și Neamuri, pot avea îndurarea lui Dumnezeu arătată față de ei dacă nu rămân în neascultarea lor.

42. Cine poate protesta împotriva acestui scop divin? Cine poate spune că el este un caz de favoritism sau de prejudecată? Cine poate să dicteze lui Dumnezeu în această privință sau să găsească ceva pentru a-L corecta? Faptul că apostolul a văzut foarte clar acest scop cu ochiul înțelepciunii, nu e de mirare că el a izbucnit cu exclamația de venerație și admirație: „O adâncul înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de necuprinse sunt căile Sale! Căci cine a cunoscut mintea Domnului (Iehova Dumnezeu)? Sau cine a fost sfătuitorul Lui? Sau cine i-a dat primul ca să trebuiască să fie răsplătit? Căci de la El, și prin El, și pentru El, sunt toate lucrurile; a Lui să fie gloria pentru totdeauna. Amin”. (Rom. 11:33-36).

43. În toată lucrarea descrisă mai sus a scopului lui Dumnezeu cu privire la legământul avraamic, nici o făptură din cer sau de pe pământ nu l-a condus și nici nu i-a dat vreun sfat. Ce înțelepciune și cunoștință a arătat El cu privire la rezolvarea situației pentru ca să-și poată justifica scopul Său cu succes! Cine ar fi putut cerceta dinainte cursul pe care-l va lua Dumnezeu sau judecățile și deciziile pe care le va adopta? În toate acestea, El nu a datorat nimica nimănui, astfel încât nimeni să nu aibă vreo pretenție de la El. De la El vine totul pentru făpturile care au nevoie de îndurare. Totul este realizat prin El și de către singurul Său Fiu, Sămânța lui Avraam. Totul se face din pricina numelui Său spre slava Lui și spre justificarea Sa pentru tot timpul. Nu rămâne loc pentru făpturi, cele care primesc din bunătatea și îndurarea Sa, să devină impetuoși, încrezuți sau aroganți. Însă mărturisind întreaga noastră dependență de El prin Împăratul Său Isus Cristos, noi ne unim cu apostolul să spunem din toată inima: „Slavă Lui pentru totdeauna! Amin”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce aduce Iehova acum la îndeplinire? și ce înseamnă aceasta potrivit legământului său?
2. (a) Cum se aplică binecuvântarea prezisă în legământ, și de ce?
3. În ce sens a fost sămânța nenumărabilă?
4. De ce se vorbește despre cei 144 000 în mod simbolic ca luați din „toate triburile copiilor lui Israel”? și care este lucrul determinant care contează în a fi ca aceștia?
5. (a) Ce se înțelege prin posedarea porților dușmanilor de către Sămânța lui Avraam? (b) La binecuvântarea cui va duce aceasta?
6. Ce avertisment și anunț ar trebui dat tuturor oamenilor care așteaptă binecuvântări sub Regat?
7. De ce se credeau evreii că sunt sămânța promisă a lui Avraam? și ce nu au înțeles ei, chiar și când au fost avertizați de Ioan Botezătorul?
8. (a) Cum s-a împlinit de fapt ceea ce a avertizat Ioan? (b) Cine a fost făcut apostol pentru Neamuri, și ce a spus el despre „slujba” sa?
- 9, 10. (a) Din ce seminție era Pavel? (b) Cum și de ce „și-a lăudat” slujba ca apostol al Neamurilor?
11. (a) Potrivit următoarelor cuvinte ale lui Pavel, ce întrebări continuă religioniștii să susțină? (b) A fost lepădat tot Israelul, și a fost împăcată toată lumea astfel?
12. Cine beneficiază prin „primirea” evreilor? și cum înseamnă acest lucru „viață din morți”?
13. Cum știm că acest lucru nu înseamnă o înviere a morților din morminte?
14. (a) „Dacă rădăcina este sfântă”, de ce nu a însemnat acest lucru că toți evreii au fost sfinți și consacrați? (b) Cum au fost, așadar, „ramurile” sfinte, ca și rădăcina?
15. (a) Care a fost legea lui Dumnezeu cu privire la un pom fructifer, și care a fost așteptarea potrivită cu privire la el? (b) Ca ramuri naturale, pe cine văd evreii ca rădăcină a lor?
16. Cine este rădăcina și butucul adevăratului „măslin”, și de ce?
17. Cine sunt, așadar, „ramurile de măslin”, și în ce stare trebuie să fie ele?
- 18,19. (a) Ce a fost făcut cu unele din ramurile naturale? (b) Cum se poate una ca asta, dacă rădăcina este Iehova Dumnezeu și nu Avraam?
20. (a) Ce legătură cu Iehova și ce prioritate de statut arată mai departe că ei au fost ramuri naturale în pom? (b) Cât de sigură a fost poziția lor, și ce ilustrează, așadar, „ramurile”?
21. Ce fapt grav accentuează cele de mai sus? și nu au Neamurile acceptate nici un motiv să se mândrească față de evreii respinși?
22. Ce privilegii au fost luate de la evreii necredincioși, și cum a ținut o rămășiță la poziția ei?
23. De ce a altoit Iehova orice fel de ramuri după ce ramurile necredincioase au fost rupte? și care afirmație a religioniștilor s-a dovedit a fi greșită?
24. Cu ce sunt asemănat Neamurile credincioase, și de ce nu au ele nici un motiv să se laude cu privire la beneficii?
25. De ce nu a fost tăiată nicio ramură în mod specific pentru ca ramurile dintre Neamuri să fie altoite? și de ce nu au motiv să se teamă aceste Neamuri?
26. De ce nu va trata Dumnezeu diferit Neamurile necredincioase de ramurile naturale? și având în vedere asprimea și bunătatea divină ce se cuvine să facă credincioșii dintre Neamuri?
27. Cum poate o persoană din Neamuri altoită să fie înfrântă de un evreu? și ce sfat ar trebui pus la inimă, așadar, chiar din 1931?
28. De ce altoirea din nou a unei ramuri naturale nu putea să însemne a fi introdus din nou în bogăția comună a Israelului spiritual?
29. (a) Prin ce aranjament stă cineva în organizația Teocratică, și ce națiune sfântă constituie ei? (b) Câți de mulți dintre ei trebuie salvați?
30. Ce orbire a cuprins pe israeliții naturali? și de ce nu pe toți?
31. (a) Care este viziunea religioasă a tainei despre care se vorbește aici? (b) Ce este de fapt taina, și când a fost dezvăluită?

32. (a) De ce, aşadar, nu ar trebui să fie ignoraţi credincioşii dintre Neamuri cu privire la această taină? (b) De ce nu trebuie confundată plinătatea Neamurilor cu „timpurile Neamurilor”?
33. Care este, aşadar, consecinţa realizării plinătăţii Neamurilor, şi cu aceasta, ce oportunitate se iveşte pentru evreii naturali?
34. Ce fapte dovedesc acum că nu tot Israelul natural urmează să fie salvat pentru a marca a doua venire a Cristosului Mesia?
35. (a) Ce parabolă cu privire la sfârşitul lumi arată mai departe că naţiunea evreiască nu va fi astfel diferenţiată? (b) Ce arată profeţia cu privire la „mulţimea mare” despre orice poziţie distinctă pentru evrei? şi ce urma să indice că plinătatea Neamurilor a sosit?
36. (a) În ceea ce priveşte salvarea întregului Israel, ce profeţii citează Pavel şi la ce legământ par să se refere acestea? Când a venit Izbăvitorul, şi cum a îndepărtat nelegiuirea?
37. (a) Cine este, aşadar, Iacov de la care este îndepărtată nelegiuirea? (b) Ce obligaţie este de acum încolo asupra acestora?
38. De ce nu are un credincios dintre Neamuri nici un sentiment dur împotriva evreilor fiindcă naţiunea lor a întors pe duşmani împotriva evangheliei?
39. (a) În ce sens sunt ei „iubiţi din pricina părinţilor”? (b) De ce nu există motive pentru pocăinţă din partea lui Dumnezeu cu privire la darurile şi chemările lui în această privinţă?
40. Ce milă a fost arătată Neamurilor în această chestiune? şi este încă deschisă această milă pentru evreii necredincioşi din prezent?
41. De ce poate Dumnezeu să arate această milă faţă de ramurile naturale tăiate?
42. Privind toată chestiunea cu ochiul înţelegerii, cu ce exclamaţie izbucneşte apostolul Pavel?
43. Ce observaţii facem noi înşine cu privire la realizarea scopului lui Dumnezeu descris mai sus? şi în ce expresie finală ne unim cu apostolul?

LUCRAREA ÎMPĂRĂŢIEI

Cititorii *Turnului de Veghere* apreciază acum faptul că GUVERNUL TEOCRATIC funcţionează pe pământ în măsura în care îi priveşte pe cei care sunt consacraţi lui Iehova. Atât rămăşiţa unsă, cât şi Ionadabii au privilegiul, prin harul Domnului, să participe la suportarea cheltuielilor legitime pentru continuarea lucrării Împărăţiei. Contribuţiile făcute direct Societăţii Tractatelor şi Turnului de Veghere, la Columbia Heights 124, Brooklyn, 2, N.Y., vor fi o asigurare pentru ei că banii vor fi folosiţi în cel mai bun mod pentru promovarea intereselor Împărăţiei.

Acest anunţ nu este o solicitare de bani, ci un memento (o reamintire) pentru toţi cei care au dorinţa să sprijine împărăţia lui Iehova că este bine să-şi ia măsuri dinainte pentru a participa în lucrare şi să facă acest lucru prin punerea deoparte a unei sume specifice în fiecare săptămână după binecuvântarea pe care o dă Domnul din punct de vedere financiar. Scopul Societăţii Tractatelor şi Turnului de Veghere este de a folosi banii donaţi în cel mai econom mod posibil pentru a face cunoscut numele lui Iehova şi împărăţia Lui. Informarea dinainte cu privire la suma probabilă care va fi donată în timpul anului de cei ce sunt interesaţi ne dă posibilitatea să planificăm lucrarea şi cheltuielile legate de aceasta. Sugerăm, aşadar, ca la primirea acestui număr al *Turnului de Veghere* să trimiteţi o carte poştală Societăţii şi să păstraţi o copie a acesteia ca o reamintire pentru dumneavoastră cu privire la suma pe care aţi promis-o şi să trimiteţi imediat cartea poştală la Societate. Nu scrieţi nimic altceva pe carte decât următorul text:

Prin harul Domnului nădăjduiesc să pot contribui la lucrarea de vestire a împărăției lui Iehova în timpul anului următor cu suma depe care o voi trimite în suma aceasta și la momentul favorabil pentru mine după cum mă va binecuvânta Domnul.

Semnat.....

Trimiteti cartea poștală la adresa:

Watch Tower Bible & Tract Society
Treasurer's Office
124 Columbia Heights
Brooklyn 2, New York.

Cei care locuiesc în afara Statelor Unite și care doresc să participe cu contribuții pentru această lucrare, vă rugăm să trimiteti scrisorile sau cărțile la sediul Societății în țara în care locuiți.

Luați în considerare nevoia noastră de a fi călăuziți de Domnul și aduceți problema înaintea tronului harului ceresc pentru ca banii donați să fie folosiți în cel mai bun mod pentru vestirea Împărăției.

OAMENII DESPRE CARE AU CÂNTAT ÎNGERII

Vă aduceți aminte de momentul în care Domnul Dumnezeu a trimis pe îngerul Său autorizat în apropierea pământului, care a anunțat acolo în auzul oamenilor nașterea lui Isus, Salvatorul omenirii? Acolo, a însoțit pe acel mesager din cer o „mulțime de oaste cerească”. Imediat după anunțul angelic al nașterii lui Isus, acea mulțime a cântat un imn minunat care a răsunat pe pământ de atunci până acum. În timp ce mulțimea cânta laudele Atotputernicului Dumnezeu, acea oaste s-a auzit spunând: „Glorie în înălțimi, lui Dumnezeu și pe pământ pace, printre oamenii bunăvoinei”. Aceasta este conform cu traducerea lui Rotherham din Luca 2:14. Alți traducători redau acest text după cum urmează: „Glorie lui Dumnezeu în înălțimi, și pe pământ pace printre oamenii în care El își găsește plăcerea”. (*Ver. Stand. Amer.*). „Glorie lui Dumnezeu în cerurile prea înalte, și pe pământ pace printre oamenii care-I sunt pe plac!” (*Weymouth*). „Glorie lui Dumnezeu în locurile prea înalte; și pe pământ pace pentru oamenii cu bunăvoință. – *Douay Catholic*

Acel mesaj divin proclamat din înălțimi dovedește dincolo de orice îndoială că Dumnezeu va avea pe pământ o clasă de făpturi umane care sunt binevoitori față de Dumnezeu și Cristosul Său, și că aceste făpturi umane vor avea pace și prosperitate veșnică. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu este binevoitor față de toți oamenii de pe pământ, așa cum religioniștii au explicat deseori textul; ci înseamnă pace printre acei oameni de pe pământ care sunt binevoitori față de Iehova Dumnezeu și Cristos Isus. Este în avantajul acestora că marea jertfă de răscumpărare este asigurată de Iehova Dumnezeu prin Mielul Său preaiubit, Isus Cristos.

Astăzi pământul este plin de ceartă și printre națiuni nu este pace. În fiecare țară egoismul extrem predomină, iar criminalitatea și răutatea profundă sunt în floare. Toate organizațiile lumesti sunt egoiste și se complac în nelegiuire, și aceasta include fiecare organizație religioasă, sectă sau cult de pe pământ. Din cuvântul sigur al profeției lui Dumnezeu, și din faptele fizice de necontestat, știm că organizațiile extrem de egoiste și rele controlează pământul și în curând aceste organizații rele vor înceta pentru totdeauna într-un timp de necaz mare așa cum omenirea nu a

văzut și nu și-a imaginat niciodată. Acest necaz va fi adus asupra organizațiilor rele și egoiste de către Iehova Dumnezeu, pentru a scăpa universul de orice nelegiuire.

Scripturile și faptele mai arată că dincolo de orice îndoială, din mijlocul aceluia necaz mare va ieși o mulțime de „oameni ai bunăvoinei”, și că această mulțime de oameni binevoitori față de Dumnezeu și Împărăția Sa a devenit deja evidentă și înaintează cântând lauda lui Iehova Dumnezeu spunând: „Mântuirea (să fie atribuită) Dumnezeului nostru care șade pe tron, și Mielului.” (Apoc. 7:9, 10). Această mulțime este formată din cei ce-L recunosc pe Iehova ca Dumnezeu adevărat și atotputernic, și pe Cristos Isus ca Împăratul Său uns și ca singura nădejde a popoarelor și națiunilor pământului. Cunoștința despre scopul lui Iehova pentru cei cu bunăvoință este de o importanță vitală. Silința în obținerea acelei cunoștințe ar trebuie să fie exercitată de toți oamenii cu bunăvoință, pentru că acum este privilegiul acestora să învețe despre scopurile lui Dumnezeu. Cei care fac acest lucru la timpul hotărât vor umple pământul cu lauda lui Iehova și împărăția Lui și vor intra în plinătatea păcii, prosperității și a bogățiilor care sunt dincolo de cele mai dragi visuri ale omului natural.

În cuvântul infailibil al lui Dumnezeu sunt scrise aceste adevăruri răsunătoare: „Căci dacă prin greșeala unui singur om [a lui Adam] moartea a domnit prin el singur, cu atât mai mult cei ce primesc din belșug din har și din darul neprihănirii vor domni în viață, prin unul singur, Isus Cristos. De aceea, după cum prin greșeala unuia singur [Adam] a venit condamnarea peste toți oamenii, tot așa prin neprihănirea unuia singur [Isus Cristos] a venit darul fără plată peste toți oamenii pentru îndreptățirea vieții. Căci după cum prin neascultarea unui singur om [Adam] mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea unuia singur [Isus Cristos] mulți vor fi făcuți neprihăniți.” (Rom. 5:17-19). „Isus... a fost făcut puțin mai prejos decât îngerii din pricina suferinței morții,...pentru ca El, prin harul lui Dumnezeu, să guste moartea pentru fiecare om”. – Evr. 2:9.

Aceste scripturi arată că valoarea jertfei lui Isus Cristos este pusă la dispoziția oricărui om care va dobândi cunoștința despre scopul grațios al lui Iehova și care va face apoi voia lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, moartea lui Isus ca preț de răscumpărare va fi disponibilă pentru orice faptură umană, cu condiția ca ea să creadă în Domnul Isus Cristos și Tatăl Său Iehova și să-L slujească pe Dumnezeu cu credincioșie. Cei care refuză Cuvântul lui Dumnezeu nu pot, desigur, să primească beneficiul jertfei de răscumpărare. Ar fi total nepotrivit ca Dumnezeu să extindă beneficiile jertfei de răscumpărare la cei ce fac răul în mod intenționat. Pe cei care au fost așa, și care au refuzat, prin urmare, să se folosească de cunoștința Cuvântului lui Dumnezeu și să-L asculte, Iehova declară în mod explicit că-i va distruge. „DOMNUL păzește pe toți cei ce-L iubesc; dar pe toți cei răi El îi va distruge”. (Ps. 145:20). Devine evident dintr-odată că, dacă ar primi bogățiile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru omenire, ei trebuie să-L cunoască pe Iehova, trebuie să-L cunoască pe Cristos Isus, și trebuie să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu, și apoi trebuie să-și dovedească dragostea lor pentru Dumnezeu și Cristos prin ascultare. Dumnezeu a creat pământul ca oamenii să-l locuiască, și El nu l-a făcut în zadar; și aceasta este o dovadă concludentă că locul reședinței veșnice pentru oamenii care ascultă de Domnul va fi pe pământ. (Isa. 45:12, 18). A sosit timpul când toate persoanele cu bunăvoință de pe pământ pot să câștige cunoștința dorită a scopului lui Iehova, prin Împărăție, bogățiile care vin din cer.

Timp de mai multe secole națiunea Israelului s-a bucurat în mod exclusiv de bogățiile bunătații lui Iehova. Din ziua în care El i-a scos pe israeliți prin mâna lui Moise din Egipt și până la sfârșitul domniei împăratului Zedechia la Ierusalim, în anul 607 î. Cr., israeliții au fost poporul special al lui Dumnezeu, ales pentru un scop. Cu acel popor Dumnezeu a încheiat un legământ; și

dacă ei ar fi fost păzitori credincioși ai legământului, El ar fi luat din Israel în întregime clasa „împărăției cerurilor” care va domni cu Cristos Isus în împărăția lui Dumnezeu. Devenind necredincioși, Israelii au fost lepădați ca națiune. În timpul în care Israelii erau în favoarea lui Dumnezeu, El i-a folosit să facă multe ilustrații profetice, prezicând lucruri mai mari care vor avea loc în viitor, lucruri referitoare la Împărăția Sa sub Cristos și referitoare la binecuvântările pe care oamenii cu bunăvoință urmează să le primească de la și prin acea împărăție. Prin mâna lui Moise, ca mijlocitor, Iehova Dumnezeu a dat israeliților legea Sa scrisă; și Scripturile inspirate raportează faptul că „legea a fost o umbră a lucrurilor bune viitoare”. (Evr. 10:1). Lucrurile multe pe care israeliții le-au făcut când erau sub favoarea lui Dumnezeu și lucrurile pe care le-au făcut alții în legătură cu israeliții au prefigurat lucruri care se vor întâmpla la sfârșitul lumii, unde suntem acum noi. (1 Cor. 10:11). Sfârșitul lumii fiind venit, și acele imagini profetice sau drame fiind clarificate prin harul lui Dumnezeu, cei care sunt devotați lui Dumnezeu pot să vadă și să înțeleagă semnificația acestora și astfel să descopere scopul lui Dumnezeu.

Cum am arătat în numerele anterioare ale *Turnului de Veghere*, printre multele ilustrații profetice ale Bibliei este și aceea a lui Iehu, împăratul uns al împărăției lui Israel. În câteva scene ale acelei drame profetice a apărut omul numit „Ionadab”, Ionadab care a fost invitat de Iehu să urce la el în car. Acea dramă profetică ajută pe cei care au acum credință în Dumnezeu și în Cuvântul Lui să localizeze pe „oamenii cu bunăvoință” care sunt pe pământ în prezent și cărora li se aplică acum mesajul transmis de oastea îngerească la nașterea lui Isus. Scena pe care o privim acum este aceea după ce Ionadab se urcase în car cu împăratul Iehu, ca tovarăș al lui.

Însoțit de Ionadab, Iehu a plecat spre capitală, Samaria, „Și când a ajuns în Samaria, a ucis pe toți cei rămași din Ahab în Samaria, până când îl distrusese, după cuvântul DOMNULUI, pe care l-a vorbit lui Ilie”. (2 Împ. 10:17). Apoi Iehu s-a pregătit pentru o curățire a tuturor liderilor închinării demonice din toată împărăția lui Israel. Faptul că Ionadab a fost cu Iehu în această însărcinare de la Dumnezeu arată că Ionadab mărturisea astfel împotriva Diavolului și pentru Iehova, și acest fapt ilustrează că Ionadabii din ziua de azi, prin cursul lor curajos și îndrăzneț, mărturisesc numele lui Iehova Dumnezeu și împărăția Lui. Ei sunt acea împărăție care aduce „glorie lui Dumnezeu în locurile prea înalte” prin justificarea numelui Său la bătălia Armagedonului.

Împăratul Iehu a folosit o strategie astfel încât să adune pe toți preoții lui Baal sau pe închinătorii diavolului într-un singur loc, și acolo să se scape de ei. Să cităm raportul: „Și Iehu a adunat toți oamenii laolaltă, și le-a zis: Ahab a slujit pe Baal puțin; dar Iehu îl va sluji mult. De aceea, acum chemați la mine pe toți profeții lui Baal, pe toți slujitorii lui, și pe toți preoții lui; nici unul să nu lipsească; căci vreau să aduc o jertfă mare lui Baal; oricine va lipsi va muri. Dar Iehu a lucrat cu viclenie, cu intenția să distrugă pe toți închinătorii lui Baal. Și Iehu a spus: Proclamați o adunare solemnă pentru Baal. Și ei au proclamat-o. Și Iehu a trimis prin tot Israelul; și au venit toți închinătorii lui Baal, astfel că nu era nici unul care să nu fi venit. Și au intrat în casa lui Baal; și casa lui Baal era plină de la un capăt la celălalt. Și el a spus celui care era numit peste odaia cu veșminte: Adu veșminte pentru toți închinătorii lui Baal. Și el le-a adus veșminte”. – 2 Împ. 10:18-22.

Fiți atenți acum cu privire la cine îl însoțește pe împăratul Iehu în înfăptuirea acestei strategii, așa cum arată raportul: „Și Iehu a intrat, cu Ionadab, fiul lui Recab, în casa lui Baal; și a spus închinătorilor lui Baal: Căutați, și vedeți să nu fie aici cu voi nici unul din slujitorii lui Iehova, ci numai închinătorii lui Baal. Și ei au intrat să aducă jertfe și arderi de tot. Iehu pusese afară optzeci de oameni și le spusese: Dacă vreunul din oamenii pe care îi dau în mâinile voastre va

scăpa, cel care îl lasă să scape, va răspunde de viața lui cu a sa. De îndată ce terminase de adus arderea de tot, Iehu a spus gărzilor și căpeteniilor: Intrați, și ucideți-i; unul să nu iasă. Și i-au lovit cu ascuțișul sabiei, și gărzile și căpeteniile i-au aruncat, și au mers până la orașul casei lui Baal. Și au scos afară stâlpii care erau în casa lui Baal, și i-au ars. Și au sfărâmat stâlpul lui Baal, și au sfărâmat casa lui Baal, și au făcut-o o groapă de gunoi, până în această zi (zi în care a fost scris acest raport). Astfel, Iehu a distrus pe Baal din mijlocul Israelului”. – 2 Împ. 10:23-28, *Ver. Stand. Amer.*

Însărcinarea dată de Dumnezeu lui Iehu de a distruge baalismul arată că religia, care este demonism, este o urâciune înaintea lui Iehova Dumnezeu. Este clar că ipocrizia în numele Domnului, așa cum este practică de Ierarhia romano-catolică și de alți religioniști, este o urâciune mare înaintea lui Iehova. Când împăratul Iehu a intrat în casa lui Baal, însoțit de Ionadab, acest fapt s-a dovedit a fi o mărturie din partea lui Ionadab că el era împotriva religiei sau a închinării la demoni și că era de partea lui Iehova. Tot așa în prezent, când oamenii cu bunăvoință nu iau în considerare asocierile lor religioase anterioare și se asociază în mod deschis cu membrii rămășiței unse a lui Iehova și le dau ajutor și sprijin în lucrarea lor de mărturie, Ionadabii cu bunăvoință depun astfel mărturie înaintea oamenilor că ei sunt împotriva sistemului ipocrit, „religia organizată” a „creștinătății”, și că sunt de partea lui Iehova Dumnezeu și a Împărăției Lui.

Iehova și Împăratul Său, Mai Marele Iehu, Cristos Isus, oferă acum clasei Ionadabilor oportunitatea de a-și dovedi dragostea lor pentru împărăția dreptății prin unirea cu martorii lui Iehova în depunerea mărturiei și în sprijinirea acestei lucrări, din punct de vedere financiar, moral, și prin activitatea în pregătirea și publicarea mesajului Împărăției. Această evanghelie sau veste bună a Împărăției trebuie spusă acum oamenilor în ascultare de porunca Domnului, și este privilegiul și datoria clasei Ionadabilor să aibă parte în vestirea acestui mesaj glorios la toate națiunile.

Remarcați că împăratul Iehu a chemat pe toți religioniștii, închinătorii lui Baal, pentru a se identifica în mod clar ei înșiși. Aceasta ei au făcut-o prin purtarea anumitor îmbrăcăminte. Un veșmânt sau o haină este simbolul identificării. Cu scopul de a-i face pe acei oameni să se identifice Iehu a spus: „Adu veșminte pentru toți închinătorii lui Baal”. Toți ceilalți au fost excluși din templul lui Baal. Aceasta spune în mod simbolic că trebuie să existe o diviziune între oameni, astfel încât toți să fie identificați ca de o parte sau de alta, adică, fie de partea Diavolului, fie de partea lui Iehova Dumnezeu și împărăția Lui. Servii lui Iehova au poruncă acum să publice adevărul și să cheme pe toți cei care sunt împotriva mesajului Împărăției să se îmbrace cu veșminte sau haine care să-i identifice și astfel să se declare împotriva împărăției lui Iehova. Cei care, ca Ionadab care s-a unit cu împăratul Iehu, se unesc cu rămășița unsă a Domnului în mărturisirea numelui Său, indică unde stau, prin separarea lor de religioniștii ipocriți.

Cu altă ocazie, când profetul Ilie îi făcea pe închinătorii demonici să se identifice la Muntele Carmel, el a spus poporului: Dacă Iehova este Dumnezeu Atotputernic, urmați-l pe El; dar dacă Diavolul, simbolizat de Baal, este dumnezeu, atunci urmați-l pe el. Apoi Ilie a pus imediat problema la încercare cu privire la cine este Dumnezeu adevărat și atotputernic. (1 Împ. 18:21). Acest fapt corespunde exact cu ceea ce a făcut Iehu. El arată că în prezent Dumnezeu creează condițiile care îi determină pe oameni să ia o poziție fie de partea Diavolului, fie de partea Domnului, și astfel să se identifice pe ei înșiși. Dumnezeu face ca cunoștința să fie adusă în atenția oamenilor, oferindu-le astfel posibilitatea să aleagă în mod voluntar pe cine vor să slujească.

Trebuie reținut clar faptul că Iehova Dumnezeu nu încearcă să salveze oameni. El nu a însărcinat nici o societate sau popor pe pământ ca să salveze oameni. Dumnezeu nu încearcă să

facă nimic, ci își îndeplinește scopul Său conform voii Lui. El a asigurat binecuvântări nelimitate pentru cei care-L slujesc, și El face ca această cunoștință a adevărului să fie prezentată oamenilor astfel încât ei, fără constrângere, să poată să aleagă fie să slujească pe Dumnezeu și să primească binecuvântarea Lui, fie să slujească oamenilor egoiști care sunt dominați și controlați de Diavolul. Oamenii care exercită credință în Dumnezeu și în Cristos Isus ca Răscumpărător al oamenilor și care apoi își dovedesc credincioșia lor prin proclamarea cu îndrăzneală a acestui fapt la alții, sunt aceia care primesc binecuvântările Domnului Dumnezeu. Acești oameni se bucură să declare adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și împărăția Lui. În acest scop, Dumnezeu trimite adevărul la oameni. Acest lucru El îl face prin trimiterea pe tot pământul a martorilor Săi unși sub Mai Marele Iehu, Cristos Isus, pentru a declara numele și împărăția lui Dumnezeu. Prin acest mijloc El oferă o oportunitate și un privilegiu oamenilor cu bunăvoință să se alătore martorilor Săi unși în declararea mesajului adevărului Său la alții, pentru ca aceștia să acționeze într-un mod inteligent și să aleagă cui vor să slujească.

Prin urmare, drama profetică a lui Iehu și Ionadab, ilustrează clar cum oamenii cu bunăvoință acum de pe pământ se pun de partea lui Iehova Dumnezeu și a împărăției Lui și apoi slujesc împreună cu martorii Săi unși în vestirea adevărului Împărăției la alții de pe tot pământul.

Fiule, fii înțelept și înveselește-mi inima și atunci voi putea răspunde celui ce mă batjocorește. – Proverbe 27:11.

DAVID, DE LA PĂSTOR LA OM ÎN AFARA LEGII

David a fost primul rege uman al Teocrației tipice a Israelului. Domnia plină de probleme a neteocraticului Saul, care s-a lepădat de credință, cu greu putea fi tipică pentru Teocrația viitoare. Cu toate acestea, înainte de întronarea sa, David a trecut prin numeroase încercări și experiențe. El este prezentat mai întâi în rolul unui tânăr păstor, apoi al unui iscusit cântăreț cu harpa, mai târziu vine în prim plan inegalabilul său curaj de luptător, și în cele din urmă se desfășoară înaintea ochilor cititorului viața sa de om scos în afara legii. Din această ultimă poziție socială în viață, el este înălțat la calitatea de rege peste Israel, cu aprobarea lui Dumnezeu. Ciudat, ai putea spune, ca un om scos în afara legii să aibă aprobarea divină și să fie înălțat ca rege al Teocrației tipice a lui Iehova. Examinarea faptelor din acest caz risipește toate îndoielile cu privire la întronarea potrivită a lui David.

David era din seminția lui Iuda, fiind cel mai tânăr din cei opt fii ai lui Isai. După câte se pare, unul din fii nu este numit în înregistrarea ce apare la 1Cronici 2:13-16 (1Sam. 16:8-12). În viața sa a avut loc de timpuriu un eveniment extrem de important. Regele Saul fusese lepădat de Domnul, iar Samuel a fost instruit să meargă să ungă ca rege pe unul din fiii lui Isai. Șapte din ei au trecut prin fața lui Samuel, dar Domnul nu i-a dat nici un semn să ungă pe vreunul din ei. După ce l-a întrebat pe Isai, Samuel a aflat de existența a încă unui fiu, cel mai tânăr, care era afară, veghind asupra turmelor tatălui său. Odată cu apariția tânărului rumen în obraji și cu înfățișare plăcută, a venit porunca Domnului către profetul Său: „Scoală-te, și unge-l, căci el este!” Acolo, în mijlocul familiei, David a fost uns ca regele ales al lui Iehova peste Israel.

Acest eveniment a condus la unele întâmplări ce-l descoperă pe David ca un muzician desăvârșit. Iehova a validat această ungere punându-și spiritul asupra lui David din acea zi înainte, și întărind în continuare poziția tânărului păstor, El și-a retras spiritul de peste necredinciosul rege

Saul. Saul a devenit o pradă pentru demoni, căzând victimă supărării, furiei oarbe și a izbucnirii violente. Consilierii lui l-au sfătuit: „Caută un om care este un cântăreț iscusit cu harpa; și atunci când spiritul rău trimis de Dumnezeu, va fi peste tine, el va cânta și tu vei fi bine”. Saul și-a dat consimțământul. După câte se pare, îndemânarea lui David de a cânta la harpă era binecunoscută, deoarece unul din servii lui Saul l-a propus imediat. El a fost adus, iar atunci când Saul se afunda în stări depresive, „David lua harpa și cânta cu îndemânare; Saul se înviora atunci și era mai bine, iar spiritul rău se depărta de la el” – 1Sam. 16:13-23.

Această desfășurare a evenimentelor mai aduce la lumină faptul că David nu era numai un păstor și muzician, ci și un viteaz războinic, cu toate că era tânăr. Atunci când servul lui Saul l-a recomandat pe fiul lui Isai, el a dezvăluit că pe lângă faptul că era un „cântăreț iscusit”, David era și un „om puternic și viteaz, un războinic”. Aparent, regele Saul a recunoscut și aceste calități, deoarece l-a făcut pe David purtătorul armurii sale. După aceasta, se pare că David și-a împărțit timpul între păstorit și serviciul sub regele Saul. Dar curând, el urma să împlinească o faptă vitejească de eliberare, care avea să îl pună în lumină înaintea întregului Israel, consacându-l ca pe războinicul de frunte al acelei națiuni, ceea ce a făcut ca Saul să îl rețină permanent în serviciul său – 1Sam. 18:2.

Acea faptă puternică este una din cele mai cunoscute istorisiri ale Bibliei și cu siguranță printre primele ce ne vin în minte în legătură cu David. Scena dramatică a avut loc la câteva mile sud-vest de Ierusalim, în valea lui Elah. Pe o parte a muntelui își aveau tabăra armatele lui Israel. Situate în ordinea de bătaie de cealaltă parte a văii, pe o altă parte a muntelui, se aflau forțele de luptă ale filistenilor. În susul și în josul acestei văi, dimineața și seara, timp de patruzeci de zile, acea îngrozitoare monstruoasă, Goliat, umbla și urla sfidând pe Israel și pe Dumnezeul lui, Iehova. Atunci David a părăsit turmele tatălui său pe care le îngrijea, pentru a le aduce alimente fraților săi, care se aflau în armata lui Saul. El a auzit blasfemia uriașului păgân și în el a izbucnit o indignare arzătoare pe care a exprimat-o deschis. Eliab, fratele lui cel mai mare, care era speriat de Goliat cel inspirat de demoni, nu era de acord cu fratele mai tânăr pe care îl văzuse uns ca rege ales de Iehova. El își lăsase la o parte ocupația de păstor, minimizându-l ca pe un serviciu de servitor, iar unul ca acesta n-ar trebui să se amestece în chestiuni de război. David i-a întors spatele fratelui său. Relatarea despre cum a plecat el în cele din urmă și l-a ucis în vale pe acel lăudăros cu o singură aruncare mortală a pietrei din praștia sa, după ce refuzase oferta armurii și a echipamentului de luptă, a fost repetată de mii de ori – 1Samuel capitolul 17.

Ca păstor, el ucisese un leu și un urs pentru a apăra oile aflate în grija sa; dar acum, viața sa de păstor ajunsese la final și activitatea sa de războinic depășea apărarea turmelor aflate la pășunat. Misiunile sale militare sub regele Saul au fost binecuvântate mereu cu victorii de Iehova Dumnezeu, iar faima sa de luptător s-a răspândit rapid și chiar a constituit tema unor cântări. Straniu cuget poate rezulta: succesul său și cântările de laudă ce recunoșteau acest succes, l-au aruncat pe David spre o viață de om în afara legii vânat în Israel. „Pe când veneau ei, la întoarcerea lui David de la omorârea filisteanului[margin.], femeile au ieșit din toate cetățile lui Israel înaintea regelui Saul, cântând și jucând, în sunetul timpanelor și alăutelor, și scoțând strigăte de bucurie. Femeile care cântau își răspundeau unele altora, și ziceau: ‘Saul a bătut miile lui, iar David zecile lui de mii’. Saul s-a mâniat foarte tare, și nu i-a plăcut vorba aceasta. El a zis: ‘Lui David îi dau zece mii și mie-mi dau mii!’ Nu-i mai lipsește decât împărăția”. Și din ziua aceea, Saul a privit cu ochi răi pe David” – 1Sam. 18:5-9.

Chiar în ziua următoare, Saul a căutat să-lucidă pe David în timp ce el cânta la harpă pentru rege. După aceea, el l-a pus pe David în pozițiile cele mai periculoase, sperând să audă vești

despre moartea sa din mâinile filistenilor. Cu o ocazie el s-a folosit de fiica sa ca de o momeală, pentru a-l ademeni pe războinicul mereu victorios spre pierzarea sa, dar eforturile lui Saul au cunoscut doar dezamăgire. Dar pe cât de exasperantă era pentru Saul reputația din ce în ce mai mare a lui David pentru înțelepciune și curaj în luptă, totuși în inima sa știa că Iehova Dumnezeu era cu fiul lui Isai și că el însuși pierduse favoarea și spiritul Domnului. Cu toate acestea, flăcările fierbinți ale resentimentelor ardeau tot mai violent în sufletul invidios al regelui Saul –1Sam. 18:10-30.

A venit timpul când Saul a renunțat la orice încercare de a-l ucide pe David prin șiretenie. El a trimis pe față mesageri în casa lui David pentru a-l ucide. Ucigașii au fost păcăliți, iar David a scăpat în întunericul nopții. De la acest timp înainte până la moartea lui Saul, David a fost un om în afara legii în țara lui Israel. Încercând atât cât a putut, regele izraelit n-a putut niciodată să-l prindă în cursă pe înțeleptul betleemit. Fără îndoială, David s-a folosit mult de instruirea sa timpurie în spații deschise ca păstor, iar acum s-a inspirat din acea experiență pentru a-și păstra viața. El nu a fost fără prieteni, chiar și în starea de om scos în afara legii. Acolo era Ionatan, propriul fiu al regelui, prietenul său cel mai credincios (1Sam. 18:1; 20:16,17; 23:16-18). De asemenea, sute de bărbați au trecut de partea sa la peștera Adulam, iar cu o ocazie a fost ajutat de profetul Samuel și preotul Ahimelec – 1Sam. 19:18; 22:1,2; 21:1-6.

Deși era un proscris în ochii nelegiuitului rege Saul, David nu a trăit în afara legii lui Dumnezeu. El nu a permis ca nebunia să ia locul restricțiilor lui Dumnezeu și aceasta să devină o lege pentru el. De două ori a avut ocazia să-l ucidă pe Saul, dar a refuzat în mod teocratic să se atingă de acela pe care Iehova îl unsese la un moment dat ca rege peste Israel. David, care suferise amarnice dureri din mâna lui Saul și nu numai el, ci și siguranța părinților săi fiind periclitată (1Sam. 22:3), era mulțumit să rămână credincios, în mod legal, conducerii lui Iehova: „A Mea [Iehova] este răzbunarea și Eu voi răsplăti” (Deut. 32:35). Arătând supunere față de poruncile teocratice ale lui Iehova, David a scris aceste cuvinte: „Gura celui neprihănit vestește înțelepciunea și limba lui vorbește dreptatea; Legea Dumnezeului său este în inima lui și nu i se clatină pașii. Cel nelegiuit pândește pe cel drept și caută să-l omoare. ... există un viitor pentru omul pașnic; dar cei care încalcă legea vor fi nimiciți cu toții, viitorul oamenilor nelegiuiți va fi întrerupt brusc. Dar eliberarea celor neprihăniți vine de la Iehova, ... El îi va elibera de cei nelegiuiți și îi va salva” – Ps. 37:30-40, *Roth.*; 2Sam. 22:21-25.

Saul a fost cel nelegiuit și el nu va avea viitor, dar David a fost menționat ca aprobat de multe ori în Cuvântul lui Dumnezeu, iar numele lui apare în capitolul 11 al cărții Evrei. Viitorul său este asigurat, ca unul dintre prinții „pământului nou” al lui Iehova. De aceea, David trebuie să fi ‘avut legea lui Dumnezeu în inima sa’ și nu a fost un om în afara legii în ochii Marelui Dătător al Legii, Iehova Dumnezeu. Numai persecuția nedreaptă și nelegiuită a lui Saul a fost cea care l-a condus pe David în ceea ce părea să fie scoatere în afara legii. Cu această vedere clară a chestiunilor, se înțelege atunci cum l-a putut face Iehova pe David să-i succedă lui Saul pe tronul națiunii lui Israel.

EXPERIENȚE DE PE TEREN

UN LUCRATOR CU NORMĂ (MAREA BRITANIE)

"Unul dintre editorii companiei noastre, o soră care desfășoară un număr mare de studii de carte și lucrează în jur de 100 de ore pe lună (ea și-a stabilit o cotă de 1.000 de ore pe an și are un soț împotrivor, o casă și o fiică de îngrijit), a efectuat un studiu în cartea *Copii* de ceva vreme cu o doamnă. Soțul acestei doamne nu a avut niciun interes, dar a spus: 'Soția mea nu va fi o martoră a lui Iehova'. În orice caz, sora a continuat cu studiile săptămânale și într-o zi de luni a luat un fonograf și înregistrări. Omul a venit și a sugerat să "schimbe" înregistrările cu ea, evident gândindu-ne că înregistrările noastre erau o varietate sau jazz! În acea noapte el a pus una din curiozitate, și a găsit-o interesantă. A vrut să știe mai multe, așa că sora a organizat un studiu de carte *Lumea Nouă* cu el pentru joi după întâlnirea de serviciu. Rezultatul este că domnul și soția lui au venit la studiile Turnului de Veghe și el a început să răspundă la întrebări. Apoi au ieșit pe trotuar și au distribuit mai multe broșuri, mai mult decât am făcut-o restul. Apoi, la lucrarea din casă în casă; și el s-a bucurat de ea! Și Iehova l-a binecuvântat. Ei bine, el a ținut primul său discurs teocratic despre "Ilie" și a fost bine; și, astăzi, după cel de-al doisprezecelea studiu cu sora, spune că își vor vinde casa și, momentul îl știe doar el, intenționează să facă activitate de pionier".

"CU CÂTEVA LUNI ÎN URMĂ (AUSTRALIA DE VEST)

o fată nevătătoare a venit să locuiască alături. S-a dovedit a fi destul de interesată, așa că am invitat-o să intre și am trecut printr-un studiu model împreună. De atunci am făcut progrese considerabile în *Adevărul vă va face liberi*. Datorită incapacității fetei de a citi, am adoptat un sistem modificat de studiu. Este pusă mai întâi întrebarea, după care se citește paragraful și apoi se pune din nou întrebarea. Ea poate răspunde apoi la fiecare întrebare. Dorind să facă mai mult în modul de studiu, ea a copiat o parte a studiului în Braille și a invitat un număr de prieteni să studieze cu ea. Au fost prezenți opt săptămâna trecută. Fata a efectuat singură studiul, alocând scripturile care urmau să fie citite și citind ea însăși fiecare paragraf al studiului cu voce tare din copia ei Braille "- Pionier.

TACT TEOCRATIC (AFRICA DE SUD)

"Doamnei care citise cartela Mărturieii, am început să-i depun mărturie și am fost invitat înăuntru. A fost creat un interes deosebit, dar de îndată ce a văzut numele Rutherford, ea a spus: 'Oh, nu, nu pot să le am. Întotdeauna suntem avertizați împotriva acestor cărți'. Am înlăturat imediat cărțile și am adăugat: 'Bineînțeles, credeți în Biblie, nu-i așa!' 'Într-adevăr, cred.' Pentru a preveni prejudecățile suplimentare, nu mi-am scos Biblia mea, ci am cerut-o pe a ei. Întrebarea mea cu privire la faptul dacă crede în "nemurirea sufletului" primind un răspuns afirmativ, i-am cerut să se uite la diverse versete. Foarte curând a cerut să și le noteze. "Trinitatea și botezul" au fost atinse. Acum a venit cererea: 'Scoateți cărțile acelea, vă rog'. A luat Kinders [*Copii*] și mai multe broșuri. De comun acord, m-am întors după o săptămână. Un studiu de carte a început atunci și acolo. De atunci, în urmă cu trei luni, ea a studiat cu sârguință și a crescut incredibil în cunoaștere. Ea pune cele mai inteligente întrebări. Ea și-a luat poziția pentru Teocrație și depune mărturie tuturor, distribuind o serie de Kinder-uri, atât de mult încât mai mulți copii ai ei sunt împotriva ei. Unul dintre 'conducătorii turmei' a făcut eforturi titanice s-o aducă înapoi în biserică, dar de fiecare dată acest "bătrân" a avut o primire foarte fierbinte. Mă aștept ca ea să iasă curând în serviciu și ea vrea să fie botezată la următoarea Adunare".

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

Vol. LXVI

15 Mai 1945

Nr. 10

Cuprins:

„SERVICIUL VOSTRU ÎNȚELEPT”

- Pag. 213

SUB ECUATOR

- Pag. 226

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXVI

15 Mai 1945

Nr. 10

„SERVICIUL VOSTRU ÎNȚELEPT”

„De aceea, vă implor fraților, prin îndurările lui Dumnezeu să aduceți trupurile voastre o jertfă vie, sfântă, acceptabilă lui Dumnezeu, care este slujba voastră spirituală”. – Rom. 12:1, *ASV*

IEHOVA are un curs diferit de cel al lumii. El nu S-a conformat niciodată acestei lumi; și faptul că sfârșitul lumii este aproape este o dovadă că El nu se va conforma niciodată. Lumea a ales să fie diferită de El și de căile Lui. Mai degrabă decât s-o oblige să se conformeze voii Lui, El o distruge ca pe un împotrivor intenționat și de nereformat. Puterile conducătoare ale acestei lumi se străduiesc pentru o uniformitate a cetățenilor și încearcă prin sisteme de înregimentare să oblige pe toți să se conformeze standardelor și tiparelor făcute de om. Iehova Dumnezeu, ale cărui căi sunt cât cerurile de înalte față de cele ale oamenilor, are putere atotputernică și este Suveranul drept asupra tuturor lucrurilor, și totuși El nu obligă sau constrânge pe nici o creatură să ia și să continue slujba Lui. Știind că cei care sunt obligați nu pot fi în integritate într-o slujbă nedorită, El caută o ascultare și slujire voluntară. El ridică spiritul bunăvoinței în cei care iau inițiativa să-L slujească. Nici o mită egoistă nu poate fi adusă pentru a înșela creaturile să comită nedreptate, ci El îi atrage pe cei care doresc în slujba Lui neprihănită exprimându-și dragostea față de ei. După cum este scris cu privire la El: „Iehova mi s-a înfățișat demult, spunând: „Te-am iubit cu o dragoste veșnică; de aceea ți-am păstrat bunătate”. – Ier. 31:3, *ASV*.

2. De la început până la sfârșit Iehova Dumnezeu și-a arătat bunătatea Lui pentru a recupera oameni sinceri din slujba nedreptății care conduce la distrugere: „Căci cu greu ar muri cineva pentru un om neprihănit; totuși poate pentru un om bun ar îndrăzni cineva să moară. Dar Dumnezeu își arată dragostea Lui față de noi, prin faptul, că în timp ce eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi”. (Rom. 5:7, 8). Dacă luăm în considerare toate lucrurile, toți oamenii, indiferent de rasă, naționalitate sau culoare, sunt păcătoși; și din moment ce bunătatea lui Dumnezeu este în toate cazurile extinsă peste cei ce păcătuiesc împotriva Lui, bunătatea Lui față de aceștia este o mare revărsare de compasiune peste ei. Este mai mult decât o simplă milă; căci mila simplă poate fi combinată cu dispreț și batjocură față de cei miluiți ca fiind slabi sau inferiori. Este *îndurare*; pentru că îndurarea îmbină sensibilitatea care vine din inimă și îi face să tremure de emoție. Numai o astfel de sensibilitate a putut să-L miște pe Dumnezeul Prea Înalt să-L dea pe Fiul Său la moarte în numele omenirii. Dăruirea Fiului a exprimat respectul tandru al Supremului Dătător, pentru că El a fost singurul și cel mai iubit Fiu al Lui.

3. În mijlocul marilor suferințe naționale un om al națiunii Israelului a spus: „Este datorită bunătății lui Iehova că nu suntem mistuiți, fiindcă îndurările Lui nu se sfârșesc. Ele sunt noi în fiecare dimineață; mare este credințioșia Lui.” (Plâng. lui Ier. 3:22, 23, *ASV*). Domnul Dumnezeu a arătat bunătate până la o limită față de națiunea Israel, în special din cauza strămoșilor lor credincioși și devotați, Avraam, Isaac și Iacov (sau Israel). Și fiindcă acești oameni din vechime au

fost slujitori și martori ai lui Iehova Dumnezeu, bunătatea Lui într-o astfel de măsură extremă față de Israelul natural a fost în primul rând din pricina numelui Său. Nu se poate susține că numele Lui este întunecat de vreun act de necredincioșie față de legământul Lui cu acești strămoși loiali ai națiunii Israelului. Legământul Lui așa cum a fost afirmat și reafirmat acestor patriarhi a fost: „În tine și în sămânța toate familiile pământului vor fi binecuvântate”. (Gen. 28:14). Din pricina bunătății Lui, El nu va permite ca acel legământ exprimat pentru ei să eșueze din cauza eșecului național al Israelului, descendenții naturali ai lui Avraam. Dumnezeu își păstrează legământul intact printr-o asigurare minunată care arată îndurările Lui și adâncimea bogățiilor atât a înțelepciunii, cât și a cunoștinței Sale.

4. După ce națiunea Israelului l-a respins pe Fiul preaiubit al lui Dumnezeu și l-a dat pe Fiul la moarte pe lemn, Iehova Dumnezeu a rupt legătura Sa cu israeliții naturali, întocmai după cum și ramurile uscate, neroditoare sunt rupte dintr-un măslin în Palestina. Dar această milă tandră s-a manifestat față de acei indivizi ai națiunii care l-au fost pe plac, dovedind credința lui Avraam, Isaac și Iacov. Pe acești membrii credincioși ai rămășiței El i-a lăsat să rămână în relație Teocratică cu El, ca și ramurile dintr-un măslin simbolic, pentru a se împărtăși din seva bogată a rădăcinii măslinului. Această rămășiță selectă din Israelul natural a fost numită în mod corespunzător o „alegere a harului”, ca și un ales peste care Iehova și-a exprimat favoarea și mila în ciuda a ceea ce a făcut națiunea. În aceasta, de fapt, El a arătat bogățiile nemăsurate ale harului prin faptul că i-a făcut co-moștenitori cu Sămânța adevărată a lui Avraam, Isus Cristos, Fiul Său.

5. Mai mult, pentru a-și apăra cuvântul conform căruia sămânța lui Avraam va fi ca stelele cerului și ca nisipul mărilor, Iehova a adăugat la acea rămășiță de evrei credincioși altoind credincioși consacrați dinte non-evrei, sau Neamuri, în organizația Teocratică, măslinul simbolic. Acest lucru ocupă locul vacant creat de eșecul Israelului natural și umple familia regală a lui Iehova din cer la numărul complet pe care doar Dumnezeu l-a putut estima și predestina. Această acțiune față de Neamuri, care nu erau sămânța naturală a lui Avraam și, prin urmare, nu erau într-o relație de legământ cu Iehova, a fost cea mai neobișnuită și neașteptată manifestare a milei lui Dumnezeu. Îndurarea Lui așa cum este exprimată în acest al doilea mod a depășit orice imaginație umană încât a determinat în special ca israeliții naturali auto-îndreptățiți să devină ofensați. Cu toate că au dorit ei înșiși milă de la Dumnezeu, auto-îndreptățirea lor religioasă nu i-a lăsat să fie milostivi unii cu alții; și ei au îndepărtat mila lui Dumnezeu de la ei înșiși. Dar cei care au fost milostivi au obținut mila lui Dumnezeu și au continuat în ea.

APEL LA ÎNDURAREA LUI DUMNEZEU

6. Apostolul Pavel a atras atenția asupra acestui comportament milos a lui Dumnezeu atât față de evreii naturali, cât și de Neamuri în capitolul unsprezece al scrisorii lui către Romani. Apoi el l-a folosit ca o temelie pentru un apel la mișcare adresat oamenilor consacrați ai lui Dumnezeu pentru o anumită acțiune a lor ca răspuns: „De aceea, vă implor fraților, prin îndurările lui Dumnezeu să aduceți trupurile voastre o jertfă vie, sfântă, acceptabilă lui Dumnezeu, care este slujba voastră rezonabilă”. (Rom. 12:1). Acesta nu este un apel adresat evreilor necredincioși și Neamurilor să se consacre lui Dumnezeu ca să facă voia Lui. Este un îndemn pentru frații lui Pavel în Domnul, adică, frați prin legătura față de Dumnezeu prin Isus Cristos. Prin urmare, îndemnul este pentru cei ce erau consacrați lui Dumnezeu cu totul, așa cum era și Pavel: „către toți cei ce sunt în Roma, preaiubiți ai lui Dumnezeu, chemați să fie sfinți”. (Rom. 1:7). Ei erau din aceeași „gospodărie a credinței” cum era și Pavel, și erau „ramuri” în „măslinul” teocratic, după cum și

Pavel însuși era. Unii erau ca „ramuri naturale”, fiindcă se trăgeau din evrei; iar alții erau ca ramuri altoite într-un măslin sălbatic, fiindcă se trăgeau din Neamuri. Dar toți erau acum frați în Cristos, în care nu există nici o diferență rasială sau națională. Și pentru că Pavel era un apostol special al lui Cristos pentru Neamuri, de aceea a simțit o responsabilitate mult mai mare să scrie acestei adunări din orașul Neamurilor Roma, capitala Cezarilor.

7. Toți acești slujitori consacrați și frați în Cristos au primit din îndurărilor lui Dumnezeu; și aceștia trebuiau să fie stârniți la acțiune corespunzătoare datorită acestor îndurări. Pavel fiind unul din cei doisprezece apostoli ai Mielului, și prin urmare unul din corporația conducătoare vizibilă a tuturor adunărilor lui Dumnezeu de pe pământ," el era cel calificat a da acest îndemn și apel. A fost ca și cum Dumnezeu ar vorbi prin organizația Sa teocratică celor de pe pământ care primesc mila Lui.

8. Într-un alt loc în epistola sa apostolul face apel la frații lui implorându-i la o purtare vrednică. (Rom. 15:30; 16:17). Dar aici apelul său se bazează pe îndurărilor tandre ale lui Iehova, după cum Pavel tocmai le-a descris într-o manieră atât de relevantă. Mila lui Dumnezeu care întrece orice lucru fiind extinsă și asupra lor, ei trebuie să profite de oportunitatea și privilegiul pe care le-a deschis ea(mila). Prin urmare, din plinătatea inimii lui, Pavel le spune fraților lui din organizația teocratică: „De aceea, vă implor fraților, prin îndurărilor lui Dumnezeu”. (*Rotherham*). Dacă bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu nu poate determina o faptură la o acțiune potrivită în schimb, atunci această faptură trebuie să fie într-adevăr nesimțitoare și împietrită.

9. Aici nu este vorba de nici o amenințare sau presiune de constrângere sau obligare, ci doar puterea de a atrage, prin intermediul îndurărilor exprimate a lui Dumnezeu, îndurare în primul rând față de evreii naturali și după aceea îndurare față de Neamuri. Dacă aceste îndurări nu ar aprinde dragoste în cel față de care sunt exprimate, și dacă acesta nu s-ar simți mișcat să arate aprecierea lui față de Dumnezeu, atunci acesta nu ar putea să fie un slujitor voluntar al lui Dumnezeu și să fie legat de El cu legături care nu pot fi rupte. El ar face în ciuda harului și milei lui Dumnezeu; și, în ceea ce privește făptura, mila divină ar fi eșuat să-și atingă efectul scontat. Ar fi în zadar, irosită. Apelul de a nu face acest lucru a fost implicit în cuvintele lui Pavel aici; după cum a exprimat de altfel și fraților lui din Corint, spunând: „Noi, așadar, ca lucrători împreună cu El, vă rugăm să nu primiți harul lui Dumnezeu în zadar”, adică, „să nu acceptați favoarea lui Dumnezeu și după aceea s-o irosiți”. – 2 Cor. 6:1; *Goodspeed*.

10. Nici o faptură nu trebuie să profite de îndurarea și mila lui Dumnezeu. Este adevărat că psalmistul spune: „DOMNUL este milostiv, și plin de îndurare; încet la mânie, și de mare milă. DOMNUL este bun față de toți; și îndurărilor Lui sunt peste toate lucrările Lui”. Dar psalmistul arată efectul potrivit al acestor îndurări față de lucrările lui Dumnezeu când adaugă: „Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne; și sfinții Tăi [oamenii bunătății] Te vor binecuvânta. Ele vor vorbi de slava împărăției Tale, și vor vorbi de puterea Ta”. (Ps.145:8-11). Pentru cei credincioși îndurărilor lui Dumnezeu continuă, pentru că cei credincioși sunt cei care arată apreciere a îndurărilor divine trăind și străduindu-se să se poarte într-un chip vrednic de bunătatea lui Dumnezeu față de ei. Cei care uită grija lui Dumnezeu pentru ei deasupra și peste ceea ce cere justiția lui perfectă, și care sunt indiferenți și nepăsători și fără nici un îndemn de a-L sluji și de a-I fi pe plac, nu vor fi păstrați în mila Lui.

11. Nu există un exemplu mai bun al acestui fapt decât națiunea însăși a Israelului. Din zilele ieșirii lor din țara Egiptului ei Îl uitaseră în repetate rânduri pe Iehova și închinarea Lui și acționaseră cu dispreț față de îndurarea Lui. Prin exercitarea milei mari și a îndelungii răbdări El le arătase îndurare și i-a adus la libertate de la dușmanii lor și înapoi la favoarea Lui divină. Cu toate

acestea, în final, ei au comis cea mai mare ofensă a lor împotriva însuși Fiului lui Dumnezeu; și mila specială a lui Iehova Dumnezeu față de națiunea lor a încetat. Ea a fost continuată doar față de rămășița lor care a apreciat mila și adevărul lui Dumnezeu prin Fiul Său și care a refuzat să se conformeze națiunii neascultătoare a Israelului. Prin urmare, bunătatea lui Dumnezeu s-a întors spre Neamuri, „care în trecut nu erau un popor, dar acum sunt poporul lui Dumnezeu; care nu obținuseră milă, dar acum au obținut milă”. (1 Pet. 2:10). Prin urmare, haidem să urmăm cu strictețe ceea ce ne îndeamnă apostolul să facem prin apelul său către noi prin îndurările tandre ale lui Iehova Dumnezeu.

O JERTFĂ VIE

12. Oare ce-i imploră acest membru al trupului adunării lui Dumnezeu pe frații lui să facă? Următorul lucru: „Să aduceți trupurile voastre o jertfă vie, sfântă și acceptabilă lui Dumnezeu, care este slujba voastră rezonabilă”. Acești frați se dedicaseră deja lui Dumnezeu într-o consacrare deplină și au fost îndreptățiți prin sângele lui Cristos. Nu era nici o condamnare pentru ei acum, pentru că ei erau în Cristos Isus ca membri ai „trupului Său”. De asemenea, Dumnezeu, prin spiritul Său sau forța activă, le-a mărturisit că erau gata pentru Împărăție ca moștenitori ai lui Dumnezeu și co-moștenitori cu Cristos Isus. Ca membri ai trupului Său, ei erau „ramuri” în trunchiul sau tulpina „măslinului” teocratic. (Rom. 5:1, 9; 8:1, 16, 17). Prin urmare, Pavel îi avertizează: „Priviți de aceea bunătatea și asprimea lui Dumnezeu; față de cei ce au căzut, asprime; dar față de voi, bunătate, dacă continuați în bunătatea Lui; altfel, veți fi și voi tăiați”. Mila divină va fi întreruptă față de cei neroditori. (Rom. 11:22). Așadar, apostolul face apel aici ca frații lui să-și îndeplinească consacrarea lor față de Dumnezeu, și să facă acest lucru într-un mod practic, activ. Cum se poate face acest lucru? Aducând trupurile lor o jertfă vie care va fi sfântă și acceptabilă.

13. Acest lucru înseamnă că trupul fiecăruia trebuie să fie considerat ca viu pentru Dumnezeu. Trupul are anumite membre, ca de exemplu, mâini, picioare, urechi, ochi, buze și limbă; și toate acestea trebuie puse pentru a fi folosite în lucrarea activă a lui Dumnezeu. Trupul posedă și anumite facultăți, ca de exemplu *mintea* pentru culegerea informațiilor; și *înțelepciune* pentru cercetarea informațiilor culese din Cuvântul lui Dumnezeu și ajungerea la concluzii corecte precum și la înțelesul lor; și *memoria*, pentru a-și aminti Cuvântul lui Dumnezeu și toate corelațiile și actele în împlinirea Cuvântului Său; și o *inimă*, să-L aprecieze pe Dumnezeu și tot ce este și face El și să fie mișcată astfel la închinare, să-L asculte și să-L slujească; și *tărie și putere*, cu care să facă voia lui Dumnezeu cu bucurie și cu înfocare. O jertfă moartă ar fi incapabilă să folosească aceste facultăți și puteri și membre ale trupului spre lauda lui Dumnezeu. Aducerea unei jertfe vii ca aceasta lui Dumnezeu este foarte diferită de cursul celor care cred că se țin la distanță de consacrarea lor față de Dumnezeu până când sunt bătrâni și trupul este pe jumătate mort și au foarte puțin sau chiar nimic pe care să-l folosească cu energie în aducerea de roade pentru împărăția lui Dumnezeu.

14. Cugetul din cuvântul apostolului nu este de a ne prezenta sau de a ne da în mâinile dușmanilor pentru a fi înjunghiați ca așa-numiții „martiri” și prin urmare, să nu mai acționăm pe pământ. Este adevărat că în capitolul opt la Romani, apostolul spune: „Cine ne va despărți de dragostea lui Dumnezeu? Necazul, sau durerea, sau persecuția, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau pericolul, sau sabia? După cum este scris: Din pricina Ta suntem uciși toată ziua; suntem socotiți ca oi pentru tăiere”. (Rom. 8:35, 36). Cu toate acestea, jertfa noastră nu este îndeplinită prin ceea ce Dumnezeu permite dușmanilor să ne facă. Greutățile, persecuțiile și

suferințele sunt pur și simplu ocazionale față de aducerea trupurilor noastre ca o jertfă vie. Aceste lucruri sunt pur și simplu o încercare a integrității noastre față de Dumnezeu și dovedesc credințioșia noastră față de El în îndeplinirea consacrării noastre de a face voia Lui. Moartea, fie prin violență din partea dușmanilor, fie prin pace în slujba lui Dumnezeu, aduce, desigur, jertfa vie la sfârșit. Dar în niciun caz dușmanul nu este preotul care să aducă jertfa, fie vie, fie moartă, lui Dumnezeu. Isus Cristos, Marele Preot a lui Dumnezeu, este Cel numit în mod divin care supraveghează jertfa vie, direcționând cum să fie făcută în slujba lui Dumnezeu. Și îndemnul lui Isus către cei care sunt „ramuri” în măslinul simbolic este: „Fiți credincioși până la moarte, și vă voi da cununa vieții”. – Apoc. 2:10

15. Îndemnul lui Pavel explică foarte clar că simpla consacrare lui Dumnezeu nu înseamnă totul; ci că după ce cineva se consacră acesta trebuie să-și propună să facă voia lui Dumnezeu și trebuie să își dea interesul să facă acest lucru. Jertfa vie trebuie să fie sfântă și acceptabilă lui Dumnezeu, care a arătat milă pentru acest scop. Aceasta înseamnă că trupul care este adus pentru folosința lui Dumnezeu trebuie să fie pus deoparte sau consacrat, și toate membrele, facultățile și puterile să fie puse ca atare să facă plăcerea bună a lui Dumnezeu. El trebuie să facă lucrurile care sunt acceptabile pentru Dumnezeu, și tot acest lucru trebuie să fie făcut prin Marele Preot Isus Cristos, prin al cărui sânge vine îndreptățirea noastră cu Dumnezeu. Jertfa umană a lui Cristos îndeplinește răscumpărarea și eliberarea celor care cred în El; dar jertfa urmașilor Lui nu îndeplinește nici o astfel de răscumpărare. Scopul jertfei lor vie este de a arăta lauda lui Dumnezeu în trupurile lor muritoare prin vestirea numelui Lui la alții și prin proclamarea Împărăției Lui, care va conduce pentru binecuvântarea omenirii, și prin ajutorarea fraților și a altora care fac binele să facă ce este plăcut înaintea Domnului Dumnezeu. A face aceste lucruri înseamnă activitate spirituală; și aceasta este „jertfa spirituală” despre care vorbește apostolul Petru, spunând „ramurilor” în Cristos Isus: „Și voi, ca pietre vii, sunteți zidiți ca o casă spirituală, o preoție sfântă, să aduceți jertfe spirituale, acceptabile lui Dumnezeu prin Isus Cristos... voi sunteți o generație aleasă, o preoție împărătească, o națiune sfântă, un popor special; ca să arătați laudele Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Lui minunată”. – 1Pet. 2:5, 9.

16. Apostolul Pavel întărește această înțelegere a modului în care jertfa vie este adusă și îndeplinită, prin adăugarea câtorva cuvinte speciale, explicative. El spune: „Aduceți trupurile voastre o jertfă vie, sfântă, acceptabilă lui Dumnezeu, care este slujba voastră rezonabilă”. Observați că aducerea jertfei vie este „slujba rezonabilă”, adică, slujba lui Dumnezeu; și o astfel de slujbă a jertfei trebuie să continue atâta timp cât cei care o aduc sunt vii în trup pe pământ. Cuvântul pe care Pavel l-a scris în epistola lui și care este tradus „rezonabil” este cuvântul grecesc *logikos*, fiind derivat de la rădăcina cuvântului *logos*. Pe lângă sensul lui de bază, *cuvânt*, acest cuvânt grecesc *logos* a ajuns să aibă o diversitate de sensuri, mai precis, o *rostire*, un *discurs*, o *relatare*, o *judecată*, etc. Este termenul folosit la Ioan 1:1, care spune: „La început a fost *Cuvântul*, și *Cuvântul* era cu Dumnezeu”.

17. Prin urmare, cuvântul *logikos* este tradus diferit în limba engleză. Petru, la fel scriind în limba greacă, a folosit *logikos* la 1 Petru 2:2; și acolo a fost tradus prin expresia „al cuvântului”. Versetul spune: „Ca și copiii nou născuți, să doriți laptele sincer *al cuvântului* [*logikos*], ca să creșteți prin el”. Acei copii spirituali, desigur, ar prospera în adevărurile simple, ușor de înțeles ale Cuvântului lui Dumnezeu ca hrană. Prin urmare, un traducător vorbește de el ca de „lapte *spiritual* curat”. (*Goodspeed*). Așadar, în îndemnul lui Pavel la Romani 12:1, *Versiunea King James* și *Versiunea Douay* vorbesc despre slujbă ca „slujba voastră *rezonabilă*”. Alți traducători o redau ca

„închinarea voastră *spirituală*” (*ASV*, margin) „slujba voastră divină *rațională*” (*Rotherham*); „modul *spiritual* de închinare” (*Weymouth*); și „închinarea voastră *rațională*”. – *20th Century*

18. Pe drept, slujba lui Dumnezeu ar fi rezonabilă, căci Dumnezeu este drept; și slujirea Lui este realizată de fapte inteligente, înzestrate cu judecată. Este scris: „Dumnezeu nu ne-a dat spiritul fricii; ci al puterii, al dragostei, și al unei minți înțelepte”. (2 Tim. 1:7). Această slujbă trebuie să fie de altfel conformă cu Cuvântul lui Dumnezeu; și Cuvântul lui Dumnezeu este drept. Ea trebuie să includă o slujire sau o oferire a Cuvântului vieții lui Dumnezeu la alții. Prin urmare, nu ar putea să însemne o încercare de a sluji pe Dumnezeu conform religiei; pentru că religia nu este conformă cu Cuvântul Lui și încurcă și anulează Cuvântul Lui. Religia se conformează filozofilor, tradițiilor, și preceptelor oamenilor sub influența demonilor necurați. Religia este cea mai nerezonabilă. Acest fapt necesită să fie arătat printr-o discuție a doctrinelor ei nescripturale ale unui „Dumnezeu triunic”, un „purgatoriu arzător” și „iad”; „nemurirea sufletului uman”, distrugerea literală a globului nostru pământesc și a tuturor cerurilor înstelate într-un foc literal; aducerea de rugăciuni și jertfe pentru cei morți care se presupune că sunt în chinurile „purgatorului”, prin facerea de contribuții în bani; transformarea unei felii de pâine și a unui pahar de vin în trupul și sângele literal al lui Cristos; etc. Orice jertfă vie adusă conform religiei nu ar putea fi acceptabilă niciodată lui Dumnezeu.

19. Religia s-a deghizat în creștinism și a adus o mare ocară asupra numelui lui Dumnezeu și a împiedicat slujba Lui rezonabilă. Pentru a elimina toate religiile dintre poporul Său consacrat, Isus Cristos a venit la templul spiritual al lui Dumnezeu în 1918 și a început judecata la casa lui Dumnezeu. Și profeția pe care Pavel tocmai o citase spunea: „Din Sion va ieși un Izbăvitor, și va îndepărta nelegiuirile de la Iacov.” (Rom. 11:26). Profetul Maleahi a prezis despre venirea lui Cristos la templu în 1918 și despre lucrarea de purificare între poporul lui Dumnezeu care va urma după această venire; și profeția lui Maleahi prezice și rezultatul acestei curățiri a poporului devotat al lui Dumnezeu de religie și păcatele ei, spunând: „Atunci jertfa lui Iuda și a Ierusalimului va fi plăcută lui Iehova, ca în zilele din vechime, ca în anii de odinioară”. – Mal. 3:4, *ASV*

SERVICIUL

20. De atunci, servii consacrați ai lui Iehova s-au străduit să facă o slujbă rezonabilă lui Dumnezeu. Această slujbă este închinare la Dumnezeu, și este conformă cu Cuvântul Său inspirat, infailibil. Eliminând doctrinele și tradițiile religioase, Iehova prin Regele Său la templu a făcut Cuvântul Său rezonabil și explicit închinătorilor și servii Săi credincioși. El a descuiat sensul profețiilor referitoare la această zi a lui Iehova din moment ce aceste profeții au ajuns la împlinire. Aceste profeții împlinite aruncă lumină asupra slujbei pe care servii Lui trebuie s-o facă în acest moment important, pentru a fi o jertfă vie acceptabilă pentru El.

21. Pentru un timp, din cauza presiunilor autorităților religio-politice care au folosit Primul Război Mondial ca un pretext pentru a se amesteca printre ei, servii lui Iehova au slăbit mâinile lor în slujba Lui și au intrat în dizgrația Lui. Dar prin judecățile revelate de Domnul la templul Lui, rămășița credincioasă își deschisese ochii față de cauza nemulțumirii Lui. Prin urmare ei au privit la El și l-au rugat să-i îmbărbăteze în slujba Lui. El a făcut acest lucru; și fiindcă și-au reînnoit eforturile lor de a aduce o jertfă vie lui Iehova Dumnezeu în slujbă conform cu Cuvântul Lui, ei au experimentat trecerea mâniei Lui și reinstalarea lor în slujba Regatului. Ei au văzut că profeția lui Isaia 12:1-6 fusese îndeplinită față de ei, profeție care le-a indicat și o parte importantă a „slujbei lor rezonabile” pentru Dumnezeu, și anume: „Și în ziua aceea vei spune: Îți voi da mulțumiri,

Iehova; căci deși ai fost mâniat pe mine, mânia Ta a trecut, și m-ai mângâiat... Și în ziua aceea vei spune: Dați mulțumiri lui Iehova, chemați numele Lui, vestiți lucrările Lui printre popoare, arătați că numele Lui este înălțat. Cântați lui Iehova; căci El a făcut lucruri minunate; să fie cunoscut acest lucru pe tot pământul. Strigă, locuitor al Sionului”. – *ASV*

22. Este clar din această profetie că cei care dau o slujbă rezonabilă lui Dumnezeu trebuie să fie martori ai lui Iehova pe tot pământul. Și acum, în această vreme de întoarcere a lor la favoarea Lui și de reconstrucție a închinării Lui pe pământ, privilegiul de a fi unul din martorii lui Iehova este îmbogățit în mod special. De ce? Fiindcă Iehova a luat la Sine puterea Sa mare în 1914 și a început să domnească, în pofida națiunilor pământului care au devenit implicate în Primul Război Mondial. Acest lucru a însemnat că El a început să domnească ca Suveran Universal. Sosise timpul ca El să-și apere propria Lui dominație universală aducând sfârșitul vremurilor de dominare a Neamurilor și începând să-și exercite puterea Lui invincibilă față de acest pământ. Ca expresie a dominației Sale universale El îl pune pe Fiul Său Isus Cristos pe tron alături de El. Iehova I-a conferit autoritate ca co-regent și a trimis toiagul puterii Sale din Sion și a poruncit lui Isus Cristos să conducă în mijlocul dușmanilor Lui. Prima faptă autorizată a Regelui nou instalat a lui Iehova a fost să arunce pe Satan Diavolul și toate oștirile lui de demoni din cer pe pământ. De aceea, în deplin acord cu faptele, strigătul a răsunat printre rândurile îngerilor sfinți ai cerului: „Acum a venit salvarea, și puterea, și împărăția Dumnezeului nostru, și autoritatea Cristosului Său; căci acuzatorul fraților noștri este aruncat.” – Apoc. 12:1-10, *ASV*

23. Rămășița martorilor lui Iehova a primit descoperirea acestor fapte prin interpretările date de Regele lui Iehova la templu, și a înțeles mesajul Împărăției oștirilor cerești. Regele de la templu le-a descoperit că profetia Lui referitoare la sfârșitul lumii se împlinește din 1914. Prin urmare, porunca Lui profetică la Matei 24:14 le-a arătat cursul „slujbei rezonabile” pentru Dumnezeu de atunci încolo, mai precis: „Această evanghelie a împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca o mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul”. Această proclamare a Împărăției ca fiind venită și întemeiată trebuie așadar să fie condusă fără teamă și cu putere în toate națiunile până la sfârșitul violent al acestei organizații mondiale la bătălia de la Armagedon. Membrii rămășiței credincioase au fost profund mișcați de marea milă a lui Iehova arătată față de ei într-o asemenea bogăție încât să-i facă ambasadorii Împărăției întemeiate a lui Iehova prin Cristosul Său, și ei au răspuns. Ei și-au adus trupurile lor în unitate ca o jertfă vie. Ei au făcut acest lucru punând în acțiune toate membrele trupului lor și toate facultățile lor fizice și mentale pentru a realiza slujba rezonabilă de predicare a „acestei evanghelii a împărăției” pentru tot pământul locuit. Ei continuă să procedeze astfel conform instrucțiunilor organizației, fiindcă, pentru a aduce o mărturie unită a Împărăției ca un trup organizat, ei trebuie să aibă instrucțiuni de organizare.

24. Aceste instrucțiuni trebuie să fie în conformitate cu Cuvântul Teocratic a lui Iehova. Acest lucru este în acord cu faptul că îndemnul și apelul la Romani 12:1 au venit prin apostolul Pavel, care a fost unul din corporațiunea guvernatoare vizibilă a organizației Teocratice a lui Iehova. Prin urmare, cuvintele Lui sunt instrucțiuni de organizare. Efortul lui Pavel de a da aceste învățături cu privire la „slujba rezonabilă” a fost de a colabora cu frații și de a-i ajuta să aducă o jertfă acceptabilă lui Dumnezeu. Ceea ce Pavel a putut adăuga cu privire la sfătuire, învățătură și ajutor activ slujește să completeze această jertfă vie din partea credincioșilor dintre Neamuri. Apostolul exprimă astfel mai târziu în epistola lui, la Romani 15:14-16, spunând: „Sunt convins că sunteți deja plini de bunătatea inimii, înzestrați cu cunoștință perfectă, și calificați să vă învățați unul pe altul. Dar, numai pentru a vă reîmprospăta memoria, v-am scris lucruri cu îndrăzneală în anumite puncte, din cauza favorii pe care mi-a arătat-o Dumnezeu făcându-mă un slujitor

[*leitourgos*, sau slujitor public], să acționez ca un preot al veștii bune a lui Dumnezeu, să văd că păgânii [Neamurile] sunt o jertfă acceptabilă, consacrată prin spiritul sfânt”. – *Goodspeed*

25. Predicând ca un apostol al Neamurilor în multe națiuni Pavel își împlinea însărcinarea ca un „slujitor public” al lui Isus Cristos. Predicându-le vestea bună despre Împărăție și arătându-le ușa deschisă în ea, el slujea ca un preot (*hierourgein*), sau făcând o slujbă sacră, sau făcând o lucrare sfântă, pentru ca să fie o jertfă vie pentru Dumnezeu dintre Neamuri. Crezând astfel, Neamurile consacrate, părtași ai spiritului sfânt, s-au conformat cu apostolul Pavel pentru a fi „o preoție sfântă, să aducă jertfe spirituale, acceptabile lui Dumnezeu prin Isus Cristos.” – 1 Pet. 2:5, 9.

26. Apostolul Pavel a considerat acest ajutor pentru frații lui ca pe un prilej de bucurie. Să cităm cuvintele lui adresate fraților consacrați din Filipi, care aduceau trupurile lor o jertfă vie: „Fiți fără prihană și inofensivi, copiii ireproșabili ai lui Dumnezeu, în mijlocul unei generații ticăloase și depravate, printre care apăreți ca stele în lume; expunând Cuvântul vieții; pentru bucuria mea în ziua lui Cristos, ca să nu fi alergat degeaba, nici să nu fii lucrat degeaba. Dar chiar dacă voi fi turnat ca o băutură peste jertfa și slujba publică [*leitourgia*] a credinței voastre, sunt bucuros, și mă bucur cu voi toți.” (Fil. 2:15-17, *Emphatic Diaglott*). Pavel a adus aici în discuție turnarea unei libațiuni sau băuturi de vin peste jertfele de la templul lui Dumnezeu din Ierusalim după legea Lui prin Moise. (2Cron. 29:35; Num. 15:5, 7, 10; Lev. 23:18; Ex. 29:40, 41). Pentru beneficiul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla tovarășilor lui ca jertfă lui Dumnezeu, apostolul a fost dispus să se cheltuiască pe sine, tocmai după cum o băutură de vin este turnată peste jertfa care trebuia arsă pe altar. El a spus lui Timotei: „Sunt o jertfă de băutură deja turnată; și timpul pentru plecarea mea este aproape.” – 2 Tim. 4:6, *Weymouth; Diaglott*.

27. În modul său neegoist de a se cheltui pe sine pentru a-i ajuta pe frații lui să aducă trupurile lor o jertfă vie în slujba lui Dumnezeu, acest imitator credincios al lui Isus Cristos este un exemplu pentru rămășița martorilor lui Iehova de acum. Aceștia ar trebui să-i ajute la fel cu dragoste pe frații lor să-și aducă la îndeplinire consacrarea lor lui Dumnezeu. Iar în ceea ce-i privește pe tovarășii noștri pământești, „oamenii binevoitori”, care sunt „celelalte oi” ale Domnului, cu toate că nu sunt chemați la același sacrificiu, totuși ei s-au consacrat cu totul lui Dumnezeu. Prin urmare, este privilegiul și obligația rămășiței de a ajuta aceste „alte oi” preaiubite să aducă o slujbă corespunzătoare lui Dumnezeu conformă cu Cuvântul Său.

TRANSFORMARE

28. Pentru ca o „slujbă rezonabilă” sau o „închinare rațională” să fie adusă lui Dumnezeu, apostolul scrie în continuare ceea ce este absolut necesar în timpul „acestei lumi rele”. Citim: „Și nu vă conformați acestei lumi [*aion*, greacă]; ci fiți transformați prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia bună, acceptabilă și perfectă a lui Dumnezeu.” (Rom. 12:2). Referindu-se la lume Pavel a folosit cuvântul *aion*. Aici din nou se folosește acest cuvânt unde nu poate să însemne pur și simplu o „perioadă de timp”, ca de exemplu o epocă; căci persoanele nu se pot conforma sau potrivi unei perioade de timp. În timp ce trăim într-o perioadă de timp, noi nu putem fi eliberați sau scoși afară din acea perioadă de timp înainte ca ea să se termine, dar putem, să fim eliberați dintr-o organizație existentă în timpul acelei perioade și putem fi eliberați de obiceiuri, tradiții, practici, și obligații ale acelei organizații. (Gal. 1:4). Noi trăim în aceeași lume în care a trăit și apostolul Pavel, adică, în mijlocul aceleiași organizații de lucruri, pentru că „dumnezeul acestei lumi” este încă Satan Diavolul. (2 Cor. 4:4). Cu toate acestea, cei cărora

Dumnezeu le-a arătat îndurările Lui, răscumpărându-i prin sângele lui Cristos și aducându-i în slujba Lui rezonabilă, nu pot să fie din lumea aceasta; pentru că această lume îl slujește pe dumnezeul ei, Satan Diavolul, și nu pe Iehova Dumnezeu. Și nici nu se poate sluji la doi stăpâni în același timp, făcând compromisuri. „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui mamona”. (Mat. 6:24). Dumnezeu vrea doar o slujbă întregă.

29. A fi „conformat acestei lumi” înseamnă a o sluji și a copia căile ei, ambițiile ei, mândria și auto-îndreptățirea ei, obiectivele ei, exercitarea sau urmărirea plăcerii ei, și religia ei. Luați în considerare, pentru moment, lumea în care au trăit creștinii în apropiere de Roma antică, și despre care apostolul i-a îndemnat să nu se conformeze ei. Istoricul latin Tacitus, născut în zilele împăratului Nero, se referă la Roma ca la „orașul Roma, chiuveta comună în care tot ce este infam și urâcios curge ca un torent din toate colțurile lumii”.

30. La momentul epistolei lui Pavel către Romani, Nero era împăratul vastului Imperiu Roman. O formă de închinare a statului roman a fost decretată prin zeificarea împăratului, la statua cărui trebuia arsă tămâie. Predecesorul imediat a lui Nero, împăratul Claudiu, a fost astfel zeificat și a devenit un obiect de închinare. Dar Roma a tolerat toate religiile în acel moment, cu excepția religiei evreilor; și prin urmare, tot felul de religii au fost importate în oraș și practicate de mulți adepți de clasă înaltă și joasă, pentru noutatea lucrului. Ei se închinau la chipuri ale omului muritor, ale păsărilor, ale fiarelor cu patru picioare, ale târâtoarelor, închinându-se astfel creaturii în locul Creatorului. În legătură cu această practică a religiei ei s-au dat la tot felul de necurății; femeile se dădeau la curvie în jurul templelor religiei pentru ca trupurile lor să fie folosite pentru a aduce câștig preoților; bărbații și femeile practicau precurvia; și bărbații și băieții comiteau abuzuri sexuale și sodomie între ei. (Rom. 1:23-27). Filozofiile oamenilor erau în floare în întreaga Romă, și existau secte filozofice ale Epicurienilor, Stoicilor, ale Cinicilor și ale Pitagorienilor, care credeau în nemurirea sufletului uman și în migrația sufletelor. – Col. 2:8, Fapte 17:18.

31. Multe erau oportunitățile pentru distracții și plăceri. Există marele Circus Maximus și alte circuri în oraș. Evenimente acvatice erau realizate în *naumachla* (loc de spectacole și expoziție marină). Și exista Amfiteatrul, unde se desfășurau evenimente mai incitante și mai violente decât sporturile atletice ale circului. Existau și teatre unde se puneau în scenă tragedii și comedii de cei mai celebrii actori, pe lângă spectacolele muzicale cu vocea și instrumentele. De asemenea, Roma avea „viața ei de noapte”, în timpul căreia mulți se complăceau în îmbuibări, „răscoală și beții” în „depravare și destrăbălare”, imoralitate și indecență, și în mâncarea cărnii care fusese „sfințită” după ce era mai întâi adusă ca jertfă dumnezeilor demonici. (Rom. 13:12, 13; 14:20-23; 1 Cor. 10:25-28). Și mai existau festivalurile și sărbătorile romane în cinstea diverselor zeități; în special Saturnalia, sau sărbătoarea lui Saturn, din 17 până în 23 Decembrie inclusiv, fiind celebrată cu dansuri, schimburi de cadouri, aprinderea lumânărilor, mare zarvă din partea slujitorilor și sclavilor, școlile și instanțele de judecată fiind închise, iar războaiele nu se începeau în această perioadă. Peste toate acestea a prezidat politica lumească, fiind marcată de o mare corupție. Roma a condus ca stăpână peste cel mai mare imperiu de până atunci, fiind extinsă și menținută printr-o mare putere militară, pentru beneficiile comerciale și auto-îmbogățirea care a derivat din aceasta.

32. Lumea, din care Roma era atunci o parte, continuă până în ziua de azi. Ea este încă aceeași, chiar dacă este mai modernizată în anumite privințe exterioare. Din moment ce Cuvântul Domnului dă avertismentul că în zilele din urmă vor veni vremuri grele, învățăturile pentru organizație din partea apostolului Pavel, care nu trebuie conformate cu această lume, sunt tot atât de aplicabile astăzi ca și atunci când le-a scris Pavel. Atracțiile acestei lumi, și stimulentele pentru ceea ce e lumesc, s-au înmulțit. Și Diavolul și demonii lui sunt în alertă pentru a le folosi în cea

mai mare măsură, pentru a-l îndepărta pe servul lui Dumnezeu de slujba lui rezonabilă sau pentru a diminua sau a se amesteca în timpul nostru pentru slujba și închinarea spirituală. Cum putem scăpa ca să nu ne conformăm cu această lume care este în jurul nostru? Servul Domnului spune cum.

33. „Fiți transformați prin înnoirea minții voastre, ca să puteți pricepe care este voia bună, și acceptabilă, și perfectă a lui Dumnezeu”. Aceasta este o învățătură potrivită a organizației, atât pentru rămășiță, cât și pentru tovarășii ei pământești, „celelalte oi”. Noi nu ne putem transforma să devenim alte creaturi, dar putem fi transformați astfel încât să nu ne comportăm cum se comportă lumea aceasta. Pentru aceasta, mintea trebuie să fie înnoită sau renovată. Mintea este acea capacitate a persoanei cu care culegem informații și ajungem la o înțelegere. Este capacitatea prin care dispoziția noastră este pusă într-un anumit curs și afecțiunile noastre sunt ghidate, intențiile noastre sunt direcționate, și ambițiile noastre sunt fixate. Așadar, în mod fundamental, mintea celui care se consacră lui Dumnezeu este reînnoită sau renovată prin concentrarea pe Cuvântul scris al lui Dumnezeu și pe obținerea de informații din el și ulterior, prin căutarea de a înțelege aceste informații.

34. Pentru a avea afecțiune mentală pentru Dumnezeu, pentru Regele Său și Împărăția Sa, trebuie să obținem cunoștință, mărturie adevărată din Cuvântul lui Dumnezeu, și nu din religie, care este din această lume veche. Mărind cunoștința și priceperea noastră referitoare la Dumnezeu și Guvernul Său Teocratic, dragostea și afecțiunea noastră pentru acestea cresc. Acest lucru transformă ambițiile noastre, țelurile și planurile noastre, și caracterul nostru. Devenim mai asemănători cu Dumnezeu și ne conformăm Fiului lui Dumnezeu. Acest proces este conform cu porunca dată la Coloseni 3:9, 10 celor care sunt făpturi noi în Cristos, și anume: „Dezbrăcați-vă de omul cel vechi cu faptele lui; și... îmbrăcați-vă cu omul nou, care este reînnoit în cunoștință după chipul Celui care l-a creat.” Cu mintea noi trebuie să slujim lui Dumnezeu și legii Lui, indiferent de cât de imperfect este trupul nostru. (Rom. 7:25). Pentru a câștiga, noi trebuie să avem „mintea lui Cristos”. Trebuie să fim pe deplin convinși în mintea noastră cu privire la care este voia lui Dumnezeu, și apoi să ducem până la capăt dispoziția noastră pentru a o face. (1 Cor. 2:16; Rom. 14:5). În acest scop, este necesară rugăciunea și studiul continuu al Sfințelor Scripturi, folosind toate mijloacele pe care le asigură Dumnezeu prin organizația Lui pentru a ne ajuta să înțelegem și să aplicăm aceste Scripturi inspirate. Cei care neglijează studiul și învățătura Cuvântului lui Dumnezeu lasă ca mințile lor să fie umplute cu propaganda, ideile religioase, și lucruri ale acestei lumi. Ceea ce urmează este o deformare a minții, caracterului, intențiilor și dispozițiilor lor.

35. Prin înnoirea minții putem „pricepe care este aceea bună, acceptabilă și perfectă voie a lui Dumnezeu”. Adică, ajungem la un discernământ și o apreciere a ceea ce este slujba rezonabilă pe care o cere Dumnezeu de la servii Lui devotați. „Creștinătatea” există din vremea lui Constantin, cu șaisprezece secole în urmă; și în pofida religiei ei predată din acel moment ea nu a transformat oamenii „creștinătății” astfel încât aceștia să nu se conformeze acestei lumi vechi. Mințile lor sunt umplute cu religie veche și străveche, și în toate aceste șaisprezece secole ei nu și-au dovedit lor înșile sau altora care este voia bună, acceptabilă și perfectă a lui Dumnezeu. Doar lăsând la o parte tradițiile și filozofiile liderilor religioși și căutând în Cuvântul lui Dumnezeu și urmând învățăturile și luminarea ei descoperim și înțelegem voia divină. Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos la templu, interpretează servii Săi consacrați Scripturile sacre și le dezvăluie lucrurile bune, acceptabile și perfecte pe care Dumnezeu a vrut ca ei să le facă, și în special acum la sfârșitul lumii.

36. Rezultatele pentru noi dacă facem această voie divină vor atesta sau ne vor dovedi tot mai mult că ea este voia dreaptă a lui Dumnezeu. El ne-a explicat voia Sa prin Cuvântul Său, care

luminează zilnic cu o strălucire tot mai mare asupra înțelegerii noastre. Voia Lui „bună” este ca noi să nu fim parte din această lume veche în care suntem, ci să fim cu totul pentru împărăția lui Dumnezeu. Voia Lui „perfectă” este ca cei consacrați ai Lui să depună mărturie pentru numele Lui și să propovăduiască „în public și din casă în casă” vestea bună a Guvernului Său Teocratic, Împărăția, până la sfârșitul acestei lumi. Voia Lui „acceptabilă” este ca noi să ne păstrăm jurămintele noastre de consacrare, și să ne păstrăm integritatea față de El în condițiile opoziției și persecuției tot mai mari din partea lumii lui Satan și astfel să fim pentru justificarea numelui lui Dumnezeu.

CREDINȚĂ CU ORGANIZAȚIA

37. După ce ne-am asigurat care este voia divină, trebuie s-o și facem, cu o minte reînnoită. Trebuie să ne propunem s-o facem, văzând locul nostru potrivit în scopul lui Dumnezeu, și având credință că Dumnezeu ne va sprijini s-o facem. Noi trebuie să facem în unitate voia lui Dumnezeu, căci ea este aceeași pentru toți servii Lui, și anume, să depunem mărturie pentru numele Lui și dominația universală. În această lucrare unită fiecare consacrat trebuie să-și facă partea Lui, fiecare făcându-și însărcinarea specială a slujbei dată lui. Prin urmare, apostolul adaugă: „Căci spun, prin mila dată mie, fiecărui om care este printre voi, să nu se creadă mai presus decât ar trebui; ci să se gândească cumpătat [cu judecată], după cum Dumnezeu a dat [distribuit, alocat] fiecărui om măsura credinței. Căci după cum avem multe mădulare într-un singur trup, și toate mădularele nu au aceeași slujbă; așa și noi, fiind mulți, suntem un singur trup în Cristos, și fiecare mădulare unul altuia.” (Rom. 12:3-5). Apostolul inspirat folosește astfel cea mai perfectă organizație cunoscută omului, adică trupul uman, pentru a ilustra funcționarea organizației Teocratice sub Cristos Capul.

38. Organizația teocratică este alcătuită din Capul Isus Cristos și trupul Lui, adunarea. Tovarășii pământești ai acesteia, adică, „celelalte oi” ale Lui, sunt sub acea organizație teocratică. Trupul uman cu o minte sănătoasă, învățată de Dumnezeu, nu funcționează împotriva lui însuși. Și nici mădularele lui nu lucrează cu scopuri diferite, frustrând acțiunea unul altuia. Ci toate mădularele, conduse de o singură minte a capului, lucrează împreună pentru îndeplinirea planului trupului, și anume, să facă voia lui Dumnezeu. Tot așa este și cu privire la „trupul lui Cristos”. Ca atare, „celelalte oi”, care sunt sub trupul teocratic, nu vor lucra în contradicție cu acel trup, ci își vor vedea locul lor potrivit și vor lucra în colaborare cu Capul trupului, care este Isus Cristos. În acest fel rămășița aceluia trup teocratic și „celelalte oi” lucrează împreună, toți făcând voia lui Dumnezeu pentru prezent.

39. Nimeni care este parte a aceluia trup, și nimeni care este un asociat al aceluia trup, nu va gândi nedrept și mai presus de ceea ce ar trebui să gândească despre el. Stima lui de sine va fi cumpătată, conform faptelor, și conform Cuvântului lui Dumnezeu, care ne spune cu sinceritate ce suntem. Este nevoie de credință pentru a fi smerit și a nu gândi că ar trebui să obținem o promovare sau că ar trebui să fim în poziția aceasta sau aceea; și este nevoie de credință să ne facem partea de lucrare în cadrul trupului lui Cristos sau în asociere cu el. Este nevoie de credință să facem acest lucru, fie când ne facem reclamă, sau când stăm la un colț de stradă cu reviste pentru a le oferi trecătorilor, sau când mergem din casă în casă cu literatură, sau când facem vizite și deschidem studii ale Bibliei acasă, sau când suntem pe o platformă și dăm un discurs sau când slujim o adunare. Este nevoie de credință pentru a face aceste lucruri sau alte părți ale lucrării organizației pentru a depune mărturie în lumea întreagă despre numele și împărăția lui Dumnezeu.

Este nevoie de credință, da, credință mărită, pentru a continua să facem această parte. Dar având credința aceasta, ne va ajuta să ne vedem cumpătați în armonie cu faptele, și să rămânem în slujba rezonabilă potrivită unde ne-a așezat Dumnezeu. O părere cumpătată ne va arăta că, oriunde ar fi locul slujbei, el este o favoare binecuvântată din partea lui Dumnezeu.

40. Prin urmare, apostolul trage o concluzie practică din apelul și argumentul său de mai sus, spunând: „Având așadar daruri diferite după harul [lui Dumnezeu] care ne este dat, fie profeție, să proorocim după măsura credinței; fie slujirea [*diakonia*], să slujim mai departe cu slujirea noastră; sau cel ce învață, să învețe mai departe; sau cel ce îndeamnă, să se țină de îndeamnare; cel ce dă să dea cu sinceritate [generozitate, liberalitate]; cel ce conduce [cel ce prezidează sau preia conducerea], să conducă cu strădanie; cel ce arată milă, s-o facă cu bucurie. (Rom. 12:6-8).

41. Apoi există învățătura teocratică care declară luarea în considerare a tuturor persoanelor întocmai după cum „slujba rezonabilă” a lui Dumnezeu ar trebui să fie realizată de toți cei ce doresc să facă voia Lui. Aceasta este ziua în care toate aceste forme de slujire lui Dumnezeu prin harul și favoarea Lui sunt continuate. A fost prezis că „fiii voștri și fiicele voastre vor proorocii”. (Ioel 2:28). Și în ziua aceasta declararea publică a Cuvântului profetic a lui Dumnezeu se face din casă în casă de bărbați și femei consacrate, tineri și bătrâni. În slujirea evangheliei sau în slujba practică toți martorii credincioși ai lui Iehova se implică, răspândind veștile bucuroase ale împărăției Lui prin Cristos. În casele persoanelor prietenoase, ascultătoare ei continuă studiile în particular ale Bibliei, explicându-le învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu. Dat fiind faptul că Dumnezeu le oferă oportunitatea necesară ei se îndeamnă unul pe altul și îi îndeamnă pe cei nou interesați cu privire la ziua în care trăim și oportunitățile și responsabilitățile minunate creștine, și pericolele ei. Cu sinceritatea altruismului și a autenticității ei transmit invitația grațioasă a Domnului pentru apele vieții, folosind atât puterile lor vocale, cât și distribuind mesajul în format tipărit sau înregistrat. Cei care sunt numiți să prezideze sau să conducă la întâlniri sau în câmpul muncii fac acest lucru cu devotament și zel, căutând cu sinceritate să se ridice la responsabilitățile date de Dumnezeu.

42. Toți aceștia, realizând că au primit și continuă să primească îndurările tandre ale lui Dumnezeu, răspândesc milă cu bucurie la alții aducând la cunoștința tuturor, fie dușman sau prieten, calea de scăpare de la Armagedonul mâniei lui Dumnezeu. Ei vor continua să facă acest lucru prin credința în Dumnezeu și cu o credincioșie nemuritoare față de El prin Cristos. Și astfel totul funcționează în mod teocratic, și deci în unitate sub Dumnezeu și Cristos, pentru cea mai mare mărturisire a împărăției din istorie înainte de Armagedon. Ziua bucuriei este aproape când însuși Iehova Dumnezeu va dovedi tuturor celor care trăiesc că aceasta a fost voia Lui bună, acceptabilă și perfectă, și că aceasta era slujba lui rezonabilă și închinarea rațională făcută cu o integritate ireproșabilă de către servii Lui aprobați și consacrați.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum diferă Iehova de lume în obținerea serviciului altora, și pentru ce?
2. Ce a arătat Iehova în totdeauna pentru a recâștiga pe oameni de la faptele nedreptății, și pentru ce este aceasta mai mult decât a simplă compătimire?
3. Că dă Iehova într-o astfel de măsură națiunii lui Israel și din pricina cărui legământ?

4. Cum și pentru ce a arătat Iehova rarele Sale bogății ale harului unei rămășițe alese a lui Israel?
5. Cum a cauzat Iehova apoi ca sămânța lui Avraam să devină ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării, și ce a cauzat această milă Israeliților?
6. Pentru ce folosește Pa vel astfel de îndurări ale lui Dumnezeu drept o bază, și către cine este adresat, într-adevăr. Romani 12:1?
7. Pentru ce era un răspuns potrivit, și pentru ce era Pavel cel calificat a da un apel pentru aceasta?
- 8,9. Cum a apelat apostolul la îndurările lui Dumnezeu, și în ce împrejurări ar fi mila divină risipită în zadar?
10. Cui continuă să se arate îndurarea lui Dumnezeu și cui nu, și pentru ce?
11. În ce națiune putem noi găsi un exemplu pentru cele de mai sus, și pentru ce așa?
12. În considerațiune pentru aceia cărora el le-a scris, pentru ce apoi, apelează apostolul de fapt?
13. Ce deosebește o jertfă „vie” de una moartă?
14. Cui îi este prezentată jertfa, pentru ce sunt permise necazuri în legătură cu aceasta, și cine supraveghează jertfirea?
15. (a) Cum este, așa dar, prezentat trupul ca jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu?
(b) Care este scopul acesteia, și ce fel de jertfă este aceasta?
16. Cum numește Pavel această prezentare a jertfei, și de unde se trage adjectivul pe care el îl folosește?
17. Cum folosește Petru acel cuvânt „logikos”, și cum îl traduc diferiții traducători?
18. Pentru ce și cum este serviciul lui Dumnezeu „înțelept” sau „rațional”?
19. Ce acțiune a fost întreprinsă pentru a curați pe consacrați de religie, și ce zice profeta despre rezultatul acesteia?
20. Ce au făcut de atunci servii consacrați ai lui Dumnezeu, și cum le-a ajutat El în mod pozitiv inteligența lor în acest scop?
21. Cum a fost întremată rămășița în serviciul lui Dumnezeu, și care profeție împlinită cu ei, le-a arătat o parte importantă a acestui serviciu?
22. Ce trebuie să fie așa dar, aceia care împlinesc serviciul înțelept, și prin ce evenimente de la 1914 a fost îmbogățit acest serviciu?
23. Ce mărturie prezisă și descoperită de Iehova trebuie să fie împlinită acuma, și cum răspunde rămășița la aceasta în armonie cu Romani 12:1?
24. (a) Ce fel de instrucțiuni sunt cuvintele din Romani 12:1, și pentru ce? (b) Care era străduința lui Pavel dând astfel de instrucțiuni, după cum declară el însuși la Romani 15:14-16?
25. Cum activa Pavel ca un serv public și ca un preot, și cu ce efect pentru frații săi?
26. După cum s-a exprimat către Filipeni și către Timotei, cum vedea Pavel un astfel de serviciu plin de bucurie în ajutorarea fraților?
27. Pentru cine este Pavel astfel un exemplu, și în ajutorul cărora?
28. (a) Cu ce spune Pavel să nu ne potrivim, și ce este înțelesul cuvântului întrebuințat aici?
(b) Pentru ce nu pot aceia care primesc îndurările lui Dumnezeu să fie o parte din aceasta?
29. (a) Ce înseamnă a fi potrivit acestei lumi? (b) Cum se referă istoricul Tacitus la Roma după cum era în acea zi?
30. În ce privește închinarea și filosofia, ce era statul Romei pe timpul când Pavel scria?
31. Care erau prilejurile de desfătări și de plăceri ale orașului, și care era starea politică?

32. Pentru ce sunt aplicabile aceste instrucțiuni de organizare ale lui Pavel astăzi, întocmai ca și în ziua sa?
33. Cum putem noi fi transformați, și cum este reînnoirea îndeplinită de către noi?
34. (a) Cum au crescut iubirea și afecțiunea noastră pentru Dumnezeu și pentru Teocrația Sa, și cu ce rezultat de transformare? (b) Cu care facultate trebuie să servim pe Dumnezeu, și în acest scop ce este necesar?
35. Cum putem noi, deosebi care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită?"
36. Care este voia Sa, cea bună, plăcută și desăvârșită față de noi?
37. Cum trebuie noi să facem voia divină, și ce ilustrațiune folosește apostolul în această privință?
38. Cum vor lucra, așa dar, membrii organizației teocratice, și cum vor lucra acum însoțitorii lor sau "alte oi?"
39. Cum vor cugeta membrii trupului, dar „alte oi”, și ce calitate se cere spre a îndeplini diferitele părți a lucrării de organizare?
40. Ce concluzie trage apostolul din argumentul de mai sus, în ce privește diferitele metode de serviciu?
41. Cum sunt îndeplinite astăzi acele diferite metode de serviciu menționate de apostol?
42. (a) De aceea, cum se duc la îndeplinire toate lucrurile, și pentru ce scop? (b) Ce fapte convenite va dovedi însuși Iehova tuturor?

Tot așa și Cuvântul Meu.... nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele. Isaia 55:11.

SUB ECUATOR

ULTIMA dare de seamă despre marea excursie în America Latină a președintelui Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere, hotărâtă cu ocazia conferinței Martorilor lui Iehova în Buenos Aires (Argentina). Un rezultat al acestei adunări teocratice a fost că opt martori s-au prezentat pentru serviciul activ de pionieri.

Președintele N. H. Knorr și F. W. Franz, tovarăș în călătoriile sale, miercuri 7 martie, și-a propus să „zboare spre Rio”. Dar știrea sosită din Rio la întâi a lunii, cu privire la lucrarea societății în Brazilia, a fost neliniștitoare. Cauza pe care societatea o reprezintă nu este aceea a unui guvern politic sau crez de pe pământ, ci este cauza Împărăției cerurilor. Cristos Isus, Fiul lui Dumnezeu, de mult timp a zis: ”Împărăția Mea nu este din lumea aceasta... acum Împărăția Mea nu este de aici [adică nu este din acest izvor lumesc]”. Din pricina proclamării fără frică a Împărăției cerurilor, Cristos Isus a fost acuzat de către clerul țării ca un agitator politic și ca un răzvrătit și amenințare pentru starea politică. Sub o astfel de acuzație El a fost pus în moarte. El a avertizat pe urmașii săi că ei pot aștepta să sufere și să fie persecutați din pricina aceleiași false acuzații împotriva lor. Nu este străin așadar, ca astfel de false acuzații să fie puse de către dușmanii religioși împotriva Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere, care este instrumentul legal folosit de Martorii lui Iehova în ducerea la împlinire a propovăduirii Împărăției lui Dumnezeu la toate țările pământului. Când frații Knorr și Franz zburau spre Nord, spre Rio de

Janeiro, ei au apreciat că orice dificultate în Brazilia, trebuie să fie atribuită unei înțelegeri greșite din partea oficialităților din Brazilia și astfel se datorează unei reprezentări greșite de către clerul religios, cu privire la scopul stabilit și la lucrarea societății Turnul de Veghere.

Au trecut aproape nouă ore și jumătate de călătorie cu avionul, de la Buenos Aires până în capitala braziliană, cu scurte escale la Montevideo, Uruguay, la Porto Alegre, Brazilia. San Paulo pare a fi foarte atractiv din înălțimile aeriene, dar Rio de Janeiro, cu portul său adânc intrat în uscat și insulele sale stâncoase și munții, inclusiv Pao de Açucar (Sugarloaf), este superb văzut din aeroplan, tot așa ca și de pe pământ. Acolo nu este nimic altceva asemănător lui pe pământ, și este o plăcere să fi printre astfel de împrejurimi impresive. Aeroportul orașului este chiar în port, și pista de aterizare se extinde chiar pe marginea apei. Nu mult după ce am scăpat de vamă, am fost întâmpinați cu un călduros bun sosit de către servul sucursalei societății și de alți trei din personalul sucursalei.

Îndată am fost informați despre dificultățile întâmpinate de sucursală și servii săi. Societatea Turnul de Veghere a fost altădată înregistrată în Brazilia sub legea veche, dar datorită modificărilor legii a devenit necesar a face din nou o nouă cerere de înregistrare în 1941. Autoritățile nu au luat nici o măsură pentru această nouă cerere de înregistrare a societății, până la 1 Martie 1945, când Ministrul Justiției a refuzat petiția și a ordonat ca societatea să-și suspende activitatea. Investigațiile făcute în această materie, au descoperit că aceasta s-a întâmplat din pricina că societatea a fost greșit reprezentată și greșit înțeleasă, ca și când ar fi o organizație politică, pe când ea este o organizație creștină, fără legături sau motive politice. De aceea, vine sub generoasa prevedere a Braziliei pentru libertatea închinării și alte garanții și imunității extinse la organizațiile religioase. Servului sucursalei societății i s-a poruncit să înceteze lucrul creștinesc, dus la îndeplinire de către și sub supravegherea sa; dar el a răspuns onest că nu ar putea opri această lucrare deoarece este lucrarea Domnului Dumnezeu. Acest răspuns era în acord cu acela al apostolilor lui Isus Cristos, așa cum este raportat în Fapte 4:19, 20; 5:29.

Sub astfel de împrejurări se părea ca și când ar fi imposibil de a duce la îndeplinire conferința proiectată pentru orașul Sao Paolo în următorul sfârșit de săptămână. Avocatul nostru de acolo, din Rio, era împotriva unei astfel de adunări. Dar legea braziliană este favorabilă unui apel din partea autorității judiciare împotriva societății. Astfel s-au luat măsuri prompte pentru a se ataca apelul și spre a reinnoi cererea societății pentru înregistrare pe baza legii braziliene. Un astfel de apel, în conformitate cu părerea unui alt avocat brazilian, pune societatea pe aceeași treaptă legală pe care era înainte ca ultima cerere să fie refuzată. A trebuit să se facă distincție între Societatea Turnul de Veghere și Martorii lui Iehova. Societatea este numai instrumentul folosit de Martori în țările unde autoritățile domnitoare îi dau recunoașterea legală. Dizolvarea societății sau refuzul de a încuviința înregistrarea, nu dizolvă pe Martorii lui Iehova astfel că această acțiune să dizolve organizația lui Dumnezeu, Organizația Sa este teocratică. De aceea bărbatul de mai sus nu a fugit la un oarecare om ca conducător. Martorii lui Iehova sunt atrași la această organizație teocratică de nedespărțit, și ei servesc pe Dumnezeu nu pe oameni, și servesc în conformitate cu instrucțiunile lui Dumnezeu, prin cuvântul infailibil. Nimeni deci, nici unul măcar din numărul lor, nu are vreun drept de la Dumnezeu sau autoritate de a spune Martorilor lui Iehova să înceteze a-l servi pe Dumnezeu; nici nu ar asculta ei pe un astfel de om îndrăzneț, dacă el le-ar spune să înceteze.

De aceea cu toată starea de lucruri, relativ la înregistrarea societății, Martorii lui Iehova, țin să servească pe Dumnezeu, și să propovăduiască că „Împărăția cerurilor este de față”. Cei din Rio continuă să se adune regulat în sala lor a Împărăției, pentru a studia cuvântul lui Dumnezeu și

pentru a se ruga și a discuta căile cele mai bune pe care să arate laudele Sale. Ca și colegii creștini, frații Knorr și Franz au asistat adunarea de serviciu obișnuită de acolo, joi seara. Ca răspuns unei cereri de politețe, fratele Knorr s-a adresat celor adunați de aproape 40 și a accentuat cele mai bune căi pentru ducerea la împlinire a lucrului lor de educație în ce privește guvernul teocratic a lui Iehova Dumnezeu prin Cristos Isus.

În același timp, alți Martori ai lui Iehova erau în drum spre conferință la Sao Paulo, unii călătorind mai mult de 21 de zile cu barca pe râu, sau cu trenul, spre a ajunge acolo. De la Rio este numai un tren de noapte, sau un tren de ora 12 ziua, care merge la Sao Paulo. Va lăsa oare Iehova pe Martorii Săi devotați să sosească și să vină în acest oraș, numai pentru a fi informați că conferința nu se poate ține? Credința în El era sigură. El va face ceva pentru edificarea lor spirituală acolo, chiar dacă aceasta nu ar avea loc în sala închiriată pentru conferință. Când președintele și însoțitorii săi au luat Cruzeiro do Sul, trenul brazilian pentru Sao Paulo, vineri noaptea, situația conferinței era foarte nesigură. Cu toate acestea, la Sao Paulo aranjamentele însăși mergeau înainte. Frații localnici au început anunțarea conferinței publice a fratelui Knorr pentru 11 Martie, cu subiectul „*O lume, un Guvern*”, prin afișe împărțite din mână în mână, lipite pe afișiere și pe pereți cât și prin placarde purtate special de oameni. Mai mult decât atât, la sosirea la Sao Paulo, scurt înainte de amiază, fratele Knorr a fost anunțat că conferința a fost deja deschisă la ora 8 a.m. la sala de conferințe închiriată. După o adunare de serviciu acolo, participanții la conferință au mers afară pe câmpul de lucru. Sala de conferință a fost închiriată de la Primăria orașului Sao Paulo, și acolo nu au fost nici incidente nici vreo intervenție a poliției.

Luând legătura cu avocatul nostru am aflat că poliția din Sao Paulo a autorizat conferința cu o lună de zile înainte și aceasta s-a făcut prin înțelegerea lor. Afară de aceasta, apelul pentru înregistrarea societății a făcut-o proprie pentru conferință, împreună cu vorbirea publică. Rezultatul arată că aceasta a fost voia lui Dumnezeu.

Poziția conferinței era în secția Pacaembu a orașului în clădirea gimnaziului orașului, cu aproape 3000 de locuri. Această clădire este așezată între un stadion uriaș în care încap cu ușurință 80.000 de spectatori și un mare și splendid bazin de înot, cu rânduri de scaune pentru spectatorii, care vin aici să privească întâmplările acvatice. Când deschiderea formală a conferinței a avut loc la orele 15 (3 p.m.), cei 250 de asistenți au fost aproape pierduți în acest mare auditoriu, dar binecuvântările pe care Domnul a început să le rezerve nu au fost deloc mici. Președintele conferinței a introdus pe fratele Knorr, care și-a exprimat plăcerea de a fi acolo și a exprimat iubirea și salutările familiei Bethel din Brooklyn. Apoi conferința a continuat mai departe conform programului. S-a cântat o cântare și s-a zis o rugăciune, și apoi primul vorbitor brazilian a folosit ca subiect al său „Puterea speranței învierii”. Următorul vorbitor brazilian a tratat subiectul „Întoarcerea unui Prieten” înțelegând, fără îndoială, venirea a doua a lui Cristos la timpul pentru întemeierea Împărăției lui Dumnezeu. Aceasta a încheiat sesiunea de după amiază, și în intervalul de pauză, frații s-au angajat mai departe în activitate în lucrul de campanie, s-au răcorit la cofetăria condusă de frați, servind hrană excelentă, inclusiv Cha (Yerba maté), cafea și limonadă. La orele 19 participanții la conferință adunați din nou, de astă dată 292, au cântat în limba portugheză, „La loc de partea lui Iehova”. Apoi a venit discuția fraților Knorr și Franz, cu subiectul „Suveranitatea universală a lui Iehova justificată”.

Întrucât nici unul din acești frați nu vorbesc limba portugheză, un frate tânăr din familia Bethel din Rio, a servit ca interpret, atât atunci cât și în tot cursul conferinței. Fratele Knorr a urmat cu partea sa din discuție (partea finală) cu observații distinse asupra lucrului de mărturie în Brazilia și nevoia de mai mulți vestitori și pionieri, și de asemenea, mai ales, de mai mult timp pe

câmpul de lucru. Considerând că Brazilia are o populație de 45.000.000, și un teritoriu așa de mare, și în prezent sunt numai 22 grupe organizate, nimic nu ar putea fi mai învederat decât aceasta. Participanții la conferință au aplaudat frenetic speranța comunicată lor de a avea un absolvent al Colegiului Biblic Turnul de Veghere din Galaad, adus în țară, pentru a le ajuta la organizarea lucrului în mod teocratic și la efectuarea uriașei lucrări de mărturie necesară.

Duminică, 11 martie, a fost o altă zi de vreme frumoasă aici în acest așa zis „Chicago al Americii de Sud”, și care este situat la aproape 3000 picioare sub nivelul mării, în dreptul tropicului Capricornului. La ora 8 a.m. s-a ținut o cuvântare despre botez. Erau acolo 32 de candidați. Aceștia au fost botezați într-un colț al bazinului de înot, exact în partea exterioară a peretelui de răsărit al gimnaziului. În decursul acestei mărturisiri de credință a acestor consacrați, persoanele lumești care își petreceau în apă, au încetat cu înotul și atenția tuturor a fost concentrată asupra acestui neobișnuit eveniment pentru bazinul de înot municipal.

Botezul a fost urmat de o adunare pentru serviciul pe câmp. Atunci, în timp ce sute de inși porneau afară în activitate pe câmpul de lucru, pionierii au rămas în urmă pentru o adunare specială cu fratele Knorr. În afară de un total de 68 de pionieri în Brazilia, 47 erau prezenți aici. După ce au ascultat o expunere a scopului și cerințele serviciului special de pionieri, 18 inși s-au declarat gata de a lua în primire serviciul de pionieri (10 din ei au fost aleși pentru lucrul de vestitori speciali cu perspectiva ca mai mulți pionieri să fie adăugați la ultima listă).

Servul sucursalei N. A. Yuille, a fost un pionier în Statele Unite dar acum venit în Brazilia încă din 1936, și-a făcut debutul său în programul de la ora 14. În timp ce făceau o scurtă dare de seamă cu privire la lucrul de mărturie în Brazilia, pregătirile partidei de fotbal erau în toi pe imensul stadion de cealaltă parte a gimnaziului. Acolo asistența crescuse cu aproape peste capacitatea de locuri a stadionului, pentru un campionat de fotbal între echipa braziliană și echipa argentiniană venită în vizită. Cu toate acestea, acele persoane care căutau adevărul cu privire la guvernul teocratic al lui Iehova, al lumii dreptății, au venit prin Entrada 33 și au găsit un loc în arena gimnaziului, pentru a auzi vorbirea de la ora 15 despre „O lume, un guvern”. După mai mult de o oră, după ce lectura biblică era în desfășurare de către fratele Knorr și interpretul său, grupa de căutători ai adevărului continuau să vină, până când, în cele din urmă, auditoriul a atins maximum de 765 de persoane. În timp ce de pe stadionul alăturat se puteau auzi strigăte și fluierături, după cum echipa braziliană bătea echipa rivală, această asistență dădea atenție serioasă mesajului Împărăției, și desigur că aplauzele lor puteau fi auzite afară pe stadion.

La încheierea vorbirii, la orele 4.35 p.m., când asistența se împrăștia, exemplare gratuite din broșura *Pace - va putea ea în fine?* (în portugheză) au fost împărțite aceluia care le doreau. Vorbirea „O lume, un guvern” ar fi trebuit să dovedească întregului public prezent, că Societatea Turnul de Veghere, al cărei președinte a ținut cuvântarea, nu este o propagandă politică sau o societate de acțiune politică, ci este o organizație creștină, cu totul devotată serviciului evangheliei Împărăției. Totul era în ordine, prin urmare, în decursul vorbirii, nu a fost nevoie de intervenția nici unei forțe ale poliției, după cum nu a fost nici o acțiune a poliției zile de-a rândul în timpul anunțării vorbirii. De aceea tensiunea nervoasă din partea noastră a fost foarte redusă.

La orele 19 conferința rezumată în o scurtă vorbire a fratelui Franz, după care raportul fratelui Knorr despre excursia sa, presărat cu informații de serviciu și îndemnuri, a dus conferința la o încheiere fericită. O scrisoare specială, de la grupa din Sao Paulo, a fost supusă și citită conferinței, tradusă după cum urmează: „Grupa din Sao Paulo a dorit de mult timp să cunoască personal pe iubitul nostru frate Knorr, bucuria noastră fiind completă cu prezența voastră, printr-o

invitație pe care noi am făcut-o de mult timp. Noi mărturisim în mod unanim că prezența voastră ne-a mângâiat mai mult și noi promitem că vom coopera umăr la umăr pentru cauza lui Iehova.

Această conferință va fi adânc întipărită în mintea noastră, fiind mulțumiți că Iehova ne-a îngăduit ca noi să putem fi adunați aici, pentru a auzi mesajul pronunțat personal de către fratele Knorr.

De asemenea noi nu vom uita ce ai zis, că aceasta nu va fi ultima oară când ne vei vizita. De aceea, noi privim spre Iehova, care ne va privilegia mai departe cu prezența voastră, și astfel cu prezența iubitului nostru frate Franz.” Duminică noaptea o foarte mulțumită și veselă societate, a luat trenul pentru înapoiere la Rio. Înapoi în Rio noi ne-am bucurat din nou de privilegiul de a ne întâlni cu familia Bethel. Activitatea lor a fost pusă pe o bază mai eficace, mai în unire cu cartierul general din Brooklyn. Familia s-a bucurat, de asemenea, că un frate dintre ei a fost desemnat să ia parte la viitoarea sesiune a Colegiului biblic Turnul de Veghere din Gilead, în Statele Unite.

Următoarea zi de marți, seara, de la ora 7 p.m., multe persoane au venit la Associação dos Empregados no Comércio, în Rio de Janeiro. Ei nu au fost admiși în sală, dar le-au fost înmânate 65 de copii după următoarea scrisoare, împreună cu o broșură gratuită:

„Rio de Janerio, Brazilia, 13 martie 1945.”

„Iubiți frați în Domnul:

„Martorii lui Iehova în Brazilia sunt cetățeni supuși legilor. Sub aspectul stărilor bine cunoscute autoritățile poliției ale acestui oraș, refuză să acorde permisiunea pentru ținerea adunării de creștini, hotărâtă la Associação dos Empregados no Comércio, la orele 19 seara.

Binevoii a primi acest prim aviz, pe care vi-l putem da din cancelaria adunării. În locul discursurilor biblice, care urmau să aibă loc vă rugăm a primi tratatul biblic despre *Pace - va putea ea în fine?*

Mâna lui Iehova nu s-a scurtat și noi știm că nimic nu se poate întâmpla Martorilor Săi pe pământ fără permisiunea Sa și pentru motivele Sale înțelepte. Noi putem așadar primi această experiență prezentă fără murmur și cu completă încredere în Dumnezeu Cel Atotputernic. În decursul celor câteva zile trecute, noi am avut un bogat ospăț spiritual la masa Sa, la Sao Paulo, și acum în puterea acestuia, noi ne putem întoarce plini de bucurie la posturile noastre de datorie în serviciul Său, anunțând vestea bună a Împărăției prin Cristos Isus, tuturor persoanelor cu bun simț.

Fie ca să continuați să vă păstrați tare integritatea voastră față de El și în fine să primiți eliberarea Sa completă și binecuvântările veșnice.

Ai voștri împreună servi,
MARTORII LUI IEHOVA.”

URUGUAY

O fericită surpriză a fost așteptând frații în legătură cu conferința de la Montevideo, Uruguay, câteva zile mai târziu. Uruguay este în raport cea mai progresivă țară din America de Sud, și cu aceasta se înțelege faptul că în această țară există separații între biserică și stat, la fel ca și în America. Prin urmare clerul Romano - Catholic urlă că școlile uruguayene sunt conduse contrar cu crezul sistemului religios controlat de Vatican; dar publicul în general nu se neliniștește de astfel de sarcini ale clerului. Montevideo, capitala Uruguayului, a fost atinsă de către doi dintre frații noștri, în ultima după amiază de miercuri 14 martie, venind cu avionul de la Rio de Janeiro. Dimineața următoare ei au fost tratați cu o neașteptată plăcere a întrevederii de către un absolvent

al Colegiului Turnul de Veghere, Russel Cornelius, desemnat pentru lucru în sucursala societății în Montevideo, și sosit aici de abia atunci din Statele Unite.

În tot Uruguayul erau abia trei grupe organizate ale Martorilor lui Iehova, și abia acum 20 de vestitori permanenți, în afară de câțiva pionieri. O prea mare asistență la conferința din Montevideo nu a fost, așadar de așteptat, cu toate că anul trecut la Paysandu, Uruguay, a fost o adunare de aproape 86 de persoane. Sâmbătă, 17 martie, conferința din Montevideo, a început cu o adunare de serviciu sub auspiciile biroului sucursalei societății. S-a dovedit a fi o conferință internațională, fiind prezenți nouă Argentinieni; afară de 3 americani și de asemenea uruguayeni locali. Mai mult de 23 de frați au ieșit pe câmpul de lucru în timpul zilei.

După aceea, sesiunea regulată a conferinței a fost ținută în Ateneu de Montevideo, care este în față la Plaza Libertad. O sală de mărime mijlocie în Ateneu (Ateneo) a fost oferită gratuit de către oraș, deoarece este o clădire municipală și auditoriile lui sunt deschise pentru evenimente și adunări de interes public. La ora 3 p.m. fostul serv al sucursalei, Adolfo Voss, a deschis formal conferința și în scurt a introdus pe președintele societății și pe interpretul său fratele Franz. Mai întâi, fratele Knorr s-a stabilit strict pe o vorbire de serviciu. Dar cum timpul se consumă, alături de cei 65 de inși de la început, au continuat să se adauge până ce în sfârșit, întreaga sală a fost umplută și un oarecare număr de persoane stăteau în picioare, aproape 132 în total. Era evident că mulți noi interesați, oameni cu bun simț, erau prezenți și fratele Knorr și-a modificat vorbirea sa de la simplul subiect de organizație. El a introdus de asemenea pe fratele Cornelius, care s-a adresat în scurt adunării, efortul său de a vorbi în spaniolă fiind foarte apreciat de toți cei prezenți. La 6.15 p.m. servul sucursalei din Argentina, Juam Muniz, și fratele Voss au discutat textul „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu”, după care fratele Knorr a tratat conferința cu o dare de seamă detaliată, despre călătoria sa atât de departe presărând-o cu sugestii potrivite pentru câmpul de lucru.

N-a fost plănuită nici un fel de conferință publică la Montevideo în această excursie; dar ieșirea la iveală a oamenilor de bine a fost așa de peste toate așteptările, în decursul după amiezii, încât s-a decis să se pună în program un astfel de eveniment public, a doua zi la ora 3 p.m. Nici un fel de anunțare scrisă nu a fost profitabilă pentru distribuire și împărțire. De aceea invitația necesară a fost făcută prin vizite personale la persoane cu bun simț de către vestitorii activi ai Împărăției.

Duminică 18 martie o altă adunare de serviciu a avut loc la ora 8 a.m. la biroul sucursalei participând cca 40 de persoane. După ce s-a dat drumul pentru serviciul de campanie, fratele Knorr s-a adresat unui grup de 12 pionieri, răspunzând la întrebările lor și aranjând ca 4 uruguayeni să fie angajați în serviciul special de pionieri. În același timp, în altă încăpere s-a ținut un discurs despre botez la 2 candidați, după care au fost botezați la ștrandul municipal, de-a lungul râului Rio de la Plata. Concomitent cu aceasta, într-o altă încăpere, o duzină de traducători erau ocupați cu traducerea în limba spaniolă a textului cuvântării fratelui Knorr despre „O lume, un guvern”; și în câteva ore ea a fost gata spre a fi rostită în adunare publică la Ateneo, la ora 3 p.m. În decursul actualei cuvântări a fost din nou plăcerea fratelui Knorr de a vedea auditoriul plin. Excelentă atenție a fost dată în tot decursul celor două ore a cuvântării, atât în limba engleză cât și în limba spaniolă.

La ora 6 p.m. a fost pusă la cale o demonstrație. Câțiva conducători de studiu sud-americani au fost de părere că o lecție din Turnul de Veghere spaniol nu poate fi pertractată într-un timp scurt, de un ceas. Astfel, un grup compus din 13 frați aleși, au șezut în fața conferinței pentru a servi drept model de studiu în grupă, și fratele Franz a condus studiul, asistat de un alt frate, care

să citească întrebările și altul, care să citească paragrafele. Cele douăzeci și una de paragrafe sau 9 coloane a materialului lecției din *Turnul de Veghere* au fost acoperite în mai puțin de o oră în afară de rugăciune, la deschidere și scurt serviciu de anunțare la încheiere. Participarea grupei la răspunsul întrebărilor a fost foarte vie, și specializată în cugetele esențiale ale fiecărui paragraf; numai unul a lipsit să ia parte. Conducătorul studiului mereu în mișcare, măsurându-și timpul său prin repartitia timpului, însemnată în josul fiecărei coloane a revistei *La Atalaya*, și nici unul din comentatori nu și-au permis să prelungească răspunsurile la întrebări.

Astfel la 7 p.m. calea a fost pregătită pentru fratele Knorr de a vorbi despre „Suveranitatea universală a lui Iehova justificată”. Observațiile sale finale, despre perspectivele pentru „lucrarea străină” a lui Iehova în Uruguay, exprimându-și plăcerea acestei conferințe edificatoare și a neașteptatei asistențe prezente, a dus programul la sfârșitul său. Bucuria și aprecierea arătată de frați, au dat dovadă că aceasta a fost între timp „cea mai bună conferință” în Uruguay, dar speră din mila lui Dumnezeu pentru încă una mai mare și mai bună, în anii ce vor urma. În acea noapte la orele 10 în Ciudad de Montevideo, împins departe de țarm și condus prin valuri spre Buenos Aires, mulți frați recunoscători, erau la bazin, în port, spre a-și lua rămas bun de la frații lor care se depărtau.

Programul călătoriei noastre aeriene ne-a permis să oprim câteva zile la Buenos Aires. Aici era o plăcere specială de a vedea noile aranjamente pentru sucursală și pentru grupa locală, aduse la realitate. Noua revistă argentiniană *Informant*, numărul ei inițial pentru luna martie purtând pe pagina întâi o scrisoare specială a fratelui Knorr către vestitorii Împărăției, era în general compusă și sute de exemplare gata pentru expediere. Noul serv pentru frați a servit în general grupa din Buenos Aires, și cei șapte servi realeși din această grupă se îndeletniceau cu îndatoririle lor ca servi de grupă, servi de grupă asistenți, servi pentru vizite ulterioare, servi teritoriali etc. De asemenea, formalitățile pentru a duce la Colegiul biblic Turnu de Veghere din Gilead, doi argentinieni, o soră din biroul sucursalei și celălalt un frate pionier, au progresat; și timpul plecării lor cu aeroplanul în Statele Unite, a fost fixat pentru 12 aprilie.

Joi seara permisă ca ultimă vizită a fratelui Knorr la grupa din Buenos Aires la sala Împărăției, spre a asista la studiul lor în grupă din cartea „Religie”. Conducătorul studiului, servul asistent al grupei reale de curând a mărginit studiul la 15 minute, dar el a urmărit metoda de studiu sugestionată de fratele Knorr, câteva săptămâni înainte. S-a aflat că prin această metodă, s-a acoperit mai mult material din carte în timpul repartizat, și frații au discutat realmente materialul în paragrafele cărții. După studiul acesta scurt dar profitabil, fratele Knorr a fost rugat să se adreseze acestei adunări de 140 de frați. Era ora 9 p.m. dar materia împărțită de fratele Knorr era urgentă și răspunsul la întrebări și darea de sfaturi a ținut până la 10.35 p.m. El a îndemnat pe frați la răbdare încercând să se conformeze noilor aranjamente de serviciu, amintindu-le că a nu fi capabil a scrie și a citi nu ar trebui să descurajeze pe nimeni din ei și că toți ar trebui să țină seamă că lucrul principal este a fi un vestitor actual pe câmp, ducând afară mesajul. El de asemenea, a îndemnat pe servii realeși ai grupei din Buenos Aires să accepte și să-și îndeplinească noile lor îndatoriri ca un privilegiu în plus pentru serviciul de la Iehova și să meargă în frunte cu încredere încrezându-se în El, să le ajute să-și stăpânească îndatoririle lor și să performeze funcțiile lor respective în mod capabil în conformitate cu instrucțiile organizației. Noul serv pentru frați a fost de asemenea îndemnat la purtare răbdătoare cu frații, după cum aceștia au încercat laborios să întrunească obligațiile lor de serviciu. După adunare s-a simțit un sentiment de ușurare pentru toți cei prezenți și frații s-au întors spre case foarte mult edificați și de aceea mulțumiți.

CHILE

Dimineața următoare, 21 martie, s-a luat adio de la mulți frați adunați la aeroport, și aeroplanul a decolat la scurt timp după ora 9 a.m. cu destinația San Diego, Chile. În acest timp, pe când aeroplanul nostru își făcea escala sa regulată la Cordoba, era o plăcere de a întâlni prieteni la aeroport, anume, doi pionieri nou angajați, care călătoreau pe bicicletele lor. Acest oraș a fost supranumit de către Papa „Mica Romă a Argentinei”, dar acești pionieri pun acolo mărturie înainte cu mult curaj. Oprirea de 15 minute, petrecută în grupă cu ei, a părut tuturor prea scurtă dar a fost înviorător în mod mutual.

Următoarea noastră oprire, sub umbrele munților Anzi, a fost la Mendoza, la orele 2:15 p.m. Aici erau mulți frați la aeroport așteptând numai o scurtă vizită cu noi. Dar stațiile meteorologice din Anzi au trimis mesaje că condițiile timpului interziceau trecerea Cordilierilor. „Trecerea este închisă!” Astfel, nici un zbor „peste cocoșe” nu era posibil în acea zi, și noi trebuie să petrecem o noapte la Mendoza. Aceasta ne-a îngăduit să petrecem într-o adunare de seară cu frații noștri din Mendoza. La orele 8 p.m., atâția câți au putut fi anunțați, s-au adunat în sala Împărăției, și cei 28 prezenți au ascultat cu bucurie și apreciere vorbirile fraților lor americani, găzduiți așa pe neașteptate, în mijlocul lor. Ziua următoare 22 martie, erau ore de așteptare nesigure la aeroport, dar la prânz a venit un mesaj din Anzi favorizând o încercare la trecătoare. Așa am decolat.

În acest timp am întâlnit mulți nori, când aeroplanul nostru a intrat și a bâzâit peste trecătoare. Zborul a fost de tot violent, și un număr de pasageri care nu aveau încredere în Iehova, erau cuprinși de o frică vădită. Furtunile săptămânilor precedente au cauzat ca munții să fie împodobiți cu mai multă zăpadă decât în zborul nostru din februarie, dinspre vest spre est și efectul scenic era cu mult mai mare decât astă dată. Când „criza” trecuse, aeroplanul nostru s-a mișcat în cer în trei mari spirale, pentru a pierde din altitudine și spre a veni jos prin nori și apoi să se îndrepte spre Santiago. Era bine a veni pe pământ cam pe la orele 1:30 p.m. Nu multe ore mai târziu, ne-am dus la Depozitul societății și în sala Împărăției în Santiago. Adunarea de serviciu acolo, în acea seară, condusă de către servul depozitului Ricardo Traub a fost devotată mai ales pregătirilor pentru conferință, dar fratele Knorr a adresat câteva cuvinte fraților înainte ca adunarea să fie încheiată.

Conferința a fost programată aici pentru trei zile. Cea mai mare parte din ziua întâi vineri, 23 Martie a fost petrecută în activitate pe câmp, 29 vestitori raportând lucrul făcut. La orele 7:45 p.m. fratele Knorr a deschis în mod formal conferința în sala împărăției, 68 de inși fiind prezenți. Apoi, 3 frați au organizat un simpozion despre subiectul „Libertate în lumea nouă”. Ziua următoare asistența conferinței s-a ridicat la 75 de persoane, un număr mic în comparație, dar venind din multe puncte ale acestei țări înguste, de peste 2500 mile de lungă; fapt care arată marea lor apreciere a acestui privilegiu prețios al participării la un ospăț spiritual de învățătură și serviciu. După amiaza și seara acestei zile au fost împodobite cu cuvântările fratelui Knorr, cuvântarea de după masă tratând despre organizarea poporului lui Iehova în conformitate cu regula teocratică iar cuvântarea de seară prezentând o dare de seamă a excursiei fratelui Knorr, așa de departe, accentuând, ici și colo, anumite metode de serviciu în campanie.

Duminică, 25 martie, orele 8.30 a.m. discursul de botez la sala Împărăției, a fost urmat de simbolizarea în apă a 5 inși într-un rezervor special amenajat în acest scop. Dar conferința s-a deplasat la Estadio Chile (Stadionul din Chile), departe de O'Higgins Avenue. Acesta avea o capacitate de locuri de șezut pentru câteva mii de persoane. Altădată arena lui a fost transformată

într-o scenă de teatru regulat. Întregul amfiteatru era o operă măreață. Era singurul loc de adunare adecvată pentru adunarea publică anunțată pentru ora 4 p.m. Subiectul anunțat prin 300 de placarde purtate de căruțe de stradă, și expuse prin vitrinele magazinelor și purtate de persoane special în acest scop, pe ici și colo cât și prin 80 de mii de manifeste distribuite, era „Libertate în lumea nouă”. Dar când adunarea publică a fost deschisă, Joseph Ferrari, președintele conferinței, a anunțat că, întrucât această cuvântare a fost editată sub formă tipărită fiind la dispoziție pentru a fi distribuită asistenței la încheierea adunării, N.H. Knorr a decis să favorizeze asistența cu ultima sa cuvântare despre „O lume, un guvern”. Expunerea pe care această cuvântare o face despre planurile ambițioase ale Ierarhiei Romano - Catolice pentru stăpânirea lumii, a făcut ca circa treizeci de persoane să se ridice și să plece, dar alții au ținut să rămână până la sfârșit pentru a se lămuri mai bine asupra subiectului, și numărul asistenței a fost de 340 persoane. Atenție specială a fost acordată de asistența care a rămas până la sfârșit, și după aceea multe broșuri au fost date publicului.

În timp ce cele de mai sus se petreceau, fratele Franz era în studiourile stației de radio „La Americana”, tratând în limba spaniolă cuvântarea „Libertate în lumea nouă.” Aceasta a durat o oră și a fost difuzată printr-un lanț de patru stații de radio, două în Santiago și una în Rancagua iar alta la Concepción, la circa 500 mile. distanță. Fratele Traub a activat ca și crainic. Această cuvântare expune de asemenea religia, mai ales aceea a Ierarhiei; și în decursul difuzării prin radio, trei sau patru plângeri au fost adresate religioniștilor prin telefon. Dar stația de radio a ținut la contractul ei și a refuzat fie să cenzureze stropii „fierbinți” fie să înceteze transmiterea. Separația dintre biserică și stat există și în Chile, și guvernul nu este cu totul favorabil Ierarhiei. La încheierea cuvântării unul de la biroul poliției postului de radio, a ieșit afară și a cerut adresa sucursalei pentru mai multe informații. I s-a dat broșura care conținea cuvântarea.

Unii oameni de bine au asistat la încheierea adunării la Estadio Chile, și asistența la încheiere era de 80. Fratele Knorr a servit pe platformă, și frații l-au însărcinat, plini de bucurie, să ducă iubirea lor frățească și salutări tuturor fraților lor în tot cursul călătoriei sale. Aceasta a fost o mică conferință la Santiago, dar spiritul Domnului a abundat printre frați; și întâlnirea cu ei a fost o învioreare și plăcere care nu va fi uitată. Acei frați puțini, ca prime fructe ale Domnului Dumnezeu în Chile, dau promisiunea unei mari mulțimi, care vrea deja să ia poziție pentru Împărăție ca o consecință a activității credincioase a chilienilor în urmarea ultimelor instrucțiuni a organizației. Mai mult decât atât, în timpul vizitei fratelui Knorr s-a stabilit în Santiago un birou de sucursală a societății și a fost pus sub supravegherea lui Joseph Ferrari, absolvent al Colegiului Turnul de Veghere. În modul acesta Chile este acum independent de biroul sucursalei din Argentina. Frații chilieni, împreună cu fostul serv al Depozitului, au făcut lucruri bune și laudabile în serviciul lui Dumnezeu în anii trecuți, însă era loc pentru organizare în linii mai eficace și această reorganizare este în curs în întreaga țară. Doi pionieri speciali au fost de asemenea desemnați pentru serviciu, și sosirea timpurie a altui absolvent al colegiului Turnul de Veghere era de așteptat. Stabilirea unei alte săli a Împărăției, în altă parte a orașului, aproape de cartierul american, a fost de asemenea proiectată. În modul acesta noi ne bucurăm de largile perspective pentru creșterea lucrului Domnului în Chile și alte țări, Sud Americane, și suntem recunoscători lui Iehova pentru vizita la timp a președintelui societății în astfel de țări.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Impărăției lui Jehova**

Vol. LXVI

1 Iunie 1945

Nr. 11

Cuprins:

UN POPOR PENTRU CHESTIUNE

- Pag. 237

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Vol. LXVI

1 Iunie 1945

Nr. 11

UN POPOR PENTRU CHESTIUNE

„Acest popor l-am întocmit pentru Mine; ei vor vesti lauda Mea.” – Isa. 43:21.

IEHOVA stă direct în centrul problemei. El este Acela de care depinde creația, însuflețită și neînsuflețită și, prin urmare, lupta sau controversa se învârtă în jurul Lui și toți oamenii trebuie în cele din urmă să ia o poziție fie pentru El, fie împotriva Lui. Oamenii care au fost cândva atei nu-L găsesc într-o „vizină” sub focul dușmanului! Iehova Dumnezeu se găsește în Cuvântul Său scris, Sfintele Scripturi. Din acest motiv este scris în aceste Scripturi referitor la credința în Iehova Dumnezeu. „Astfel dar credința vine prin auzire, și auzirea prin cuvântul lui Dumnezeu.” (Rom. 10:17). Pentru ca cei care-L găsesc pe Iehova Dumnezeu să audă despre El, trebuie să existe o distribuție și propovăduire a Cuvântului scris pe care El l-a dat cu privire la Sine. Pentru a satisface această nevoie urgentă, El a ridicat în acest timp un „popor pentru numele Lui”, un popor pentru chestiune, în special pentru că în această generație chestiunea trebuie rezolvată și ea va fi rezolvată fără a mai lăsa loc altei controversă. Controversa este inevitabilă; și oamenii lui Iehova sunt în mijlocul ei, și nu se eschivează de la ea. Activitatea lor curajoasă pentru partea chestiunii Lui este spre cel mai bun beneficiu și cel mai durabil bine pentru oameni.

2. Oamenii din vizuine, femeile salvate de la ravagii și dărâmurile produse de bombele dușmanilor, și bărbații și femeile din catedralele luxoase și din adunările religioase, vor întreba: „De ce ar trebui să fie Iehova centrul chestiunii care este înaintea omenirii astăzi? Am auzit despre Isus Cristos, și de ce nu este El suficient pentru salvare? De ce trebuie să fie Iehova implicat în această problemă?” Acestea sunt întrebări foarte relevante, și este un timp potrivit ca să primească acum un răspuns pentru cei ce întreabă cu sinceritate. Cu toate acestea, acest Isus Cristos, despre care mulți cred că este suficient, a luat-o înaintea întrebărilor lor spunând în rugăciunea Sa lui Iehova Dumnezeu: „Tată, a venit ceasul; glorifică pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să te glorifice pe Tine; după cum i-ai dat putere peste orice trup, ca să dea viață veșnică tuturor celor pe care i i-ai dat Tu. Și aceasta înseamnă viața veșnică: să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos pe care l-ai trimis Tu.” (Ioan 17:1-3). Este tot atât de vital să cunoaștem pe Dumnezeul adevărat, care a trimis pe Fiul, așa cum este la fel de vital să cunoaștem și pe Fiul; dacă nu chiar mai important, pentru că Fiul a spus: „Tatăl Meu este mai mare decât Mine”. (Ioan 14:28). Iar în problema cunoașterii Tatălui, cine este Dumnezeu, este bine să ne familiarizăm cu El într-un mod favorabil, pentru că aceasta înseamnă viață veșnică. Timpul este aproape de noi când cei care sunt în termeni nefavorabili cu El vor avea împlinită asupra lor rugăciunea Psalmului 83:17, 18: „Să fie înspăimântați și tulburați pentru totdeauna; da, să fie făcuți de rușine, și să piară; pentru ca oamenii să știe că Tu, al cărui nume este IEHOVA, ești Cel Preaînalt peste tot pământul”.

3. Nu este nici o greșeală dacă am citit aceste versete ale Psalmului 83. Când va veni timpul să se dovedească înaintea tuturor oamenilor că Dumnezeu care poartă numele de Iehova este Cel Prea Înalt peste tot pământul, acest fapt va costa viețile multor oameni și femei din toate naționalitățile, toți aceștia fiind dușmanii Lui. Aceasta înseamnă că mulți nu vor dobândi viața veșnică care vine din cunoașterea corectă a lui Iehova Dumnezeu și a Fiului pe care L-a trimis. Însă viețile acestor inamici sunt ușor de consumat pentru ca chestiunea importantă să ajungă la o soluționare permanentă. De ce este atât de important pentru pacea, armonia și prosperitatea întregului univers să se dovedească înaintea tuturor făpturilor că Iehova Dumnezeu este Cel Prea Înalt peste toate lucrurile și că lumea întreagă, această lume veche, trebuie să moară? Distrugerea lumii este înaintea noastră și nu este posibil să fie înlăturată. Biblia a prezis cu mult timp în urmă despre venirea ei. În același timp Biblia a oferit nădejdea că oamenii care au bunăvoință față de Iehova Dumnezeu și Isus Cristos, Fiul Său, vor supraviețui sfârșitului lumii. Ei urmează să moștenească viața veșnică pe un pământ curățat într-o lume nouă; nu doar o „lume mai bună”, ci o lume perfectă a dreptății fără sfârșit. Sunt aceste fapte destul de serioase? Sunt ele un motiv suficient pentru a arăta de ce oamenii trebuie să cunoască atât pe Iehova cât și pe Isus, prin care oamenii pot veni într-o relație cu Iehova Dumnezeu?

4. Unii încă neconvinși poate că întreabă: „Dar de ce ar trebui să moară lumea, să fie distrusă?” Sincer, pentru că aceasta nu este lumea lui Dumnezeu. Este o ocară la adresa numelui lui Iehova Dumnezeu să atribuim această lume Lui și să-L facem responsabil pentru existența și funcționarea ei. Cuvântul Său Sfânt spune clar că „dumnezeul acestei lumi” este un dumnezeu imitator, dușmanul lui Iehova, adică, Satan Diavolul. Acest dumnezeu fals a orbit această lume: „în care dumnezeul acestei lumi a orbit mințile celor care nu cred, ca nu cumva lumina evangheliei glorioase a lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu (Iehova) să strălucească peste ei.” (2 Cor. 4:4). Această lume va continua să fie oarbă, în mod intenționat, până la sfârșitul ei; moment în care Iehova va deschide cu forța ochii tuturor dușmanilor necredincioși și îi va obliga să știe că El este Dumnezeul Cel Prea Înalt. Acel timp al distrugerii lumii Diavolului este bătălia Armagedonului, nu departe în viitor, și unde Iehova își va justifica numele și locul ca Cel Suprem. Referitor la bătălia împotriva dușmanului aliat pentru lupta finală, Domnul Dumnezeu a profețit în aceste cuvinte: „Voi chema sabia împotriva lui pe toți munții Mei, zice Domnul Iehova; sabia fiecăruia va fi îndreptată împotriva fratelui său. Și cu ciumă și cu sânge voi intra la judecată cu el; și voi ploua peste el, și peste hoardele lui, și peste popoarele cele multe care sunt cu el, o ploaie năprasnică, și grindină mare, foc și pucioasă. Și Mă voi preamări, și Mă voi sfinți, și Mă voi face cunoscut în ochii multor națiuni; și vor ști că Eu sunt Iehova”. – Ezec. 38:21-23, *ASV*.

5. Chestiunea va fi rezolvată în acest mod decisiv. Astfel, se va arăta că Iehova este Dumnezeul atotputernic și Cel Prea Înalt, Singurul care mânuiește dominația universală, care înseamnă suveranitatea Lui peste acest pământ și peste toată creația vizibilă și invizibilă. Și acesta este răspunsul pentru cei care întreabă de ce, pe lângă Isus Cristos, Iehova trebuie implicat în problemă. La bătălia Armagedonului care se apropie, Fiul Cristos Isus va lupta pentru victoria asupra lumii lui Satan, pentru justificarea numelui lui Iehova. Cei care se fac surzi acum și care refuză să audă și să ia aminte la această proclamare a zilei de răzbunare a lui Dumnezeu vor trebui să suporte consecințele acestei prejudecăți religioase împotriva numelui și supremației lui Iehova.

6. Nu în ultimul rând, problema presează pentru rezolvarea ei odată pentru totdeauna. De aceea, Dumnezeul Cel Prea Înalt pune poporul Său pentru chestiune în lucrare și îl aduce în mod vizibil înaintea tuturor națiunilor. Se referă oare la evrei, asupra cărora a fost atrasă atenția lumii prin efortul Vaticano-Nazist-Fascist diabolic de a-i extermina de pe pământ? Nu; chiar dacă acești

israeliți naturali demonstrează un curaj remarcabil sub acea persecuție rea. Înainte de vremea lui Cristos, numele lui Iehova a fost chemat asupra națiunii Israelului. Însă deja cu ceva timp înainte de Cristos israeliții încetaseră să mai pronunțe numele lui Iehova dintr-o teamă nepotrivită de a nu călca porunca a treia, adică: „Să nu iei numele lui Iehova, Dumnezeuul tău în deșert; căci Iehova nu-l va lăsa nepedepsit pe cel ce ia numele Lui în deșert.” (Ex. 20:7, *ASV*). În afară de, eventual, câțiva preoți de-ai lor, ei uitaseră cum să pronunțe numele lui Dumnezeu reprezentat de cele patru litere (YHWH) care însemnau numele Lui în Biblia Ebraică: și ei au substituit numele Lui cu termenul *Adonai*, însemnând *Domnul*. Astfel chestiunea, care urma să fie dovedită de istoria evreiască până la vremea lui Cristos, a fost dacă ei se vor dovedi vrednici să poarte și să fie asociați cu numele lui Iehova. Această vrednicie nu se putea baza pentru totdeauna doar pe faptul că ei erau descendenții strămoșilor credincioși, Avraam, Isaac, și Iacov.

7. Deoarece s-a tras din Iacov, națiunea evreiască a fost numită uneori și ca „Iacov”. Însă fiindcă numele patriarhului Iacov a fost schimbat de Iehova Dumnezeu în *Israel*, națiunea a mai fost numită și „copiii lui Israel”, sau doar „Israel”. A venit timpul când poziția favorizată a Israelului natural a lăsat cale liberă Israelului spiritual; și, în consecință, onoarea și privilegiul de purtare a numelui lui Iehova a fost transferat. Acest fapt a fost precizat în mod special la aproape trei ani și jumătate după moartea și învierea lui Cristos Isus. Aceasta s-a petrecut când Simon Petru a propovăduit vestea bună a împărăției lui Dumnezeu unei adunări de ne-evrei sau Neamuri, în casa sutașului italian Corneliu, în orașul Cezarea. Referindu-se la aceasta, Iacov a spus adunării din Ierusalim. „Simon [Petru] a declarat cum Dumnezeu mai întâi a vizitat pe Neamuri, ca să scoată din ele un popor pentru numele Său. Și cu aceasta corespund cuvintele profeților; după cum este scris: După aceasta mă voi întoarce,...pentru ca rămășița de oameni să-l caute pe Domnul [Iehova], și toate Neamurile, peste care este chemat numele Meu, zice Domnul, care face toate aceste lucruri”. – Fapte 15: 14-17.

8. Prin propovăduirea evangheliei până atunci numai o rămășiță sau o rămășiță mică, fusese selectată dintre evrei ca să poarte numele lui Iehova datorită relației lor noi cu El prin Cristos Isus. Așa stând lucrurile, Domnul Dumnezeu a vizitat apoi sau a început să arate favoare Neamurilor, și să ia și din ele un popor care să poarte responsabilitățile și privilegiile care aveau legătură cu numele lui Iehova. Aceasta nu a însemnat că de atunci încolo El avea două popoare pe pământ, ci că rămășița dintre evrei și toți ceilalți scoși după aceea dintre Neamuri urmau să fie uniți pentru a alcătui un singur popor pentru numele lui Iehova. Ei constituie un singur popor în Cristos Isus, Capul lor, deoarece, așa cum a afirmat apostolul, „nu există nici Iudeu, nici Grec (om dintre Neamuri), nu există nici rob, nici om liber, nu există nici bărbat, nici femeie; căci toți sunteți una în Cristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Cristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam, și moștenitori potrivit promisiunii”. – Gal. 3:28, 29.

9. Astfel, Iehova Dumnezeu era Creatorul unui popor nou pentru numele Lui, adică, Israelul spiritual. În acest sens, ei sunt o „creație nouă”; după cum este scris: „Căci nici necircumcizia, nici lipsa ei nu este importantă, ci numai o creație nouă. Pace și îndurare să fie peste toți cei ce urmează această regulă, și peste Israelul adevărat al lui Dumnezeu.” (Gal. 6:15, 16, *Goodspeed*). „De aceea, dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă; lucrurile vechi s-au dus; iată, toate lucrurile au devenit noi”. (2 Cor. 5:17). Este în acord cu acest fapt că legământul vechi al legii încheiat cu Israelul natural nu se aplică lor, ci Iehova a adus Israelul spiritual într-o relație cu El printr-un legământ nou ratificat prin sângele lui Isus, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. Cristos Isus este singurul Mijlocitor între Dumnezeu și făpturile umane în acest legământ

nou. (1 Tim. 2:5, 6; Evr. 9:14-22). Fiind un „popor pentru numele Lui”, ei trebuie să fie în mod neapărat, martori ai lui Iehova.

10. Pe acest Israel spiritual, sau „popor pentru numele Lui”, Creatorul nu l-a întocmit după modelul politic al vreunei națiuni a lumii. El nu a urmat nici un model democratic așa cum era prevăzut în democrațiile Greciei păgâne cu secole înainte de Cristos. El nu a imitat modelul republican pe care Roma l-a prevăzut de timpuriu în istoria ei. El nu a copiat stilul sau proiectul autoritar de mai târziu al imperiului roman. Dumnezeu a întocmit poporul Său după voia și scopul Său perfect; adică, el l-a făcut o organizație Teocratică. Structura și funcționarea ei sunt, prin urmare, diferite de ceea ce organizațiile politice, religioase și comerciale ale acestei lumi au de oferit. Nici un șef autocratic, nici o ierarhie sau organism conducător de preoți, nu conduce Israelul spiritual. Creștinii consacrați care formează întreg trupul sau adunarea Israelului spiritual nu sunt puterea suverană, care să controleze și să conducă organizația prin puterea votului și a alegerilor democratice. Organizația respectă regula absolută că Iehova Dumnezeu este Cel Suprem, Suveranul universal, și că de aceea organizația pe care a creat-o se supune voii Lui în toate lucrurile. El este în fruntea organizației și o administrează, și astfel ea este Teocratică. Ea arată supunere deplină față de stăpânirea sau Teocrația Lui, și respectă voia divină așa cum este revelată în Cuvântul Său scris, Biblia.

11. Din moment ce Isus Cristos este Servul Principal al lui Iehova și este cel mai apropiat de Tatăl Său, de aceea, marele Teocrat Iehova a făcut pe Fiul Său, Cristos Isus, Capul invizibil sau ceresc al organizației Teocratice a Israelului spiritual. Ca să cităm cuvintele apostolului, Iehova „a supus toate lucrurile sub picioarele Lui; și L-a făcut cap peste toate lucrurile pentru acea adunare, care este trupul Lui, plinătatea Celui care împlinește toate lucrurile în toți”. (Efes. 1:22, 23, *Emphatic Diaglott*). Adunarea Israelului spiritual este așadar „trupul lui Cristos”, și ea trebuie să fie supusă Capului, deoarece El ia conducerea în împlinirea voii Teocratice a lui Iehova. (Efes. 5:23, 24). În acest fel structura poporului pentru numele lui Iehova nu se conformează cu nimic din această lume a lui Satan, „printrul demonilor”. Organizația lui Satan este o democrație, opusă Teocrației lui Iehova. Astăzi, după nouăsprezece secole de scoatere dintre Evrei și Neamuri, a poporului pentru numele lui Iehova, o mică rămășiță a acestui Israel spiritual al lui Dumnezeu, se poate încă găsi pe pământ. Acești membri ai rămășiței trebuie să slujească acum ca popor al lui Iehova pentru chestiune. Dar cu ei El asociază o mulțime de persoane consacrate cu bunăvoință. Aceste persoane, ca să zicem așa, se leapădă pe sine și nu-și mai încălcă angajamentul din cauza numărului mic al rămășiței, în modul cel mai clar din 1931. Ei fac o slujbă curajoasă pe multe fronturi pe tot pământul în mijlocul controversei împotriva numelui lui Iehova.

NU VĂ TEMEȚI

12. Datorită activităților publice și din casă-n casă a martorilor lui Iehova, milioane de oameni din multe națiuni sunt conștiente de controversa care are loc între creștinism și religie. Mult mai mulți decât ne sunt cunoscuți nouă privesc cu simpatie pe martorii lui Iehova, dar ei au văzut persecuția la care sunt supuși martorii și se tem să iasă deschis și să se alăture societății poporului lui Iehova. Ei se joacă astfel în mâinile „dumnezeului acestei lumi”. Planul lui Satan este de a pune toți oamenii de pe pământ în teamă și de a-i ține acolo, și astfel de a-i ține sub demonocrația lui și departe de Teocrație. Dar dacă cineva ar avea vreun motiv adevărat să se teamă, aceștia ar fi cei care sunt țintele persecuției, adică rămășița Israelului spiritual de pe pământ. Ceva îi face pe ei să fie fără teamă. Ce anume? și ce anume există pentru a ajuta pe aceste

persoane bine-dispuse de pe tot pământul ca să-și învingă temerile lor mentale și să iasă într-o companie deschisă cu rămășița? Este Cuvântul lui Dumnezeu adresat rămășiței Israelului spiritual sau lui Iacov cel spiritual; și acel Cuvânt a fost rezervat intenționat pentru acest timp înspăimântător. Ascultați-l:

13. „Dar acum așa vorbește Iehova care te-a creat, o Iacov, și Cel ce te-a întocmit, o Israele: Nu te teme, căci te-am răscumpărat; te-am chemat pe nume, ești al Meu. Când vei trece prin ape, voi fi cu tine; și când vei trece prin râuri, ele nu te vor îneca; când vei umbla prin foc, nu vei fi ars, și nici flacăra nu se va aprinde peste tine.” (Isa. 43:1, 2, *ASV*). Acesta nu este cuvântul omului, al profetului Isaia. El este cuvântul Dumnezeului Cel Atotputernic, Creatorul, care a creat poporul Său pentru un scop distinct și a cărui creație, atacul în masă al întregii lumi a Diavolului n-o poate distruge. Mai degrabă decât să distrugă ceea ce a creat Dumnezeu, oricât ar fi de mic sau slab sau nepopular la înfățișare, lumea Diavolului va alerga spre propria ei distrugere. Lumea nouă, alcătuită din ceruri noi și un pământ nou pe care le creează Iehova Dumnezeu, va călca în picioare cenușa lumii vechi distruse; căci gura Domnului Dumnezeu a vorbit aceasta. Dacă El asigură rămășița lui Iacov sau Israel ca să nu se teamă și, prin urmare, dacă ea nu se teme, atunci mulțimea persoanelor a căror îndoieli i-au ținut înapoi, să fie sigură că nu are nici un motiv să se teamă dacă devin în mod public asociații rămășiței neînfricate.

14. Prin ceea ce trec acum martorii lui Iehova este asemănător cu ceea ce au experimentat în timpul Războiului Mondial din 1914-1918. Atunci ei au fost foarte hărțuiți, dar nu a fost permis ca să fie distruși. Zădărniciind planurile criminale ale dușmanului, Iehova a adus rămășița Sa la o mai mare activitate și realizare în slujba Sa, și i-a format o organizație unificată într-o armonie mai profundă cu regula Teocratică. Prin urmare, Iehova le spune, cu privire la viitor: „Nu vă temeți, căci v-am răscumpărat”. El i-a izbăvit din robia fricii și a îndoielii, și de la supunerea josnică față de organizația religioasă și politică a acestei lumi.

15. Din 1918 Iehova a dezvăluit că membrii rămășiței sunt un popor pentru numele Lui. El i-a chemat pe nume, și toate numele pe care le folosește dușmanul pentru a-i defăima înaintea lumii nu contează. În trecut Iehova a chemat pe patriarhul Iacov printr-o schimbare a numelui, adică, „Israel”, însemnând, „conducând cu Dumnezeu”. Astfel, Iehova și-a pus propriul Său nume peste Iacov; și acum rămășița poporului lui Iehova de pe pământ poartă numele de „Israel” într-un sens spiritual. Fiind creați și întocmiți de Dumnezeu, fiind răscumpărați de tirania dușmanului de către El, și fiind chemați după numele pe care l-a dat El, membrii rămășiței sunt ai Lui. În continuare este scris despre ei: „Nu știți că trupurile voastre sunt mădularele lui Cristos?...și voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț; ...nu fiți slujitorii oamenilor.” (1 Cor. 6:15-20; 7:23). Creația nouă a lui Dumnezeu nu a fost făcută pentru slujirea oamenilor acestei lumi.

16. Rămășița Israelului spiritual și tovarășii lor binevoitori sunt în marșul lor spre lumea nouă a dreptății. Nimic nu-i poate devia sau îndepărta de la această țintă sau să-i oprească pentru a nu ajunge acolo. După ce vor fi trecut prin acestea, ei vor putea să spună în semn de recunoștință lui Dumnezeu: „Am trecut prin foc și prin apă; dar Tu ne-ai adus într-un loc bogat”. (Ps. 66:12). Atâta timp cât ei sunt asigurați de prezența lui Dumnezeu cu ei prin Cristos Isus, ei sunt plini de curaj și sunt dispuși să meargă înainte, oriunde îi conduce Mielul lui Dumnezeu. Satan Diavolul ridică bariere în calea lor, cea mai mare barieră încă urmează să vină, adică, organizația mondială pentru pace și securitate internațională sub supravegherea religiei. Diavolul a deschis deja robinetul și a deschis porțile violenței și a lăsat liber un torent de forțe distructive pentru a nimici și mătura rămășița și tovarășii ei în neființă. Înțelegem acum cum, la Apocalipsa 12:13-16, Domnul Dumnezeu a prezis că organizația Diavolului va persecuta „femeia” sau organizația lui Iehova, din

și după anul 1918. Acolo a fost prezis cum organizația „balaurului” va confisca cu forța și va organiza în interiorul ei oștiri de elemente violente, nazisto-fascist-religioase și le va elibera cu forță impresionantă împotriva martorilor lui Iehova de pe pământ, care reprezintă femeia lui Dumnezeu, „Sionul”, organizația Lui. Rămășița și tovarășii ei văd acum cum organizația balaurului a vărsat acest șuvoi sau râu de oștiri violente împotriva lor, în special din și după 1933, cu intenția răutăcioasă de a-i duce la distrugere.

17. Activitatea nediminuată a rămășiței și a martorilor ei până în această zi mărturisește că Iehova a fost cu ei în timp ce au mers înainte prin râuri. El i-a păzit cu viață pentru slujiba și scopurile Sale glorioase atât până în ziua de azi, cât și de acum încolo.

18. Popoarele acestui pământ au fost ca niște ape mari, înstrăinate de Iehova Dumnezeu. Ele varsă albia râului pe care a meșteșugit-o Diavolul pentru ele în marea morții și a distrugerii de la bătălia Armagedonului. Ca și copiii lui Israel sub căpitanul Iosua care au mărșăluit în urmă cu mult timp între apele râului Iordan și pentru ei au fost deschise albiile râului spre Țara Promisă, așa și martorii lui Iehova din acest secol douăzeci trec, pentru ani buni din 1918, prin apele mari ale sutelor de milioane de oameni. Dar în loc de a fi dizolvați într-o conformitate cu popoarele acestei lumi, servii credincioși ai lui Iehova și-au păstrat forma și unitatea lor Teocratică și au lăsat o mărturie uimitoare pentru numele și împărăția lui Dumnezeu în timp ce au trecut prin ape. Nici o năvală de ape nu poate spulbera mărturia la nivel mondial pe care ei au depus-o pentru numele și dominația Lui universală; dar multe persoane sincere au fost oprite astfel de la alunecarea în distrugere cu popoarele lumesti. Ele au fost aduse la siguranță și izbăvire cu organizația Teocratică a lui Iehova. Dumnezeu nu și-a părăsit poporul Său devotat, ci va continua să fie cu el și nu va lăsa ca apele acestei lumi să-i aducă distrugerea.

19. Astfel, pentru a ne îmbărbăta împotriva fricii de dușman, Iehova a făcut să fie scris raportul despre cum a permis El odată ca împăratul marelui Babilon să arunce trei dintre evreii credincioși într-un cuptor supra-încălzit, din cauză că au refuzat să salute chipul idolatru al împăratului. Apoi Iehova a făcut ca Fiul lui Dumnezeu să apară în mijlocul cuptorului încins cu acei israeliți credincioși, după care i-a scos întregi, fără arsură sau chiar miros de fum, apărându-i astfel complet ca servi adevărați ai Dumnezeului adevărat și viu. Pentru a corespunde cu aceasta, Atotputernicul Dumnezeu a permis ca martorii Săi din prezent să fie aruncați în focul încins al necazului nedrept, al persecuției și al încercării intense a integrității lor din partea acoliților lui Satan, care idolatrizează statul politico-religios și alte creații făcute de om. În mijlocul acestui „cuptor”, a cărui căldură și flacără cresc, martorii lui Iehova sunt asigurați că vor avea prezența Lui cu ei ca fiind reprezentată de Fiul Său, Cristos Isus. Și în timp ce lumea uimită de afară privește, ea vede că Iehova își îndeplinește promisiunea Sa față de martorii Săi; pentru că acest foc al persecuției nu-i transformă în cenușă și nu le distruge integritatea lor față de Dumnezeu. Flacăra nu se aprinde asupra lor și nu le nimicește identitatea de martori ai lui Iehova care împlinesc o închinare adevărată față de El.

RĂSCUMPĂRARE

20. Toate acestea sunt o dovadă că Celui Prea Înalt nu-i este rușine să mărturisească că este Dumnezeul celor care I se închină cu atâta credincioșie și care urmează sfaturile Lui Teocratice. Lui nu îi este rușine să dovedească acest lucru înaintea întregului univers. El spune rămășiței Israelului spiritual: „Căci Eu sunt Iehova, Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Salvatorul tău; am dat Egiptul ca răscumpărare pentru tine, Etiopia și Seba în locul tău. Pentru că ai fost prețios în ochii

Mei, și onorabil, și te-am iubit; de aceea, voi da oameni în locul tău, și popoare în locul vieții tale”. (Isa. 43:3, 4, *ASV*). Conform acestei declarații, Dumnezeu nu va cruța puterile mondiale pentru a elibera pe poporul Său pentru slujba și închinarea Lui.

21. În trecutul îndepărtat Egiptul era puterea conducătoare mondială și el, împreună cu aliații lui Etiopia și Seba, a dominat pământul. Dar Iehova i-a făcut pe toți să plătească pentru împotrivirea lor față de El. Egiptul, în special, era vinovat pentru că a ținut pe copiii lui Israel și pentru că a refuzat să-i lase să meargă la muntele lui Dumnezeu pentru a se închina lui Iehova. Egiptul i-a înrobii și i-a suprasolicitat și i-a considerat o forță de muncă ieftină și o rasă inferioară. De aceea, Iehova a ținut Egiptul, pe întâii lui născuți și bogăția lui ca o răscumpărare sau siguranță pentru atâta timp cât el a ținut pe poporul Său în robie. Când Egiptul a refuzat să-i elibereze, Iehova l-a făcut să plătească cu urgi costisitoare, până ce în final întâii născuți ai oamenilor și animalelor au fost uciși ca preț cerut dacă nu a lăsat pe poporul Său să plece. Și când Egiptul și aliații lui au încercat să tragă pe israeliții fugari înapoi în sclavie, atunci Iehova a cerut o răscumpărare națională Egiptului, Etiopiei și Sebei, adică moartea josnică a florii armatei lor, a cărușilor și călăreților în adâncurile Mării Roșii. Cei care au pus la cale necaz, pierdere și distrugere pentru poporul ales al lui Dumnezeu au căzut ei în ele, și acest lucru a fost din partea lui Dumnezeu. Proverbul spune cu adevărat: „Cel neprihănit este izbăvit din necaz, și cel rău vine în locul lui”. „Cel rău va fi o răscumpărare pentru cel neprihănit, și cel păcătos pentru cei dreți”. – Prov. 11:8; 21:18.

22. Tot așa și acum, se fac eforturi nedrepte de către organizația vizibilă a „dumnezeului acestei lumi” pentru a ține legați pe servii consacrați ai lui Iehova și de a le nega libertatea de a asculta de poruncile Lui și de a-L sluji și a I se închina. Aceasta va aduce în mod obligatoriu urgi chinuitoare de la Dumnezeu peste această lume. Judecățile lui Dumnezeu așa cum sunt declarate de martorii Lui peste pământ au fost chinuitoare pentru „creștinătate” și pentru restul lumii, ca și urgiile. Dar va exista un preț final de răscumpărare de plătit pentru persecutarea și urmărirea rămășiței lui Iehova și a tovarășilor ei pentru a-i atrage înapoi în slujba forțată a acestei lumi. Acel bir final va fi distrugerea la bătălia Armagedonului. Cu toate că lumea disprețuiește și îi urăște pe martorii lui Iehova, totuși Iehova iubește pe martorii Săi persecutați, și le-a dat onoarea să-i facă poporul pentru numele Lui. Prin urmare, este fie libertatea acestora pe care Dumnezeu îi iubește și-i cinstește, fie moartea oamenilor și popoarelor care luptă împotriva lui Iehova Dumnezeu și care încearcă să înlăture pe poporul Său de la slujirea și închinarea Lui. Deoarece acești oameni și aceste popoare persistă în asupririle lor asupra rămășiței și a tovarășilor lor, ei trebuie să moară la Armagedon. Ei nu vor fi lăsați să stea în calea întemeierii lumii noi a lui Iehova. Aceștia trebuie avertizați: Iehova nu a vorbit în zadar creației Lui noi, spunând: „De aceea, voi da oameni pentru tine, și popoare pentru viața ta”.

ADUNARE

23. Din nou Sfântul și Salvatorul lui Israel ne calmează și ne mângâie cu o declarație a scopului Său cu privire la poporul Său pentru chestiune. El spune: „Nu te teme; căci Eu sunt cu tine; voi aduce sămânța ta de la est, și te voi aduna de la vest; voi zice nordului: Dă; și sudului: Nu opri; adu pe fiii mei de departe, și pe fiicele mele de la marginile pământului; chiar și pe fiecare care este chemat cu numele Meu; căci l-am creat pentru slava Mea, pe care l-am întocmit; da, l-am făcut”. (Isa. 43:5-7). Având în vedere această declarație a scopului divin, este imposibil pentru religia unită, politica și comerțul acestei lumi să împiedice pe poporul lui Iehova, peste care este

chemat numele Lui, de la a fi adunat și adus într-o unitate, pe deplin organizată. Faptul că strângerea lor marchează sfârșitul lumii Diavolului, Cristos Isus l-a arătat clar în profetia Lui cu privire la sfârșitul lumii spunând: „Și atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe nori cu putere mare și cu slavă. Și atunci El va trimite pe îngerii Săi, și va aduna pe cei aleși ai Lui din cele patru vânturi, de la marginea pământului până la marginea cerului”. (Marcu 13:26, 27). Aleșii sunt cei unși, aleși ca popor pentru numele lui Iehova. Strângerea lor pe pământ a progresat din 1919 d. Cr. înainte, atingând punctul culminant în 1931, când ei au anunțat lumii numele lor dat de Dumnezeu, „martorii lui Iehova”.

24. Faptul că ei sunt poporul creat pentru chestiunea în favoarea lui Iehova este dovedit. Declarația Lui este că toți cei chemați cu numele Lui ca Israelul Lui spiritual El i-a creat pentru gloria Lui. Dat fiind faptul că nici o iotă sau frântură de literă din Cuvântul scris al lui Dumnezeu nu va eșua până nu va fi împlinită, nimic altceva nu s-ar putea aștepta în această criză a istoriei lumii decât ca Iehova să adune rămășița poporului Său. După aceea, El îi va întocmi într-un corp Teocratic sub împăratul Lui Cristos Isus, care a venit în împărăția Sa în 1914. Strângerea acestora într-o unitate organizată de acțiune și slujbă s-a făcut sub îndrumarea îngerilor sfinți care-l însoțesc pe Împăratul Cristos. Nici unul dintre demonii de sub Satan nu a fost capabil să se amestece cu succes în aceasta. Chiar dacă au trecut paisprezece ani din anul 1931, adunarea servilor dedicați ai lui Iehova nu s-a încheiat cu totul. Este adevărat că membrii rămășiței Israelului spiritual practic s-au format; dar trebuie reținut următorul lucru: În zilele Israelului tipic din vechime a existat o mulțime de străini amestecați cu israeliții naturali și care locuiau pe teritoriul lor, și se închinau lui Iehova împreună cu ei. Când Iehova a scos Israelul din robia egipteană, o mulțime de acești închinători tovarăși au ieșit și ei din Egipt și au fost martori ai actului ciudat al lui Iehova asupra oștirilor Egiptului la Marea Roșie. O mie de ani mai târziu, când Iehova a făcut o eliberare asemănătoare și a izbăvit pe poporul Său din puternicul Babilon, o mulțime de astfel de străini binevoitori au venit și s-au întors la Ierusalim și Iuda.

25. Cu siguranță, atunci, că adunarea rămășiței Israelului spiritual în aceste zile din urmă implică sau înseamnă și strângerea clasei „străinilor” din est și din vest, din nord și din sud, și stabilirea lor pe teritoriul organizației rămășiței. Este exact așa, în special din și după anul 1931. Strângerea acestor persoane pământești cu bunăvoință continuă acum, și distanțele de la care ele sunt adunate continuă să se lungească, mai departe spre sud, nord, este și spre vest. În fiecare direcție Iehova Dumnezeu strigă: „Dă! Nu opri! Aduceți-i de departe, da, de la marginile pământului!”. Strigătul Lui pentru eliberare este irezistibil. Persoanele dispuse să se amestece ar trebuie să-și aducă aminte de soarta Egiptului și a Babilonului. Oamenii și popoarele și națiunile sunt de o importanță mică atunci când se amestecă în realizarea scopurilor declarate ale lui Iehova.

MARTORII MEI, SERVUL MEU

26. Cei cu bunăvoință, care doresc să coopereze cu rămășița Israelului spiritual, ar trebui să țină minte cuvintele lui Dumnezeu referitoare la rămășiță, adică, „Da, Eu l-am făcut”. Pentru a coopera cu scopul divin, ei trebuie să verifice de ce Creatorul a făcut organizația rămășiței Lui pentru acest timp. Motivul pentru care a făcut aceasta, Creatorul îl arată în următoarele cuvinte, pe care le analizăm:

27. „Aduceți poporul orb care are ochi, și pe cei surzi care au urechi. Să se adune toate națiunile, și să se strângă toate popoarele; care dintre ele poate declara aceasta, și să ne arate lucrurile dintâi? Să-și aducă martorii, ca să fie îndreptățiți; sau să audă, și să spună: Este adevărat.

Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, și slujitorul Meu pe care l-am ales, ca să știți și să Mă credeți, și să înțelegeți că Eu sunt Acela; înainte de Mine nu a fost făcut nici un Dumnezeu, și nici nu va fi după Mine. Eu, Eu, sunt Iehova, și în afară de Mine nu este nici un salvator. Eu am vestit, și am salvat, și am arătat; și nu a fost nici un dumnezeu străin printre voi; de aceea, voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, și Eu sunt Dumnezeu. Da, de când a fost ziua Eu sunt; și nu este nimeni care să poată izbăvi din mâna Mea; Eu voi lucra, și cine se poate împotrivi?” – Isa. 43:8-13, *ASV*.

28. Astfel, este aruncată o sfidare de către Iehova la adresa întregii organizații vizibile a Diavolului. Susținerile opuse ale ambelor părți implicate în controversă trebuie puse acum la încercare, și Iehova solicită încercarea. Satan imitatorul pretinde a fi dumnezeu și cel drept care să conducă pământul și tot universul. Prin închinarea la bani și la mamona și prin înșelăciunile religiei Satan a câștigat toți oamenii auto-îndreptățiți și loviți de teamă ai acestei lumi de a se închina Lui ca dumnezeu. În cea mai mare măsură posibilă, el este acum ceea ce Scripturile îl numesc „dumnezeul acestei lumi”. El este hotărât să-și păstreze această poziție egoistă. În acest scop el planifică o mare mișcare strategică pentru perioada care urmează după războiul global. Schema lui nu este ascunsă de preștiința Dumnezeului adevărat și viu, și Iehova Dumnezeu a avertizat dinainte pe poporul Său despre ceea ce va fi scopul lui, adică, un sistem de colaborare internațională sprijinit de forță militară pentru menținerea unității, siguranței și liniștei națiunilor pământului.

29. Satan Diavolul a îndepărtat dorințele membrilor clerului religios de la împărăția lui Dumnezeu și i-a făcut să se îndrepte cu frenezie spre acest substitut al împărăției lui Dumnezeu și să se roage, să lucreze și să propovăduiască pentru el. Ei susțin că războiul global va fi fost dus în zadar dacă în urma lui nu rezultă această asociere a națiunilor. Este ori aceasta, spun ei, ori lumea este pierdută și popoarele sunt condamnate la un viitor fără speranță. Dar alegerea de către ei a acestei contrafaceri și improvizații pentru împărăția lui Dumnezeu îi va arăta pe ei ca fiind vrednici de distrugere și va grăbi pustiirea lor. De aceea, lucrul glorificat, produs de mâinile oamenilor călăuziți greșit de demoni, este o „urâciune a pustiirii” înaintea Dumnezeului Cel Prea Înalt. Este vorba despre vechea Ligă a Națiunilor sub o nouă față edificatoare. Acea Ligă veche s-a încheiat cu un eșec în 1939. Ea nu a adus nici o eliberare a popoarelor. În timpul întregii perioade în care Satan a fost „dumnezeul acestei lumi” nu a existat nici o eliberare a oamenilor care și-au pus încrederea în organizația lui. Promisiunile și prezicerile făcute de clerul religios, politicieni, mari oameni de afaceri și reformatori sociali că eliberarea era aproape pentru a încorona planurile lor au eșuat întotdeauna. „Dumnezeul acestei lumi” i-a ruinat pe toți închinătorii săi. El este un „dumnezeu străin” și nu poate izbăvi.

30. Oamenii acestei lumi au ochi ai înțelegerii, dar dumnezeul sau puternicul acestei lumi i-a orbit să nu vadă toate dovezile vizibile că Iehova este Dumnezeu. Dovezile în acest sens se găsesc atât în Biblia scrisă, cât și în afara profețiilor ei, în istoria bine-cunoscută. Oamenii acestei lumi au urechi de atenție, dar nu aud cu credință mesajul pe care Cuvântul scris al lui Dumnezeu le spune lor. Același mesaj Dumnezeu a făcut să fie proclamat la urechile lor de servii Săi însărcinați de pe pământ, rămășița Israelului spiritual. Este timpul să recunoaștem faptele. Este timpul să fim realiști recunoscând cu sinceritate ceea ce semnifică aceste fapte și apoi să acționăm în armonie cu cele mai bune și mai durabile interese. Strigătul politicienilor și al aliaților clerului este pentru „o lume” sub un aranjament internațional. Dacă așa stau lucrurile, atunci să fie aduși toți acești oameni orbi și surzi ai lumii, și să se adune toate națiunile și popoarele. Întreg pământul să se transforme într-o mare sală de judecată pentru stabilirea chestiunii. De la sfârșitul Primului Război Mondial, în 1918, Iehova Dumnezeu a dat națiunilor și popoarelor oportunitatea pentru acest lucru,

și El va extinde oportunitatea în perioada de pace care va urma după Al Doilea Război Mondial. Prin toate mijloacele rapide de comunicare din ziua de azi națiunile au oportunitatea și mijloacele de a pune cazul lor comun înaintea lumii întregi, în favoarea dumnezeului acestei lumi pe care ele îl slujesc.

31. În marele Tribunal Iehova Dumnezeu este Judecătorul Suprem. Lăsând pe cei ce au adus reclamații împotriva poporului Său și care L-au acuzat în mod fals și care au defăimat numele Lui să fie audiați primii, El cheamă lumea inter-relaționată din ziua de azi să-și aducă toate mărturiile. Se pun întrebări! Unde, în favoarea dumnezeului acestei lumi, pot să arate spre vreo eliberare făcută de el de-a lungul întregului curs al istoriei umane? Unde au ieșit ei în favoarea așteptării eliberării pentru Guvernul Teocratic al lui Iehova prin Cristos Isus, și când au pledat pentru ea? Unde au prezis ei cândva vreo eliberare și salvare pentru închinătorii lui Iehova și pentru cei care iau cu credincioșie o poziție alături de oamenii pe care El i-a creat și întocmit? Așteptăm să auzim răspunsul mărturiilor lor la întrebarea provocatoare a lui Iehova: „Totuși care dintre ele ar putea prezice lucrul acesta, l-ar putea anunța dinainte? Să-și aducă martorii ca să-i dovedească drepti, să audă pledoaria lor, și să spună: Este adevărat”. (Isa. 43:9, *Smith-Goodspeed*). Mărturia martorilor lor de la amvoanele religioase, din ziare și reviste, în instanțele judecătorești, în școlile parohiale și publice, în forumurile populare de discuție, a fost toată contrară pentru ca vreun bine sau lucru practic să vină din partea lui Iehova și a Teocrației Lui. Prin urmare, ei prezic și se laudă cu un sfârșit groaznic pentru rămășița lui Iehova și tovarășii ei. Stați departe de martorii lui Iehova sau în caz contrar veți obține ceea ce obțin și ei! Acesta este avertismentul cumplit din partea celor care mărturisesc pentru această lume.

32. Acum Iehova Dumnezeu prezintă scopul onorabil pentru care El a făcut sau însărcinat oamenii pe care i-a creat și i-a întocmit. El i-a făcut să se potrivească în acest loc vizibil din prezent în marea controversă a chestiunii: „Cine este Dumnezeu și, prin urmare, Suveranul Universal?” Este de la sine înțeles că Cel care este Dumnezeu este acela care poate izbăvi, izbăvind pe poporul Său în ciuda tuturor prezicerilor și așteptărilor umane, și în ciuda opoziției organizației de cealaltă parte a controversii. Există un astfel de Dumnezeu? Deoarece această întrebare se repetă, martorii pentru această lume se bâlbâie, și nu reușesc să aducă nici o dovadă convingătoare pentru a-i face pe alții să strige: „Este adevărat!”. Apoi Iehova Dumnezeu se întoarce spre membrii rămășiței care I se închină și-L slujesc, și strigă către ei prin Cuvântul Său: „Voi sunteți martorii Mei, o afirmație a lui Iehova, și slujitorul Meu pe care l-am ales, ca să știți și să Mă credeți, și să înțelegeți că Eu sunt Acela; înaintea Mea nu a fost întocmit nici un Dumnezeu, și după Mine nu este nici unul. Eu, Eu sunt Iehova, și în afară de Mine nu este nici un salvator. Eu, Eu am declarat, și am salvat, și am proclamat, și nu este nici un [dumnezeu] străin cu voi, și voi sunteți martorii Mei, o afirmație a lui Iehova, iar Eu sunt Dumnezeu”. – Isa. 43:10-12, *Young*.

33. În această afirmație se găsește numele slujbei pe care Iehova Dumnezeu a încredințat-o poporului Său slujitor, „Martorii Mei”, adică, „Martorii lui Iehova”. Și acesta este numele, indicat în mod divin, pe care rămășița l-a adoptat în 1931 printr-o Rezoluție exprimată și publicată, pentru a declara astfel poziția lor numită de Dumnezeu înaintea întregii lumi într-un mod clar și inconfundabil. Și în special de la acea acțiune „celelalte oi” ale Domnului, clasa „străinului”, au venit de partea membrilor rămășiței lui Dumnezeu și au înțeles mărturia pe care aceștia o depun la nivel mondial spre slava lui Iehova ca Dumnezeu eliberării potrivit promisiunii.

34. Membrii rămășiței, împreună cu tovarășii lor pământești, sunt urmașii lui Cristos Isus care a stabilit exemplul în calitate de Serv Principal al lui Iehova în lupta pentru chestiunea fundamentală. Isus nu a rămas niciodată în urmă în privința mărturisirii că Iehova este Dumnezeu,

atât în public, cât și în casele oamenilor. În fața celei mai înalte autorități a teritoriului în care a depus mărturie, Consiliul Evreiesc religios sau Sanhedrinul și în fața instanței seculare a guvernatorului Roman, Ponțiu Pilat, El nu s-a temut să depună o mărturie adevărată despre chestiune. Este scris despre Isus Cristos că El „înaintea lui Ponțiu Pilat a făcut o mărturisire bună”. (1 Tim. 6:13). Înaintea lui Pilat Isus a declarat care a fost misiunea principală pentru care a venit pe acest pământ ca om, spunând: „Tu însuși spui că sunt rege. Pentru aceasta m-am născut, și pentru aceasta am venit în lume, ca să depun mărturie despre adevăr”. (Ioan 18:37). El a acționat ca Martor Principal pentru adevărul că Iehova este Eliberatorul și Salvatorul și este Dumnezeuul „din veșnicie în veșnicie”. (Ps. 90:2). Atât de ferm a ținut la această mărturie că nu a renunțat la ea nici când a fost predat călăilor pentru a fi pironit pe stâlp. Pe stâlp El s-a supus să fie batjocorit de martorii lui Satan, preoții religioși și păcăliții lor, care și-au bătut joc: „Dacă El este Regele lui Israel, să se coboare de pe [stâlp (*stauros*)], și vom crede în El. Și-a pus încrederea în Dumnezeu; să-L scape El acum, dacă vrea să-L aibă, căci El a spus: Eu sunt Fiul lui Dumnezeu.” – Mat. 27:41-43.

35. Deși murind aparent părăsit de Dumnezeu, mărturia lui Isus cu privire la Iehova, Tatăl Său, era adevărată; căci în a treia zi după moartea Sa Iehova a ridicat pe acest Rege al Israelului spiritual din morți, eliberându-L din iad sau mormânt. S-a dovedit astfel că Iehova este Dumnezeu și că Satan este un dumnezeu imitator. Învierea lui Isus a fost cel mai puternic act de eliberare al lui Iehova; și datorită mărturiei curajoase și neabătute în numele lui Iehova, Scripturile îl numesc pe Isus, „Cel ce este Amin, martorul credincios și adevărat”. (Apoc. 3:14; 19:11). El este Acela pe care Iehova l-a făcut Cap sau Șef peste rămășița Lui de martori care se află astăzi la apogeul controversei cu privire la chestiunea fundamentală. Isus dă poruncă rămășiței în această zi, spunând: „Această evanghelie a împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile”. – Mat. 24:14.

36. Membrii rămășiței acceptă responsabilitatea pe care Iehova o pune peste ei când le spune: „Voi sunteți martorii Mei,..., slujitorul Meu pe care l-am ales”. Membrii rămășiței sunt abil secondăți de tovarășii lor binevoitori în împlinirea acestei responsabilități. Înaintea oamenilor orbi și surzi din punct de vedere mental, și înaintea tuturor națiunilor adunate și a popoarelor strănse, membrii rămășiței acționează ca servul lui Dumnezeu sub Cristos Isus și depun mărturie despre Iehova ca Dumnezeu, Salvator și Eliberator. Ei nu împiedică scopul lui Iehova de a-i face un „popor pentru numele Lui” și, prin urmare, martorii Lui. Ei indică cu fermitate spre raportul din Scripturi unde Iehova și-a făcut din nou și din nou un nume pentru Sine, prin eliberarea servilor Săi credincioși în vremurile trecute. Folosind toate mijloacele pentru predicarea „acestei evanghelii a împărăției”, ei arată că El este singurul Dumnezeu adevărat și veșnic, fără început și fără sfârșit, atotputernic. Ei arată că prin Împărăția Lui întemeiată acum El va lucra pentru justificarea numelui Său și a dominației Lui universale, și că Satan și toată lumea lui nu vor fi capabili să împiedice pe Iehova Dumnezeu sau să izbăvească pe cei răi de la distrugerea din partea lui Iehova la bătălia Armagedonului.

DOVEZI ACTUALE

37. Mai mult decât atât, chiar în ei înșiși, membrii rămășiței credincioase și tovarășii lor martori, tovarășii lor binevoitori, au o dovadă prezentă că Iehova este Salvatorul și Eliberatorul. Printre ei nu este nici un „străin” sau dumnezeu străin căruia să i se atribuie salvare și eliberare. Domnul Dumnezeu atrage atenția asupra salvării și eliberării lor prezente pe care El a înfăptuit-o

înaintea ochilor lumii întregi a dușmanului, spunând în continuare rămășiței Israelului spiritual: „Așa vorbește Iehova, Răscumpărătorul vostru, Sfântul lui Israel: Din pricina voastră am trimis în Babilon, și voi pogori pe toți cei fugari, chiar și pe Haldei, în corăbiile bucuriei lor. Eu sunt Iehova, Sfântul vostru, Creatorul lui Israel, Împăratul vostru. Așa vorbește Iehova, care face o cale prin mare, și o cărare prin apele puternice, care scoate carul de război și calul, armata și pe oamenii puternici (ei se culcă împreună, nu se vor ridica; ei sunt stinși, sunt stinși ca un fitil). Nu vă mai amintiți lucrurile dintâi, nu vă îndreptați atenția spre lucrurile de altădată! Iată, voi face un lucru nou; acum se va ivi; oare să nu-l cunoașteți? Voi face un drum în pustiu, și râuri în deșert. Fiarele [care beau din aceste râuri miraculoase] câmpului Mă vor onora, șacalii și struții, pentru că dau ape în pustiu, și râuri în deșert, ca să-i dau să bea poporului Meu, alesul Meu, poporul pe care l-am întocmit pentru Mine, ca să vestească lauda Mea”. – Isa. 43:14-21, *ASV*

38. Iehova spune că El vorbește rămășiței Israelului spiritual ca „Împăratul vostru”. Aceasta pentru că El a preluat puterea și a început să domnească în 1914 d. Cr., prin punerea Împăratului Său, Cristos Isus, pe tron. De la acel moment și eveniment „această evanghelie a împărăției” trebuie să fie propovăduită tuturor națiunilor pământului ca mărturie înainte ca lumea lui Satan să se termine cu distrugere. Ea este o împărăție a salvării și eliberării, pentru că Împăratul ei, Cristos Isus, este Acela care a murit ca o răscumpărare pentru oamenii care cred. Rămășița și tovarășii ei care propovăduiesc și dau această mărturie a Împărăției la națiuni, nu au nevoie să arate spre trecutul îndepărtat pentru a aduce un exemplu de eliberare făcută de Iehova Dumnezeu. Dovada puterii Lui de a elibera ca Dumnezeu nu se află în întregime în trecutul antic când a lovit Egiptul și a dus pe Israeliți prin Marea Roșie și a ademenit armata egipteană și oamenii puternici și caii la distrugerea lor în mare. Dovada Dumnezeirii lui Iehova nu se limitează la momentul în care El a făcut ca puterea mondială, Babilonul, să cadă și a întors râul Eufrat și a stricat traficul corăbiilor Haldeilor care strigau pe apele lui. Toate aceste lucruri El le-a făcut pentru a elibera pe poporul Său Israel din captivitatea din organizația babiloniană a lui Satan, și pentru a-l aduce înapoi în orașul Său sfânt și la închinarea lui Iehova. Acea eliberare din Babilon a fost *un lucru nou* în istoria Israelului când facem comparație cu eliberarea antică a Israelului din Egipt.

39. Nu, rămășița lui Iehova și tovarășii ei nu sunt obligați astăzi să-și amintească și să citeze doar astfel de lucruri de altădată. Iehova a făcut un „lucru nou” în cazul lor, din 1918, ca dovadă că El este singurul Dumnezeu adevărat și viu, și i-a făcut astfel martorii Lui. Babilonul este organizația Diavolului care călărește pe toate popoarele pământului și îi ține în robia lui Satan. Din această organizație babiloniană de asuprire, Iehova, prin Împăratul Său Cristos Isus, a eliberat rămășița și tovarășii ei. Această eliberare prin spiritul și adevărul și închinarea lui Dumnezeu i-a făcut pe aceștia singurul popor liber de pe pământ. Ei trebuie să călătorească încă prin pustia acestei lumi înainte de a ajunge în lumea nouă a dreptății, și ei ar leșina și ar muri de sete, dacă Iehova nu le-ar demonstra că El este Dumnezeu. Pentru înprospătarea și revigorarea lor El a făcut ca un râu cu apa curată a adevărului Împărăției să curgă de la tronul lui Dumnezeu și al Împăratului Său. Din fericire, calea pe care Iehova îi conduce merge în continuu de-a lungul acestui râu de ape care susțin viața. Oricine vrea, fie ei ca balaurii și bufnițele, sau ca șacalii și struții din pustie, poate să vină și să bea din el și apoi să dea cinste marelui Izvor de ape dătătoare de viață, Iehova Dumnezeu. – Apoc. 22:17.

40. „Lucrul nou”, care dovedește Dumnezeirea lui Iehova și suveranitatea universală, va lua cea mai convingătoare formă în viitorul apropiat, la bătălia universală de la Armagedon. Acolo El va face „actul Său ciudat”, un act cu mult mai puternic decât cel de la Marea Roșie, distrugând toate oștirile rele ale lui Satan și eliberând pentru totdeauna poporul pe care El l-a creat, l-a

întocmit, și l-a făcut pentru scopul Lui, și pe tovarășii lui devotați. O, atunci, voi membri ai rămășiței favorizate, nu vă pierdeți chemarea! Nu ratați însărcinarea voastră divină! Acționați întotdeauna în ascultare de faptul că voi sunteți, așa cum spune Iehova, Dumnezeuul vostru, „poporul pe care l-am întocmit pentru Mine, ca să vestească lauda Mea”. Tot așa și voi, „celelalte oi” ale Domnului, tovarășii lor, uniți-vă cu această rămășiță credincioasă. Uniți-vă în vestirea laudelor lui Iehova prin Cristos Isus, învățând cântarea nouă pe care o veți continua să cântați, fără întrerupere, pe acest pământ, într-o „lume fără sfârșit!”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Unde este Iehova în relație cu chestiunea, și unde urmează să fie găsită credința în El de către oameni? (b) De ce a ridicat el un popor pentru chestiune, și cu ce beneficiu pentru alții?
2. (a) Ce întrebare cu privire la importanța lui Iehova pun oamenii religioși, și cum i-a răspuns Isus în avans? (b) În ce mod este cel mai bine să-L cunoaștem, și de ce acum?
3. (a) A dovedi că Iehova este Dumnezeuul Preaînalt este așa de important, ce ar trebui să aibă loc în cele din urmă? (b) Cu toate acestea, ce speranță oferă Cuvântul său pentru oamenii bunăvoinței?
- 4, 5. De ce este necesar ca această lume să fie distrusă? și, așa cum a profețit Iehova, pentru care scop va duce El bătălia în acel timp?
6. (a) Oamenii pentru chestiune sunt oare evreii persecutați? și cum dovedește acest lucru atitudinea lor față de numele Său? (b) Pe baza cărui singur fapt nu se putea întemeia relația față de numele Său?
7. (a) Prin care două nume a fost numită națiunea evreiască? (b) Cui a fost transferată poziția favorabilă cu privire la numele lui Dumnezeu, și când a fost arătat acest lucru într-un mod considerabil?
8. A însemnat oare alegerea Neamurilor după rămășița evreiască faptul că Dumnezeu crea și avea două popoare? și de ce?
9. În locul a ce era Iehova atunci Creatorul? și prin ce legământ a adus el pe aceștia într-o relație cu Sine?
10. În crearea Israelului spiritual, cum l-a distins Iehova de organizațiile acestei lumi?
11. (a) Cine a fost numit cap peste Israelul spiritual și ce constituie congregația acestuia? (b) Cine sunt acum oamenii pentru chestiune? și cine sunt asociați cu ei?
12. Ce împiedică pe mulți observatori să treacă de partea martorilor lui Iehova și ce există care să-i ajute să iasă din dificultate?
13. Din moment ce Iehova este creatorul Israelului spiritual, atunci ce este sigur în ceea ce privește încercările acestei lumi vechi ostile? și de ce nu au motiv să se teamă oamenii cu intenții bune?
14. Privind în urmă la ceea ce a venit peste rămășiță după experiențele din 1918, de ce îndemnul lui Iehova de a se teme nu este potrivit în ceea ce privește viitorul?
15. Ce nume a dat Iehova poporului său de legământ? și de ce sunt ei ai Lui?
16. Spre ce marșează rămășița și tovarășii, și ce bariere pune organizația lui Satan în calea lor?
17. Ce dovedește astăzi că Iehova a fost cu ei așa cum a promis?
18. Prin ce „ape” trec martorii lui Iehova, și ce arată dacă acestea i-au acoperit sau nu?
19. Cum trec ei prin „foc”, și care sunt faptele care arată dacă ei sunt aprinși de flăcările focului?
20. În ceea ce privește mărturisirile din partea lui Iehova, despre ce sunt toate cele de mai sus o dovadă clară?
21. Cum a dat Iehova Egiptul ca răscumpărare pentru națiunea Israel, și Etiopia și Seba în locul lor?
22. Cum se aplică lucrurile corespondente poporului consacrat al lui Iehova acum?
23. De ce a fost imposibil ca această lume să împiedice adunarea oamenilor lui Iehova? și ce marchează strângerea lor?

24. (a) Pentru ce a creat Iehova pe cei chemați după numele Său? și în ce urmau ei să fie formați? (b) Potrivit cazului Israelului din vechime, de ce nu a fost încheiată strângerea servilor lui Iehova în 1931?
25. Ca dovadă a acestui lucru ce a progresat de la acea dată? și ce ar trebui să-și amintească cei care vor să se amestece?
26. Pentru a coopera cu Israelul pe care l-a făcut Iehova, ce ar trebui să evalueze cei ai bunăvoinței?
27. La Isaia 43, cum afirmă Iehova scopul public pentru care a făcut și antrenat pe poporul pentru numele Său?
28. În ceea ce privește controversa, pentru ce cheamă Iehova, și în perspectiva cărui plan viitor al marelui împotrivor?
29. (a) În ce direcție a îndreptat Satan pe clerul religios? și cum denumește Cuvântul lui Dumnezeu obiectul alegerii lor? (b) Ce lucru promis a eşuat să aducă organizația lui Satan închinătorilor lui?
30. (a) Cine sunt oamenii fără vedere care au ochi, și surzii care au urechi, și cum este așa? (b) Pentru ce trebuie să fie scoși aceștia, și națiunile și popoarele adunate?
31. În marile instanțe de judecată, pentru care chestiuni au fost chemați martorii să depună mărturie? și care a fost conținutul mărturiei lor?
32. Ce întrebări fac cunoscută chestiunea asupra căreia planează controversa? și cum afirmă acum Iehova scopul pentru care a însărcinat pe poporul său creat?
33. Cum a numit astfel Iehova pe poporul său? Când a fost adoptat acest nume în mod special? și ce strângere a progresat de atunci?
34. Cine ne oferă exemplul ca martor principal cu privire la faptul că Iehova este Dumnezeu eliberării, și cum a făcut el acest lucru?
35. În propriul său caz, cum s-a adevărat mărturia lui Isus? și ce titlul i-a fost dat, așadar?
36. Cum dovedește rămășița că acceptă responsabilitatea pe care Iehova îi dă? și cine o secondează abil în acest curs?
37. De ce nu este necesară nicio dovadă exterioară pentru ea că Iehova este Dumnezeu și Izbăvitor? și cum atrage atenția următoarea afirmație a lui Iehova asupra acestui lucru?
38. (a) De ce se exprimă Iehova față de rămășița ca „regele vostru”? și la ce evenimente din vechime putea face referire rămășița pentru a-L dovedi ca Dumnezeul izbăvirii? (b) Care a fost „lucrul nou” pe care l-a făcut Iehova pentru Israelul din vechime?
39. (a) Ce „lucru nou” a făcut Iehova pentru rămășița din vremea de acum? (b) Cine poate bea din ceea ce El furnizează acum?
40. (a) Când va lua acest „lucru nou” cea mai puternică și convingătoare formă? (b) Ce îndemn este, așadar, potrivit acum pentru rămășiță și pentru tovarășii ei?

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Impărației lui Jehova**

Vol. LXVI

15 Iunie 1945

Nr. 12

Cuprins:

TEMELIA SIGURĂ PENTRU LUMEA NOUĂ - Pag. 253

NEPRIHĂNIRE ȘI MÂNTUIRE - Pag. 258

DE CE MAI TRĂIEȘTE DIAVOLUL? - Pag. 269

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a învestit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXVI

15 Iunie 1945

Nr. 12

TEMELIA SIGURĂ PENTRU LUMEA NOUĂ

„De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, pun în Sion ca temelie o piatră, o piatră încercată, o piatră prețioasă din capul unghiului, o temelie sigură; cel ce crede nu se va grăbi”. – Isa. 28:16.

IEHOVA a pus o Piatră de Temelie în capitala universului Său, Sion. În ciuda evenimentelor care fac istorie pe pământ din anul 1914 d. Cr., și în ciuda ignorării și neatenției din partea planificatorilor postbelici și a preocupării lor cu lucruri lumești, acea Piatră de Temelie este încă acolo. Iehova spune, Cel care a pus-o ca să stea acolo pentru totdeauna: „Totuși Eu am pus pe Împăratul Meu pe muntele Meu sfânt Sion”. (Ps. 2:6). Piatra de Temelie în capitala organizației lui Dumnezeu Sion nu este apostolul-pescar Petru, ci este Împăratul lui Iehova, Cristos Isus, peste care El a pus toată puterea în ceruri și pe pământ. De la sfârșitul „vremurilor neamurilor”, în 1914, Împăratul lui Iehova domnește în Sion, extinzându-și în mod activ puterea până la această zonă de necaz, pământul, în timp ce dușmanii Lui sunt încă activi pe acest glob. Toți cei care își pun încrederea în acei dușmani religioși, politici, comerciali și sociali ai Împăratului lui Iehova în Sion vor fi cu siguranță dezamăgiți și vor suferi înfrângere și nimicire cruntă din partea Pietrei la bătălia de la Armagedon. Cei care își pun încrederea în Împăratul lui Iehova și care-și construiesc speranțele lor pe El pentru o Lume Nouă veșnică a neprihănirii nu vor fi niciodată rușinați, îngrijorați sau dezamăgiți. Ca o asigurare deplină a acestui lucru Iehova Dumnezeu spune (Isa. 28:16): „De aceea, așa vorbește Domnul Iehova: Iată, pun în Sion ca temelie o piatră, o piatră încercată, o piatră prețioasă din capul unghiului a unei temelii sigure; cel ce crede nu se va grăbi”. – *ASV*.

2. Oamenii care din anul 1914 d. Cr. ignoră și resping Piatra de Temelie în Sion și care se întorc spre constructorii umani ai lumii îi imită pe liderii religioși ai evreilor și pe politicienii romani, Ponțiu Pilat și împăratul Irod, care l-au respins pe „omul Isus Cristos” și l-au dat în mâna călăilor. Într-o scrisoare specială către creștinii din Roma apostolul Pavel trage câteva concluzii puternice de la acea acțiune anticristă din partea acelor religioniști și politicieni. Dar în capitolul zece al acestei scrisori Pavel merge mai departe să arate că, în timp ce era de așteptat un refuz al Pietrei de Temelie a lui Iehova în Sion din partea multora, era de așteptat totodată și o acceptare a Lui din partea altora. Pavel și-a îndreptat eforturile spre a-i ajuta pe cei care erau influențați de prejudecată, informare greșită și lipsă de cunoștință să depășească greutățile lor și să vadă că Piatra de Temelie a lui Iehova este singura nădejde pentru salvarea omenirii la o Lume Nouă durabilă de adevăr și neprihănire. Având în vedere starea de încurcătură a lumii în ziua de azi și nevoia pentru acțiune individuală în direcția bună, o examinare a capitolului zece din Romani este foarte potrivită acum; și vom începe acum această examinare.

3. După ce a făcut referire la profeția citată mai sus a lui Isaia, iudeul convertit Pavel, spune cu un sentiment personal, fraților săi creștini din Roma: „Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea către Dumnezeu pentru Israel este, ca ei să fie salvați”. (Rom. 10:1). Pavel încă avea bunăvoință față de evreii naturali sau israeliți, fapt care este redat mai bine de un traducător modern: „Fraților, inima mea este plină de bunăvoință față de ei; rugăciunea mea către Dumnezeu este ca ei să fie salvați”. (*Goodspeed*). Desigur, apostolul nu avea bunăvoință față de conducătorii care erau răspunzători de uciderea lui Isus Cristos. Bunăvoința lui era față de poporul de rând care și-a pus încrederea în lideri religioși neprihăniți pe dinafară și care a fost condus de acele călăuze oarbe în căile religioase care au condus la distrugerea națională și personală. Ca dovadă a bunăvoinței sale, Pavel a propovăduit evreilor cu fiecare ocazie. În Corint, Grecia, de unde a scris scrisoarea lui către romani, „el argumenta în sinagogă în fiecare sabat, și convingea pe iudei și pe greci,...mărturisind evreilor că Isus era Cristosul... Și Crisp, conducătorul sinagogii, a crezut în Domnul cu toată casa lui; și mulți dintre corinteni auzind au crezut, și au fost botezați.” După aceea Pavel a depus mărturie despre Isus Cristos în multe alte sinagogi evreiești. (Fapte 18:4-8, 19, *ASV.*; 19:8). Și în timp ce Pavel arăta astfel bunăvoință față de cei ascultători din poporul lui, el s-a rugat totodată lui Iehova Dumnezeu ca Dumnezeu să-l poată folosi pentru salvarea acelor evrei care au căutat cu sinceritate să-L cunoască și să se închine lui Iehova.

4. O asemenea atitudine este adevărată și în ceea ce-o privește pe rămășița martorilor lui Iehova pe pământ în prezent. Conducătorii și dictatorii politici, comerciali și religioși ai „creștinătății” au respins pe Împăratul lui Iehova din Sion, și au căutat să împiedice și să elimine lucrarea de mărturisire care atrage atenția asupra Pietrei de Temelie pe care Iehova a pus-o în capitala organizației Sale Sion. Cu toate acestea, oamenii de rând care stau neputincioși sub autoritatea acestor conducători anti - Iehova, nu sunt în toate cazurile de acord cu acțiunea conducătorilor lor. Ei sunt orbiți în mare măsură de ghizii lor orbi. Deseori oamenii sunt păcăliți să se implice în acțiuni violente împotriva martorilor lui Iehova de către preoții și liderii religioși care cugetă răul. Conștienți de acest fapt, martorii lui Iehova nu nutresc nici o dușmănie împotriva indivizilor din poporul de rând al „creștinătății” și „păgânătății”; ei manifestă bunăvoință mergând în casele particulare ale oamenilor cu funcții înalte sau oameni de rând, ca să le dea fiecăruia posibilitatea să facă o alegere individuală cu privire la mesajul Împărăției. Și în timp ce proclamă astfel mesajul pentru oamenii de rând, ei se roagă. Ei se roagă să fie folosiți de Iehova Dumnezeu în numele celor smeriți, ca aceștia să fie salvați de la nimicire în această zi a judecării națiunilor și să poată fi salvați la viață în „lumea neprihănită fără sfârșit” care stă să vină. Orice lucru pe care-l fac organizațiile naționale și oficialii lor de conducere nu prejudiciază pe martorii lui Iehova, ci pe indivizii care sunt în sau sub aceste organizații. Efortul lor este de a face lucrarea creștină în numele salvării tuturor „celorlalte oi” ale lui Dumnezeu, „oamenii binevoitori”. Ei știu că organizațiile naționale, comerciale și religioase vor fi distruse la sfârșitul lumii la Armagedon, și că indivizii care-L caută acum pe Iehova și împărăția Lui pot fi ascunși și salvați de la acea distrugere a organizațiilor lumesti.

5. În ceea ce-i privește pe israeliții naturali sau iudeii induși în eroare, Pavel spune: „Căci știu că ei au un zel al lui Dumnezeu, dar nu după cunoștință [*epignosis*].” (Rom. 10:2; *Greacă*). Nu se poate nega faptul că iudeii aveau unele cunoștințe (*gnosis*) ale Scripturilor sacre, dar ele nu erau exacte, precise (*epignosis*), mai pline, mai clare, cunoștințe mai profunde ale Scripturilor după descoperirea lui Dumnezeu prin Spiritul Lui sau forța activă. Evreii aveau un zel fanatic, induși în eroare de tradițiile religioase ale oamenilor care erau în contradicție și călcau Cuvântul și poruncile lui Dumnezeu și care făceau toate aceste tradiții zadarnice. Prin urmare, Isus i-a avertizat pe

ucenici împotriva religioniștilor, spunând: „Vă vor da afară din sinagogi; da, vine timpul, când oricine vă va ucide o să creadă că face slujba lui Dumnezeu. Și aceste lucruri vă vor face, pentru că n-au cunoscut pe Tatăl [Iehova], nici pe Mine [Isus Cristos]”. – Ioan 16:1-3.

6. În zilele noastre, având în vedere securitatea viitoare a lumii pusă la îndoială, liderii politici și religioși se ridică și strigă „mai multă religie!”. Oamenii, crezând acest lucru ca fiind un strigăt din partea lui Dumnezeu, îi urmează și par să arate zel pentru Dumnezeu. Da, ca și în cazul celor care au practicat „religia iudeilor” în zilele lui Pavel, oamenii „creștinătății” exprimă un zel pentru Dumnezeu, dar el nu este după *cunoștința exactă (epignosis)* a Cuvântului lui Dumnezeu. Este un zel conform cu tradițiile religiei făcute de om și inspirate de demoni; și el chiar cauzează ca oamenii să lupte împotriva cunoștinței adevărate a lui Iehova Dumnezeu, deoarece această cunoștință este adusă oamenilor prin intermediul martorilor Săi. Faptul că religioniștii sunt sinceri în zelul lor nu-i scuză și nu-i salvează. Zelul lor nefiind după cunoștința Cuvântului lui Dumnezeu, nu este din credință; pentru că cunoștința Cuvântului lui Dumnezeu este adevărata bază sau temelie pentru credință. Zelul lor izvorăște pur și simplu din naivitate, care acceptă tradițiile, preceptele și poruncile clerului religios fără întrebare sau investigare. Acest zel, dacă nu este schimbat în canale care funcționează după cunoștința revelată a Cuvântului scris a lui Dumnezeu, determină în final pe fanatici să facă crime oribile și să se opună lui Iehova Dumnezeu și Pietrei Lui de temelie puse în Sion.

7. Fanaticilor le place să creadă și să se convingă pe ei înșiși că au dreptate și că standardele și formalitățile lor religioase sunt neprihănite. Dar ascultați ce spune Pavel despre religioniștii iudei zeloși: „Pentru că ei fiind în necunoștință despre neprihănirea lui Dumnezeu, și căutând să-și pună propria lor neprihănire, nu s-au supus neprihăririi lui Dumnezeu.” (Rom. 10:3). Isus Cristos, Cel Neprihănit, a condamnat tradițiile lor omenești și a arătat practicarea lor din partea „religiei evreilor” ca fiind nedreaptă. El a mai arătat că evreii nu puteau ajunge la adevărata neprihănire cu Dumnezeu prin lucrările lor imperfecte, chiar dacă încercau să păzească legile și poruncile legământului sau acordului pe care Dumnezeu îl făcuse cu națiunea lor prin profetul Moise. Pentru a fi îndreptățiți sau pentru a avea o poziție neprihănită înaintea lui Dumnezeu, ei trebuie să exercite credință în Răscumpărătorul neprihănit, Isus Cristos, a cărui jertfă de răscumpărare anulează păcatele celor care se pocăiesc și cred. Cu toate acestea, iudeii zeloși pentru religie, cu planul mândru de a-și dezvolta propria lor auto-neprihănire și să aibă răsplată pentru ea, nu s-au supus modului lui Dumnezeu de a obține neprihănirea prin cunoașterea și credința în Isus Cristos. Ei au persistat cu încăpățănare în încercarea lor de a fi neprihăniți independent de Isus Cristos și ceea ce putea să facă El pentru ei. Astfel ei au continuat să rămână religioși și să respecte ritualurile religioase, și niciodată nu au ajuns la adevărata neprihănire cu Dumnezeu.

8. Satan Diavolul a direcționat „creștinătatea” în acest efort inutil. Cu toate școlile ei parohiale, și așa-numitele „biserici”, și cu seminariile teologice și colegiile sectare, și cu sistemul ei de învățământ laic, ea este totuși fără cunoștință. Cu alte cuvinte, ea este ignorantă cu privire la modul cum se obține neprihănirea lui Dumnezeu. Toate sutele ei de religii pretind că sunt drepte și că învață drept, dar ele nu cunosc ceea ce este drept în ochii lui Dumnezeu. Ei urmează standardele lumești și tradițiile oamenilor și se scuză într-un fel sau altul de la urmarea strictă a Cuvântului lui Dumnezeu. Respectabilitatea și moralitatea exterioară ei o consideră a fi neprihănire.

9. Liderii și ghizii lor auto-proclamați sau aleși în mod popular pentru „noua ordine” postbelică vorbesc cu măreție despre crearea unei lumi mai bune, mai sensibile, încununată cu pace veșnică. Ei vorbesc cu gravitate despre înființarea unei organizații internaționale și a unei carte a drepturilor omului care va „rezista testului secolelor”, și ei primesc aplauzele oamenilor ca

purtători de standarde ale neprihănilor. Totuși prin această încercare a lor de a-și stabili propria lor lume după idealurile umane ei comit o urâciune înaintea lui Dumnezeu. De ce? Pentru că ei îl refuză pe Împăratul Lui neprihănit din Sion și nu se supun Împărăției Lui neprihănite. Ei orbesc oamenii cu privire la faptul că doar Dumnezeu poate stabili o lume nouă neprihănită și că El va distruge această lume veche auto-neprihănită. Acei planificatori pentru lumea postbelică încearcă să înregistreze oamenii conform cu schemele și instituțiile lor omenești. Ei merg mai departe încât așteaptă ca Dumnezeu Cel Prea Înalt să-și abandoneze propriul Lui plan pentru Împărăție și să se conformeze standardelor lor și să-i binecuvânteze cu succes, ca răspuns la rugăciunile clerului catolic, protestant și evreiesc. Dar Dumnezeu nu va binecuvânta zelul lor nedrept care este în opoziție cu El. Sfârșitul lumii lor postbelice propuse va veni din mâna Lui la Armagedon. Ei au refuzat să învețe cunoștința lui Iehova Dumnezeu pe care martorii Lui au promovat-o și au răspândit-o printre oameni. Prin urmare, Dumnezeu spune despre oamenii care se declară slujitorii Săi din „creștinătate”: „Poporul Meu este distrus din lipsă de cunoștință; fiindcă ai refuzat cunoștința, și Eu te voi refuza”. (Osea 4:6). Nu există nici o salvare prin ignoranță, și mult mai sigur nu prin ignoranță intenționată care respinge cunoștința Scripturală a lui Iehova Dumnezeu.

„SFÂRȘITUL LEGII”

10. „Creștinătatea” susține că crede în legea lui Dumnezeu; dar, dacă este examinată, se constată că ea urmează legea romană, așa cum a fost codificată de Împăratul Iustinian, mai degrabă decât legea supremă a Dumnezeului Celui Prea Înalt. „Creștinătatea” practică o mulțime de formalități exterioare și vorbește cu voce tare despre legea lui Dumnezeu, dar ignoră adevăratul scop sau intenția legii Lui. Ea nu înțelege scopul legii lui Dumnezeu, nici nu vede direcția în care țintește ea, în special legea pe care a dat-o El prin profetul Moise. Ea trece cu vederea același lucru pe care iudeii sub legământul legii Mozaice l-au trecut cu vederea. Dumnezeu nu a dat iudeilor acest sistem minunat de legi cu gândul ca oamenii să poată păzi legea Lui la perfecție și astfel să se dovedească neprihăniți și, prin urmare, vrednici de viața veșnică datorită propriei lor neprihănilor.

11. Unele persoane din „creștinătate” spun în mod frecvent: „O, eu nu am nevoie de mesajul împărăției lui Dumnezeu din acele cărți ale TURNULUI DE VEGHERE. Eu încerc să păzesc Cele Zece Porunci, și este destul. Încerc să nu fac nici un rău, și va fi bine cu mine la sfârșit. Nu am nevoie să știu ce este în acele cărți”. În același timp aceste persoane refuză să urmeze pașii și învățăturile lui Isus Cristos. Făcând așa, acești preținși păzitori ai Celor Zece Porunci fac întocmai ca tânărul bogat și conducător al iudeilor. Acest tânăr spunea că a păzit toate poruncile lui Dumnezeu din tinerețea lui, dar a refuzat invitația lui Isus de a se descotorosi de toată bogăția lui din pricina săracilor Domnului și de a veni și de a-L urma pe Isus Cristos în predicarea împărăției lui Dumnezeu. (Mat. 19:16-22). Fiindcă a persistat în acel comportament, acel conducător evreu a pierdut adevărata neprihănire și viața veșnică. Întreaga națiune a evreilor a declarat că păzește Cele Zece Porunci și legea lui Moise, dar a refuzat să primească neprihănilor și viața veșnică prin comportamentul conceput de ea.

12. Explicând situația referitoare la legea lui Iehova dată prin Moise, apostolul Pavel spune: „Căci Cristos este sfârșitul legii pentru neprihănilor oricui care crede”. (Rom. 10:4). Cuvintele lui Pavel pot fi înțelese în două moduri. Un traducător modern redă cuvintele lui Pavel astfel în engleză: „Căci Cristos marchează terminarea legii, astfel încât oricine care are credință să ajungă la neprihănire.” (*Goodspeed*). Cu alte cuvinte, prin moartea lui Isus pe lemn, Iehova Dumnezeu a

desființat legământul vechi al legii Mozaice și a adus un legământ nou. Prin urmare, se vorbește despre Isus Cristos ca despre unul care „a desființat în trupul Lui dușmănia [între Evrei și Neamuri], legea poruncilor cuprinse în orânduiri; ca să facă în Sine din doi [Evrei și Neamuri] un singur om, făcând astfel pace; și ca să împace pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup prin cruce, după ce a nimicit dușmănia [legea poruncilor cuprinsă în orânduiri]” (Efes. 2:15, 16). „Ștergând scrierea de mână a poruncilor care era împotriva noastră, care ne era potrivnică, și a luat-o din cale, pironind-o pe cruce”. (Col. 2:14). În acest mod Isus Cristos a fost sfârșitul legii Mozaice sau al legământului legii cu evreii. El a devenit Mijlocitorul unui legământ mai bun, legământul nou, față de toți urmașii Lui care formează Israelul spiritual. Prin acest legământ ei devin un popor pentru numele Tatălui, pentru numele lui Iehova. – Evr. 7:22; 8:6-13; 9:15.

13. Cu toate acestea, expresia lui Pavel „sfârșitul legii” poate să însemne și obiectivul vizat de lege. Scopul plănuit de Iehova de a da evreilor legământul legii nu a fost ca ei să-și fixeze atenția asupra lor înșiși ca fiind capabili să se îndreptățească prin faptele legii, ci a fost de a-i îndruma spre Isus Cristos și de a-i conduce la El. Legea era pentru a-i apăra de păcatele religioase ale păgânilor de jur-împrejurul lor. Ea era menită să le arate că erau păcătoși și că aveau nevoie de jertfa unui Neprihănit care putea îndepărta cu adevărat păcatul și care putea să le dea o evaluare ca fiind neprihăniți înaintea lui Iehova Dumnezeu. Jertfele animaliere ale legământului legii pur și simplu au prefigurat și au ținut la viitoarea jertfă a Răscumpărătorului, Isus Cristos. Prin urmare, ținta către care legământul legii îi conducea pe cei ce erau legați prin acel legământ a fost identificarea și acceptarea din partea lor a lui Isus Cristos. Pavel afirmă astfel la Galateni 3:23-26, spunând: „Dar înainte de a veni credința, noi eram păziți de lege, închiși pentru credința care trebuia descoperită după aceea. Astfel, legea a fost învățătorul nostru ca să ne aducă la Cristos [sau, legea a fost însoțitorul nostru pe calea spre Cristos (*Goodspeed*)], ca să fim îndreptățiți prin credință”. Apoi, pentru a arăta că legământul legii a ajuns la sfârșit cu moartea și învierea lui Cristos, Pavel adaugă: „Dar după ce a venit credința, nu mai suntem sub un învățător [legea]. Căci toți sunteți copii ai lui Dumnezeu prin credința în Cristos Isus.” Prin urmare, aceasta dovedește că speranțele oamenilor de a obține neprihănirea cerută de Dumnezeu păzind legământul vechi al legii făcut cu evreii sunt zadarnice. Mai mult, îndreptățirea nu vine automat la oameni, fie morți, fie vii, în virtutea morții lui Cristos. Îndreptățirea sau neprihănirea cu Dumnezeu vine numai la cei care exercită credință în Cristos. „Cristos este sfârșitul legii pentru neprihănirea oricui care crede.” (Rom. 10:4, *Emphatic Diaglott*). Credința lor trebuie să-i aducă la Isus Cristos ca Mai Marele Moise, Marele Mijlocitor, Piatra de Temelie prețioasă pe care Iehova a pus-o în Sion în numele Noii Lumi a dreptății.

Întrebări pentru studiu

1. Ce a pus Iehova în Sion, și ce a prezis cu privire la aceia care își pun încrederea în ea ?
2. Ce face, în general, studiul capitolului al zecelea din Romani, în timpul de acum ?
3. Pentru ce a avut Pavel neîncetat bunăvoință față de frații săi Israeliti, și cum a dovedit el aceasta ?
4. Pentru ce au Martorii lui Iehova bunăvoință față de poporul de rând din „creștinătate” și cum manifestă ei aceasta ?
5. În ce mod au iudeii o evlavie, dar nu în conformitate cu cunoștința?
6. Cum este o situație asemănătoare astăzi în „creștinătate” și cum este ea dovedită?
7. Pentru ce acei iudei evlavioși nu obțin niciodată adevărata dreptate a lui Dumnezeu ?

8. Cum este „creștinătatea” în același fel ignorantă ?
9. Cum au pus înaintea conducătorii „creștinătății” neprihănirea lor proprie și au lepădat-o pe aceea a lui Dumnezeu, și cu ce rezultat urmează ?
10. Pentru ce credința pretinsă a „creștinătății” cu privire la legea lui Dumnezeu este falsă ?
11. Cum este arătat că aceia care mărturisesc că încearcă să păzească cele zece porunci sunt siguri că în scurt timp vor obține neprihănirea ?
12. Cum este Cristos „sfârșitul legii” în sensul însemnării sfârșitului legii ?
13. a) În ce alt sens a explicat Pavel pe Cristos ca fiind „sfârșitul legii” ? b) Pentru ce nu trebuie ca îndreptățirea să vină oamenilor în mod automat prin meritul morții lui Cristos ?

NEPRIHĂNIRE ȘI MÂNTUIRE

„Căci cu inima omul crede spre neprihănire; și cu mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” – Rom. 10:10.

NEPRIHĂNIREA nu este din această lume veche. Ea nu se obține prin lucrurile respectabile după standardele acestei lumi. Ea este de la Iehova Dumnezeu și prin Isus Cristos. Cu alte cuvinte, ea înseamnă a crede în ceea ce este și face Isus și apoi a acționa ca atare. De aceea, respingându-L pe Isus Cristos în calitatea Lui de Piatră de Temelie a Noii Lumi a neprihănirii, „creștinătatea”, ca de altfel și evreii, nu s-a supus neprihănirii lui Dumnezeu.

2. A urma pe Isus Cristos în credință nu permite creștinului să urmeze conducerea umană, fie ea papă, *duce*, *fuehrer*, *caudillo*, sau altă călăuză religioasă și lumească. A-L recunoaște pe Isus Cristos ca Domn nu este în acord cu scrisoarea favorabilă a cardinalului Innitzer din Viena adresată *fuehrer-ului* nazist tocmai înainte de a acapara Austria, scrisoare pe care cardinalul a încheiat-o cu cuvintele „*Trăiască Hitler!*” Isus Cristos nu împărtășește conducerea cu dictatorii lumefști, și nu are nimic în comun cu această lume și dumnezeul ei, Satan Diavolul. Isus Cristos este Piatra de Temelie pe care Iehova a pus-o în Sionul ceresc, și El nu a fost așezat niciodată în capitalele pământești, cum ar fi Roma, Berlin, St. Petersburg, Washington, capitale care nu sunt din Lumea Nouă a neprihănirii. Titlul lui Isus, *Cristos* înseamnă *Uns*, adică, uns de Dumnezeu Cel Prea Înalt; și El a fost așezat ca temelie creației noi a lui Iehova, capitala organizației Lui Sion. Oricine crede aceste adevăruri scripturale și acționează în armonie cu ele este drept. Din acest motiv îndreptățirea prin credință a fost dată urmașilor lui Cristos care devin membri ai „trupului” Lui și co-moștenitori cu El în Sion. Este nevoie de credință să fii pe poziția aceea față de Isus Cristos, fiindcă această poziție este împotriva planului material vizibil, politic și religios al acestei lumi rele și al propagandei ei pentru configurația postbelică.

3. Vorbind despre diferența între neprihănire prin credință și neprihănire prin propriile lucrări ale auto-neprihănirii, apostolul Pavel spune: „Căci Moise descrie neprihănirea care este din lege, că omul care face acele lucruri va trăi prin ele”. (Rom. 10:5). Profetul Moise a descris o asemenea neprihănire în Levitic 18:5. Declarația lui Dumnezeu prin Moise nu a fost o înșelăciune, pentru a-i face pe evrei să creadă că ei ar putea păzi legea și câștiga viața prin păzirea legii. Prin legământul legii Iehova Dumnezeu nu punea deoparte promisiunea Lui cu privire la Cristos și făcându-L pe Cristos a nu fi necesar, oferind evreilor speranța vieții prin păzirea legii. Dimpotrivă, Iehova prin acel legământ al legii îi direcționa și ghida pe acei care erau sub autoritatea lui spre

Isus Cristos, „omul”. Moise a fost caracteristic lui Isus Cristos, iar Isus Cristos este „omul” care a păzit perfect legea lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, prin afirmația de mai sus Iehova spunea prin Moise că omul care face lucrurile legii dovedește că este perfect și trăiește, și că este viu și are dreptul la viață veșnică.

4. Așadar, în vederea promisiunii divine despre venirea lui Cristos, legământul legii nu a fost făcut cu evreii pentru auto-dezvoltare prin acesta spre perfecțiunea umană; nici nu putea legământul legii și nici nu a ridicat de pe evrei condamnarea morții moștenite de la păcătosul Adam. Isus Cristos, deși „născut din femeie, născut sub *lege*”, nu a câștigat viața prin păzirea legământului legii. Dar prin păzirea legii ca evreu El a dovedit că este viu într-un sens perfect și că în El a existat viață umană perfectă cu puterea și valoarea de a răscumpăra pe acei credincioși pentru care această viață trebuia pusă în moarte. Neprihănirea lui Isus nu a fost prin păzirea legământului legii, ci ea a coborât cu El din cer. El a împlinit legea și profeții. Prin urmare, El a devenit un Mare Preot, mai mare decât marele preot care era pus prin legământul legii, cu jertfele lui subumane sau animaliere. Isus a dovedit că omul perfect poate păzi legea lui Dumnezeu și să-și păstreze integritatea față de Dumnezeu și poate dovedi astfel că este vrednic de viața veșnică. Prin urmare, sacrificiul uman al lui Isus este socotit ca neprihănire pentru toți cei ce cred în El.

5. Așadar, este clar că oamenii imperfecti nu pot dovedi niciodată că sunt neprihăniți încercând să păzească legea și poruncile lui Dumnezeu într-un mod perfect. Atunci cum au fost îndreptățiți de Dumnezeu cei care au devenit membri ai „trupului” lui Cristos și co-moștenitorii Lui în împărăția cerurilor? Iehova a asigurat ca să se scrie neprihănirea în contul lor datorită credinței lor în Isus Cristos, Piatra de Temelie din Sion. Apostolul Pavel atrage atenția despre modul cum este obținută neprihănirea lor, spunând: „Dar neprihănirea care este din credință vorbește în felul acesta: *Să nu spui în inima ta, Cine se va sui în cer?* (adică să-L coboare pe Cristos din cer), sau, *Cine se va coborî în adânc?*” (adică să scoale pe Christos din morți?) Rom. 10:6, 7. Pavel a citat aici din ceea ce Moise le-a spus evreilor cu aproape o lună înainte ca ei să treacă râul Iordan în Țara Promisă, și anume: „Porunca aceasta pe care ți-o dau azi, nu este ascunsă de tine, nici nu este departe de tine. Nu este în cer, ca să zici : Cine se va sui în cer pentru noi, și să ne-o aducă, ca s-o auzim, și s-o facem? Nu este nici dincolo de mare, ca să spui: Cine va trece pentru noi dincolo de mare, și să ne-o aducă, ca s-o auzim, și s-o facem? Ci cuvântul este foarte aproape de tine, în gura ta, și în inima ta, ca să-l îplinești. Iată, ți-am pus astăzi înaintea ta viața și binele, moartea și răul”. – Deut. 30:11-15.

6. Astfel, conform lui Pavel, acele cuvinte ale lui Moise sunt profetice ca sens. Cuvintele lui Moise arată că cel care este îndreptățit și care are neprihănirea credinței nu pune întrebări îndoielnice; adică, nu pune întrebări care dezvăluie îndoiala cu privire la actele deja împlinite ale lui Dumnezeu. Cel cu credință nu se îndoiește nici măcar un moment că Dumnezeu l-a trimis deja pe pământ pe preaiubitul Său, singurul Fiu născut din ceruri ca să fie făcut om, pentru ca să justifice numele lui Iehova prin credințioșia Lui pe pământ în încercare și totodată să aducă jertfa de răscumpărare prin moartea Lui pe lemn. Prin urmare, cel care este neprihănit prin credință nu așteaptă pe nimeni să se suie de pe pământ în cer pentru a-l coborî pe Cristos din cer. El nu se poticnește de faptul că Isus Cristos este Fiul ceresc al lui Dumnezeu, și astfel refuză să aștepte lideri și comandanți umani să se ridice și să îndeplinească rolul lui Cristos. Și el nu pune la îndoială modul cum a putut îndeplini Cristos profețiile și să moară și să fie apoi înviat din adâncimile morții. El nu pune la îndoială puterea atotputernică a lui Dumnezeu de a-L ridica pe Cristos din morți în apărarea profeției divine; nici nu pune la îndoială că Dumnezeu L-a înviat deja din morți și L-a pus ca „piatra prețioasă din capul unghiului temeliei sigure” în Sionul de deasupra.

Înălțimea și adâncimea nu constituie obstacole pentru Dumnezeu Atotputernic pentru a da pe adevăratul și dreptul „Comandant al popoarelor” care conduce oamenii la viață veșnică. Dacă Dumnezeu a putut să-L trimită pe acest Comandant din ceruri jos, transferându-i viața într-un trup uman pe pământ, tot așa acest Dumnezeu a putut să-L ridice pe acest Comandant din abisul morții la viață în cer. Prin urmare, cel care are neprihănirea care este prin credință nu înghite minciuna clerului religios evreiesc că ucenicii lui Isus au venit noaptea și i-au furat trupul și că Atotputernicul Dumnezeu nu L-a înviat din abisul morții. El nu refuză Scripturile creștine inspirate scrise de apostolii și ucenicii lui Isus și nu așteaptă ca să fie scrisă încă o evanghelie. Atunci, ce spune sau mărturisește „neprihănirea credinței”?

7. Pavel pune aceeași întrebare și localizează răspunsul, spunând: „Dar ce spune ea? Cuvântul este aproape de tine, în gura și în inima ta.” (Rom. 10:8). Recunoaștem că Pavel îl citează pe Moise. În aceste cuvinte Moise spunea că chestiunea nu era ceva care încă urma să vină sau asupra căreia să se acționeze într-un viitor îndepărtat și imprecis; ci a fost o chestiune care necesita o acțiune imediată: „ca s-o împlinești. Iată, am pus înaintea ta azi viața și binele, și moartea și răul”. Dar dacă neprihănirea nu venea prin legea Mozaică, cum a putut să spună Moise acest lucru? Fiindcă Moise a vorbit într-un mod profetic. El a fost un personaj profetic, prefigurându-L pe Mai Marele Moise, Isus Cristos, pe care Iehova Dumnezeu trebuia să-l ridice ca Profet și Comandant. Prin urmare, Moise l-a prefigurat pe Isus Cristos care a dat cuvântul și l-a pus chiar în gura și în inima creștinilor. (Deut. 18:15-18). Și la momentul în care scria Pavel, Iehova Dumnezeu îl trimisese deja pe Fiul Său preaiubit din cer și L-a lăsat să se coboare în adâncul morții și apoi L-a înviat din morți și astfel Dumnezeu a dat Comandantului nemuritor, ca oricine ascultă de El să aibă viață veșnică. Acest fapt l-a mărturisit apostolul Petru la templul din Ierusalim, spunând: „Căci Moise în adevăr a spus părinților noștri: Domnul Dumnezeu vostru vă va ridica un profet dintre frații voștri, ca mine; de El să ascultați în toate lucrurile pe care vi le va spune. Și se va întâmpla că orice suflet care nu va asculta de acel profet, va fi distrus din mijlocul poporului. Vouă mai întâi, Dumnezeu după ce L-a ridicat pe Fiul Său Isus, L-a trimis ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare dintre voi de la nelegiuirile sale”. (Fapte 3:22, 23, 26). Astfel, acea informație a fost o evanghelie prezentă asupra căreia trebuia acționat imediat. Prin urmare, comentând asupra faptului că cuvântul este aproape de noi, în gură și în inimă, apostolul Pavel a adăugat: „Acesta este cuvântul credinței pe care-l propovăduim noi”. Da, cuvântul sau mesajul care face apel la exercitarea credinței este propovăduit acum.

8. Acest „cuvânt al credinței” este o evanghelie a faptelor glorioase petrecute deja, și este aproape pentru acceptarea noastră cu inima și pentru mărturisirea noastră cu gura. Este un cuvânt al evangheliei și o poruncă care trebuie crezută și ascultată de noi acum. În zilele din vechime evreii stăteau înaintea profetului Moise pentru a asculta cuvântul și porunca lui Iehova Dumnezeu; dar noi astăzi suntem înaintea anti-tipicului Moise, Isus Cristos, marele Comandant pe care Iehova L-a înălțat în Sion. Evreii din trecut erau pe câmpiile Moabului și puteau vedea de la râul Iordan până la Țara Promisă, dar noi astăzi suntem la intrarea în Lumea Nouă sub Guvernul Teocratic a lui Iehova prin Cristos Isus. De asemenea, în trecut nu erau adunate doar cele douăsprezece seminții ale lui Israel înaintea lui Moise, ci și o mulțime amestecată de străini. (Deut. 31:12, 13; 29:10-15). Cu toate acestea, astăzi nu numai rămășița Israeliților spirituali sunt adunați la Isus Cristos la templu, ci și o mare turmă de „alte oi”, clasa „străinilor”, „oamenii binevoitori”, care așteaptă să câștige viața veșnică pe pământ în Lumea Nouă. (Ioan 10:16; Luca 2:14). O vastă mulțime a acestei clase de „străini” trebuie încă să fie adunată. Deci, către toți aceștia, Mai Marele Moise spune că cuvântul credinței nu este departe în viitor, ci este aproape acum de ei. Așadar,

Comandantul își trimite cuvântul Său prin predicatorii și vestitorii Lui, și el este un cuvânt sau evanghelie aproape, da, aproape de această clasă de „străini”, și astfel ei își pot îndrepta inimile spre el și să-l ia în gurile lor. Acest lucru ei trebuie să facă pentru a scăpa de distrugerea cu lumea veche la Armagedon și pentru a intra în Lumea Nouă a belșugului vieții.

„CUVÂNTUL CREDINȚEI”

9. Ce este acel „cuvânt al credinței”, care este propovăduit astfel încât să fie pus la îndemâna „celorlalte oi” ale Domnului? Ascultați răspunsul lui Pavel, care a propovăduit cuvântul: „Că dacă vei mărturisi cu gura ta pe Domnul Isus [sau, vei mărturisi cuvântul cu gura ta, că Isus este Domnul], și dacă vei crede în inima ta că Dumnezeu l-a înviat din morți, vei fi mântuit”. (Rom. 10:9, *ASV*, margin). „Cuvântul credinței” a fost răspândit prin mai multe fapte ale istoriei din vremea lui Pavel, și în special din 1914 d. Chr., fapte care împlinesc profețiile inspirate cu privire la sfârșitul acestei lumi și venirea Domnului Isus în Împărăția întemeiată a lui Dumnezeu. Prin urmare, martorii lui Iehova, prin predicarea mesajului Împărăției, trebuie să atragă atenția asupra acestor fapte prezise demult și sensul lor prezent. De aceea, prin mărturisirea lui Isus Cristos ca Domn trebuie să-L mărturisim ca pe Liderul, Comandantul și Împăratul nostru care domnește, singura Piatră de Temelie pusă în acea poziție înălțată în Sion, și Cel pe care guvernul capitalei universului este construit de Iehova Dumnezeu. Dacă aceste fapte fundamentale în manifestarea exterioară a scopului lui Iehova Dumnezeu nu sunt crezute și nu sunt mărturisite de cel care pretinde că este creștin, atunci nu există nici o salvare pentru acesta, nici în cer, nici pe pământ. Dar de ce este așa? Ascultăm din nou răspunsul apostolic: „Căci cu inima omul crede spre neprihănire; și cu mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” (Rom. 10:10). Aceasta înseamnă căci cuvântul evangheliei trebuie mai întâi să intre în inima omului. Omul trebuie să înțeleagă mental faptele și trebuie să obțină o credință și convingere din inimă că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său și L-a înviat din morți și că Dumnezeu L-a înălțat ca Domn și Comandant la dreapta Lui, pe tronul universului. Omul trebuie în continuare să-și dovedească credința supunându-se lui Dumnezeu în consacrare deplină. Omul trebuie să facă aceasta, deoarece, fiind cumpărat prin jertfa Celui pe care Dumnezeu l-a ridicat din morți, omul nu mai este al lui, ci îi datorează toate perspectivele și prevederile pentru viața veșnică lui Dumnezeu.

10. Dar asta nu este totul. Pe lângă o astfel de consacrare, omul trebuie să mărturisească altora ceea ce Atotputernicul Dumnezeu a făcut cu și prin Isus Cristos. Desigur, este adevărat că crezând în inimile lor și apoi consacându-se rezultatul este neprihănirea prin credință pentru membrii trupului lui Cristos; totuși, mântuirea finală nu este obținută prin simpla credință din inimă. După ce omul se consacră lui Dumnezeu în credință, omul trebuie să mărturisească apoi cu gura lui și să continue să facă așa până ajunge la mântuire. Necesitatea unei astfel de mărturisiri sau de depunere a mărturiei înaintea oamenilor pentru a câștiga mântuire, fie în cer sau pe pământ, este accentuată de propriile cuvinte ale lui Isus: „Oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în cer. Dar oricine Mă va nega înaintea oamenilor [fie printr-o negare explicită sau printr-un refuz de a mărturisi deschis și cu credincioșie despre Cristos], și Eu îl voi nega înaintea Tatălui Meu care este în cer.” (Mat. 10:32, 33). „De aceea, oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în această generație preacurvară și păcătoasă, se va rușina și Fiul omului, când va veni în slava Tatălui cu îngerii sfinți.” – Marcu 8:38; Luca 12:8, 9.

12. Mărturisirea nu este o simplă slujbă a buzelor, o formalitate neinteligentă, pentru a face o declarație exterioară și a face o impresie greșită în fața altora cu privire la sine. Adevărata mărturisire nu este ca practica romano-catolică sau practica general religioasă de a lua nume creștine din Biblie și de a le pune la idoli păgâni, ritualuri, accesorii, și doctrine și de a-ți imagina astfel că lucrurile demonismului sunt sfințite pentru utilizarea sfântă a lui Dumnezeu și că prin simpla rostire a cuvintelor și numelor creștine practicantul demonismului poate fi mântuit. O astfel de slujbă a buzelor aduce ocară asupra numelui lui Dumnezeu și asupra lucrurilor care-I aparțin. Mărturisirea care se face pentru mântuire trebuie să fie inteligentă, adică, ea trebuie să fie cu o pricepere a adevărului și cu o credință fermă a acestuia. Mărturisirea care-i face plăcere lui Dumnezeu trebuie să vestească și să vorbească despre bogăția unei inimi care are adevărul și-l crede. Mărturisirea trebuie să urmeze credința. Prin urmare, când apostolul Pavel a spus păzitorului închisorii : „Crede în Domnul Isus Cristos, și vei fi mântuit tu, și casa ta”, el nu a vrut să spună că simpla credință mentală este suficientă pentru mântuire. (Fapte 16:30, 31). Cuvintele lui Pavel, așa cum au fost scrise mai târziu la Romani 10:10, arată că, după ce a crezut, credinciosul trebuie să-și folosească puterile de exprimare pentru a-și mărturisi credința înaintea altora și trebuie să fie astfel unul din martorii lui Iehova. Atunci Isus Cristos îl va mărturisi pe acesta pentru mântuire.

13. Unul care crede cu adevărat nu se va abține de la mărturisire datorită fricii și rușinii. Ca dovadă a acestui lucru, apostolul citează Scriptura, spunând: „Căci scriptura spune: Oricine crede în El nu va fi dat de rușine”. (Rom. 10:11). Scriptura pe care o citează Pavel este Isaia 28:16, care spune despre scopul lui Dumnezeu de a pune Piatra Încercată, Piatra Prețioasă din capul unghiului temeliei sigure, în capitala organizației Lui Sion. Această scriptură dovedește că mărturisirea care este făcută cu gura pentru mântuire trebuie să fie aceea că Iehova Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Lui pe pământ să fie încercat și testat cu privire la ascultarea, integritatea și credincioșia Lui chiar până la moarte; și că Iehova Dumnezeu l-a înviat din morți și l-a înălțat la poziția capitală ca pe o piatră vrednică, temelia sigură pe care să construiască Guvernul Său Teocratic al Lumii Noi neprihănite.

14. Trebuie să ne amintim din nou, că din zilele lui Pavel s-au dezvoltat alte fapte în scopul lui Dumnezeu și, prin urmare, din 1918 d.Hr. lucrurile care trebuiesc mărturisite de credincios au fost adăugate. Ele trebuie să includă adevărul că chiar dacă conducătorii religioși, politici și comerciali ai „creștinătății” L-au respins pe Isus Cristos ca Împărat al Lumii noi în 1918 și s-au întors spre Liga Națiunilor sau un sistem al colaborării internaționale făcut de om, totuși Iehova Dumnezeu a ridicat Piatra de Temelie refuzată în Sion și a făcut ca toți dușmanii Lui să fie așternutul picioarelor Lui. Prin urmare, Isus Cristos rămâne Domnul care domnește activ, pe care credinciosul trebuie să-L mărturisească acum, și el nu se va rușina să facă acest lucru. Din 1918 Iehova a turnat Spiritul Lui peste rămășița credincioasă, ca împlinire finală a profeției din Ioel 2:28, 29. Membrii rămășiței merg înainte fără rușine și cu curajul și îndrăzneala lui Elisei și propovăduiesc veștile îmbucurătoare ale Împărăției întemeiate a lui Dumnezeu către toate națiunile pământului ca o mărturie. Prin acest lucru este deschisă oportunitatea pentru „celelalte oi” ale Domnului să creadă în și să accepte Piatra de Temelie a lui Iehova din Sion și apoi să-L mărturisească cu gura lor, luând parte la proclamarea evangheliei că Împărăția lui Dumnezeu este acum funcțională.

15. Expresia profetică „oricine crede în El” cuprinde acum și pe celelalte oi” sau clasa „străinilor” care sunt binevoitori față de Iehova și Piatra Lui de Temelie pusă în Sion. Argumentul de mai jos al apostolului Pavel face referire la acest lucru: „Căci nu există nici o diferență între Iudei și Greci [Neamuri]; căci același Domn este peste toți și este bogat față de toți cei ce-l

cheamă. *Căci oricine va chema numele Domnului va fi mântuit*". (Rom. 10:12, 13). Adevărul acestor cuvinte a fost arătat de la momentul în care Iehova Dumnezeu l-a trimis pe apostolul Petru să propovăduiască sutașului Corneliu și casei lui, care au crezut toți mesajul și au devenit primii convertiți dintre Neamuri. (Fapte 10). Așadar, la momentul când Pavel a citat aceste cuvinte din Ioel 2:32, Dumnezeu nu făcea nici o deosebire între Evrei și Neamuri. Dumnezeu îi făcea membri ai „trupului lui Cristos” și co-moștenitori cu Cristos în Împărăție. Toți credincioșii, fie Evrei naturali sau Neamuri, au devenit Israeliți spirituali în interior, și au alcătuit „Israelul lui Dumnezeu” (Rom. 2:28, 29; Gal. 6:16). Din moment ce nu există nici o diferență între Evreii și Neamurile care cred, avem un punct de vedere interesant din care să privim la anumite fapte în prezent, după cum urmează:

16. În Apocalipsa 7:4-8 despre cei 144 000 de membri ai trupului împărăției lui Cristos se vorbește ca despre cele douăsprezece seminții ale lui Israel, adică, ca despre Israelul spiritual. Prin urmare, „marea mulțime”, care este descrisă imediat după aceea și care se spune că nu poate fi numărată, trebuie văzută ca Neamuri. Chiar așa și este, căci se vorbește despre ei că sunt luați din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile. (Apoc. 7:9-17). Cei care vor alcătui acea „mare mulțime” sunt „celelalte oi” ale lui Cristos, pe care El le adună în prezent. De aceea, spre deosebire de cei 144 000 de Israeliți spirituali „celelalte oi” sunt „Neamuri”. Ei sunt clasa „străinilor” care se găsesc între „porțile” Israelului spiritual. Cu toate că ei nu pot fi din același „staul” ca Israeliții spirituali, totuși Bunul Păstor, Isus Cristos, îi aduce acum în legătură cu rămășița oilor Împărăției Lui sau Israeliții spirituali, și astfel ei „devin o turmă, un păstor”. –Ioan 10:16, *ASV*.

17. Aceste „celelalte oi” îl recunosc acum pe Iehova Dumnezeu ca Suveran Universal sau ca „Domn” peste întreaga Lui organizație universală și, prin urmare, ca Cel Suprem căruia ei trebuie să-I se supună. Păstorul Bun al lui Iehova îi conduce pe calea care duce la viață în Lumea Nouă fără sfârșit. Astfel, Domnul Iehova Dumnezeu este Domn peste „celelalte oi” precum și peste Israelul spiritual și este bogat în bunătate și îndurare față de toți cei ce-L cheamă în mărturisirea publică. Iehova nu este un Dumnezeu tribal sau național, numai pentru evrei, ci a fost Dumnezeul lui Noe și casa lui din care noi toți am provenit.

18. Utilizarea de către Pavel a expresiei „oricine” nu face diferența între Evreii naturali și Neamurile naturale, și la fel nu face diferența între Israeliții spirituali sau Evreii în inimă și cei care nu sunt. Pavel a citat o parte din Ioel 2:32, iar întregul verset din Ioel 2:32 spune: „Și se va întâmpla, că oricine va chema numele lui Iehova va fi izbăvit; căci pe muntele Sionului și în Ierusalim vor fi cei ce scapă, așa cum a spus Iehova, și între rămășița cei pe care îi cheamă Iehova”. – *ASV*

19. Expresia „oricine” arată așadar, că nu doar rămășița Israeliților spirituali va fi cea care va fi izbăvită și mântuită în această „zi a lui Iehova”. Chemând numele lui Iehova în credință și mărturisire deschisă, clasa „străinilor” sau „celelalte oi” din toate națiunile au și ele oportunitatea de a fi scăpați de nimicire în timpul mâniei Lui împotriva națiunilor lumești „marea și groaznică zi a lui Iehova”. În această privință nu trebuie să trecem cu vederea că versetul din Ioel 2:32, citat mai sus, urmează imediat după profeția lui că Iehova va turna Spiritul Său Sfânt peste toată rămășița Israelului spiritual care trăiește pe pământ în trup, „după aceea”, sau „în zilele din urmă”, așa cum l-a citat apostolul Petru. (Ioel 2:28, 29; Fapte 2:16-21). Faptele dovedesc că revărsarea finală a Spiritului peste toți acești consacrați a început în 1919 d. Hr. Prin urmare, cuvintele pe care Pavel le-a citat la Romani 10:13 s-au aplicat atât în zilele lui când le-a citat, cât și în această

zi. Și astfel profeția „Oricine va chema numele lui Iehova va fi izbăvit”, include acum marea turmă a „celorlalte oi”.

„ATUNCI CUM VOR FI EI?”

20. Din moment ce împlinirea finală și completă a profeției lui Ioel din care a citat Pavel are loc în aceste zile din urmă a organizației mondiale a lui Satan, rezultă clar că bunătatea bogată a lui Iehova este pentru „oricine va chema” numele Lui ca să aibă acum o oportunitate de eliberare și mântuire. Profeția lui Ioel a stârnit întrebări importante în vremea lui Pavel; ea stârnește întrebări pentru oamenii consacrați ai lui Iehova în aceste zile din urmă. Cu un raționament inspirat asupra sensului din Ioel 2:32, apostolul formulează această serie de întrebări pentru noi, spunând: „Dar cum vor chema ei [oricine ar fi ei] pe Acela în care n-au crezut și cum vor crede în Acela de care n-au auzit? Și cum vor auzi fără un propovăduitor? Și cum vor propovădui dacă nu sunt trimiși?” (Rom. 10:14, 15). Ca o certitudine, Iehova nu va prooroci despre o eliberare și mântuire pentru ca „oricine” care dorește să accepte această mântuire să părăsească calea care este blocată. Într-un astfel de caz profeția ar eșua să fie împlinită, și eliberarea sau mântuirea nu ar fi atât de extinsă încât să includă pe „oricine”, sau orice naționalitate sau rasă. Dar dacă Iehova, care nu minte, a specificat că mai întâi trebuie să existe o credință în El și prevederile Lui prin Sion și că apoi trebuie să existe o mărturisire sau chemare a numelui Lui printr-o mărturisire publică a acestuia, apoi ce urmează? Pentru a fi consecvent, Iehova va asigura și măsurile prin care oricine care dorește, să poată să creadă și să poată mărturisi apoi și să cheme numele Lui.

21. Iehova a fost pe deplin conștient că, pentru a chema numele Lui prin mărturisire deschisă, de către oricine vrea, acesta trebuie să creadă în El; și că, pentru a crede în El, oricine vrea trebuie să audă despre El și numele Lui. Credința se întemeiază pe informații și cunoștințe adevărate, și pentru a crede, oricine vrea, trebuie să aibă informații date lui și trebuie să ia aminte sau să asculte de ele. Din moment ce nu a fost voia sau scopul lui Iehova de a trimite descoperiri directe oricui dorea informații, atunci era nevoie ca El să trimită pe acei care poartă informațiile și le vestesc. Și atunci ce urmează? Aceasta; mai precis, era la latitudinea lui Dumnezeu să facă trimiterea predicatorilor sau a propovăduitorilor. De aceea, profeția lui că „oricine va chema numele lui Iehova” a prezis sau a presupus și implicat o mare campanie publicitară, o propovăduire la scară mondială referitoare la Iehova și la ceea ce semnifică „numele” Lui. Profeția a mai precizat că Iehova va fi Cel responsabil care să trimită propovăduitorii. El îi va ordina să facă proclamarea și le va da autorizarea și susținerea adevărată. Doar lor El le va încredința mesajul sau cuvântul Lui.

22. Atunci, în mod corespunzător, se pune întrebarea: „Cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși?” Cu alte cuvinte, cine are autoritate să propovăduiască și să se dea drept un slujitor al evangheliei, dacă nu este trimis de Dumnezeu, nefiind ordinar de El și echipat cu mesajul Său adevărat? Lui Iehova Dumnezeu el trebuie să ceară să fie ordinar sau numit să predice Cuvântul Lui, și nu seminarului teologic sau organizației religioase și clerului care guvernează. Prin urmare, cuvintele lui Dumnezeu se potrivesc preoților religioși și clerului „creștinătății”, când spune: „Eu nu am trimis acești profeți, totuși ei au alergat; Eu nu le-am vorbit, totuși au proorocit... ei sunt profeți ai înșelăciunii din inima lor; care gândesc să-l facă pe poporul Meu să uite numele Meu prin visurile lor pe care le spun fiecare vecinului lui”. – Ier. 23:21-27.

23. Cu toate acestea, Iehova Dumnezeu va veni în întâmpinarea nevoii și va trimite pe reprezentanții Săi adevărați cu mesajul adevărat și demn de încredere, și apostolul continuă să

dovedească din profeția lui Dumnezeu. El spune: „Și cum vor predica, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor care aduc veștile îmbucurătoare ale lucrurilor bune!” (Rom. 10:15, *ASV*) Adică, „Cât de binevenită este venirea celor care aduc vestea bună!” (*Goodspeed*). Cel mai mare predicator pe care Iehova Dumnezeu l-a trimis, și care a fost primul care trebuia trimis de El cu mesajul minunat al Împărăției, a fost și este Servul Său Șef, Isus Cristos. Mărturisind că a fost trimis în această misiune de propovăduire, Isus Cristos a citat profeția lui Isaia 61:1-3 și a aplicat-o Lui Însuși și a spus: „Spiritul Domnului [Iehova] este peste Mine, pentru că M-a uns să predic evanghelia celor săraci; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc eliberarea captivilor, și orbilor recuperarea vederii, să pun în libertate pe cei care sunt loviți, să propovăduiesc anul acceptabil al Domnului”. (Luca 4:17-19). La rândul Lui, Isus Cristos, în calitate de Serv pe deplin împuternicit al lui Iehova, a trimis alți predicatori să proclame Împărăția lui Dumnezeu. Pavel a fost unul din predicatori pe care l-a trimis Isus și a cărui venire cu vestea bună a fost așa de binevenită.

24. Profeția lui Isaia din 52:7, din care a citat Pavel, spune: „Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea; care aduce vești bune ale binelui, care vestește mântuirea; care zice Sionului: Dumnezeuul tău împărățește!” Pavel a făcut o aplicație parțială a profeției acolo. Dar în mod vădit profeția se aplică în totalitate la momentul când Iehova Dumnezeu a preluat puterea Sa mare și domnește, conferind autoritate de conducere lui Isus Cristos, pe care îl pune ca „piatra prețioasă din capul unghiului temeliei sigure” în Sion. (Apoc. 11:15-17). Acel timp a început în 1914 d. Hr.; și astfel profeția se aplică acum, dar în special din 1918. De ce? Fiindcă faptele arată că atunci Isus Cristos a fost pus într-un sens complet ca Piatra de Temelie în Sion, și că atunci a venit la templu pentru judecarea națiunilor acestei lumi. În acel an important al Primului Război Mondial închinarea la Iehova Dumnezeu a fost înfrântă foarte tare pe pământ de acțiunea dușmanului. Prin urmare, Isus Cristos a venit la templu să facă o mare lucrare de reconstrucție cu privire la închinarea curată la Iehova din partea făpturilor de pe pământ. Primele lui activități reconstructive au fost față de rămășița credincioasă a membrilor trupului Lui pe pământ. Pe aceștia El i-a adus la activitate, în închinarea și slujirea practică a lui Iehova, vărsând peste ei Spiritul înviorător sau forța activă de la Dumnezeu pentru a le da energie în slujba Lui.

25. Cu toate acestea, lucrarea de reconstrucție în ceea ce privește închinarea la Iehova pe pământ trebuie lărgită dincolo de rămășiță. Ea trebuie extinsă la oricine va alege să cheme numele lui Iehova în închinare și slujbă curată, adică, la alții în afara rămășiței spirituale a Israelului, mai precis, la clasa „străinilor”, „celelalte oi”, „oamenii binevoitori”. Dar cum ar putea auzi, crede, și să cheme aceștia, dacă nu ar fi trimiși predicatori la ei, pentru că profeția a prezis trimiterea predicatorilor lucrurilor bune la ei? În fața acestui fapt, o imensă obligație și totodată un mare privilegiu s-a ivit înaintea rămășiței spirituale a „trupului” lui Cristos pe pământ. Din moment ce scopul prezis al lui Iehova a fost de a trimite predicatori, și din moment ce Împăratul Său Isus Cristos a fost pe tron la templul Lui, de aceea aceleași întrebări le-a ridicat rămășița, așa cum odată le-a ridicat profetul Isaia, și anume: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru noi?” Ca și Isaia, rămășița Israelului spiritual a plecat de bunăvoie în misiunea de predicare și a răspuns ca un trup: „Iată-mă; trimite-mă pe mine!”. Atunci Iehova și-a trimis această rămășiță ca martori ai Lui, cu porunca: „Mergi și spune acestui popor”. (Isa. 6:1-9). Rezultatul a fost cea mai mare campanie de publicitate din întreaga istorie umană, mai precis „vestirea acestei evanghelii a Împărăției în toată lumea ca o mărturie pentru toate națiunile, pentru că sfârșitul acestei lumi vine în grabă”. Astfel, profeția lui Isus la Matei 24:14, era în desfășurare sub conducerea Lui de la templu.

26. Cu toate acestea, lucrarea de propovăduire nu este acum limitată la rămășița Israelitilor spirituali. Câmpul este lumea; lucrarea este mare, iar rămășița este prea mică la număr ca să facă toată lucrarea necesară ca să ajungă la cei blânzi care pot deveni „celelalte oi” ale Bunului Păstor. Atunci, cum vor auzi, crede și cum vor chema numele lui Iehova acești oameni la care nu se poate ajunge ? Cum altfel, decât prin trimiterea de predicatori la ei, și acest lucru înainte ca să vină sfârșitul la Armaghedon! Și pe cine să trimită Iehova Dumnezeu, decât pe cei care sunt pe deplin consacrați Lui și care fac voia Lui? Și nu ar putea El să folosească pe aceste „alte oi” care sunt aduse într-o „singură turmă” să fie tovarășii și colegii de muncă ai rămășiței „turmei mici” sau a „miresei” lui Cristos? Aceasta este exact ceea ce arată faptele că Iehova Dumnezeu a făcut și face; și aceasta este exact ceea ce profetiile au prezis că va face El.

27. Uitați-vă la Apocalipsa 22:17, care este o profecie care se aplică când adevărul vieții curge din Împărăția întemeiată a lui Dumnezeu prin Cristosul Lui, și când Mirele a venit să-și ia „mireasa”, biserica. Este scris: „Vino!, zic Spiritul și mireasa. Și fiecare care aude aceasta să zică „Vino!” Cine este însetat să vină. Cine vrea să vină și să ia apa vieții fără plată” (*Goodspeed*). „Celelalte oi” smerite aud invitația lui Isus Cristos, care este în Spirit la templu, invitație pe care rămășița „miresei” Lui care este încă pe pământ se bucură s-o anunțe. Cei blânzi care aud sunt, prin urmare, sub obligația și porunca să spună la fel, „Vino!”. Această obligație este pusă asupra lor de Mire, Predicatorul Uns al lui Iehova. Și chiar este așa; fiindcă regula este ca, pentru a fi mântuit, cineva nu trebuie doar să audă și să creadă cu inima pentru neprihănire, ci și să mărturisească cu gura în prezența altora. De aceea, „celelalte oi”, în timp ce sunt adunate într-o „singură turmă” cu rămășița, trebuie să facă mărturisire, după cum și rămășița spirituală unsă este obligată să facă acest lucru. Nu există nici o diferență în această privință între Israelii spirituali și clasa „străinilor” care ies din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile. Din acest motiv profetia accentuează că „oricine va *chema* numele lui Iehova” va fi izbăvit și mântuit.

28. Chemarea numelui lui Iehova nu se face doar prin rugăciune. Chemarea numelui Său înseamnă în mod evident depunerea mărturiei despre numele Lui și despre dominația universală pe care-o reprezintă numele Lui. Înseamnă a fi un martor pentru Iehova și a îndeplini cu credincioșie acea poziție a slujbei până când El își justifică numele la bătălia Armaghedonului și astfel aduce marea perioadă de mărturisire la sfârșit.

29. „Celelalte oi” ,care sunt deja adunate, trebuie să urmeze exemplul Bunului lor Păstor și să-și aducă la îndeplinire însărcinarea lor primită de la El de a propovădui, pentru ca alți oameni smeriți să audă, astfel încât să creadă în Iehova Dumnezeu și să cheme numele Lui, mărturisindu-L deschis înainte de Armaghedon. Și ce dacă majoritatea „creștinătății”, și în special elementul oficial de conducere al acesteia, nu aude mesajul și nu se supune? Nu este nimic neprevăzut sau neprezis. Apostolul scrie: „Dar nu toți au ascultat de veștile îmbucurătoare. Căci Isaia zice: „Doamne [Iehova], cine a crezut relatarea noastră? Astfel, credința vine în urma auzirii, și auzirea prin cuvântul lui Cristos.” (Rom. 10:16, 17, *ASV*) Sau citind din *Emphatic Diaglott*: „Dar nu toți s-au supus veștilor îmbucurătoare; căci Isaia zice: „Doamne, cine a crezut relatarea noastră?” Astfel, credința vine dintr-o relatare, și relatarea prin cuvântul lui Cristos”. – citire marginală.

30. Faptul că unii nu au crezut „relatarea”(raportul) nu înseamnă că toți vor refuza să creadă, pentru că faptele arată că „celelalte oi” blânde cred „raportul”. Folosirea de către profet a cuvântului „au crezut” în legătură cu „raportul” arată că credința în Iehova Dumnezeu vine din și depinde de raportul care este făcut. Raportul se face pentru a crea și zidi credința și ascultarea. Un alt lucru important este că raportul este prin cuvântul lui Cristos. Acest fapt dovedește că pretenția Ierarhiei romano-catolice este falsă și derutantă, mai precis, că preoția lor este un organism de

predare sau educare mai important decât Cuvântul lui Dumnezeu și că omenirea nu are nevoie de Cuvântul scris al lui Dumnezeu, dar că poate câștiga mântuire prin învățăturile orale ale preoției sau clerului. Contrar acestui lucru, apostolul Pavel declară că predicatorii care fac o relatare nu ar putea face acest lucru fără „cuvântul lui Cristos”; raportul este „prin cuvântul lui Cristos”. Noi știm că și Isus Cristos a folosit, a citat și a explicat Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este scris în Scripturile Evreiești, și le-a împlinit. Prin urmare, este absolut necesar ca predicatorii adevărați pe care Dumnezeu îi trimite să studieze, să folosească și să vestească Cuvântul scris a lui Dumnezeu, întocmai cum a făcut Isus Cristos și apostolii Lui. În caz contrar, nici o credință adevărată, salvatoare nu poate fi produsă prin ceea ce se predică.

31. Aceasta este ziua în care mesajul evangheliei Cuvântului lui Dumnezeu și al lui Cristos să fie vestit până la marginile pământului. Dumnezeu Cel Atotputernic nu va permite ca, atunci când Armagedonul se abate cu distrugere peste această lume, să se spună că mesajul Împărăției salvării Sale nu a fost vestit departe și nu a fost auzit suficient. Mai degrabă se va spune atunci, în limbajul apostolului Pavel: „Dar eu zic: Nu au auzit ei? Ba da, cu adevărat, căci glasul lor a răsunat în tot pământul, și cuvintele lor până la marginile lumii [pământului locuit]”. (Rom. 10:18, *ASV*, margin). Glasul evangheliei Împărăției întemeiate răsună acum cu volum mai mare decât oricând înainte și se va mări în perioada postbelică până la sfârșit. Acea Împărăție întemeiată constituie „cerurile noi” care vor conduce „pământul nou” și „lumea nouă”.

32. Acum, dat fiind faptul că mesajul Împărăției răsună și ziua și noaptea, cât de potrivite sunt cuvintele profetice ale Psalmului 19:1-4 „Cerurile vestesc slava lui Dumnezeu; și întinderea cerului arată lucrarea mâinilor Lui. Ziua către ziuă rostește cuvânt, și noaptea către noapte arată cunoștință. Nu există nici cuvinte, nici vorbire; glasul lor nu se aude; răsunetul lor străbate prin tot pământul și cuvintele lor până la marginea lumii”. (*ASV*) „Cerurile noi” invizibile nu se aud, dar rămășița de pe pământ care este chemată la „împărăția cerurilor” acționează ca reprezentanți ai acestora. Ei sunt fericiți că au parte să vestească slava lui Iehova Dumnezeu și să lase ca glasul evangheliei Împărăției Lui să fie auzit până la marginile pământului locuit. Este fericită și mulțimea de tovarăși ai rămășiței, „celelalte oi” să se alăture rămășiței în vestirea evangheliei Teocratice la toate națiunile și în chemarea numelui lui Iehova pentru mântuire. Cât de frumoase sunt picioarele tuturor predicatorilor care duc veștile bune ale lucrurilor bune ale lui Dumnezeu prin Guvernul Său Teocratic! Pentru cei blânzi de pe pământ care caută mântuirea venirea acestor purtători credincioși ai veștilor bune este cea mai binevenită.

Întrebări pentru studiu

1. Cum s-a supus „creștinătatea” dreptății lui Dumnezeu ?
2. Pentru ce nu pot creștinii adevărați să urmeze conducerea omenească ? Și pentru care este poziția lor în această privință dreaptă ?
3. Cum să înțelegem noi asigurarea lui Moise, „Că omul care face acele lucruri va trăi prin ele” ?
4. De unde era dreptatea lui Isus ? și ce beneficii vin din ținerea legii și a profețiilor de către El ?
5. Cum au fost atunci justificați membrii „corpului” lui Christos și ce citează Pavel în discuția cum primesc ei îndreptățirea ?
6. Cum arată acele cuvinte ale lui Moise că cineva care a fost îndreptățit prin credință nu trebuie să întrebe sau să se îndoiască ?

7. Cum poate zice Moise cu drept că „cuvântul este aproape de tine, chiar în gura ta și în inima ta”, și cum confirmă Petru aceasta ?
8. Pentru ce este astfel de „cuvânt al credinței” ceva de a fi crezut și ascultat acum ? și de cine ?
9. Care este „Cuvântul credinței”, așa cum a fost predicat de către Pavel și potrivit a fi predicat de la 1914 d. Chr., și cum trebuie Cristos mărturisit de astăzi înainte ?
10. Cum și pentru ce să creadă cineva cu inima spre neprihănire ?
11. Ce trebuie să facă cineva după aceea cu gura sa și pentru ce ?
12. Cum este mărturisirea făcută cu gura, cum este plăcută lui Dumnezeu ?
13. Ce scriptură citează Pavel în legătură cu cel ce crede și arată aceasta în legătură cu ce trebuie să mărturisească cel ce crede ?
14. Ce fapte fizice trebuie mărturisite de la 1918 și cum a fost echipată rămășița pentru a mărturisi în modul acesta fără rușine sau frică ?
15. Pe cine trebuie să cuprindă acum expresia „oricine crede în El” și ce argument a lui Pavel duce la acest punct de vedere ?
16. Ca distinct de cei 144.000 de membri ai „corpului” lui Christos cum trebuie privite „alte oi” și cum devin ele „o turmă și un Păstor” ?
17. Cum este Iehova „același Domn peste toți” și darnic față de toți, chemându-i la Sine ?
18. Între cine nu trebuie să stabilească nici o deosebire citația lui Pavel „oricine” ?
19. Cine urmează a fi eliberat în mod specific în ziua lui Iehova ? și cum dovedește aceasta contextul din Ioel 2:32 ?
20. Ce întrebări formulează Pavel din profeția lui Ioel, și ce ar face față de îngrijirea acestei profeții ?
21. Cum ar fi pus în poziția de a chema, „oricine va chema”, și ce prezice sau presupune profeția despre aceasta ?
22. Dacă erau acolo spre a fi predicatori, cum atunci să fie trimiși ?
23. Ce scriptură citează Pavel pentru a arăta că vor fi trimiși propovăduitori, și cine erau cei dintâi spre a fi trimiși ?
24. Când se aplică profeția pe care o citează Pavel aici, și pentru ce ?
25. a) Spre cine trebuie extinsă lucrarea reconstructivă ? b) Ce obligație și privilegiu se înfățișează rămășiței, și cum trebuie ea să răspundă și cu ce rezultat ?
26. Pentru ce nu poate fi limitat acum lucrul de vestire la rămășiță, și ce arată faptele cu privire la aceasta ?
27. a) Cum arată Apocalips 22:17 că El face așa ? b) Cum se armonizează această scriptură cu profeția lui Ioel cu privire la „chemare” ?
28. Ce înseamnă a chema numele lui Iehova ?
29. În ce mod, deci, să urmeze „alte oi” pe Bunul lor Păstor și la ce desfășurări să fie nepăsătoare ?
30. Cum este atunci adevărat că „credința vine din propovăduire, și propovăduirea prin cuvântul lui Christos” ?
31. Ce este potrivit a trâmbița acum până la marginile pământului ? și ce scriptură citează Pavel drept dovadă ?
32. Cum a fost împlinită profeția din care Pavel a citat, și cine sunt fericiți în a avea o parte la împlinirea ei ?

DE CE MAI TRĂIEȘTE DIAVOLUL?

SATAN Diavolul încă trăiește, dar nu pentru că este nemuritor și indestructibil. El este sub o condamnare la moarte irevocabilă, dar dintr-un motiv înțelept Iehova Dumnezeu a suspendat executarea acelei pedepse până la bătălia de la Armagedon, care nu este departe. Apoi Domnul Dumnezeu Iehova îl va muștra aspru pe Satan Diavolul înaintea întregului univers viu. Prin urmare, este scris: „Însuși Arhanghelul Mihail, când avea o dispută cu Diavolul cu privire la trupul lui Moise, n-a îndrăznit să-l condamne cu o blasfemie; el doar a spus: „Domnul să te mustre!” (Iuda 9, *Goodspeed*). De-a lungul timpului Satan Diavolul a avut un anumit interes malițios cu anumiți oameni; dar de ce cu Moise și cu contemporanul lui Moise, Iov?

Descendenții unei alte ținte a Diavolului, adică Iacov, numit și Israel, au fost organizați într-o națiune și puși sub conducerea profetului lui Dumnezeu Moise. După ce acești israeliți fuseseră izbăviți în mod miraculos din țărâmul Diavolului în Egipt, în timp ce erau tăbărâți la poalele Muntelui Sinai Dumnezeu le-a dat legea Lui fundamentală și poruncile Lui prin mâna lui Moise. Legea fundamentală a lui Dumnezeu pentru israeliți a fost cuprinsă în cele „zece porunci”, zece fiind un număr simbolic care denotă desăvârșirea. Legile Lui pentru israeliți au definit în mod specific datoria lor care trebuia făcută în armonie cu legea fundamentală. Astfel, națiunea Israelului a fost într-un contrast direct cu toate celelalte națiuni și popoare, pentru că Israelul a fost poporul ales de Domnul Dumnezeu pentru Sine, și cu și prin acel popor El a vrut să realizeze și a realizat imagini profetice care prefigurau lucruri mai mari care trebuiau să vină în viitor. – 1 Cor. 10:11.

Moise a murit pe un munte, unde fără îndoială, a avut loc cearta între Mihail și Diavolul. Dar pe un alt munte, Sinai, cu patruzeci de ani înainte, Moise a primit legea fundamentală și legile de la Dumnezeu pentru israeliți. Legea fundamentală pe care El a comunicat-o lui Moise a fost înscrisă pe piatră. „Și i-a dat lui Moise, când terminase de vorbit cu el pe muntele Sinai, două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu.” (Ex. 31:18). Puterea nelimitată a Atotputernicului Dumnezeu îi dă posibilitatea Lui să scrie pe piatră ca și cum ar scrie pe nisip. Fiecare persoană care crede că Atotputernicul Dumnezeu există, și că El răsplătește pe cei ce-L slujesc, poate vedea cu ușurință cum Dumnezeu a luat măsuri ca Biblia să fie scrisă și păstrată în siguranță de-a lungul secolelor. Nimeni nu a putut vreodată să distrugă Biblia, deși au fost făcute nenumărate încercări în acest sens. Este sigur că Diavolul a făcut toate eforturile posibile să distrugă Biblia; și în timpurile actuale în special el a folosit religioniști, numiți „critici mai înalți”, să discrediteze Biblia și să facă oamenii să refuze s-o creadă. Lucrarea lor se desfășoară în paralel cu cea a Ierarhiei romano-catolice, care pune accent mai mult pe tradiții decât pe Biblie.

În perioada lungă de timp de la căderea omului în grădina Edenului până la Muntele Sinai, când israeliții sub conducerea lui Moise s-au adunat acolo la porunca lui Dumnezeu, Diavolul și demonii lui s-au împotrivit lui Dumnezeu și au asuprit și au oprimat toți oamenii care au încercat să facă binele și să-L slujească pe Iehova Dumnezeu. Până atunci Diavolul reușise să îndepărteze cea mai mare parte a rasei umane de Dumnezeu. Chiar și Moise și Aaron s-au aflat într-o încurcătură din cauza influenței exercitate asupra poporului de către Satan și îngerii lui, și din acest motiv Moise a murit pe un munte de unde a putut doar să vadă Țara Promisă a Canaanului, și să nu intre în ea. Diavolul a provocat mari pedepse asupra israeliților când erau în Egipt; și acum Dumnezeu îi izbăvise și ei stăteau la poalele Muntelui Sinai pentru a primi legea din mâna lui Dumnezeu, ca să fie protejați de atacul Diavolului. În timp ce Moise era pe munte primind legea din mâinile lui Dumnezeu, Diavolul i-a învins pe israeliți și i-a făcut să se întoarcă spre idolatrie

sau închinare religioasă. Mulți au întrebat și încă mai întreabă: „De ce nu l-a ucis Dumnezeu pe Diavol atunci sau înainte de acel moment, și de ce nu a cruțat oamenii de mâna lui asupritoare și rea? Diavolul și îngerii lui păcătoși continuă să acționeze chiar și acum, umplând pământul de violență, și umplând oamenii cu groază. De ce permite Dumnezeu drept și iubitor ca Diavolul să rămână viu și să-și continue răutatea?”

Să răspundem pe scurt la întrebarea de ce. Acest lucru se datorează faptului că Diavolul a pus sub semnul întrebării suveranitatea universală a lui Iehova și și-a declarat propria lui capacitate de a îndepărta toți oamenii de la suveranitatea lui Dumnezeu; și el l-a provocat pe Dumnezeu să pună un om pe pământ să vadă dacă ar rămâne drept și credincios lui Iehova când este pus la încercare de Diavolul. Această provocare a adus în discuție dominația, numele și cuvântul Atotputernicului Dumnezeu. Efectul provocării a fost de a vesti că Iehova Dumnezeu nu este suprem, că nu este atotputernic. Atunci și acolo Iehova l-ar fi putut ucide pe Diavol, căci Diavolul nu este un suflet nemuritor. Dar dacă Dumnezeu l-ar fi ucis și nu i-ar fi dat șansa să încerce să-și dovedească lauda, care ar fi fost rezultatul? S-ar fi putut spune cu ușurință atunci că Diavolul nu a avut posibilitatea să dovedească cine este suprem din punct de vedere moral. Chestiunea supremației și a dominației în ceea ce privește vrednicia și dreptul moral nu ar fi fost stabilită în mințile altor făpturi. Dacă o făptură l-ar putea învinge pe Dumnezeu, atunci temelia pentru credința în și ascultarea de Dumnezeu ar fi pentru totdeauna zguduită. Prin urmare, Domnul Dumnezeu i-a dat Diavolului posibilitatea deplină de a-și dovedi provocarea înainte de rezolvarea chestiunii pentru totdeauna.

În Egipt, Faraon a fost reprezentantul Diavolului pe tron, și l-a sfidat pe Iehova cu această întrebare obraznică adresată lui Moise: „Cine este Iehova, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Nu-l cunosc pe Iehova, și mai mult de atât, nu voi lăsa pe Israel să plece.” (Ex. 5:2, *ASV*) Diavolul însuși l-a sfidat deschis pe Iehova. În răspunsul pe care Iehova Dumnezeu l-a dat apoi lui Faraon și domnului său invizibil Diavolul, a făcut ca să fie exprimat prin Moise motivul pentru care Iehova Dumnezeu a permis Diavolului și îngerilor lui să continue răutatea lor și motivul pentru care încă nu i-a distrus. Acel răspuns declarativ, pe care El l-a făcut pe Moise să-l scrie în Cartea Lui sfântă este acesta: „Dar pentru aceasta te-am lăsat să rămâi, ca să-ți arăt puterea Mea; și ca ei să vestească numele Meu pe tot pământul.” (Ex. 9:16, *Leeser*). Declarația s-a aplicat în mod specific Diavolului și reprezentantului său vizibil pe pământ, Faraon, conducătorul puterii mondiale a Egiptului.

Pentru a-l reda într-o expresie obișnuită: Atotputernicul Dumnezeu a declarat că va permite lui Satan și diavolilor săi asociați să aibă toate pârghiile posibile și o mână liberă pentru a-și uni toate eforturile lor susținute împotriva Lui. La timpul hotărât, El va arăta tuturor dușmanilor puterea Lui supremă prin distrugerea lor și a tuturor susținătorilor lor și a lucrărilor lor rele. Înainte de a-i distruge El va face ca numele și dominația Lui universală să fie vestite pe tot pământul, pentru ca dușmanii să fie avertizați pe deplin de viitoarea lor distrugere, și pentru ca oamenii binevoitori față de Dumnezeu să fie avertizați și să fugă de la Satan și să se pună de partea lui Iehova Dumnezeu și să găsească protecție și siguranță.

Această chestiune în discuție trebuie să fie pe deplin și în totalitate tranșată pentru totdeauna în favoarea lui Iehova Dumnezeu, pentru ca poziția, numele și cuvântul Lui să fie justificat. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a permis celor răi să continue, și El își dă cuvântul sigur că la timpul potrivit El îi va distruge în întregime pe toți. A sosit timpul acum ca numele Lui să fie vestit pe tot pământul. Din acest motiv aceste adevăruri importante sunt aduse acum în atenția oamenilor, prin harul Domnului.

Totuși, de ce a permis Dumnezeu Diavolului să asuprească și să chinuiască acele persoane de pe pământ care au acceptat să-L slujească? De ce nu i-a protejat pe acești credincioși de toate atacurile Diavolului? Răspunsul este că, dacă Dumnezeu ar face acest lucru, atunci Diavolul nu ar avea mână liberă în efortul lui de a-și dovedi provocarea lui rea. Ba mai mult, cei care au acceptat să-L slujească pe Dumnezeu și-ar putea dovedi integritatea și credincioșia față de Dumnezeu prin faptul că rezistă atacurilor Diavolului și că continuă sub toate condițiile de persecuție să-și mențină integritatea față de Dumnezeu. Din acest motiv Dumnezeu a afirmat în repetate rânduri celor care-L slujesc promisiunea Lui de a-i păzi și de a le da viață veșnică și că va distruge pe toți cei răi. Să cităm Psalmul 145:20: „DOMNUL păzește pe toți cei ce-L iubesc; dar pe toți cei răi îi va distruge.” De asemenea, Apocalipsa 2:10: „Nu te teme de lucrurile pe care le vei suferi; iată că diavolul are să arunce pe unii din voi în închisoare, ca să fiți încercați; și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și îți voi da cununa vieții”. – *ASV*.

Scripturile numesc în mod specific unii oameni din vechime care au fost credincioși și loiali lui Iehova și care au rezistat Diavolului până la moarte. Acești oameni așa cum sunt numiți îi includ pe Abel, Enoh, Noe, Avraam, Iov și Moise. Dumnezeu a folosit oameni credincioși din vechime ca exemple sau tipuri ale lucrurilor mai mari care urmau să aibă loc. Printre cei folosiți în acest mod a fost acel exemplu al răbdării, Iov. În zilele lui Iov Satan Diavolul nu avea acces interzis în cer, ci avea privilegiul de a se arăta din când în când înaintea Atotputernicului Dumnezeu. Se pare că din când în când fiii credincioși ai lui Dumnezeu se prezentau înaintea lui Iehova, și în legătură cu aceasta este scris: „Din nou era o zi când fiii lui Dumnezeu s-au prezentat înaintea DOMNULUI, și Satan a venit și el în mijlocul lor să se înfățișeze înaintea DOMNULUI”. – Iov 2:1.

Pentru a fi siguri, Iehova știa de unde a venit Satana, dar El a comunicat cu Satana în mod vădit pentru a realiza o imagine care prezice cum sunt încercați și testați oamenii credincioși de Diavolul. „Și DOMNUL a zis Satanei: De unde vii? Și Satana a răspuns DOMNULUI: De la cutreierarea pământului, și de la plimbarea făcută pe el. Și DOMNUL a zis Satanei: Ai văzut pe slujitorul Meu Iov, că nu este nimeni ca el pe pământ, un om perfect și drept, care se teme de Dumnezeu, și se abate de la rău? Și el încă se ține tare în integritatea lui, deși tu te-ai mișcat împotriva lui, ca să-l distrugi fără pricină. Și Satana a răspuns DOMNULUI și a spus: Piele pentru piele; da, tot ce are un om va da pentru viața lui. Dar ia întinde-Ți mâna acum și atinge-Te de oasele și de trupul lui, și Te va blestema în față. Și DOMNUL a zis Satanei: Iată, el este în mâna ta; dar cruță-i viața. Astfel Satana a plecat din prezența DOMNULUI, și a lovit pe Iov cu o bubă rea din talpa piciorului până în creștetul capului” (Iov 2:2-7). Circumstanțele slujesc ca să arate că acest lucru s-a întâmplat și în momentul nașterii lui Moise.

Fără îndoială că Satana l-a ironizat pe Iehova atrăgând atenția asupra faptului că doar puțini oameni de la momentul marelui Potop au stat alături de Iehova; că cei mai mulți dintre ei merseseră cu Diavolul, și că dacă Diavolul ar avea șansa, el ar putea face ca toți să-l părăsească pe Dumnezeu. Aceasta a fost o provocare sfidătoare la adresa lui Iehova Dumnezeu, și el a acceptat provocarea. Deci în continuare cu testul lui Iov! Iov era bogat în bunuri pământești și a fost înconjurat de o familie fericită și s-a bucurat de o bună sănătate, pace și liniște. Înainte de apariția Diavolului descrisă mai sus înaintea lui Dumnezeu, el (Satana) declarase că dacă acele lucruri ar fi luate de la Iov, Iov l-ar blestema în față pe Dumnezeu. Ca răspuns la acea provocare Iehova Dumnezeu a zis Satanei: „Iată, tot ce are el este în puterea ta”; cu alte cuvinte, „ești liber să-l faci să Mă blesteme, dacă poți!” La primul său test, acela de luare a posesiunilor descrise mai sus ale lui Iov, Satana nu a reușit să-l constrângă pe Iov să-l blesteme pe Dumnezeu. Din contră, Iov a

binecuvântat pe Iehova. apoi, după această a doua înfățișare înaintea lui Dumnezeu, Satana Diavolul l-a lovit pe Iov cu o boală insuportabilă, de care suferea atât de groaznic încât soția lui i-a zis: „Încă îți mai păstrezi integritatea? Blastămă pe Dumnezeu, și mori.” (Iov 2:9). Dar în toate aceste încercări Iov a rămas ferm și și-a menținut integritatea față de Dumnezeu. După aceea Diavolul a făcut ca niște religioniști pioși în exterior să-l chinuie, și totuși și prin toate acestea Iov și-a menținut integritatea și a rămas drept și ferm în fața Celui Prea Înalt.

Ceea ce este scris cu privire la experiențele lui Iov este un exemplu al celor care îndură suferințe pentru neprihănire și care în fața a tot felul de persecuții și pedepse își mențin integritatea față de Dumnezeu. Motivul pentru care Dumnezeu ar permite Diavolului să acționeze cu mână liberă în opoziție cu El și în persecutarea celor care-L slujesc pe Dumnezeu nu a fost încă dezvăluit până în prezent nimănui, nici chiar îngerilor. Faptul că Dumnezeu a stabilit un timp în care să facă cunoscut motivul este un lucru cert; și exact la timp Dumnezeu va aduce întreaga chestiune la un apogeu spre slava Lui proprie. Ce a urmat din zilele lui Iov arată că Dumnezeu a îngăduit Diavolului să trăiască și să ispitească oamenii timp de secole, și în special prin folosirea religiei, utilizând-o ca pe un instrument pentru a prinde în capcană și de a-și aduce la îndeplinire provocarea lui rea. Ziua socotelilor este aproape, când chestiunea trebuie să fie decisă și ,prin urmare, este timpul stabilit al lui Dumnezeu să facă cunoscut motivul tuturor celor care sunt sârguincioși ca să aibă o înțelegere corectă. Odată ce chestiunea va fi stabilită în mod definitiv la bătălia care se apropie a Armagedonului, Iehova Dumnezeu va face ca Diavolul să fie legat în moarte. Isus Cristos, Justificatorul glorios al lui Iehova, va face legarea și după aceea va domni pentru binecuvântarea oamenilor pe pământ care-și mențin integritatea față de Dumnezeu. – Evr. 2:14; Apoc. 20:1-4.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

Vol. LXVI

1 Iulie 1945

Nr. 13

Cuprins:

NECLINTIT PENTRU ADEVARATA
ÎNCHINARE

- Pag. 275

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXVI

1 Iulie 1945

Nr. 13

NECLINTIT PENTRU ADEVARATA ÎNCHINARE

„De aceea, preaiubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, prisosind în lucrarea Domnului întotdeauna, știind că truda voastră nu este zadarnică în Domnul” – 1 Cor. 15:58, *Rotherham*.

IEHOVA este marele refugiu în vreme de pericol. Dătătorul de Viață original, este Păstrătorul vieții, și în mod miraculos, și Restauratorul vieții. Fiecare persoană înțeleaptă dorește viața, și în special dacă și-a stabilit un scop și o misiune în viață. De aceea, când viața acelei persoane este pusă în pericol de dușmani însetați de sânge care se opun misiunii ei, și când propriile ei mijloace de apărare par inegale situației, atunci cel mai bine pentru ea este să se adăpostească la puternicul Dătător de Viață, care a trimis-o în misiunea ei. Aceasta nu înseamnă o fugă cu trupul în vreun loc, fiindcă, atunci când este înconjurată de dușmani, ea nu ar putea să se retragă din zona de pericol. Dar fuga la Marele Păstrător al vieții se realizează prin privirea spre El în acele situații, apelând la El pentru ajutor și păzire, și predându-se cu totul în mâinile Lui și atribuindu-I toată eliberarea Lui. Această refugiere la El trebuie să fie însoțită de refuzul persoanei de a face compromisuri cu dușmanii. În schimb, noi trebuie să ne păstrăm cu credincioșie integritatea noastră față de Iehova Dumnezeu și să ținem tare la misiunea primită de la El.

2. Efortul dușmanului, și în special efortul vrăjmașului, Satan Diavolul, din spatele scenei, este de a îndepărta pe cei persecutați și urmăriți de la credința și devotamentul față de adevăratul Dumnezeu. Dar cel care face din Iehova adăpostul lui continuă să I se închine și să-L slujească, și rămâne neclintit de partea problemei importante a lui Iehova, și anume: Cine este Dumnezeul de care întreg universul trebuie să asculte? Indiferent de consecințele imediate, cel statornic în Iehova nu se va muta în tabăra dușmanilor și nu se va închina dumnezeilor lor. Cu permisiunea lui Dumnezeu, dușmanii ar putea lua viața acestuia. Dar închinătorul credincios al adevăratului Dumnezeu știe că Atotputernicul Dumnezeu este refugiul lui și că în El dreptul la viața viitoare în Lumea Nouă poate rămâne dincolo de puterea dușmanilor. La timpul hotărât marele Restaurator al vieții îl poate ridica din morți și-l poate binecuvânta cu pace absolută, securitate și plăceri pentru totdeauna.

3. Chestiunea închinării corecte a fost întotdeauna o chestiune de controversă din ziua în care omul și femeia au fost izgoniți din grădina Edenului. Această creație, pământul, este locul potrivit unde făpturile umane se pot închina Creatorului. Vrăjmașul rău, Satan Diavolul, va încerca să șteargă închinarea la Iehova de pe pământ și s-o țină departe și astfel să încurce scopul pentru care a fost creat pământul. Pe de altă parte, Creatorul va avea grijă ca scopul Lui să fie atins pe pământ prin păzirea închinării Lui adevărate printre acei oameni care s-au temut de El și care au venit la El ca la adevăratul și atotputernicul Dumnezeu. În mod normal Satan va încerca să îndepărteze pe oameni de la închinarea la Iehova spre practica religiei. Practicând religia ei și-ar putea imagina că se închină adevăratului Dumnezeu, dar în realitate ei s-ar închina Diavolului,

aducând ocară asupra numelui lui Dumnezeu. Dacă ademenirile exterioare ale religiei nu sunt destul de puternice să tragă în jos pe închinătorul lui Iehova, atunci vrăjmașul ar putea instiga persecuția prin religioniști, să-l pună în frică și să-l facă să-și încalce conștiința prin încetarea de a se mai închina lui Iehova de dragul eliberării de persecuție și moarte din mâinile dușmanilor. Dar în eforturile continue a lui Satan în toate secolele de a face pe toate fapăturile umane de a merge pe calea lui Adam și Eva prin îndepărtarea de închinarea lui Iehova, el a eșuat, începând cu Abel cel martirizat. Exemple actuale în țările care în ultima vreme au fost eliberate de controlul totalitar Nazist - Fascist au demonstrat foarte puternic că dușmanul continuă să eșueze și în această zi.

4. Cel mai mare exemplu de neclintire din toate timpurile față de închinarea curată la Iehova a fost acela al „omului Isus Cristos”, Fiul preaiubit al lui Iehova Dumnezeu. El a lăsat acest exemplu pentru urmașii Lui, pentru că ei urmau să sufere așa cum a suferit și El pe acest pământ. Eșecul dușmanului de a îndepărta pe oamenii credincioși de închinarea la Iehova, chiar și sub martirajul sau persecuția religioasă, a fost exemplificat în cazul lui David, păstorul-războinic. David l-a prefigurat în mod profetic pe Isus Cristos și pe urmașii Lui de pe pământ. Hotărârea lui David pentru totdeauna pentru închinarea corectă, hotărâre care a ilustrat-o pe cea a lui Isus Cristos și a urmașilor Săi de a se închina și de sluji doar lui Iehova Dumnezeu, a fost exprimată ferm în una din cântările sale, Psalmul șaisprezece. Acest psalm devine de interes prezent pentru noi, în principal datorită eforturilor dușmanului de a distruge închinarea la Iehova de pe fața pământului prin mijloace totalitare vaticano-nazist-fasciste. Aceste eforturi se așteaptă să fie în floare în „noua ordine” internațională postbelică. Un studiu al Psalmului șaisprezece ne va ajuta nu numai să vedem împlinirea lui minunată, dovedind că Cuvântul lui Iehova Dumnezeu este adevărat, ci și să ne pună în gardă împotriva planului viclean al Diavolului ca să-i rezistăm și să rămânem dreți de partea corectă.

PSALMUL ȘAISPREZECE, O CÂNTARE

5. Chiar și manuscrisele vechi existente ale Bibliei Ebraice arată Psalmul șaisprezece cu titlu, și anume, „O cântare a lui David”. Cea mai veche traducere a Bibliei, traducerea greacă găsită în Septuaginta (*LXX*), traduce titlul, „O inscripție pe un stâlp. De David”. Acest titlu servește să ne amintească de importanța psalmului ca fiind ceva care ar trebui să fie sculptat sau gravat pe un monument astfel încât să nu fie șters, ci întotdeauna gata pentru referință din partea închinătorului lui Iehova Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu a coborât după trup din David, fiind născut în locul de naștere a lui David, Betleem. În Psalmul 110:1, David a vorbit în mod profetic despre Isus Cristos ca „Domnul” lui, chemându-L „Domnul meu”. Isus Cristos a mai fost numit și „Fiul lui David”, un fiu nu pur și simplu în ceea ce privește trupul, ci în primul rând în ceea ce privește calitatea lui de Moștenitor al legământului Împărăției pe care Iehova Dumnezeu l-a făcut cu împăratul David. Aceste fapte ștampilează psalmul ca fiind o profeție referitoare la Mai Marele David, Isus Cristos, și la urmașii Lui. Dacă există vreo nedumerire în această chestiune, ea ne este lămurită de apostolii inspirați Petru și Pavel, care au citat amândoi din acest psalm și l-au aplicat lui Isus Cristos. (Fapte 2:25-36 și 13:35-37). Astfel noi avem posibilitatea să „împărțim corect” sau să aplicăm corect Cuvântul lui Dumnezeu făcând comparație între faptele corecte ale istoriei și profeție pentru a obține adevărul.

6. Psalmul începe brusc cu un apel: „Păzește-mă, Dumnezeule; căci în Tine mă adăpostesc.” (Ps. 16:1. *ASV*). Cel care este reprezentat ca strigând așa nu este vreun preot religios care stă înaintea altarului făcut de om și care cântă aceste cuvinte ca pe un ritual, ci este un închinător

neclintit al lui Iehova Dumnezeu, care este amenințat cu distrugerea de cei care se închină în mod religios altor dumnezei decât lui Iehova. Pentru o perioadă lungă de timp David a fost pus în situații care l-au determinat să strige așa. Cu toate acestea, nu doar aceste circumstanțe l-au mișcat să rostească acest psalm de aur; a fost Spiritul lui Dumnezeu care acționa asupra lui și care l-a îndrumat să vorbească astfel în mijlocul acestor circumstanțe. Referitor la acest lucru, David însuși a mărturisit, spunând: „Spiritul DOMNULUI a vorbit prin mine, și cuvântul Lui a fost pe limba mea”. (2 Sam. 23:2). Prin urmare, cuvintele lui David au devenit o profeție, care puteau fi sculptate pe un monument, pentru a lăsa ca testul timpului să dovedească veridicitatea lor profetică.

7. David a fost uns cu untdelemn de profetul lui Iehova Samuel ca să fie împărat peste Israel; și Spiritul lui Dumnezeu a venit peste El ca să-l pregătească pentru misiunea lui ca împărat al Teocrației tipice a lui Iehova. Dar acest lucru nu l-a făcut pe David să fie imun față de atacurile dușmanului. Mai degrabă l-a făcut ținta specială a Diavolului și a tuturor dușmanilor lui Iehova și a Guvernului Său Teocratic. Împăratul Saul, care credea în jertfele religioase mai degrabă decât în ascultarea de Dumnezeu, a devenit invidios pe victoriile militare ale lui David. El a cedat impulsului demonic de a-l urmări pe David ca să-l distrugă și astfel să-l împiedice să devină împărat peste poporul lui Saul, națiunea Israelului. Fiind urmărit, și practic fiind în mâna asupritorilor săi, David a chemat pe Dumnezeul lui ca să-l păzească. El nu și-a pus încrederea în lideri umani sau simboluri pentru a fi protejat. David a făcut din Dumnezeu ascunzătoarea lui, pentru că el știa că Dumnezeu este Atotputernic, titlul *Dumnezeu însemnând cel puternic*.

8. Potrivindu-se în totalitate modelului davidic, Isus, care era Cristos datorită faptului că era uns cu Spiritul lui Dumnezeu, a fost pregătit pentru împărăția lui Dumnezeu. El a predicat: „Împărăția cerurilor este aproape”. În același timp, în zilele Lui, existau acei lideri religioși care se credeau „copiii împărăției” și care, prin urmare, erau însărcinați cu construirea împărăției ca instrumente ale lui Dumnezeu. Dar ei au refuzat să recunoască că Împăratul uns al lui Iehova era în mijlocul lor, pentru că El nu a venit cu o fală exterioară și nu i-a înălțat și nu a aprobat practicile lor religioase. Ei L-au persecutat prin tot felul de mijloace, căutând nu doar ruina bunei Sale reputații, ci și distrugerea persoanei Lui, ca să-L împiedice astfel să devină Împărat. Isus Cristos a strigat la Iehova Dumnezeu, nu numai pentru păzirea persoanei Lui până când se va termina misiunea Lui unsă, ci în principal pentru ca grația divină să-i mențină integritatea Lui față de Dumnezeu pentru justificarea numelui lui Dumnezeu. După cum este scris: „El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, cu toate că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, s-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice.” – Evr. 5:7-9.

9. Urmașii adevărați trec, ca și Isus, prin experiențele lui David sub persecuția religioasă. Ei au fost născuți din spiritul lui Dumnezeu și au fost unși cu Spiritul Lui să propovăduiască vestea bună a împărăției Lui. Ei sunt pregătiți pentru Împărăție fiind co-moștenitori cu Isus. Misiunea lor pe pământ este de a reprezenta Împărăția cu credincioșie. Prin urmare, ei trebuie să susțină partea lui Iehova a chestiunii dominației universale, fiind devotați suveranității Lui și ascultând de El mai degrabă decât de oameni. Dar religioniștii care pretind în mod greșit promisiunile lui Dumnezeu și moștenirea împărăției Lui, se dau ca instrumente ale demonilor pentru a-i persecuta pe acești martori credincioși ai lui Iehova și urmași ai lui Isus Cristos. Ei îi amenință pe aceștia în continuu cu distrugerea, și se dedau opoziției, nedreptăților și asupririi. Singurul refugiu al acestora este în Iehova, Dumnezeul lui Isus Cristos; și către Dumnezeu ei strigă ca să fie păziți.

10. „*O sufletul meu*, ai spus lui Iehova: Tu ești Domnul meu; nu am alt bun afară de Tine.” (Ps. 16:2, *ASV*) În aceste cuvinte psalmistul descrie ceea ce spune el lui Iehova Dumnezeu. În versiunea citată, cuvintele „*O sufletul meu*”, sunt adăugate pentru a explica sensul cuvintelor „ai spus lui Iehova”; dar în unele manuscrise antice în Ebraică citim astfel: „Am spus lui Iehova”. Versiunile Scripturii Septuaginta, Siriaca și Vulgata redau la fel acest lucru. Dar ce anume spune David lui Iehova și care îl reprezintă pe Isus Cristos și urmașii Lui ca fiind pus sub persecuție? Următorul lucru: că Iehova Dumnezeu este Domnul lor Suveran, Cel care îi deține și este Stăpânul lor și de care ei trebuie să asculte și vor asculta. Chiar și în mijlocul persecuției ei spun, din propria lor alegere: „Tu ești Domnul meu”. Aici cuvintele „Domnul meu” reprezintă unul din cele 134 de cazuri unde *sopherimii* sau scribii evrei antici au schimbat textul de la forma lui originală: „Tu ești Iehova al meu”; evident, pentru a evita ideea de a fi prea familiar cu Dumnezeul Cel Prea Înalt.

11. Cu toate acestea, Isus Cristos și urmașii Lui nu se rușinează ca numele lui Iehova să fie chemat peste ei. Isus când a fost pe pământ a mărturisit întotdeauna: „Eu am venit în numele Tatălui Meu”. (Ioan 5:43). El a refuzat să fie numit „bun”, spunând: „Nu este nimeni bun decât Unul singur, adică, Dumnezeu”. (Mat. 19:17). Prin urmare, Isus Cristos și ucenicii Săi recunosc că nu au nici un bun, nici o bunătate, nici o bunăstare, decât doar în Iehova. Așadar, nu există nimic cu care să contribuim pentru Dumnezeu; dar este un mare privilegiu pentru noi să beneficiem de oportunitatea de a participa la justificarea numelui Său. La cine altul să fugim atunci pentru adăpost și bunăstare decât la Iehova Dumnezeu, Sursa inepuizabilă a oricărui lucru bun și perfect?.

12. Adevăratul închinător la singurul Dumnezeu adevărat nu găsește nici o plăcere în religiozității acestei lumi, ci în cei consacrați lui Dumnezeu și care se întrec în laudarea Lui. Prin urmare, psalmistul sub persecuția religioasă spune: „În ceea ce privește sfinții care sunt pe pământ, ei sunt cei minunați în care este toată plăcerea mea”. (Ps. 16:3, *ASV*) La fel și astăzi, Împăratul Isus Cristos la templu judecă pe oamenii declarați ai lui Dumnezeu și găsește plăcere doar în rămășița credincioasă a membrilor „trupului” Său și tovarășii lor binevoitori. Toți aceștia caută să fie sfinți pentru Iehova Dumnezeu împlinind consacrarea lor față de El. Acum, ca expresie a plăcerii Lui în ei, Isus le conferă privilegiul de a poseda evanghelia Împărăției și de a-o proclama până la marginile pământului. Și El îi înconjoară cu protecția îngerilor Săi sfinți, care-L însoțesc la templu. El nu reține nici un lucru bun de la ei; ci lumina glorioasă a slavei lui Dumnezeu pe care o primește din înălțime El o reflectă asupra lor ca ei să se ridice și să strălucească pentru iluminarea oamenilor întunecați.

13. În continuare, psalmistul, descriind pe servii unși ai lui Dumnezeu, arată atitudinea lui față de religiozității care se apropie de Dumnezeu cu buzele lor dar inimile lor sunt departe de El și care învață doctrinele demonilor și tradițiile și preceptele oamenilor. El spune: „Necazurile lor se vor înmulți, ale celor care se grăbesc după alt dumnezeu [*(citire din margin)* care dau daruri altuia]; jertfele lor de băutură de sânge nu le voi aduce, nici nu voi pune numele lor pe buzele mele”. (Ps. 16:4). Prin această rezolvare declarată David descoperă adevărata intenție din spatele persecuției diabolice îndreptată împotriva închinătorilor lui Iehova, mai precis, de a-i îndepărta de la El în încăpățănare și lipsă de credință și de a-i întoarce spre închinarea religioasă a organizației Diavolului și a dumnezeilor ei sau a celor puternici ai ei. David a dezvăluit acest scop ascuns al Diavolului în aceste cuvinte directe pentru persecutorul lui, împăratul Saul, spunând: „De aceea, acum, să audă domnul meu împăratul cuvintele slujitorului lui. Dacă DOMNUL te-a ațâțat împotriva mea, să primească o jertfă; dar dacă sunt copiii oamenilor [care te-au ațâțat împotriva mea], să fie blestemați înaintea DOMNULUI; fiindcă m-au izgonit azi ca să nu rămân în moștenirea DOMNULUI [Iehova], spunând: MERGI, SLUJEȘTE ALTOR DUMNEZEI” (1 Sam.

26:19). Dar David a înfrânt persecuția Diavolului prin aderenții lui religioși. El nu a renunțat niciodată la Iehova Dumnezeu ca să meargă și să slujească altor dumnezei sau celor puternici ai organizației mondiale a lui Satan.

14. La fel și Isus Cristos, atât pe muntele ispitirii cât și în timpul anilor de persecuție care au urmat, a refuzat să cedeze și să se închine lui Satan și astfel să se grăbească după alt dumnezeu în afară de Iehova, și să dea unui astfel de dumnezeu darul devotamentului și slujbei lui. Mari persecuții au fost prezise de Isus că vor veni asupra urmașilor Săi credincioși la sfârșitul acestei lumi. Dar acești închinători și martori ai lui Iehova au împiedicat scopul malițios al lui Satan Diavolul de a-i îndepărta de la închinarea corectă și de a-i face să se grăbească după alt dumnezeu, adică, Satan, „prințul demonilor”. Spunem acest lucru pentru că scopul ulterior în spatele conspirației puterilor totalitare, Naziștii, Fasciștii, și Ierarhia romano-catolică și colegii religioniști, nu a fost în principal de a distruge doar democrația. Scopul lor final a fost de a șterge închinarea lui Iehova de pe pământ prin distrugerea martorilor Săi și prin aducerea la tăcere a mesajului lor referitor la Împărăție proclamat cu glas tare. Dar acum venirea martorilor lui Iehova din cuptorul persecuției încălzit în timpul anilor dominației Vaticano-Nazist-Fasciste pe pământ, și apariția multor martori ai lui Iehova din lagărele de concentrare în Europa și în Orient, cu credința și devotamentul lor nezdruccinat față de Dumnezeu, dovedește că scopul rău al adversarului a ratat ținta și nu s-a ales nimic de el. Partea lui Iehova în această chestiune a fost susținută cu vitejie.

15. Acești închinători credincioși nu au fost conduși de căldura persecuției fierbinți până în prezent, nici nu vor fi conduși de aceasta în perioada postbelică, ca să aducă „jertfele de băutură de sânge” ale religioniștilor sau să pună numele dumnezeilor lor (ale celor puternici) pe buzele lor sau să atribuie slavă, protecție și salvare acestora. Hotărârea lor de neschimbat și de nestrămutat este de a sluji, a se închina și a lăuda doar pe Iehova Dumnezeu, așa cum s-a afirmat în mod pozitiv în Psalmul 16:4. În acel verset ar putea să existe câteva referiri la religiile păgâne, inclusiv cea a fenicienilor, care a stabilit mâncarea și băutul sângelui, amestecat cu vin, ca un ritual de închinare idolatră și ca o parte a ceremoniei de jurământ. Cu toate că această practică sângheroasă nu poate fi continuată de religioniștii „creștinătății” astăzi, totuși „creștinătatea” este văzută ca un călcător deliberat al „legământului veșnic” al lui Iehova, și din acest motiv, ea se poate aștepta ca răzbunarea lui Iehova să fie vărsată asupra ei de Nimicitorul Lui la bătălia de la Armagedon. (Isa. 24:5, 6). Rețineți acest lucru, și anume că „religia mai multă” în perioada postbelică nu va asigura „creștinătății” un refugiu și ascunzătoare de marele „Răzbunător al sângelui” al lui Dumnezeu, Cristos Isus. – Isa. 28:17, 18.

SFINȚENIA SÂNGELUI

16. Închinătorii lui Iehova sunt prudenți ca să evite toată vina legată de sânge. În 15 Decembrie 1927 a apărut un articol în această revistă intitulat „Un singur motiv pentru Răzbunarea lui Dumnezeu” și a atras atenția asupra încălcării grave de către națiuni a „legământului veșnic” al lui Iehova. Acel legământ a fost făcut de El cu Noe după ieșirea din corabie, și a fost simbolizat de curcubeul pe care Dumnezeu l-a făcut să apară. În paragrafele 6, 7, 18, acel articol spunea: „...Dumnezeu a intrat într-un legământ cu Noe, legământ care a inclus orice făptură vie; și acel legământ este denumit de Domnul „legământul veșnic”. Cu acea ocazie Dumnezeu a declarat legea Sa cu privire la viață. Este evident din raport că Noe și descendenții lui au pretins de atunci beneficiile legământului făcut cu acea ocazie și, prin urmare, Noe și toți descendenții lui sunt legați de toate condițiile legământului.

„Dumnezeu a zis lui Noe că orice făptură vie să fie hrană pentru el; dar că el nu trebuia să mănânce sângele, pentru că viața este în sânge. „Și frica de tine și groaza de tine să fie peste orice fiară de pe pământ, și peste orice pasăre a cerului, peste tot ce se mișcă pe pământ, și peste toți peștii mării; în mâinile voastre ele sunt date. Orice lucru care se mișcă și care trăiește să fie hrană pentru voi; chiar ca și iarba verde v-am dat toate lucrurile. Dar carnea cu viața ei, care este sângele ei, să nu mâncați. Căci cu siguranță voi cere sângele vieților voastre; din mâna oricărui dobitoc îl voi cere, și din mâna omului; din mâna fratelui omului voi cere viața omului. Cine varsă sângele omului, prin om să fie vărsat sângele lui; căci după chipul lui Dumnezeu El l-a făcut pe om. – Geneza 9:2-6.

„Este evident că Dumnezeu a plănuțit ca atunci când omul se uită la curcubeu să-și aducă aminte că viața provine de la Dumnezeu, că viața este un lucru sacru, și că nu poate fi luată ca impunitate. Acesta este un legământ veșnic pentru că Dumnezeu îl numește legământ veșnic și pentru că el trebuie să dăinuiască pentru totdeauna. Dumnezeu nu va schimba niciodată regula Lui exprimată cu privire la sfințenia vieții”.

17. Un număr mai recent al acestei reviste, într-un articol referitor la „Dreptul Străinului Menținut”, a scos în evidență că termenii aceluț legământ veșnic au fost încorporați sau reafirmați în legământul legii pe care Iehova Dumnezeu l-a făcut cu națiunea evreilor prin Moise. Acel articol a făcut referire la porunca lui Dumnezeu pentru poporul Său consacrat de a nu mânca sau bea sânge. În comentariul care urma, câțiva cititori ai *Turnului de Veghere* au spus că interdicția de a bea și mânca sânge s-a aplicat doar evreilor sub legământul legii Mozaice, și nu creștinilor care sunt sub noul legământ.

18. O persoană care aducea argumente s-a referit la viziunea dată apostolului Petru pe acoperișul casei în Iope. Atunci Petru a văzut un vas coborându-se din cer în care erau tot felul de dobitoace cu patru picioare de pe pământ, fiare sălbatice, târâtoare, și păsări ale cerului, și Petru a primit porunca: „Scoală-te Petre; ucide, și mănâncă.” (Fapte 10:9-13; 11:5-7). Cu toate acestea, aceasta nu a fost o poruncă pentru Petru să ucidă și să mănânce aceste animale cu sânge, astfel încât să calce legământul veșnic pe care Dumnezeu l-a făcut cu Noe și descendenții lui. Imaginați-vă pe Petru, în viziune, că s-ar fi sculat și ar fi ucis și mănecat; chiar și atunci el nu s-ar fi împărțășit din ele cu sânge, pentru că el era creștin și era totodată sub legământul veșnic făcut cu Noe. Faptul că acest lucru ar fi fost calea corectă, în armonie cu Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, este clar din ceea ce Petru și ceilalți apostoli și ucenici au făcut și au scris pe această temă cu o ocazie ulterioară. La ani de zile după viziunea lui Petru credincioșii evrei au ridicat întrebarea cu privire la ceea ce să ceară de la non-evrei sau creștini dintre Neamuri ,ca o expresie potrivită a credinței și ascultării lor față de Dumnezeu. Trebuia să includă ea o circumcizie a trupului? Prin urmare, adunarea apostolilor și a bătrânilor din Ierusalim a fost convocată pentru a analiza această problemă. După o analiză făcută, apostolul Iacov s-a ridicat și a atras atenția asupra împlinirii profeției și a tras această concluzie cu privire la cerințele pentru Neamuri: „De aceea, părerea mea este să nu-i necăjim pe cei ce dintre Neamuri se întorc la Dumnezeu; ci să le scriem să se abțină de la pângăririle idolilor, de la curvie, de lucrurile sugrumate, și DE SÂNGE”. – Fapte 15:6-20.

19. Apoi acea conferință a apostolilor și ucenicilor bătrâni au scris o scrisoare Neamurilor. Pe lângă faptul că le-au spus că Neamurile nu erau sub legământul legii Mozaice, ei au introdus și această instrucțiune a organizației: „Căci s-a părut nimerit Spiritului Sfânt, și nouă, să nu punem peste voi nici o altă povară mai grea decât aceste lucruri necesare: adică să vă abțineți de la mâncărurile jertfite idolilor, și DE SÂNGE, ȘI DE LUCRURI SUGRUMATE [din care nu s-a scurs sângele lor la sacrificare], și de curvie; lucruri de care dacă vă veți păzi, va fi bine de voi”.

(Fapte 15:22-29). Ei au scris această învățătură cu privire la sânge și cadavre din care nu s-a scurs sângele, nu pentru că creștinii erau sub legământul legii Mozaice, ci pentru că erau sub legământul făcut după potop cu Noe și care a cuprins întreaga omenire, atât Neamuri, cât și Evrei; căci toți sunt descendenți ai lui Noe și prin urmare sub legământul veșnic al lui Iehova cu privire la sfințenia sângelui.

20. Faptul că creștinii au acceptat această hotărâre este evident din Biblie. La aproape zece ani după conferința de mai sus apostolul Pavel s-a întors la Ierusalim și a vorbit cu Iacov și cu alți bătrâni ai adunării din Ierusalim. Printre alte lucruri pe care le-au spus lui Pavel a fost acesta: „Cu privire la Neamurile care cred, am scris și am hotărât că ei nu trebuie să păzească alte lucruri, decât să se păzească de lucrurile jertfite idolilor, DE SÂNGE, ȘI DE ANIMALELE SUGRUMATE, și de curvie”. – Fapte 21:25.

21. Psalmistul David a refuzat să calce sau să pună în pericol principiul legământului veșnic al lui Dumnezeu. Redăm un exemplu care arată acest lucru: „Și David a tânjit și a zis: O, dacă mi-ar da cineva să beau din apa fântânii Betleemului, care este la poartă! Și ce trei [căpitani] au trecut prin oștirea Filistenilor, și au scos apă din fântâna Betleemului, care era la poartă, și au luat-o și au adus-o la David; dar David nu a vrut să bea din ea, ci a vărsat-o [ca sângele care trebuie vărsat pe pământ] înaintea Domnului, și a zis: „Să mă ferească Dumnezeul meu să fac acest lucru; să BEAU EU SÂNGELE ACESTOR OAMENI care și-au pus viața în primejdie? Căci cu primejdia vieții lor au adus-o. De aceea, n-a vrut s-o bea”. (1 Cron. 11:17-19). David nu și-a argumentat și nu s-a convins pe sine că acești trei oameni viteji și-au pus viețile în joc pentru un prieten, pentru a-i aduce ceva revigorant și răcoritor.

22. Cu ocazia când Ionatan, prietenul lui David, a câștigat o victorie miraculoasă împotriva filistenilor, israeliții care erau sleiți de foame au omorât animale pe pământ; „și poporul le-a mâncat cu sânge. Apoi au spus lui Saul, spunând: Iată, poporul păcătuiește împotriva DOMNULUI, fiindcă mănâncă cu sânge... Și Saul a zis: Împrăștiați-vă printre oameni, și spuneți-le: Aduceți-mi fiecare din voi boul și oaia lui, și junghiați-le aici, și mâncați; și nu păcătuți împotriva DOMNULUI mâncând cu sânge”. (1 Sam. 14:32-34). Acest ordin a fost în armonie cu cuvintele legământului veșnic al lui Dumnezeu cu Noe: „Dar carne cu viața ei, care este sângele ei, să nu mâncați”. (Gen. 9:4). Desigur, carnea animalelor putea fi mâncată pentru susținerea vieții și fără încălcarea sacralității vieții care este în sânge. Totuși, dacă sângele era mâncat sau băut împreună cu carnea, atunci cel care se împărtășea din sânge era judecat de Dumnezeu fiind vinovat de uciderea nesperată a vieții acestor făpturi și era un călcător al legământului. Regulamentul lui Dumnezeu a arătat clar că a mânca din sânge nu era un lucru necesar pentru a susține viața umană și că nu era în aceeași clasificare ca a mânca din carne ca hrană.

23. Nu se poate spune că această regulă se aplică sângelui animalelor mai mici decât omul, și nu sângelui omului. Dacă sângele animalelor mai mici era considerat așa de prețios, el reprezentând viața primită de la Creator, atunci cu siguranță că și sângele mai marii făpturi, omul, trebuia considerat nu mai puțin prețios. Din acest motiv, dacă un animal ucidea un om, sângele acelei vieți umane luate era cerut din partea animalului ucigaș; el trebuia omorât. După cum a spus Dumnezeu lui Noe: „Și cu siguranță voi cere sângele vieților voastre; din mâna oricărui dobitoc îl voi cere, și din mâna omului [ucigaș]; din mâna fratelui omului voi cere viața omului.” (Gen. 9:5). Prin urmare, acest decret numește ca criminală practica păgână conform căreia războinicii setoși de sânge, după ce ucideau un om puternic al dușmanilor lui, beau sângele lui crezând că dacă beau acest sânge uman ei vor dobândi calitățile puternice al celui ucis. Printre națiunile barbare, feroce și sălbatice, cum ar fi scii, tătarii, arabii din deșert, scandinavii, etc., care trăiau în mare parte din

sângele animalelor, au fost chiar și unii care au băut sângele dușmanilor lor după ce au făcut pahare din craniile lor. Și foarte interesant, consultând diverse lucrări cu privire la subiectul sângelui, am găsit acest articol la pagina 113, coloana 1 din volumul 4 al *Enciclopediei Americane*, Ediția Revizuită din 1929:

„Transfuzia sângelui datează din timpul egiptenilor antici. Cel mai timpuriu caz relatat este cel practicat asupra Papei Inocent al VIII în 1492. Operația a costat viața a trei tineri și viața Pontifului nu a fost salvată. S-au făcut pași importanți în cercetarea și practicarea transfuziei asupra animalelor după descoperirea lui Harvey despre circulația sângelui la mijlocul secolului 17. Medici din Germania, Anglia și Franța au fost în special implicați în lucrarea transfuziei sângelui după această descoperire. Ei au argumentat că, dat fiind faptul că sângele este principalul mijloc prin care trupul este hrănit, de aceea, transfuzia este un drum mai scurt și mai rapid pentru a hrăni un organism prost hrănit decât mănucarea hrăni care se transformă în sânge după câteva schimbări. Astfel transfuzia se credea a fi nu numai ca un remediu, ci și ca un factor de reținere. După aceea s-au făcut încercări de a vindeca diferite boli, cum ar fi febrele, lepra, nebunia și hidrofobia. Sângele mielului era folosit pentru transfuzia în ființele umane cu un succes variat. Curios să relatăm, Facultatea de Medicină din Paris a refuzat să recunoască descoperirea lui Harvey și s-a opus oricărui progres făcut în arta transfuziei. Ei i-au persecutat pe cei care erau activi în lucrarea de cercetare a transfuziei. La sfârșitul secolului 18 și începutul secolului 19 s-a făcut cea mai activă lucrare în stabilirea transfuziei ca o procedură chirurgicală după hemoragie”.

ISPĂȘIREA

24. Biblia arată un alt motiv care face total nepotrivit actul de a bea din sângele animalelor. Biblia ni-l amintește în jertfele tipice ale animalelor victime jertfite în închinarea lui Iehova Dumnezeu de către evrei. La Levitic 3:16, 17 legea lui Dumnezeu spune cu privire la părțile speciale ale jertfei: „Preotul să le ardă pe altar; aceasta este mănucarea unei jertfe mistuite de foc de un miros plăcut; toată grăsimea este a DOMNULUI. Aceasta să fie o lege veșnică pentru generațiile voastre în toate locuințele voastre, ca să nu mâncați nici grăsime, nici sânge”. Pe aceeași bază conform căreia grăsimea era a Domnului, la fel și sângele era al Domnului, fiindcă viața trupului este în sânge și Domnul Dumnezeu Iehova este Dătătorul vieții. „Căci oricine mănâncă grăsimea animalelor, din care oamenii aduc jertfe mistuite de foc DOMNULUI, sufletul [creatura] care mănâncă din ea va fi nimicit din poporul lui. Mai mult, să nu mâncați niciun fel de sânge, fie de pasăre, fie de animale, în toate locuințele voastre. Orice suflet care mănâncă orice fel de sânge, sufletul acela va fi nimicit din poporul lui.” – Lev. 7:25-27.

25. Interdicția de a mânca și bea sânge s-a aplicat nu numai în cazul animalelor aduse ca jertfă pe altar, ci și în cazul tuturor animalelor consumate ca hrană: „Numai să ai grijă să nu mănânci sânge; căci sângele este viața [*nephesh*; suflet]; și să nu mănânci viața [*nephesh*; suflet] împreună cu carnea. Să nu-l mănânci; să-l verși pe pământ ca apa. Să nu-l mănânci; ca să-ți meargă bine, și copiilor tăi după tine, când vei face ce este drept înaintea DOMNULUI. Și să aduci arderile tale de tot, carnea și sângele, pe altarul DOMNULUI Dumnezeului tău: și sângele jertfelor tale să fie vărsat [nu în orice loc pe pământ, ci] pe altarul DOMNULUI Dumnezeului tău, iar carnea s-o mănânci”. – Deut. 12:16, 22-25, 27, *Rotherham*, margin.

26. Dar aplicarea sângelui pe coarnele altarului sau vărsarea lui la baza altarului jertfei nu a fost cel mai important mod de eliminare a sângelui jertfelor. Cea mai semnificativă utilizare a sângelui, și care a arătat sfințenia lui, se făcea în ziua de ispășire anuală. În acea zi marele preot al

evreilor intra în sanctuarul cel mai sfânt, care simboliza prezența lui Dumnezeu, și acolo stropea sângele jertfelor zilei de ispășire înaintea capacului sfânt al ispășirii în acel loc prea sfânt. Aceasta este ceea ce se spune în special în declarația lui Iehova la Levitic 17:10-14, și anume: „Orice om din casa lui Israel, sau din străinii care locuiesc în mijlocul vostru, care mănâncă orice fel de sânge, Îmi voi întoarce fața împotriva aceluia suflet care mănâncă sângele, și-l voi nimici din mijlocul poporului lui. Căci viața trupului este în sânge; și Eu vi l-am dat pe altar să facă ispășire pentru sufletele voastre; căci SÂNGELE ESTE CEL CE FACE ISPĂȘIRE PENTRU SUFLET. De aceea, am zis copiilor lui Israel: Nici un suflet din voi să nu mănânce sânge, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru să nu mănânce sânge. Și oricare om dintre copiii lui Israel, sau din străinii care locuiesc în mijlocul vostru, care vânează și prinde o fiară sau pasăre care poate fi mâncată, să-i verse sângele, și să-l acopere cu țărână. Căci el este viața trupului; sângele lui este pentru viața acestuia. De aceea am zis copiilor lui Israel: Să nu mâncați sângele nici unui trup [așadar, nici sângele trupului uman]; căci viața oricărui trup este sângele lui; oricine-l mănâncă va fi nimicit”.

27. Utilizarea sacră a sângelui în acele jertfe tipice din ziua ispășirii au prefigurat lucruri de o mai mare importanță. Referindu-se la aceasta, apostolul Pavel a fost inspirat să scrie: „Căci trupurile acelor dobitoace, al căror SÂNGE ESTE ADUS ÎN SANCTUAR DE MARELE PREOT PENTRU PĂCAT, sunt arse afară din tabără. De aceea, și Isus ca să sfințească poporul CU ÎNSUȘI SÂNGELE LUI, a suferit dincolo de poartă”. (Evr. 13:11, 12). În conformitate cu faptul divin declarat că viața este în sânge, Dumnezeu a păstrat ca sângele jertfelor să fie folosit ca să facă ispășire pentru sufletele păcătoase; adică, pentru cei care aveau nevoie de viața veșnică și o căutau. Din același motiv, cei care au consumat sângele făpturilor au fost trași la răspundere de marele Dătător de viață Iehova Dumnezeu pentru viața acestor făpturi și au intrat sub sancțiunea legământului veșnic făcut cu Noe. Atât de prețioasă este măsura vieții care este în sângele chiar și al omenirii imperfecte, păcătoase, încât dacă s-ar fi întâmplat în țara lui Israel ca cineva să provoace în mod accidental moartea unui om sau a unei femei, acel ucigaș involuntar nu rămânea nevinovat. Există un motiv bun astfel că cel care era autorizat să provoace moartea ucigașului era numit „răzbunătorul sângelui”, fiindcă viața este în sânge. „Răzbunătorul sângelui să-l omoare pe ucigaș; când îl întâlnește, să-l omoare”. (Num. 35:19). Răzbunătorul sângelui acționa astfel ca nimicitorul lui Iehova pentru reglarea conturilor.

28. Din milă, și ca o imagine de speranță în numele vărsătorilor de sânge involuntari în această zi, Iehova Dumnezeu a asigurat cetăți de refugiu pentru ucigașii neintenționați. „Și adunarea va izbăvi pe ucigaș din mâna răzbunătorului sângelui, și adunarea îl va face să se întoarcă în cetatea de refugiu, unde a fugit; și să locuiască în ea până la moartea marelui preot, care a fost uns cu untdelemn sfânt.” (Num. 35:25). Isus Cristos este Nimicitorul lui Iehova sau Răzbunătorul sângelui la bătălia de la Armagedon, împotriva tuturor călcătorilor legământului veșnic care reglementează sfințenia vieții și sângele ei. El îi va executa pe toți cei care nu au fugit în cetatea anti-tipică de refugiu, organizația Teocratică sub Cristos Marele Preot, al cărui sânge ne poate „curăți de orice nelegiuire”. – 1 Ioan 1:7, 9; 2:1, 2.

29. Având în vedere că Cel Prea Înalt și Sfântul Dumnezeu a dat instrucțiuni clare cu privire la chestiunea sângelui, în armonie cu legământul Său veșnic făcut cu Noe și cu toți descendenții lui, că singura utilizare a sângelui pe care El a autorizat-o pentru a da viață omenirii a fost folosirea lui ca o jertfă de ispășire pentru păcat, că ea trebuia făcută pe altarul Său sfânt sau la capacul ispășirii și nu prin luarea directă a acestui sânge din trupul uman, se cuvine așadar ca toți închinătorii lui Iehova care caută viață veșnică în această lume nouă a neprihănilor să respecte

sfințenia sângelui și să se conformeze hotărârilor neprihănite ale lui Dumnezeu referitoare la această chestiune vitală.

PARTEA NOASTRĂ

30. Cei ca David care refuză cu fermitate să aducă religioniștilor „jertfe de băutură ale sângelui” sunt obligați să fie de acord cu David cum că necazurile se înmulțesc asupra acelor care sunt înșelați să se grăbească după alți dumnezeii decât Iehova. Necazurile celor care au urmat pe dumnezeii nazismului și fascismului sunt prea bine cunoscute pentru a mai fi discutate. Durerile celor care se închină dumnezeului triplu-încoronat la Vatican sunt legate cu durerile celor care l-au salutat pe Mussolini și care i-au urat de bine lui Hitler. Dar ce se întâmplă cu toată „creștinătatea”, care a respins cunoștința lui Iehova și a persecutat pe martorii Lui și s-a grăbit după „dumnezeul acestei lumi”? Un astfel de „dumnezeu al acestei lumi”, Satan, a fost aruncat din cer pe pământ de la nașterea împărăției cerești în 1914; și Biblia arată că el este vinovat pentru toate durerile și necazurile care au venit asupra omenirii de atunci, spunând: „Vai de locuitorii pământului și de mare! Căci diavolul s-a coborât la voi, având o mare mânie, pentru că știe că mai are puțină vreme”. (Apoc. 12:1-12). Satan Diavolul știe bine că are doar o perioadă limitată până la bătălia de la Armaghedon, și el folosește orice mijloc pentru a-i obliga pe oameni să vină de partea lui în privința marii chestiuni și să-i împiedice să se întoarcă la Iehova Dumnezeu pentru refugiu. Pe lângă necazurile pe care Satan le-a înmulțit asupra popoarelor, închinătorii la alți dumnezei decât Iehova vor avea și ei parte de necazuri multe la bătălia Armaghedonului, cu un timp de necaz cum nu a mai fost, când Cristos Isus împlinește răzburarea lui Iehova împotriva tuturor acestora.

31. În vechime împăratul Saul l-a părăsit pe Iehova și s-a grăbit spre demonism și vrăjitorie, și necazurile lui au continuat să se înmulțească până când a căzut peste sabia lui la bătălia de pe Muntele Ghilboa. Dar în ciuda persecuției lui Saul, și a despărțirii de țară datorită decretului nedrept al lui Saul care-l îndeapărta, David a evitat religia și a zis: „Iehova este partea moștenirii mele și paharul meu; Tu îmi menții sorțul meu. Moștenirile mi-au căzut în locuri plăcute; da, am o moștenire suficientă. Eu voi binecuvânta pe Iehova, care mi-a dat sfaturi; da, inima mea mă învață[mă ține în frâu] noaptea”. (Ps. 16:5-7, *ASV*) Putem fi siguri că în zilele când el s-a ascuns de împăratul Saul ca un proscris și ca o amenințare pentru bogăția regală a lui Saul, nici unul nu s-a adunat de partea lui David, ci doar acei care se închinau lui Iehova. Pentru moment acești oameni proscrisi erau ca Leviții națiunii Israel, care slujeau pe Iehova la templul Lui și care nu aveau nici o moștenire în țara lui Israel. Dar Iehova Dumnezeu a fost partea lor; și cu El și slujba Lui ei au fost foarte mulțumiți. – Deut. 10:9; 14:27; 18:1, 2; Num. 18:20; Ezech. 44:28.

32. Oare a dus-o mai bine Isus Cristos când era pe pământ, propovăduind evanghelia Împărăției și vestind numele lui Dumnezeu oamenilor? Nu; păsările au cuiburi, și vulpile au vizuini, dar El spunea că nu avea loc unde să-și pună capul. El s-a supus să fie ostracizat de religioniștii pioși. El a permis conspirația făurită de ei ca să-L prindă și să-L omoare și s-o ducă la sfârșit spunându-le doar: „Dar acum voi căutați să mă omorâți, un om care v-a spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu”. (Ioan 8:40). Dar, în pofida sărăciei aparente și a lipsei de adăpost a lui Isus Cristos, El era mulțumit, pentru că Iehova Dumnezeu era moștenirea Lui. Isus este „Moștenitorul tuturor lucrurilor” lui Iehova, și nici unul din dușmanii Lui nu L-ar putea priva de această poziție favorabilă cu Dumnezeu.

33. La fel se întâmplă și cu membrii rămășiței lui Iehova și tovarășii lor în „această lume rea”. Ei nu pretind nici o locuință permanentă în această lume, ci așteaptă cu nerăbdare „lumea

care stă să vină”, noua lume a neprihănirii cu „cerurile ei noi” și cu „pământul ei nou”. În 1918 atunci când au fost hărțuiți de mulțimile instigate de cler și de agresiunile brutale ale hoardelor nazist-fasciste, ei „au primit cu bucurie răpirea bunurilor [lor]”, dorind să renunțe la acestea mai degrabă decât la Iehova ca Dumnezeu. Salvarea lui Iehova prin Isus Cristos este „partea paharului lor”, pe care o beau pentru revigorare.

34. Toți martorii lui Iehova, membrii rămășiței și tovarășii lor, care au întors spatele către avantajele egoiste ale acestei lumi, se bucură că-L au pe Dumnezeul Cel Prea Înalt ca totul în tot. Ei sunt convinși că, dacă rămân credincioși Lui, El le va menține sortul lor sau însărcinarea pe care le-a încredințat-o, fie să fie cu Cristos pe tronul ceresc, fie să fie pe acest pământ după Armagedon în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos. Ei nu trebuie să se îngrijoreze despre acest lucru. Între timp, dacă Iehova Dumnezeu le acordă privilegiul, oportunitatea, mijloacele și teritoriul în care să se implice în închinarea și serviciul Lui ca martori, atunci ei sunt de acord cu David că liniile moștenirii voii lui Dumnezeu au căzut și au marcat pentru ei un câmp de lucru plăcut și o viață prezentă pentru ei. Prin urmare, ei luptă pentru libertatea lor cu care Cristos i-a făcut liberi, să se închine lui Iehova în această condiție favorabilă pe pământ. Ei binecuvântează numele lui Iehova în public și din casă în casă, chiar dacă lumea ostilă blastămă acel nume sfânt. Ei primesc sfaturi de la Iehova Dumnezeu prin organizația Lui Teocratică sub Cristos Isus. Astfel, în vremurile înnoptate de persecuție peste ei sau în mijlocul întunericului răutății și ignoranței care acoperă popoarele, ei au învățături divine în părțile lor interioare, în inimile și mințile lor; și ei pot medita asupra acestor învățături și pot cunoaște calea pe care să meargă pentru a primi binecuvântarea și protecția Lui.

35. Lumea se întreabă de ce nu sunt abătuți și clintiți aceștia spre căile religiei care conduc la distrugere. Este pentru că poziția lor este cea a lui David, care a spus: „L-am pus pe Iehova întotdeauna înaintea mea; fiindcă El este la dreapta mea, nu mă voi clătina”. (Ps. 16:8, *ASV*) Ei nu văd alți dumnezei înaintea lor, nici chiar un chip (imagine) sau reprezentare a acestora. Ei își fixează afecțiunile lor asupra lui Iehova și se închină doar Lui. Păstrându-L astfel întotdeauna înaintea ochilor lor mentali, ei au posibilitatea să privească slava Lui datorită descoperirilor adevărului Lui. Adevărul Lui este prezentat în Cuvântul Lui, și pe acesta ei îl studiază întotdeauna pentru a se familiariza mai mult și mai mult cu Dumnezeul lor și cu maiestatea Lui, supremația, atotputernicia, suveranitatea universală, și cu planurile Lui imbatabile. Datorită devotamentului lor neclintit și adorării lor iubitoare pentru El, Iehova este la dreapta lor, să-i ferească de cădere, și să-i protejeze și să-i apere fiindcă au luat drumul drept. El îi ia de mâna dreaptă și îi conduce pe calea neprihănită; și astfel ei nu se clintesc niciodată de la partea Lui în ceea ce privește marea chestiune.

36. Iehova nu-i va lăsa, nici nu-i va părăsi pe închinătorii și servii Săi credincioși, nici chiar în moarte; căci el ține pe cel mort credincios în memorie pentru binele viitor. Știind aceasta, și știind rezultatul sigur față de poziția neclintită pentru închinarea la Iehova, psalmistul David spune: „De aceea inima mea este bucuroasă, și slava mea se înveselește, și trupul meu se va odihni în nădejde. Căci Tu nu vei lăsa sufletul meu în iad [în Șeol (*Ebraică*)]; nici nu vei suporta ca Sfântul Tău să vadă putrezirea. Tu îmi vei arăta cărarea vieții; în prezența Ta este bucurie deplină; la dreapta Ta sunt desfătări veșnice”. (Ps. 16:9-11). David nu a murit în mâinile dușmanului din cauza închinării lui neclintite la Iehova; el a murit în slava împărăției și sufletul lui a mers în locuința morților sau Șeol, sau mormânt, și încă este acolo. Prin urmare, David a văzut putrezirea; și el trebuie să aștepte timpul hotărât de Iehova pentru a recrea sufletul lui și a-l aduce la viață ca pe unul din „prinți pe tot pământul” în Lumea Nouă. – Ps. 45:16.

37. Prin urmare, David aici, așa cum a mai fost afirmat de apostolii Petru și Pavel, a vorbit în mod profetic despre Isus Cristos. Isus știa că triumful dușmanului asupra Lui prin uciderea Lui va fi doar aparent; fiindcă a treia zi Dumnezeu îl va ridica din condiția de moarte (Șeol, iad, sau mormânt) recreându-L, nu ca om, ci cum a fost înainte de a veni pe pământ, adică, o persoană în spirit, doar acum îmbrăcat în nemurire, neputeziciune, chipul expres al persoanei Tatălui Lui. „Fiind omorât în trup, dar făcut viu în spirit”. (1 Pet. 3:18, *ASV*). Prin înviere Iehova Dumnezeu a arătat închinătorului Său credincios, Isus Cristos, cărarea către viața veșnică în ceruri; și Isus Cristos s-a înălțat la cer, unde carnea și sângele nu pot ajunge. El a intrat în prezența literală a lui Dumnezeu, la a cărui față nici un om în trup nu poate să se uite și să trăiască, și s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, pentru a se bucura de desfătările minunate veșnice ca Justificator al lui Iehova.

38. Știind toate aceste lucruri înainte de moartea Sa pe lemn, Isus s-a putut bucura în inima Lui. „Slava” Lui, care a fost comoara prețioasă de a-L sluji pe Iehova ca Serv al lui Ales, Martor și Justificator, s-a putut bucura sau a putut să fie o slujbă bucuroasă, nu una tristă. De asemenea, trupul Lui, în care l-a slujit pe Iehova Dumnezeu pentru moment, putea să se „odihnească în nădejde” sau să locuiască sigur, cu încredere, în siguranță. Dușmanii Lui nu puteau niciodată să răstignească trupul Lui pe lemn până la timpul hotărât de Dumnezeu. Isus a spus: „Pâinea pe care o voi da este trupul Meu, pe care-l voi da pentru viața lumii”. (Ioan 6:51); și El știa că, datorită integrității Lui față de Dumnezeu, nimic din ceea ce puteau să facă dușmanii nu va dăuna valorii perfecte a trupului Său ca „pâine” pentru viața celor din lume care au crezut în El. Îmbărbătat cu această cunoștință și asigurare, Cel Sfânt nu a deviat niciodată de la închinarea și slujirea lui Iehova nici o singură iotă. Prin moartea Lui credincioasă El a apărat suveranitatea universală a Tatălui Lui ca ceva care trebuie mărturisit, susținut, și de care trebuie ascultat chiar și până la moarte. De aceea, Iehova a împlinit față de El toate promisiunile bune ale Psalmului șaisprezece.

39. Din motive strâns legate, rămășița unsă a lui Iehova care este încă pe pământ poate fi „fidelă, neclintită, întotdeauna abundând în lucrarea Domnului”, tocmai deoarece știe că după ce va fi înviată din Șeol, iad, sau mormânt, lucrarea pe care a făcut-o pe pământ în numele Domnului nu va fi fost în zadar. Ea își va secera răsplata pentru justificarea numelui Său, și aceasta va fi doar începutul unei veșnicii de închinare și slujire la Dumnezeu împreună cu Isus Cristos. De aici încolo ei se vor bucura de o viață nemuritoare de slujire în prezența lui Dumnezeu, și se vor bucura de frumusețile cerești pentru totdeauna. În ceea ce-i privește pe tovarășii lor iubitori, „celelalte oi” ale lui Cristos, și aceștia trebuie să știe că, atunci când unul din ei moare credincios înainte ca Armagedonul să elimine pe toți dușmanii Domnului, neclintirea lor pentru închinarea la Iehova va câștiga favoarea Lui pentru ei. Ei vor fi recompensați cu o înviere la viața veșnică pe pământ în Noua Lume minunată a dreptății.

40. Binecuvântați cu cunoașterea acestor lucruri, servii consacrați ai lui Iehova vor sfida pe toți dușmanii și vor rămâne neclintiți în închinarea și serviciul lui Iehova. Chiar dacă condițiile exterioare vor fi grele și violente, totuși inimile lor vor fi bucuroase. Trupurile pământeste vor fi binecuvântate cu calm și sănătatea păcii lui Dumnezeu care întrece orice pricepere. Și „slava” lor, adică, comoara lor glorioasă de a servi ca martori pentru El și pentru Împăratul și împărăția Lui, îi va bucura și îi va veseli, pentru că ea va fi întotdeauna un serviciu bucuros și onorabil pentru ei în justificarea numelui binecuvântat al lui Iehova.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce ar trebui să fugim la Iehova pentru refugiu, și cum?
2. Care este efortul real al adversarului, și cunoscând ce, trebuie noi să rămânem neclintii?
3. De ce închinarea adevărată a fost o problemă controversată încă din Eden? și în ce mod eforturile lui Satan au dat greș?
4. Care a fost cel mai mare exemplu de neclintire pentru adevărata închinare? Și de ce Psalmul 16 este de actualitate pentru noi?
5. Care este folosul din titlul acestui psalm, și cum putem ști cui se aplică?
6. Cu a cărui apel se deschide acest psalm? și ce a provocat un astfel de apel fiind exprimat?
7. Cum a devenit David ținta atacurilor demonice? și de ce s-a refugiat la Dumnezeu pentru ocrotire?
8. Din acest punct de vedere, cum s-a potrivit Isus cu exemplul lui David?
9. Cum urmașii lui Isus sunt supuși, de asemenea unor experiențe ca ale lui David?
10. Afirmă versetul 2 că David îl înfățișează pe Isus și pe urmașii săi?
11. În ce fel este adevărat „Nu am nici un bine, mai presus de Tine”?
12. În ce și-a găsit anti-tipicul psalmist plăcerea, și cum a arătat aceasta el?
13. a) Ce a spus David cu privire la religioniști, și care a fost hotărârea lui? b) Cum a arătat David scopul Diavolului în persecuții, și cum a învins el?
14. Cum a învins de asemenea Isus scopul Diavolului, și care este felul în care, în același fel martorii lui Iehova o fac la acest sfârșit al lumii?
15. a) Prin persecuția din prezent și din viitor, cum trebuie să acționeze închinătorii credincioși ai lui Iehova; b) De ce creștinătatea nu va scăpa de execuția „Răzbunătorului sângelui” al lui Iehova?
16. Ce arată paragrafele 6,7 și 18 din „Un singur motiv pentru Răzbunarea lui Dumnezeu” referitor la „legământul veșnic” al lui Dumnezeu?
17. Ce interdicție a lui Dumnezeu prevedea prin urmare legământul Său cu Israelul și ce au spus unii cu privire la aplicarea acestei interdicții?
18. Cum viziunea de pe acoperișul casei a lui Petru au fost folosită ca argument? și cum adunarea de la Ierusalim respinge acest argument?
19. Ce instruire potrivită, prin urmare, a scris acea adunare? și de ce a fost potrivită pentru neamuri?
20. În legătură cu Pavel cum știm că primii creștini au acceptat această hotărâre?
21. Cum în cazul a trei dintre căpitaniii lui David a refuzat chiar să încalce principiul legământului veșnic?
22. Cum a oprit o dată regele Saul pe israeliți să întrerupă legământul veșnic și să nu se împărtășească de sângele animalelor pentru a susține viața umană?
23. a) Cum știm dacă o astfel de reglementare se aplică la sânge omului, și modul în care păgânii au încălcat-o? b) Ce spune Enciclopedia *Americana* cu privire la experiențele medicale cu sânge?
24. Cum a fost interzicerea sângelui adusă în atenția noastră în legătură cu sacrificiile tipice ale evreilor?
25. Interdicția împotriva sângelui se aplică doar la animalele pentru sacrificiu sau, de asemenea, și pentru alte animale? de ce?

26. Care a fost cea mai semnificativă întrebuintare a sângelui care să arate sfințenia lui? și cum legea lui Dumnezeu atrage atenția asupra acesteia?

27.a) Cum arată Pavel întrebuintarea importantă a sângelui, pentru ce scop Dumnezeu rezervat sângele jertfele de animale b) arătați modul în care Dumnezeu a ilustrat cu evreii prețioasa valoare a sângelui omului?

28.a) Ce dispoziții au fost făcute pentru ucigașul fără voie? b) Când și împotriva cui Răzbunătorul sângelui anti – tipic va lua măsuri ?

29. Ce instrucțiuni, ar trebui să respecte închinătorii lui Iehova cu privire la sfințenia sângelui?

30. Cum sau înmulțit necazurile în timpurile actuale și vor continua încă să se înmulțească asupra acelor care aleargă după alt Dumnezeu?

31. Deosebit de regele Saul, ce hotărâre cu privire la afirmă David? și cum era el și urmașii săi persecutați la fel că Leviții din Israel?

32. Cum se compară situația pământească al lui Isus cu al lui David, și totuși cum a fost situația Sa o poziție favorită?

33. Cum a arătat rămășița și însoțitorii săi că Iehova este „sortul ales al moștenirii lor și paharul lor” ?

34.a) Cum menține Iehova sortul lor și face să le cadă la sort o moștenire plăcută? b) Cum îl binecuvântează ei, și cum le dă inima lor îndemnuri noaptea?

35.a) Cum au pus ei pe Iehova totdeauna înaintea lor? b) Când și pentru ce nu se clătina ei?

36.a) Știind toate acestea poate servul să fie neclintit pentru închinarea lui Iehova? b) Cum putem noi să știm că celelalte cuvinte ale Psalmului nu s-au împlinit cu David?

37. Cu cine, atunci s-au împlinit acele cuvinte, și cum?

38. Cum, atunci, a putut Isus să se bucure pe pământ, sufletul să i se înveselească și trupul să i se odihnească în liniște?

39. Pentru care motive relatate poate rămășița lui Iehova să fie neclintită și cu prosperitate în lucrarea Domnului, și tot la fel, însoțitorii ei ?

40. Cum pot ei la fel să se bucure, să se odihnească și să se înveselească în sufletul lor ?

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

Vol. LXVI

15 Iulie 1945

Nr. 14

Cuprins:

„ÎNDREPTĂȚIREA VIEȚII”

- Pag. 291

CĂLĂTORIA PRIN LATITUDINILE
NORDICE

- Pag. 304

EXPERIENȚE DE PE TEREN

- Pag. 314

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXVI

15 Iulie 1945

Nr. 14

„ÎNDREPTĂȚIREA VIEȚII”

„Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală a venit judecata de condamnare pentru toți oamenii, tot așa printr-un singur act de neprihănire a venit darul gratuit pentru toți oamenii pentru îndreptățirea vieții”. – Rom. 5:18 *ASV*.

IEHOVA este Singurul care poate îndreptăți fapăturile și a cărui îndreptățire duce la viață veșnică pentru aceste fapături. Cu alte cuvinte, îndreptățirea prin El este singura care contează. Actul de îndreptățire înseamnă a arăta, a dovedi, a pronunța sau a declara o persoană că este dreaptă, justă, sfântă și devotată neprihănirii. Dacă o persoană are o îndreptățire de la Iehova Dumnezeu, ea nu trebuie să se îngrijoreze de modul cum celelalte fapături sau chiar lumea întreagă se uită la ea și o judecă. Să condamne lumea tot ce vrea ea; totuși acea persoană poate să ia poziția scriitorului creștin Pavel, care a spus: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine poate fi împotriva noastră? Cel care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Lui, ci L-a dat pentru noi toți, nu ne va da în dar totul? Cine poate aduce vreo acuzație împotriva celor pe care Dumnezeu i-a ales? Dumnezeu îi declară drepti [sau, este Dumnezeu care îndreptățește]; cine-i poate condamna?” – Rom. 8:31-34, *Goodspeed, Ver. Auth.*

2. Dumnezeu nu este condus de condamnarea lumească a celor cu care are de a face; dar cei pe care-i îndreptățește au o poziție neprihănită înaintea Lui și sunt socotiți vrednici de favorurile și binecuvântările Lui. Rețineți acest fapt: Justificarea Lui nu este cu scopul de a-i achita sau absolvi de acuzațiile false ale lumii; pentru că aceste acuzații false nu-l influențează pe Dumnezeu. Dumnezeu îi îndreptățește pe cei care-I fac plăcere de acuzațiile sau pedepsele pe care propria Lui justiție le-a avut împotriva acestor fapături. El face acest lucru fără încălcarea dreptății Lui perfecte; cu alte cuvinte, El face acest lucru deasupra unei temelii neprihănite, în acord absolut cu dreptatea. În acest mod El este atât drept cu El însuși, cât și Justificatorul servilor Săi. *A justifica* are și sensul de *a apăra*; și în toți pașii pe care îi face Iehova Dumnezeu se apără pe Sine. Pașii Lui de până acum Îl apără. Acel puternic doveditor Pavel, spune astfel: „Aceasta a fost pentru a-și apăra propria Lui dreptate (căci în îndelunga Lui răbdare El a trecut cu vederea păcatele dinainte ale oamenilor)- ca să-și apere dreptatea Lui în vremea de acum, și să arate că El Însuși este drept, și că El îi face drepti și pe cei care au credință în Isus.” – Rom. 3:25, 26, *Goodspeed*.

3. Încercările continue ale oamenilor de a se îndreptăți sunt zadarnice. Încercările lor de a face acest lucru sunt făcute cu scopul de a salva fața, adică, de a-i face să pară decenti și neprihăniți în ochii oamenilor. Și astfel ei se apără și își apără acțiunile lor pentru ca să apară plăcuți înaintea oamenilor. Scopul lor este de a face pe plac fapturilor. În zilele noastre, când lumea suferă de efectele dureroase ale greșelilor și abaterilor, se fac mari eforturi din toate părțile pentru auto-îndreptățire. Am văzut națiuni de popoare sau lideri ai acestor națiuni, încercând să se absolve de vina începerii războiului global. Oamenii de rând care i-au urat de bine lui Hitler au

adus argumente ca să se eschiveze de toate responsabilitățile pentru atrocitățile pe care regimul totalitar le-a comis; iar membri ai partidului nazist se străduiesc să arunce vina asupra oficialilor mai mari din organizația lor politică. Nu treceți cu vederea, nici Ierarhia romano-catolică, care a ajutat și sprijinit pe conducătorii agresivi ai imperiilor nazist și fascist și au binecuvântat armatele lor când înaintau. Acum ei încearcă să se îndreptățească prin planuri religioase inteligente, pentru a îndrepta atenția oamenilor departe de colaborarea lor necreștină cu dictatorii vinovați de vărsare de sânge prin răsturnarea republicii constituționale spaniole, invadarea Etiopiei și Albaniei, încălcarea tratatelor, invadarea Europei cu foc, sânge, distrugere și jaf, și închiderea a mii de martori ai lui Iehova și a altora în cele mai oribile lagăre de concentrare.

4. Delegații a cincizeci de națiuni la recenta Conferință pentru Securitate din San Francisco încercau să se justifice înaintea generației postbelice prin conceperea unei carte mondiale realizată astfel încât să nu aibă așa de rapid soarta de mai înainte a Ligii Națiunilor din mâinile intriganților Vaticano-Naziști-Fasciști. În același timp, pentru a face plăcere lumii din care fac parte, reprezentanții a trei comunități religioase importante, cea catolică, protestantă și evreiască, s-au amestecat în Conferința de la San Francisco punând înaintea delegaților propunerile lor privind reducerea armamentelor și alte măsuri cerute de „conștiința religioasă” a acestei lumi. Îngrijorările și speranțele acestei lumi s-au legat de acea conferință pentru securitate; și, prin urmare, pentru un timp este nevoie ca ea să se justifice înaintea oamenilor și pe paginile istoriei seculare prin intermediul documentelor și organizației internaționale care a derivat din ea. Dar se justifică ea înaintea lui Dumnezeu? Fie că face acest lucru sau nu, se dovedește a fi în ochii Lui o urâciune care aduce pustiire peste lume, este o chestiune pe care părerea simplă umană n-o poate rezolva, ci ea trebuie rezolvată de Cuvântul scris, clar și infailibil al lui Dumnezeu.

5. În ceea ce-i privește pe cei care credeau că ar putea sluji la doi stăpâni, Dumnezeu și Mamona în același timp, Fiul lui Dumnezeu a spus: „Voi sunteți aceia care vă îndreptățiți înaintea oamenilor; dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; căci ceea ce este înălțat printre oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.” (Luca 16:13-15). Religioniștii care pretind că-L slujesc pe Cristos, dar care se străduiesc să câștige favoarea acestei lumi, trebuie să studieze și să înțeleagă sensul cuvintelor lui Pavel când a spus: „Căci oare caut acum să conving pe oameni sau pe Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Căci dacă aș căuta să plac oamenilor, nu aș mai fi slujitorul lui Cristos”. (Gal. 1:10). Nimic nu ar trebui să fie mai clar pentru noi decât că eforturile menționate mai sus pentru a se îndreptăți înaintea oamenilor și a lumii sunt neroditoare. Astfel de eforturi nu aduc îndreptățirea de la Dumnezeu și, prin urmare, nu aduc viață veșnică făpturilor umane, și nici menținerea securității, păcii și prosperității mondiale. Persoanele înțelepte din ziua de azi sunt interesate de îndreptățirea de valoare, care aduce viață, viață veșnică în favoarea lui Dumnezeu.

6. În toate epocile istoriei umane Iehova Dumnezeu a fost obiectul unor acuzații false. Toate aceste acuzații nejustificate au fost lansate de vrăjmașul Lui, Satan Diavolul, care a pus astfel de lucruri în mințile oamenilor. Nu este un lucru nou că oamenii îl acuză pe Dumnezeu pentru această stare a lumii. Oamenii au aruncat în toate timpurile în fața Lui faptul că El a permis Diavolului să existe și răutatea să predomină pe pământ. Și dacă cei ce citesc colecțiile religioase de la Vatican își vor stârni amintirile, și își vor aminti că papa Pius al XII l-a acuzat pe Dumnezeu ca fiind responsabil pentru războiul global, spunând că a fost o pedeapsă din partea Lui asupra popoarelor pentru că nu s-au supus papei și nu au intrat în armonie cu versiunea religiei Vaticanului. În toate aceste acuzații răutăcioase și reprezentări greșite ale lui Iehova Dumnezeu, scopul rău al vrăjmașului este de a îndepărta toată omenirea de la suveranitatea universală sau dominația lui

Iehova. Scopul lui este de a-L dovedi pe Dumnezeu un mincinos. În grădina Edenului Satan și-a propus să facă acest lucru, când a ispitit-o pe naiva Eva în neascultare față de Dumnezeu prin negarea avertismentului lui Dumnezeu și spunându-i: „Hotărât că nu veți muri”. – Gen. 3:4.

7. Rezultatul alegerii lui Adam și Eva dovedește adevărul cuvântului lui Dumnezeu și minciuna din cuvântul lui Satan. Cu toate acestea, Satan, prin intermediul doctrinelor religioase referitoare la nemurirea umană, chinul veșnic, purgatoriu, etc., a continuat să-L acuze pe Dumnezeu și pe Cuvântul Lui ca fiind false. El a dat tuturor religioniștilor un punct de vedere distorsionat despre Iehova. Prin urmare, toți religioniștii susțin cu evlavie îndreptățirea lor prin faptul că învață și cred doctrine, porunci, precepte și tradiții ale oamenilor care sunt în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu și care fac poruncile Lui nevalabile sau fără niciun efect. (Mat. 15:1-9). Ei aduc astfel ocară asupra numelui lui Iehova. Dar aceste acuzații și ocări de bază vor continua să circule până la timpul limită pe care El l-a hotărât. La lupta iminentă de la Armageddon Iehova se va îndreptăți sau se va apăra și va apăra dominația Lui universală prin distrugerea tuturor celor care nu țin la ea. Auto-îndreptățirea prin politicieni, comercianți, și religioniști și susținătorii lor nu va conta în fața Lui, și nici nu va aduce salvarea vieții lor.

8. Referitor la timpul când Nimitorul lui Iehova va distruge ipocrizia religioasă, Isus Cristos a spus: „Mulți Îmi vor spune în ziua aceea: „Doamne! Doamne! N-am proorocit noi în numele tău, și în numele Tău nu am scos demoni, și în numele Tău nu am făcut acte puternice?” Atunci le voi spune clar: „Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi care faceți răul!” De ce? Fiindcă, după cum a spus Isus, „nu oricine îmi zice Doamne! Doamne! va intra în Împărăția Cerurilor, ci numai cei care fac voia Tatălui Meu care este în ceruri” – Mat. 7:21-23, *Goodspeed*.

PRIMA ÎN IMPORTANȚĂ

9. În controversa dintre Biblie și religiile oamenilor, Cuvântul lui Dumnezeu a predominat întotdeauna asupra doctrinelor religioase. Iehova Dumnezeu a fost întotdeauna apărat. De aceea, când discutăm ceva de acest gen, trebuie să dăm întotdeauna adevărul față de Cuvântul lui Dumnezeu, și planul și efortul nostru ar trebui să fie să apere numele și Cuvântul Lui. Și ce dacă lumea nu crede? Aceasta nu dovedește că Dumnezeu nu este credincios Cuvântului Lui. Apostolul Pavel spune: „Ce dacă unii au fost fără credință? Lipsa lor de credință va face fără efect credințioșia lui Dumnezeu? Nicidecum; da, Dumnezeu să fie găsit adevărat, și orice om să fie găsit mincinos; după cum este scris: „*Ca să fii Tu [Dumnezeu] îndreptățit în cuvintele Tale, și să predomini când vii la judecată*” – Rom. 3:3, 4, *ASV; Goodspeed*.

10. Isus Cristos a spus religioniștilor din ziua Lui: „Prin cuvintele tale vei fi îndreptățit, și prin cuvintele tale vei fi condamnat”. (Mat. 12:36, 37). În această zi a judecății, când religioniștii dau socoteală pentru învățăturile lor, religioniștii sunt condamnați și Cuvântul adevărului lui Dumnezeu este îndreptățit. Religioniștii sunt dovediți a fi foarte nechibzuiți. Uitați-vă la rezultatele învățăturilor lor, efectele lor asupra lumii, și eșecul previziunilor clerului pentru schimbarea lumii și renașterea spirituală a națiunilor „creștinătății”. Toate acestea dovedesc că niciunul din acești religioniști nu sunt îndreptățiti prin faptul că se numesc „creștini”. Dumnezeu, a cărui înțelepciune este perfectă și care dă înțelepciune cu mână largă celor care I se închină în spirit și adevăr, este îndreptățit prin toate lucrările Lui, oricât de ciudate ar părea ele pentru necredincioșii religioși. Isus Cristos a declarat: „Înțelepciunea este îndreptățită prin lucrările ei”; sau, „înțelepciunea este îndreptățită de toți copiii ei”. (Mat. 11:19, *ASV; Luca 7:35*). Observatorul credincios al lucrărilor

lui Dumnezeu spune: „O DOAMNE [Iehova], cât de multe sunt lucrările Tale! În înțelepciune le-ai făcut pe toate; pământul este plin de bogățiile Tale”. – Ps. 104:24; Iac. 1:5.

11. De aceea, în primul rând, ca o primă importanță vine îndreptățirea lui Dumnezeu, adică, apărarea Lui. El nu are nevoie de noi ca să-L apărăm. El își va apăra numele Lui în întregime la bătălia Armagedonului, dincolo de negarea oricui din toată creația. Cu toate că El nu depinde de noi pentru apărare, totuși îi face plăcere să ne lase să facem ceva față de apărarea numelui Său. Ce anume? Să apărăm dreptatea Lui, neprihănirea, numele și dominația Lui universală și să trăim în credincioșie în conformitate cu acestea, deși acest lucru aduce suferințe din mâinile lumii sub Satan Diavolul.

12. În această privință, să nu uităm cazul omului răbdător Iov. Acest Iov, care a trăit cu cincisprezece secole înaintea lui Cristos, a fost un om al integrității față de Iehova Dumnezeu. Cu alte cuvinte, nici prosperitatea, nici vrăjmășia nu l-au putut determina pe Iov să-și piardă credința în Iehova, să-L nege și să renunțe să-L slujească. Credința lui și devotamentul lui față de Dumnezeu au rămas intacte sau neatinsse, în ciuda a tot ceea ce Diavolul a avut permisiunea să aducă împotriva lui. După ce testul lui Iov începuse, din mâinile lui Satan, Iehova a spus lui Satan: „L-ai văzut pe slujitorul Meu Iov, că nu este nimeni ca El pe pământ, un om perfect și drept, care se teme de Dumnezeu și se abate de la răutate? Totuși, el se ține tare în integritatea lui, chiar dacă M-ai ațâțat împotriva lui, să-l ruinez fără pricină”. – Iov 2:3, *AAT*.

13. Când necazurile lui Iov venite din partea lui Satan apăsau mai tare asupra lui, Satan a trimis trei preinși prieteni la Iov, după cât se pare să-l mângâie în suferințele lui, dar în realitate să-l chinuiască pe Iov, acuzându-l că este păcătos fățarnic care primește pedeapsa din partea lui Dumnezeu, dar nu chiar cât merita. De aceea, ei l-au îndemnat pe Iov să se pocăiască și să se întoarcă spre practicile și tradițiile omenești ale religiei. Sub aceste acuzații false de pe buzele așa-numiților „prieteni”, Iov în mod natural a încercat să se îndreptățească, susținând că suferă fără pricină. Cu toate acestea, eforturile lui de îndreptățire s-au centrat pe el însuși, și l-au lăsat pe Dumnezeu în spate. Concentrându-și atenția asupra creaturii, Iov a omis considerarea supremației lui Iehova Dumnezeu și dreptul lui Dumnezeu de a face cu creaturile Lui ceea ce dorește, chiar permițându-le să sufere pe nedrept din partea dușmanului pentru apărarea numelui Său. Prin urmare, Dumnezeu nu a fost într-un total mulțumit de Iov. Referitor la aceasta este scris: „Astfel acești trei oameni au încetat să-i răspundă lui Iov, fiindcă el se vedea neprihănit în ochii lui. Atunci s-a aprins mânia lui Elihu, fiul lui Baracheel Buzitul, din familia lui Ram: împotriva lui Iov a fost aprinsă mânia lui fiindcă el s-a îndreptățit pe sine mai degrabă decât pe Dumnezeu. Și împotriva celor trei prieteni ai lui a fost aprinsă mânia lui, fiindcă ei nu au găsit nici un răspuns, și totuși îl condamnau pe Iov. – Iov 32:1-3.

14. Nu numai că Iehova Dumnezeu a permis profetului Său tânăr Elihu să vorbească în sprijinul dreptății acțiunii lui Dumnezeu, ci Dumnezeu a și vorbit lui Iov în apărarea permisiunii Sale proprii în privința suferințelor lui Iov. „Mai mult, Domnul a răspuns lui Iov, și a zis: „Oare cel ce se ceartă cu Cel Atotputernic îl va învăța pe El? Cel care îl muștră pe Dumnezeu, să-i răspundă! Atunci Iov a răspuns Domnului și a zis: Iată, sunt neînsemnat; ce să-Ți răspund? Îmi voi pune mâna la gură. Odată am vorbit; dar nu voi răspunde; da, de două ori; nu voi mai adăuga nimic. Atunci Domnul a răspuns lui Iov din mijlocul furtunii, și a zis: Încinge-ți mijlocul ca un om; Eu te voi întreba, și tu mă vei învăța. Vrei să anulezi și dreptatea Mea? Vrei să mă condamni, ca să fii tu neprihănit?” (Iov. 40:1-8). Atunci Domnul i-a muștrat pe cei trei prieteni falși ai lui Iov, spunând: „Căci voi nu ați vorbit despre Mine lucrul care este drept, așa cum a vorbit slujitorul Meu Iov”. După ce s-a îndreptățit mai întâi pe Sine, Iehova îl îndreptățește apoi pe slujitorul Său Iov.

„Și DOMNUL a schimbat starea lui Iov, când s-a rugat pentru prietenii lui; de asemenea, DOMNUL i-a dat lui Iov de două ori mai mult decât a avut la început”. (Iov 42:7, 10). Ținând cont de aceste puncte importante de învățătură, să continuăm cu examinarea „îndreptării vieții”, cu scopul de a dovedi un singur lucru principal, și anume, dreptatea lui Dumnezeu în îndreptarea fapturilor pentru viață veșnică: „să vestească în vremea de acum neprihănirea Lui; pentru ca să fie drept, și justificatorul celui care crede în Isus”. – Rom. 3:26.

O CHESTIUNE FOARTE DISPUTATĂ

15. Nimeni nu-și poate permite să spună: „Eu încerc să fiu decent și respectabil, și să fac ce este bine; și astfel nu trebuie să mă îngrijorez de viitor. Totul va fi bine cu mine la sfârșit.” Acesta este un caz de încredere în propria pricepere. Este un caz de îndreptărire după standardele de dreptate proprii sau ale oamenilor, fără a lua în considerare standardele lui Dumnezeu. Acesta este un caz de ignorare a Cuvântului clar și scris al lui Dumnezeu. Această problemă a îndreptării este o chestiune de viață și de moarte. Ea nu merită să fie respinsă sau tratată cu o remarcă auto-neprihănită ușoară sau cu un aer auto-încezător. „Îndreptarea vieții” a fost o chestiune care a lovit biserica creștină primară, scuturând religioniștii și alertând adunarea creștină împotriva incursiunilor viclene ale erorilor religioase. Să mergem înapoi în timp, în jurul anului 52 d. Chr. Suntem în orașul Antiohia, din Siria, la circa 200 de mile nord de Damasc. Apostolul Pavel și tovarășul lui lucrător Barnaba sunt acolo „învățând și vestind cuvântul Domnului”. (Fapte 15:35). Nu sunt doar evrei care cred în Cristos în Antiohia, ci și mulți credincioși dintre Neamuri sau non-evrei. La scurt timp, Chifa sau Petru vine din Ierusalim și se familiarizează cu creștinii din Antiohia. El acceptă invitațiile din partea Neamurilor, persoane care nu erau circumcise, dar care erau credincioși și urmași ai lui Isus Cristos, și mănâncă cu ei.

16. Înapoi la Ierusalim, apostolul Iacov, fratele lui Ioan, fusese de mult mort, ucis ca martir; dar un alt apostol Iacov, fiul lui Alfeu a preluat conducerea. El chiar prezidase la conferința apostolilor și bătrânilor din Ierusalim nu cu mult timp înainte, la care participaseră Pavel și Barnaba. Acest Iacov trimite câțiva frați din Ierusalim la Antiohia. Imediat ce Petru sau Chifa, aude de sosirea lor, își schimbă comportamentul. El știe bine că acești mesageri ai lui Iacov erau, unii din ei, evrei convertiți, dar nu într-un totuși convinși asupra chestiunii circumciziei și a altor probleme ale legii Mozaice. Prin urmare, nedorind să fie criticat de acești evrei creștini circumciși, Petru renunță să se însoțească mai îndeaproape cu acele Neamuri. Alții sunt mirați de faptul că Petru îi evită pe credincioșii dintre Neamuri, și Barnaba îi urmează exemplul. Acest lucru dă impresia că, pentru a avea o poziție neprihănită înaintea lui Iehova Dumnezeu, era necesar ca Neamurile să fie circumcise și să se conformeze altor lucruri din legea lui Moise.

17. Țineți minte că acest lucru s-a petrecut după ce Petru sau Chifa, fusese trimis la casa lui Corneliu, o familie dintre Neamuri, de îngerul lui Dumnezeu și vestise evanghelia către Neamurile necircumcise acolo și ei crezuseră în Cristos și primiseră Spiritul Sfânt și darul vorbirii în limbi. (Fapte 10). Aduceți-vă aminte și că acest lucru s-a petrecut după prima conferință generală a apostolilor și bătrânilor din Ierusalim, unde conferința, sub îndrumarea Spiritului Sfânt al lui Dumnezeu, a hotărât că, pentru a fi salvați ca credincioși în Cristos, nu era necesar ca Neamurile să fie circumcise sau să se supună legii lui Moise. (Fapte 15:13-29). Și totuși acum, Petru, Barnaba și alți credincioși evrei în Antiohia acționează contrar cunoștinței lor mai bune. Ei se țin la distanță de creștinii convertiți dintre păgâni, de teama mesagerilor circumciși trimiși de Iacov. Toate acestea aruncă îndoială sau nesiguranță peste ceea ce este baza potrivită pentru îndreptarea cu

Dumnezeu. Pavel spune acum ce a făcut pentru a redresa situația de dragul adevărului și dreptății și pentru apărarea căii lui Dumnezeu:

18. „Dar când am văzut că nu umblă drept după adevărul veștii bune, am spus lui Chifa [apostolul Petru], în fața tuturor: „Dacă tu trăiești ca unul din neamuri și nu ca un iudeu, tu care ești iudeu, de ce încerci să faci pe Neamuri să trăiască ca iudeii?” Noi care suntem iudei prin naștere, și nu păgâni păcătoși, dar care știm că omul nu este socotit drept făcând ceea ce poruncește Legea, ci prin credința în Cristos Isus - chiar și noi am crezut în Cristos Isus, ca să fim socotiți drepti [să fim îndreptățiți] prin credința în Cristos, și nu prin ceea ce poruncește Legea - căci făcând ceea ce poruncește Legea, nimeni nu poate fi socotit neprihănit [nu poate fi îndreptătit]. Dacă prin eforturile noastre de a fi socotiți drepti [îndreptățiți] prin Cristos, noi înșine ne-am dovedit mult „mai păcătoși” ca păgânii, oare îl face acest lucru pe Isus să încurajeze păcatul? Nicidecum. Eu însumi mă declar vinovat de facere de rele când încep să zidesc iarăși ceea ce am stricat [cum făceau Petru, Barnaba și alți prin zidirea din nou a chestiunii cu privire la circumcizie și alte cerințe ale legii Mozaice ca o bază pentru îndreptățire]. Căci eu prin Lege am devenit mort față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu. Am fost răstignit împreună cu Cristos, și nu mai sunt eu cel ce trăiește, ci Cristos cel ce trăiește în mine. Viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și s-a dat pe Sine pentru mine. Refuz să anulez mila lui Dumnezeu [mergând înapoi la lucrările legământului legii Mozaice]. Căci dacă neprihănirea ar fi sigură prin lege, atunci Cristos a murit în zadar!” – Gal. 2.14-21, *Goodspeed*.

19. Spunând că prin lege el a murit față de lege, Pavel a vrut să spună de fapt următorul lucru: Legea lui Moise, despre care Pavel crezuse odată că este un mijloc de îndreptățire a vieții, el a considerat-o că aduce moartea, prin faptul că ea (legea) îl arăta ca un păcătos incapabil de a păzi legea perfectă a lui Dumnezeu, și prin urmare un călcător al legământului. Acea legea Mozaică spunea clar: „Blestemat este oricine care nu stăruiește în toate lucrurile care sunt scrise în cartea legii ca să le împlinească”. (Gal. 3:10; Deut. 27:26; Ier. 11:3-5). Astfel Pavel, fiind socotit ca călcător al legământului împotriva legii lui Dumnezeu, era declarat mort față de ea. Nădejdea lui de a obține viață prin ea a pierit. Astfel, prin acea pronunțare a legii el a murit față de lege; căci cel ce este mort nu este sub lege. După cum explică Pavel în continuare: „Tot astfel, frații mei, și voi ați murit față de lege prin trupul lui Cristos, ca să fiți ai altuia, a Celui ce a înviat din morți, ca să aducem roade pentru Dumnezeu... dar acum am fost izbăviți de lege, murind față de legea aceasta care ne ținea; ca să slujim după noutatea spiritului [lui Dumnezeu], și nu după vechea literă [a legii scrise]”. (Rom. 7:4-6, *ASV*) Prin urmare, după ce a murit față de lege prin declarațiile ei și după ce s-a întors la Cristos pentru viață, Pavel și credincioșii iudei tovarăși au putut trăi pentru Dumnezeu, cu Spiritul Lui în ei ca o forță mobilizatoare și nu sub îndemnul de a trebui să păzească legea veche.

20 Aceiași lege Mozaică a prescrip: „Blestemat este oricine este atârnat pe lemn”. (Gal. 3:13; Deut. 21:23). Acum poporul iudeu, datorită eșecului lui de a păzi legământul legii, era sub blestemul lui. Prin urmare, pentru a fi eliberați de acest blestem, a fost necesar ca Isus Cristos să fie făcut blestem pentru ei, și acest lucru l-a putut face fiind atârnat pe lemn. Văzând că El a fost crucificat, El nu a fost atârnat de o creangă de copac, ci a fost atârnat cu piroane pe un lemn (*stauros*- greacă). El a fost „crucificat” (ca să folosim cuvântul obișnuit). Moartea Lui pe lemn, a făcut legea veche o literă moartă pentru evrei. Cu toate acestea, mulți iudei în ignoranță au încercat să continue să trăiască sub ea sau pentru ea. Ei încă s-au uitat la obligațiile ei și s-au lăsat legați de ea, și au lăsat pe preoții și cărturarii și doctorii evrei ai legii să le dicteze, în loc să-L urmeze pe Mesia. Dar Pavel nu a mai susținut că este viu față de legea veche. Isus Cristos după ce a desființat

acel legământ al legii prin moartea Lui blestemată pe lemn, Pavel a murit față de legea aceea în Cristos sau din pricina morții lui Cristos. El nu a ales să moară ca un călcător al legământului, ca acei iudei care L-au refuzat pe Cristos și au încercat să rămână vii sub lege. Prin urmare, el a spus: „Am fost crucificat împreună cu Cristos”.

21. Din acel moment Pavel trăia, dar nu ca evreu sub vechea lege Mozaică. El trăia acum ca creștin, ca urmaș al lui Cristos, ca unul care a recunoscut că Cristos este „calea, adevărul și viața”. (Ioan 14:6). Ca atare Pavel a spus: „Trăiesc, dar nu eu [ca un evreu care încerc să mă îndreptățesc prin lucrările legii], ci Cristos trăiește în mine; și viața pe care o trăiesc acum în trup [ca creștin], o trăiesc prin credința Fiului lui Dumnezeu, care m-a iubit, și s-a dat pe Sine pentru mine”. – Gal. 2:20.

22. Viața veșnică nu se obține prin lucrările legii Mozaice, ci prin harul sau mila lui Dumnezeu prin Cristos. Prin urmare, Pavel spunea că el nu încearcă să zădărnicească mila lui Dumnezeu mergând înapoi la lucrările legii pentru îndreptățire. Pentru a face ceea ce era necesar, el nu s-a uitat la moartea lui Cristos ca fiind fără nici un beneficiu și fără nici o putere să-i elibereze pe evrei de lege. „Căci dacă neprihănirea a venit prin lege, atunci Cristos a murit în zadar”. (Gal. 2:21). Toată lumea încearcă să se îndreptățească prin lucrările legii, inclusiv evreii naturali care se laudă că sunt circumciși după legea lui Moise. Dar Pavel stabilește cursul potrivit pentru creștinii adevărați, spunând: „Dumnezeu să mă ferească să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este crucificată față de mine, și eu față de lume. Căci în Cristos Isus nici circumcizia, nici necircumcizia nu valorează nimic, ci a fi o nouă făptură.” (Gal. 6:14, 15). Da, Pavel era mort față de lume, fiind văzut de lume ca o făptură blestemată crucificată, un sclav criminal. În același timp lumea era sub blestemul lui Dumnezeu pentru distrugere și reprezenta un lucru mort crucificat față de Pavel. Prin urmare, Pavel nu s-a preocupat să trăiască față de lume. El nu s-a considerat legat să trăiască după mersul lumii, conformându-se cursului ei și luând parte la lucrările ei. El a căutat să nu fie neprihănit trăind după standardele ei.

23. Fiind numit de Cristos în special „apostolul Neamurilor”, Pavel a fost un susținător înfocat al îndreptățirii prin credință. Din cei doisprezece apostoli ai Mielului el a avut cel mai mult de spus despre îndreptățirea vieții prin credință; și această caracteristică minunată a scopului lui Dumnezeu este explicată în principal prin intermediul lui Pavel. Neamurile la care el a fost trimis erau interesate în adevărul îndreptățirii prin credință. (Rom. 11:13). Acum, dacă învățătura îndreptățirii a fost luată în serios atunci, și dacă ea a constituit motivul unor discuții aprinse în zilele apostolice ale creștinătății, atunci ea ar trebuie să fie o chestiune și mai interesantă pentru toți cei care caută viața acum.

24. Ar trebui să fie mai mult decât atât. Căci suntem la sfârșitul așa-numitei „ere creștine”, de fapt la sfârșitul lumii cu instituțiile ei politice, comerciale, sociale și religioase. Prin urmare, suntem într-o mare perioadă de schimbare, o perioadă de tranziție de la lumea veche controlată de Satan la lumea nouă controlată de Cristos. Urmașii neprihăniți ai lui Cristos Isus care sunt chemați la împărăția cerurilor trec treptat acum scena vizibilă. Nucleul acelei clase de făpturi umane care vor trăi pe pământ se formează acum. În același timp, există miliarde de oameni care dorm în morminte sau cimitire, fără nici o posibilitate pentru viața viitoare fără asigurarea lui Iehova. Ce legătură are îndreptățirea cu cei care nu sunt în clasa „împărăției cerurilor?” Dar acei oameni care sunt acum pe pământ și care au perspectiva de a trăi în această perioadă de tranziție și de a ajunge în lumea nouă, oare posed ei îndreptățirea prin credință care a deosebit clasa Împărăției până la acest sfârșit al lumii? Oare acele miliarde de oameni morți în morminte au dobândit o neprihănire

de care încă nu sunt conștienți și oare învierea lor din morți depinde de această neprihănire? Astfel de întrebări nu pot fi evitate, ci ne obligă să ne îndreptăm atenția asupra lor. Ele merită un răspuns, pentru ca subiectul îndreptării să fie rezolvat în mințile noastre în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu.

PENTRU CÂȚI?

25. Când examinează îndreptățirea vieții, unii cititori ai Bibliei se bazează pe textul din Scriptură citat la începutul acestui articol și îl fac unitatea de măsură absolută pentru mințile lor prin care totul trebuie să fie măsurat pentru a rezolva chestiunea. Textul citat mai sus (după traducerea ASV) spune în *Versiunea King James* după cum urmează: „Astfel dar, după cum prin greșeala unuia *a venit judecata* asupra tuturor oamenilor spre condamnare, tot așa prin neprihănirea unuia singur *a venit darul gratuit* pentru toți oamenii spre îndreptățirea vieții”. (Rom. 5:18). Cuvintele scrise cursiv au fost adăugate de *Versiunea King James* deoarece au fost necesare pentru a completa ideea versetului. *Versiunea romano-catolică Douay* este așadar mai literală în citire: „Astfel dar, după cum prin greșeala unuia, pentru toți oamenii la condamnare, tot așa prin dreptatea unuia, pentru toți oamenii spre îndreptățirea vieții”. (Rom. 5:18). Unii studenți, scoțând acest verset din contextul lui și folosindu-l ca pe o regulă de bază pentru a măsura cât de departe și la cine ajunge această „îndreptățire a vieții”, susțin că Romani 5:18 dovedește că această îndreptățire a vieții se extinde asupra fiecărui om care s-a născut pe pământ, desigur, cu excepția lui Isus Cristos. Ei susțin că „toți oamenii” din prima parte a versetului înseamnă exact mulți, și că tot așa „toți oamenii” din a doua parte a versetului înseamnă numărul egal de oameni; și că, prin urmare, singura concluzie este aceea că o astfel de neprihănire vine la fiecare om născut în această lume, indiferent de voia sau dorința lui. Cu alte cuvinte, ea vine automat la el, neprihănirea fiind un scop care este cu totul arbitrar de partea lui Dumnezeu, o acțiune unilaterală din partea lui Dumnezeu.

26. Deși ei poate nu-l conștientizează, dar argumentul este acela al religioniștilor care învață așa-numita „salvare universală”. Pentru a arăta aceasta, cităm dintr-o publicație universalistă despre Romani 5:18, după cum urmează, folosind cuvintele ei cursive: „Paralela este perfectă aici. *Singura greșeală* a lui Adam este contracarată prin *singurul merit* drept al lui Cristos. Actul lui Adam afectează de fapt *întreaga omenire*. Prin urmare, lucrarea lui Cristos, trebuie în cele din urmă să îndreptățească *omenirea întreagă*... Dacă greșeala lui Adam a dat fiecăruia doar o oportunitate să păcătuiască, astfel încât unii să devină păcătoși iar alții nu, atunci am putea spune că lucrarea lui Cristos aduce neprihănire pentru toți cei care sunt dispuși s-o accepte. Dar trebuie să recunoaștem că omul nu are nici o alegere ca să devină un păcătos, *tot așa* fiind și prin lucrarea lui Cristos. Ambele sunt reale și universale.” (*Ediția revizuită*, 1930). Înainte de a accepta o astfel de concluzie trebuie să punem întrebarea: A fost aceasta concluzia argumentului lui Pavel? A fost aceasta direcția în care ne ghida el mințile pentru sprijinirea argumentului său? Oare versetele de dinainte și după Romani 5:18 susțin un argument de neprihănire universală? Rămâne ca fiecare să fie convins în propria lui minte; dar acest articol și cele următoare sunt evidențiate pentru a arăta că răspunsul este NU!; și pentru a arăta motivele conforme Bibliei pentru un astfel de răspuns negativ.

27. Lipsa de ajutor a omului de a se îndreptăți înaintea lui Dumnezeu pentru viață veșnică este recunoscută de toate persoanele înțelepte, în special de acele persoane sincere care au punctul de vedere al lui Dumnezeu prin intermediul Cuvântului Lui. Și astfel psalmistul David, când era

sub condamnarea oamenilor religioși a strigat: „Ascultă-mi rugăciunea, DOAMNE, ia aminte la cererile mele; în credințioșia Ta, răspunde-mi, și în neprihănirea Ta. Și nu intra la judecată cu slujitorul Tău; căci înaintea Ta niciun om viu nu va fi îndreptățit”. (Ps. 143:1, 2). David nu a spus, și nici nu sunt scrise cuvintele sale în Biblie care să spună că Dumnezeu nu va îndreptăți pe mulți dintre oameni la timpul și în modul hotărât de El. Atunci de ce a vorbit David așa? Fiindcă el și-a cunoscut propriile imperfecțiuni și păcate, cu care s-a născut. Să-l cităm dintr-un alt psalm adresat de el lui Dumnezeu: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut acest rău înaintea Ta; ca să fii îndreptățit când vorbești, și fără vină când judeci. Iată, am fost născut în nelegiuire; și în păcat m-a conceput mama mea”. (Ps. 51:4, 5) „Astfel în vină am fost născut, și în păcat m-a conceput mama mea” (AT.) Aceasta vorbește despre condiția întregii familii umane, și nu o exclude pe Maria, mama fecioară a lui Isus.

28. Prin urmare, David nu se scuza pe sine, susținând că Dumnezeu îi făcuse o nedreptate prin faptul că l-a lăsat să se nască așa și că de aceea Dumnezeu îi era dator să-l justifice pe el și pe restul omenirii pentru a echilibra problemele în mod just. David nu cerea dreptate, ci milă din partea lui Dumnezeu. Păcatul este păcat; și David comisese păcat, chiar dacă era predispus la păcat prin naștere; și păcatul a adus o pedeapsă dreaptă. Așadar, era decizia marelui Judecător Iehova de a arăta milă, conform plăcerii Lui. Cuvintele lui David sunt în acord cu același fapt menționat de apostolul Pavel în argumentul său pentru justificare, și anume: „Astfel dar, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și moartea prin păcat; și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit.” (Rom. 5:12). Nici o conducere medicală, nici un comitet pentru sănătate, nici o organizație mondială postbelică nu poate face nimic în privința aceasta, ci toate sunt supuse acestui proces de a muri.

29. Adam nu a suferit nedrept când Dumnezeu l-a condamnat la moarte. Adam și nevasta lui Eva au fost amândoi creați perfecți, deci, fără păcat. Era decizia lor dacă au vrut să rămână fără păcat și perfecți. Dacă ar fi făcut așa, acest lucru l-ar fi încântat pe Dumnezeu; și ei, din pricina perfecțiunii lor păstrate și a nepăcătoșeniei sau neprihănirii ar fi fost îndreptățiți la viață veșnică pe pământ. Cu alte cuvinte, ei ar fi fost declarați drepti înaintea lui Dumnezeu ca fiind vrednici de viață veșnică conform legii neprihănirii lui Dumnezeu. Adam și Eva cunoșteau amândoi legea lui Dumnezeu pentru ei în grădină. Dumnezeu le-a zis: „Fiți roditori, și înmulțiți-vă și umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, și peste păsările cerului, și peste orice lucru viu care se mișcă pe pământ”. (Gen. 1:28) Pe lângă acea poruncă divină, pe care neprihănirea lor le-ar fi dat posibilitatea și dreptul de a o împlini, a mai existat o altă lege care s-a aplicat lor. Înaintea creării Evei, Iehova Dumnezeu a rostit legea aceea: „Iehova Dumnezeu a poruncit omului, spunând: Din orice pom din grădină poți să mănânci liber; dar din pomul cunoștinței binelui și răului, să nu mănânci: căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri în mod sigur.” – Gen. 2:16, 17, *ASV*

30. Dacă Adam ar fi rămas drept, neprihănit sau corect, printr-o ascultare perfectă de Creatorul său Iehova, el ar fi fost îndreptățit la viață veșnică. Ar fi însemnat „îndreptățire a vieții”. Dreptul la viață, pe care el l-a avut doar în mod condiționat în grădina Edenului până la încercarea ascultării sale, ar fi devenit un drept permanent la viață. Scopul întreg a fost unul drept din partea lui Dumnezeu, și El a fost îndreptățit făcând un astfel de plan. Îndreptățirea lui Adam ar fi fost, nu o neprihănire prin credință, ci o neprihănire din pricina perfecțiunii sale unită cu ascultarea lui perfectă testată și dovedită. El a avut perfecțiune umană și neprihănire perfectă, nu prin credința în Fiul lui Dumnezeu, ci de fapt, neavând nevoie de nimic în această privință. Și fiind o astfel de

creatură justificată în trup, el a fost un fiu al lui Dumnezeu: „Adam care era fiul lui Dumnezeu”. – Luca 3:38.

31. Când Adam, sub ispitirea din partea lui Satan prin Eva, a păcăuit încălcând legea lui Dumnezeu, Satan a introdus păcatul în lume prin Adam. Astfel, Adam și-a pierdut neprihănirea înaintea lui Dumnezeu și a fost condamnat la moarte. Fiind nevrednic de a mai trăi undeva, el trebuia să fie întors la starea de non-existență. „Întoarce-te în pământ; căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce”. (Gen. 3:17-19). Faptul că a dat o astfel de sentință Dumnezeu a fost drept; și chiar când a adus la îndeplinire această sentință a fost drept, izgonind pe om și pe nevasta lui din Eden: „ca să nu-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, și să mănânce și să trăiască veșnic”. „Astfel El a izgonit pe om; și a pus la estul grădinii Edenului heruvimi și o sabie învăpăiată care a păzit orice cale, ca să păzească calea către pomul vieții”. – Gen. 3:22, 24.

ÎNDURARE ȘI HAR

32. Adam nu mai era îndreptățit la viață și, prin urmare, niciunul din descendenții lui nu putea fi îndreptățit. A fost oare o nedreptate făcută descendenților lui Adam din cauza aceluși rezultat? Cu siguranță că nu Dumnezeu a fost de vină, ci Adam. Adam a fost acela care i-a nedreptățit pe propriii săi copii. Dar în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, a fost mila Lui că descendenții lui Adam s-au născut. Chiar și existența lor imperfectă pe pământ este o milă din partea lui Dumnezeu, și nu un drept. Dumnezeu i-ar fi putut nimici pe Adam și Eva dintr-odată după izgonirea lor din grădina Edenului, și astfel niciunul din descendenții lui Adam nu ar fi venit în existență.

33. Trebuie să ne gândim că porunca divină dată lui Adam și Eva de „a se înmulți și a umple pământul” a fost dată omului și femeii perfecte, și nu păcătoșilor nedrepti. Prin urmare, din moment ce Adam și Eva au păcăuit înainte de a da naștere familiei umane, nu putem să punem vina pe Dumnezeu. El a rămas drept. Condiția noastră prezentă de imperfecțiune și păcat se poate pune pe seama lui Adam, și, în spatele lui, pe seama lui Satan Diavolul. Noi am moștenit păcatul și imperfecțiunea de la Adam; și a fost mila lui Dumnezeu că El a permis ca aceste fapte să se nască pe pământ, pământ care El îl făcuse cu scopul de a fi locuit de oamenii și femeile perfecte care se închină Lui în credincioșie. Dacă Dumnezeu ar fi tăiat direct în acest scop, El l-ar fi șters pe Adam și Eva instantaneu, nu ar fi permis niciodată nașterea fapturilor umane nedrepte, și ar fi făcut o nouă pereche umană perfectă pentru a da familiei umane un start drept. Așadar, Dumnezeu nu ne datorează nimic. Dreptatea absolută nu îi cere Lui să îndreptățească pe vreunul din noi sau pe toți din noi la viață veșnică ca o compensare pentru condiția nenorocită în care ne-am născut. El ne-a arătat nouă, fapturilor imperfecte, milă; și această milă El a arătat-o din pricina numelui Său, pentru ca numele Său să fie apărat de ocară pe care Satan a aruncat-o asupra lui determinând căderea omenirii. Dreptatea absolută necesită, nu îndreptățirea noastră, ci justificarea numelui lui Dumnezeu.

34. Legea lui Dumnezeu este, „Plata păcatului este moartea”. (Rom. 6:23). Din moment ce toți descendenții lui Adam au fost născuți păcătoși, fără drept la viață și neîndreptății, moartea a trecut asupra noastră a tuturor. Noi toți am păcăuit; noi toți ar trebui să fim destul de onești să recunoaștem că suntem păcătoși. Astfel, din acea „singură greșală” din Eden au ieșit „multe greșeli” sau „multe păcate”. Atunci, cine poate pretinde pe drept că împărtășirea lui Adam din fructul interzis a fost un lucru mic, care nu merita pedeapsa cu moartea? Dar noi toți fiind născuți nedrepti și, prin urmare sub condamnare, apostolul Pavel concluzionează în mod corect, spunând:

„De aceea, după cum prin greșeala unuia singur, pentru toți oamenii la condamnare”. (*Versiunea Douay*) sau „Astfel dar, după cum rezultatul unei singure greșeli este condamnare pentru toată omenirea”. – *Weymouth*

35. Sunt unii religioniști care cred că dreptatea absolută necesită ca toată omenirea, până la ultimul individ, să fie îndreptățită, intenționat sau nu. Raționamentul lor ar face să pară că Dumnezeu a fost acela care a aruncat pe toți oamenii sub condamnare; dar acela a fost Satan Diavolul prin Adam, pentru ca Satan să sune cu trâmbița asupra suveranității universale a lui Iehova și să aducă ocară universală asupra numelui Său. Deoarece acești religioniști trec cu vederea justificarea numelui și a dominației universale a lui Dumnezeu, ei pretind în mod eronat îndreptățirea universală de la această condamnare. Fiindcă ei trec cu vederea că scopul lui Dumnezeu de a îndreptăți pe mulți din această omenire, este o chestiune de milă și bunătate a Lui, acești religioniști susțin că justiția echilibrată a lui Dumnezeu trebuie să determine îndreptățirea vieții fiecăruia și a tuturor oamenilor.

36. Justificarea numelui și suveranității universale a lui Iehova nu are nevoie de presupusa „îndreptățire universală”, în mod arbitrar, unilateral, de partea Lui. Chestiunea integrității, ca în cazul lui Iov, este corelată cu chestiunea dominației universale a lui Iehova. Integritatea nu înseamnă că Dumnezeu obligă pe oameni să arate devotament față de suveranitatea Lui universală, ci înseamnă mai degrabă că Diavolul încearcă să oblige oamenii să părăsească partea lui Dumnezeu sub stresul persecuției sau ispitirii. Iehova Dumnezeu, în loc de a obliga la supunere și ascultare, permite servilor Săi integri să fie supuși atacurilor Diavolului. El le dă astfel posibilitatea să aleagă în mod voluntar să stea de partea lui Dumnezeu, chiar și cu prețul unor mari suferințe. Refuzul lor de a ceda presiunii Diavolului și păstrarea integrității lor față de Iehova Dumnezeu, aceasta este ceea ce dovedește că Diavolul este un mincinos și apără numele și dominația universală a Celui Suprem, Iehova. Obligarea arbitrară a fapturilor sale, fie una din ele sau toate, nu ar îndreptăți niciodată pe Dumnezeu și nu L-ar apăra înaintea întregii creații. Ea nu ar răspunde niciodată acuzației false provocatoare a Diavolului că Dumnezeu nu ar putea ține suveranitatea Lui universală dacă ar lăsa ca faptele Lui devotate să fie supuse ispitelor și persecuțiilor din partea Diavolului. (Iov 2:1-6). Acest fapt, în sine, exclude orice acțiune arbitrară, unilaterală din partea lui Dumnezeu de a îndreptăți toți oamenii în mod colectiv și într-o manieră automată.

37. Biblia subliniază puternic faptul că este mila lui Dumnezeu conform căreia neprihănirea vieții vine la mulți oameni. La această bunătate nemeritată se referă Pavel când folosește termenul „har”, har care este dat „gratuit” sau fără bani celui care-l primește. Scriind oamenilor care erau neprihăniți prin credință, apostolul spune: „Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, mântuitorul nostru și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, mântuitorul nostru; pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice.” (Tit 3:4-7). „Fiind îndreptățiți fără plată prin harul Lui, prin răscumpărarea care este în Cristos Isus; pe care Dumnezeu l-a rânduit să fie o jertfă de ispășire prin credința în sângele Lui, ca să-și arate neprihănirea Lui pentru iertarea [trecerea cu vederea a] păcatelor care sunt trecute, prin îndelunga răbdare a lui Dumnezeu; pentru ca să arate în vremea de acum dreptatea Lui, în așa fel încât să fie drept, și Cel care îndreptățește pe cel care crede în Isus.” – Rom. 3:24-26.

38. Observați în aceste scripturi că mila și favoarea Lui sunt puse în joc în același timp cu dreptatea Lui. Nu există niciun dezacord sau contradicție între atributele sau calitățile lui

Dumnezeu din cauza aceasta. *Mila* Lui este față de fapte prin faptul că *lor* nu le cere exact ceea ce cere dreptatea, ci, în schimb, le aduce neprihănirea vieții pentru acei care o primesc. Dar prin această milă față de oameni, dreptatea Lui nu este pusă deoparte. El nu revocă legea Sa ca și cum nu ar fi fost călcată niciodată sau ca și cum nu ar fi existat și aplicat niciodată fapturilor. Cel față de care dreptatea este exercitată este Iehova, pentru a vedea că cerințele legii Lui sunt pe deplin respectate astfel încât El să poată arăta milă în mod legal și drept față de faptele păcătoase. Dreptatea Lui nu presupune ca neprihănirea să fie acordată în mod obligatoriu tuturor fapturilor umane indiferent de dorințele lor. Dreptatea Lui cere ca, pentru ca neprihănirea să vină la orice oameni, fie ei mulți sau puțini, cerințele legii Lui încălcate să fie mai întâi îndeplinite. Astfel El poate continua să fie drept sau neprihănit și totodată să fie Îndreptățitorul care dă neprihănirea. Înțelepciunea lui perfectă și atotputernicia Lui i-au dat posibilitatea să fie așa, așa cum va arăta examinarea viitoare. Înțelepciunea Lui, dreptatea, dragostea și puterea sunt astfel toate în acțiune.

39. Din examinarea noastră a cazului lui Adam și a modului cum și-a pierdut neprihănirea și a adus condamnare asupra tuturor descendenților săi, putem recunoaște că „îndreptățirea vieții” trebuie să implice faptele *umane*. Ea trebuie să implice aducerea celor care câștigă neprihănirea vieții la starea pe care o avusese Adam înainte de a păcătui, stare care era una neprihănită pe pământ înaintea lui Iehova Dumnezeu. Prin urmare, ea înseamnă condiția perfecțiunii umane, fără nicio condamnare din partea lui Dumnezeu, și cu viață veșnică pe pământ. Aceasta este ceea ce Adam a pierdut în Eden când a călcat legea lui Dumnezeu și și-a pierdut neprihănirea înaintea lui Dumnezeu și a devenit un păcătos imperfect sub sentința legii călcate a lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce Adam a pierdut pentru toți descendenții lui, astfel că toți s-au născut nedrepti înaintea lui Dumnezeu și fără niciun drept la viață. Analizarea din partea noastră a acestui aspect ne va ajuta să vedem poziția celor care primesc neprihănirea vieții prin harul și mila lui Dumnezeu. Of, dar cineva poate spune: cum se poate una ca asta? Biblia arată că unii sunt îndreptățiți acum și au fost din vremea lui Isus Cristos, dar oare a avut vreunul din acești creștini îndreptățiri perfecțiune umană? A fost vreunul din ei perfect în trup? Dacă ei au avut dreptul la viață veșnică în perfecțiunea umană pe pământ, de ce totuși au murit, lăsând doar o rămășiță a acestora pe pământ în ziua de azi? Răspundem la aceste întrebări, că de aici începe să vorbească Biblia despre „a fii îndreptățit prin credință”. O înțelegere a acestui lucru ne ajută să vedem poziția creștinului înaintea lui Dumnezeu în timpul secolelor trecute, și motivul pentru care a fost ciudat pentru creștinii care sunt chemați la Împărăție și încă este ciudat pentru ei în acest sfârșit de lume.

40. Pentru acești creștini pregătiți pentru Împărăție este scris: „De aceea, fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos”. (Rom. 5:1). Și: „Legea a fost învățătorul nostru ca să ne aducă la Cristos, pentru ca să fim îndreptățiți prin credință”. (Gal. 3:24) Cel care pretinde că este creștin cu nădejdea de a merge în cer ar trebui să înțeleagă acest subiect de a fi îndreptățit prin credință, văzând că Biblia are atât de multe de spus despre aceasta. Bărbații și femeile devotate și binevoitoare din aceste zile, care întrețin nădejdea de a supraviețui Armagedonului și de a câștiga viață pe pământ în Lumea Nouă, ar trebui și ei să înțeleagă acest subiect, să evalueze dacă și ei sunt acum „îndreptățiți prin credință” sau ceea ce înseamnă îndreptățirea lor pentru ei. Pe lângă aceasta, rămâne totuși întrebarea care trebuie să primească răspuns în aceste rânduri asupra acelei părți din Romani 5:18 care spune: „Tot așa prin dreptatea unuia, pentru toți oamenii îndreptățirea vieții”. (*Douay*). Ești tu un căutător al vieții veșnice, interesat de toate acestea? Atunci, dragă cititor, vei fi bucuros să aștepti cu răbdare articole care abordează subiectul îndreptățirii în următoarele numere ale *Turnului de Veghere*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. A cui îndreptățire este singura care contează? și de ce nu trebuie să se îngrijoreze cel îndreptățit de condamnarea din partea lumii?
2. De ce nu sunt acuzațiile lumii baza în temeiul căreia Dumnezeu îndreptățește pe servii săi? și cum se apără Dumnezeu în toate acestea?
3. De ce oamenii încearcă în continuu să se îndreptățească? și ce eforturi mari în privința auto-îndreptățirii se fac în aceste zile?
4. Cum și de ce au căutat delegații de la Conferința pentru Securitate de la San Francisco să se îndreptățească? și cum putem ști dacă ei se îndreptățesc înaintea lui Dumnezeu?
5. De ce sunt inutile eforturile de a face pe plac și a te îndreptăți înaintea oamenilor, și față de care îndreptățire ar trebui să ne interesăm?
6. Cum a fost Iehova obiectul acuzațiilor false în toate epocile istoriei umane? și care a fost ținta din spatele tuturor acestor lucruri?
7. Cum aduce ocară auto-îndreptățirea religioniștilor asupra numelui lui Dumnezeu? și cum se va apăra El?
8. Cum a spus Isus că-i va trata atunci pe ipocriții religioși care încearcă să se justifice?
9. Într-o discuție despre acest subiect care ar trebui să fie mai întâi scopul și efortul nostru, chiar dacă lumea nu crede Cuvântul lui Dumnezeu?
10. În această zi a judecății cum sunt condamnați religioniștii și dovediți neînțelepți, dar cum este îndreptățită înțelepciunea în copiii ei?
11. Suntem noi necesari pentru apărarea lui Dumnezeu? și cum putem avea noi o contribuție în aceasta?
12. Cum a fost Iov un om al integrității? și de cine a fost declarat așa?
13. Cum l-au acuzat cei „trei prieteni” ai lui Iov? și de ce nu a fost Iov într-un totul plăcut lui Iehova în controversa lui cu ei?
14. Cum s-a purtat apoi Iehova cu Iov în apărarea Sa? și ce ar trebui să dovedească în principal examinarea din partea noastră a îndreptățirii vieții?
15. Cu ce cuvinte arată unii ignoranță față de standardele lui Dumnezeu? și de îndreptățirea vieții nu merită să fie ignorată cu ușurință?
16. Cum a dus comportamentul lui Petru în Antiohia la o discuție despre cum se poate avea o poziție neprihănită înaintea lui Dumnezeu?
17. De ce Petru și tovarășii săi acționau contrar cunoștinței mai bune? și ce chestiune a adus aceasta în îndoială?
18. Ce a făcut apoi Pavel pentru a îndrepta situația? și ce a spus despre sine în ceea ce privește trăirea de atunci înainte?
19. Cum a devenit mort prin lege Pavel față de lege? și pentru cine a trăit el de atunci înainte?
20. Care a fost efectul morții lui Cristos în ceea ce privește legea? și de ce a spus Pavel că a fost „răstignit cu Cristos”?
21. Cum trăia, așadar, Pavel?
22. În ce mod nu a încercat Pavel să frustreze mila lui Dumnezeu? și cum a fost el „răstignit” față de lume, și ea față de el?
23. În ce măsură și de ce susținea Pavel îndreptățirea prin credință? și de ce ar trebui să fim noi cei de jos interesați față de aceasta?
24. De ce ar trebui să fie îndreptățirea un și mai interesant subiect pentru noi? și care întrebare care derivă din aceasta merită un răspuns?
25. În ceea ce privește numărul celor incluși în îndreptățirea vieții, care text îl folosesc unii ca regulă absolută de măsurare, și cu care argumente?

26. Potrivit cărui argument religios procedează aceștia? și înainte de a accepta o astfel de concluzie, la care întrebări trebuie să fi răspuns deja noi?
27. Cum recunoaște David, în Psalmi, incapacitatea omului de a se îndreptăți? și de ce?
28. Cu care cuvinte ale lui Pavel sunt în acord cuvintele lui David? și nu cerea, prin urmare, David îndreptățire?
29. De ce nu i s-a făcut nicio nedreptate lui Adam când a fost condamnat la moarte? și la ce le-ar fi dat dreptul îndreptățirea lui Adam și a Evei?
30. Care a fost prevederea justă a lui Dumnezeu cu privire la Adam cel perfect? și urma să fie îndreptățirea lui prin credință?
31. Cum a fost introdus păcatul în lume? și cum a acționat Dumnezeu corect în această problemă?
32. Cine a fost acela care a făcut nedreptate urmașilor lui Adam? și cum le-a fost arătată milă?
33. Luând în considerare mandatul divin, de ce nu ne datorează nimic Dumnezeu, și cu siguranță nu îndreptățire?
34. Care efecte ulterioare arată că consumul din fructul interzis de către Adam nu a fost un lucru mic? și cum rezumă Pavel acest lucru?
35. Ce susțin, așadar, unii religioniști că necesită dreptatea absolută? Dar ce fapte trec ei cu vederea?
36. Presupune oare apărarea numelui și a suveranității lui Dumnezeu o „îndreptățire universală”? și de ce așa?
37. Cărui lucru trebuie atribuită, așadar, îndreptățirea? și cum afirmă apostolul Pavel acest lucru?
38. În aceasta, de ce nu există nici un dezacord sau contradicție între mila și dreptatea lui Dumnezeu?
39. (a) Ce fel de creaturi trebuie să implice „îndreptățirea vieții”? și ce înseamnă, așadar, acest lucru?
(b) Ce întrebări poate pune cineva acum, și ce ne ajută să înțelegem răspunsul?
40. În această privință ce scrie creștinilor apostolul Pavel? și de ce ar trebui să fie interesați creștinii legați de cer precum și oamenii bunăvoinței să urmărească acest studiu al îndreptățirii?

Călătoria prin latitudinile Nordice

St. Louis, Mo., a însemnat despărțirea căilor celor doi reprezentanți ai Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere, a căror călătorii noi le-am urmărit în aceste coloane cu câteva numere înainte. Pe când F. W. Franz un director al Societății, s-a îndreptat spre Est către Chicago pentru o adunare publică specială, duminică 29 Aprilie, N. H. Knorr; președintele Societății, s-a îndreptat spre Vest, oprindu-se mai întâi la Kansas City, Mo. pentru o adunare publică la aceeași dată, și cu același subiect: „Cei umiliți moștenesc pământul”. În armonie cu campania de cuvântări publice în toată lumea, care a început în luna Ianuarie a acestui an, societatea s-a îngrijit de copii tipărite a acestei cuvântări extraordinare, astfel încât numai în Statele Unite 280 de grupe a Martorilor lui Iehova au putut ține această vorbire în același timp, anume, la 29 Aprilie. La Kansas City, unde fratele nostru Knorr s-a adresat publicului în sala orașului, era acolo o asistență de 2.600 de oameni și la sfârșitul cuvântării, broșura care conține tocmai cuvântarea rostită, „Cei umiliți moștenesc pământul”, a fost pusă la dispoziție și exemplare gratuite au fost împărțite tuturor celor prezenți. Asistența celorlalte 280 de adunări publice a atins un număr total de 101.554 persoane. Preliminar, astfel de adunări publice au fost ținute de către grupe, adunări speciale sâmbătă seara, și acestea au fost trasate prin apariția în același timp a foarte valorosului ajutor pentru campania generală de cuvântări publice și lucrul de mărturie, anume, noua publicație a Societății, cartea de 384 pagini *Ajutor Teocratic pentru Vestitorii Împărăției*. Toate stocurile cărții noi disponibile la adunările grupelor au fost aproape imediat epuizate de către vestitorii entuziasmați ai Împărăției din asistență.

După adunarea publică i s-au alăturat fratelui Knorr alți doi membri ai cartierului general din Brooklyn, T. J. Sulliman de la biroul personal și George Hannan de la agenția personală și ei au plecat împreună mai departe spre Salt Lake City, Utah, fortăreața centrală a mormonismului. Aici s-a ținut o ședință specială de trei zile cu zece servi ai societății pentru frații care se îndeletniceau cu lucrarea specială de predicare în ținutul Munților Stâncoși și pe coasta Pacificului. Frații localnici, chiar de acolo din inima măreților Munți Stâncoși, au venit de asemenea aici și fratele Knorr a vorbit unei adunări de 359 de persoane, sâmbătă 5 Mai, despre chestiuni de serviciu. Duminică o adunare publică reușit anunțată cu subiectul „Comandantul Popoarelor” a atins o asistență de 519 persoane.

De acum înainte frații Knorr și Hannan au făcut împreună o mare călătorie prin latitudini nordice, care i-a dus pe coasta Pacificului și sus înspre Canada, aproape de paralela de 54⁰ și apoi spre Est spre țărmurile lacului Ontario, și apoi spre Sud, spre marele port maritim al Atlanticului, orașul New-York. Toată această călătorie a fost efectuată cu trenul, începând cu o călătorie pitorească spre Nord-Vest spre Spokane, Washington. În acest oraș timpul a permis fraților noștri călători să ia parte la lucrul pe teren din casă în casă împreună cu colegii lor vestitori. Teritoriul fiind lucrat a fost cu această ocazie cutreierat pentru a noua oară în decurs de câteva săptămâni. Cu toate acestea grupul celor cinci în care se găseau frații noștri, au întâlnit un viu interes printre oamenii vizitați și a plasat 12 cărți legate și 45 de broșuri. Adunări ținute aici în ziua de Marți, au avut cea mai mare asistență a lor, anume 750 de persoane, când fratele Knorr s-a adresat fraților în acea seară. O excursie de toată ziua cu trenul a adus pe frații noștri în Seattle, Washington, tocmai cu o oră înaintea adunării pentru frați la orele 8,30 p.m. Aceasta a fost asistată de către 1.314 persoane. După aceea pe la orele 10,15 p.m., fratele Knorr a avut o întrevedere de trei sferturi de oră cu vestitorii pioneri prezenți. Timpul era, fără îndoială, târziu, însă timpul șederii în Seattle era scurt, și astfel tot timpul disponibil a fost întrebuințat pentru edificarea fraților și pentru progresul interesului Împărăției în marele Nord - Vest.

CANADA ÎN ACEST TIMP

Ziua următoare, 10 Mai, frații noștri călători au ajuns în Dominionul Canadei. Acum nu mai era posibil pentru fratele Knorr să călătorească în calitate sa de președinte al Societății Turnul de Veghere, ci numai ca unul dintre Martorii lui Iehova și ca președinte al Asociației Internaționale a Studenților în Biblie, sau AISB (în engl. IBSA) În explicarea acestei situații o mică istorie va fi potrivită pentru mulți dintre cititorii noștri, mai ales pentru sutele și miile de noi abonați. În ziua independenței Americii, 4 Iulie 1940, guvernul canadian a consimțit și admis ceea ce acum este cunoscut a fi apăsare religioasă din partea puternicelor grupuri de preoți și a pus sub interdicție pe Martorii lui Iehova din Canada, pentru a fi urmată scurt după aceea de o interdicție asupra Asociației Internaționale a Studenților în Biblie și Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere, (corporația noastră din Pennsylvania), precum și a Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere, Inc. (corporația noastră din New-York). Astfel de interdicții asupra organizațiilor și activității creștine au rămas cu greu asupra servilor Domnului Dumnezeu în Canada ani de-a rândul ,dar i-a dovedit a fi creștini neprihăniți înaintea Lui sub persecuție. Apoi, prin mila lui Dumnezeu, a fost revocată mai întâi interdicția asupra Martorilor lui Iehova, în Octombrie 1943, și pe urmă, în Iunie 1944, interdicția asupra Asociației Internaționale a Studenților în Biblie. Sub această stare de lucruri frații Knorr și Hannan au trecut linia de demarcație internațională joi 10 Mai și se aflau în Canada. Ei au sosit acolo în a zecea zi a campaniei de petiționare în întregul

Dominion a Martorilor lui Iehova din Canada. Întreaga lună Mai a fost rezervată de ei pentru a obține cel puțin un milion de semnături de la canadieni pentru o petiție spre a fi supusă guvernului Dominionului, cerându-se ridicarea interdicțiilor nemotivate din 1940 asupra celor două Societăți Turnul de Veghere. Lucrarea cu petiția fiind întreprinsă din casă în casă și prin alte mijloace de a o face accesibilă poporului, politicienii din Canada și-au dat seama repede de cele ce se petreceau și efectele acesteia asupra campaniei politice au fost fără îndoială covârșitoare.

COLUMBIA BRITANICĂ

Cei doi călători așteptați cu nerăbdare, au sosit cu bine la Vancouver, Columbia britanică, și au fost întâmpinați și primiți călduros de către servul pentru Canada al IBSA, Percy Chapman, și alți frați. O adunare de trei zile a fost aranjată pentru acest frumos Vancouver, cu o vechime de șase zeci de ani. Cu această ocazie norii și ploaia au întunecat vederea frumoaselor împrejurimi ale orașului. Dar, cutezători față de timpul foarte aspru, frații localnici au mers înainte cu zel în pregătirile pentru adunare, spre a fi ținută în Forum, în Parcul Expoziției. Prin mijlocul unor ploii torențiale continue, cei însărcinați cu anunțarea au mers înainte prin tot orașul și prin suburbii, făcând de cunoscut tuturor cetățenilor că președintele lui IBSA va ține o cuvântare în ziua de duminică 13 Mai cu subiectul „Comandantul Popoarelor”. Aceasta a fost prima vizită a unui președinte al acestei asociații în ultimii douăzeci de ani, în provinciile de Vest ale Dominionului Canadei, și desigur că toți frații și oamenii de bine, cu bucurie anticipată s-au hotărât să vină să-l vadă și să-l audă.

Mai multe sute au participat, fie într-o fază sau alta a campaniei de publicitate, sprijinindu-o cu toții, fie în lucrarea de petiționare. Placarde mari de 16 picioare au fost înălțate pe care, ridicate pe verande și pe locuri virane precum și pe șosele. Mii de placate pentru ferestre au împodobit districtul suburbanelor. Două mii de manifeste au fost împărțite. Multe mașini au fost prevăzute cu semne vizibile. Vestitorii s-au folosit de 1.500 de placarde informative și 250.000 de bilete tipărite, în cel mai mare efort de reclamă pe care Vancouver l-a văzut vreodată. Persoane interesate, în număr de 3000 au primit invitație personală prin scrisoare; în timp ce publicul călător era în mod continuu salutat prin semnele speciale purtate de fiecare vehicul timp de o săptămână întregă, în fiecare parte a orașului; 250 de automobile au fost pictate cu semne caracteristice, și biciclete au fost prevăzute cu semne speciale și dirijate în șase direcții diferite. De asemenea și stațiunea de radio a difuzat anunțuri locale și cei mai mulți dintre vestitori aveau prinse de reverul hainei o mică insignă. La orele 7 a.m. în ziua sosirii fratelui Knorr în oraș, în ciuda ploii, vestitorii s-au prezentat pentru serviciu și au lucrat în suburbii cu placarde și manifeste, întâmpinând oameni care se coborau din tramvaie și din trenuri. În vederea faptului că acest district din Vancouver este foarte mult frecventat până la miezul nopții, frații au fost invitați a se angaja în plimbare de informație (cu placarde) și distribuind manifeste după adunarea de sâmbătă seara. Răspunzând la acest apel 126 de frați și-au pus o insignă și unii au continuat serviciul până târziu la miezul nopții.

Ziua conferinței publice fiind numai la cinci zile după sărbătoarea victoriei de 8 Mai, parade militare au fost aranjate de către populația din Vancouver, cât și variate servicii religioase, și acestea au fost în mare măsură anunțate prin ziare; tot așa această zi, 13 Mai, a fost consacrată de către religioniști ca „Ziua mamei”. Fără a lua în seamă aceste atracții contrare, numărul celor prezenți la Forum, care au venit să audă „Comandantul Popoarelor”, s-a dovedit a fi foarte îmbucurător, anume, 4.500 de oameni. Atât publicul cât și frații au apreciat prezentarea minunată a acestui subiect de către fratele Knorr, și publicul a primit mai mult decât 2000 de exemplare din

broșura „*Împărăția lui Dumnezeu este aproape*”, distribuite gratuit la sfârșitul conferinței. Socotelile arată că trebuie să fi fost acolo în asistență cam 2.500 de străini și oameni de bine. A fost o zi mare pentru cei 2000 de frați prezenți.

În decursul celor trei zile ale adunării, alte cuvântări au fost ținute de către fratele Knorr și colegul său de călătorie, servul filialei, și de către patru servi pentru frați. În afară de cuvântările ținute cu alte trei ocazii, fratele Knorr a aranjat o întrevedere cu toți pionerii, care erau doritori și demni de a frecventa cursul de pregătire la Colegiul Biblic Turnul de Veghere Galaad, cât și spre a fi echipați pentru serviciu în lucrarea de misionari în străinătate. A mai fost de asemenea o adunare specială cu cei patru servi pentru frați, dintre care doi sunt absolvenți ai Colegiului. Ultima sa cuvântare, duminică seara, a constituit o potrivită și splendidă petrecere împreună a celor trei zile de bună colegialitate. El a transmis apoi iubirea familiei Bethel din Brooklyn și aceea a fraților de la celelalte adunări, toate de - a - lungul întinsei sale călătorii din primele trei luni.

ALBERTA

Acum, însoțit de frații Chapman și Hannan, fratele Knorr s-a îndreptat spre Est, următoarea adunare fixată în programul său de călătorie fiind Calgary, Alberta, un oraș cu o populație de aproximativ 90.000 de locuitori. Călătoria de 640 mile până acolo este făcută în 24 ore, în decursul cărui timp trenul își duce încărcătura sa vie pe un vârf de 5.050 picioare la Lacul Luiza, Alta. Între timp am ajuns la Banff, 80 mile de Calgary, și am putut constata că în viscolul prin care călătorisem a căzut cel puțin opt cm. de zăpadă. Când trenul s-a oprit la Calgary eram încă la 3.438 picioare deasupra nivelului mării. Acest oraș este centrul unei regiuni întinse de pășuni și este așezat în mod favorabil pentru frații împrăștiați prin toată Alberta de Sud. Dintre aceștia au fost prezenți 319, care au salutat pe președintele Societății și pe însoțitorii săi în sala adunării. Aceasta a fost o zi pe care ei nu vor uita-o niciodată. Un număr dintre acești frați s-au hotărât să călătorească la Edmonton, următoarea localitate din programul de călătorie, cu o adunare de două zile.

Edmonton este la 200 mile nord de Calgary, și este astfel cunoscut ca „poarta Nordului”. El are unul din cele mai mari aeroporturi din Dominion și a servit ca centrul operațiilor pentru construcția renumitei șosele Alcan, legătura finală a drumului american spre Alaska. Situat la peste 2000 picioare deasupra nivelului mării, acest oraș nordic se bucură în acest anotimp de lumina soarelui până târziu seara. Într-adevăr, într-o seară, pe când eram acolo, se putea citi afară la lumina zilei la orele 10.30 p.m. În acest stadiu al călătoriei noastre norii, zăpada și ploaia au făcut loc unui cer senin și strălucitor, o vreme foarte plăcută.

La sosirea noastră, publicitatea pentru conferința publică era în plină desfășurare. Frații din toate părțile Albertei de Nord și din districtul Peace River erau în unire angajați în numeroasele faze ale campaniei de publicitate. Unii dintre ei au călătorit 500 de mile pentru a se putea bucura de această adunare specială a vestitorilor Împărăției. Nici o porțiune din Edmonton nu a fost lăsată necutreierată de către cei 605 frați care au luat parte în activitatea pe teren în aceste două zile de 19 și 20 Mai. Sâmbătă seara s-au adresat adunării fratele Chapman cu subiectul „Voi sunteți Martorii Mei”, și fratele Hannan cu subiectul „Dezvoltarea Împărăției”. Apoi a urmat un discurs al fratelui Knorr. Preliminar la acestea, pe când fratele Knorr și însoțitorii săi stăteau la cină, a sosit un mesaj telegrafic care a umplut inimile lor cu bucurie și recunoștință. El a sosit de la biroul IBSA din Toronto și avea următorul conținut: „Începând de la 15 Mai toți funcționarii vamali au primit instrucțiunea că următoarele publicații interzise sunt permise să intre de acum în Canada, anume,

toate publicațiile Societății de Biblii și Tratat Turnul de Veghere Inc. Cu siguranță Iehova și Comandantul Său dau victoria”. Astfel la această adunare de seară fratele Knorr a făcut cunoscut adunării vestea îmbucurătoare. Participanții la conferință au bătut din palme cu un entuziasm care a arătat marea lor bucurie și mulțumire față de Iehova pentru această nouă victorie a poporului care poartă numele Său.

Duminică dimineața, 20 Mai, frații au continuat cu și mai mare zel și entuziasm să anunțe că președintele lui IBSA va vorbi despre „Comandantul Popoarelor”. Să fie amintit că administrația teatrului Imperial închiriat pentru această ocazie, a fost foarte neîncrezătoare că vom putea umple sala. Cum? nu trebuia să aibă loc, într-un alt teatru, o adunare a Științei Creștine în această după masă, fiind anunțată în lung și în lat? Nu trebuia să aibă loc de asemenea o paradă militaro-religioasă în oraș cu o participare de 4.000 de oameni? Și ce altceva! nu a închiriat oare un conducător politic nu de mult teatrul Imperial și nu a avut decât o asistență de 400 de oameni? Așa dar cum vor putea *Martorii lui Iehova* să umple teatrul? Administrația nu știe cum, dar, cu orice preț, poporul ținea să vină până ce ultimul loc a fost ocupat; și încă poporul continua să vină. Sala coridorului din apropierea porții care a fost închiriată și ea, a fost de asemenea repede umplută. Dimineața următoare ziarul *Journal* din Edmonton a raportat că „1.800 de oameni au luat parte la adunare.” Aproximativ 900 din aceștia erau frați, și niciodată înainte frații localnici nu au văzut o astfel de adunare a „străinilor în porțile tale” pentru a-și exercita „dreptul” lor spre a auzi adevărul Împărăției. O ilustrație a efectului acestei cuvântări este aceea a unei doamne mormone. Ea venise pentru a distribui în asistență foi de propagandă pentru secta ei, și ea a rămas pentru a asculta cuvântarea. După aceea ea a zis unuia dintre ușieri: „La aceste foi și fă ce vrei cu ele. Eu nu le pot distribui”.

SASKATCHEWAN

Târziu ,duminică seara, grupa noastră a călătorit mai departe spre provincia Saskatchewan, următorul nostru loc de oprire fiind Prince Albert, cu o populație de aproximativ 12.000 de locuitori. Excursia a fost făcută călătorind cu trenul de la Edmonton la Saskatoon, Sask, și apoi de acolo la Prince Albert cu un automobil pe o distanță de aproximativ 90 mile spre Nord-Est. La această adunare de o zi, fratele Knorr și toți colegii săi au vorbit după masă, fratele Knorr din nou adresându-se fraților seara. Asistența de 753 de frați a fost surprinzătoare. Mulți dintre aceștia au călătorit lungi distanțe prin ținuturile stufoase din nordul Saskatchewan-ului, pentru a asista la această primă vizită a președintelui asociației la Prince Albert. Când el a comunicat vestea despre ridicarea restricțiilor deasupra publicațiilor TURNULUI DE VEGHERE, frații uitând orice stăpânire de sine, au fluierat, au bătut cu picioarele și au strigat „Ura!” Aceasta s-a petrecut în mijlocul unor aplauze frenetice. Fie ca cititorii noștri să aibă în vedere că majoritatea acestor frați au luat poziție de partea organizației teocratice a lui Iehova în decursul celor cinci ani trecuți de interdicție din partea guvernului asupra societății Turnul de Veghere și publicațiilor ei. Cu toate că nu erau informați despre distribuirea publicațiilor Turnului de Veghere care au precedat restricția, ei repede au apucat vestea bună că încă odată literatura Societății poate avea circulație liberă în această țară.

Marti, 22 Mai, grupa noastră s-a întors la Saskatoon cu mașina prin regiunile de stuf și prerie ale Saskatchewan-ului de Nord. Adunarea de o zi la Saskatoon a fost ținută la principalul hotel Bessborough, în sala de bal a acestuia. Aceasta a fost umplută la adunarea publică la ora 8 p. m. și a fost necesar de a se folosi sala Împărăției grupei locale pentru a împăca abundența de

participanți care atât atunci ,cât și la adunarea de după masă a atins numărul de 800. Frații au fost obligați îndată să caute prin oraș mai multe scaune pentru sala de bal și pentru sala Împărăției. Pe la 7 p.m. sala de bal a fost plină și sala Împărăției a fost umplută rapid. Aceasta a fost o foarte însemnată experiență pentru frații din Saskatoon, de a vedea 1.300 de oameni adunați în orașul lor spre a auzi pe președintele lui IBSA rostind o cuvântare de importanță mondială! O adunare finală cu 550 de frați în sala locală a Împărăției a încheiat sesiunea adunărilor din Saskatoon.

Următor am mers mai departe spre Regina, orașul reședință al acestei provincii pentru o altă adunare de o zi. Este o sărbătoare a Dominionului, 24 Mai. La adunarea de după masă, cu discursurile fraților Knorr și Hanann, sala de adunare, sala orașului, a fost în mod practic plină. Nu e de mirare că la adunarea publică de seara fiecare spațiu disponibil prin coridoare și în fundul săli au fost utilizate, astfel încât un număr de 900 de oameni au putut să audă mesajul important al președintelui. Cei care n-au putut intra, în număr de 200, au primit exemplare gratuite din broșura recent editată „*O lume, un guvern*”.

MANITOBA

Plecând târziu în acea seară, ajungem a doua zi dimineața la Winnipeg, capitala provinciei Manitoba. Fiind primul mare oraș din Vestul Lacului Mare, Winnipeg este cunoscut de obicei ca „poarta spre Vest”. O arenă mare cunoscută sub numele de „Amfiteatru” a fost închiriată aici pentru o adunare de trei zile. Ea cuprinde aproximativ 7.000 de locuri și este considerată a fi cea mai mare în relație cu acest oraș și împrejurimile lui, cu o populație de 290.000 de locuitori. Frații care se aflau acolo se trăgeau mai ales din Manitoba, cu toate că unii au venit din Ontario de Nord - Vest și din Saskatchewan. Șase servi pentru frați erau prezenți pentru a participa la program împreună cu fratele Knorr și cu cei doi colegi de călătorie ai săi.

Prima adunare pentru discursuri a avut loc vineri seara, 25 Mai, și a fost asistată de către 1.263 de frați. Fratele Hannan a deschis cu un însuflețit discurs de o jumătate de oră, după care fratele Knorr a vorbit despre „Temelie sigură pentru lumea nouă”. Fără îndoială că anunțul său despre ridicarea restricției canadiene de deasupra literaturii Turnului de Veghere a fost întâmpinat cu aplauze de cel mai mare entuziasm. Dar aceste aplauze nu se puteau potoli când fratele Knorr a dat o nouă informație, pe care tocmai o primise prin telefon de la biroul din Toronto, că Consiliul a publicat în ziua de 22 Mai o ordonanță, după cum urmează: „Excelența Sa, Guvernatorul General în Consiliu, în urma propunerii Ministerului Justiției, și în virtutea Actului de Măsură în timpul Războiului, capitolul 206 a Statutelor Canadei revizuite în 1927, a avut bunăvoința să amendeze sub paragraful (a) al paragrafului (1) al regulamentului 39 C al Apărării Consolidării Canadei din 1942 și acest paragraf este prin urmare amendat, ștergându-se din el numele următoarelor organizații:

Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere.

Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere Incorporated”.

Îndată ce asistența și-a dat pe deplin seama de importanța acestei ultime știri surprinzătoare, bucuria n-a mai cunoscut margini. Au urmat aplauze frenetice! Aproape cinci ani frații canadieni, în special, au dorit și s-au rugat să vie această zi. Bucurați-vă, fraților, ea este aici! Toate ordonanțele de restricție și stigmatizare împotriva Martorilor lui Iehova și a organizațiilor lor creștine de editură au fost ridicate! Bucurați-vă!

Pentru conferința publică de duminică, 27 Mai, cu subiectul „Comandantul Popoarelor”, fratele Knorr a fost anunțat la Winnipeg întocmai ca și la celelalte adunări publice deja ținute în

Canada, anume ca președintele lui IBSA. Dar acum aici, la Winnipeg, când fratele Knorr a fost prezentat adunării publice de 4125 de participanți, pentru prima oară în Canada el a fost recomandat de către președintele conferinței ca președinte al lui IBSA și de asemenea ca președinte al Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere. Colegii săi au comentat cu această ocazie că fratele Knorr era în largul său, prin harul și spiritul Domnului. Aproximativ 2000 de oameni din marea asistență publică a sa erau cu desăvârșire străini. Mai mult decât 1000 de broșuri gratuite au fost primite de către cei interesați la părăsirea Amfiteatrului.

În decursul acestei foarte înălțătoare conferințe, fratele Knorr de asemenea a avut adunare specială cu cei șase servi pentru frați pentru a-i îndemna și sfătui, cât și o sesiune specială cu pionerii prezenți la conferință. La sfârșitul adunării de la Winnipeg a fost citită următoarea moțiune: „În aceste timpuri însemnate când poporul lui Iehova merge din victorie în victorie sub conducerea Marelui nostru Comandant și în vederea faptului că la această conferință din Winnipeg, cea mai mare victorie câștigată vreodată în Canada a fost anunțată de către iubitul nostru președinte, fratele Knorr, noi cei adunați aici dorim să ne exprimăm recunoștința noastră față de Iehova și Regele Său Christos Isus, pentru această minunată manifestare a iubirii Sale față de poporul Său și pentru această victorie asupra dușmanului. Mai departe, noi dorim să ne exprimăm mulțumirea noastră pentru vizita voastră aici, pentru ospățul de lucruri grase, și pentru raportul despre vizita voastră la mulți dintre colegii noștri luptători în alte părți ale Americii de Nord și de Sud. Noi avem încredere că Marele Iehova va aranja prin organizația Sa teocratică și alte vizite, altă dată, în viitorul apropiat, ale președintelui nostru de la Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, fratele Knorr. Noi suntem hotărâți să continuăm să împingem bătălia împotriva dușmanului sub Marele Comandant, până ce victoria deplină este câștigată. Noi te rugăm să saluți colegii noștri luptători din Europa și din alte părți ale pământului, după cum Iehova te va conduce acolo”. Drept aprobare a acestei moțiuni, toată asistența s-a ridicat în picioare.

ONTARIO

Ziua următoare fratele Knorr și colegii săi s-au urcat în tren pentru o călătorie de două nopți și o zi, sosind în Toronto, Ontario, miercuri, 30 Mai. Acolo le-a produs o adevărată plăcere fraților de a-l primi în localul renovat al biroului filialei, proprietatea societății, la 38-40 Irwin Avenue, și acolo, în casa Bethel, frații Knorr și Hannan au locuit timp de două zile, aceasta ușurându-i astfel luarea de contact cu conducerea locală a filialei în chestiuni cu privire la dezvoltarea organizării și mărirea serviciului Împărăției în toată Canada. În conformitate cu dorința fratelui Knorr, s-a ținut o întrunire cu grupa din Toronto, înainte de plecarea sa în Statele Unite. Adunarea a fost aranjată pentru seara de 30 Mai în sala Massey, care are o capacitate de 2800 de locuri. Toate grupele din apropiere au fost anunțate, dar vestea s-a răspândit în toate părțile și spre satisfacția tuturor celor prezenți, sala a fost umplută. Ei au fost foarte mult îmborsăți de darea de seamă personală a fratelui Knorr asupra excursiei sale speciale pentru cauza Împărăției, întreprinsă în Argentina, Brazilia, Chile, Mexico etc. Următor acestei adunări, el s-a întâlnit cu mulți pioneri care și-au arătat dorința lor de a frecventa Colegiul Biblic Turnul de Veghere pentru a se pregăti pentru serviciul în străinătate. Dar luminile au fost stinse la sala Massey la ora 11 p.m., și astfel toți au plecat cu mare părere de rău.

ADUNĂRILE DIN NEW-YORK

În ziua următoare frații Knorr și Hannan s-au urcat în tren pentru Statele Unite, Colegiul Turnul de Veghere Galaad fiind primul lor obiectiv. Aceasta s-a dovedit a fi prima lor adunare cu studenții adunați ai clasei a cincea a Colegiului. Președintele nu a pierdut timp spre a da Colegiului binefacerea prezenței sale, și cuvântările sale către ei au fost rostite sâmbătă, duminică și luni. Era un timp de reîmprospătare mutuală, atât pentru el, cât și pentru Colegiu, împreună cu familia fermei Împărăției. Duminică a fost ținută o a doua adunare publică în sala Colegiului, cu toate că aceasta nu a fost destul de anunțată. Studenții clasei a cincea și familia fermei Împărăției și-au arătat binevoitorul lor interes pentru această ocazie, și o asistență de 228 de persoane a fost de față.

Luni, 4 Iulie, seara târziu, fratele Knorr a sosit cu bine la casa Bethel din Brooklyn, după o absență de la 26 Ianuarie. În decursul acestei călătorii Martorii lui Iehova lăsați în urmă în cea mai mare metropolă a Americii, au urmărit călătoriile sale după cum au fost publicate în coloanele *Turnului de Veghere*. Pofta lor a fost ațâțată pentru mai mult. De aceea grupa din New-York a Martorilor lui Iehova l-a invitat să-și termine călătoria sa cu o adunare aici la baza de plecare. Invitația fiind acceptată după cum a fost anunțat prin toate unitățile grupei din New-York la 31 Mai, un program de după masă a fost schițat pentru 10 Iunie, pentru a cuprinde o cuvântare publică și un raport personal pentru frați cu privire la călătoria sa de serviciu. Auditoriul Manhattan Center, împreună cu sălile sale abundente, a fost închiriat pentru această ocazie.

Vestitorii din orașul New-York nu ar fi ocupat jumătate din cele 5700 de locuri disponibile. Publicitatea teocratică trebuia să proclame evenimentul apropiat New-Yorkezilor de bine, pentru ca numărul lor să fie ridicat spre a ocupa toate locurile. Această lucrare a început cu o săptămână înainte de cuvântarea publică proiectată, „Comandantul Popoarelor”. 18.000 de invitații au fost distribuite prin poștă sau înmânate personal; 1600 de placarde au împodobit pe vestitorii Împărăției pe când străbăteau „Great White Way” din Manhattan, de curând deschisă. Prin toată această insulă prelungită, cu populația sa îngrămădită de milioane de moderni „cliff-dwellers” (locuitorii caselor de piatră), anunțătorii teocratici au roit, distribuind un milion și un sfert de bilețele de invitații. Întocmai ca lăcustele, vestitorii Împărăției au lucrat de pe șase baze de operații pentru a acoperi timp de o săptămână târgul principal al New-York-ului. Mai bine de 2000 de anunțători ai Împărăției au participat la campania fulger. Primirea de către new-yorkezi a fost foarte amicală și prietenească. Brațe se întindeau din autobuze spre a apuca anunțurile; și chiar taxiurile din New-York în goana lor nebună își încetineau mersul destul de mult, pentru a afla cele ce se întâmplă. Un vânzător de ziare, după ce observase pe vestitori placardați, plimbându-se astfel ore întregi, s-a întors și a spus laconic unui trecător: „Dacă toți oamenii care poartă aceste placarde vor lua parte la conferință, atunci nu va mai fi loc pentru altcineva”.

Impresia clădită pe faptul că erau locuri insuficiente în sală nu a putut ajuta. Între timp, duminică la amiază, în 10 Iunie, o mulțime de oameni s-au adunat aranjându-se în linie de așteptare, au început să facă un front în fața lui Manhattan Center, cu trei ore înainte de timpul începerii conferinței. Când ușile au fost deschise înainte de timp, la 1.45 p.m., linia de mai mulți în rând a fost mult dată înapoi. Curentul celor ce căuta locuri care s-a prăvălit în spre auditoriul principal, nu a putut fi potolit până ce sala nu a fost umplută. Sălile anexe au fost și ele arhipline. Mai mult decât o mie de persoane nu au putut să intre de loc. Fericiții, care veniseră mai devreme, ședeau cu nerăbdare în sala principală. Timp de o oră ei au așteptat răbdători, unii în tăcere, alții vorbind cu vecinii. Dar o tăcere mormântală s-a așezat în auditoriu când secretarul președintelui a spus asistenței vizibile de 5700 de oameni și o audiență invizibilă de nenumărate mii (adică a

auditorilor stațiunii de Radio WBBR) că acuma vor auzi pe N. H. Knorr ținând discursul: „Comandantul Popoarelor”, drept culmea turneului său prin emisfera de Vest.

Câtva timp după aceea liniștea era desăvârșită, întreruptă numai de vocea vorbitorului când a pus temelie argumentului său epocal pe care l-a dezvoltat prin arătarea necesității unui Comandant deasupra tuturor de pe glob și a neimportanței coaliției corcite dintre politică și religie de a da naștere unei ordine unice și pașnice, și apoi faptul că Iehova a numit pe Christos Isus ca și Comandant al Popoarelor. Dar la jumătatea discursului a izbucnit o salvă de aplauze din asistență, când vorbitorul a declarat: „Toată această flecăreală despre încorporarea așa numitei „legi morale” în organizația internațională, pentru a-i da stabilitate și permanență, este numai o pălăvrăgeală pioasă a conducătorilor religioși, care pretind că sunt păzitorii „legii morale” și care doresc să tragă foloase de pe urma acestei pretenții, dându-și aparența unor consilieri spirituali ai organizației”. Alte aplauze au urmat după următoarea sentință: „Pe când pretind a fi oamenii cei mai morali și drepecți în sine, ei sunt călcători fățarnici ai poruncilor lui Dumnezeu și sunt persecutorii umililor creștini, care se străduiesc să țină legea lui Dumnezeu”.

De aici înainte, cuvântarea rostită în mod atât de dinamic, a fost întreruptă prin repetatele bateri în palme. Comandantul numit de Dumnezeu este descris ca întronat. El se opune acum comandantului acestei lumi vechi, Satan Diavolul. Ceasul deciziei este aproape. Ceasul privilegiului de a alege a bătut. Ceasul zero al bătăliei Armagedonului vine fără îndoială. Și acum ordinelor Comandantului lui Iehova, așa după cum sunt accentuate de către vorbitor, merită să li se dea atenție, pe care oamenii care caută viața trebuie să le asculte. Observațiile de încheiere ale vorbitorului a îmboldit asistența să acționeze și i-a sfătuit să zică altora „Vino!”, invitându-i să bea din apele adevărului Împărăției și să se așeze sub Comandantul invincibil al lui Iehova. Cei interesați în cuvântare au fost invitați de către președintele adunării să-și lase numele cerând un exemplar al acestei cuvântări ce urmează a fi tipărită în curând sub forma unei broșuri.

După o pauză de douăzeci de minute, asistența a luat parte la a doua fază a adunării de după masă, vorbirea de două ore a fratelui Knorr, care a povestit despre excursia sa de 25000 de mile prin emisfera de Vest. Până atunci, cititorii *Turnului de Veghere*, prin coloanele lui tipărite, au călătorit împreună cu președintele Societății; dar acum această asistență urma să audă prima dată, de pe buzele sale, darea de seamă pătrunzătoare. Mai favorizați decât alte asistențe din decursul călătoriei, ei urmau să audă despre călătorie chiar până la sfârșitul ei; pentru că acum excursia s-a terminat și nici un alt material de excursie nu se mai adaugă după aceea spre a completa raportul.

Fratele Knorr, de astă dată, nu a ținut o conferință formală, de pe un manuscris; el a stat de vorbă cu frații săi. Vorbind pe nepregătite, în stilul frumos al conversației, cuvintele sale au mers de-a dreptul în inimile ascultătorilor săi. Tema principală a fost unitatea întregului popor al lui Iehova, fără a ține seamă de poziția lor sau de mărimea organizației locale. În toate țările ei erau mișcați printr-o singură forță activă, spiritul sfânt al lui Iehova. Toți au lăsat lumina lor să strălucească, lumina adevărului pe care le-a dat-o Dumnezeu.

În ultima jumătate de oră a vorbirii, fratele Knorr a comentat porțiuni din Matei, capitolele 5 și 6. El a interpretat textele despre lăsarea adevărului Împărăției să strălucească înaintea tuturor oamenilor și despre ținerea ochilor ațintiți asupra Împărăției și nu privind la o parte spre organizația lui Satan. Cu o simplitate plină de putere ceea ce se cere creștinului a fost pus înainte, anume, a vorbi, a vorbi, a vorbi despre Împărăție. Deoarece poporul Domnului a vorbit, a folosit limba sa, noi abonați au fost adăugați la lista de abonați ai Turnului de Veghere la numărul de 207.000 abonați, în decursul recentei campanii de patru luni. Șase mii dintr-aceștia erau în limba spaniolă, mulți dintre ei venind din țările de curând vizitate.

Atenția asistenței a fost după aceea îndreptată de la continentele Americii de Nord și Americii de Sud spre Filipine, și apoi, în treacăt, spre Egipt, Grecia, Spania, Barbados, Anglia, Belgia, Franța, Olanda și Germania. În ciuda persecuțiilor demonice celor mai înfocate, lucrarea în aceste țări a zbârnâit înainte sub conducerea Comandantului irezistibil al lui Iehova. Pentru ce? Pentru că și-au urmat drumul făcând regulat un simplu lucru: au vorbit. Persecuțiile și războiul global nu i-au putut opri. Ei au trebuit să vorbească despre Împărăție, și ei au făcut aceasta. Pentru ce așa? Pentru ca „oricine vrea” să poată auzi.

RAPOARTE EUROPENE

Acum că războiul în Europa s-a terminat, rapoartele vin încetul cu încetul de pe acest pământ care se ridică din întunericul tiraniei nazi-fascisto-vaticane. Asistența a fost uimită și încântată când a auzit cum lucrarea a luat un mare avânt în țările europene. În 1940 Franța avea 400 de vestitori; acum sunt acolo 1.100 de aceia care vorbesc despre Împărăție. În 1940 cei 400 aveau 1200 de oameni de bine, care asistau la studiu din cărți; acum numărul asistenței la studiu din cărți s-a urcat la 5000! Aceste studii - și această informație a fost salutată cu aplauze vesele și cu râsete - au fost organizate de-a dreptul sub nasul naziștilor! Numai la Paris numărul vestitorilor s-a urcat de la 80 la 500. În 1940 Olanda avea 800 de vestitori. Patru sute dintre ei au fost deportați în lagărele de concentrare în Germania. Cei rămași acasă au vorbit despre Împărăție. Rezultatul? În acea țară sunt acum 2000 de vestitori ai Împărăției.

Au sosit știri directe din Germania, deși știri mai sărăcicioase. Un sergent din armata Statelor Unite a scris Societății. El a fost trimis într-un lagăr de concentrare, după ce germanii au fost înfrânți, spre a face un control. Acolo au fost încarcerati 50 de Martori ai lui Iehova. Unii dintre ei au fost acolo opt ani, alții zece. Ei au povestit cum li s-a dat să semneze o declarație (după care o copie a fost trimisă aici). Mai întâi apărea o lungă declarație de renunțare la orice afiliațiune cu Martorii lui Iehova pe viitor și la orice credință în Iehova Dumnezeu, și un loc pentru semnătură. Dedesubtul acesteia o scurtă frază declara că serviciul ca unul dintre Martorii lui Iehova nu va fi părăsit niciodată; și după aceea era un loc pentru semnătură. Semnează prima declarație de renunțare și vei fi liber; semnează pe a doua și vei rămâne să suferi mai departe brutalitățile de nedescris ale sadicilor naziști. Cei 50 au stat tare, întocmai ca miile de alți Martori ai lui Iehova din Germania. Ei au cerut sergentului anchetator să scrie Societății și „lasă să știe toată lumea că noi suntem bine!”

Cuvintele lipsesc cu totul spre a descrie sentimentele ațâțate acolo la Manhattan Center de către aceste vești din Europa. Ele provoacă expresii, și pot fi citite numai în lăuntru adâncurilor inimii, citite numai de către Domnul și de către acei servi care experimentează aceleași lupte sufletești. La sfârșit președintele Societății a ridicat ședința cu rugăciunea care a exprimat dorința ca toți din poporul lui Dumnezeu să facă cu credincioșie simplul lucru cerut lor - SĂ VORBEASCĂ DESPRE ÎMPĂRĂȚIE.

Experiențe de pe teren

Într-o casă-bloc cu 200 de familii (New York)

Exact la 10 a. m. Francis și cu mine am intrat în imensa casă-bloc. Eu am urcat la etajul al cincilea pe când el a început lucrul la al patrulea. În curând am auzit voci de la etajul de dedesubt și am recunoscut vocea lui spunând ceva despre libertatea de închinare și despre drepturile constituționale. Am terminat secțiunea mea și am coborât jos spre etajul al treilea. La al patrulea am privit prin coridorul lung și am văzut un bărbat rezemându-se de perete, cu spatele către mine. Dincolo de acel bărbat era Francis. Am mers acolo ca să vorbesc cu Francis. Omul s-a apropiat și a întrebat: „Sunteți unul dintre acești Martori ai lui Iehova?” Eu am răspuns că eram un predicator consacrat al Evangheliei, și l-am întrebat cine este. El a zis că era supraveghetorul clădirii, adăugând că avea grijă de tânărul coleg ca să nu fugă și că în curând poliția va fi acolo. Eu am întrebat pe Francis ce s-a întâmplat și el mi-a spus că omul i-a poruncit să părăsească clădirea și, când el a refuzat să plece, omul l-a îmbrâncit și l-a lovit în față, iar fiica acestuia a venit și i-a luat fonograful și geanta. Eu m-am întors spre omul acela și i-am zis: „Pot să aflu numele dumitale, domnule?” El a întrebat: „Pentru ce aveți nevoie de numele meu?” Eu am răspuns: „Va fi necesar să avem numele dumitale când voi fi adus înaintea judecării. Un caz de atac este o chestiune serioasă, și dl. E. este un predicator”. O oarecare frică se putea citi pe fața lui, dar el a refuzat să-mi dea numele său. Soția sa i s-a alăturat aducând două fotografii ale fiilor ei în armată. Amândoi au început să ne insulte deoarece noi nu eram în serviciu. Liftul s-a oprit și un gras ofițer a pășit în sală. Primele sale cuvinte către noi au fost: „Intrați în lift - și jos!” Eu am întrebat dacă eram arestați. El a spus: „Nu!” Eu am spus: „Atunci nu plecăm. Noi suntem predicatori ai Evangheliei și avem un drept constituțional de a lucra această clădire”. Supraveghetorul a spus: „Toți locuitorii acestei clădiri sunt împotriva lor și nu doresc prezența lor”. Eu am întrerupt: „Oamenii ne doresc, pentru că noi suntem prietenii lor. Deoarece unii obiectează asupra lucrului nostru, nu înseamnă că toți sunt împotriva noastră. Câți s-au plâns?” Răspunsul a fost: „Doi”. Eu am cerut numele lor pentru ca ofițerul să și le poată nota, deoarece, acești oameni s-au plâns, ei vor fi voind fără îndoială să înainteze reclamații împotriva noastră. Ei s-au uitat unul la altul. Din nou ofițerul ne-a poruncit să ieșim. Pe urmă el a întrebat unde putem găsi un telefon, și ne-a părăsit. Îndată supraveghetorul a trebuit să plece în biroul său, și numaidecât Francis și cu mine am început să lucrăm. O doamnă care a deschis a spus că un tânăr tocmai a fost acolo, dar i s-a poruncit să iasă și să plece. Eu i-am spus că tânărul continua să lucreze acolo și am amintit despre ofițerul de poliție și cum noi am refuzat să părăsim clădirea. Ea era bucuroasă că nu am plecat și și-a exprimat speranța că vom fi binecuvântați pentru statornicia noastră. Apoi supraveghetorul s-a întors, și a început să-mi strângă mâna. Întrebat, el a spus: „Eu văd, băieți, că voi sunteți sinceri și credeți în ceea ce faceți. Dacă vă arestam, trebuia să vă acuz și aceasta nu vreau s-o fac. Puteți veni oricând și să lucrați clădirea. Eu admir curajul vostru, dar nu vă pot pricepe. Sunteți amândoi băieți inteligenți făcând o lucrare ca aceasta”. Timp de douăzeci de minute el a ascultat în linii mari despre scopurile lui Dumnezeu. El a acceptat și a promis să citească broșura *Libertatea în lumea nouă*. Când am plecat el a spus că-i pare rău de toate cele întâmplate. Lui Francis i-au fost înapoiate geanta și fonograful. Noi am plasat nouă cărți legate și câteva sute de broșuri în casa-bloc acelor „oi” doritoare să învețe despre scopul lui Dumnezeu.

O familie în Londra, Anglia

„Când am sosit acasă noaptea trecută pe la 10.15, soțul meu mi-a spus că avusese un timp emoționant. O familie cu care am avut studii din cărți începând de la Crăciun, a văzut bicicleta sa afară în fața unei case și l-a așteptat peste o oră (el conducea studiu din cărți) pentru a-l ruga să vină în casa lor și să stea acolo, pe când soția a mers cu mine la câteva vizite ulterioare. El a mers înăuntru pentru un scurt timp și, pe când era acolo, i s-a spus că fiica, de 13 ani, a plecat să-și ia îndărăt trusoul ei de fată. Ea a fost să le spună că nu îi va folosi mai mult, întrucât ea este Martoră a lui Iehova, și dacă ei doresc o lămurire pe mai departe să vină să vadă pe mama ei. Această tânără fată a participat la punerea mărturiei pe stradă în ultimele trei sâmbete și la lucrarea din casă în casă, cu mine, două duminici dimineața. De asemenea și soțul a întrebat dacă poate să meargă în lucrare. Au fost făcute aranjamente pentru joi după masă. Soția a început cam de o lună și, după cincisprezece zile, a dorit să-și aibă teritoriul ei propriu. Ea a lucrat 12 sau mai multe ore în fiecare săptămână de când a început. Eu îi ajut la vizitele sale ulterioare, dar în această după masă s-a dus la un studiu de cărți aranjat de ea singură, ca un rezultat al cunoștinței de vineri seara.”

Jos în Adelaide, Australia de Sud

„Sâmbătă dimineața cincisprezece vestitori s-au angajat în mărturia pe stradă, plasând aproximativ 200 bucăți de literatură. Ocupații lumești au împiedicat pe unii dintre vestitorii de stradă regulați să se alăture acestei faze plăcute a lucrării de predicare. Este interesant de a nota în legătură cu aceasta, trei incidente în recente lucrări de mărturie pe stradă. O pionieră care, întâmplător plasează în medie între 40 și 50 bucăți de literatură în fiecare săptămână pe stradă, s-a apropiat de o doamnă tânără. După ce pioniera a anunțat că ea este una dintre Martorii lui Iehova, doamna a declarat că era într-adevăr bucuroasă de a fi întâlnit în sfârșit din nou pe Martori, întrucât ea fusese interesată de mult timp dar a pierdut orice legătură cu ei. Ea a fost invitată la sala Împărăției și acum ia parte la un studiu regulat de cărți. Un alt vestitor s-a apropiat de o doamnă în același fel, care și-a exprimat dorința de a învăța mai mult din Biblie, ceea ce ea nu a fost în stare să facă în organizațiile religioase. Această doamnă de asemenea a asistat la sala Împărăției și ține studiu din cărți în casa ei. Un al treilea incident: Un soldat al forței aeriene, observând o tânără vestitoare mergând înainte în serviciul Regelui pe stradă, s-a apropiat și a întrebat-o ce face. Fără îndoială că ea i-a explicat cu zeloșie. El a declarat că ceea ce a ațâțat interesul lui a fost modul plin de entuziasm în care această tânără doamnă mergea în lucrarea ei, netemându-se ce ar putea cugeta oamenii despre ea, dar având credință tare și încredere în Acela în care ea s-a bizuit. El a fost invitat la studiul *Turnului de Veghere* în sala Împărăției, la care a luat parte săptămâna următoare. Acum el face progrese frumoase în învățarea scopurilor lui Iehova”.

„Aceasta este o scrisoare binevoitoare, California

de la una care și-a procurat cartea Adevărul vă va face liberi. Scrisoarea a fost scrisă drept răspuns la citirea paginilor de la sfârșitul cărții intitulate: „Cum se studiază această carte”. Această doamnă nu a așteptat să fie vizitată ulterior, în decursul unei luni:

„Iubită doamnă...: Ai fi dispusă să conduci un studiu cu mine într-o seară peste săptămână, dacă aș veni la dumneata acasă? Fără îndoială, aș dori numaidecât să vii aici la mine, dar cuget că poate ar fi inconvenabil pentru dumneata dacă nu ai la îndemână un vehicul. De mult timp am dorit să te văd, dar nu am avut timp să te vizitez. Te rog scrie-mi sau vizitează-mă la amiază sau după masă pe la 5.

Cu stimă, Domnișoara

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

Vol. LXVI

1 August 1945

Nr. 15

Cuprins:

ÎNDREPTĂȚITORUL ȘI CĂILE SALE

- Pag. 319

LAGĂRELE DE CONCENTRARE NU ATING
SCOPUL RELIGIEI

- Pag. 333

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a învestit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXVI

1 August 1945

Nr. 15

ÎNDREPTĂȚITORUL ȘI CĂILE SALE

„Dumnezeu este Cel care îndreptățește”. – Rom. 8:33.

IEHOVA Dumnezeu este Îndreptățitorul. Datorită acestui fapt El devine Sursa vieții veșnice pentru oamenii care au favoarea să ia parte în Lumea Nouă fericită a neprihănirii. Din milă, și din pricina numelui Lui, El asigură calea neprihănită pentru ca vina răufăcătorului să fie îndepărtată și pentru ca „îndreptățirea vieții” să vină peste oricine calcă pe cărarea neprihănirii lui Dumnezeu.

2. Iehova spune: „Eu, Eu îți șterg fărădelegile, *pentru Mine* și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale. Adu-Mi aminte, să ne judecăm împreună, vorbește tu însuși, ca să-ți scoți dreptatea. Cel dintâi tată al tău a păcătuit și învățătorii tăi s-au răzvrătit împotriva Mea” (Isa. 43:25-27). Aceste cuvinte arată cine este cel ce îndreptățește pe cineva. Ele au fost adresate națiunii Israel, descendenții lui Iacov, națiune care s-a străduit să se îndreptățească înaintea lui Dumnezeu prin faptele auto-neprihănirii. Ei au uitat sau au minimalizat faptul că primul lor tată și primul nostru tată, Adam, păcătuiseră; și că ei, și de altfel și toți non - israeliții s-au născut dintr-un păcătos și nu puteau cu puterile proprii să depășească imperfecțiunea și păcatul pe care le-au moștenit de la el. Mai mult, oamenii care au îndrăznit să-i învețe pe israeliți păcătuiască împotriva lui Dumnezeu urmând practicile religiei în loc de a urma poruncile lui Dumnezeu, și înmulțeau în acest fel tot mai mult păcatele națiunii Israel.

3. În aceste circumstanțe cum ar putea acești israeliți, chiar și cu legea scrisă a lui Dumnezeu în posesia lor, să pledeze nevinovați și să se îndreptățească? Încercând să facă acest lucru prin păzirea practicilor lor religioase ei au continuat să rămână sub mânia lui Dumnezeu. „De aceea, zice Iehova Dumnezeu, am profanat cârmuitorii sanctuarului, și am dat pe Iacov blestemului, și pe Israel ocărilor”. (Isa. 43:28). Iacov sau Israel nu a căutat neprihănirea de la Dumnezeu, care șterge nelegiuirile din pricina numelui Său și care nu-și mai aduce aminte de păcate. Astfel, Iehova Dumnezeu a abandonat națiunea Israelului spre blestemul distrugerii și spre batjocurile internaționale. Referindu-se la cursul acestei națiuni, apostolul Pavel a discutat pe larg chestiunea neprihănirii și a spus cu privire la Israel: „Căci ei fiind neștiutori despre neprihănirea lui Dumnezeu, și căutând să-și stabilească propria lor neprihănire, nu s-au supus neprihănirii lui Dumnezeu”. (Rom. 10:3). „Neprihănirea lui Dumnezeu” este singurul mijloc de a obține viață veșnică în Lumea Nouă.

4. Toate persoanele interesate de câștigarea vieții veșnice trebuie să ia aminte la adevărul esențial pe care-l demonstrează experiența lui Israel. El este acesta, și anume că nici o națiune, și nici o făptură umană nu se poate îndreptăți pentru viață veșnică prin faptul de a încerca să păzească legea. Oricât de mult ar încerca o persoană, pentru a se dezvolta spre perfecțiune, ea nu se poate elibera de păcatul și imperfecțiunea pe care le-a moștenit de la primul tată al omenirii, Adam păcătosul. Ea nu poate șterge nelegiuirile și păcatele, nici să ridice de pe sine condamnarea lui Dumnezeu care a venit peste ea odată cu moștenirea păcatului și a imperfecțiunii de la Adam.

Israelii, cu legea lui Dumnezeu dată lor prin Moise, nu puteau s-o împlinească. Incapacitatea lor de a păzi legea lui Dumnezeu în mod perfect i-a dovedit că sunt călcători ai legământului înaintea lui Dumnezeu, și a scos în evidență tot mai mult păcatele lor. Eșecul israeliților sub legământul legii a dovedit că nu există absolut niciunul din întreaga omenire care să fie neprihănit în sine, ci că toți cei care câștigă viață prin neprihănire trebuie să facă acest lucru prin neprihănirea lui Dumnezeu, neprihănirea sau îndreptățirea pe care o dă El. Dacă evreii din ziua de azi obțin un stat evreiesc înființat în Palestina sau nu, nu schimbă acest fapt fundamental cu privire la starea lor cu Dumnezeu.

5. Scriind creștinilor evrei care cunoșteau legea lui Moise, Pavel fiind el însuși evreu, spune: „Ce urmează atunci? Suntem noi mai buni decât ei? Nu, nicidecum; căci am dovedit că atât evreii cât și Neamurile, sunt toți sub păcat; după cum este scris: Nu este niciunul neprihănit, niciunul măcar; nu este niciunul care să priceapă, nu este niciunul care să-l caute pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, au ajuns toți neprofitabili; nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar. Gâtlejul lor este un mormânt deschis; cu limbile lor au folosit înșelăciunea; otrava aspidului este sub buzele lor; a căror gură este plină de blestem și amărăciune; picioarele lor sunt grabnice să verse sânge; distrugerea și nenorocirea sunt pe căile lor; și calea păcii ei nu au cunoscut-o; nu există nici o teamă de Dumnezeu înaintea ochilor lor”. (Rom. 3:9-18). Desigur, putem fii de acord cu toții că aceste cuvinte se potrivesc foarte bine condiției lumii întregi. Dar apostolul Pavel a citat aceste cuvinte din câțiva psalmi, cum ar fi Psalmul 14:1-3, Psalmul 55:1-3, Psalmul 5:9, Psalmul 140:3, și Psalmul 36:1; și în ele psalmistul nu vorbea despre neamurile păgâne, ci despre evrei, despre israeliți care erau sub legământul legii cu Dumnezeu. Interesant! Dar vei spune, ce e cu asta? Următorul lucru: cuvintele pe care le-a citat apostolul Pavel au fost o condamnare a evreilor legați de lege. Aceasta dovedește că legământul legii nu ridicase de pe evrei condamnarea lui Dumnezeu, și că ei nu sunt considerați mai buni decât Neamurile păgâne.

6. Aceasta nu este interpretarea noastră a acestor lucruri. Ea este concluzia inspirată a apostolului Pavel. Căci, după ce citează din Psalmi, el scrie următoarea concluzie Scripturală: „Știm că lucrurile pe care le spune legea, le spune celor care sunt sub lege; pentru ca orice gură să fie astupată, și ca toată lumea [adică atât Evrei cât și Neamuri] să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. De aceea prin faptele legii niciun trup nu va fi îndreptățit înaintea Lui; căci prin lege este cunoștința păcatului”. – Rom. 3:19, 20.

7. Fiind tot atât de vinovați înaintea lui Dumnezeu ca și Neamurile, evreii nu au fost cu siguranță îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu. Ei nu erau capabili să se dezvolte spre perfecțiunea umană încercând să facă faptele legământului legii. Oricât de sincer au încercat, ei nu puteau să facă așa, pentru că moștenirea păcatului lor și a defectelor lor fizice și mentale era împotriva lor. Legea, specificând formele speciale ale păcatului, a făcut pe cei cu inima curată să cunoască multele moduri în care se lipseau de neprihănirea absolută și păcătuiau împotriva lui Dumnezeu. Mai mult, jertfele pe care preoții lor le aduceau an de an au slujit să le amintească că erau păcătoși și că aveau nevoie de ispășire pentru a avea o relație permanentă cu Dumnezeu. Pe lângă aceasta, mulți dintre evrei au păcătuit involuntar împotriva legământului legii lui Dumnezeu și a poruncilor și legilor Lui urmând tradițiile și învățăturile pe care clerul religios le-au fixat pentru evrei. Aceste tradiții și învățături au neglijat legea lui Dumnezeu și au făcut-o ca și cum nu ar exista. – Mat. 15:1-9.

8. Astfel, an după an, acei evrei au rămas vinovați și neîndreptățiți înaintea lui Dumnezeu. Jertfele lor animaliere pentru ei ca indivizi sau pentru toată națiunea în mod colectiv nu făceau ispășire cu adevărat pentru ei înaintea lui Dumnezeu. Cum puteau aceste jertfe, fiind mai mici ca

valoare decât un om perfect, să mulțumească dreptatea lui Dumnezeu și să dea evreilor un aviz favorabil în fața Lui? Nici chiar sângele jertfelor de animale aduse timp de 1500 de ani nu putea egala ca valoare viața perfecțiunii umane pe care Adam o pierduse prin păcat. Acesta este motivul pentru care, an de an, marele preot al evreilor trebuia să intre în Sfânta Sfintelor din Templul din Ierusalim și să stropească sângele jertfelor de animale înaintea „capacului ispășirii lui Dumnezeu”. (Evr. 10:1-4; 9:6, 7; 13:11). Cu toate acestea, a sosit timpul când acele jertfe nu mai trebuiau aduse. De asemenea, văzând că legământul legii nu îndeplinea îndreptățirea reală cu poporul Său de legământ, Iehova a pus deoparte în același timp legământul legii declarându-l că a slujit utilitatea și scopul lui temporar.

CUM ESTE REALIZATĂ

9. Din moment ce auto-neprihănirea, sau neprihănirea prin propriile lor fapte, a fost imposibilă pentru evrei sub acel legământ al legii, ea a fost cu atât mai imposibilă pentru Neamurile care nu erau sub legea lui Dumnezeu. Dacă neprihănirea și deci îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu nu iese din noi, atunci singura ei sursă ar putea fi Dumnezeu, și aceasta prin mila Lui. Atunci cum a venit neprihănirea de la Dumnezeu la oameni, din moment ce ea nu putea veni prin darea legii neprihănite a lui Moise cu jertfele ei de ispășire? Primim răspuns la această întrebare din partea apostolului Pavel, în aceste cuvinte a argumentului său privind îndreptățirea: „Căci Dumnezeu a făcut ceea ce Legea, neputincioasă prin carne, nu putea să facă, trimițând pe Fiul Său în înfățișarea trupului păcătos, ca să termine cu păcatul; El a condamnat păcatul în trup, pentru a asigura împlinirea cerințelor Legii în viețile noastre, care trăim și ne mișcăm, nu după trup ci după Spirit”. (Rom. 8:3, 4, *Moffatt*). Cu alte cuvinte: „Căci ceea ce era imposibil pentru Lege - zădărnicit cum era prin slăbiciunea umană - Dumnezeu a împlinit. Trimițând pe Fiul Său în forma omenirii păcătoase ca să termine cu păcatul, Dumnezeu a pronunțat sentința asupra păcatului în natura umană; pentru ca în cazul nostru cerințele Legii să fie îndeplinite pe deplin”. – *traducerea Weymouth*.

10. Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, nu a fost zădărnicit de slăbiciunea umană. El nu a avut slăbiciuni în trup prin păcat. El nu a fost ca Moise, mijlocitorul vechiului legământ al legii cu evreii. Moise, deși era un om al credinței, era un om imperfect și supus păcatului. Dar mărturia inspirată referitoare la Isus ca om pe pământ este aceea că El era „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși”. (Evr. 7:26). Viața Lui nu a provenit de la Adam, chiar dacă s-a născut dintr-o fecioară, care era urmașa lui Adam, pentru că viața lui Isus a fost transferată din cer. Prin urmare, moartea care a intrat în lume prin păcatul lui Adam nu a trecut prin mama umană a lui Isus asupra Lui, și El nu s-a născut păcătos. Așadar, când omul matur Isus a venit la Ioan Botezătorul, care boteza evreii în apă pentru iertarea păcatelor lor, Ioan a obiectat față de botezarea lui Isus. Dar Isus a respins obiecția lui Ioan, spunând: „Lasă acum să fie așa; căci așa se cade să împlinim toată neprihănirea”. (Mat. 3:13-15). Isus, ca om a fost absolut neprihănit în trup. El a fost îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, și a putut spune fariseilor auto-neprihăniți care au complotat să-L ucidă: „Care din voi Mă convinge că am păcat?”. (Ioan 8:46). Prin opunerea lui Isus împotriva păcatului și chiar și sub persecuție și ispitire El și-a menținut îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu, și astfel Dumnezeu prin Fiul Său în trup a condamnat păcatul în trup. „Și fără îndoială mare este misterul evlaviei; Cel care a fost arătat în trup, îndreptățit în Spiritul, văzut de îngeri, propovăduit printre națiuni, crezut în lume, înălțat în slavă”. – 1 Tim. 3:16, *ASV*.

11. Isus, în neprihănirea Lui, a fost egalul omului perfect Adam din Eden. Isus, rămânând în îndreptățirea Lui, ar fi putut trăi pe pământ veșnic, caz în care ar fi rămas o făptură pământească, vizibilă ochilor umani. Dar Isus nu a primit de la Dumnezeu porunca pe care Adam și Eva au primit-o în grădina Edenului; și Dumnezeu nici nu a adus o mireasă umană perfectă pentru Isus. Scopul lui Isus pe pământ a fost diferit. Prezența lui în trup pe planeta noastră a fost doar temporară. Voia lui Dumnezeu cu privire la El a fost diferită de porunca divină dată lui Adam cel perfect. Scopul principal al lui Isus pe pământ a fost de a apăra numele Tatălui Său, nume pe care Adam într-un Eden al perfecțiunii nu reușise să-l apere din cauza păcătuirii voluntare împotriva suveranității universale și a legii lui Iehova Dumnezeu. Prin urmare, scopul principal al lui Isus, a inclus faptul de a fi un martor pentru Iehova. Isus a spus: „Pentru aceasta m-am născut, și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr”. – Ioan 18:37.

12. Al doilea scop pentru care s-a născut Isus pe acest pământ ca o făptură umană perfectă a fost acela ca să aducă o jertfă umană perfectă care putea pava drumul spre îndreptățirea umanității cu Dumnezeu. Jertfa Lui nu a fost făcută cu scopul de a scuti vina lui Adam. Nu; Adam a fost un răufăcător voluntar împotriva lui Dumnezeu și și-a neglijat propria lui perfecțiune umană. Sentința lui Dumnezeu asupra lui Adam este ceva ce nu poate fi retras. Legea lui Dumnezeu se aplică împotriva lui Adam la fel ca și în cazul unui ucigaș voluntar care fugea la una din cetățile de refugiu evreiești pentru milă prin marele preot, lege care spune: „Mai mult, să nu primiți nici o răscumpărare pentru viața unui ucigaș, care este vinovat de moarte, ci să fie pedepsit cu moartea. Și să nu primiți nici o răscumpărare pentru [un ucigaș accidental] care a fugit în cetatea de refugiu, ca să se întoarcă din nou să locuiască în țară, până la moartea marelui preot.” (Num. 35:31, 32). Prin urmare, jertfa omului perfect Isus a fost adusă ca răscumpărare a dreptății divine pentru descendenții lui Adam, care greșiseră prin tatăl lor și fuseseră născuți în păcat și imperfecțiune și sub condamnare. (Rom. 5:12). Astfel Isus, prin jertfa umanității Sale neprihănite sau îndreptățite, a asigurat o cale după voia lui Dumnezeu pentru ca membrii descendenți ai lui Adam să obțină îndreptățire de la Dumnezeu.

13. Ceea ce Isus a răscumpărat prin jertfirea vieții Sale umane perfecte nu a fost păcătosul Adam, ci viața umană perfectă pe care Adam o pierduse în mod voluntar prin păcat și care el nu reușise s-o transmită copiilor săi. „Viața va merge pentru viață”. (Deut. 19:21). Și Dumnezeu, acceptând jertfa perfectă a lui Cristos Isus, își arăta propria Lui dreptate. Adică, făcând acest lucru, Dumnezeu nu își puna deoparte propria Lui sentință împotriva lui Adam, nici nu trecea cu vederea dreptatea Sa perfectă, de necălcat; ci El primea jertfa lui Isus pentru a asigura o bază neprihănită pentru soluționarea pretențiilor de dreptate împotriva descendenților lui Adam și pentru îndreptățirea lor. Acesta a fost modul drept al lui Dumnezeu de a da neprihănirea pentru umanitate; nu pentru îngerii căzuți, ci pentru *umanitate*, pentru că jertfa lui Isus a fost una de o *umanitate* îndreptățită.

14. Astfel, fără a face în ciuda dreptății, Iehova Dumnezeu arăta milă și bunătate față de omenire. Cu toate că Fiul Lui a fost acela care a murit, Iehova Dumnezeu a fost acela care a adus jertfa, prin faptul că El a voit ca Isus să moară așa. De asemenea, El a realizat miracolul prin care viața lui Isus a putut fi transferată din slava cerească în pânțele fecioarei evreiești. Observați cât de bine este afirmat acest lucru prin apostolul inspirat. După ce a afirmat că evreii nu au reușit să câștige neprihănirea de la Dumnezeu prin legământul legii, Pavel spune:

15. „Dar acum modul de dreptate a lui Dumnezeu a fost dezvăluit fără nici o referire la lege, deși Legea și Profeții mărturisesc despre ea. Este modul de dreptate a lui Dumnezeu și vine prin credința în Isus Cristos, și este pentru toți care au credință, fără deosebire [între Evrei și Neamuri].

Căci toți oamenii păcătuiesc și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu, dar prin mila Lui sunt *făcuți drepti* fără plată, prin răscumpărarea asigurată prin Cristos Isus. Căci Dumnezeu l-a arătat în mod public murind ca o jertfă de împăcare de care să se beneficieze prin credință. Aceasta a fost pentru a-Și apăra propria Lui dreptate (căci în îndelunga Lui răbdare, Dumnezeu a trecut cu vederea păcatele trecute ale oamenilor)- pentru a-Și apăra dreptatea Lui în vremea de acum, și să arate că El însuși este drept, și că îi face și pe cei care au credință în Isus *drepți*. Atunci care este lauda noastră? S-a dus. Prin ce fel de principiu? Prin ceea ce face omul? Nu, ci dacă omul are credință. Căci noi credem că omul este *făcut drept* prin credință; păzirea Legii nu are nimic a face cu ea. Dumnezeu aparține doar evreilor? Nu aparține și Neamurilor? Desigur că aparține și Neamurilor; există doar un singur Dumnezeu, și El va face pe cei circumciși [evrei] *drepți* pe baza credinței lor și pe cei necircumciși datorită credinței lor”. (Rom. 3:21-30, *Goodspeed*). Expresia tradusă „făcuți drepti” (versetele 24, 26, 28, 30) în traducerea de mai sus din limba greacă este redată „îndreptățiți” în alte traduceri din limba engleză, cum ar fi versiunile *King James* și *ASV*.

„ÎNDREPTĂȚIȚI PRIN CREDINȚĂ”

16. În numărul anterior al *Turnului de Veghere* am sugerat că cititorii noștri binevoitori din ziua de azi ar trebui să înțeleagă acest subiect. Ei mențin nădejdea de a supraviețui Armagedonului și de a câștiga viață pe pământ în Lumea Nouă, și ar trebui să se evalueze acum dacă sunt „îndreptățiți prin credință” sau ce înseamnă îndreptățirea pentru ei. În această perioadă de tranziție de la lumea veche nedreaptă la noua lume neprihănită este important pentru noi toți să știm faptele scripturale. Pierderea de către Adam a neprihănirii cu Dumnezeu a însemnat moarte și pierderea perfecțiunii umane și a dreptului la viață pământească pentru el și pentru posteritatea(urmașii) lui. Îndreptățirea „prin răscumpărarea [sau, izbăvirea] care este în Cristos Isus” înseamnă viață și câștigare a perfecțiunii umane și a dreptului la viață pământească. Astfel, aceasta este o „îndreptățire a vieții”, și ea este o îndreptățire pe care o discutăm aici. – Rom. 5:18.

17. Niciun student informat nu va pune la îndoială declarația conform căreia membrii „bisericii lui Dumnezeu” care sunt acum pregătiți pentru „împărăția cerurilor” sunt îndreptățiți acum. Pavel, scriind prima lui scrisoare către corinteni, spune la început: „Către biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce sunt sfințiți în Cristos Isus, chemați să fie sfinți, cu toți cei ce cheamă în orice loc numele lui Isus Cristos Domnul nostru, atât al lor, cât și al nostru. Dumnezeu este credincios, prin care ați fost chemați la părtășia cu Fiul Său Isus Cristos, Domnul nostru. Dar prin El voi sunteți în Cristos Isus, care a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire [dreptate] , sfințire și răscumpărare”. (1 Cor. 1:2, 9, 30). Ulterior, la capitolul 6, versetele 9-11, Pavel spune acestor sfinți, chemați și răscumparați: „Nu știți că cei nedrepți nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici cei ce abuzează de sine cu oamenii, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici batjocoritorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. Și așa erați unii din voi; dar sunteți spălați, sunteți sfințiți, sunteți *îndreptățiți* în numele Domnului Isus, și prin Spiritul Dumnezeului nostru”. Având în vedere că persoanele nedrepte nu vor moșteni niciodată împărăția lui Dumnezeu, niciuna din aceste persoane nu ar putea fi vreodată din „biserica lui Dumnezeu” dacă nu ar fi îndreptățite mai întâi.

18. Cineva va obiecta spunând: „Având în vedere că toți membrii adevărați ai „bisericii lui Dumnezeu” în toată era creștină au fost îndreptățiți, cum se face că toți au murit? Dacă ei au avut îndreptățirea vieții, cum se face că ei nu au fost perfecți în trup, cum a fost Isus Cristos, Capul și

Conducătorul lor? Și de ce nu au continuat să trăiască „dat fiind faptul că erau scutiți de condamnarea morții lui Dumnezeu?” Răspunsul este: Pentru că ei au fost îndreptățiți având o neprihănire atribuită lor sau recunoscută și socotită lor.

19. Pentru a ne ajuta să înțelegem aceste întrebări, apostolul Pavel îl aduce pe patriarhul Avraam ca o ilustrație. Biblia vorbește de Avraam că a fost îndreptățit; și se pune întrebarea în dreptul lui: A primit el înapoi „îndreptățirea vieții?” Biblia răspunde: Nu. Iacov 2:21-24 se referă la lucrările și faptele lui Avraam care au fost o dovadă practică a credinței lui, și spune: „Nu a fost părintele nostru Avraam îndreptățit prin fapte când l-a adus ca jertfă pe Isaac fiul său pe altar? Vezi cum credința lucra cu faptele lui, și prin fapte credința a fost făcută perfectă? Și scriptura a fost împlinită care spune: Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a atribuit ca neprihănire; și el a fost numit Prietenul lui Dumnezeu. Vezi dar cum prin fapte omul este îndreptățit, și nu numai prin credință”. De ce este așa? „Căci după cum trupul fără spirit este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă”. (Iac. 2.26). În acest citat din Iacov cuvântul „atribuit” este tradus din *logidzomai* (greacă), care este tradus în altă parte cu verbele *a recunoaște, a socoti, a considera, a aprecia*. Aceste cuvinte au toate același sens, astfel încât ar fi egal că spunem: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i-a fost recunoscut, socotit, considerat sau apreciat ca neprihănire, și a fost socotit ca neprihănit”.

20. Afirmatia Bibliei conform căreia credința lui Avraam a fost socotită ca neprihănire are loc cu mult timp înainte ca el să aducă ca jertfă pe fiul său Isaac. (Gen. 22:1-19). Când Avraam (sau Avram cum se numea atunci) era încă fără copii, având circa 85 de ani, Iehova Dumnezeu l-a scos din corturile lui sub cerul înstelat și, referindu-se la stele, a spus lui Avram: „Așa va fi sămânța ta”. Cu ani buni înainte de aceasta, Dumnezeu îi spusese lui Avram „Seminței tale voi da țara aceasta”. Întrebare: Își pierduse oare Avram speranța de a mai fi tatăl unei semințe (copil)? Putea el să creadă că sămânța lui va deveni numeroasă ca stelele?

21. În ceea ce privește faptul dacă atitudinea lui Avram față de promisiunea lui Dumnezeu l-a creditat sau discreditat înaintea lui Dumnezeu, Biblia spune: „Și el a crezut în DOMNUL [Iehova]; și El i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire”. (Gen. 15:1-6; 12:7). Sau, altfel spus: „Și el s-a încrezut în Domnul, care i-a socotit acest lucru spre creditul lui”. (AT) Acest fapt apostolul Pavel îl subliniază de nenumărate ori în scrierile sale, spunând: „Ce spune Scriptura? Avraam a avut credință în Dumnezeu, și lucrul acesta i s-a socotit ca dreptate. Însă, a plăti un muncitor nu este considerat o favoare, ci o obligație, dar un om care nu are de oferit lucru, dar care are credință în Acela care poate face din cei nelegiuți neprihăniți, credința lui îi este socotită ca dreptate... Ceea ce spunem este că, credința lui Avraam i-a fost socotită ca dreptate... și a primit după aceea semnul circumciziei ca o pecete a recunoașterii de către Dumnezeu a dreptății bazată pe credință înainte de a fi circumcis... El nu s-a îndoit de promisiunea lui Dumnezeu, ci credința lui i-a dat putere și el a lăudat pe Dumnezeu cu asigurarea deplină că Dumnezeu putea să facă ce promisese. De aceea, credința i-a fost socotită ca neprihănire”. (Rom. 4:3-5, 9, 11, 20, 21, 22, AT) „Tot așa și Avraam a avut credință în Dumnezeu, și ea i-a fost socotită ca neprihănire”. – Gal. 3:6, AT

22. Citatele de mai sus din Scriptură ridică o întrebare, și anume: Pentru ce a fost îndreptățit Avraam? Ca răspuns unii vor susține că „îndreptățirea este îndreptățire”; prin aceasta ei se referă la faptul că termenul înseamnă unul și același lucru în toată Biblia, și că, prin urmare, Avraam a avut aceiași „îndreptățire a vieții” pe care o are „biserica lui Dumnezeu” din zilele lui Cristos. Susținând acest argument ei vor spune mai departe că Dumnezeu i-a socotit anticipat lui Avraam îndreptățirea pe care creștinii o obțin prin credința în Cristos Isus. Atunci, conform acestui argument, toți oamenii credinței înainte de Cristos, de la Abel, au avut îndreptățirea creștinilor, și

atunci acesta ar fi sensul din Evrei 11:7, care spune: „Prin credință Noe, fiind avertizat de Dumnezeu despre lucrurile nevăzute încă, mișcat de teamă, a pregătit o corabie pentru salvarea casei sale; prin care el a condamnat lumea, și a devenit moștenitor al neprihănirii care este prin credință”. Cu toate acestea, Scripturile nu sunt în acord cu acest argument cum că Noe și ceilalți oameni credincioși și femei din vechime au avut îndreptățirea care este specială pentru „biserica lui Dumnezeu”. De ce nu?

MOTIVUL PENTRU CE NU

23. Lucrurile credinței în care creștinul trebuie să creadă pentru „îndreptățirea vieții” sunt mai profunde și mai departe de ceea ce a crezut Avraam. Desigur, Avraam a avut promisiunea lui Dumnezeu: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului”. (Gen. 22:18); și Avraam a crezut că această Sămânță va veni. Isus Cristos, care este acea Sămânță a lui Avraam, a confirmat acel fapt, spunând: „Avraam s-a bucurat să vadă ziua Mea; și el a văzut-o și a fost bucuros.” (Ioan 8:56). Avraam a crezut că va exista o Sămânță care să binecuvânteze toate națiunile pământului. Dar Avraam nu a putut identifica cu exactitate cine va fi acea Sămânță, dacă va fi fiul său Isaac, sau nepotul său Iacov, sau strănepoții lui, cele douăsprezece seminții ale Israelului natural. Creștinii, dimpotrivă, au identificat cu exactitate Sămânța pentru ei în care să creadă. Este scris despre ei: „Lui Avraam și seminței lui au fost făcute promisiunile. El nu spune: și semințelor, ca și cum ar fi multe [semințe]; ci ca uneia singure, *Și seminței tale*, care este Cristos.” – Gal. 3:16.

24. Mai mult, Avraam nu s-a gândit că o astfel de Sămânță va muri pentru justificarea numelui lui Iehova înainte ca să vină binecuvântarea asupra națiunilor. Avraam, când aducea ca jertfă pe fiul său preaiubit Isaac, nu a știut sau nu și-a dat seama că îl ilustra pe Dumnezeu care trebuia să-l dea pe singurul Lui Fiu, Cristos Isus, la moarte. Descendenții evrei ai lui Avraam nu au știut nici ei acest fapt; și chiar atunci când Isus a spus apostolilor Săi evrei că trebuia să moară și să fie înviat din morți, ei nu L-au crezut atunci. Apostolul Petru l-a muștrat pe Isus și a spus: „Departate de tine lucrul acesta, Doamne; aceasta nu ți se va întâmpla”. (Mat. 16:21-23). Dar aceste fapte vitale sunt parte din credința creștinului îndreptățit. Prin urmare, este evident că, nici Avraam, nici descendenții săi evrei sub legământul legii nu aveau această credință. Credința care a avut drept rezultat „îndreptățirea vieții” a venit cu Cristos Isus. În sprijinul acestui lucru, Pavel vorbește creștinilor evrei care erau odată sub legământul legii și spune: „Dar înainte de a veni credința, noi am fost păziți de lege, închiși față de credința care trebuia descoperită după aceea. Căci legea a fost învățătorul nostru ca să ne aducă la Cristos, pentru ca să fim îndreptățiți prin credință. Dar după ce a venit credința, nu mai suntem sub acest învățător. Căci voi toți sunteți copii ai lui Dumnezeu prin CREDINȚA ÎN CRISTOS ISUS”. – Gal. 3:23-26.

25. Prin urmare, „îndreptățirea vieții” prin credință a apărut cu aproape două mii de ani după Avraam, și a venit doar prin sosirea reală a Seminței promise a lui Avraam, Isus Cristos. În conformitate cu aceasta, trebuie să concluzionăm că lui Avraam, cu toată credința lui, nu i se putea da nici o „îndreptățire a vieții” în avans sau înainte de arătarea acestei Semințe. Acesta nu a fost scopul lui Dumnezeu pentru Avraam; și Dumnezeu hotărăște singur, atunci când își fixează scopurile. Cum știm că îndreptățirea lui Avraam prin faptele credinței, sau neprihănirea dată lui, nu a fost „îndreptățirea vieții” care este recunoscută sau socotită „bisericii creștine a lui Dumnezeu”? Pentru că dacă ar fi fost așa, atunci Avraam nu ar fi murit și nu ar fi fost îngropat cu părinții lui. El ar fi primit perfecțiune umană ca fiu pământesc al lui Dumnezeu, așa cum a avut

Adam în Eden; și credințioșia permanentă a lui Avraam față de Dumnezeu nu ar fi permis ca el să moară la vârsta de 175 de ani.

26. Dar presupunând că Avraam ar fi fost astfel îndreptățit, și presupunând că descendenții lui, cele douăsprezece seminții evreiești, ar fi moștenit îndreptățirea lui Avraam, ce s-ar fi întâmplat atunci? Ar fi pus Dumnezeu pe evrei sub legământul legii prin Moise? Atunci de ce trebuia să pună Dumnezeu pe acei descendenți aleși ai lui Avraam, Isaac, și Iacov sub legământul legii pentru a demonstra că „prin faptele legii niciun om nu va fi îndreptățit înaintea Lui; căci prin lege este cunoștința păcatului”? Cu siguranță Dumnezeu nu ar fi făcut așa, dacă îndreptățirea lui Avraam ar fi fost o „îndreptățire a vieții” dată înainte de moartea Seminței lui Avraam, Isus Cristos. Amintiți-vă că Iosua, succesorul lui Moise, era sub legământul legii pe care l-a mijlocit Moise; și tot așa a fost marele preot Aaron, arhitectul Bețaleel, profetul Samuel, judecătorii Barac și Ghedeon, împăratul-păstor David, și profetul Isaia, toți aceștia fiind folosiți ca tipuri sau prefigurări ale lui Cristos Isus. Și totuși „îndreptățirea vieții” nu le-a fost dată înainte ca Isus Cristos să moară.

27. Mai mult, dacă „îndreptățirea vieții” ar fi fost dată lui Avraam înainte de moartea lui Cristos, și dacă ea ar fi fost aceeași îndreptățire ca aceea dată bisericii lui Dumnezeu, de ce atunci, Avraam nu a fost un membru al bisericii lui Dumnezeu? Mai mult, văzând că Avraam era credincios până la moarte, de ce învierea lui din morți nu l-a condus în cer, în glorioasa biserică din „împărăția cerurilor”? Dar Scripturile îl exclud pe Avraam din cer; și Isus a declarat că cel mai mic în împărăția cerurilor va fi mai mare decât Avraam și descendentul lui Ioan Botezătorul. (Mat. 11:11). De aceea, toate dovezile arată că Avraam nu a avut „îndreptățirea vieții” recunoscută lui datorită credinței sale. Persoanele binevoitoare care așteaptă să-l vadă într-o zi pe Avraam pe pământ să se gândească bine la acest lucru.

28. Prin urmare, trebuie să concluzionăm cu Scripturile că credința lui Avraam a avut drept rezultat îndreptățirea pentru prietenia cu Dumnezeu. Îndreptățirea lui i-a deschis privilegiul de a sluji ca un tip al lui Iehova Dumnezeu și de a-i fi făcute promisiunile lui Dumnezeu și de a fi strămoșul pământesc al Celui care trebuia să devină Sămânța, Cristos Isus. „Și Scriptura s-a adeverit care spune: Avraam a avut credință în Dumnezeu, și ea i-a fost creditată ca dreptate, și el a fost numit prietenul lui Dumnezeu”. (Iac. 2:23, *Goodspeed*). Credinciosul Avraam este numit „prietenul” lui Dumnezeu în Isaia 41:8 și 2 Cronici 20:7.

ACUZAȚIE, SOCOTEALĂ, ÎNCREDERE

29. Punctul special pe care trebuie să-l observăm în această privință este acesta, și anume că neprihănirea sau dreptatea i-a fost atribuită, recunoscută, socotită sau creditată lui Avraam din pricina credinței lui în Dumnezeu și Cuvântul Lui. Adică, Avraam nu a fost de fapt făcut neprihănit în trup, pentru că trupul lui a continuat să fie imperfect ca și înainte și moartea care a coborât de la păcătosul Adam la ajuns în cele din urmă și pe Avraam. Dar în timpul vieții sale îndreptățirea lui prin credință i-a dat o poziție privilegiată înaintea lui Dumnezeu, o poziție neprihănită, astfel încât el s-a putut bucura de privilegiul de a fi prietenul lui Dumnezeu. Ceea ce a fost posibil pentru Dumnezeu să facă cu sau față de Avraam, a fost posibil pentru El să facă și față de alții. Ce anume? Să-i îndreptățească prin credință; să recunoască, să atribuie, să le socotească sau să dea neprihănire altora pe baza credinței lor. Îndreptățirea lui Avraam a fost un tip de îndreptățire și se poate spune că ea a fost tipică. Adică, ea a fost genul de îndreptățire pe care

Dumnezeu îl va urma față de alții în viitor. Acesta este argumentul cu care se ocupă apostolul Pavel în capitolul patru la Romani, versetele 20:25, spunând:

30. „[Avraam] nu a pus la îndoială promisiunea lui Dumnezeu, ci credința lui i-a dat putere și a lăudat pe Dumnezeu cu o asigurare deplină că Dumnezeu putea să facă ce promisese. De aceea ea i-a fost creditată ca dreptate. Nu numai lui au fost scrise aceste cuvinte „i-a fost creditată”, ci și nouă, căci ea(dreptatea) ne va fi creditată și nouă care avem credință în Cel care l-a ridicat din morți pe Domnul nostru Isus, care a fost dat la moarte să răscumpere greșelile noastre, și ridicat la viață ca să ne facă drepti.” (*Goodspeed*). Cu alte cuvinte: „Care a fost dat pentru greșelile noastre, și a fost înviat din nou pentru îndreptățirea noastră”. – *Versiune Autorizată*.

31. Cei cărora apostolul le scrie așa nu sunt „toți oamenii” sau „masa omenirii”, ci sunt „biserica lui Dumnezeu”. Cuvintele lui introductive arată aceasta: „Către toți cei ce sunt în Roma, preaiubiți ai lui Dumnezeu, chemați să fie sfinți: Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru, și Domnul Isus Cristos”. (Rom. 1:7). Aceștia care sunt în favoarea(harul) lui Dumnezeu le dă neprihănirea datorită credinței lor. Această atribuire a neprihănirii le aduce pace cu El și are drept rezultat o îndreptățire care nu putea să aibă loc înainte de învierea lui Cristos din morți. Prin urmare Pavel, când a propovăduit în Antiohia din Pisidia, a spus evreilor cu privire la Isus: „Cel, pe care Dumnezeu l-a înviat, nu a văzut putrezirea. Să știți voi așadar, oameni și frați, că prin acest om vi se vestește iertarea păcatelor, și prin El toți cei ce cred sunt îndreptățiți de toate lucrurile, de care nu puteați fi îndreptățiți prin legea lui Moise. (Fapte 13:37-39). Aceasta este îndreptățirea pe care Avraam n-a putut s-o obțină, fiindcă condițiile necesare nu fuseseră încă create. Prin urmare, asemănarea între tratamentul lui Dumnezeu pentru Avraam și tratamentul Lui pentru biserica creștină nu se referă la nivelul de îndreptățire, ci la atribuirea neprihănirii. Asemănarea se referă la folosirea atribuirii, recunoașterii, socotirii, sau creditării. Cu toate acestea, îndreptățirea de care se bucură biserica lui Dumnezeu o conduce în privilegii de un nivel mai mare decât acela de care s-a bucurat Avraam.

32. Îndreptându-ne atenția din nou la întrebarea pusă în paragraful 18, mai precis: „De ce dacă biserica lui Dumnezeu pe pământ are acum „îndreptățirea vieții” nu are perfecțiunea adevărată în trup, așa cum a avut-o Adam? Chestiunea atribuirii sau creditării explică acest lucru. Neprihănirea reală sau perfecțiunea în trup nu le este dată în mod literar, ci le este atribuită, recunoscută, socotită sau creditată. Și din pricina acestei neprihăniri care le este creditată ei au îndreptățire cu Dumnezeu. Înainte de aceasta, datorită nașterii lor în păcat, ei erau sub condamnare înaintea lui Dumnezeu. Păcatul și imperfecțiunea erau puse în contul lor și stăteau împotriva lor. Dar acum mila lui Dumnezeu a plănit o modalitate dreaptă prin care acest cont rău, acest debit, să fie anulat, și ei să aibă un bilanț curat cu El și ceva pentru creditul lor.

33. Acest lucru poate fi ilustrat prin tratarea de către Pavel a lui Onisim, un sclav care a fugit de la stăpânul său Filimon și s-a întâlnit cu Pavel și a devenit un creștin. Scriind lui Filimon, Pavel l-a întrebat despre această favoare cu privire la Onisim: „Dacă ți-a greșit, sau îți datorează ceva, pune acel lucru în contul meu.” Cu alte cuvinte: „Dacă ți-a provocat vreo pierdere sau îți datorează ceva, pune în contul meu”. (Filim. 18; *Goodspeed*). Pavel a ajustat contul lui Onisim cu datoria lui, Filimon; și astfel Pavel l-a îndreptățit pe Onisim cu Filimon, dar fără a da de fapt banii literalii lui Onisim. Pavel putea să facă un astfel de aranjament, pentru că slujba pe care i-a oferit-o lui Filimon era mai mult decât ceea ce puteau cumpăra banii, mai de valoare decât pierderile financiare pe care Onisim le provocase stăpânului său Filimon.

34. Astfel Iehova Dumnezeu atribuie membrilor bisericii lui Dumnezeu ceea ce a avut Adam, sau echivalentul a ceea ce a avut Adam în grădina Edenului înainte de păcatul lui, adică,

neprihănirea și perfecțiunea umană, cu dreptul la viață umană în Paradis, inclusiv fiilor umani ai lui Dumnezeu. Despre acest Adam perfect este scris: „Adam, care a fost fiul lui Dumnezeu”. (Luca 3:38). Întrebare: Cum poate Dumnezeu să extindă în mod corect acest credit peste biserică, și de ce face acest lucru? Pentru că El L-a ridicat pe Isus din morți; și Isus s-a urcat la cer și s-a înfățișat înaintea lui Dumnezeu. Referitor la acest lucru este scris, la Evrei 9:24-26: „Cristos nu a intrat în locurile sfinte făcute de mâini omenești, care sunt imaginile celor adevărate; ci chiar în cer, ca să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu pentru noi; nu ca să se aducă jertfă pe sine de mai multe ori, așa cum intră marele preot în locul sfânt în fiecare an cu sângele altora; căci atunci El ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii; dar acum o dată la sfârșitul lumii s-a arătat să îndepărteze păcatul prin jertfa Lui”.

35. Isus Cristos după ce și-a dat viața perfectă umană și privilegiile ei la moarte și după ce a înviat ca o persoană în spirit, a putut aduce valoarea jertfei Sale umane în prezența sfântă a lui Dumnezeu pentru a fi folosită acolo în contul debitorilor lui Dumnezeu. Oamenii din lume pot spune: Cine poate face un astfel de plan? Cine poate crede toate acestea? Ei bine, noi răspundem că există elementul credinței care intră în acțiune, și de pe urma lui beneficiază credincioșii. Desigur, îngerii nu ar pune în acel cont de credit. El nu a fost adus lui Dumnezeu în numele lor; și îngerii sfinți nu au nevoie de el. Mai mult, ei nu ar vrea perfecțiunea umană și dreptul ei la viață în Eden, pentru că omul perfect este „făcut puțin mai prejos decât îngerii”. (Ps. 8:5). Oamenii care sunt datori față de Dumnezeu prin nașterea în păcat sunt aceia care au nevoie să pună în acest cont.

36. Cum pot atunci aceștia care devin membri ai „bisericii lui Dumnezeu” să se bazeze pe această prevedere milostivă pentru ei? Pe ce bază îi va absolvi Iehova Dumnezeu de păcatul și imperfecțiunea cărora ei le sunt supuși prin moștenirea prin naștere? Cum le va atribui Dumnezeu valoarea omului perfect și a privilegiilor Lui în Eden? Datorită credinței lor. Dacă nu ar crede în Dumnezeu și prevederea Lui prin Cristos, ei nu ar cere de la El acest beneficiu. Ei trebuie să aibă credință pentru a face acest lucru, și aceasta este cerința lui Dumnezeu din partea lor. Prin urmare, îndreptățirea lor este una prin credință; și ea are drept rezultat neprihănirea în perfecțiunea ei care le este atribuită, recunoscută, socotită sau creditată de Dumnezeu.

37. Ce plan grațios și milostiv! Da; și acesta este motivul pentru care membrilor bisericii lui Dumnezeu li se reamintește că sunt „îndreptățiți prin harul Lui”. (Tit 3:7). Fără harul sau favoarea Lui nu ar fi posibil ca ei să fie făcuți drepti înaintea lui Dumnezeu. Acest lucru este fără plată, după cum și credința lor în Dumnezeu nu-L îmbogățește cu nimic sau nu plătește nimic Lui. Cuvintele lui Elihu adresate răbdătorului Iov se potrivesc foarte bine lor. „Dacă ești neprihănit, ce îi dai Lui? Sau ce primește El din mâna ta?” (Iov 35:7). „Sau cine i-a dat mai întâi lui, și să nu fii primit înapoi? Din El, și prin El, și pentru El, sunt toate lucrurile; a Căruia să fie slava în veci. Amin”. (Rom. 11:35, 36). Din acest motiv, și pentru că îndreptățirea este realizată prin eliberarea noastră de datoria păcătoasă, prin aducerea de către Isus a jertfei Sale lui Dumnezeu, se spune bisericii creștine: „Fiind îndreptățiți fără plată prin favoarea Lui, prin acea răscumpărare care este prin Cristos Isus, pe care Dumnezeu l-a rânduit să fie un scaun al milei (capac al ispășirii), prin însuși sângele Său, prin credință; pentru o arătare a neprihănirii Lui prin trecerea cu vederea a păcatelor comise mai înainte, în timpul îndelungii răbdări a lui Dumnezeu”. – Rom. 3:24, 25, *Emphatic Diaglott*.

38. Astfel a fost posibil ca apostolul Pavel să spună așa cum am citat mai sus (paragraful 17), că unii din biserica creștină fuseseră curvari, închinători la idoli, preacurvari, hoți, lacomi, bețivi, batjocoritori, hrăpăreți, etc., dar acum ei au fost spălați, sfințiți, și „îndreptățiți în numele Domnului Isus, și prin Spiritul Dumnezeului nostru”. (1 Cor. 6:9-11). „În numele Domnului Isus”

înseamnă prin puterea și autoritatea Răscumpărătorului pe care Domnul Isus o ocupă. În acel nume, creștinilor care credeau în El, li se anula starea păcătoasă dinaintea lui Dumnezeu; și atunci îndreptățirea lor prin credință i-a pus pe aceiași poziție cu Adam, fiul perfect al lui Dumnezeu în Eden. Din cauza aceasta, ei muriseră față de păcat; și, prin urmare, ei nu mai trebuiau să se complacă voluntar în niciun păcat, nici chiar pentru plăcerea pervertită pe care trupul imperfect o are atunci când păcătuiește. Ei nu mai trebuiau să fie robi ai păcatului. „Cum să mai trăim noi, care suntem morți față de păcat, în păcat? Căci cel ce este mort este eliberat [îndreptățit] de păcat.” (Rom. 6:2, 7; *margin*). „Căci cel ce a murit a fost îndreptățit(scuzat)de păcat”. – *Emphatic Diaglott; Rotherham*.

39. Prin urmare, dacă creștinul încearcă să trăiască în mod constant cu îndreptățirea lui, el va încerca să nu se dea bătut în fața păcatului. Nu pentru că el poate să trăiască de acum încolo perfect în trup, pentru că el nu poate face acest lucru, el fiind încă într-un trup imperfect; ci pentru că el nu găsește nici o plăcere în păcat. Atunci când creștinul comite păcat din cauza condiției moștenite a trupului său, el mai are disponibilă pentru el baza pentru îndreptățirea cu Dumnezeu, și anume, sângele lui Isus Cristos. El încă mai poate exercita credință în acea viață sacrificată a lui Isus și a beneficiilor ei. Făcând acest lucru, el obține de la Dumnezeu iertarea păcatelor lui, și își menține o poziție curată, neprihănită față de Dumnezeu. Dovada din Scriptură pentru aceasta este la 1 Ioan 1:9, 10; 2:1, 2: „Dacă ne recunoaștem păcatele, El este drept și putem depinde de El ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de tot ce e rău. Dacă spunem, „Noi nu am păcătuit”, îl facem mincinos, și mesajul Lui nu este în inimile noastre. Copii mei dragi, vă scriu aceasta ca să nu păcătuiți; totuși dacă cineva păcătuiește, avem în Isus Cristos unul care este drept și care va interveni pentru noi pe lângă Tatăl. El însuși este o jertă de ispășire pentru păcatele noastre, și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale întregii lumi”. – *Goodspeed*.

DE CE PE ACUZAȚIE?

40. După ce am văzut explicația de mai sus cu privire la modul cum neprihănirea este atribuită sau creditată bisericii lui Dumnezeu, s-ar putea ca unii să fie încă dezorientați cu întrebarea corectă, și anume: De ce neprihănirea este dată bisericii lui Dumnezeu acum prin atribuire? Care este sensul unui asemenea scop, adevăratul obiectiv al acestuia? De ce să le dea „îndreptățirea vieții” pe bază de *atribuire*? După ce am examinat Scripturile avem și răspunsul la aceste întrebări.

41. Veți observa că argumentul apostolului în privința îndreptățirii, așa cum se aplică ea bisericii lui Dumnezeu, are loc în legătură cu lucruri ca sfințirea, slava lui Dumnezeu, moștenitori ai lui Dumnezeu, împărăția lui Dumnezeu, etc. De exemplu, Tit 3.7 spune: „Pentru ca fiind îndreptățiți prin harul Lui, să fim făcuți moștenitori [ai lui Dumnezeu] după nădejdea vieții veșnice.” Și 1 Corinteni 6:10, 11, 19, 20: „Nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici batjocoritorii, nici hrăpăreții, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. Și așa erați unii din voi; dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost *îndreptățiți* în numele Domnului Isus, și prin spiritul Dumnezeului nostru. Ce? Nu știți că trupul vostru este templul Spiritului Sfânt care este în voi, și că voi sunteți ai lui Dumnezeu, și nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț; de aceea proslăviți pe Dumnezeu în trupul vostru”. Și Galateni 3:24, 26, 27, 29: „De aceea, legea a fost învățătorul nostru ca să ne aducă la Cristos, pentru ca să fim *îndreptățiți* prin credință. Căci voi toți sunteți copiii lui Dumnezeu prin credința în Cristos Isus. Căci toți câți ați fost botezați în Cristos ați fost puși în Cristos. Și dacă sunteți ai lui Cristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam, și

moștenitori conform promisiunii”. Și Romani 5:1, 2: „De aceea, fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos; prin care avem și acces prin credință în acest har în care suntem, și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu”.

42. Îndreptățirea care are loc în legătură cu alte lucruri care se aplică creștinilor, arată că îndreptățirea prin credință nu este un mijloc în sine. Ea este o primă etapă către altceva. Altfel, îndreptățirea bisericii creștine s-ar opri la a-i face perfecți și neprihăniți în trup cu nădejdea că vor trăi pe pământ pentru totdeauna într-un paradis terestru sau o grădină a Edenului. Dar acesta nu este destinul pentru care Dumnezeu se ocupă cu biserica, care este „trupul lui Cristos”. Dumnezeu a chemat creștinii care sunt din trupul lui Cristos Isus la o chemare cerească, ca să fie uniți cu Cristos Isus în împărăția cerurilor. Apostolul Pavel le scrie lor: „Ca să umblați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care v-a chemat la împărăția și slava Sa”. – 1 Tes. 2:12.

43. Și astfel, în ciuda îndreptățirii lor prin credință, Iehova Dumnezeu nu a reafirmat porunca divină acestor creștini, și anume, de „a se înmulți și a umple pământul”. (Gen. 1:28; *Roth*.) Dumnezeu nu a reafirmat o astfel de poruncă Capului lor, omul perfect Cristos Isus. Acest lucru a arătat că, îndreptățindu-i pe ei, El nu a avut rezervat pentru ei niciun destin pământesc, trupesc. Amintiți-vă că apostolul mai spune; „Acum, aceasta spun fraților, căci carnea și sângele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu; nici putrezirea nu poate moșteni neputrezirea”. (1 Cor. 15:50). Astfel, îndreptățirea prin credință așa cum o are biserica în prezent se aplică cărnii, trupurilor lor umane; și chiar dacă cineva a avut îndreptățirea în ceea ce privește trupul, chiar și cu neprihănirea după trup atribuită cuiva, acesta care este pe pământ nu ar putea ajunge în cer numai pe baza aceasta, pentru că sângele și carnea nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu. Omul perfect Adam, o făptură din carne și sânge, nu a fost făcut pentru cer. Omul perfect Isus, înainte de a se întoarce în cer, și-a dat viața Sa umană și și-a dat trupul Său perfect ca pâine pentru viața lumii, și a fost ridicat din morți ca o făptură în spirit. El a lăsat un exemplu pentru cei ce calcă pe urmele Lui. Și ,prin urmare, cei ce sunt membri ai trupului Său nu pot rămânea pentru totdeauna vii ca făpturi din carne și sânge, dar trebuie să moară credincioși. Mai degrabă decât să rămână pentru totdeauna pe pământ, ei trebuie să părăsească pentru totdeauna lucrurile trupului, adică, această existență umană pământească. Ei trebuie să fie aduși ca jertfă lui Dumnezeu pentru justificarea numelui Său, așa cum a făcut și Comandantul lor Isus Cristos.

44. Înainte ca acești urmași ai lui Cristos să poată fi aduși ca o jertfă acceptabilă lui Dumnezeu, ei trebuie în mod neapărat să fie îndreptățiți mai întâi de mila lui Dumnezeu prin Cristos Isus. În mod contrar, condiția lor naturală, cu păcatul și imperfecțiunea înnăscute și sub condamnarea dreaptă a lui Dumnezeu, i-ar împiedica ca să aducă o jertfă plăcută care să fie acceptată de El. Din acest punct de vedere, nevoia esențială de îndreptățire devine clară, dacă vor să moștenească împărăția cerească. Această îndreptățire vine la ei prin credință. Această credință sau crez în Dumnezeu și în prevederea Lui prin Cristos ei trebuie s-o arate sau s-o dovedească consacându-se cu totul lui Dumnezeu prin Cristos. Ei trebuie să aibă încredere că vor fi primiți prin Cristos Isus, sau „acceptați în Cel Preaiubit”. (Efes. 1:6). În modul acesta ei „se neagă pe sine”. (Mat. 16:24). Pentru ca Marele Lui Preot, Isus Cristos, să poată să aducă pe acești credincioși ca o jertfă acceptabilă, Iehova Dumnezeu îi îndreptățește pe credincioșii consacrați și le atribuie o neprihănire perfectă. Apoi, după ce îi acceptă ca jertfiți prin Cristos, Iehova Dumnezeu îi naște prin Spiritul Său dătător de viață la o viață nouă, și deci la un destin nou, destinul ceresc în Împărăție cu Cristos Isus. Și prin Spiritul Lui Dumnezeu îi sfințește în slujba Lui ca martori și servi ai Lui. – 1 Pet. 1:2-4; Ioan 3:3, 5; Rom. 8:16-18.

45. Acum putem vedea modul chibzuit al lui Iehova Dumnezeu de a da îndreptăţire prin credinţă celor din „biserica lui Dumnezeu” şi de a face acest lucru prin atribuirea neprihănilor. Ştiind dinainte că aceşti creştini vor fi jertfiţi după ce s-au consacrat Lui, Iehova nu le dă o perfecţiune reală în trup. El le atribuie aceasta datorită credinţei şi ascultării lor şi în virtutea valorii jertfei umane perfecte a lui Isus. Astfel, aceştia pot fi jertfiţi ca fii umani, anticipând dreptul lor la viaţă umană perfectă şi veşnică pe pământ. Astfel, şi Iehova îi poate naşte acum prin Spiritul Său de viaţă şi să le pună înainte nădejdea unei vieţi nemuritoare în împărăţia cerească a Fiului Său drag. El nu trebuie să aştepte până la sfârşitul domniei de o mie de ani a Fiului său drag pentru a avea fii umani perfecţi care vor fi în stare să treacă prin acest proces sacrificial. Atribuirea sau creditarea neprihănilor prin credinţa în Cristos Isus îi arată modalitatea corectă de a îndeplini toate acestea în timpul domniei păcatului şi a morţii omenirii.

46. Toate faptele de mai sus ne deschid ochii să vedem distincţia între îndreptăţirea membrilor „bisericii lui Dumnezeu” şi îndreptăţirea care vine la „oamenii binevoitori” în lumea glorioasă care stă să vină. Referitor la aceasta, vă rugăm să citiţi articolele din numărul din 15 August care încheie această serie de discuţii.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ca Îndreptător, ce devine Iehova Dumnezeu pentru oameni? şi pentru care cauze?
2. Cu ce cuvinte către Israel arată Iehova care este Îndreptătorul? şi cum erau cuvintele Sale adevărate despre Israel?
3. Cum încercau ei fără succes să se îndreptăţească pe ei înşişi? şi prin urmare la ce i-a predat Iehova?
4. Ce adevăr esenţial demonstrează experienţa lui Israel la care trebuie să luăm seamă?
5. Ce întrebă Pavel la Români 3:9-18 pe creştinii Evrei? şi ce dovedeşte citarea sa din mai mulţi psalmi?
6. În dovedirea că aceasta nu este interpretarea noastră, ce concluzie notează Pavel însuşi?
7. Pentru ce n-au putut evreii să se îndreptăţească pe ei înşişi şi cum era cunoştinţa păcatului prin lege?
8. Pentru ce nu procurau jertfele lor de animale ispăşire pentru păcatele lor? şi ce s-a întâmplat în cele din urmă acelor jertfe?
9. Deoarece nu prin darea legii lui Dumnezeu prin Moise, cum vine dreptatea creaturilor umane, aşa după cum este explicat de către Pavel la Români 8:3,4?
10. Pentru ce nu a fost zădărnicit Isus asemenea lui Moise ca mijlocitor? şi ce mărturiseşte despre existenţa lui Isus chiar înaintea lui Dumnezeu?
11. Pentru ce nu a primit Isus acelaşi mandat întocmai ca Adam şi Eva? şi care a fost prin urmare scopul principal al lui Isus devenind om?
12. Care era scopul secundar al Lui Isus pentru care a fost născut? şi pentru ce nu cuprinde el scutirea lui Adam de pedeapsa sa?
13. Ce, atunci, răscumpără jertfa lui Isus? şi cum serveşte ea pentru îndreptăţire?
14. Ce arată astfel Iehova omenirii? şi pentru ce era El cel ce a pregătit jertfa?
15. Cum descoperă Pavel la Români 3:21-30, felul cum este îndeplinită îndreptăţirea, şi pentru ce scop primordial?

16. Pentru ce trebuie cititorii de astăzi ai *Turnului de Veghere* să înțeleagă acest subiect al îndreptării?

17. Este „biserica lui Dumnezeu” îndreptată acum? și ce scriptură este supusă acestui punct de vedere?

18. În ce privește faptul îndreptării bisericii, ce chestiuni sunt ridicate ca obiecțiune, și care este pe scurt, răspunsul?

19. Cum a fost îndreptat Avraam și cum a fost el numit pentru aceasta?

20, 21. Sub ce împrejurări a avut loc prima declarație cu privire la îndreptarea lui Avraam? și ce zice Pavel despre îndreptarea lui Avraam?

22. Ce chestiune provoacă această cu privire la Avraam? și cum argumentează unii aceasta?

23. Cu privire la sămânța promisă cum este credința creștinului deplină și mult mai avansată decât cea lui Avraam?

24. Ce alte fapte vitale nu a avut Avraam ca o parte a credinței sale? și când vine îndreptarea care dă viață?

25. Ce, atunci, concludem noi în ce privește îndreptarea lui Avraam? și cum sprijină moartea lui Avraam acea concluzie?

26. Dacă îndreptarea lui Avraam a fost cea care dă viață, pentru ce a procedat Iehova diferit cu Israeliții?

27. Ce alte consecințe următoare „neprihăririi care dă viață” arată că Avraam nu a avut aceeași îndreptare întocmai ca a bisericii creștine?

28. Prin urmare, la ceea ce trebuie să tragem concluzia că Avraam era îndreptat?

29. Care este punctul de vedere special ce trebuie însemnat în această legătură? și de aceea în ce chip era îndreptarea lui Avraam tipică?

30. La ce cuvinte se oprește Pavel cu privire la acest punct de vedere la Români 4:20-25?

31. Cui adresează Pavel aceste cuvinte? și în ce fel este această o asemănare între procedura lui Dumnezeu cu ei și aceea cu Avraam?

32. Pentru ce atunci „biserica lui Dumnezeu” nu are perfecțiunea reală în carne dacă este îndreptată?

33. Cum poate fi ilustrată această prin procedura lui Pavel cu Onisim și Filimon?

34. Ce creditează Dumnezeu membrilor bisericii? și cum poate face El această în mod just?

35. Cine beneficiază din acest aranjament? și cum?

36. Cum se împărtășesc membrii bisericii din această îngrijire, și de aceea cum este numită îndreptarea lor?

37. Pentru ce se spune despre ei că sunt îndreptățiți prin harul Său?

38. În ce nume, și în ce mod au fost îndreptățiți, și care este relațiunea lor de aici înainte cu păcatul?

39. Poate creștinul îndreptat să trăiască perfect în carne? și cum pot ei obține ceea ce au nevoie?

40. În ce particularitate a îndreptării este în mod potrivit ridicată întrebarea acum?

41. În legătură cu ce alte lucruri se întâmplă discuția lui Pavel în ce privește îndreptarea bisericii, așa după cum este arătată prin textele scripturale?

42. Ce arată acest fapt și cum ar fi cazul în alte privințe?

43. Ce fapte pe mai departe arată că menirea bisericii nu este pământească? și că îndreptarea este o treaptă spre altceva?

- 44.a)În legătură cu astfel de jertfe cum devine clară necesitatea îndreptării? b)Cum își dovedesc credincioșii credința lor și cum procedează Dumnezeu cu aceia acceptați pentru jertfă?
- 45.Cum atunci este văzută purtarea lui Dumnezeu cu biserica Sa că fiind chibzuită?
- 46.Cum sunt deschiși ochii noștri acum să vadă, și unde să privim pentru discuția aceasta?

LAGĂRELE DE CONCENTRARE NU ATING SCOPUL RELIGIEI

Scopul religiei este întotdeauna de a închide gurile martorilor lui Dumnezeu. Ea a căutat din totdeauna să reducă la tăcere mărturia Împărăției. Și pentru a-și atinge scopul ea a făcut tot timpul alianțe cu puterile politice ale acestei lumi. Remarcabilă în cariera sa de „murdărire a fustelor sale cu sângele sufletelor sărmanilor nevinovați” a fost omorârea incorectă a lui Cristos Isus, „martorul credincios și adevărat”. (Ier. 2:34; Apoc. 3:14). Acest lucru ea l-a plănuțit prin intermediul uneltelor politice romane. Ea nu s-a schimbat. Devoratoare, asemănătoare leopardului, religia este încă pătată și stropită cu sângele creștinilor. (Ier. 13:23; Apoc. 17:6). În timpul acestui secol douăzeci, veninul religiei împotriva martorilor lui Iehova și-a găsit cea mai liberă ieșire în cel mai recent al treilea Reich german. Instrumentul politic a fost catolicul, niciodată excomunicat, Adolf Hitler. Puterea religioasă care a mânuțit această ultimă „sabie a Bisericii” a fost Ierarhia romano-catolică.

Corul catolic de negări poate fi anulat doar printr-un singur fapt istoric. În timpul tinereții lui Hitler un preot catolic din Berlin a spus: „Există acum o singură țară pe pământ în care așa-numiții „Studenti serioși ai Bibliei” [martorii lui Iehova] sunt interziși. Aceasta este Germania! Dizolvarea sectei care, în acea vreme, își gășise un puternic punct de sprijin în Germania, nu a reușit să fie adusă la îndeplinire sub Bruning [cancelarul înainte de Hitler], deși biserica catolică din vremea lui Bruning a vrut să obțină acest lucru... Când Adolf Hitler venise la putere și episcopia germană a abrogat cererea lor, Hitler a spus: „Acești așa-numiți „Studenti sinceri ai Bibliei” cauzează probleme; ei deranjează viața armonioasă printre germani; eu îi consider șarlatani; nu tolerez ca germanii catolici să fie murdăriți într-un asemenea hal de acest „Judecător” american Rutherford; dizolv „Studentii Sinceri ai Bibliei” în Germania; proprietatea lor o dedic bunăstării poporului; voi confisca toată literatura lor. Bravo!” – *Germany Way*, 29 Mai 1938.

Cu o eficiență mortală, religia papală și „sabia ei cruciată” și concordatul au colaborat. Conspiratorii au înmuiat solul Europei cu sângele a milioane de oameni. Hoardele de naziști au întreprins o cruciadă spre est chiar până la malurile Volgăi, și au înaintat spre vest spre Canalul Mânecii. Din părțile înghețate din nord ale Scandinaviei până la nisipurile arzătoare ale Africii, legiunile care înaintau cu pași de găscă, au tropăit în triumf, ajutați întotdeauna de o coloană a cincea religioasă eficientă. Dat fiind faptul că anii din 1933 până la mijlocul celui de-al Doilea Război Mondial s-au scurs, invincibilitatea mult laudată a nazismului nu a suferit nici un eșec. Cuvintele pompoase ale nazistului fuehrer : - Dizolv pe „Studentii Sinceri ai Bibliei” în Germania - s-au întors la el goale. A fost mai ușor să le spună decât să le aducă la îndeplinire. Martorii lui Iehova din Germania nu s-au „dizolvat”.

Cum s-a simțit de umilit Haman, așa s-a simțit și Hitler. Aduceți-vă aminte că Haman a fost acel amalecit blestemat care a fost promovat, din punct de vedere politic, deasupra tuturor prinților Persiei. El era alături de însuși împăratul. Printr-un ordin guvernamental supușii imperiului se

închinox și se plecau înaintea lui. Dar martorul lui Iehova Mardoheu a refuzat să se închine lui Haman. Drept rezultat, el și toți iudeii, martorii lui Iehova din acea vreme, au fost declarați răzvrățiți și a ieșit decretul ca ei să fie omorâți. Dar și decretul lui Haman s-a întors la el gol, neîmplinit; și contemplându-și promovările și victoriile el s-a plâns odată: „Dar toate acestea nu - mi folosesc la nimic, atâta timp cât îl văd pe iudeul Mardoheu stând la poarta împăratului”. La scurt timp după aceea, Haman și partidul său politic au fost distruși, în timp ce martorii lui Iehova din acea vreme au rămas victorioși pe câmpul de luptă, ca să cânte laudele lui Dumnezeu. – Estera 3:1-13; 5:13; 7:10; 9:5, 17-22.

În Germania forțele vaticano-naziste au luptat cu înverșunare să-i lichideze pe martorii lui Iehova. Ele s-au întors în trecut cu vreo cinci secole pentru a învia din Evul Mediu întunecat arma lor favorită - Inchiziția. De data aceasta ea a izbucnit în plină floare sub forma lagărelor de concentrare naziste. Dar arma a ruinat religia; nu a prosperat. Ea nu a închis gura martorilor lui Iehova; ei au continuat să vestească Împărăția. Ea nu a redus la tăcere proclamările Împărăției; ele s-au răspândit în țară. Ea nu a destrămat integritatea servilor lui Iehova; ei au luptat în continuare cu credincioșie. Scopul religiei, care este scopul lui Satan, a fost zădărnicit, anulat de integritatea de nezdruncinat a martorilor Împărăției. Dar cum să-i înfrângă lagărele de concentrare? Oare nu a prezis Atotputernicul Dumnezeu, „Nici o armă care este întoarsă împotriva ta nu va prospera?” – Isa. 54:17; Ier. 1:19.

Ridicarea vălului de pe fortăreața lui Hitler, Europa, dă la iveală mulți „Iovi” moderni. Iov din mileniiile trecute a răspuns provocării Diavolului „spre onoarea lui Iehova; mii de răspunsuri similare se înalță acum cu un volum tot mai mare din toate colțurile Europei. (Iov 1:8-12; 2:1-10). Analizați cu sobrietate testele de căutare(menținere) a integrității îndurate de martorii lui Iehova în lagărele de concentrare naziste, remarcați vitejia cu care s-au împlinit toate, și vedeți dacă nu sunteți de acord cu faptul că religioniștii fasciști au eșuat cu totul să îi destrame. Observați cum atitudinea lor se potrivește cu cea a lui Iov: „Până voi muri nu voi îndepărta integritatea de la mine”. – Iov 27:5.

La scurt timp după ce catolicul Hitler a venit la putere, lucrarea martorilor lui Iehova a fost interzisă. Neînfricați de decretele legale, martorii au dat răspunsul apostolic: „Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni”. (Fapte 5:29; *ASV*). Răspunsul Diavolului față de aceasta a fost lagărul de concentrare. Martorii lui Iehova au fost trași în aceste gropi de tortură de (cu) miile de oameni. Ei erau ținuți izolați în barăci speciale. Ei erau opriți să vorbească cu ceilalți colegi, și orice prizonier care vorbea Studenților în Biblie primea douăzeci și cinci de lovituri cu biciul și era închis singur. Cât de mult s-au temut călăii de răspândirea mărturiei Împărăției! Studenții Bibliei primeau cele mai grele însărcinări și erau făcuți să lucreze cele mai multe ore; erau abuzați cu josnicie; erau biciuiți cu cruzime și trecuți prin exerciții punitive riguroase; persecutorii lor s-au coborât la nivelul sub-bestial făcându-i chiar să-și consume propriile excremente câteodată. Din moment ce această lume din motive egoiste a ales să vadă și să denunțe tratamentul josnic dat în lagărele de concentrare naziste, nu va fi necesară o relatare detaliată aici a acestor lucruri repugnante(respingătoare). Aduceți-vă aminte doar că atrocitățile recent publicate au dat o lovitură martorilor lui Iehova din Germania mai mult de zece ani.

Din ziua V-E a fost infiltrat următorul raport printre cei douăzeci și opt de Studenți în Biblie în lagărul de concentrare Belsen datat din 19 Mai 1945: „Din 31 de frați și 52 de surori, doar 3 frați și 25 de surori mai sunt încă în viață (în doar două luni). Avem o recunoștință deplină și laudă față de Tatăl nostru ceresc pentru toată mila și bunătatea cu care, în acest lagăr îngrozitor, ne-a condus și ne-a hrănit atât de minunat până în ziua de azi. Din moment ce comandantul britanic a

preluat lagărul, este un timp de bucurie și recuperare pentru noi după 8 sau 10 ani de cel mai dificil, cel mai brutal și mai crud tratament din mâinile Gestapoului și al S.S. Aici în Bergen-Belsen următoarele naționalități sunt reprezentate de martori ai lui Iehova: ruși, polonezi, unguri, austrieci, olandezi, germani și slovaci”.

În Aprilie 1945 un grup de jurnaliști din țările neutre a vizitat lagărul de concentrare Buchenwald. Relatările lor, publicate la scară largă în presa publică din țările europene și transmise la B.B.C. și Serviciile Americane ale programelor Europene, au fost cele mai îngrozitoare când se refereau la martorii lui Iehova. Referitor la ei cunoscutul jurnalist suedez și moderator la B.B.C., Bjorn Hallstrom, vorbind la serviciul European al B.B. C. în ziua de duminică 6 Mai 1945, a spus:

„Printre prizonierii care fuseseră închiși în Buchenwald de când există lagărul - adică opt ani întregi - sunt aproximativ 300 de oameni care fuseseră aduși acolo din cauza credinței lor creștine. Cei mai mulți dintre prizonierii creștini sunt Studenți în Biblie. Cea mai grea muncă a fost impusă acestor prizonieri creștini. Ei trebuiau să lucreze în mină cea mai mare parte a timpului și de acolo erau obligați să tragă la scară vagoane încărcate dublu, tot timpul fiind loviți cu ciomege de către membrii S.S., sub a căror supraveghere strictă erau păziți.

„La fiecare trei luni prizonierii creștini primeau un formular pe care să-l semneze. Era o declarație că prizonierul în cauză va renunța la „doctrina lui falsă”. A semna aceasta însemna libertate imediată. Dar nu s-a întâmplat niciodată ca acești creștini să semneze o astfel de declarație. Pentru Hitler ar fi fost important să obțină semnăturile creștinilor. În fiecare zi unii din prizonieri erau scoși afară și bătuți cu tot felul de instrumente pentru a-i obliga să semneze.

„Astăzi naștii susțin că foametea din lagăr a fost provocată de dificultățile de transport și lipsa de aprovizionare, dar înainte de izbucnirea războiului, când nu a existat nici o lipsă de alimente, naștii începuseră o înfometare sistematică a prizonierilor creștini. Cei mai mulți dintre ei arată ca schelete acum. Dar un Student în Biblie mi-a spus: În 1939 deja eram umbre. Când am plecat spre mină am mâncat frunzele de pe copaci și arbuști”.

Acest jurnalist a fost ulterior intervievat la sediul Filialei Societății din Londra. El a dezvoltat subiectul asupra celor de acolo. Studenții în Biblie nu aveau aceleași drepturi ca și ceilalți prizonieri, cum ar fi scrierea de scrisori sau cumpărarea de hrană suplimentară. Din acest al doilea motiv ei mâncau frunzele arbuștilor și copacilor. Cel mai tânăr martor la Buchenwald avea 17 ani; cel mai bătrân 70 de ani. Martorii au refuzat să facă salut nazist și să producă armament, muniție sau orice alte materiale folosite pentru ucidere. Neutralitatea strictă, chiar sub amenințarea de a fi împușcați, a fost cuvântul lor de ordine. Cei mai mulți dintre prizonierii care au lucrat la fabricile de armament au fost uciși în bombardamente. S-a descoperit că împreună cu Studenții în Biblie din Buchenwald au fost doi sau mai mulți oameni care fuseseră membri ai gărzii S.S. din lagăr, dar care renunțaseră la jurământul nazist și și-au declarat credința în Iehova. Ei au fost încarcerați imediat cu martorii.

Și aici este un fapt interesant pe care acest jurnalist notoriu l-a dezvăluit în interviu: Dintre prizonierii creștini, 450 erau Martori ai lui Iehova și 50 reprezentând alte secte ca adventiștii, Armata de Salvare, etc. Cu referire la propaganda Ierarhiei despre presupusa ei opoziție față de Hitler și suferințele ei din mâinile lui, nu pare ciudat că acest cult de milioane de oameni nu a fost reprezentat în acel lagăr? Totuși unul din cele mai mici grupuri considerat în general „religios” a fost cel care a fost reprezentat atât de copleșitor în lagărele de concentrare ale Germaniei! Europa știe acum adevărul despre colaborarea vaticano-nazistă; America încă înghite cu naivitate propaganda Ierarhiei furnizată de o presă servilă, lingușitoare.

După ce a auzit de tratamentul nazist dat martorilor lui Iehova, un slujitor protestant a spus în 1938, când încă se mai întindeau șapte ani de persecuție întunecată: „Acești martori necunoscuți ai lui Iehova ca martiri creștini își mențin opoziția de neclintit împotriva constrângerii conștiinței și a idolatriei păgâne, chiar și după acești cinci ani de teroare în Germania. Faptul că aproximativ 6 000 din acești creștini rezistă cu curaj terorii din lagărele de concentrare naziste, este cunoscut de oricine care luptă pentru libertate în chestiunile credinței și conștiinței. Ei suferă și sângerează fiindcă, în calitate de martori ai lui Iehova, refuză să se închine lui Hitler. Acești creștini speciali sunt socotiți vrednici să sufere pentru numele Lui și au dovedit că știu într-adevăr să-și păstreze titlul lor înalt: „martorii lui Iehova”. Cel care permite ca aceste documente [ale persecuției] să vorbească despre el în toată sinceritatea va vedea pe Studenții Sinceri ai Bibliei vorbiți de rău într-o nouă lumină. El nu-i va judeca rapid din nou după propria lui neprihănire, ci va dori ca propria lui biserică să poată avea o scânteie a credinței lor simple ca biruitori”.

„CREDINCIOȘI PÂNĂ LA MOARTE”

Unele din afirmațiile de mai sus, și multe altele la îndemână, arată că dictatorul catolic și inchiuzitorul modern a dorit foarte mult semnăturile martorilor lui Iehova pe declarațiile prin care ei renunțau la credința lor în Iehova și la adevărurile Bibliei. Ierarhia, în toate inchiuzițiile ei, a utilizat aceste practici de stoarcere cu sila de mărturisiri și renunțări din partea „ereticilor” în gropile de tortură. Aceste afirmații par să indice că aceste renunțări au fost singurul mod de a scăpa de lagărele de concentrare pentru martorii lui Iehova. Dar a existat și o altă formă de eliberare. Citiți-o din partea a trei oameni care au găsit-o.

Din partea unui martor de optsprezece ani (Septembrie 1942)

„Dragi părinți și frați,

„Când veți primi scrisoarea aceasta eu voi fi părăsit lumea aceasta. Sunt foarte liniștit. Măine dimineață exact la ora cinci și cinci minute viața mea se va termina. Nu vă întristați. Eu mor ca un criminal, chiar dacă eu fac doar ceea ce este drept, adică îl ascult pe Iehova. „Cine se smerește va fi înălțat”.

„Sâmbătă am venit din Berlin. Acolo preotul catolic mi-a făcut o altă vizită. El a menționat printre alte lucruri că ne vom vedea unul pe altul din nou în slava cerească cu Dumnezeu. Eu am răspuns: O, nu! Prin intermediul convingerii ei speră încă să mă convertească, dar eu am luat o decizie definitivă. Dragă mamă, știu că îți va fi deosebit de greu. Fii tare și rămâi credincioasă Domnului. Știm că ne vom vedea din nou în pacea și bucuria veșnică.

„Dragi părinți, trebuie să închei acum și să vă spun la revedere, și să vă mulțumesc pentru toată bunătatea voastră față de mine. Domnul să vă dea multă pace. Domnul să fie lăudat pentru veșnicie. Amin!”

O altă scrisoare de adio din partea unui tânăr:

„Dragii mei,

Este ora 9 acum a zilei încercării mele, dar trebuie să aștept până la ora 11:30. Scriu aceste rânduri dintr-o celulă singuratică a unui tribunal militar de stat. Am o așa pace încât e de necrezut; dar totodată am predat totul în mâna Domnului, și astfel pot să aștept cu calm această oră și lanțurile constante. Ei v-au spus că nu voi fi înlănțuit. Minciuni! Zi și noapte; numai să te îmbraci și dezbraci și pentru curățenia celulei poți fi descătușat, și tot astfel trebuie să faci și cu cătușele deoarece timpul alocat este mult prea scurt. Dar să lăsăm asta. Peste patru săptămâni va veni ratificarea verdictului, și atunci plecarea la Brandenburg, unde hotărârea de moarte va fi adusă la

îndeplinire în circa două săptămâni. [La Brandenburg martorii nu erau împușcați sau spânzurați, ci decapitați]. În timpul acestor două săptămâni, după cum am auzit, unul este legat și de picioare.

„12:35. Totul se termină acum. Având în vedere faptul că mi-am menținut obiecția, sentința de moarte a fost pronunțată. Am ascultat, și după ce rostisem cuvintele „Fii credincios până la moarte” și alte câteva cuvinte ale Domnului, totul s-a terminat. Dar nu mai contează acum. Am o așa pace, o așa liniște, că nici nu vă puteți imagina. Când după câteva ore mă voi întoarce în singurătatea lanțurilor, voi putea doar să-I mulțumesc din nou și din nou și să-L implor pe Domnul: „Ia-mă cât mai repede în slava Ta și dă tuturor celor ce Te iubesc din pacea și priceperea Ta. Da, tuturor celor ce cheamă numele Tău. Vină Împărăția Ta spre cinstea Ta și pentru reîntâlnirea noastră veșnică.

„Dragii mei, îndepliniți-mi dorința aceasta; fiți credincioși și tari, ca să ne vedem unii pe alții în curând pentru totdeauna. Căci vedeți acum! Este încă în puterea mea să mă întorc, căci există un al doilea și ultim strigăt care trebuie să vină. Dar o scânteie nu poate aprinde acest gând spre viață, căci Domnul a făcut într-adevăr lucruri mari pentru mine. Ca răspuns la rugăciunea mea am fost capabil să experimentez harul Lui până în adâncimi. Această pace, această bucurie care a venit peste mine chiar în sala de judecată, pe care lumea nu le poate înțelege niciodată, m-au inundat și m-au copleșit când am intrat din nou în celula mea; căci acolo este scrisoarea voastră, din care curge atâta încredere, pricepere și grijă pentru bunăstarea mea. Nu plângeți. Doar gândiți-vă, pentru că eu am fost acela care mă temeam cândva, care se îngrijora de viața lui pământească, care a vărsat odată lacrimi. Chiar eu am fost acela, care, în urmă cu câteva ore, am fost condamnat la moarte. Încheieturile mele dureroase sunt martore, căci a scrie legat cu lanțuri și a ține în același timp hârtia nu este ușor. Lupta s-a terminat acum, și Diavolul va încerca o altă metodă; dar nici aceea nu va avea succes, nici chiar dacă aș fi zi și noapte în lanțuri.

„Dar nu mă voi lăuda aici cu suferințele mele; departe de mine gândul acesta, căci dacă nu ar fi mâna lui Dumnezeu peste noi, am cădea în disperare. Ci doar vreau să vă spun, și tuturor celor ce-L cheamă pe Domnul, că Domnul dă pace, putere și bucurie și atunci ne încredem din toată inima în El. Toate acestea eu am avut privilegiul să le experimentez. Regret doar faptul că nu pot să fiu liber și să stau cu voi toți puțin, ca să vi le spun mai accentuat. Dar ceea ce scriu aici cu încheieturile jupuite peste care sunt strânse lanțurile, într-o casă de o inumanitate abjectă, trebuie să înlocuiască aceasta. **CU TOATE ACESTE, ACESTE RÂNDURI AR TREBUI SĂ-I DETERMINE PE CEI CE-ȘI TRĂIESC VIEȚILE ÎNTR-O STARE DE SOMN INDIFERENT SĂ SE TREZEASCĂ ȘI SĂ SE MIȘTE VIOL.**

„Curând veți primi vestea că viața mea s-a stins. Fie ca aceste rânduri, deși regret că sunt atât de stângaci exprimate în comparație cu sentimentele mele, să rămână întotdeauna cu voi ca o amintire ca niciodată să nu vă întristați sau să disperați, cu ochii voștri îndreptați cu bucurie la Răscumpărătorul nostru și Împărăția Lui. Acesta este totul ce vă pot dărui, și tuturor fraților mei iubiți astăzi, ultima Duminică înainte de executarea (decapitarea) mea, zi în care sunt descătușat (liber).

Al vostru

La final, un citat parțial dintr-o scrisoare de la un soț către soția sa:

„Dragă Hildegard,

Când mă pun în patul meu singur în celula mea, imagini din trecut și din viitor plutesc înaintea minții mele. Trebuie să rezist până va veni ceasul meu. Nu voi privi înapoi, astfel încât să nu văd nimic din ceea ce m-ar putea trage de la hotărârea mea. „Nici un om care și-a pus mâna pe

plug, și care se uită înapoi, nu este potrivit pentru împărăția lui Dumnezeu”, a spus Domnul. La fel și tu, draga mea Hilde, nu privi înapoi, ci gândește-te la nevasta lui Lot.

„Draga mea Hildegard, până în clipa aceasta nu a trebuit să regret niciodată că m-am căsătorit cu tine. Am petrecut multe ore fericite împreună. Dumnezeu a permis ca noi să fim uniți; așadar, să nu murmurăm și să nu ne plângem că vom fi despărțiți în trup pentru puțin timp.

„Știi tu oare, Hildegard, ce face pe om să rămână în picioare sau să cadă? Este spiritul, gândurile. Ca focul, el poate lumina trupul obosit. Când spiritul suferă, și trupul suferă; când spiritul se bucură, și trupul pare că este părtaș la această bucurie. Știi că a-L avea pe Iehova valorează mai mult decât toate comorile lumii? Căci acela care L-a găsit, a găsit viața; și toți cei ce-L urăsc iubesc moartea. Da, El poate pretinde viața, pentru că și aceasta îi aparține Lui, chiar și viața celor care nu cred în El. Cu toate acestea, viața mea va fi consacrată Lui chiar și după moarte, pentru că după terminarea legământului prin jertfă va urma învierea. Voi lupta pentru onoarea lui Iehova și pentru slava numelui Său. Și simt focul arzând în mine, ca să mă mistuiască. Dragostea - intensitatea ei este ca un foc arzător, o flacără a lui Iah. Mă voi lupta pentru El cu curajul și îndrăzneala unui leu care răcnește. Da, voi cădea ca un stejar în timpul furtunii. Câteodată experimentez o fericire copleșitoare, o bucurie imensă în inima mea, știind că izbăvirea mea este aproape. Trebuie să încetăm să ne agățăm de viață, pentru că doar atunci pacea interioară ne poate umple pe deplin. A sosit ceasul când Cel Atotputernic își cheamă oamenii la Sine, și CE POATE FI MAI GLORIOS DECÂT SĂ TRĂIEȘTI ȘI SĂ MORI PENTRU NUMELE LUI?

SĂ NU ÎȚI PERMIȚI SĂ FII LEGĂNATĂ CA SĂ ADORMI PRIN ÎNGRIJORĂRILE ACESTEI VIETI. Aruncă toate îngrijorările tale asupra Lui. Și să nu fii cuprinsă de întristare. Bucuria să fie puterea ta, și belșugul de pace să fie înlăuntrul tău. El te va ajuta să treci totul - El, prietenul văduvelor și al orfanilor. Draga mea Hilde și dragii mei copii, am primit amândouă scrisorile voastre. Fotografiile anexate sunt foarte drăguțe. Cu toate acestea, Ingried pare așa de mică.

Marțea trecută am fost la doctor. El m-a întrebat dacă vreau să-mi mențin decizia. Am spus „Da”. Măine, vineri, va veni cazul meu. De aceea voi trimite această scrisoare doar poimăine, astfel încât să vă pot spune verdictul. Va fi așa cum mă aștept. Privesc în viitor calm și liniștit. Cred că am o luptă în urma mea. Doar pentru tine și copii mă îngrijorez câteodată.

„21 august, Vineri. Draga mea Hilde, astăzi am fost condamnat la moarte. Te implor să rămâi statornică, și să crezi că ne vom întâlni din nou. Voi fi bucuros când se va termina totul. Nu te îngrijora de cel mic; va fi bine cu el, chiar dacă nu a putut înțelege totul. Cât mi-e dor de Biblia mea! Trebuie să scotocesc prin memorie - Cât sunt de strămtorat [uneori] până se va termina totul.

„Draga mea Hilde, scurtă a fost fericirea noastră; Cel Atotputernic a permis-o. Nu vrem să cârtim și să ne plângem, ci să ne gândim că nu ne-am dat viețile noastre unul altuia. Trebuie să fim recunoscători că am avut o scurtă perioadă de viață, în timp ce formele mai mici de viață nici nu sunt conștiente că o au. Sunt puțin neatent, după cum poți vedea din scrisul meu. Dragă Hilde, te îmbrățișez pe tine și pe dragii mei copii, și mă consider fericit să te am și vreau să te am pentru totdeauna. Nici chiar moartea nu va putea să taie această legătură care ne unește. Închei acum și mă gândesc la voi toți în spirit. Salutări sincere tuturor, părinților mei, și părinților tăi; și dragostea mea să vă îmbrățișeze și să vă cuprindă pe tine și copii în vecii vecilor.

Mă gândesc tot timpul la voi.

Papa”.

Dincolo de cuvinte sunt aceste scrisori. Ele respiră într-un mod sincer puterea și curajul născut doar din Spiritul Sfânt al lui Iehova. Dar ele sunt doar trei scrisori. Înmulțiți-le de câteva

sute de ori, dacă puteți înțelege acest lucru, și veți începe să aveți o părere despre ceea ce s-a întâmplat în lagărele de concentrare germane. În interviurile cu jurnalistul suedez menționate anterior s-a estimat că 1 500 de păzitori ai integrității și-au pecetluit mărturia cu sângele lor. „Ferice de voi, când oamenii vă vor batjocori, și vă vor persecuta, și vor spune tot felul de rele împotriva voastră în mod fals, din pricina Mea”; „preaiubiților, să nu gândiți ca ceva ciudat cu privire la încercarea de foc care a venit să vă încerce;...bucurați-vă, întrucât sunteți părtași la suferințele lui Cristos”; „în lume veți avea neazuri; dar îndrăzniți; Eu am biruit lumea”; „în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori”; „cine va răbda până la sfârșit, acela va fi salvat”; „fii credincios până la moarte”; „decapitați pentru mărturia lui Isus”; toate aceste cuvinte inspirate și multe altele umplu golul a nouăsprezece secole pentru a se potrivi perfect cu viețile neegoiste trăite de acești păzitori ai integrității din prezent. Iar în ceea ce privește pe servii lui Dumnezeu în timp ce sunt loviți de șuvoiul turbulent de încercări și neazuri, cât de puternic și sigur curge râul susținător al „păcii lui Dumnezeu care întrece orice pricepere!”.

„NICI PARTE BĂRBĂTEASCĂ, NICI PARTE FEMEIASCĂ”.

Dar să mergem repede la această dramă a integrității. „Nu există nici parte bărbătească, nici parte femeiască; căci toți sunteți una în Cristos Isus” (Gal. 3:28). Acest lucru a fost adevărat în Germania și țările ocupate, din punct de vedere al persecuției. Atât „bărbații cât și femeile” au ieșit „mai mult decât biruitori”, și au lăsat religia învinsă pe câmpul de luptă. Avem două scrisori la îndemână de la surori scrise în momentul încarcerării lor într-un lagăr de concentrare nazist. Ele au fost încercate și testate, și au învins. Lucrul lor a fost de „cea mai grea trudă: încărcarea nisipului cu lopata, transportarea pietrelor, pământului, lucrări de excavație, etc., tratament sever; hrană departe de a fi suficientă: coji de cartofi, buruieni, buchete de flori, chiar și așchii de lemn și orice găseam în drumul nostru mâncam pentru a amărî sentimentul oribil de foame. Am devenit atât de subțiri ca niște schelete. De două ori această dietă de înfometare a durat câteva luni !Deseori credeam că ne-a venit sfârșitul”.

Dar atenție la victoriile lor Teocratice! După ce li s-a tăiat comunicarea cu organizația lui Dumnezeu, „mama” lor, timp de șase ani, ele strigă: „Puteți să vă imaginați bucuria noastră copleșitoare când după aproape șase ani am intrat în contact din nou cu „mama”? În sfârșit articolele *Turnului de Veghere* își găseau drumul printre ei!. Ei ardeau cu putere și zel reînnoit să lupte în continuare: „Am devorat capitolul 11 din Daniel”. Cât de clară a fost viziunea noastră! Acum suntem înarmați. Ardem de dorința să avem o partășie activă în legătură cu „veștile din est și din nord! O, preaiubiților! TIMP DE ANI DE ZILE TOTUL A FOST ÎNMAGAZINAT ÎN NOI ȘI TÂNJEȘTE SĂ-ȘI GĂSEASCĂ EXPRESIE”. Această dorință arzătoare după mai bine de șase ani al celui mai îngrozitor lagăr de concentrare a putut s-o măsoare! Cât de total a fost eșecul religiei!

Printr-un miracol al Domnului ei au fost capabili să țină o adunare de trei zile în Decembrie 1942 prin participarea a 300 sau 400 de colegi de lagăr. Limbajul codificat al scrisorii lor a indicat că 36 de persoane au fost botezate. Apoi ei au celebrat sărbătoarea Memorialului. Au fost strecurate (prin contrabandă) embleme, și „li s-a spus la fiecare să fie în spălătorie la ora 11 p.m. Adunarea a început la 10:30. Unele din surori au trezit pe altele și unele au asigurat o ordine corespunzătoare, astfel încât totul să se petreacă fără zgomot și fără deranj. Exact la ora 11 p.m. ne-am adunat în număr de 105. Am stat împreună într-un cerc în mijlocul unui taburet cu o pânză albă pe care erau embleme. O lumânare lumina camera, deoarece lumina electrică ne-ar fi trădat.

Ne simțeam ca creștinii primitivi în catacombe. A fost o sărbătoare solemnă. Ne-am exprimat din nou jurămintele noastre fierbinți pentru a ne folosi toată puterea pentru apărarea numelui Său sfânt”. De asemenea, surorile au putut să înmâneze la cei 120 de frați din lagăr embleme suficiente pentru ei, și 37 din ele au fost date într-o altă parte a lagărului. Surorilor lor în Cristos ei le-au comunicat mulțumirea lor, și au declarat: „Este rugăciunea noastră fierbinte: DOAMNE FĂ-NE LIBERI PENTRU SLUJBA. Așteptăm cu nerăbdare și cu mare zel când Iehova va deschide poporului Său porțile libertății, pentru ca să preluăm din nou lupta și să-L slujim”.

Aproape de încheierea uneia din scrisorile lor aceste surori credincioase afirmă: „Administrarea insulei pare că uneori scapă de sub control. Ei nu se pot încrede în nimeni și au început să ne plaseze în poziții confidențiale. Noi nu ne temem deloc de aceasta, pentru că nu avem nici cea mai mică ambiție în această direcție. Când suntem întrebat ce putem face și chiar ce am dori să facem, răspunsul nostru este: „Vom lucra acolo unde suntem puși”. Indiferența noastră cu privire la așa-numitele „posturi faine” îi irită deseori pe „stăpânii” noștri. Dar noi rămânem calme, pentru că interesele noastre sunt cele ale Împărăției.” Citatele ar putea fi înmulțite nespuse de la aceste surori și de la altele din alte lagăre pentru a aduce vestea acasă că ele, ca de altfel și frații au răbdat bătăi fizice brutale și torturi, dar că prin toate acestea ele (ei) și-au menținut integritatea față de cinstea și justificarea lui Iehova.

Lucrarea Teocrației merge înainte. Da, chiar și în lagărele de concentrare mărturia a înaintat ca un val puternic. Sămânța adevărului a fost semănată și udată; ea a răsărit, a crescut, a înflorit și a adus rod. Într-o zi cei din conducere în Belgia au primit o comunicare de la un lagăr de concentrare cerând Societății să aleagă din numele propuse un frate care să fie serv al societății. După aceea au venit rapoarte lunare din acest lagăr de concentrare, și societatea a fost cunoscută ca Societatea din Lagărul de Concentrare. Timp de două luni ei au avut următorul raport: 29 vestitori, 302 ore, 104 vizite, 2 studii model, 2 botezuri; toate aceste lucruri sub nasul gărzilor naziste!

Dar ascultați veștile miraculoase: Recent unii refugiați din Germania au fost aduși în Suedia prin Crucea Roșie. Unii erau martori. Din partea lor vine un raport emoționant, datat 9 Iunie 1945. În lagărul de concentrare din Neuengamme, lângă Hamburg, a fost lansată în 1943 o ofensivă secretă bine-planificată. A fost scrisă literatură, au fost tipărite pliante de mărturie în diferite limbi, și „trupele de șoc” speciale au reprezentat vârful de lance al mărturiei internaționalei lagărului. Alții s-au mobilizat în luptă făcând apeluri, conducând studii ale cărților, și chiar ținând prelegeri, din care unele au fost date prin interpreți în avantajul rușilor și polonezilor. Odinioară martorii fuseseră izolați într-un singur grup; acum naziștii au încercat să destrame această lucrare organizată prin împrăștierea lor prin toate barăcile. Manevra a eșuat; ea doar a răspândit mărturia. (Fapte 8:1, 4). În acest lagăr un ziar care apărea cu regularitate, *Știri despre Împărăția lui Dumnezeu*, a fost publicat de martorii lui Iehova. Într-un alt lagăr 300 de oameni au acceptat adevărul, din care 227 erau tineri ruși.

VICTORIA TEOCRATICĂ LUMINEAZĂ

Înainte, Teocrația invincibilă! În timp de ce sute și mii își mențineau integritatea în lagărele de concentrare și înfrângeau scopul religiei pe acel front chinuitor, alții din afara lagărelor Inchiziției împingeau înainte lucrarea de mărturie. Câteva licăriri scurte vor arăta valul tot mai mare al oștirilor vizibile ale lui Dumnezeu pe teatrul european al războiului Teocratic.

Înainte, Teocrația, în Olanda! Odată cu intrarea forțelor religios-totalitare în 1940, lucrarea Împărăției a fost interzisă. Dar ea nu s-a „dizolvat”. Pe toată perioada ocupației, începând cu 1940 până la începutul anului 1945, aproape 1.000.000 de articole de literatură au fost tipărite și distribuite. Această activitate zeloasă a adus asupra șefilor vestitorilor Împărăției mânia naziștilor. Erau raiduri în permanență în lagărele de concentrare îngrozitoare. Dar martorii lui Iehova au calculat costul, și au mers înainte fără șovăire. Ei au lansat campanii intensive, războaie fulger, ca să împrumutăm o expresie, lipind autocolante pe stâlpi de telegraf și în orice locuri publice, care au prezentat expuneri succinte, dar izbitoare, ale infractorilor naziști. Ele citau de obicei un text potrivit din Scriptură, și erau întotdeauna semnate „martorii lui Iehova”. Zeci de martori au continuat pionieratul prin vremurile periculoase. Un oficial al poliției de ocupație germană, care probabil preluase sarcina de exterminare a martorilor lui Iehova din Olanda, se plângea în fața altora căci „cu cât erau arestați mai mulți martori ai lui Iehova, cu mai multă îndrăzneală au lucrat”.

Organizația Teocratică a fost reorganizată pentru luptă. Societățile erau reorganizate, împărțite în grupuri mici de studiu și slujire. Pentru a combate activitatea de trădare a „servului rău”, grupul de zece vestitori nu a știut despre ocuparea acelor poziții cheie, ci doar servul lor de studiu. Visătorii și trândavii au fost abandonati, și în locul lor au fost mobilizați luptători tineri și zeloși. În primele treisprezece luni după interdicție 500 de oameni și-au simbolizat consacrarea lor față de Iehova Dumnezeu. Nu numai timpul și energia lor, ci și - au adus și averile lor pentru a sprijini partea lui Dumnezeu. Relatarea acestui fapt amintește de timpul când israeliții dădeau cu mână largă pentru zidirea templului, și cum în zilele apostolilor martorii și-au unit resursele pentru folosința comună. (1Cron. 29:9; Fapte 4:34, 35; Prov. 3:9). Aproape jumătate din cei 800 de vestitori în Olanda la începutul persecuției în 1940 au fost întemnițați; dar ceilalți 400 care au rămas au mărturisit și Domnul a dat o creștere - o creștere că până în 1945 numărul vestitorilor olandezi ai Împărăției a ajuns la 2000.

Înainte, în Belgia! Rapoartele de aici sunt relativ similare. Naziștii au invadat, lucrarea a fost interzisă, și a început conflictul. Martorii au mers din casă în casă cu Biblia; când s-a găsit interes a urmat și literatura Împărăției. „În timpul întregii perioade de ocupație”, spune raportul „am primit „hrană la vreme”. Studiile noastre au fost ținute fără întreruperi. Seva dătătoare de viață a Viței adevărate a ajuns și la noi aproape ca cea a viței naturale; de aceea, în timpul dominației naziste, roadele Împărăției au fost aduse fără întrerupere. Cu toate acestea, cel mai miraculos dintre toate, și arătarea dragostei lui Iehova și păstoririi și hrănirii „oilor” Sale și întinderea unei mese pentru ei în mijlocul dușmanilor lor (Ps. 23:5), a fost raportul din Bruxelles potrivit căruia ei fuseseră vizitați de un frate polonez eliberat recent din Buchenwald care a afișat copii ale Turnului de Veghere produse în lagăr în pofida supravegherii stricte. Servul responsabil în Belgia, care a afirmat că „rătăcind ca un animal care este urmărit din Septembrie 1940”, a relatat creșterea victorioasă a vestitorilor Împărăției după cum urmează: Tocmai înainte de război, 240; în Martie 1945, 686.

Înainte în Franța! În această țară coloana a cincea puternică a Ierarhiei care a provocat căderea ei la momentul invadării, a întins coarda în Octombrie 1939 și a provocat în acel timp interzicerea Societății Turnului de Veghere și a lucrării de mărturie. Invazia din Mai 1940, a despărțit și i-a împrăștiat pe servii lui Iehova. Dar reorganizarea în grupuri mici de 8 până la 12 vestitori a dat posibilitatea ca lucrarea să meargă înainte, la fel ca și în Olanda și Belgia. Cu multe porțițe înguste ei au tipărit și au distribuit literatura Bibliei. Referitor la revista *Turnul de Veghere* raportul spune: „*Turnul de Veghere* nu a putut fi tipărit în mod regulat în timpul acestor ani. Am

făcut copii cu mașina de scris și fiecare companie(grupă) a primit o singură copie și a trebuit să facă copii pentru întâlnirile din cameră. Cititorii izolați au făcut un lanț și au trimis copia unul la altul. În luna noiembrie din ultimul an [1944] am început s-o tipărim din nou”. Nu amintește aceasta de singura modalitate prin care creștinii primari au făcut copii cu mâna ale cărților Scripturilor Grecești și le-au transmis la diferitele adunări?

Persecuția a fost foarte intensă în Franța, în special în Alsacia. Ca și în Germania, au fost cazuri de copii luați de la părinți, și alte încercări extreme. Dar și în această țară religia nu și-a atins scopul. Suferințele pe care „sabia bisericii ei” le-a adus a dovedit integritatea creștinilor puși la încercare; activitatea continuă a propovăduitorilor evangheliei a prosperat glorios. Bucurați-vă de raportul în creștere: „Am început cu 400 de vestitori [în 1940]; astăzi suntem 1100. În 1940 am avut în toată țara 1200 de asociați în studii; astăzi 5000 în 85 de grupe organizate. În diverse orașe avem noi grupe cu 100 până la 200 de asociați, în timp ce în 1940 am avut de la 4 la 6. Grupele cu 30 până la 60 de persoane sunt în număr astăzi de la 200 la 300. În Paris am avut 80 în 1940; astăzi avem 500 în 11 grupe organizate și se întâlnesc în 50 de locuri de întâlnire. Numărul celor botezați a fost de 2000. O lucrare mare s-a făcut fără a fi reportată. Din nou vă spunem: *Bucurați-vă!*

Înainte în Finlanda! Aici nu a fost așa de mult timp din moment ce această țară a apărut din dominația distrugătoare a nazismului. Supuși întotdeauna dorințelor Ierarhiei, „stăpânii” induși în eroare au mers împotriva intereselor Teocratice. Dar priviți acum la victoria minunată pe care Iehova a obținut-o în 29 aprilie 1945. S-au ținut optsprezece întâlniri publice, plasate strategic în toată țara. Cea principală, din Helsinki, a folosit cel mai mare loc de întâlnire în Nord, Stadionul, care a fost construit pentru jocurile olimpice care urmau să fie ținute acolo în 1940, dacă nu ar fi intervenit războiul. De la acest start bun martorii au apelat la singura corporație de transmitere din țară. Ea controlează toate posturile de radio. La cererea ca discursul „Cei blânzi moștenesc pământul” să fie transmis prin sistem, primul răspuns a fost: „Nu există nici o putere umană care poate să miște piatra cea mare care barează calea pentru voi”.

Puterea umană nu a mișcat-o, dar la scurt timp după aceea brațul Domnului a îndepărtat piatra. Compania de transmisiune finlandeză a învățat lecția în cele din urmă. Toate posturile finlandeze au transmis mesajul Împărăției, și au dus acest mesaj pe calea undelor în casele celor blânzi din țară. De asemenea, este demn de menționat că nu s-a perceput nici o taxă pentru difuzare! Cotidienele au făcut publicitate prelegerii publice. Agenții de publicitate teocratici au desfășurat o adevărată campanie; cei care mergeau cu informațiile au fost însoțiți de crainici cu megafoane care au atras atenția tuturor la vestitorii afixați și la invitația lor. Răspunsul a fost magnific. Șase sute de martori din stadion s-au alăturat celor 12 000 de străini binevoitori. În cele optsprezece orașe au participat 16 514 de persoane cu 2 089 martori. Literatura toată distribuită a fost de 30 436 de articole. Patruzeci și-au arătat consacrarea; lista pionierilor a crescut la 40%. Ce bucurie și veselie după ani de asuprire!.

Înainte, Teocrația, pretutindeni! Religia a pierdut lupta! Scopul ei a fost dat peste cap și destrămat în cea mai puternică fortăreață a ei. Loialitatea, credincioșia și integritatea martorilor lui Iehova domină peste ruinele Europei continentale ca un monument de neclintit spre onoarea și justificarea veșnică a numelui lui Iehova. Din această țară întunecată a lagărelor de concentrare răsună răspunsul față de provocarea lui Satan: „*Da, oamenii pot să-și mențină integritatea față de Iehova sub probele satanice!*” Lagărele de concentrare diavolești a inchizitorilor religioși moderni au eșuat. Casele au fost distruse. Acei martori din afara lagărelor au fost vânați ca fiarele sălbatice; cei din interiorul lor au fost biciuiți, înfometăți, torturați, iar trupurile lor lovite și zdrobite. Mulți au fost împușcați; alții au fost decapitați. Totuși rândurile lor se îngroașă ca număr. Chiar și în

lagăre alți colegi sunt scufundați; se țin adunări; se formează grupe; se celebrează sărbători ale Memorialului; sunt scrise reviste ale *Turnului de Veghere*; și ,din păcate pentru religia săracă, unii din agenții ei puși ca gărzi peste prizonieri se întorc de la slăbiciunea lor și vin sub adevărul Teocrației! Cu siguranță că numai orbirea îngâmfării îl împiedică pe Satan să vadă că el însuși este biciuit, în mod complet, decisiv, fără recuperare.

În ceea ce-i privește pe martorii lui Iehova de pretutindeni, ei se bucură foarte mult în Domnul, niciodată în ei înșiși. Ei cunosc Sursa de putere care-i face să fie integrii, Puterea care direcționează și promovează proclamările Împărăției. Sprijiniți de victoriile din trecut, ei privesc la viitor cu un curaj și o nădejde puternică. El va face încă lucruri mai mari pentru poporul Său în justificarea numelui Său, acest Iehova Dumnezeu mare „care-l păzește pe Israel și nici nu dormitează, nici nu doarme”. Protecția Lui este sigură, dat fiind faptul că poporul Său înaintează împotriva religiei. Înfrângeri viitoare ale scopului religiei vor veni așa cum au venit și în trecut: „nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Spiritul Meu, zice Iehova al oștirilor”. – Zah. 4:6, *ASV*.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

Vol. LXVI

15 August 1945

Nr. 16

Cuprins:

IERTAREA DĂTĂTOARE DE VIAȚĂ
ÎN DECURSUL ACESTEI LUMI

- Pag. 347

ÎNDREPTĂȚIRE ÎN LUMEA NOUĂ

- Pag. 358

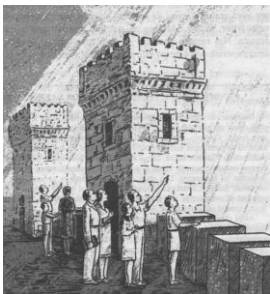
DIN ÎNCHISOARE LA ADMINISTRAREA
HRANEI

- Pag. 363

EXPERINȚE DE PE TEREN

- Pag. 367

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXVI

15 August 1945

Nr. 16

IERTAREA DĂTĂTOARE DE VIAȚĂ ÎN DECURSUL ACESTEI LUMI

„Astfel dar, după cum rezultatul unei singure greșeli este condamnare pentru toată omenirea, tot așa rezultatul unei singure fapte de neprihănire este o achitare dătătoare de viață pentru toată omenirea”. – Rom. 5:18, *Weymouth*.

IEHOVA Dumnezeu a promis o lume nouă, în care toate creaturile care trăiesc vor fi absolut drepte. Oamenii care aleg să creadă promisiunile Lui sunt încurajați mult să privească la acea lume dreaptă care urmează să vină. Noi astăzi nu trebuie să privim atât de departe cum a privit scriitorul sfânt, care a scris spre beneficiul nostru aceste cuvinte: „Noi așteptăm ceruri noi și un pământ nou după promisiunile Lui, în care locuiește dreptatea”. (2Pet. 3:13, *Versiunea Douay*). Cerurile sunt mai înalte decât pământul; și „cerurile noi” vor conduce lumea nouă dreaptă. Creatorul acestora a prevăzut ca acele puteri conducătoare să fie drepte și neprihănite. Aceasta este prima cerință pentru ca dreptatea și neprihănirea perfectă să domine pe acest pământ. Nimeni nu va primi viață veșnică pe acest pământ care nu corespunde măsurii perfecte de dreptate a lui Dumnezeu. Prin intermediul guvernelor umane prezente sau viitoare stabilite de oameni ar fi imposibil ca omenirea să se ridice la un astfel de standard înalt; dar prin „cerurile noi” drepte a lui Iehova va fi posibil acest lucru. Oamenii binevoitori pot să prindă curaj și să-și fixeze speranțele pe „cerurile noi” promise, adică, Împărăția lui Iehova Dumnezeu prin Împăratul Său Isus Cristos.

2. Modalitatea lui Dumnezeu de a construi „cerurile noi” și de a umple acest pământ cu locuitori drepti, toți implicați în a face neprihănirea în perfecțiunea ei, include acțiunea Lui îndurătoare cunoscută ca „îndreptărire”. Acest subiect a fost în discuție în ultimele două numere ale *Turnului de Veghere*, citirea cărora vă va ajuta să înțelegeți mai repede și mai profund subiectul acestui articol. Până acum ne-am ocupat în principal de „îndreptărită vietei” care este acordată „bisericii creștine a lui Dumnezeu”, neprihănire care îi este creditată. Acum ne propunem să aducem acest studiu al îndreptării sau al „achitării dătătoare de viață” la punctul culminant arătând modul cum creaturile umane care nu sunt membri ai bisericii lui Dumnezeu pot câștiga îndreptărită cu Dumnezeu și bunul etern pe care îl reprezintă ea pentru ei.

3. Scriitorul special care ne dă cele mai multe informații asupra acestui subiect este cel cunoscut ca „Pavel, un slujitor a lui Isus Cristos, chemat să fie apostol, despărțit pentru evanghelia lui Dumnezeu”, ca să cităm propriile lui cuvinte la Romani 1:1. În această scrisoare adresată adunării de creștini din Roma el dezvoltă argumentul pentru a demonstra că toată lumea este vinovată înaintea lui Dumnezeu, chiar și religioniștii Evrei ai lumii. (Rom. 3:19). Toate încercările Evreilor sinceri de a dezvolta dreptatea perfectă în ei înșiși și astfel de a se îndreptăți înaintea lui Dumnezeu s-au finalizat cu un eșec și i-au lăsat în starea lor naturală nenorocită și cu nevoia unei jertfe de ispășire eficace pentru starea lor păcătoasă și condamnată înaintea lui Dumnezeu. Încercarea religioniștilor Evrei conducători de a se îndreptăți pe sine înaintea lui Dumnezeu și

astfel de a pretinde favoarea Lui specială a fost ilustrată de Isus Cristos într-o parabolă referitoare la un Fariseu auto-îndreptătit și un vameș sau perceptor evreu disprețuit. La Luca 18:9-14 citim:

4. „Pentru unii care erau încrezători în propria lor integritate, și care disprețuiau pe alții, El a folosit ilustrația aceasta: „Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era Fariseu iar celălalt un perceptor. Fariseul a stătut în picioare și a rostit această rugăciune în sine: „O Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, lacomi, necinstiți, preacurvari, ca perceptorul acesta. Eu postesc două zile pe săptămână; dau zeciuială din tot venitul meu”. Dar perceptorul stătea la distanță și nu îndrăznea nici chiar ochii să și-i ridice spre cer, ci se bătea în piept, și spunea: „O Dumnezeule, ai milă de un păcătos ca mine!” Vă spun, că acesta este cel ce s-a întors acasă cu aprobarea lui Dumnezeu, și nu celălalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit, dar omul care se smerește va fi înălțat”. – *Goodspeed*.

5. De ce a judecat Isus că „acest om s-a coborât acasă îndreptătit mai degrabă decât celălalt?” Pentru că vameșul disprețuit a fost cinstit și a mărturisit că este un păcătos înaintea lui Dumnezeu. Dar Fariseul religios a fost auto-îndreptătit și mândru de păzirea lui parțială a lucrurilor mai neînsemnate ale legii lui Dumnezeu. Prin urmare, el s-a lăudat lui Dumnezeu și a minimalizat faptul că este un păcătos. El era un fățarnic religios. Spre deosebire de perceptor, el nu a simțit nevoia de a accepta neprihănirea prin planul îndurător al lui Dumnezeu prin jertfa Fiului Său. Mai degrabă, Fariseii de acest tip au respins pe „Mielul lui Dumnezeu” și au strigat împotriva Lui ca să fie pironit pe lemn. Și dacă tot vorbim de oameni care au continuat într-un astfel de cadru al inimii și al minții, ar fi neînțelept și nescriptural ca cineva să spună că Dumnezeu va forța în mod arbitrar, prin acțiune unilaterală, îndreptățirea pentru ei ca să-i poată salva. Acești religioniști ca acel Fariseu l-au acuzat pe Isus că este în legătură cu Beelzebub Diavolul, atunci când Isus făcea minuni cu ajutorul Spiritului Sfânt a lui Dumnezeu; și Isus a spus: „De aceea, vă spun, oamenii vor fi iertați pentru orice păcat sau cuvânt insultător, dar cuvântul insultător despre Spirit nu poate fi iertat. Și oricine vorbește împotriva Fiului Omului va fi iertat pentru aceasta, dar oricine vorbește împotriva Spiritului Sfânt nu poate fi iertat, nici în lumea aceasta, nici în lumea care va veni”. – Mat. 12:31, 32, *Goodspeed*.

6. Un om care vorbește în mod insultător despre forța activă sau despre Spiritul Sfânt a lui Dumnezeu nu va fi înclinat să caute îndreptățirea care vine de la Dumnezeu însoțită de iertarea păcatelor. El va numi în mod abuziv neprihănirea nelegiuire, și nelegiuirea neprihănire; binele rău și răul bine; lumina întuneric și întunericul lumină; dulceața amărăciune și amărăciunea dulceață. (Isa. 5:20, 21). Apostolul Pavel a fost un Fariseu religios, dar a fost sinceritatea inimii lui cea care l-a condus să caute și să accepte îndreptățirea de la Dumnezeu prin Cristos. Observați sinceritatea lui când spune: „Dacă vreun om crede că are cu ce să se încreadă în ceea ce privește trupul, eu și mai mult; eu sunt circumcis a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Benjamin, Evreu din Evrei; în ce privește legea, Fariseu; în ce privește zelul, persecutor al bisericii [lui Dumnezeu]; în ce privește neprihănirea care este în lege, fără prihană. Dar lucrurile care erau câștig pentru mine, le-am socotit ca o pierdere din pricina lui Cristos. Da fără îndoială, și socotesc toate lucrurile ca o pierdere în comparație cu minunăția cunoașterii lui Cristos Isus Domnul meu; pentru care am suferit pierderea tuturor lucrurilor, și nu le socotesc decât un gunoi, ca să câștig pe Cristos, și să fiu găsit în El, nu având propria mea neprihănire, care este din lege, ci aceea care este prin credința în Cristos, neprihănirea care este din Dumnezeu prin credință”. – Fil. 3:4-9.

7. Prin urmare, Pavel a fost eminent competent să vorbească și să scrie despre subiectul îndreptățirii, și pentru că a fost făcut un „apostol al Neamurilor”, Neamuri care nu au făcut niciodată eforturi să se îndreptățească prin faptele legii așa cum a încercat odată Pavel să facă.

Pavel nu a pretins niciodată că, înainte de a susține neprihănirea care vine prin Cristos, are o îndreptățire recunoscută sau socotită lui în mod arbitrar de Dumnezeu. Dimpotrivă, Pavel spune că în trecut el se încredea în neprihănirea dată prin faptele legii lui Moise. Apostolul nu vorbește niciunde despre vreo îndreptățire care vine automat asupra tuturor oamenilor, vii și morți, datorită morții lui Cristos, „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. Nici o afirmație a apostolului nu poate fi interpretată Scriptural să însemne o „îndreptățire universală”, în mod automat. Deoarece ceea ce spune el la Romani 5:18 a fost interpretat în acest fel de unii, pare potrivit să examinăm contextul și să vedem cum ajunge Pavel la afirmația din Romani 5:18, și ce concluzie trage el de aici.

8. Faptul că el deschide capitolul 5 din Romani cu cuvântul „*De aceea*” ne atrage atenția asupra a ceea ce spusese anterior, și anume: „Și de aceea ea i-a fost socotită [lui Avraam] ca neprihănire. Dar nu a fost scris [la Geneza 15:6] numai pentru el că i-a fost socotită; ci și pentru noi, cărora ne va fi socotită, dacă credem în Cel ce a înviat pe Isus Domnul nostru din morți; care a fost dat din cauza greșelilor noastre, și a fost înviat datorită îndreptăririi noastre”. (Rom. 4:22-25). Oare susțin aceste cuvinte că vine o îndreptățire automată, atribuită în mod arbitrar asupra oricărei creaturi umane? Nu! Desigur, a fost propria decizie și voie personală a lui Iehova Dumnezeu de a-L da pe Fiul Său ca om să ispășească păcatele oamenilor; dar dreptatea nu presupune ca El să oblige în mod arbitrar și să arunce îndreptățire asupra fiecăruia din omenire datorită jertfei lui Cristos. El din voia Lui neprihănită a asigurat mijlocul pentru îndreptățire, el fiind o milă și o favoare din partea Lui. Apoi tot din voia Lui perfectă poate stabili termenii sau condițiile prin care îndreptățirea vine la cei care beneficiază de ea. Creștinilor care aveau îndreptățire cu Dumnezeu în zilele lui Pavel, el le explică că ea se datora faptului că ei au crezut în Iehova Dumnezeu și au crezut că El l-a înviat pe Fiul Său Isus Cristos din morți pentru a se înfățișa înaintea lui Dumnezeu și pentru a aduce lui Dumnezeu valoarea prețioasă a jertfei Sale umane. De aceea, credința lor sau crezul lor le-a fost socotit sau creditat ca neprihănire. Aceasta înseamnă că Dumnezeu i-a îndreptățit, nu în mod arbitrar sau automat, ci pentru că ei au îndeplinit condițiile neprihănite ale lui Dumnezeu pentru îndreptățire.

DREPTATE ATRIBUITĂ ACUM

9. Apostolul a fost un membru al „bisericii creștine a lui Dumnezeu”, și scria direct altor membri ai bisericii care erau în Roma. Din acest motiv el a folosit expresiile pronominale „noi” și „al nostru” și „nouă”. Făcând acest lucru, el punea o limită sau hotar în jurul lucrurilor pe care le scria, limitându-le la sine și la cei cărora le scria. Întregul lui argument este încorporat în această scrisoare adresată tuturor copiilor lui Dumnezeu care au fost născuți din Spiritul lui Dumnezeu și chemați la „Împărăția cerurilor”. Ținând cont de acest lucru ne ajută să aplicăm corect lucrurile pe care le spune.

10. Observați acum cum Pavel exclude lumea în general de la condiția pe care o descrie când spune: „Deci fiind îndreptățiți prin credință, noi avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos; prin care și avem acces prin credință în acest har în care suntem, și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu”. (Rom. 5:1, 2). Nădejdea pe care Pavel și tovarășii săi îndreptățiți au avut-o despre „slava lui Dumnezeu” ar putea fi înțeleasă doar prin plecarea lor la cer. Acestora Pavel le scrie mai târziu, la capitolul 8, versetele 15-18: „Voi ați primit spiritul adopției, prin care strigăm Ava, Tată. Spiritul mărturisește împreună cu spiritul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu; și dacă suntem copii, atunci suntem și moștenitori, moștenitori ai lui Dumnezeu, și co-

moștenitori cu Cristos; dacă suferim împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El. Căci recunosc că suferințele din prezent nu sunt vrednice să fie comparate cu slava care va fi descoperită față de noi”.

11. Despre aceștia vorbește apostolul că sunt îndreptățiți prin credință acum în timpul acestei „lumi rele” și prin urmare înainte de Armagedon. Din pricina acestei îndreptări sau achitări datoritoare de viață aceștia și-au pus înainte nădejdea cerească a „slavei lui Dumnezeu”. Prin urmare, putem vedea motivul pentru care îndreptățirea lor prin credință a venit la ei având neprihănirea atribuită, recunoscută, socotită, sau creditată lor. Aceasta se datorează faptului că nădejdea lor nu este aceea de a trăi veșnic pe pământ în Lumea Nouă a dreptății. Ei așteaptă să moară în credincioșie, depinzând de Dumnezeu ca să-i ridice din morți ca și creaturi în spirit nemuritoare și care nu putrezesc în „cerurile noi”. Astfel ei nu au nevoie ca îndreptățirea lor acum cu Dumnezeu să-i facă perfecți și neprihăniți în trup. Într-o zi ei trebuie să înceteze pentru totdeauna să existe ca oameni, murind ca o jertfă cu Cristos, în justificarea Numelui lui Dumnezeu. Prin urmare, este necesar doar să le dea un credit al neprihănirii în privința trupului lor. După aceea, ei pot să continue să-L slujească pe Dumnezeu cu ce pot mai bun în trupurile lor umane imperfecte, în credincioșie până la moarte.

12. Acest credit al neprihănirii pus în contul lor este din pricina jertfei perfecte umane a lui Cristos, în care ei cred și care o acceptă în numele lor. Desigur, după actul de îndreptățire a lui Dumnezeu a lor prin credință ei ar putea să păcătuiască în trup datorită imperfecțiunilor lor înnăscute și a trăsăturilor lor rele; totuși ei au creditul neprihănirii cu Dumnezeu și pot să-și mărturisească păcatele lor Lui și pot avea sângele de jertfă a lui Christos, care spală astfel de păcate. Adică, ei pot avea valoarea jertfei umane perfecte a lui Cristos pentru faptele lor imperfecte, pentru erorile și păcatele comise în trup. Acel credit al neprihănirii referitor la trup stă în darea de seamă lui Dumnezeu în numele lor atâta timp cât sunt în trup. (1 Ioan 1:7-1; 2:1, 2). Prin urmare, nu este un trup uman perfect pe care-l dau ei la moarte, așa cum a făcut Isus, pentru că ei nu au nevoie să facă asta, datorită faptului că ei nu au parte în lucrarea de răscumpărare. Doar jertfa perfectă a lui Cristos îndeplinește lucrarea de răscumpărare. (1 Tim. 2:5, 6). Pentru ca ei să-și dovedească credincioșia față de Dumnezeu și să-și mențină integritatea lor față de El până la moarte nu este necesar ca ei să fie făcuți mai întâi perfecți în trup. Așadar, „îndreptățirea vieții lor” sau achitarea datoritoare de viață Dumnezeu o împlinește luând din meritul lui Cristos și atribuindu-l lor ca neprihănire datorită credinței lor. Iată, așadar, administrarea înțeleaptă a lui Iehova Dumnezeu, „îndreptătorul celui care crede în Isus.” – Rom. 3:26.

13. Îndreptățirea prin credință slujește ca un scop foarte necesar pentru „biserica lui Dumnezeu”. Prin aceasta, spune apostolul, cei ce sunt din biserică au acces „în harul în care suntem acum, și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu”. Dacă membrii bisericii, „trupul lui Cristos”, nu ar exercita credință în Cristos, și dacă mai apoi nu s-ar consacra lui Dumnezeu prin El, și dacă nu-ar primi atribuirea neprihănirii pentru a-i îndreptăți sau achita, ei nu ar putea fi acceptați de Dumnezeu pentru a fi jertfiți cu Isus. Ei nu ar putea avea nimic care să dea, văzând că au fost deja sub condamnarea la moarte și deci, nu au avut niciun drept la viață. Perfecțiunea umană ca fii ai lui Dumnezeu vrednici de viața veșnică pe pământ în lumea nouă nu ar fi fost atribuită lor. Legea lui Dumnezeu de jertfă este: „Să fie perfectă ca să fie acceptată; să nu aibă niciun cusur în ea”. (Lev. 22:21). Din acest motiv ei au avut nevoie mai întâi de îndreptățire. Și dacă nu s-ar consacra lui Dumnezeu necondiționat, spunând: „Nu voia Mea, ci a Ta, să se facă”, Dumnezeu nu i-ar îndreptăți în mod arbitrar pentru jertfa cu Cristos. De asemenea, El nu ar fi trebuit să-l dea pe

Marele Său Preot Cristos Isus ca jertfă față de El. Prin urmare, mai întâi, Dumnezeu prin harul Său îi îndreptățește și îi face astfel „acceptați în cei preaiubiți”. – Efes. 1:6.

14. Iehova acționează doar asupra lepădării de sine a credincioșilor pentru a-l urma pe Cristos. După jertfirea posibilităților lor viitoare de viață umană perfectă în lumea nouă, care a adus credincioșilor îndreptățire, Iehova îi naște ca să fie copii Săi spirituali. Această naștere a lor nu este „din sânge, nici din voia trupului, nici din voia omului, ci din Dumnezeu”. Și prin Cuvântul adevărului Său El pune nădejdea slavei cerești înaintea lor, și îi asigură că promisiunile acestei slave se aplică lor, dacă rămân credincioși. După cum este scris pentru ei: „De bună voia Lui ne-a născut cu Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a creaturilor Sale”. (Iac. 1:18). În loc de a fi socotiți ca fii umani ai lui Dumnezeu din pricina îndreptățirii lor prin credință, ei sunt de acum încolo fii spirituali ai lui Dumnezeu. Ca atare, ei sunt moștenitorii Lui și co-moștenitorii Fiului Său ceresc Cristos Isus. Și ei vor moșteni cu Cristos slava cerească adevărată, dacă suferă împreună cu El pentru neprihănire și dacă-și mențin integritatea față de Dumnezeu în fața multor necazuri, în justificarea Numelui lui Iehova. Scriptura le spune: „Adevărat este Cuvântul; căci dacă am murit cu El, vom și trăi cu El; dacă rezistăm cu răbdare, vom și domni cu El.” – 2 Tim. 2:11, 12, *Emphatic Diaglott*.

15. Vedem așadar, că actul lui Dumnezeu de îndreptățire a lor pentru credința lor a fost calea de acces sau introducerea într-o poziție de favoare cu El, și anume, cea de fii ai lui Dumnezeu. Ei nu mai sunt sub condamnarea moștenită de la Adam, și nu mai sunt mai mult înstrăinați și dușmani în mintea lor, prin fapte rele. Ei au acum pace cu Dumnezeu și se bucură în nădejdele glorioase cerești. (Col. 1:20, 21). Cu toate acestea, împlinirea acestor speranțe nu poate fi câștigată ușor, ci cu prețul rezistării împotriva presiunii extreme ale acestei lumi, și a organizației Diavolului. Totuși ei au motiv să se bucure, știind că pricina de a rămâne credincioși lui Dumnezeu în necazul din partea lumii este ca ei să aibă parte în justificarea Numelui lui Iehova și de a se dovedi vrednici de slava Lui cerească. Ei știu că necazurile din partea lumii nu pot distruge niciodată pacea lor cu Dumnezeu, nici condamnările acestei lumi nu pot afecta îndreptățirea lor cu Dumnezeu. Astfel, în loc de a căuta cărarea unei rezistențe mai reduse, ei au motiv să e bucure de cărarea spinoasă pe care trebuie să-L urmeze pe Isus Cristos. Prin urmare, în loc de a se lăuda în nădejdea slavei lui Dumnezeu, ei spun ca apostolul: „Și nu numai atât. Dar ne lăudăm și în necazurile noastre; știind că necazul nostru aduce răbdare, și răbdarea noastră aduce o testare [sau aprobare de la Dumnezeu], și testarea aduce nădejde, și nădejdea noastră nu face de rușine”. – Rom. 5:3-5, *Roth*.

16. În loc de a descuraja din cauza propriilor lor suferințe sau a suferințelor martorilor lui Iehova pe care le au în Japonia, Germania, Italia, și alte țări, membrii rămășiței bisericii lui Dumnezeu au motiv să se bucure pentru că sunt „socotiți vrednici să sufere rușine pentru Numele Lui.” (Fapte 5:41). Dacă a fi de partea lui Iehova în privința marii controversă pentru dominația universului înseamnă să suferi din pricina Numelui Său, atunci ei se bucură că sunt țintele acestor necazuri din partea lumii, lume care este de cealaltă parte a controversă, de partea greșită. Aceste necazuri sunt un o probă pentru integritatea lor față de Atotputernicul Dumnezeu, și presupun răbdare din partea lor fără a face vreun compromis cu opozanții. Dar ei știu că dacă rabdă aceste lucruri fără a lăsa ca devotamentul lor față de Dumnezeu să fie stricat, atunci vor primi aprobarea lui Dumnezeu. Și dacă au aprobarea Lui, atunci acest lucru face ca speranța lor să ardă tot mai puternic. Ei știu faptul că a-ți pune nădejdea în Atotputernicul Dumnezeu și în Împăratul Său Cristos Isus nu va aduce niciodată dezamăgire. Având această nădejde, ei sunt fără rușine sau

frică, ci „sunt gata întotdeauna să dea un răspuns oricărui om care cere socoteală de nădejdea care este în ei, cu blândețe și teamă [de Dumnezeu]”. – 1 Pet. 3:15.

17. Această bucurie în necaz, și răbdare a Lui, tot timpul cu nădejdea în Dumnezeu, denotă că ei Îl iubesc. Mai mult, acest necaz nu este un semn de dizgrație și dezaprobare din partea lui Dumnezeu, ci este o dovadă că El îi iubește. „Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește. Dacă răbdați pedeapsa, Dumnezeu se poartă cu voi ca cu niște fii; căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?” (Evr. 12:6, 7). Din acest punct de vedere, apostolul Pavel își continuă îndemnul, spunând: „Și nădejdea nu ne va dezamăgi. Căci, prin Spiritul Sfânt care ne-a fost dat, dragostea lui Dumnezeu a inundat inimile noastre”. (Rom. 5:5, *Goodspeed*). Spiritul lui Dumnezeu sau forța activă este sfântă, și nu este așadar un spirit de rușine sau teamă de oameni. Este un spirit al „puterii, dragostei, și al unei minți sănătoase”. (2 Tim. 1:7). El inundă inima cu dragoste pentru Dumnezeu, și îi face să aprecieze mai mult dragostea pe care Dumnezeu a revărsat-o asupra lor. Prin urmare, încercările lui Satan de a răci dragostea lor față de Dumnezeu prin necaz și ocară eșuează.

DRAGOSTEA ȘTIE DINAINTE

18. Ca o dovadă a dragostei lui Dumnezeu față de biserica Lui, membrii acesteia sunt chemați să cerceteze anumite fapte neobișnuite. Scriind acestor membri ai „trupului lui Cristos”, apostolul pune faptele înaintea lor, spunând: „Căci când eram noi încă fără ajutor, la vremea hotărâtă, Cristos a murit pentru noi, oameni nelegiuiți. Un om și-ar da cu greu viața pentru o persoană neprihănită, deși poate pentru un om bun s-ar găsi unul destul de curajos să moară. Dar Dumnezeu își dovedește dragostea Lui față de noi prin faptul că Cristos a murit *pentru noi* când eram încă păcătoși”. (Rom. 5:6-8, *Goodpseed*). Expresia „pentru noi” nu poate fi extinsă atât de mult încât să se refere la toată lumea, inclusiv Adam, Cain, Nimrod, și ucigașii păcătoși cărora Isus le-a spus: „Voi sunteți copii aceluia care i-au ucis pe profeți. Umpleți atunci măsura părinților voștri. Șerpi, generație de vipere, cum puteți scăpa de osânda iadului [Gheena; distrugere ca printr-un foc mistuitor]?” – Mat. 23:31-33.

19. Nimeni nu poate spune cu adevărat că Dumnezeu a iubit toți oamenii pentru că erau păcătoși. Înainte ca să moară Fiul lui Dumnezeu, nu exista nici o modalitate pentru niciun om ca să aibă „îndreptățirea vieții” sau să obțină „achitarea dăătoare de viață”. Cu toate acestea, înainte ca să moară Isus Cristos, a existat un șir lung de oameni și femei credincioase, de la Abel până la Ioan Botezătorul, care au exercitat credință în Dumnezeu și așteptau „îndreptățirea vieții”. I-a iubit oare Dumnezeu pe aceștia înainte ca să moară Fiul Său și să pună temelia adevărată pentru iertarea păcatelor? Da, Dumnezeu a iubit acești bărbați și femei ale credinței și devotamentului. El i-a iubit și pe apostolii și ucenicii care L-au urmat pe Isus chiar și înainte ca să aibă loc moartea Lui. Aceia au fost bărbați și femei pe care Dumnezeu i-a știut că se vor folosi de jertfa iubitoare a Fiului Său după ce se va termina la Calvar și meritul ei va fi adus înaintea Lui în cer. Când au beneficiat de ea, ei nu au mai fost păcătoși și nelegiuiți.

20. Dragostea lui Dumnezeu nu este față de cei care se scufundă neputincios în păcat și care se întăresc în el și care rămân sub condamnarea sau mânia Lui. (Ioan 3:18, 36). Cei care vor profita de măsura iubitoare pe care Dumnezeu o ia pentru răscumpărarea lor sunt aceia față de care se arată dragostea Lui. Apostolul Pavel, care odinioară a practicat religia Evreilor și a persecutat biserica lui Dumnezeu, a fost unul din acești păcătoși și oameni nelegiuiți pentru care a murit Cristos Isus ca dovadă a dragostei Tatălui Său. Moartea lui Cristos a fost *pentru* Pavel sau cu efect

față de Pavel, deoarece Pavel a acceptat jertfa de răscumpărare a lui Cristos când ochii priceperii Lui au fost deschiși față de ea. Pavel a scris lui Timotei, spunând despre sine: „Care am fost înainte un hulitor, un persecutor și un batjocoritor; dar am obținut milă, pentru că am lucrat în ignoranță, în necredință. Și harul [favoarea] Domnului nostru s-a înmulțit din belșug cu credința [de partea mea] și dragostea care este în Cristos Isus. Acesta este un cuvânt adevărat, și vrednic de toată acceptarea, și anume că Cristos Isus a venit în lume ca să salveze pe cei păcătoși; din care eu sunt primul. Dar din pricina aceasta am obținut milă, pentru ca în mine, cel dintâi, Isus Cristos să-și arate toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă [pentru cine? Pentru cei iremediabili de păcătoși? Nu; ci] pentru cei ce după aceea vor crede în El spre viață veșnică”. (1 Tim. 1:13-16). În conformitate cu faptele apostolul putea să spună oamenilor care se folosiseră de moartea lui Cristos Isus: „Dumnezeu își arată dragostea Lui față de noi, prin faptul, că pe când NOI eram încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi”. – Rom. 5:8.

21. Vorbind în continuare celor care sunt îndreptățiți ca el, Pavel spune: „Deci, cu atât mai mult, fiind acum îndreptățiți prin sângele Lui, vom fi salvați de mânie prin El. Căci dacă, atunci când eram dușmani, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, fiind împăcați, vom fi salvați prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos, prin care am primit acum ispășirea [împăcarea]”. (Rom. 5:9-11 și citirea marginală). Mânia lui Dumnezeu rămâne peste cei care nu acceptă jertfa de ispășire a Fiului Său Isus Cristos. Dar cei ce prin credință sunt „acum îndreptățiți prin credință” sunt salvați de mânia lui Dumnezeu și această salvare este prin Cristos. În timp ce membrii bisericii lui Dumnezeu erau încă dușmani ai Lui, Iehova Dumnezeu a pus temelia pentru împăcarea lor cu El prin moartea Fiului Său ca o jertfă de ispășire. Isus Cristos, Fiul, fiind înviat la viață în spirit, s-a înălțat la cer în prezența lui Dumnezeu pentru a aduce acolo valoarea jertfei Sale umane în numele tuturor credincioșilor.

22. Pavel și membrii tovarăși ai bisericii, crezând în jertfa lui Isus pentru ei și acceptând-o, au fost împăcați cu Dumnezeu sau aduși într-o relație pașnică cu El ca copii ai Lui. Ei au fost îndreptățiți, dar nu pentru simplul scop de a se bucura de viață pe pământ. De când Christos Isus a intrat dincolo de vâl în prezența nevăzută a lui Dumnezeu ca Înainte-mergător al bisericii Sale, El a deschis pentru biserica Lui calea pentru salvarea vieții cu El în cer. Prin urmare, Pavel și restul bisericii, după ce au fost împăcați cu Dumnezeu prin credința în moartea lui Cristos pe pământ, vor fi salvați la viață cerească, pentru că acolo trăiește Capul și Salvatorul lor, mijlocind pentru ei. (Ioan 3:36; Evr. 6:19, 20; 9:3, 7-12, 24). Și astfel bucuria lor nu este doar în Isus Cristos, ci și în Dumnezeu, pentru că de la El vine ispășirea sau împăcarea prin Cristos Isus.

COMPARAȚIE ȘI CONTRAST

23. Poate că vă puneți întrebarea: „A fost doar o singură jertfă, sau nu? Atunci, cum, ar putea beneficia așa de mulți de o singură jertfă?” Apostolul explică acum acest lucru: „Tocmai după cum printr-un singur om [Adam] a intrat păcatul în lume, și moartea a urmat păcatul, și astfel moartea s-a răspândit asupra tuturor oamenilor, pentru că toți oamenii au păcătuit. Este adevărat că păcatul era în lume înainte ca Legea să fie dată [prin Moise], și oamenii nu sunt acuzați de păcat unde nu există nici o lege. Totuși moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră cum a păcătuit Adam, în fața unei porunci exprese. Astfel Adam a prefigurat pe Cel care trebuia să vină”. – Rom. 5:12-14, *Goodspeed*.

24. Legea lui Dumnezeu dată Evreilor prin Moise după două mii cinci sute de ani după păcătuirea lui Adam a explicat clar ce era păcatul și i-a informat pe Evrei despre păcat. Dar tocmai fiindcă până la vremea lui Moise nu a existat niciun legământ al legii împotriva căruia oamenii să păcătuiască, nu înseamnă că nu ei nu erau păcătoși sau nu păcătuiau. Existau, chiar dacă popoarele non - Evreiești nu au fost niciodată sub legământul legii Mozaice ca să cunoască definițiile păcatului. Acest fapt este arătat în aceea că „plata păcatului este moartea” și ei toți mureau. Ei nu trebuiau să păcătuiască „după asemănarea greșelii lui Adam”, adică, împotriva legii exprese a lui Dumnezeu, pentru a fi păcătoși. Nu; pentru că ei toți au moștenit păcatul de la Adam; și astfel moartea a trecut asupra lor. Avraam a trăit înainte ca legea Mozaică să fie dată, și prin urmare el nu a fost condamnat de ea sau sub blestemul ei împotriva călcătorilor legământului. Și totuși Avraam a avut nevoie de îndreptățirea prin credință pentru a se bucura de prietenia cu Dumnezeu; și apoi după mult timp Avraam a murit, arătând că și el era supus păcatului moștenit. – Iac. 2:23; Gen. 15:6, Rom. 6:23.

25. Adam, prin faptul că era o „înfrățire” a altuia care urma să vină, nu a fost o imagine profetică a altui păcătos care urma să vină. Dar prin faptul că a fost tatăl unei rase întregi de păcătoși, el a prefigurat că, dacă vreunul din urmașii lui va fi eliberat de păcatul moștenit sau achitat, va trebui să vină unul perfect așa cum fusese Adam în Eden și să acționeze ca Răscumpărătorul sau Izbăvitorul lor. „Viață pentru viață”. – Deut. 19:21.

26. Astfel păcatul nu ține cont de persoane printre descendenții lui Adam. Toți, fie Evrei fie Neamuri, fie sub legea lui Moise sau nu, au murit ca păcătoși prin moștenire. Și Dumnezeu nu le era dator cu nici o răscumpărare. Astfel, dacă El îi achita și îi scutea de păcat și de pedeapsa lui, adică, dacă îi îndreptătea la viață, atunci trebuia să fie un dar gratuit din partea Lui prin Acela pe care l-a prefigurat Adam. Tot în acest sens de raționament Pavel continuă să scrie și spune: „Dar cu greșeala, nu este ca și cu darul fără plată. [sau, să cităm o traducere modernă: Dar nu există nici o comparație între darul lui Dumnezeu și greșeală]. Căci dacă, prin greșeala unui singur om [Adam] mulți au murit, cu mult mai mult harul lui Dumnezeu, și darul prin har, care este printr-un singur om, Isus Cristos, s-a dat din belșug multora”. (Rom. 5:15). Cu alte cuvinte, favoarea lui Dumnezeu și darul pe care l-a făcut favoarea Lui prin jertfa Fiului Său, „omul Isus Cristos” au fost mult mai în măsură să compenseze prejudiciul pe care greșeala lui Adam l-a lucrat asupra urmașilor săi. De ce? Pentru că darul plin de har a lui Dumnezeu a fost în măsură să facă mai mult decât doar să anuleze condamnarea la moarte și să-i elibereze de acuzațiile păcatului. El era totodată în măsură să-le aducă perfecțiunea în trup, neprihănirea adevărată. Astfel, el nu a anulat doar datoria, ci anulează și efectele fizice, mentale și morale ale greșelii lui Adam care i-a făcut pe toți oamenii să fie datori lui Dumnezeu.

27. În continuare apostolul arată un contrast, spunând: „Și cu darul nu este ca și cu acela care a păcătuit”. Sau, să cităm din nou o traducere modernă „Nici nu există vreo comparație între darul și efectele păcatului acelui singur om”. (*Goodspeed*) „Căci judecata a fost prin unul singur pentru condamnare, dar darul fără plată este din multe greșeli pentru îndreptățire”. (Rom. 5:16). Expresia „prin unul singur la condamnare” este pusă în contrast cu expresia „din multe greșeli pentru îndreptățire”. Pe de o parte, judecata lui Dumnezeu a venit doar printr-un singur om și printr-un singur act al păcatului, și judecata lui Dumnezeu a adus condamnare. Pe de altă parte, darul fără plată a lui Dumnezeu vine când au fost comise multe greșeli, greșeli comise de mulți mai mulți decât unul singur. Pe lângă aceasta, darul fără plată a lui Dumnezeu este pentru opusul condamnării; el este pentru achitare sau îndreptățire. Astfel, dintr-un punct de vedere pur legal

există o diferență între aceste două modalități de procedură. Toate acestea indică faptul că *mulți* vor fi îndreptățiți prin harul lui Dumnezeu.

28. Ascultați acum la contrastul următor făcut de apostol: „Căci dacă prin greșeala unuia singur moartea a domnit prin unul singur [sau: dacă printr-o singură greșeală moartea a domnit prin unul singur]; cu atât mai mult cei care primesc bogăția harului și a darului neprihănirii vor domni în viață prin unul singur, Isus Cristos.” (Rom. 5:17; *margin*). Comportamentul lui Adam în Eden nu a funcționat pentru îndreptățirea copiilor săi la viață. Dimpotrivă, prin greșeala pe care a comis-o El a adus păcatul asupra urmașilor săi. Astfel, din pricina acestui singur om moartea a domnit asupra tuturor urmașilor săi. Pavel și membrii „bisericii lui Dumnezeu” sunt printre aceia care au fost odată sub domnia morții în calitate de descendenți ai lui Adam. Dar Pavel și toți ceilalți membri ai bisericii lui Dumnezeu sunt aceia care primesc darul neprihănirii prin credința lor, sau îndreptățirea vieții.

29. Ca urmare a acestei mile abundente și îmbelșugate din partea lui Dumnezeu ei câștigă în cele din urmă viață în cer și stau pe tron cu Cristos Isus. Ei domnesc peste aceia care odată, ca și ei, erau sub domnia morții. După cum este scris: „Ei au trăit și au domnit cu Cristos o mie de ani... Aceasta este prima înviere. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de prima înviere; asupra acestora moartea a doua nu are nici o putere, ci ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos, și vor domni cu El o mie de ani”. (Apoc. 20:4-6). Ca un mijloc pentru acest scop, „darul neprihănirii” a fost făcut bisericii printr-un credit, plan sau atribuire, și aceasta printr-un singur „om, Isus Cristos”.

„PENTRU TOȚI OAMENII”

30. Următoarele cuvinte ale apostolului Pavel au fost izolate de unii studenți ai Bibliei din contextul lor și au fost făcute o bază pentru concluzii greșite nesusținute de restul Bibliei. În următorul citat din Romani 5:18 din *Versiunea King James* cuvintele *cursive* arată ce cuvinte au fost introduse de traducători: „De aceea după cum prin greșeala unuia singur *a venit judecata* peste toți oamenii spre condamnare, tot așa prin neprihănirea unuia singur, *a venit darul fără plată* peste toți oamenii spre îndreptățirea vieții.” *Versiunea Douay* a acestui verset este mai literală: „De aceea, după cum prin greșeala unuia singur, pentru toți oamenii la condamnare; tot așa prin dreptatea unuia singur, pentru toți oameni spre îndreptățirea vieții”. Sau, după cum spune versiunea catolică modernă: „De aceea după cum din greșeala unui singur om rezultatul a fost spre condamnarea tuturor oamenilor, tot așa din dreptatea unuia singur rezultatul este spre îndreptățirea vieții tuturor oamenilor”.

31. *Traducerea Americană* spune: „Astfel după cum o singură greșeală a însemnat condamnarea pentru toți oamenii, tot așa un singur act neprihănit înseamnă achitare și viață pentru toți oamenii”. (*Goodspeed*). Întrebăm acum: Pot să susțină cei care folosesc acest text „îndreptățirea universală” Scriptural? Au ei dreptate când spun că trebuie să existe un echilibru ca număr între aceste două expresii „toți oamenii”? și că de aceea îndreptățirea vieții trebuie să vină asupra fiecărui descendent a lui Adam prin acțiunea arbitrară, unilaterală a lui Dumnezeu? Și că toți descendenții lui Adam sunt fără ajutor în această privință și nu pot să reziste presiunii prevederii lui Dumnezeu? Trebuie să recunoaștem cu toții că copii lui Adam nu au contribuit cu nimic la faptul că s-au născut păcătoși, ci au moștenit condamnarea de la Adam din pricina greșelii lui în Eden. Prin urmare, oare înseamnă că îndreptățirea vieții trebuie să vină în mod automat

asupra fiecăruia și asupra tuturor descendenților lui Adam prin actul neprihănit al singurului om, Isus Cristos, prin faptul că El a adus o jertfă perfectă, neprihănită lui Dumnezeu?

32. A răspunde Da la aceste întrebări ar fi neînțelept și nescriptural. Ar însemna să spunem că Cristos Isus devine și trebuie să devină „Tatăl Veșnic” al *tuturor* urmașilor lui Adam, atât al celor păcătoși, cât și a celor dispuși pentru neprihănire. (Isa. 9:6). Este adevărat că la vremea când Adam a greșit urmașii lui erau nenăscuți și nu aveau nimic de spus despre faptul de a deveni copii unui tată imperfect, păcătos sub condamnarea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, cei care obțin îndreptățirea vieții prin „dreptatea” sau „actul neprihănit” a lui Cristos, nu sunt nenăscuți, ci au avut sau au o existență conștientă pe acest pământ. Nu există nici o scriptură care să arate că toți urmașii condamnați ai lui Adam vor deveni de bună voie copiii lui Cristos Isus, acceptând viața prin El, „Tatăl Veșnic”. Isus Cristos nu va face, printr-o îndreptățire fără discernământ a vieții, toate creaturile umane, fie ele vii sau moarte, păcătoase sau înclinate spre neprihănire, copii Săi. Cei care primesc și beneficiază de darul fără plată a lui Dumnezeu de „îndreptățire a vieții” El îi va lăsa și chiar îi lasă să aibă un cuvânt de spus. Nimeni nu va fi obligat spre ea prin vreo acțiune unilaterală din partea lui Dumnezeu; și Romani 5:17 despre care tocmai am discutat arată aceasta. Tocmai în acest sens nu există nici o comparație între cele două procese: „Nu există nici o comparație între darul lui Dumnezeu și greșala... Nici nu există nici o comparație între darul și efectele păcatului acelui singur om.” – Rom. 5:15, 16, *Goodspeed*.

33. Astfel, apostolul Pavel plasează o limită asupra domeniului de aplicare a expresiei sale „asupra tuturor oamenilor spre îndreptățirea vieții”. Tot timpul argumentul său a fost că oamenii, nu numai Evreii, ci și Neamurile, și prin urmare *toți*, pot să beneficieze de îndreptățire prin credința în Dumnezeu și Cristosul Său. Nu există nici o parțialitate din partea lui Dumnezeu, ci persoane din toate „rasele, neamurile, popoarele, și limbile”, pot să beneficieze de îndreptățirea prin singurul individ, Cristos Isus. În acest sens remarcăți folosirea de către Isus a expresiei „toți oamenii”, la Ioan 12:31-33: „Acum are loc judecata acestei lumi; acum stăpânitorul acestei lumi va fi aruncat afară. Și Eu, dacă voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage TOȚI OAMENII la Mine. A spus aceasta, arătând cu ce moarte avea să moară”. Faptele sunt împotriva argumentului că „toți oamenii” aici înseamnă că orice creatură umană va fi atrasă în cele din urmă la Cristos Isus. După moartea Lui pe lemn doar o rămășiță a Evreilor a fost atrasă la Cristos; iar liderii religioși ai rămășiței s-au dovedit de nereformat în împotrivirea lor față de Cristos. Cu toate acestea, pe lângă rămășița de Evrei, oameni din toate rasele, semințiile și limbile au fost atrași la Isus Cristos.

34. Tot așa, și expresia „tot trupul” în rugăciunea lui Isus de mai jos nu se referă că fiecare creatură umană are viața veșnică forțată asupra ei: „Aceste cuvinte le-a rostit Isus, și și-a ridicat ochii spre cer și a zis: Tată, a sosit ceasul; proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să te proslăvească pe Tine; după cum I-ai dat putere peste TOT TRUPUL, ca să dea viață veșnică [la câți? La tot trupul? Ascultați?] la câți de mulți I-ai dat Tu. Și aceasta este viața veșnică: să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos pe care L-ai trimis Tu”. (Ioan 17:1-3). Indiferent de naționalitate, rasă sau culoare, creaturile umane sunt „tot trupul” și dintr-un singur sânge; și oricare din aceștia care vin să-L cunoască pe Dumnezeu și pe Isus Cristos și să creadă în Ei și să-I asculte primesc „îndreptățirea vieții”, sau „achitarea dătătoare de viață”. Biserica pe care Dumnezeu o dă lui Isus o primește acum în timpul acestei lumi.

Întrebări pentru studiu

1. Ce a promis Iehova Dumnezeu pentru viitorul apropiat ? Și cum vor câștiga apoi oamenii viață veșnică pe acest pământ ?
2. Ce acțiune grațioasă din partea lui Dumnezeu include producerea noii lumi drepte ? Și cum va arăta aceasta studiul nostru mai departe ?
3. Cine ne scrie cele mai multe informații despre acest subiect ? Și ce fapt special cu privire la Evrei accentuează argumentul său ?
4. Ce era parabola pe care Isus a spus-o pe calea ilustrației ?
5. Pentru ce a judecat Isus că vameșul a mers acasă îndreptățit mai degrabă decât Fariseul ? Și pentru ce ar fi nerezonabil a zice că Dumnezeu ar forța îndreptățirea unora ca aceștia ?
6. Pentru ce nu ar fi iertați vorbitorii abuzivi împotriva spiritului sfânt ? Și cum s-a rupt Pavel din Fariseism ?
7. Despre ce subiect a fost prin urmare Pavel calificat să vorbească ? Și pentru ce trebuie acordată atenție specială acum la Romani 5:18 ?
8. La ce ne atrage atenția cuvântul de introducere „Deci” (Romani 5:1) ? Și pentru ce nu favorizează aceasta o îndreptățire arbitrară ?
9. Ce pronume folosește Pavel prin care pune restricții despre ceea ce scrie în scrisoarea către Romani ?
10. La Romani 5:1,2, cum arată Pavel că el nu înțelege lumea ? Și cum urmează să fie realizată speranța menționată acolo ?
11. Care este motivul pentru îndreptățirea lor prin credință ? Prin atribuirea dreptății ?
12. Ce trebuie să facă ei dacă păcătuiesc după ce au fost îndreptățiți ? Și pentru ce nu este necesar pentru ei să pună corpuri umane perfecte în moarte ?
13. Ce scop foarte necesar servește prin urmare, îndreptățirea față de ei ? Și pentru ce așadar nu poate fi îndreptățirea față de ei arbitrară ?
14. Când și cum, așadar sunt ei născuți de Dumnezeu ? Și ce fel de fii sunt ei de acum înainte ?
15. În ce fel de poziție favorită au avut ei acces ? Și pentru ce se bucură ei în speranța slavei în ciuda căii aspre de până aici ?
16. Ce știu ei cu privire la strâmtorare, răbdare, aprobare și speranță ?
17. Cum este arătată iubire mutuală în strâmtorare între Dumnezeu și ei ? Și cum este vărsată iubirea Sa în inimile lor ?
18. Ce fapte neobișnuite pune Pavel apoi înaintea bisericii ? Și pe cine trebuie să excludă în mod potrivit expresia „pentru noi” ?
19. Pe cine a iubit Dumnezeu pe pământ înainte ce Christos a murit ? Astfel ca Fiul Său să trebuiască să moară pentru unii ca aceștia ?
20. Față de cine este apoi iubirea lui Dumnezeu în legătură cu răscumpărarea ? Și pentru ce era Pavel unul dintre aceștia ?
21. Cum apoi sunt îndreptățiți „mântuiți de mânie” și „mântuiți prin viața Sa” ?
22. La ce, atunci, sunt ei mântuiți prin viața lui Christos ? Și în cine se bucură ei acum ?
23. Cum a venit păcatul peste toți oamenii ? Și cum era păcatul lui Adam diferit de al lor ?
24. Pentru ce a domnit moartea peste toți oamenii chiar înainte de darea legii lui Moise ? Și pentru ce reprezintă legea lui Moise un punct însemnat ?
25. Cum era Adam o icoană sau prefigura pe cel ce avea să vină ?

26. a) Cum nu lua păcatul în considerare persoanele, și ca ce, prin urmare, trebuie să vină iertarea ? b) Cum abundă harul lui Dumnezeu și darul Său prin har printre mulți ?
27. Cum trage apostolul apoi un contrast între judecata lui Dumnezeu și darul Său fără plată ?
28. Cum domnește moartea printr-unul singur ? Și cine sunt aceia care primesc „belșugul harului” și „darul dreptății” ?
29. Cum domnesc unii ca aceștia în viață ?
30. Cum a fost tratat versetul din Romani 5:18 de către unii studenți ? Și cum redă aceasta versiunile catolice ?
31. Cum sună traducerea americană ? Și ce întrebări se ridică acum pentru tratarea în ce privește „toți oamenii” ?
32. Ce ar însemna răspunsul Da cu privire la „Părintele Etern” și copiii Săi ? Și în ce mod nu e comparație între darul lui Dumnezeu și efectele păcatului lui Adam ?
33. Ce limită, prin urmare, plasează însuși Pavel expresiei sale „pentru toți oamenii” ? Și cum este în armonie cu aceasta profeția lui Isus despre atragerea „tuturor oamenilor” la Sine ?
34. Cum concordă cu aceasta întrebuintărea de către Isus a expresie „toată carnea”, în Ioan 17:1-3 ?

ÎNDREPTĂȚIRE ÎN LUMEA NOUĂ

„IATĂ Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. Acest anunț a lui Ioan Botezătorul cu privire la Isus, la Ioan 1:29, nu sprijină în niciun fel ideea „îndreptării universale”. Această lume prezentă Isus Cristos n-o va îndreptăți, ci o va distruge din cauza păcatelor ei împotriva lui Dumnezeu. Lumea pentru care El și-a dat viața ca Miel a lui Dumnezeu este lumea nouă. Păcatele pe care El le ridică sunt ale acelor care câștigă viața în lumea nouă; și acestora El le conferă „îndreptățirea vieții”.

2. Faptul că la această lume dreaptă se face referire este arătat de afirmația apostolului Pavel la Romani 4:13 referitoare la Avraam și Sămânța în care toate familiile pământului vor fi binecuvântate. Citim: „Căci promisiunea, că el va fi moștenitorul lumii, nu a fost făcută lui Avraam, sau seminței lui, prin lege, ci prin neprihănirea credinței”. Avraam, desigur, nu a fost făcut moștenitorul acestei lumi vechi. Faptul este ilustrat prin faptul că el a rătăcit și a locuit în corturi și nu i s-a dat o palmă de pământ gratuită prin vreun dar a lui Dumnezeu. (Fapte 7:2-5). Avraam a fost un tip a lui Iehova Dumnezeu Tatăl; și Sămânța adevărată a lui Avraam este așadar Fiul lui Dumnezeu, adică, Isus Cristos. Prin urmare, „lumea” care a fost promisă lui Avraam că va fi moștenitorul ei a fost și este lumea nouă a dreptății; și pentru păcatele celor care vor alcătui acea lume nouă Cristos Isus a murit ca Mielul lui Dumnezeu. Lumea este binecuvântată în El, Sămânța.

3. „Îndreptățirea vieții” care vine la cei care câștigă viață în lumea nouă nu este acordată în mod automat, ci vine prin exercitarea credinței în planul lui Dumnezeu prin Sămânța Lui, Isus Cristos. În acest sens, Galateni 3:7-9, vorbind despre Dumnezeu sub tipul lui Avraam, spune: „Să știți dar că cei ai credinței, aceia sunt copiii lui Avraam. Și scriptura, fiindcă prevedea că Dumnezeu va îndreptăți păgânii [Cum? În mod arbitrar, automat, unilateral? Nu, așa, ci] prin credință, a propovăduit dinainte evanghelia lui Avraam, spunând: În tine toate națiunile vor fi binecuvântate. Astfel că cei ce sunt ai credinței, sunt binecuvântați cu Avraam cel credincios.”

4. Am văzut cum îndreptățirea prin credință vine fără faptele legii ca s-o obțină. Dar acest fapt nu poate fi susținut să însemne și faptul că îndreptățirea vieții vine asupra fiecărei creaturi

umane în mod automat. Prin urmare, nimeni să nu citeze cuvintele lui Pavel la Romani 4:6, 7, unde spune: „Tot așa și David descrie fericirea omului căruia Dumnezeu îi socotește neprihănirea fără fapte, spunând: Ferice de cei ale căror nelegiuiri sunt iertare, și ale căror păcate sunt acoperite”. Această fericire nu a venit asupra lui David, și nu vine asupra oamenilor pe care David îi descrie, fără a mărturisi aceste nelegiuiri și păcate lui Dumnezeu și fără a apela la mijlocul Lui de iertare și acoperire a acestora. Afirmatia lui David, pe care Pavel o citează doar parțial, dovedește aceasta, când David spune: „Ferice de cel al cărui fărădelege este iertată, al cărui păcat este acoperit. Ferice de omul căruia DOMNUL nu-i socotește neleguirea, și în spiritul căruia nu este viclenie. Când am păstrat tăcerea [de a mărturisi], oasele mele se uscau prin gemetele mele necurmuate. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea [dar, nu din cauza îndreptățirii arbitrare]; umezeala mea s-a transformat în seceta verii. Sela. Atunci mi-am recunoscut păcatul înaintea Ta, și neleguirea mea nu am ascuns-o. Am zis: Îmi voi mărturisi fărădelegile DOMNULUI; și [atunci] Tu ai iertat neleguirea păcatului meu. Sela. De aceea oricine este evlavios să se roage Ție la un timp când poți fi găsit”. (Ps. 32:1-6). Aici din nou, acțiunea voluntară din partea păcătosului este accentuată în timp ce Dumnezeu poate fi găsit înainte ca să aibă loc vreo îndreptățire de la Dumnezeu prin curățarea păcatelor lui.

5. Prin urmare, rezumatul întregului argument expus anterior, că expresia lui Pavel la Romani 5:18, adică, „asupra tuturor oamenilor îndreptățirea vieții”, se referă la toți acești urmași ai lui Adam, fie Iudei, fie Neamuri, care acceptă condițiile lui Dumnezeu și acționează asupra lor pentru achitarea dăătoare de viață. Faptul că aceștia vor fi mulți, chiar dacă nu toți, apostolul arată în versetul următor (Romani 5:19): „Căci după cum prin neascultarea unui singur om mulți vor fi făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea unuia singur, mulți vor fi făcuți neprihăniți”. Referitor la Acela prin a cărui ascultare mulți vor câștiga neprihănirea cu îndreptățirea vieții, este scris: „Chiar dacă era Fiu, totuși El a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit; și fiind făcut perfect, a devenit autorul salvării veșnice pentru toți cei ce-L ascultă”. (Evr. 5:8, 9). Aceasta dezaproabă lucruri ca „îndreptățirea universală” aplicată în mod arbitrar și fără a ține cont de atitudinea și dorința păcătosului. Trebuie să existe credință cu ascultare.

6. Avraam, strămoșul lui Moise, a avut credință. Dumnezeu nu a introdus mai târziu legământul legii pentru Evrei prin Moise pentru a îndepărta această credință pe care o avea Avraam. Mai degrabă, Dumnezeu a dat legământul legii pentru a proteja credința Israelitilor împotriva năvălirii religiei. În acest sens Dumnezeu va aduce la timpul hotărât pe cei ascultători la Isus Cristos în credință. Ori de câte ori Evreii sub acel legământ al legii își pierdeau credința în Dumnezeu, întotdeauna cădeau în păcat. Chiar și Israelii credincioși nu au putut păzi perfect legile lui Dumnezeu, ci legea i-a condamnat ca fiind păcătoși ca toți ceilalți oameni. Legea, prin faptul că a definit ce înseamnă păcatul, a demonstrat cu atât mai mult efectele rele ale păcatului lui Adam, care a infectat pe toți descendenții săi. Dar a oprit acest lucru pe Evrei de la harul lui Dumnezeu? A redus această înmulțire a păcatului prin definițiile legii a diferitelor forme ale păcatului harul, favoarea și mila lui Dumnezeu? Apostolul răspunde Nu, spunând: „Și legea a venit în plus, pentru ca păcatul [greșeala] să se înmulțească; dar unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult; pentru ca, după cum păcatul a domnit prin moarte, tot așa și harul să domnească prin neprihănire pentru viața veșnică prin Isus Cristos Domnul nostru”. (Rom. 5:20, 21, *ASV*). Boldul morții, sau ceea ce pricinuieste moartea, este păcatul; și pentru o perioadă lungă de timp păcatul a domnit prin pricinuirea morții tuturor descendenților lui Adam. – 1 Cor. 15:56.

7. Cu toate acestea, la timpul potrivit Dumnezeu a intervenit și și-a arătat harul sau favoarea Sa prin Isus Cristos, să asigure îndreptățirea prin El. Îndreptățirea cu Dumnezeu este prin

intermediul neprihănirii prin Cristos; și neprihănirea este opusul păcatului și este antidotul pentru el. Neprihănirea prin Cristos anulează și o termină cu păcatul moștenit de la Adam. O astfel de neprihănire este pentru viață veșnică. Astfel, de la moartea și învierea lui Cristos, harul și mila lui Iehova Dumnezeu au domnit asupra acelor care primesc îndreptățire prin neprihănirea care este prin Cristos Isus. Și această domnie a harului și milei divine prin neprihănirea pe care El o acordă prin Cristos Isus Domnul nostru este pentru viața veșnică a celor îndreptățiți care continuă să rămână credincioși în integritatea lor față de Dumnezeu Îndreptătorul.

ÎN CEI PRIVEȘTE PE OAMENII DE PE PĂMÂNT

8. Astăzi, mulți oameni binevoitori sunt strânși la Domnul Dumnezeu, și credința lor în El le asigură destinul vieții veșnice pe pământ. Ei mai sunt numiți și „alte oi” ale Lui; și Bunul Păstor Isus Cristos îi adună în tovărășia cu membrii rămășiței „bisericii creștine a lui Dumnezeu” care trăiesc încă pe pământ. Acești membri ai rămășiței bisericii sunt îndreptățiți prin credință, prin harul lui Dumnezeu și prin sângele lui Cristos; Scripturile sunt explicite în acest sens. Dar ce se întâmplă cu „oamenii binevoitori”, „celelalte oi”? Sunt ei îndreptățiți acum? Răspunsul este Nu. Îndreptățirea este limitată acum doar la membrii bisericii, moștenitorii Împărăției cerești. Cu privire la acest fapt cei ai bisericii sunt jertfiți împreună cu Cristos pentru ca să poată domni cu El în „cerurile noi” sau lumea viitoare, ei sunt îndreptățiți prin creditarea sau atribuirea neprihănirii umane a lui Isus lor. Din acest motiv ei nu au nevoie să fie cu adevărat perfecți și fără păcat în trupurile lor umane pentru a fi îndreptățiți cu Dumnezeu.

9. Cu toate acestea, „alte oi” ale Domnului nu sunt chemate la jertfirea naturii umane pentru a moșteni Împărăția lui Dumnezeu. (1 Cor. 15:50). Prin urmare, nu este nevoie în prezent ca Dumnezeu să le atribuie sau să le crediteze neprihănirea prin Cristos Isus. Nădejdea lor este de a deveni fiice și fii umani perfecți ai lui Dumnezeu în trup pe pământ, și să trăiască veșnic pe pământ sub „cerurile noi”. Așadar, îndreptățirea prin recunoașterea neprihănirii pe care o are rămășița bisericii nu se aplică „altor oi”. Îndreptățirea pe care o caută „alte oi” este îndreptățire absolută în trup, care vine prin atingerea perfecțiunii umane prin domnia lui Cristos timp de o mie de ani. Ei trebuie, desigur, să exercite credință în jertfa lui Cristos pentru a-o dobândi. Cu alte cuvinte, ei trebuie să accepte cu recunoștință din partea lui Dumnezeu beneficiile jertfei Fiului Său, și apoi ei trebuie să asculte de Împăratul, Răscumpărătorul și Jertfa de Răscumpărare a lor, Isus Cristos, pentru a dovedi că acceptă ceea ce a făcut El pentru ei. Prin urmare, „alte oi” sunt pe calea îndreptățirii absolute, care vine atunci când ating perfecțiunea umană în lumea nouă. Să presupunem că, datorită credinței și ascultării lor acum înainte de Armagedon, ei ar avea îndreptățirea prin credință prin atribuirea neprihănirii. Atunci aceasta ar însemna că ei nu ar putea să moară înainte de Armagedon, așa cum mor unii acum din cauza vârstei înaintate sau a altor probleme. De asemenea, ar însemna că, supraviețuind Armagedonului, ei ar pierde această îndreptățire în lumea nouă și ar câștiga în schimb de fapt îndreptățirea în trup. Acesta nu este planul lui Dumnezeu pentru ei. – Comparați Galateni 3:3.

10. Dacă nu ar fi jertfa lui Cristos care poate să ridice de la ei neputința datorată moștenirii păcatului și condamnării de la Adam, calea către această îndreptățire absolută în trup ar fi interzisă pentru totdeauna „altor oi”. Prin propriile lor fapte ei nu ar putea să se ridice niciodată la perfecțiunea umană; dar cu ajutorul Împărăției lui Cristos, toți cei dispuși, ascultători și credincioși vor putea să facă acest lucru. Aceasta este ceea ce această clasă pământească de persoane binevoitoare dorește, și nu o simplă atribuire a neprihănirii prin credință.

11. Condiția prezentă a „altor oi” este ilustrată de condiția „străinului” care ucidea involuntar un om în țara lui Israel și care fugea la adăpost în una dintre cele mai apropiate șase cetăți levitice de scăpare. (Numeri 35). În ciuda uciderii fără intenție, „străinul” era vinovat de vărsare de sânge și sub condamnare. Pentru a evita „răzbunătorul sângelui” el trebuia să rămână în limitele cetății sale de scăpare tot timpul, până la moartea marelui preot din Israel. Numai atunci ucigașul accidental putea să se întoarcă în cetatea sau casa lui natală. La fel și astăzi, „alte oi” nu sunt membrii ale „turmei mici” a lui Cristos și deci, nu sunt Israeliti spirituali. Dar ei devin „străini” în interiorul porților organizației Israelului spiritual. În prezent toată lumea este vinovată de vărsare de sânge; și pentru a scăpa de vina lumii și de pedeapsa ei la Armagedon, clasa „străinului” trebuie să fugă la cetatea anti-tipică de scăpare, organizația Teocratică a lui Dumnezeu sub Marele Preot Isus Cristos. Acolo acești „străini” trebuie să rămână în permanență păzindu-și cu credincioșie integritatea lor față de Dumnezeu.

12. Cu toate acestea, acest lucru nu aduce îndreptățirea lor înainte de bătălia Armagedonului. El nu produce în ei o îndreptățire ca cea pe care Israeliti spirituali, rămășița, o au acum. Nu fuga străinului în cetatea de scăpare l-a îndreptățit de vina omuciderii, ci faptul de a fi păzit de „răzbunătorul sângelui”. Cu toate acestea, în interiorul cetății de refugiu străinul avea privilegiul de a se implica în activitățile cetății și de a se însoți cu Leviții și de a primi învățătură de la ei. Și marele preot al Israelului, care aducea jertfe la templul din Ierusalim, acționa ca un scut ispășitor pentru străinul vinovat de vărsare de sânge; de aceea ucigașul involuntar putea să se întoarcă acasă la moartea marelui preot. La fel și clasa „altor oi”, în „cetatea de refugiu” Teocratică, poate lua parte la activitățile organizației vizibile și poate să se însoțească cu rămășița Leviților anti-tipici. Ele (celelalte oi) au pe Marele Preot Isus Cristos ca un scut pentru ele de executarea mâniei neprihănite a lui Iehova împotriva lumii la Armagedon. Ele își spală „hainele” în sângele Marelui Preot, „sângele Mielului”, și astfel își fac hainele lor de identificare albe, arătând că nu au nici-o legătură cu păcatul și lumea, și că se încred în sângele lui Cristos pentru îndepărtarea păcatelor lor cu scopul de a câștiga viață veșnică în lumea nouă. (Apoc. 7:14). Sub organizația Teocratică ei sunt implicați în lucrări neprihănite.

13. Faptul că aceste „alte oi” nu sunt îndreptățite prin credință acum este arătat în continuare prin jertfele zilei de ispășire anuală ale națiunii Israel. În acea zi marele preot aducea mai întâi sângele vițelului jertfit înaintea capacului ispășirii lui Dumnezeu în Sfânta Sfintelor din templu. Această aducere a sângelui vițelului, al cărui sânge era adus pentru păcatele seminției lui Levi, a prefigurat că Isus Cristos face mai întâi ispășirea pentru păcatele Leviților anti-tipici, „biserica lui Dumnezeu”. În continuare, marele preot Evreu aducea sângele „țapului Domnului” înaintea scaunului milei lui Dumnezeu în Sfânta Sfintelor. Acest lucru el îl făcea în numele celorlalte seminții ale lui Israel, seminții care aveau o moștenire care consta în proprietăți de pământ în Țara Promisă de Dumnezeu. Acest lucru ilustra că după ce Cristos Isus face ispășirea pentru „biserica lui Dumnezeu” prin îndreptățirea sau atribuirea dreptății Sale, apoi El aduce ispășire pentru cei voluntari și ascultători ai celor rămași din omenire. Acest lucru El îl face în timpul domniei Lui de o mie de ani. – Levitic, capitolul 16.

14. Astfel, îndreptățirea lor trebuie să vină după Armagedon, și trebuie să fie prin perfecționarea lor în trup pentru a fi copiii lui Iehova Dumnezeu, așa cum a fost și Adam cel perfect în Eden. Domnia lui Cristos peste ei nu va fi o domnie așa-numită „domnie de mijlocire”. În Biblie „mijlocitorul” presupune un legământ între Dumnezeu și oamenii imperfecti. De exemplu, Moise a fost mijlocitorul legământului legii între Dumnezeu și Israelul natural. Tot așa și Cristos Isus mijlocește acum legământul nou între Iehova Dumnezeu și Israelul spiritual. (Gal.

3:19, 20; Evr. 9:14-24). Când Cristos domnește împreună cu acești Israeliti spirituali ai aceluia legământ nou, El domnește peste supușii Săi ascultători pe pământ, și va face acest lucru ca un „preot pe tronul lui” „un preot pentru totdeauna după rânduiala lui Melhisedec”. (Ps. 110:4; Zah. 6:13; Apoc. 20:4, 6). Isus Cristos ca Mai Marele Moise mijlocește acum legământul nou față de rămășița Israelului spiritual, dar El nu dă naștere încă la copiii pământești. Adică, El încă nu dă „altor oi” poziția de fii ai Lui, fii ai „Tatălui Veșnic”. (Isa. 9:6). Ci acești credincioși vor deveni așa în timpul domniei de o mie de ani după Armagedon; și acum, în virtutea perspectivei de a deveni în cele din urmă fii perfecți ai lui Iehova, ei I se adresează în perspectivă ca „Tatăl nostru”.

ÎN CEI PRIVEȘTE PE CEI MORȚI

15. Referitor la cei morți din morminte, Cristos Isus a spus că va veni ceasul în care ei vor auzi glasul Lui, și vor ieși din morminte. Cei care au făcut răul care vor ieși „pentru învierea judecării”, vor ieși pe pământ ca oameni. (Ioan 5:28, 29, *ASV*) O îndreptățire automată a lor în anticipată în timp ce ei sunt încă în morminte nu este posibilă pentru ei, înainte ca ei să fie treziți din somnul morții. (Citiți *Turnul de Veghere*, 1 Noiembrie 1904, pagina 334). Un astfel de lucru nu este mai necesar pentru ei pentru a fi sculați așa cum este pentru Satan Diavolul ca să fie adus din adânc la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos. Veți remarca acum că acești oameni care au făcut răul sunt aduși pentru „învierea judecării”, fapt care arată că ei încă nu sunt îndreptățiți. Ei sunt sculați pentru ca să se folosească de beneficiile jertfei de răscumpărarea a Împăratului lor, și să ajungă la îndreptățire prin primirea vieții prin El ca „Tatăl cel Veșnic”. Moartea, care se datorează moștenirii de la Adam, va fi eliminată în timpul domniei de o mie de ani a acestui „Tată veșnic”. – Apoc. 21:4.

16. Bărbații și femeile credincioase din vechime înainte de Cristos trebuie analizați acum. Este scris că ei au rezistat la tot felul de încercări ale credinței, răbdării și integrității, unii din ei fiind torturați de către dușmani, dar care nu au acceptat izbăvirea printr-un compromis. De ce nu? „Ca să obțină o înviere mai bună”. (Evr. 11:35). Scripturile arată că ei vor fi înviați în perfecțiune umană la începutul domniei de o mie de ani a lui Cristos, pentru ca să fie „pământul nou”, organizația pământească vizibilă și neprihănită, să reprezinte Împărăția cerurilor. – Evr. 11:39, 40.

17. Faptul că sunt înviați în perfecțiune umană nu înseamnă nici o îndreptățire automată, nici o acțiune arbitrară, făcută în mod unilateral de Dumnezeu. Ei nu sunt capabili să obțină această înviere înainte ca biserica lui Dumnezeu să fie recompensată cu „un lucru mai bun”, învierea cerească pentru a fi cu Cristos Isus în templu. (Evr. 11:39, 40). Mai mult, ei au fost supuși la mari încercări ale credinței lor cu multe lipsuri și suferințe, pentru ca să obțină o înviere mai bună decât cea care va fi obținută de restul omenirii. Când se trezesc din somnul morții la viață pe pământ sub Împărăție, ei vor avea încă credința și integritatea cu care au murit. Și când vor vedea împlinirea lucrurilor pe care ei le așteptau cu nerăbdare cândva în conformitate cu promisiunile și profețiile lui Dumnezeu, vor jura credință dintr-odată Împăratului Isus Cristos care domnește și vor accepta viața din mâinile Lui. Acest lucru îi va califica, astfel încât Împăratul îi va face „prinți pe tot pământul”. – Ps. 45:16.

18. La sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos toți cei ce vor trăi atunci pe pământ vor fi perfecți, prin puterea înălțătoare a Împărăției. Dar oare vor fi toți îndreptățiți? Aceasta depinde doar de Dumnezeu, care este Cel ce îndreptățește. Prin urmare, prin voia lui Dumnezeu, ei vor fi încercați de Satan Diavolul, care va fi dezlegat pentru un scurt timp înainte ca să aibă loc distrugerea lui veșnică, neîntreruptă. Cei care cedează lui Satan vor fi distruși. Acei din omenirea

perfectă care-și mențin integritatea față de Dumnezeu, Împăratul Său și față de suveranitatea universală vor fi aceia pe care Iehova Dumnezeu îi va califica pentru viață veșnică în calitate de fii ai lui Dumnezeu, prin harul Său minunat prin Isus Cristos Împăratul lor. Atunci dreptul la viața veșnică în pământul Paradis va fi al lor, pentru totdeauna. Îndreptățirea va fi completă.

Întrebări pentru studiu

1. Ce este „păcatul lumii”, pe care Mielul lui Dumnezeu îl ridică ? Și sprijină aceasta „îndreptățire universală” ?
2. Cum este dovedit aceasta prin ceea ce zice Pavel cu privire la Avraam la Romani 4:13 ?
3. Ce zice Pavel la Galateni 3:7-9 ca fiind împotriva îndreptățirii automate ?
4. Pentru ce citația lui Pavel despre David la Romani 4:6,7, nu dovedește o îndreptățire automată ?
5. Ce, atunci, este înțelesul scriptural despre „o îndreptățire pentru toți oamenii”, la Romani 5:18 ? Și cum înfățișează aceasta versetul următor ?
6. a) A fost introdus legământul legii cu faptele lui pentru a pune la o parte credința așa cum o avea Avraam ? Și ce a cauzat acea lege să abunde ? b) Împiedică aceasta pe cei de sub legământul legii de la harul lui Dumnezeu ? Și cum domnește păcatul ?
7. Cum, atunci, a domnit harul prin dreptate spre viață veșnică ?
8. Cum altfel sunt acum interesați în „îndreptățire” ? Și pentru ce este îndreptățirea care dă viață restrânsă acum la biserica lui Dumnezeu ?
9. Pentru ce nu există nici o necesitate de a atribui dreptate „altor oi” acum ? Și ce îndreptățire caută ei ?
10. Pentru ce ar fi interzisă calea spre absolută îndreptățire pentru ei afară de aceea pentru jertfa lui Christos ?
11. Ce era îngrijirea pentru ucigașul fără voie în Israel ? Și cum trebuie „alte oi” să apuce acum o cale asemănătoare ?
12. Care este poziția și privilegiul străinului înăuntrul cetății de scăpare ? Și ce poziție și privilegii asemănătoare au „alte oi” astăzi ?
13. Cum este arătat faptul lor de a nu fi îndreptățiți acum, prin jertfele și sacrificiile din ziua de ispășire ?
14. Când și cum vine îndreptățirea lor ? Și pentru ce pot ei acum să se adreseze lui Iehova ca „Tatăl nostru” ?
15. Cei din morminte care au făcut răul sunt îndreptățiți în mod automat înainte de a fi aduși afară ? Și la ce ocazie vin ei afară ?
16. Când și cum vor veni afară credincioșii din vechime ?
17. Pentru ce nu va fi aceasta o îndreptățire automată pentru ei într-o acțiune unilaterală a lui Dumnezeu ?
18. Cum va fi completată în sfârșit îndreptățirea locuitorilor pământului ?

DIN ÎNCHISOARE LA ADMINISTRAREA HRANEI

Un păstor care a purtat primul numele de „Iosif” păzea cu supunere turmele tatălui său. Iacov, tatăl său, care locuia în corturi în țara Canaan, l-a trimis pe Iosif într-un oraș îndepărtat ca să verifice starea turmelor pe care le păzeau cei zece frați vitregi ai lui Iosif. În drama profetică care

începe acum Iosif prefigurează un alt păstor bun, și anume, Cristos Isus, Fiul lui Iehova Dumnezeu, și pe care Iehova l-a trimis pe pământ ca să îndeplinească interesul turmei omenirii care rătăcise de la El. Dar frații vitregi ai lui Iosif îl urau, pentru că tatăl lui îl favoriza; și când l-au văzut că vine pe câmp s-au sfătuit împreună să-l omoare. Nu este ciudat atunci, căci, când Isus a venit pe pământ și și-a început lucrarea, Satan Diavolul a pus în mintea liderilor religioși ai propriei națiuni a lui Isus ca să se scape de El, și astfel și aceștia s-au sfătuit să ucidă pe Isus. Frații vitregi ai lui Iosif s-au sfătuit apoi între ei să scape de Iosif în loc să-l omoare, și prin urmare l-au vândut ca sclav. El a fost dus în Egipt, unde a devenit robul lui Potifar, un funcționar al împăratului.

În noua scenă în Egipt Iosif a jucat roluri în marea dramă profetică, mai întâi în rolul de reprezentant al lui Cristos Isus, și apoi rolul de reprezentant al membrilor trupului lui Cristos, urmașii Săi credincioși, inclusiv rămășița acestora care este acum pe pământ. Soția desfrânată a lui Potifar a încercat să-l seducă pe Iosif, dar, eșuând să facă acest lucru, ea l-a acuzat de încercare de atac criminal împotriva ei. În ea noi vedem ilustrată organizația religiei lui Satan care încearcă să seducă pe urmașii credincioși ai lui Isus Cristos și să-i influențeze să se unească într-o relație necreștină cu organizația Diavolului, relație care înseamnă adulter spiritual sau idolatrie, cu sensul din Scripturi. – A se vedea Iacov 4:4.

Acuzat de această infracțiune, Iosif a fost întemnițat. Întemnițarea lui a durat timp de doi ani, fără eliberare condiționată, până când împăratul Faraon a avut un vis. În urgența creată s-a spus împăratului că Iosif prizonierul ar putea interpreta visul lui prevestitor de rău. Iosif a fost adus din închisoare și a interpretat visurile lui Faraon într-un mod satisfăcător. Profund impresionat, Faraon l-a făcut pe Iosif administratorul noului serviciu național, al administrării hranei, și a avut poziția de autoritate alături de împărat. Astfel, într-un sens local, Faraon și Iosif au fost „puterile mai înalte” pământeste; și în acest punct al dramei profetice ei l-au ilustrat de Iehova Dumnezeu și pe Isus Cristos, adevăratele „Stăpâniri Înalte” ale întregului univers.

A venit o mare foamete peste tot pământul. „Și foametea a fost peste toată fața pământului. Dar în țara Egiptului era pâine”, provizie de pâine care s-a datorat faptului că Iosif a cumpărat și a înmagazinat în prealabil cereale pentru o perioadă prosperă de șapte ani. Studiind cadrul modern pentru o corespondență a acestui lucru, împlinirea dramatică a început în special după Primul Război Mondial, când instituțiile religioase l-au abandonat pe Dumnezeu Iehova și s-au pus în mod deschis de partea organizației politice a lui Satan. Prin urmare, nu a existat niciun adevăr divin printre ele. Față de țara religioasă a „creștinătății” a venit împlinirea de la Amos 8:11: „Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite o foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea cuvintelor Domnului [Iehova]”.

Acea foamete sau lipsă de luminare asupra Cuvântului lui Dumnezeu s-a datorat necredincioșiei organizațiilor religioase și s-a răspândit peste tot pământul. Dar în organizația lui Iehova, și anume, printre martorii Săi credincioși pe pământ, există un belșug de hrană spirituală și Iehova Dumnezeu aprovizionează în continuu această „hrană la vreme”. Aceasta este o dovadă absolută din Scriptura Sfântă și anume că împlinirea profeției cu privire la Iosif și frații săi are loc acum, iar înțelegerea acestui lucru este clarificată pentru beneficiul „oamenilor binevoitori” care vor alcătui „marea mulțime” a supraviețuitorilor Armagedonului. Priviți la Mai Marele Iosif, Împăratul Isus Cristos, cum hrănește acele persoane care-L caută de bună voie! Servii Lui credincioși duc hrana spirituală la oamenii flămânzi care devin „alte oi” ale Lui. (Ioan 10:16). Dar în organizațiile religioase oamenii binevoitori față de Dumnezeu nu găsesc nici o hrană spirituală. Fiind flămânzi și însetați după neprihănire, ei îl caută pe Isus Cristos, Mai Marele Iosif, și sunt

hrăniți de El. El le trimite adevărul de la masa Tatălui Său prin mâna rămășiței membrilor trupului lui Cristos pe pământ în prezent.

Oamenii din tot pământul au venit la Iosif ca să fie hrăniți, pentru că organizația lui era singurul loc în care se găsea hrană. În această imagine vedem expusă imparțialitatea lui Iehova Dumnezeu față de „alte oi”, fiindcă, la Apocalipsa 7:9-17, se spune că aceștia vin din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile și că stau în picioare înaintea tronului lui Iehova și strigă: „Salvarea se datorează Dumnezeului nostru care stă pe tron, și Mielului [Cristos Isus]”. Referitor la aceste „alte oi” care-L caută cu sânguință și-L slujesc pe Iehova raportul spune: „Nu le va mai fi foame, nici nu le va mai fi sete, ...Căci Mielul [Mai Marele Iosif], care este în mijlocul tronului, îi va hrăni, și îi va conduce la izvoare vii de apă; și Dumnezeu va șterge toate lacrimile din ochii lor”.

Scena revine din nou în Canaan. Iacov, fiindcă este lovit de foamete acolo, trimite pe fiii săi, cei zece frați vitregi ai lui Iosif, în Egipt ca să cumpere hrană. (Gen. 42:1-5). Ei sunt aduși înaintea lui Iosif, dar nu-l recunosc. Da, s-au scurs mai bine de douăzeci de ani de când îl vânduseră în Egipt și ei credeau că Iosif este mort. Administratorul alimentelor îl reține pe Simeon fratele lor ca ostatic până când se vor întoarce. Se coboară din nou în Egipt după hrană, la cererea tatălui lor. Cu această ocazie, cei nouă frați vitregi liberi l-au luat pe Benjamin cu ei, acel băiat tânăr, fratele de corp a lui Iosif. Când au sosit cu Benjamin, Simeon a fost eliberat și ei au stat înaintea administratorului alimentelor, dar niciunul nu și-a dat seama de identitatea lui. La porunca administratorului au fost încărcăți cu merinde și au început să se întoarcă spre Canaan. Paharul de argint a lui Iosif fusese dinadins ascuns în sacul unuia dintre ei; astfel el și-a trimis slujitorul și i-a controlat, acuzându-i că au furat paharul valoros. Fiind cercetați, paharul a fost găsit în sacul lui Benjamin; la ce probă i-a supus Iosif pe frații săi! Benjamin, fratele de corp a lui Iosif, i-a ilustrat pe frații spirituali ai lui Cristos, în special partea mai tânără a rămășiței acestora care în ultimii ani au fost acuzați de infracțiuni de care fuseseră cu totul nevinovați. Dumnezeu a permis ca acestea să vină asupra lor ca o probă pentru ca ei să-și poată dovedi integritatea. Acuzațiile false și arestarea acestor martori ai lui Iehova au pus la încercare și „alte oi” binevoitoare, care, văzând pe martorii lui Iehova acuzați pe nedrept din cauza răzbunărilor religiei, au devenit de bunăvoie tovarășii martorilor lui Iehova și au suferit împreună cu ei.

Iosif, fiind încă neidentificat, a luat decizia în acest caz, spunând că Benjamin trebuia să devină robul lui și că prin urmare trebuia să rămână cu el în Egipt. Acea decizie a lui Iosif a adus durere foarte mare celor zece frați vitregi ai lui. Fratele vitreg a lui Iosif, Iuda, acționând ca un purtător de cuvânt, a rostit un discurs plin de pasiune, pledând pentru fratele său tânăr Benjamin și în numele tatălui lor bătrân Iacov, care ar suferi foarte mult din cauza absenței lui Benjamin. Aici cu toată sinceritatea cei zece frați vitregi au arătat că își schimbaseră inima față de Iosif și față de tatăl lor. Amintiți-vă că Iuda fusese acela care propusese vânzarea lui Iosif în Egipt, vânzarea căruia, a urmat prin exilarea lui, și a prefigurat dușmănia pe care religioniștii au nutrit-o împotriva Domnului Isus și împotriva urmașilor Săi adevărați.

Iuda, după ce a cerut permisiunea de a vorbi și fără îndoială de a acționa ca purtător de cuvânt pentru toți a reamintit câteva fapte potrivite înaintea administratorului de alimente necunoscut, Iosif cel de nerecunoscut. Iuda a spus că un fiu fusese luat de la tatăl lor și se presupunea că este mort, și că tatăl îi acordase de atunci dragostea fiului celui mai mic Benjamin; și că dacă Benjamin nu s-ar întoarce, tatăl lui ar muri de necaz. El a făcut o pledoarie elocventă că Benjamin trebuie să se întoarcă și că el, Iuda, ar putea deveni sclav în Egipt în locul lui Benjamin. Zelul cu care Iuda a prezentat cazul înaintea lui Iosif a dovedit că acei zece oameni erau

binevoitori față de tatăl Iacov și față de fiul iubit al tatălui Benjamin. Nedându-și seama că stăteau chiar în fața lui Iosif, presupunând fără îndoială că el era mort, au arătat că le pare rău pentru răul pe care-l făcuseră. Marea probă asupra lor a dezvăluit o schimbare totală a inimii. În timp ce, fără îndoială, ei sufereau în interior mari remușcări din cauza tratamentului lui Iosif cu ani în urmă, ei erau dispuși să facă orice reparație posibilă. În această probă ei au acceptat cu curaj cercetarea și au demonstrat că aveau bunăvoință. – Gen. 44:14-34.

Ce a prezis acest test în drama profetică? În mod clar el a identificat și a prezis o clasă de persoane care odată erau împotriviți față de copiii spirituali consacrați ai lui Dumnezeu, frații lui Cristos; și care, după ce au devenit familiarizați cu condițiile cumplite ale propriei lor situații, arată o căință profundă a inimii și o dorință adevărată de a face binele față de toți cei ce-L iubesc pe Iehova Dumnezeu. Să aruncăm o privire scurtă la faptele următoare: Persecuția aspră a venit asupra fraților lui Cristos, martorii lui Iehova, în special în 1918 d. Cr. Această persecuție a fost la cererea și instigarea religioniștilor, Catolici și Protestanți. Aceasta a agitat inimile la dușmănie împotriva servilor Domnului, adică, împotriva celor din rămășița credincioasă originală din acea vreme. Dar mai târziu, când aceste persoane au ajuns să înțeleagă mai clar propria lor situație și planul lui Dumnezeu față de ei, au avut o schimbare a inimii și au arătat o condiție a inimii potrivită pentru a fi strânși de Domnul ca „alte oi” în turma lui Iehova. Astfel el arată că toată clasa „altor oi” trebuie să fie binevoitoare față de Tatăl Iehova, ilustrat de Iosif, și față de rămășiță, ilustrată de Iosif și Benjamin, înainte ca ei să poată fi strânși ca „oi” în turma Domnului.

Rămășița credincioasă a martorilor lui Iehova a suferit mult din partea liderilor religioși, și continuă să sufere. Dumnezeu a permis această suferință ca o probă asupra poporului Său. În același timp El permite „altor oi” să vadă pe martorii lui Iehova, să sufere și să împărtășească cu El pentru ca bunăvoința lor față de Dumnezeu să fie demonstrată. Acest lucru este necesar pentru a pune la încercare credința și ascultarea tuturor celor care îl iubesc pe Iehova și pe Isus Cristos. Dat fiind faptul că asprimea persecuției asupra martorilor lui Iehova a crescut în acele zile, „alte oi” ale Domnului și-au arătat disponibilitatea de a deveni tovarăși ai celor care suferă din pricina neprihănirii. În acest mod ei și-au arătat credința în Dumnezeu și în Cristos Isus și disponibilitatea de a asculta cu credincioși de Domnul Dumnezeu Iehova indiferent de opoziție.

În drama profetică din vechime sosise timpul ca Iosif să se facă cunoscut fraților săi, și prin urmare el a făcut ca toată lumea să se retragă din prezența lui, cu excepția fraților săi. „Și n-a rămas nimeni cu el, când Iosif s-a făcut cunoscut fraților săi”. (Gen. 45:1). Nu putem vedea oare în aceasta că doar acei binevoitori față de Iehova, și care iau aminte la mesajul Împărăției și prin urmare îl recunosc și-L acceptă pe Isus Cristos ca Salvatorul lumii și care se întorc la El, vor fi salvați, și că toți ceilalți se vor coborî în cataclismul Armagedonului? Fără îndoială că frații lui Iosif au arătat o mare teamă când au recunoscut pe fratele pe care-l vânduseră în Egipt. Iosif, văzând aceasta, le-a spus: „De aceea nu vă întristați și nu vă mâhniți că m-ați vândut ca să fiu aici; căci Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă scap viața”. – Vs. 5.

Spunând aceasta, Iosif nu a arătat niciun resentiment. Nu a arătat nici o mândrie din pricina umilirii fraților săi. Nici o rușine pentru a-i numi frații lui. Nici o ură sau rea voință din cauza a ceea ce îi făcuseră lui. Dimpotrivă, Iosif a arătat o atenție iubitoare pentru bunăstarea lor, și că suferise din mâinile fraților săi rău-intenționați, dar a fost pentru binele lor. El a recunoscut bunăstarea lui Dumnezeu și mâna Atotputernică pentru binele pe care îl făcuse. În acest moment al dezvăluirii identității lui fratele de corp mai tânăr a lui Iosif, Benjamin a stat cu el. Astfel Iosif s-a făcut de cunoscut tuturor în același timp. Astfel se arată că toți care sunt de partea Domnului, fie din clasa cerească, frații spirituali ai lui Cristos, sau din clasa pământescă, stau împreună.

Într-adevăr Iosif a dezvăluit atunci că toate acestea au fost direcționate de Iehova ca o dramă profetică, pentru ca oamenii să fie luminați la timpul hotărât cu privire la măsura Lui luată pentru ei pentru a obține viață veșnică. Iosif a spus: „Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu; și El m-a făcut un tată pentru Faraon, și stăpân al casei sale, și cârmuitor peste toată țara Egiptului. Grăbiți-vă, și urcați-vă la tatăl meu, și spuneți-i: Așa spune fiul tău Iosif, Dumnezeu m-a făcut domn al Egiptului; pogoară-te la mine, nu zăbovi”. – Gen. 45:8, 9.

Tot așa și Iehova l-a trimis pe Isus Cristos pe pământ într-o misiune de salvare. El L-a făcut pe Isus Cristos „Tatăl Veșnic” în numele tuturor supușilor Împărăției, și L-a făcut Domn și Cap peste casa Lui regală, și Conducător drept al lumii noi. (Isa. 9:6, 7). Împărăția Lui este speranța lumii, și în numele lui Isus Cristos și în Împărăția Lui vor nădăjdi toate națiunile. Nu există nici o altă nădejde, pentru că aceasta planul lui Dumnezeu și el este total adecvat și complet. – Mat. 12:21; Isa. 42:1-4.

Acum discernem clar aplicarea cuvintelor profetice ale lui Iosif deoarece acestea sunt împlinite asupra Mai Marelui Iosif, și anume: „Spuneți... despre toată slava mea în Egipt, și tot ce ați văzut; și grăbiți-vă și aduceți pe tatăl meu aici”. Pentru toți cu credință acum se vede slava lui Isus Cristos ca Împărat care domnește din 1914. Prin urmare, este obligația rămășiței și a „altor oi” tovarășe care aud, să „se grăbească” și să spună tuturor, că trebuie să învețe de prevederea grațioasă a lui Dumnezeu pentru salvarea veșnică a omenirii supuse. – Gen. 45:13.

Deoarece urmau încă cinci ani de foamete, Iosif a spus ca ei toți, tatăl lui și casa lui, să vină în Egipt și să fie aproape de Iosif, administratorul alimentelor, „pentru ca tu, și casa ta, și tot ce ai, să nu piară.” (Gen. 45:8-11). Acum în acest timp al identificării Mai Marelui - decât - Iosif, încă mai este mult de lucru de făcut de Domnul Isus prin rămășița Lui pământească în numele celor care vor trăi pentru totdeauna pe pământ.

În anul 1931 d. Cr. a fost dezvăluită rămășiței credincioase a lui Cristos o clasă pământească căreia trebuie administrată hrană, dar nerecunoscută încă ca fiind din acei prevăzuți la Apocalipsa 7:9-17. Trimiterea de către Iosif după întreaga casă a lui Iacov, inclusiv familiile fraților săi vitregi, a arătat că după anul 1931 rămășița trebuie să continue să slujească clasa „altor oi”, cei loviți de foamete. Prin urmare, din și după 1931 membrii rămășiței au considerat că trebuie să meargă în toată „creștinătatea” și să dea informații celor care doresc neprihănire. Ne interesează aici să observăm că doar în 31 Mai 1935, la convenția martorilor lui Iehova din Washington (D.C.) a fost identificată „marea mulțime” din Apocalipsa 7:9-17 față de frații unși ai Mai Marelui Iosif. De atunci încoace a fost făcut un efort mare și foarte organizat de către rămășița și tovarășii ei; și el continuă cu un zel tot mai mare, în numele „altor oi” care sunt pregătite pentru privilegiile „marii mulțimi”. Astfel ei au adus în atenția acestora adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Acest lucru ei îl vor face în timp ce Marele Administrator al Alimentelor, Isus Cristos, își adună toate „altele oi” ale Lui în turmă, unde ele vor primi cu siguranță plinătatea pâinii spirituale.

EXPERINȚE DE PE TEREN

Printre francezi în Luisiana

„Angajându-mă în lucrarea străină a Domnului, am fost privilegiat de a ține studii cu un predicator al Bisericii lui Christos. Acest studiu este în cartea *Împărăția este aproape*. Întrucât unii din participanți nu puteau înțelege engleza, am ținut acest studiu în franceză. Predicatorul puneă întrebările în franceză. Atunci el citește citatele scripturale în franceză, întrucât el este singurul

care poate citi franceză. Apoi paragraful este citit în engleză; dar toate comentariile sunt făcute în franceză. La al treilea studiu al nostru cu ei erau șapte participanți. Eu am plasat trei cărți și cinci broșuri. După studiu predicatorul a spus că studiu era mai bun decât ascultarea unei predici a unui predicator; și toți cei de față au fost de acord. El de asemenea a promis că la studiul următor, vor fi mai mulți participanți”.

Înainte de «ziua victoriei în Europa» (Anglia)

”Vizitasem această casă de cinci ori, dar nu răspundea nimeni. Eram hotărât ca să nu las nici o casă în care să nu pun mărturie. Când am vizitat-o a șasea oară era o femeie la fereastră. A fost dată o lămurire în ce privește faptul pentru ce nu am primit nici un răspuns: ea era surdă. Amândoi ne-am luat creion și hârtie și am procedat împreună la conversația noastră. Iată ce a scris ea: "Eu m-am împotrivit dvs. în ziarul D... de un an de zile din cauza ignoranței mele în ce privește faptele adevărate; dar de când am citit despre dvs. în ziare, despre statornicia dvs., mi-am schimbat părerea. Eu mă cuget cât de minunat este cum dvs. ați stat ferm și loial. I-am lăsat o broșură *Teocrația* și am promis că o voi vizita săptămâna următoare. Când am vizitat-o, broșura era bine însemnată și avea întrebări de pus; ea m-a întrebat de asemenea de cartea *Lumea Nouă*. A apreciat în mod sincer mesajul de mângâiere pe care-l ducem poporului. Astăzi am vizitat-o din nou, și de astă dată mi-a zis că trebuie să primească *Turnul de Veghere*. Am aranjat un studiu de carte pentru săptămâna următoare. Aceasta mi-a dovedit că trebuie să căutăm cu stăruință aceste oi pierdute și nici o casă nu trebuie să fie neglijată”.

„Unul dintre tinerii noștri vestitori, s-a înrolat ca un pionier de vacanță, în timpul vacanței școlii sale. Ca un rezultat al lucrului pe care l-a făcut, el a aranjat un studiu de carte la care a avut o asistență de trei oameni de bine. El este de 12 ani, cele trei cu bun simț sunt domnișoare în vârstă de cinci, opt și nouă ani. Această informație mi-a venit când el m-a întrebat dacă n-ar fi mai bine ca s-o ia pe sora sa de nouă ani, ca să-i ajute la studiu. El a zis: „Fetele găsesc cartea *Lumea Nouă* prea tare, astfel am început un studiu din *Copii*”. Cine a zis că lucrarea acestor tineri vestitori era fără valoare?”

Un evreu din lagărul de concentrare de la Buchenwald

„Un vestitor pionier, punând mărturie la Manly N.S.W., Australia, a întâlnit un evreu german refugiat, care i-a povestit următoarele: Eu am fost în captivitatea lagărului de Concentrare de la Buchenwald din septembrie 1938 până în mai 1939. Acolo am întâlnit Studenți în Biblie (Martorii lui Iehova). Ei au mărturisit statornic credința lor. De fapt, nimic nu-i putea opri de a vorbi despre Dumnezeu lor. Ei erau de foarte mare ajutor altor prizonieri. Când pogromul a trimis o masă affluentă de Evrei în lagăr în 10 noiembrie 1938, „Jehovah's schwein”, după cum le plăcea gardienilor să-i numească, au mers cu o porție de pâine la Evreii bătrâni și înfometați, care fuseseră purtați pe drum fără hrană la ei de aproape patru zile. *Studenții Bibliei* erau aliniați dimineața și seara la apel și li se spunea că pot să devină oameni liberi dacă renunță la credința lor. Dintre multe sute dintre ei, am văzut numai unul care a tăgăduit credința, dar acesta a suferit mult mai rău mai târziu. Un *Student în Biblie* era supraveghetor în echipa de 25 de oameni în care lucram eu. El a fost în strâmtoarea în a înțelege prizonierii, lăsându-i să fumeze în timpul orelor de lucru, chiar dacă această îngăduință era un risc de a fi pedepsit. Deosebiți de Evrei, *Studenților în Biblie* nu le era permis cele două scrisori scurte pe lună, nici bani de la prietenii lor. Ei erau identificați de ceilalți prizonieri printr-un triunghi violet peste inimă”.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
împărăției lui Iehova**

Vol. LXVI

1 Septembrie 1945

Nr. 17

Cuprins:

APĂRAREA SERVULUI LUI IEHOVA

- Pag. 371

INTEGRITATEA SUPRAVIEȚUIEȘTE
LAGĂRELOR DE CONCENTRARE

- Pag. 384

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXVI

1 Septembrie 1945

Nr. 17

APĂRAREA SERVULUI LUI IEHOVA

„Aproape este Apărătorul meu; cine va vorbi împotriva mea? Să ne ridicăm împreună! Cine va contesta drepturile mele? Să se apropie de mine!” – Isa. 50:8, *AT*.

IEHOVA a răbdat o mulțime de abuzuri, pentru aproximativ șase mii de ani. Dar El nu va răbda veșnic! Ziua de mult timp prezisă pentru justificarea Lui și pentru justificarea servului Său abuzat s-a revărsat peste lume. Timpul pentru care a fost permis acest abuz ca un test mare asupra închinătorilor lui Dumnezeu a ajuns la limită. Acum când oamenii contestă suveranitatea Lui universală și care defaimă Numele Lui trebuie reduși la tăcere și nimiciviți. Puterea și dreptul Lui de a conduce peste toate creaturile care trăiesc în tot universul nu mai trebuie lăsate în ceartă. Numele Lui și toată slava pe care-l reprezintă pe El trebuie să fie curățat de orice acuzație falsă și ocară pe care limbile diferite l-au murdărit. Aceasta înseamnă că în curând servii Lui de pe pământ nu vor mai părea în fața acestei lumi că slujesc în mod fanatic și nechibzuit o zeitățe care nu-i poate ajuta, proteja și izbăvi. Pentru integritatea lor neîntreruptă față de Iehova în timpul abuzurilor El îi va arăta ca servi aleși ai singurului Dumnezeu adevărat și viu. Atunci rușinea va acoperi pe toți cei care îi urmează pe dumnezeii falși și pe liderii religioși strălucitori.

2. În aparență, șansele par a fi împotriva unui astfel de rezultat. De ce? Pentru că, opusă numărului relativ mic de servi ai Dumnezeului Celui Prea Înalt pe pământ, este o organizație religioasă impunătoare. Ea se laudă cu un număr de sute de milioane, Catolici, Protestanți și Evrei. Ea face curte acestei lumi, iar lumea o respectă foarte mult și se uită la ea ca la o parte integrantă din ea însăși și ca la un gardian de încredere al „legii morale”.

3. Lumea depinde de organizația religioasă pentru a o păstra în grațiile Atotputernicului Dumnezeu. Lumea o angajează să se roage pentru programele și activitățile ei lumești, și pentru a obține binecuvântările lui Dumnezeu asupra acestora. Dar în ceea ce-i privește pe acei martori ai lui Iehova care refuză să se amestece în schemele și planurile lumii și care se țin la distanță ca dedicați în întregime Împărăției lui Dumnezeu, lumea nu găsește nici o plăcere în ei. Ea îi tolerează doar și se întreabă de ce nu a fost capabilă niciodată să se debaraseze de prezența lor neplăcută. Nu vă mirați de acest lucru. Conducătorul acestor martori ai lui Iehova Dumnezeu le-a spus odată: „Dacă vă urăște lumea, să știți că pe Mine m-a urât înainte ca să vă urască pe voi. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar fiindcă nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște. Amintiți-vă cuvântul pe care vi l-am spus: Slujitorul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au persecutat pe Mine, vă vor persecuta și pe voi; dacă au păzit cuvântul Meu, îl vor păzi și pe al vostru. Dar toate aceste lucruri ei vă vor face din pricina numelui Meu, fiindcă ei nu-L cunosc pe Acela care m-a trimis [în numele, Iehova]”. – Ioan 15:18-21.

4. Organizația religioasă auto-îndreptățită se ține la înălțime în respectul lumii, pentru că ea merge cu evlavie la ceremonii religioase impresionante și pretinde că are legături cu Dumnezeu.

Ea pretinde că este căsătorită cu Dumnezeu, și prin urmare înfățișarea ei de femeie măritată cu un bărbat este clară. Sub aceeași figură de stil secta religioasă Romano - Catholică se autointitulează „biserica mamă”. Mai mult, așa-numita „Conferință Națională a creștinilor și evreilor”, al căror reprezentanți fac turul Statelor Unite punând clerul Catholic, Protestant și Evreiesc pe aceeași platformă împreună, încearcă să creeze ideea că Iehova Dumnezeu recunoaște și are legături cu Evreii fără Cristos ca de altfel și cu sistemele Catholic și Protestant. Mulți Evrei naivi pretind că papa de la Vatican, care declară că este Dumnezeu pe pământ, este cel mai bun prieten al lor. Cu toate acestea, starea adevărată a lucrurilor este dezvăluită când vedem că, în toate țările, religioniștii Catolici vorbesc despre Evrei ca despre ucigașii lui Cristos și duc o campanie subtilă de anti - semitism. Acum că dictatorii Romano - Catolici ai Europei Centrale sunt morți, acești religioniști Catolici devin din nou activi pentru a provoca un val de anti - semitism la scară mondială, deoarece acum ei nu pot fi acuzați de legături cu șefii politici detronați ai Nazismului și Fascismului. Distrugerea acestor șefi politici nu distruge spiritul Fascismului. Atâta timp cât există Vaticanul și Ierarhia lui, spiritul Fascismului va continua să fie un pericol viu pentru democrația liberală.

5. Starea religioasă curentă a „creștinătății” neagă faptul că ea are legătură cu Dumnezeu și posedă spiritul Fiului Său Isus Cristos. Faptul că ea este divizată în interior în sute de secte și culte, implicate în tot felul de controverse politice și rivalități comerciale, nu ar putea fi starea unei organizații pe care Dumnezeu s-o aibă ca pe „femeia” Lui. Arătând că aceasta este o stare carnală, lumească, unul din scriitorii inspirați ai lui Dumnezeu spune: „Voi încă sunteți lumești. Căci când încă există invidie și certuri între voi, nu sunteți voi oare lumești și nu trăiți la un nivel uman obișnuit? Căci când unul spune: „Eu sunt un urmaș a lui Pavel”, și altul „Eu sunt un urmaș a lui Apolo”, nu sunteți voi lumești?...Nu v-am putut trata ca persoane spirituale; a trebuit să vă tratez ca creaturi ale cărnii și sângelui”. (1 Cor. 3:2-4, 1, *Goodspeed*). „Creștinătatea” divizată nu a răspuns niciodată la rugăciunea Aceluia pe care ea pretinde că-L urmează ca „mireasa” Lui, și anume: „Pentru ca ei să fie toți una; după cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, tot așa și ei să fie una în noi; pentru ca lumea să creadă că Tu m-ai trimis. Și slava pe care mi-ai dat-o, Eu am dat-o [ucenicilor Mei]; pentru ca ei să fie una, după cum și noi suntem una; Eu în ei, și Tu în Mine, pentru ca să fie făcuți în mod perfect una; și pentru ca lumea să cunoască că Tu M-ai trimis”. – Ioan 17:21-23.

6. În loc de a fi una în Cristos, și în loc de a fi una cu Dumnezeu prin Cristosul Lui, „creștinătatea” este în aceeași poziție față de Iehova Dumnezeu ca și Evreii, pe care ea i-a persecutat pentru mai bine de o mie de ani. Ea este într-o poziție și mai rea, deoarece ea declară că-L urmează pe Cristos și este chemată după numele Lui. Ea este respinsă de Iehova Dumnezeu, tot așa ca și organizația religioasă Evreiască. Prin urmare, martorii lui Iehova au un motiv bun să refuze orice legătură cu „creștinătatea” sau să ia parte la controversele ei, crimele ei politice și religioase, și zornăitul ei confuz de religii. Fiind de partea celui mai important martor al lui Iehova, Isus Cristos, și cu toți ceilalți martorii ai lui Iehova din vechime, ei vestesc cu curaj Cuvântul Lui împotriva „creștinătății”. Ei avertizează oamenii că ea este lepădată de Dumnezeu. Mesajul acestor martori, și poziția pe care o iau cu privire la „creștinătate”, sunt oglindite în mod izbitor în profetația lui Isaia, capitolul cincizeci, pe care-l analizăm acum împreună în beneficiul nostru reciproc.

CINE S-A DESPĂRȚIT DE EA?

7. „Așa vorbește Iehova: Unde este cartea de despărțire a mamei voastre, prin care am izgonit-o? Sau căruia din creditorii mei v-am vândut? Iată, din cauza nelegiuirilor voastre ați fost vânduți, și din cauza fărădelegilor voastre a fost izgonită mama voastră”. (Isa. 50:1, *ASV*). Prin martorul Său, Isaia, Iehova Dumnezeu se adresează aici mai întâi Evreilor. El întreabă de ce organizația lor religioasă nu are nici o legătură sau relație cu Dumnezeu. El seamănă organizația lor cu o femeie divorțată; iar Evreii, ca membri ai organizației, sunt văzuți ca copii ai ei. În aceste cuvinte prevestitoare de rău ale lui Iehova auzim o profeție a timpului când organizația națională Evreiască, ca sistem, va fi renegată și respinsă în întregime de El, deși Evreii individuali, prin debarasarea din organizație, ar putea veni în armonie cu Iehova Dumnezeu și ar putea evita soarta organizației.

8. Faptul că organizația națională Evreiască va fi izgonită de la Dumnezeu a fost prefigurat chiar de acțiunea lui Avraam, strămoșul lor. Avraam promise promisiunea lui Dumnezeu că va avea o sămânță sau un fiu în care toate familiile pământului vor fi binecuvântate. (Gen. 12:1-7; 13:14-16; 15:4-6). Nevasta lui Avraam în vârstă de 75 de ani, Sara, se credea a fi prea bătrână pentru a deveni mama acestei Semințe promise. Astfel, roaba lui Sara, o fată egipteancă pe nume Agar, a fost sugerată să ia locul Sarei pentru a da naștere unui copil lui Avraam. Agar a încercat să slujească ca soție lui Avraam; dar fiul Ismael pe care ea l-a născut nu a fost acela la care s-a referit Iehova Dumnezeu pentru a fi sămânța prin care binecuvântările vor curge pentru toate națiunile. Patrusprezece ani mai târziu o minune a lui Dumnezeu a făcut ca Sara în vârstă de 90 de ani să dea naștere unui fiu, Isaac, copilul aprobării lui Dumnezeu.

9. Vor recunoaște Agar și băiatul ei Ismael alegerea din partea lui Dumnezeu a fiului lui Sara Isaac? Și îl vor sluji ei și vor privi la el ca la un canal al binecuvântărilor lui Dumnezeu? Decizia lor a fost scoasă la iveală când Isaac a fost înțârcat, la vârsta de patru sau cinci ani. Ismael, care avea pe atunci aproape douăzeci de ani, l-a persecutat pe tânărul Isaac și a devenit o amenințare pentru existența lui. Sara, văzând pericolul pentru Isaac, a cerut lui Avraam izgonirea femeii-roabe Agar și a copilului ei Ismael. La instrucțiunile lui Iehova Avraam a acceptat cererea Sarei și a izgonit pe Agar și Ismael, eliberându-i din slujbă. Din acel moment încolo, ei puteau să trăiască independent de el și să slujească oricui alegeau să slujească. – Geneza, capitolele 16 și 21.

10. Iehova Dumnezeu a inspirat pe slujitorul Său, apostolul Pavel, să dea o explicație a acestor fapte și să arate că ele au fost o profeție vie. Oricât de ciudat ar părea pentru unii, Biblia vorbește de Dumnezeu că are o „femeie”. La Galateni, capitolul patru, apostolul explică că „femeia” lui Iehova este o organizație sfântă căsătorită cu El, așa cum era Sara cu Avraam. „Femeia” lui Iehova este organizația Sa universală formată din creaturile Lui devotate în cerurile de sus. Această „femeie”, această organizație de sus, a fost femeia la care s-a referit Iehova în grădina Edenului, când a spus aceluși șarpe vechi Diavolul sau Șarpele că va zdrobi călcâiul Seminței ei, și că în sfârșit Sămânța femeii va zdrobi capul Șarpelui. (Gen. 3:15). Organizația „femeii” lui Dumnezeu nu a fost prefigurată de Ierusalimul religios de pe pământ din Palestina. Prin urmare, apostolul vorbește despre „femeia” lui Dumnezeu ca despre „Ierusalimul care este deasupra”. Ea a fost ilustrată de nevasta lui Avraam Sara. Așadar, sămânța „femeii” lui Dumnezeu este anti-tipicul Isaac, adică, Cristos Isus: „[sămânță] care este Cristos”. (Gal. 3:16). Iehova Dumnezeu adoptă și pe alții ca să devină parte a seminței „femeii” Lui. Ei sunt aceia care se leapădă de sine pentru a urma pe Cristos Isus ca Cap al lor și pentru a deveni membrii „trupului lui

Cristos”. De aceea apostolul le spune acestora: „Ierusalimul care deasupra este liber, care este mama noastră a tuturor”. – Gal. 4:26.

11. Dar în ceea ce privește Ierusalimul care era jos pe pământ, el a fost distrus de armatele Romane în anul 70 d. Cr. și a văzut pe susținătorii sau copiii săi, fie uciși de săbiile Romanilor, fie luați prizonieri pentru sclavie, sau împrăștiați printre toate națiunile Neamurilor de pe pământ. Acest Ierusalim religios pământesc trebuie să ilustreze în mod neapărat „femeia” pe care a respins-o Dumnezeu. Ea este aceea care a fost prefigurată de roaba Agar; iar copiii organizației naționale Evreiești sunt aceia care au fost ilustrați de fiul-rob Ismael. Organizația națională Evreiască a preluat atitudinea lui Agar. Ea credea că dădea naștere seminței promise a lui Avraam în care toate familiile și națiunile vor fi binecuvântate. Dar după cum Ismael l-a persecutat pe Isaac, tot așa și organizația Evreiască prin reprezentanții ei religioși oficiali l-a persecutat pe Isus și pe urmașii Lui, omorându-i chiar, și a refuzat să fie eliberată din robia ei religioasă. Atunci Dumnezeu i-a arătat că ea nu era organizația adevărată, originală care va da naștere Seminței promise. El a izgonit-o pe ea și pe adepții ei Evreiești și de atunci încolo s-a preocupat doar de „Ierusalimul Său care este deasupra” și cu „sămânța” Lui, Cristos Isus capul și biserica, „trupul” Lui. – Gal. 4:22-31.

12. Atunci a cui a fost vina că organizația Evreiască și copiii ei au fost despărțiți de Dumnezeu și de slujba Lui? A fost oare o acțiune capricioasă, arbitrară din partea lui Dumnezeu fără motive întemeiate? A fost oare El dator națiunilor Neamurilor astfel încât trebuia să vândă Evreii tuturor națiunilor păgâne ca să devină subalternii și sclavii lor disprețuiți? A făcut oare Iehova Dumnezeu o nedreptate Evreilor prin faptul că *a permis* să fie uciși pe nedrept cu milioanele în Europa de *fuehrer*-ul nazist romano-catolic și de gangsterii politici ai bandeii sale religioase? Nu această revistă, ci însuși Iehova Dumnezeu prin slujitorul Său Isaia răspunde: „Iată, pentru nelegiuirile voastre ați fost vânduți, și pentru fărădelegile voastre a fost izgonită mama voastră”. (Isa. 50:1, traducerea lui *Leeser*). Prin urmare, Evreii, fiecare în parte care caută favoarea lui Dumnezeu să se întoarcă de la acea organizație națională respinsă și să vină la „femeia” adevărată a lui Dumnezeu și la Sămânța ei, Cristos Isus Mesia”. – Isa. 51:1-3.

13. Printr-un astfel de îndemn *Turnul de Veghere* nu spune că acești Evrei care caută viața trebuie să se întoarcă de la organizațiile religioase ale „creștinătății”. „Creștinătatea” a luat același curs ca și prototipul ei Evreiesc; și nu se poate găsi o salvare și izbăvire mai mare în ea decât în organizația lepădatei Agar. Prin urmare, numai cu o deziluzie amară păstrată doar pentru ei Evreii din ziua de azi se uită la papa și la Ierarhia Romano - Catholică ca la un scut împotriva anti-semitismului. „Creștinătatea” insistă că ea este într-o relație de legământ cu Domnul Dumnezeu, după cum și Israelul din vechime era într-o relație de legământ cu El prin legea lui Moise. Dacă ne luăm după pretențiile ei, atunci „creștinătatea” este văzută ca un călcător al legământului; și Cuvântul lui Dumnezeu spune căci, călcătorii de legământ sunt vrednici de moarte. (Rom. 1:31, 32). Ea este vinovată de comiterea de adulter spiritual cu această lume, cu politicienii și comercianții ei, la fel cum și organizația Agar al cărei lideri religioși au strigat în final când l-au respins pe Mesia, Sămânța lui Avraam: „Noi nu avem alt împărat, în afară de Cezar”. „Creștinătatea” a fost fondată de oameni care au căzut din organizația Teocratică a poporului lui Dumnezeu și care au făcut compromisuri cu religiile acestei lumi. Ea nu a fost niciodată organizația lui Dumnezeu, nici parte din ea; și niciunul din copiii ei nu a fost născut din El.

14. În vremurile străvechi în Israel părinții își vindeau copii celor cărora le erau datori; sau creditorii lor pretindeau pe copii lor pentru slujbă ca o plată a datoriei părinților. (Lev. 25:39-42; 2 Împ. 4:1-7; Neem. 5:4, 5, 8; Ier. 34:10, 11; Mat. 18:24, 25). Cât de adevărat este acest lucru cu

privire la „creștinătate”! Ea este în robie față de această lume și cedează pe copiii ei în slujba politicilor ei necinstite, a exploataării comerciale și a militarismului ei sângeros. De ce? Este oare faptul că ea a aparținut cândva lui Iehova Dumnezeu și El a ajuns dator față de această lume și a fost obligat s-o vândă pe ea și pe copiii ei și să plătească creditorilor lumești? Oare pentru niciun motiv moral a renegat-o Iehova și a îndepărtat-o de favoarea și protecția Lui spirituală și a lăsat-o pradă războaielor, foametei, cutremurelor, molimelor, dezbinărilor inter-religioase și persecuțiilor, și necazurilor și nedumeririlor internaționale? Pentru copiii sau adepții „creștinătății” catolice și protestante răspunsul lui Iehova vine prin profetul Său Isaia: „Iată, ați fost vânduți pentru nelegiuirile voastre, și pentru faptele voastre rele am izgonit-o pe mama voastră [după cum Agar și Ismael au fost izgoniți]”. – Isa. 50:1, *Versiunea Catolică Douay*.

MÂNA ELIBERATORULUI NU S-A SCURTAT ASTĂZI

15. Evreii încă se lipesc cu supunere de organizația Agarei. Tot așa, popoarele religioase ale „creștinătății” se lipesc în mod superstițios de cler și sistemul lui pentru salvare. Dar ce atenție acordă ei lui Iehova Dumnezeu? Niciuna; și prin urmare, cuvintele următoare ale lui Iehova Dumnezeu se potrivesc lor: „De ce nu a fost niciun om când am venit Eu, ca să Mă întâmpine, niciunul când am chemat să răspundă? Este oare mâna Mea prea scurtă să izbăvească, sau nu am Eu putere să salvez? Iată! Prin mânia Mea usuc marea, prefac râurile într-un deșert; peștii lor sunt în necaz din lipsa apei, și mor de sete. Eu îmbrac cerurile în bocet, și fac sac acoperământul lor”. – Isa. 50:2, 3, *AT*.

16. Când Iehova Dumnezeu a spus „am venit”, nu se referă la o venire personală, vizibilă, ci o venire prin servii și martorii Săi acreditați. În 1914 d. Cr., Fiul Său Isus Cristos a venit în Împărăție, cu autoritate să conducă în mijlocul dușmanilor Săi și să sfărâme națiunile în bucăți ca pe vasul unui olar. În 1918 Iehova Dumnezeu a trimis pe acest Împărat stăpânitor la templu ca să judece „casa lui Dumnezeu” și să aducă toate națiunile pământului la judecată înaintea Lui pentru a sigila soarta lor la bătălia Armagedonului. Din 1918 în mod special, Iehova a trimis cu mesajul Împărăției rămășița seminței „femeii” Lui, „Ierusalimul care este deasupra”. În această manieră, prin servii Săi aprobați, Iehova a venit la „creștinătate” și evreime. (Apoc. 12:1-13, 17). Dar niciun om din elementul lor oficial, politic, comercial sau religios nu a venit să întâmpine pe reprezentanții Săi, și să-L primească astfel pe Iehova ca Dumnezeu. După cum a spus Cristos ucenicilor Săi: „Cel ce vă primește pe voi, mă primește pe Mine, și cel ce mă primește pe Mine, îl primește pe [Iehova] Cel ce m-a trimis pe Mine”. – Mat. 10:40.

17. În mod similar, Iehova a chemat „creștinătatea” prin martorii Săi, poruncind oamenilor să accepte Guvernul Teocratic a lui Iehova și să fugă de ziua răzbunării Sale de la bătălia Armagedonului. Din nou elementul oficial al „creștinătății” îl refuză pe Iehova și nu răspunde apelului Său de a veni de partea Împăratului Său uns. În loc de a asculta mesajul plin de har, „creștinătatea” și evreimea își închid ochii și se întorc și se uită la negocierile Conferinței pentru Securitate a Națiunilor Unite de la San Francisco, la organizația ei internațională propusă, la papa și la ierarhia lui. De ce se întâmplă un astfel de lucru din partea liderilor mondiali și a religioniștilor când ei declară că cred în Atotputernicul Dumnezeu și în Cuvântul Lui? Este pentru că El întârzie ca Izbăvitor? S-a micșorat mâna puterii Lui de-a lungul secolelor? Oare a slăbit El sau e incapabil, astfel că nu poate izbăvi popoarele și să le ridice și să le scoată din mlaștina politică, comercială și religioasă în care se scufundă constant spre distrugere? Nu; nu este aceasta.

Este pentru că „creștinătatea” și națiunile ei s-au vândut să facă răul și nu au nici o dragoste față de Dumnezeu sau credință în El.

18. Prin mesajul pe care El îl trimite prin martorii Lui, Iehova amintește popoarelor „creștinătății” că El și-a demonstrat puterea pentru a îndepărta dificultățile și de a-i aduce pe cei ce se încred în El în siguranță. Analizați cazul când carele și călăreții Egipteni fugeau rapid după Israeliți și fugarii păreau să fie prinși în capcană pe țărmul Mării Roșii. Acolo Dumnezeu, al cărui Nume este Iehova, a muștrat aspru marea. El a despărțit apele ei pentru a lăsa poporul răscumpărat să treacă prin ea în siguranță sub conducerea lui Moise. Carele și caii Egiptului El i-a înecat în adâncimile mării. Să analizăm alt caz petrecut patruzeci de ani mai târziu. De data aceasta apele revărsate ale râului Iordan au blocat traversarea poporului Său ales în Țara Promisă. Acolo același Iehova Dumnezeu veșnic viu a despărțit apele repezi care curgeau de sus. Aceasta a făcut albia ca un deșert înaintea lor, până când cei șase sute de mii de Israeliți pedestrași și soțiile și copiii lor, pe lângă o mare mulțime de străini, au pășit pe malul Canaanului. (Ex. 12:37, 38). Peștii care au rămas abandonati pe fundul râului în timpul trecerii au murit de sete și s-au împutit.

19. Aceste cazuri arată că nici o forță de pe pământ nu numai că nu poate să reziste puterii pe care Iehova o exercită pentru salvarea poporului Său ales, ci și că El deține controlul asupra puterilor și forțelor care sunt mai înalte decât omul și acest pământ. El deține controlul asupra cerurilor, adică, asupra demonilor supraumani sub influența lui Satan. Aceștia s-au agățat asupra întregii omeniri ca o putere rea cerească pentru a influența locuitorii pământului spre răutate și pentru a aduce durere și necaz asupra lor pentru a-L acuza pe Dumnezeu pentru aceasta și pentru a-i îndepărta pe oameni de Iehova Dumnezeu în amărăciune și în superstiție religioasă. (Iov 1 și 2; Apoc. 12:12). Există un caz proeminent în care Iehova a făcut cerurile diabolice să se bocească, ca și cu sac. Aceasta a fost când, prin potopul din zilele lui Noe, Iehova a distrus în întregime lumea care era atunci și a pus capăt violenței inspirate de demoni pe pământ. Astăzi există o mare violență pe pământ, și necaz al națiunilor cu uimire și cu cedarea inimilor oamenilor din cauza fricii. Isus Cristos a mărturisit că acest lucru se datorează faptului că puterile cerurilor au fost clătinate. (Luca 21:25, 26). Scripturile ne dezvăluie că la nașterea Împărăției lui Dumnezeu, în 1914 d. Cr. a început un „război în cer” și Satan Diavolul și îngerii săi au fost aduși în durere. Ei au fost aruncați din înălțimi în apropierea pământului nostru.

20. La bătălia de la Armaghedon Iehova își va justifica în continuare puterea Sa Atotputernică acoperind acele ceruri demonice cu bocetul și sacul morții și al distrugerii. Acele ceruri rele vor plânge mai întâi să vadă organizația pământească pe care au construit-o și au controlat-o timp de mii de ani mistuită complet de mânia lui Dumnezeu. Apoi bocetul lor pentru distrugerea lor iminentă va sfârși cu anihilarea lor. (2 Pet 3:7-12; Apoc. 20:11; 21:1). În fața acestor fapte nu este oare un motiv pentru oameni să se întoarcă de la instituțiile acestei lumi și de la liderii epocii postbelice și să apeleze la mâna Atotputernică a lui Iehova Dumnezeu pentru răscumpărare și izbăvire? Chiar dacă lumea Diavolului poate părea că este construită pe putere, totuși nu a existat nici o diminuare a puterii supreme a lui Iehova. Doar oamenii fără credință în Iehova Dumnezeu vor mai sta în frica organizației religioase respinsă de Dumnezeu și vor depinde de lumea din care fac parte. Persoanele sincere care chiar sunt flămânde și însetate după dreptate se vor îndepărta de „creștinătate” și vor ura bun venit lui Iehova, când vine în Împărăția Sa sub Cristos Isus. Ei se vor bucura la apelul pe care El îl trimite în mesajul Împărăției proclamat de martorii Săi tuturor națiunilor pământului. Ei vor răspunde strigătului lui Iehova, devotându-se serviciului Împărăției Lui prin Cristos Isus. Toți aceștia vor experimenta puterea salvatoare a mâinii lui Iehova la Armaghedon.

LIMBA SERVULUI

21. Iehova, după ce a vorbit la Isaia 50:1-3 spre condamnarea organizației religioase lumești și după ce a dovedit propria Lui putere de a răscumpăra și izbăvi, servul Lui vorbește apoi în continuare în raportul Bibliei. Acest purtător de cuvânt a lui Iehova este într-un contrast total cu „creștinătatea”, care refuză să întâmpine Împărăția lui Iehova și să audă strigătul Lui. Acest serv nu este un individ, deși El este în primul rând Servul Comandant a lui Iehova, Cristos Isus, pe care Iehova l-a ales și în care își găsește plăcere sufletul Lui. Cristos Isus este Capul unui trup slujitor, un grup care în cele din urmă în totalitatea lui numără 144 000. (Isa. 42:1; Apoc. 7:4-8; 14:1, 3). Tot acest trup de servi îl slujește pe același Dumnezeu, Iehova, așa cum face și Capul „trupului”. La acest sfârșit al lumii lui Satan, Servul Ales a lui Iehova, Isus Cristos, vine la templu pentru judecarea acestor servi ai lui Dumnezeu. Rămășița credincioasă pe care o găsește pe pământ Isus Cristos o numește ca pe clasa „servului credincios și înțelept” sub El însuși Capul lor. (Mat. 24:45-47). El încredințează în grija lor toate „bunurile” Lui, sau interesele Împărăției pe pământ. Prin urmare, El poruncește clasei „servului credincios și înțelept”, spunând: „Această evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile.” (Mat. 24:14, 45-47). Ei sunt prin urmare martorii lui Iehova, pentru că ei depun mărturie pentru de Împărăția pe care Fiul Său i-a învățat să se roage lui Dumnezeu, spunând: „Tatăl nostru care ești în ceruri; sfințească-se Numele Tău. Vie Împărăția Ta. Voia Ta să se facă pe pământ, așa cum se face în cer”. – Mat. 6:9, 10.

22. Liderii religioși ai „creștinătății” și ai evreimii s-au agitat cu limba lor împotriva propovăduirii acestor martori făcută „în mod public și din casă în casă” și au negat că aceștia sunt martorii lui Iehova. Ei întreabă sarcastic: De unde au obținut acești așa-zisi „martori ai lui Iehova” limba ca să fie martori adevărați ai Domnului Dumnezeu astfel încât oamenii să-i asculte în loc de a asculta clerul nostru? Prin aceasta ei vor să spună că acești martori nu au primit numele și însărcinarea care vine cu el de la clerul religios. Ei chiar au dreptate! Acei membri ai clerului nu sunt martori ai lui Iehova ci sunt batjocoritori ai Numelui Său; așadar, cum ar putea ei să educe sau să numească pe cineva să fie martor a lui Iehova? Iehova Dumnezeu a respins organizația lor religioasă. El nu transmite niciun ordin prin ea. El nu o folosește ca pe școală educațională sau de formare pentru martorii Lui. *El* este Învățătorul martorilor Săi, și acest lucru El îl afirmă, spunând: „Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, și servul Meu pe care l-am ales; ca să știți și să Mă credeți, și să înțelegeți că Eu sunt Acela... de aceea voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, și Eu sunt Dumnezeu.” (Isa. 43:10-12, *ASV*) Iehova trece peste capii sistemelor religioase conduse de cler și El însuși numește acest trup slujitor ca să fie martorii Lui. El îi învață ce să spună și le dă limba sau puterea expresiei să spună.

23. Iehova îi ordonează astfel prin Cristos Isus. Chiar și Isus când a fost pe pământ nu a fost numit de liderii și școlile religioase. Cu toate acestea, s-a spus despre El de către acoliții acelor lideri religioși: „Nu a vorbit nimeni niciodată ca acest om”. (Ioan 7:46). Și când Isus Cristos învăța în templul pe care acei lideri religioși l-au supravegheat, „Evreii s-au mirat, spunând: Cum cunoaște acest om scripturile, El care nu a învățat niciodată?” (Ioan 7:15). Aceasta explică secretul pentru care clasa servului sub Capul ei, Isus Cristos, poate să spună acum: „Domnul Iehova mi-a dat limba celor care sunt învățați [sau, limba discipolilor], ca să pot ști să sprijin cu cuvinte pe cel ce este obosit; El mă trezește, în fiecare dimineață, El îmi trezește urechea să aud cum sunt învățați ei [sau, ca discipolii]”. (Isa. 50:4, *ASV*, *margin*) A avea capacitatea de a vorbi în mod inteligent cu privire la lucrurile lui Dumnezeu nu depinde de școlarizarea lumească. Iehova Dumnezeu, care a

conversat cu Adam cel nou creat în Eden, este Creatorul limbii umane, și El poate da servilor Săi o „limbă” sau capacitate de a vesti mesajul Său.

24. Acei din clasa servului poate că se dau înapoi când vine vorba despre vestire și cred că le lipsește darul de a vorbi eficient din cauza lipsei pregătirii lumești. Dar aceștia trebuie să-și amintească cuvintele lui Iehova pentru omul Moise, pe care El l-a ales ca profet al Lui. Prin îngerul Său la rugul aprins lângă Muntele Horeb. Domnul Dumnezeu s-a arătat lui Moise, după ce acest om se îndepărtase de la curțile superioare de învățământ ale palatului lui Faraon unde a stat patruzeci de ani. „Și Moise a spus lui Iehova: O, Doamne, eu nu sunt meșter la vorbă, nici de odinioară, nici de când ai vorbit slujitorului Tău; căci eu sunt încet la vorbire, și de o limbă înceată. Și Iehova i-a zis: Cine a făcut gura omului? Sau cine face pe om mut, sau surd, sau cu vedere, sau orb? Oare nu Eu, Iehova? De aceea, du-te, și Eu voi fi cu gura ta, și te voi învăța ce să vorbești. Și el a spus: Ah, Doamne, trimite, te rog, prin mâna celui care vrei să trimiți. Și mânia lui Iehova s-a aprins împotriva lui Moise, și a zis: Nu-i oare acolo Aaron fratele tău Levitul? Eu știu că el poate vorbi bine. Și, iată, el vine să te întâlnească; și când te va vedea, se va bucura în inima lui. Și tu să-i vorbești, și să pui cuvintele în gura lui; și Eu voi fi cu gura ta, și cu gura lui, și vă voi învăța ce va trebui să faceți... Și el va fi purtătorul tău de cuvânt pentru popor; și se va întâmpla, că el va fi pentru tine o gură, și tu vei fi pentru el ca Dumnezeu.” – Ex. 4:10-16, *ASV*.

25. Lumea lui Satan a fost prefigurată de Egiptul antic, și în acest sfârșit al ei Iehova îl trimite pe Mai Marele Moise, Isus Cristos, să vestească mesajul Lui. El îl trimite ca să dezvăluie Numele lui Iehova poporului Său consacrat și să vestească răzbunarea Lui împotriva organizației puternice a anti-tipicului Faraon, Satan Diavolul. Cristos Isus fiind invizibil în spirit la templu și nevorbind direct creaturilor pe pământ, Iehova Dumnezeu a dat lui Cristos Isus pe rămășița fraților Lui pe pământ ca să vestească mesajul divin pentru El. Ei slujesc ca purtători de cuvânt ai Lui pentru popor și ca o gură pentru El. Iehova Dumnezeu este cu gura clasei servului Său, adică, atât cu gura lui Isus Cristos Capul clasei servului, cât și cu gura rămășiței din prezent de pe pământ a acelei clase a servului. Cuvintele pe care Iehova le dă Mai Marelui Moise, pe acestea Cristos Isus le transmite rămășiței prin dezvăluirea adevărului din Biblie. După cum a spus El lui Dumnezeu: „Cuvintele pe care mi le-ai dat le-am dat lor; și ei le-au primit, și au cunoscut adevărul că Eu am ieșit de la Tine, și au crezut că Tu m-ai trimis”. – Ioan 17:8, *ASV*.

26. Prin urmare, rămășița martorilor lui Iehova merge cu încredere, nu cu limba acelor învățați în înțelepciunea acestei lumi, nici învățați în crezurile și tradițiile religioase a acelor organizații religioase respinse, ci cu limba celor care sunt discipoli ai lui Cristos și învățați de Dumnezeu. În privința aceasta, Isus a mărturisit, spunând: „Este scris în Profeți: Și toți vor fi învățați de Dumnezeu. De aceea fiecare om care a auzit, și a învățat de la Tatăl, vine la Mine” (Ioan 6:45). Tatăl este Iehova, și Iehova spune „femeii” Sale preaiubite sau organizației Sion: „Și toți copiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi pacea copiilor tăi”. (Isa. 54:13, *ASV*). Isus, citând aceste cuvinte, a confirmat această promisiune urmașilor Săi, care sunt copiii ai „Ierusalimului care este deasupra”. Aceștia nu ar putea fi niciodată învățați de Iehova prin Cristos Isus dacă nu s-ar întoarce de la tradițiile religioase ale oamenilor și apoi să studieze Cuvântul scris a lui Iehova, Biblia, și să accepte învățăturile ei descoperite. Și astfel clasa servului spune: „Limba mea va vorbi de Cuvântul Tău: căci toate poruncile Tale sunt neprihănire”. – Ps. 119:172.

27. Iehova a dat clasei servului Său limba învățată sau puterea învățată a expresiei, și aceasta pentru un scop, și anume, pentru buna utilizare a mărturiei Lui ca Creator. Observați cum învață Cuvântul Lui cum ar trebui să-și folosească ei limba: „Este vreunul care vorbește ca pătrunderea unei săbii; dar limba înțeleptului este sănătate. Buza adevărului va rămâne pentru

totdeauna; dar o limbă mincinoasă este doar pentru moment”. (Prov. 12:18, 19). „Limba înțelepților folosește știința corect; dar limba nebunilor varsă nebunie. Limba sănătoasă este un pom de viață; dar răutatea ei este o încălcare în spirit.” (Prov. 15:2, 4). „Limba înțeleptului vorbește înțelepciune, și limba lui vorbește despre judecată”. (Ps. 37:30). Ferice de clasa servului despre care se spune: „Pregătirile inimii (sunt) în om, iar răspunsul limbii, este de la DOMNUL”. (Prov. 16:1). Acești servi ai lui Dumnezeu cred cu inima Cuvântul Lui, și după aceea cu gura și cu limba ei mărturisesc Numele și Împărăția Lui pentru salvare. – Rom. 10:10.

28. Servii credincioși trebuie să-și folosească limba sau puterea de expresie în același mod înțelept, sănătos, și sincer așa cum a făcut și Capul lor Cristos Isus când a fost pe pământ. Cei cărora sunt obosiți de robia păcatului acestei lumi, El li s-a adresat, spunând: „Veniți la Mine, voi toți ce lucrați și sunteți împovărați, și vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine; căci Eu sunt blând și smerit în inimă; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Pentru că jugul Meu este ușor, și sarcina Mea este ușoară.” (Mat. 11:28-30). Cât de obosiți sunt cei cu inima sinceră de poverile și ipocriziile religiei, și cât de obosiți sunt de slujirea lumii lui Satan! Toate costurile scumpe ale religiei și clerului și toate tradițiile, ritualurile și ceremoniile ei nu le-au adus nici odihnă, nici pace pentru lume, nici pace în inimile oamenilor. Acum este timpul potrivit pentru clasa servului să-și folosească limbile lor instruite să-i ajute pe aceștia, să-i susțină, și să le dea cuvânt la vreme potrivită. „Cuvântul” care trebuie să-l dea este Cuvântul descoperit a lui Dumnezeu, Biblia. Fiind ei înșiși învățați de Iehova prin Cuvântul Lui, ei știu cum să facă acest lucru. De aceea, ei trebuie să fie armonioși, sinceri, ca martori ai Lui. Ei trebuie să fie vestitorii evangheliei Împărăției Sale, pentru că doar prin Împărăția Lui oamenii vor găsi odihnă și o pace veșnică.

29. Pentru a continua această lucrare, și pentru a fi în măsură să facă față condițiilor schimbătoare, și pentru a se descurca cu situațiile provocatoare care se ivesc, servii au nevoie de învățatură zilnic de la Iehova Dumnezeu. Deplin conștient de nevoia lor, Iehova le dă cu credincioșie învățatură. El le-a dat „auzirea credinței” și aud și iau aminte la Cuvântul Lui cu credință. (Gal. 3:2). Ei se bucură că pot auzi Cuvântul Lui. El îi trezește la acțiune, și îi stimulează zi de zi în serviciul Lui. Numirea lor din partea lui Dumnezeu ei o aud din Cuvântul Lui. Clerul religios contestă această ordine și susține că ei nu sunt suficient de învățați pentru lucrarea de serviciu a evangheliei, dar servii lui Iehova spun: „În fiecare dimineață El mă trezește, El trezește urechea mea să aud așa cum fac niște ucenici”. (Isa. 50:4, AT). Ținându-și urechea îndreptată la Cuvântul Lui pentru a-l auzi în mod regulat, ei cresc în cunoștință.

30. Iehova poruncește servilor Săi să vorbească organizației religioase lumești pe care El a respins-o: „Du-te, și spune acestui popor: Voi auziți într-adevăr, dar nu pricepeți; vedeți, dar nu înțelegeți. Împietrește inima acestui popor, fă-l tare de urechi, și închide-i ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, și să priceapă cu inima, și să se convertească, și să fie vindecat.” (Isa. 6:9, 10; Ioan 12:37-41). Organizația religioasă este imposibil de vindecat, iar Cuvântul lui Iehova nu trezește urechea „creștinătății” să audă cu credință și ascultare. Martorii lui Iehova nu sunt ca acești religioniști. Auzirea Cuvântului lui Dumnezeu este desfătarea lor, chiar dacă el aduce o responsabilitate. El cere ascultarea față de el. El cere ca toți cei ce aud să părăsească lumea aceasta și religia ei și să se alinieze cu organizația Teocratică a lui Iehova, care nu este din această lume. El le cere să vestească altora Cuvântul auzit. El poruncește: „Fiți împlinitori ai cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri.” – Iac. 1:22.

PERSECUȚIE, NU EVITARE

31. Religioniștii „creștinătății” se răscoală împotriva cerințelor Cuvântului lui Dumnezeu și se îndepărtează de sfatul lui. Servii lui Iehova, după cum a fost prezis de profeția lui Isaia, nu imită pe religioniști, ci Îl imită pe Conducătorul și Capul lor, cu privire la care a fost profețit: „Domnul Iehova mi-a deschis urechea, și nu m-am împotrivit, nici nu m-am dat înapoi. Am dat spatele meu celor care loveau, și obrații mei celor care smulgeau părul; nu mi-am ascuns fața de rușine și și de scuipări”. (Isa. 50:5, 6, *ASV*) Isus când a fost pe pământ a știut că pentru El a predica Cuvântul drept al adevărului pe care l-a auzit de la Tatăl Lui va însemna persecuție și maltratare pentru El din partea clerului religios și a naivilor lor orbi. Cu toate acestea, Isus nu s-a dat înapoi de la această experiență și nu s-a răscolat împotriva facerii voii Tatălui Său prin vestirea Cuvântului Lui și prin arătarea falsităților religiei. El a știut că o astfel de persecuție împotriva Lui din cauza mărturisirii lui Iehova și a adevărului Său a fost din partea Diavolului și a fost permisă pur și simplu ca o încercare a integrității Lui față de Dumnezeu și a supunerii Lui față de dominația universală a lui Dumnezeu. El a știut că mergând înainte cu supunere în slujba lui Dumnezeu și răbdând cu credincioșie această opoziție și persecuție chiar până la moarte El va avea astfel privilegiul de a justifica Numele și dominația universală a lui Iehova. Așadar, Isus nu s-a răscolat împotriva dominației universale a lui Iehova, ci i s-a supus pentru onoarea numelui lui Iehova, rugându-se: „Nu voia Mea, ci a Ta, să se facă”.

32. A scuipa o persoană era o expresie a disprețului și aducea rușine celui scuipat. (Num. 12:14; Deut. 25:9). Când a sosit timpul hotărât a lui Dumnezeu ca Fiul Său să moară, Isus s-a supus fără proteste tratamentului rușinos, de a fi lovit și biciuit, și de a avea o coroană de spini pe capul Lui, înainte de a fi răstignit pe lemn la Calvar. (Mat. 26:67, 68; 27: 27-31; Marcu 10 : 33, 34 ; 14 : 65 ; 15 : 15-20 ; Luca 18 : 32, 33 ; Ioan 19: 1-5). Toată această dizgrație exterioară și abuz Isus le-a răbdat cu un spirit credincios față de Suveranul Său, Iehova Dumnezeu. Aceasta nu era pentru a aduce o jertfă de răscumpărare pentru omenire, ci pentru a-l dovedi pe Diavol ca mincinos și de a-l dovedi pe Iehova adevărat și astfel să-l justifice pe Tatăl Său înaintea întregului univers. Răscumpărarea omenirii a fost realizată prin moartea și învierea Lui. Persecutarea din partea religioniștilor a lui Isus nu a reprezentat deloc atitudinea lui Iehova față de El și nu a însemnat că Isus a fost un impostor sau un părăsit a lui Dumnezeu. Pentru a dovedi acest fapt Iehova l-a înviat pe Servul Său Ales, Isus Cristos la spirit de viață nemuritor în cerurile preînalte. Prin această acțiune, care a fost mărturisită înaintea îngerilor și oamenilor, Iehova l-a justificat pe Servul Său Principal. El l-a eliberat de toate acuzațiile nejustificate, răutăcioase aduse împotriva Lui de lumea lui Satan.

33. Clasa „servului credincios și înțelept” care este astăzi pe pământ știe că a fi împlinitori supuși ai Cuvântului lui Dumnezeu presupune să suferi un astfel de tratament din mâinile acestei lumi și a religioniștilor ei. Isus i-a avertizat că li se va întâmpla acest lucru. (Mat. 10:24, 25). Ei nu sunt imuni sau scutiți de tratamentul pe care l-a suferit și El. Și ei, ca și El, trebuie să-și păstreze integritatea față de Dumnezeu în încercare pentru a avea parte cu Cristos în justificarea lui Iehova ca Suveran Universal, al cărui voie este întotdeauna să ascuți, chiar și cu prețul marilor suferințe și ocări. Prin urmare, deși știind că a fi vestitori supuși ai Cuvântului Său înseamnă rușine, dușmănie, tratament violent, și declarații false din partea sectelor și cultelor religioase, martorii lui Iehova nu s-au răzvrătit împotriva îndeplinirii datoriilor și responsabilităților lor ca martori ai Lui. Ei au mers înainte, proclamând Cuvântul divin „în mod public, și din casă în casă”. „Creștinătatea” știe că acești martori persistenți ai lui Iehova au suferit ocări, bătăi, linșaj și învălmășeli, răpire a

proprietăților lor, întemnițări și lagăre de concentrare, decapitări, împușcături și alte genuri de moarte violentă.

34. Simt ei oare acum că au avut destul? Nu. Martorii lui Iehova sunt hotărâți să meargă înainte. Ei merg în continuare, până la marginile pământului. De ce? Pentru că acesta este cursul ascultării și al credincioșiei chiar până la moarte. Ei știu că Cel Suprem, căruia ei s-au devotat să-L slujească, îi va sprijini întotdeauna în acest curs. Faptul că El nu i-a apărat încă în conflictele lor în ochii lumii nu-i întristează și nu-i slăbește. Faptul că ei mai încă mult de mers înainte de a fi apărați la bătălia de la Armaghedon prin victoria lui Iehova acolo, nu-i face slabi sau să slăbească în serviciul Lui. „Căci”, spun ei așa cum a spus Căpitanul și Exemplul lor Isus Cristos, „Domnul Iehova mă va ajuta; de aceea nu am fost uimit; de aceea mi-am făcut fața ca o cremene, și știu că nu voi fi dat de rușine.” (Isa. 50:7, *ASV*). Ei nu au fost încurcați de suferințele și discreditarea din partea lumii care au venit asupra lor. Ei știu că mai multe lucruri ca acestea, sau chiar mai rele, îi așteaptă în perioada postbelică, când „urâciunea pustiirii” fiarei se ridică din adânc ca să domine pământul în sfidarea profană a Guvernului Teocratic a lui Iehova prin Fiul Său Isus Cristos. Dar ei știu că Atotputernicul Dumnezeu i-a ajutat în trecut și i-a ajutat până acum, și nu-i va părăsi în apogeul suferințelor care urmează. Singura lor dorință și plan este de a-și păstra integritatea față de El și de a îndeplini numirea lor din partea Lui de a fi martorii Lui, și în acest fel să împărtășească în justificarea Numelui Său.

35. Din acest motiv ei nu se împotrivesc serviciului suplimentar care este dat lor, și anume aceea de a ajuta și sprijini oamenii binevoitori oboșiți cu Cuvântul Său dătător de viață în anii postbelici care urmează. Ei nu se dau înapoi de la extinderea serviciului lor. Ei îl privesc ca pe un privilegiu mărit, chiar și cu cheltuielile proprii, greutățile și persecuțiile pe care le presupune ea. „Privind la Isus autorul și desăvârșirea credinței noastre”, ei sunt puternici, pentru că ei văd că El a răbdat aceste lucruri la un nivel extrem. Și astfel, fiindcă „Îl văd pe Acela care a răbdat această împotrivire a păcătoșilor împotriva Lui”, ei sunt feriți de leșin și de oboseală în mințile lor. (Evr. 12:2, 3). Ei admiră cum, în pofida contradicțiilor, persecuțiilor și a morții crude care l-a așteptat pe Conducătorul lor în fortăreața religioasă a Ierusalimului, totuși „când a sosit timpul ca să fie înălțat la cer, El a hotărât cu fermitate să meargă la Ierusalim”. (Luca 9:51). Astfel servii lui Iehova astăzi se hotărăsc să meargă ca și cremenele prin ostilitatea opozanților și de a merge înainte cu lucrarea de mărturie. Ei știu că rezultatul va fi glorios, și nu unul al rușinii și al încurcăturii. Nestânjeniți de fețele încruntate ale dușmanilor religioși și politici, ei merg cu îndrăzneală să vestească Cuvântul lui Dumnezeu fără spaimă sau compromis. Ei nu tremură în fața mulțimii și a îngâmfării dușmanilor lor. Dacă ar face acest lucru, atunci Iehova i-ar face de rușine înaintea acestor dușmani, pentru că frica de om îl înfășoară pe om ca o capcană. – Ier. 1:8, 17; Prov. 29:25.

36. Cititorii noștri nu au nevoie să li se spună că înșelătoriile religioase și prietenii lor lumești îi condamnă pe servii lui Iehova prin toți funcționarii judecătorești, prin preoți, prin ziare și prin mijloacele de emisie radio care sunt la dispoziția lor. Servii sunt îngrijorați doar despre ceea ce crede Iehova despre ei. Conștienți că El este de partea lor în calitate de Apărător ceresc, ei provoacă opoziția unită și spun: „Cel ce mă îndreptățește este aproape; cine se va lupta cu mine? Să ne ridicăm împreună; cine este adversarul meu? Să se apropie de mine. Iată, Domnul Iehova mă va ajuta; cine este cel ce mă va condamna? Iată, ei se vor învechi ca o haină; molia îi va mânca”. (Isa. 50:8, 9, *ASV*). Având pe Justificatorul lor cu ca să-i sprijine, ei sunt dispuși să meargă înainte pentru suveranitatea universală, cu ei înșiși de partea lui Iehova, indiferent dacă lumea întreagă este de partea opusă luptându-se ca adversari puternici, violenți împotriva lor. Iehova, care este cu noi, este mai puternic decât toți care sunt împotriva noastră.

37. Haina religioasă minunată ca cea care împodobește papii, cardinalii, arhiepiscopii, episcopii, preoții, cavalerii și legionarii nu hotărăște cine este de partea corectă și cine va supraviețui să vadă soluționarea viitoare a controverselor. A fi serv și martor pentru Dumnezeu adevărului și dreptății, aceasta stabilește cine este de partea bună. La rezolvarea controverselor amare de la bătălia finală de la Armaghedon, Iehova va lupta și va dovedi acel fapt. În acea bătălie toți batjocoritorii împodobiți frumos și persecutorii servilor Săi credincioși vor fi scoși de la lumina reflectoarelor, după cum și hainele vechi, ponosite sunt îndepărtate și aruncate afară. În comparație cu puterea lui Iehova ei vor fi așa de slabi încât ar putea fi nimiciți de o molie care mănâncă haine. Dar servii aparent slabi ai lui Iehova vor fi apărați în mod glorios pentru totdeauna prin ocrotirea Lui.

APRINZĂTORII FOCULUI POTRIVIȚI PENTRU NENOROCIRE

38. Începând cu anul 1918 d. Cr. Iehova vorbește prin clasa „servului Său credincios și înțelept” sub Cristos Isus. Controversa dintre ei și „creștinătate” crește. Judecata națiunilor continuă, iar despărțirea „oilor” de „capre” este în curs de desfășurare. Necesitatea pentru o decizie este pusă forțat pe umerii popoarelor. Prin organizația Sa „slujitoare” sfatul bun și avertismentul solemn a lui Iehova a fost spus oamenilor dezorientați, și anume: „Cine este între voi care se teme de Iehova, care ascultă glasul servului Său? Cel ce umblă în întuneric, și care nu are nici o lumină, să se încreadă în Numele lui Iehova, și să se bazeze pe Dumnezeu Lui. Iată, voi toți care aprindeți focul, care vă încingeți cu tăciuni, care umblați în flacăra focului vostru, și în tăciunii pe care i-ați aprins. Aceasta veți avea din mâna Mea; veți cădea în întristare”. – Isa. 50:10, 11, *ASV*; și *LXX* și *Lowth*.

39. În această vreme de întuneric dens asupra pământului și a popoarelor ei, „caprele” merg după lumină la alții și nu la Iehova. Ei zidesc focurile urii și persecuției împotriva martorilor lui Iehova și trag săgeți arzătoare împotriva lor, săgeți pe care numai un scut al credinței în Iehova le poate răci. Ei zidesc un mare far de foc al organizației mondiale pentru pace și securitate care să acționeze ca o lumină călăuzitoare a acestei lumi. De la acest foc sar multe scânteii, mai precis, liderii politici, religioși și sociali, care licăresc și luminează ochii oamenilor întunecați și le captează imaginația lor. Lumini înșelătoare sunt aceștia! Deja Naziștii și Fasciștii care au aprins focurile unei revoluții mondiale pentru a face toți oamenii sclavi unei organizații religioase și dictatorilor ei politici pentru o mie de ani se întâlnesc cu deziluzie amară; și focurile și scânteile lor care cresc, adică *fuehrer*, *duce* și *caudillo*, nu mai luminează așa de faimos, ci sunt toate condamnate să moară în întunericul tot mai mare al lumii. Naivii politici și religiei vor continua să meargă înainte în vâlvătaia altor focuri făcute de om și să fie captivați de luminile strălucitoare ale lumii care sar din foc. Dar toate aceste popoare trebuie să știe că aceasta le aduce condamnarea lor din mâna puternică a lui Iehova Dumnezeu. Ei se vor culca într-o moarte tristă la bătălia de la Armaghedon; căci atunci se va termina lumea aceasta.

40. Să mergem atunci la clasa *oilor*! Alegeți să vă temeți de Iehova Dumnezeu în locul acelor lumini strălucitoare religioase, politice, economice ale acestei lumi? Dacă da, atunci ascultați glasul Servului Ales a lui Iehova, Isus Cristos, deoarece El vorbește acum prin clasa „servului credincios și înțelept” care este acum pe pământ. Ați umblat în întunericul răutății acestei lumi și nu ați avut nici o lumină de la sistemele ei religioase și de la aliații ei politici și sociali? Acum trebuie să conștientizați că focurile artificiale construite de liderii lumești care promit să construiască o lume mai bună nu pot îndepărta întunericul lumii sau să-l împiedice să se îngroașe.

Puneți-vă așadar, încrederea în Numele lui Iehova și bazați-vă pe El ca Dumnezeuul Atotputernic. Faceți acest lucru acum, în cinstea Numelui Său. Apoi veți fi binecuvântați când are loc justificarea Numelui Dumnezeului vostru și justificarea Servului Său Isus Cristos și a servilor Săi tovarăși. Atunci veți umbla în viața veșnică în lumina Împărăției Lui, care este lumina Lumii Noi a dreptății. – Apoc. 21:23, 24.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce înseamnă ziua justificării atât pentru Iehova cât și pentru servii Săi?
2. Pentru ce șansele apar a fi împotriva unui asemenea rezultat pentru servii lui Iehova?
3. Care este atitudinea lumii față de organizația religioasă și respectiv față de Martorii lui Iehova, și pentru ce?
4. Cum este aparența că organizațiile religioase au legături cu Dumnezeu, dar cum este descoperită adevărata atitudine a religioniștilor Romano - Catolici față de evrei?
5. Cum neagă situația „creștinătății” în ce privește unirea, că are ea vreo relație cu Dumnezeu, și că are spiritul lui Christos?
6. Ce atunci este poziția actuală a „creștinătății” față de Dumnezeu? Și ce poziție, prin urmare, iau Martorii lui Iehova?
7. Cu ce întrebări se îndreaptă mai întâi Iehova către organizația religioasă iudaică? Și ce prezic cuvintele sale?
- 8,9. Ce faptă a lui Avraam a prefigurat că Dumnezeu va părăsi organizația națională iudaică?
10. Pe cine identifică apostolul Pavel că a prefigurat Sara și fiul ei?
11. Ce prefigurează, așadar, părăsirea Agarei și a fiului ei de către Avraam?
12. Ce îndreptățire era pentru divorțarea organizației iudaice și a copiilor ei? Și ce trebuie să facă acum evreii individuali spre a cauta favoarea lui Iehova?
13. Pentru ce aceasta nu înseamnă ca evreii care caută viață trebuie să se alăture organizațiilor religioase ale „creștinătății” pentru relația cu Dumnezeu?
14. Cum și pentru ce este „creștinătatea” asemenea Israelitilor din vechime, care erau datori și-și vindeau copiii creditorilor lor?
- 15,16. Cum a venit Iehova și nu a fost nimeni ca să-L salute?
17. Cum a strigat Iehova, și nimeni nu a răspuns? Și este aceasta pentru că mâna Sa s-a scurtat că ea nu poate să mântuiască?
18. Față de ce cazuri demonstrează Iehova puterea Sa spre a-i trece prin dificultăți la siguranță?
19. Ce alte cazuri avem când Iehova a îmbrăcat cerurile cu negura de jale și le-a învelit cu un sac?
20. Cum va înveli Iehova în sfârșit cerurile cu jale și sac? Și ce prin urmare, vor face aceia care caută dreptatea acum?
21. Cine este servul care vorbește următorul în Isaia 50:7 și care este misiunea și responsabilitatea prezentă a acestui serv?
22. Ce arată discuția preoțimii cu Martorii lui Iehova în ce privește ordinarea lor? Și cum sunt ei ordinați și echipați?
23. Care era comentariul făcut cu privire la limba lui Isus când era pe pământ? Și care îndemănare de a vorbi în mod inteligent despre lucruri depinde de Dumnezeu?
24. Acei înapoiți cu privire la vorbire datorită lipsei de instrucțiune lumească despre ce caz trebuie să-și amintească și cum a procedat Dumnezeu cu el? .

25. Care este anti-tipul acestui fel de procedură a lui Dumnezeu cu Moise și cu fratele său?
26. Cum este limba rămășiței iscusită sau învățată?
27. Pentru ce le-a fost data această limbă iscusită? Și ce declară Scripturile în ce privește asemenea limbă?
28. Către cine trebuie rămășița să vorbească cu limba lor iscusită? Și cu ce cuvânt?
29. Cum deșteaptă Iehova urechile lor, cât de des, și pentru ce?
30. Ce le poruncește Iehova cu privire la organizarea religioasă lumească? Și cum sunt martorii Săi diferiți de acea organizație în ce privește ascultarea?
31. Când a deschis Iehova urechea lui Isus să asculte, ce cale a apucat Isus, în ciuda persecuției sigure, și pentru ce?
32. (a) Cum s-â împlinit profeția lui Isaia cu privire la persecuțiile asupra lui Isus? Și pentru ce a îndurat-o El? b) Cum a justificat Iehova Dumnezeu apoi pe Servul Său Principal?
33. Pentru ce nu s-a răscolat clasa „servului credincios și înțelept” de pe pământ împotriva faptului de a fi împlinatorii cuvântului lui Dumnezeu. Și ce fapte dovedesc aceste?
34. Pentru ce nu au fost ei rușinați de suferințele lor până aici? Și pentru ce sunt ei hotărâți să meargă înainte la credincioșie?
35. Pentru ce nu se răscoală ei împotriva înmulțirii pe mai departe a serviciului? Și pentru ce și-au ridicat fața ca o cremene?
36. Pentru ce nu se teme să provoace gloata opoziției combinate?
37. Cum vor fi criticii ca niște haine învechite și mâncate de molii? Și cum va îndrepta Iehova pe servii Săi?
38. Pentru ce este impusă necesitatea de a hotărî asupra popoarelor? Și ce sfat și avertismente semne le dă Iehova prin servii Săi?
39. (a) Cum au aprins mulți un foc și ei înșiși l-au împrumutat cu făclii? (b) Ce sfârșit vor avea aceia care continuă să facă aceasta?
40. Ce îndemn este dat prin urmare clasei „altor oi” care a umblat în întuneric dar că ea se teme de Iehova?

INTEGRITATEA SUPRAVIEȚUIEȘTE LAGĂRELOR DE CONCENTRARE

MARTORI ai integrității au trăit de aproape șase mii de ani. Ei au fost întotdeauna țintele „săgeților arzătoare” ale Diavolului. (Efes. 6:16). Dar împotriva „scutului credinței” martorilor lui Iehova săgețile doar s-au tocit și au lăsat nevătămată integritatea lor față de Dumnezeu pe care au căutat s-o străpungă. Primul martor, Abel, a fost ucis de un religionist invidios; dar integritatea lui a rămas nedeteriorată, și „prin ea, el fiind mort, vorbește încă”. Așa a afirmat apostolul Pavel după patru mii de ani, și până în vremea de azi integritatea menținută a lui Abel vorbește încă ca un răspuns și în totală contradicție cu provocarea lui Satan. (Evr. 11:4). Cu trecerea anilor, a secolelor și a mileniilor acel prim răspuns al integrității a fost preluat de sute și mii și în vremea noastră s-a mărit ajungând un cor imens care îneacă strigătul protestatar al potrivnicului lui Dumnezeu.

De la înlăturarea lui din cer Diavolul și-a împietrit inima în special împotriva martorilor lui Iehova, și în disperare a făcut ce era mai rău ca să închidă glasurile lor integre. Dar cât de jalnic a eşuat! Pentru a dovedi acest lucru nu ne-am putea întoarce la un alt loc mai bun decât la ce a fost

cândva Germania Nazistă. Probabil că niciodată și în niciun loc, cu excepția cazului special a lui Isus, proba integrității nu a fost mai pătrunzătoare. Pentru a provoca moartea față de integritatea lor față de Dumnezeu, Șarpele cel vechi a adus la viață lagărul de concentrare Nazist. Timp de câțiva ani întunecați el a culminat cu bătăi cu biciul, tortură, foamete, vărsare de sânge și moarte violentă. Acum el și-a atins cursul infam; a cules ce a semănat. A adus moarte, nu pentru integritatea față de Dumnezeu, ci asupra capului lui. Credincioșia și integritatea față de Dumnezeu a martorilor lui Iehova a supraviețuit lagărelor de concentrare.

Realitatea celor spuse mai sus vor fi arătate prin investigarea unui singur lagăr. Știrea generală dar insuficientă a lagărului de concentrare s-a strecurat din pixurile corespondențelor lumii. Cum ar putea să fie altfel reportajul lor, din moment ce ei nu sunt în scenă când este dată lovitura de moarte? Și chiar dacă în rapoartele lor tardive ei au descris o imagine adevărată a ceea ce au observat cu privire la martorii lui Iehova în acele lagăre, care presă publică ar îndrăzni să suporte mânia religioniștilor papali prin publicarea lor? Dar martorii lui Iehova nu se tem să publice adevărul, nici nu se tem de repercursiunile religioase pe care l-ar aduce adevărul. Ba mai mult, ei au faptele la îndemână, ceea ce este un lucru esențial. Două sute treizeci de martori ai lui Iehova au petrecut de la cinci la nouă ani în lagărul de concentrare Sachsenhausen, și au trăit până la ultimele zile furtunoase ale existenței aceluia lagăr. Ei au prezentat un raport lung despre agonia morții lui. Pentru valoarea știrii el constituie ceea ce limbajul jurnalistic etichetează un „reportaj senzational”, dar el a ajuns la cititorii *Turnului de Veghere* cu scopul de a demonstra că integritatea martorilor lui Iehova va supraviețui întotdeauna lagărelor de concentrare și altor atacuri pe care această lume condusă de demoni îl poate mobiliza împotriva ei.

„Când Iehova a adus înapoi pe cei care s-au întors în Sion, noi eram ca cei ce visează. Apoi gura noastră a fost umplută cu râsete, și limba noastră cu cântece; apoi au spus cei printre națiuni: Iehova a făcut lucruri mari pentru ei. Iehova a făcut lucruri mari pentru noi, de care suntem bucuroși”. Cu aceste cuvinte inspirate din Psalmul 126:1-3 (*ASV*) martorii își încep raportul. Și cu toate că recunosc că aplicarea lui este pentru eliberarea divină din robia organizației lui Satan după Primul Război Mondial, ei afirmă cu tărie că el exprimă foarte bine sentimentele inimii lor după ce au ieșit din lagărul de concentrare Sachsenhausen. Și nimeni care citește raportul lor nu poate nega că „Iehova a făcut lucruri mari pentru ei”. Ascultați povestea dramatică pe care o arată acest raport.

S-au făcut pregătiri pentru evacuarea lagărului Sachsenhausen, având în vedere ofensiva de neoprit a rușilor. Apoi ofensiva rusă s-a oprit de la sine, și tensiunea s-a domolit, în ceea ce privește fuga imediată. Dar neliniștea a crescut. Prizonierii din alte lagăre au fost adunați la Sachsenhausen, astfel ca atunci când va sosi timpul să fugă, toți să se poată muta într-o singură clădire mare. Murdari, păduchioși, subnutriți, arătând ca scheletele, transferații intrau în lagăr. Blocuri construite să găzduiască între 150 și 170 de persoane au fost umplute cu 800 până la 900 de oameni. Mulți au fost obligați să mănânce în picioare, și doi și chiar trei trebuiau să doarmă într-un pat mic. Ferestrele erau ținute închise și întunecate, și lipsa de ventilație era făcută mai de nesuportat prin mirosul groaznic al mâncării zilnice de la Sachsenhausen, napi, și transpirația de la atât de mulți muncitori. Toaletele nu erau adecvate. Apoi a fost și faptul că cursul războiului a dictat că lagărul Sachsenhausen trebuie să-și ia zborul.

Martorii lui Iehova închiși acolo au fost pregătiți. Încă din Ianuarie 1945 ei își făcuseră planuri care le vor da posibilitatea să rămână împreună. Data de 21 Aprilie a fost stabilită ca zi de evacuare. Dar cu o noapte înainte, a domnit dezordinea sălbatică și haosul. Gărzile SS îi jefuiseră pe evrei, și acum bărbații și femeile prizoniere îi jefuiau pe acești hoți. Ei înșiși erau la rândul lor

jefuiți de alți prizonieri prădători; și tot așa a continuat. Blocul de lideri și gărzi demonizate au căutat cu disperare să potolească protestatarii, și mulți în acea noapte au fost biciuiți până la moarte și unii au fost împușcați. Lumina zorilor a dezvăluit încă multă confuzie, dar planificarea și pregătirea anterioară împiedicase împrăștierea martorilor. Ei petrecuseră noaptea și primele ore ale dimineții în atelierul de croitorie, protejați de violență și rău.

Odată cu venirea dimineții a început exodul lagărului. Prizonierii înconjurați de gărzi au plecat în coloane de 600, după naționalități. Primii au plecat cehii, apoi polonezii, apoi alte naționalități, și în cele din urmă germanii. În câteva din aceste coloane existau și câțiva martori ai lui Iehova, și toți cu excepția a doi au fost în măsură să iasă din aceste grupuri și să se alăture corpului principal de martori în atelierul de croitorie. Martorii primiseră ordinul să rămână ultimii; ei trebuiau să plece numai cu ordin special. Și în timp ce așteptau în mijlocul confuziei de aliniere în coloane de la 25000 la 30 000 de prizonieri, oare ce au făcut martorii lui Iehova? Să lăsăm raportul lor să răspundă direct:

„Între timp, am încercat să aducem frații bolnavi din alte secții în atelierul de croitorie. Nu am lăsat niciun lucru acolo. Am plănuit să luăm cu noi totul. Unii aveau *Turnuri de Veghere*, alții aveau Biblii, iar alții literatură. Și atunci am avut prima noastră adunare a Împărăției, ceva ce nu avusesem timp de mulți ani. Liniștea și pacea întâlnirii noastre a fost întreruptă doar prin împușcarea acelor prizonieri care erau prinși jefuind. Altfel, adunarea noastră a fost foarte binecuvântată și ne-a îmbărbătat pe toți în perspectiva izbăvirii noastre apropiate”.

„Apoi a venit semnalul: „Toți martorii lui Iehova, gata de plecare!”. Astfel ne-am strâns toții laolaltă. Am pus o soră bolnavă într-un cărucior și am mers încet afară fiecare coloană în grupuri de cinci pe ușa. Pentru prima dată am ieșit pe ușa pe care am intrat în urmă cu cinci sau nouă ani, locul pe care nu am crezut niciodată că îl vom părăsi în viață. Așa a gândit Diavolul și acoliții săi și acest lucru ni-l aminteam frecvent. Dar Domnul a avut un gând diferit în această privință. Sachsenhausen era acum în urma noastră. Bucuria care a intrat în inimile noastre nu poate fi exprimată niciodată în cuvinte”.

Chiar și la plecare martorii lui Iehova au fost izolați de ceilalți. De ce? A fost acest lucru pentru același motiv care i-a ținut despărțiți de ceilalți prizonieri în timpul anilor petrecuți în lagărul de concentrare, teama că ei vor mărturisi altora cu privire la Împărăția lui Dumnezeu? Nu; egoismul personal al gărzilor SS a dictat această politică de izolare. La plecare gărzile SS au luat cu ei prada furată; ei au pus-o într-un cărucior în coloana celor 230 de martori; ei știau că martorii nu vor călca porunca lui Dumnezeu de a nu fura după cum bine știau că niciunul din ceilalți prizonieri nu se va înfrâna să fure. Raportul face un comentariu interesant: „Izolarea noastră în trecut nu a provocat nici o dificultate, pentru că niciunul nu dorea să se alăture studenților în Biblie, pentru că ei erau maltratați; dar acum totul s-a schimbat, pentru că ei au văzut că Domnul era cu noi. Ne era greu să împiedicăm acele elemente străine să se alăture nouă”.

În continuare raportul dezvăluie povestea senzațională a plecării. După ce au parcurs o oră pe drum au putut să privească înapoi și să vadă și să audă exploziile răsunătoare ale bombardamentului rușilor a Sachsenhausen-ului și a Oranienburg-ului. Ei erau presați de ruși, și aceasta a produs tulburare la limita cu panica de a prinde gărzile SS. Toți prizonierii epuizați au fost împușcați cu brutalitate. Pe o distanță scurtă 300 de trupuri își „pierduseră viața” și zăceau pe drum. Înainte de a se termina plecarea de la est la vest către liniile americane mii de oameni au format șirul lung al marșului. Dar Iehova a fost cu oamenii integrii ai Săi. Ascultați:

„Din trupa noastră de aproximativ 230 de frați și surori, niciunul, nici chiar cel mai slab, nu zăcea pe drum; în pofida faptului că noi am avut câțiva frați de la 65 la 72 de ani. Ei toți stăteau în

picioare cu credincioșie. Puteai să vezi din nou spiritul și planul Teocratic și cum îngerul Domnului ne-a protejat. Cât de minunat s-au împlinit în această zi promisiunile lui Iehova de la Isaia 40:29-31: „El dă putere celor slabi; și celor care nu au nici o tărie El le mărește puterea. Chiar și tinerii vor slăbi și vor fi oboșiți, și oamenii tineri vor cădea cu totul; dar cei ce așteaptă pe Domnul își vor reînnoi puterea”.

Prima zi și noapte ei au mers 51 de kilometri fără a mânca nimic, cu excepția unor resturi. Primele două zile și nopți a fost mult de mers, dar puțină mâncare și odihnă. Starea de slăbiciune a făcut pe mulți să vadă negru în ochi. Coloanele împrăștiate au ajuns la orașul greu bombardat Neu Ruppin, unde a fost programat un popas. Dar unde să te odihnești? Oamenii din apropiere se temeau să lase pe prizonieri să folosească hambarele lor pentru popasuri. De ce? Pentru că în general prizonierii furau orice nu era supravegheat și tot ce era la îndemână. Dar observați cum a lucrat Iehova pentru martorii Săi. Unul din martori trăise în vecinătate, când a fost arestat cu nouă ani în urmă. El cunoștea câteva surori care trăiau în afara orașului și aproape de orașelul Bechlin. Și ele fuseseră luate într-un lagăr de concentrare, dar ele aveau o casă și un hambar care era încă în posesia celor consacrați. Martorii s-au târât spre acel loc. Lăsăm aici raportul să povestească:

„Aici am avut o experiență care nu poate fi descrisă. Cu siguranță acei prieteni dragi nu au sperat să-l mai vadă vreodată pe acel frate. Acum el era din nou în fața lor după nouă ani. Cu lacrimi în ochii lor, ei au strigat: „O Doamne, Dumnezeu nostru, el este în viață!”. Emoția bucuriei a fost pur și simplu dureroasă. Când li s-a spus că eram mai mult de 200 de martori ai lui Iehova care trebuie să stea acolo peste noapte, ei au spus că doresc să pună 100 în hambarul lor și restul în hambarele din vecinătate. La început a fost foarte dificil, dar după ce oamenii au auzit că toți eram în coloana martorilor lui Iehova toată teama s-a dus, și indiferent de ce ar fi putut face gărzile SS, Domnul ne-a dat o binecuvântare. Aceste evenimente i-au uimit pe conducătorii noștri de grup.

„În două hambare erau peste 100 de frați în fiecare. Ei s-au pregătit să se odihnească, bucuroși că au un acoperiș deasupra capului și un loc unde să-și pună trupurile lor oboșite, epuizate. În ciuda extenuării fraților ei au dat totuși o mărturie și au deschis inimile multor oameni de acolo, care au devenit din ce în ce mai prietenoși. Dimineața următoare ei au pregătit ceva mâncare și au copt ceva pâine pentru noi, și Domnul cu siguranță îi va răsplăti conform promisiunii Sale în Matei 25:31-40. Orașelul Bechlin nu văzuse în mod sigur niciodată atât de mulți martori ai lui Iehova cântând laudele lui Iehova, și cu siguranță aceștia au pus o mărturie mult mai minunată decât fratele care locuia acolo de nouă ani”.

INTEGRITATEA MENȚINUTĂ PRIN PROPOVĂDUIREA EVANGHELIEI

În acest punct intră o observație nouă în raport, și aceasta este mărturisirea Împărăției! Ea nu se abate niciodată după aceea. Mărturia a fost călcată în picioare în lagărul de concentrare Sachsenhausen cu scopul expres de a strica integritatea lor. Timp de nouă ani ei au suferit cel mai rău lagăr care se putea întâlni, dar ei nu au semnat declarația de renunțare la credința în Iehova Dumnezeu care le era pusă în mod repetat înaintea lor. Acum acel lagăr fugea pentru a-și scăpa viața, murind pe picioarele lui; dar integritatea martorilor lui Iehova era încă puternică și vie, și se făcea simțită zilnic prin propovăduirea evangheliei. Drept rezultat, oamenii aveau încredere în martorii care călătoreau. Ei nu i-au găzduit doar, ci i-au și hrănit. Oamenii binevoitori din linia marșului au apreciat regula Scripturală. „Muncitorul este vrednic de plata lui.” (Luca 10:7).

Martorii nu propovăduiau doar la popasuri, ci unii din ei chiar se opreau la casele din drumul lor și mărturiseau oamenilor, și în schimb erau copleșiți cu alimente și provizii. Apoi ei se grăbeau să ajungă din urmă coloanele care erau în mișcare. Ascultați doar la experiențele acestor martori:

„În sătulețul Ragelin [oprirea după Bechlin] am mers la o casă unde erau doisprezece oameni ai armatei, și le-am dat o mărturie cu privire la Împărăția lui Dumnezeu și la experiențele noastre în lagărul de concentrare. Ei au ascultat toți cu atenție, și apoi au spus: „Nu ar trebui să vorbiți așa de tare, pentru că în camera alăturată sunt unii din gărzi numiți SS”. Eu am spus că vom vorbi cu toții mai tare și că și ei trebuie să știe că suntem acum în timpul împlinirii anunțului făcut în 7 Octombrie 1934, în care am vestit că Iehova este împotriva regimului Nazist. Nu ne-am oprit din vorbirea noastră atunci și nici acum nu ne vom opri. Rezultatul a fost că acei soldați germani au făcut tot posibilul ca să ne ajute, și am plecat cu provizii bogate pentru frații noștri credincioși cu mare bucurie.

„Într-un alt caz, au fost unii soldați care au adunat bani pentru noi și unul din sergenți ne-a dat 20 de mărci și ne-a încurajat, spunând: „Țineți-vă capul sus băieți, încă puțin timp și veți fi eliberați”.

„De la unii agricultori am primit pâine, lapte, făină, cartofi, și chiar pâine cu unt. În multe cazuri inimile oamenilor erau foarte deschise față de noi după ce le-am dat mărturia cu privire la Împărăție; un agricultor și-a împărțit ultima lui pâine cu noi. Peste tot am realizat că a fost o mare împlinire a profeției lui Iehova așa cum a fost prezis la Amos 8:11: „Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite o foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete după apă, ci foamete și sete după auzirea cuvintelor DOMNULUI”.

„Dar o foamete după pâine ca de altfel și după hrana spirituală i-a bântuit pe ceilalți prizonieri, în ciuda tacticilor de hoție și jefuire. Ce contrast între metodele lor de a obține hrană, așa cum este arătat de marșul de la Bechlin la Ragelin! Raportul descrie în mod grafic:

„Se puteau vedea trupe și mișcări ale trupelor [forțelor Germane] arătau că eram aproape de front. Pe ambele părți ale drumului am văzut trupuri moarte ale prizonierilor. Apoi am văzut case distruse de aviatori, și am văzut avioane arzând, și cai morți, și peste cadavre am văzut prizonieri ruși și ucraineni ieșind din trupele lor ca animalele sălbatice și cu cuțitele și cu degetele rupeau bucăți din carnea cailor morți, și unii o mâncau friptă, iar alții o mâncau crudă. Mâinile și fețele lor erau acoperite cu sânge. Același lucru este valabil pentru sacii cu cartofi. Ei au încercat să-i fure, și apoi gărzile i-au împușcat, și apoi se puteau vedea trupurile moarte peste sacii cu cartofi”.

În 26 Aprilie, a șasea zi după plecarea de la Sachsenhausen, s-a făcut un popas de patru zile la un mare *Buchenwald*. (pădure de fagi). Tabăra încă număra peste 24 000 de prizonieri, în ciuda pierderilor mari de vieți din ultimele zile agitate. O mare confuzie a caracterizat tabăra principală, ca de exemplu atunci când prizonierii însetați s-au repezit cu sălbăticie spre un pârâu plin de noroi și au fost aduși înapoi cu ciomege și focuri de armă. După cum era obiceiul lor, martorii lui Iehova tăbărau ei singuri. Ei au săpat o mică fântână care a dat apă limpede, suficientă pentru a merge înainte. Ordinea și organizarea au domnit printre martori. „Fiecare om în locul lui de jur împrejurul taberei”, era principiul Scriptural urmat. În timp ce unii săpau fântâna, alții făceau altceva, alți martori erau zidari. Raportul spune:

„Alți frați au construit câteva colibe din frunze, și mulți dintre ei au dezvoltat o abilitate cu adevărat fabuloasă și arăta întocmai ca sărbătoarea colibelor evreilor din Israel. Nu puteam să nu ne gândim la cuvintele conducătorului taberei noastre, Kolb, pe care l-am văzut tocmai înainte ca să intrăm în Behlow (pădurea de fag). El a spus: „Acum mergeți acolo și construiți coliba voastră ca și copiii lui Israel și vedeți dacă veți primi ceva mană din cer”. Prin aceasta el a vrut să spună că

nu vom primi nimic de mâncare din partea lor. Cu toate acestea, Domnul a făcut provizii pentru poporul Lui a tot ceea ce este necesar, atât mană spirituală, cât și fizică”.

În 29 Aprilie ei destramă tabăra. Următoarele câteva zile trec cum au trecut și celelalte: martorii lui Iehova începând ziua cu rugăciune și cântări ale Împărăției, apoi mărturisind oamenilor pe drum și în schimb fiind binecuvântați cu hrană, principalul grup de prizonieri jefuind și mulți fiind împușcați. Raportul descrie foamea groaznică care bântuia în marea tabără, ierburi, scoartă de copac și rădăcini fiind fierte, dar cu toate acestea de la 100 la 110 de prizonieri mureau zilnic. Dar Domnul i-a sprijinit pe martorii Săi, care și-au menținut integritatea propovăduind din casă în casă. Raportul dovedește acest lucru, spunând: „Surorile noastre au primit din nou un hambar în micul sat Crivitz [frații fiindampați în pădure]. Ele au profitat de ocazie pentru a mărturisi din casă în casă cu privire la Împărăția lui Dumnezeu și au fost primite cu inimi deschise. Seara ele au venit la tabăra noastră din pădure pline de bucurie pentru a ne da raportul. Ele primiseră totodată mulți cartofi, făină, și pâine pentru noi, astfel că am început să coacem pâine.” De-a lungul călătoriei martorii au avut o „cămară” comună; toate lucrurile erau folosite în beneficiul tuturor. Cât de diferit de restul taberei, unde totul era controlat de egoism!

Raportul emoționant din Germania ajunge acum la apogeu. Acest fost puternic lagăr de concentrare din Sachsenhausen moare de o moarte violentă și groaznică. Coloanele extenuate au ajuns în pădurea din Schwerm. Americanii erau doar la șase sau șapte kilometri înainte, rușii la fel. „Eroii” Naziști tremurau; au început să-i strige pe prizonieri „camarazi”. Ritmul bătăliei din toate părțile a crescut. Oficialii conducători ai lagărului au fugit, și mulți din gărzile SS rămași în urmă au fugit și au fost înghițiți de bezna nopții. Să lăsăm raportul să spună despre chinurile morții lagărului de concentrare Sachsenhausen:

„Seara a început o activitate mai mare a atacurilor aviatice din ambele părți, și bombardamentul a devenit din ce în ce mai plin de viață. Bombardamentul căzu cu zgomot și praf și se puteau auzi zăngănitul mitralierelor. Se promitea a fi o noapte vie. Prin cei ce conduceau lagărul primiserăm știrea că armatele rusești se apropiau. Trebuia să luăm o decizie. Singurul drum spre grupul american era la aproape șase kilometri. În tabăra din pădure s-a iscat o mare învălmășeală. Noaptea era întunecată și fiecare alerga încoace și încolo, și auzeam zăngănitul armelor care se apropiau din ce în ce mai tare. Chiar și printre frați și surori era o anumită neliniște.

„Într-o rugăciune comună ne-am exprimat încrederea și nădejdea în Iehova. Apoi ne-am pus din nou să ne odihnim, așteptând dimineața următoare, în ciuda haosului din jurul nostru. Îngerul Domnului ne-a păzit și ne-a protejat de toate relele. Aceste acțiuni s-au dovedit a fi modalitatea corectă, după cum ne-am dat seama ziua următoare. Ordinul de a începe să marșăm pe care-l primiserăm din partea maiorului Nazist în noaptea precedentă a fost dat cu scopul de a împușca câți mai mulți prizonieri în întuneric. Mulți prizonieri s-au întors și au spus că fuseseră împușcați de gărzile SS, și când s-a făcut ziuă am văzut mulți prizonieri uciși și răniți pe drum.

„La ora 11 a dimineții de 1 Mai am plecat spre Schwerin, pentru prima dată după propria noastră conducere fără gărzile SS. Drumurile erau de nedescris. Șiruri fără sfârșit de mașini și tot felul de vehicule, oameni mergând spre americani. Am înaintat doar metru cu metru, și în șase ore am ajuns la locul nostru de odihnă, la aproximativ zece kilometri de locul de pornire. Vehiculele ale armatei, mașini, oameni și femei în vârstă fugind, soldați, bărbați, femei și copii, toți fugind de ruși către americani. Autostrăzile și pământurile de-a lungul drumurilor erau pline cu tot felul de arme, muniții și tot felul de echipamente, hârtie, cărți, mașini și căruțe de tot felul, automobile distruse, cadavre ale persoanelor - o dezordine teribilă. Pe fața oamenilor neodihniți se citea

disperarea, sărăcia și ororile experienței teribile și înșelăciunea amară a ultimelor zile. Așadar, am fost martori acolo a sfârșitului unei lumi fără concepția lui Dumnezeu și a unor oameni nebuni și demonizați - un balon de săpun genial, care după ce a fost ținut sus timp de doisprezece ani, a explodat în neant.

„După cum am auzit mai târziu, plecarea noastră [din pădure] a fost supravegheată tot timpul, pentru că la două ore după plecarea din tabără oamenii SS au înconjurat pădurea ca un lanț și au împușcat pe toți cei rămași în pădure [aduceți-vă aminte că și cei care au plecat mai devreme, la ordinul viclean al maiorului, au fost împușcați]. Toți împreună au fost în jur de la 360 până la 400 de prizonieri împușcați. Ei au fost adunați de americani și întreaga populație din Schwerin a fost obligată să revadă trupurile moarte expuse acolo. Ei au fost obligați să vadă rezultatul nemilos, criminal al guvernului lor ales care a ucis în masă; și astfel să-i lase cu groază și rușine.

„Ce s-ar fi întâmplat dacă am mai fi rămas două ore în pădurea aceea? Am fi fost printre cei morți. „Cât de mare este bunătatea Ta, Doamne, și copiii oamenilor se adăpostesc la umbra aripilor Tale”.

După aceea raportul martorilor a detaliat intrarea în liniile americanilor. Ei au avut multă laudă pentru comportamentul liniștit și demn al trupelor americane. Raportul lor se încheie:

„Pentru prima dată după mulți ani oamenii Domnului s-au simțit liberi de asupritorii și acoliții lor care pentru o așa perioadă lungă de timp au hulit și au calomniat Numele lui Iehova Dumnezeu și a lui Cristos Isus. Cu inimi bucuroase am cântat cântarea, „Dați laudă lui Iehova”. Acest spirit al recunoștinței sincere a fost foarte bine exprimat într-o Rezoluție care a fost acceptată în unanimitate și care urmează acum:

Rezoluție făcută într-o pădure lângă Schwerin în Mecklenburg de 230 de martori ai lui Iehova din 10 națiuni diferite

„Noi, martorii lui Iehova, exprimăm aici recunoștința noastră sinceră față de poporul unit ai lui Iehova și față de toți tovarășii lor din întreaga lume cu Psalmul 124. Să vă fie cunoscut faptul că Dumnezeul nostru, al cărui Nume este Iehova, și-a ținut Cuvântul Său față de poporul Său, și în special în țările „împăratului din nord”. O perioadă de timp lungă, grea de încercare a fost în spatele nostru și am fost scoși din cuptorul aprins fără un miros de fum asupra noastră, așa cum este menționat la Daniel 3:27. Dimpotrivă, suntem plini de tărie și putere în Iehova și așteptăm cu toată inima poruncile noi ale Împăratului și să purtăm de grijă intereselor Teocrației. Decizia noastră de consimțire a serviciului este exprimată la Isaia 6:8 și Ieremia 20:9-11.

„A fost intenția dușmanului de a aduce poporul lui Dumnezeu în această țară lipsită de credincioșie prin utilizarea forței și a violenței diabolice; au fost utilizate sute de metode din Evul Mediu, Iezuistice și Inchiziționale, fizice și spirituale, multe moduri de amăgire și înșelăciune de urătorii demonici ai Teocrației; dar ei toți au fost frustrați prin ajutorul milos și mare al Domnului. Toate aceste experiențe, care ar avea nevoie de volume întregi ca să fie scrise, sunt foarte bine descrise în cuvintele apostolului Pavel la 2 Corinteni 6:4-10 și 11:25, 27. Satan și instrumentele lui demonice au fost însemnați din nou ca mincinoși. (Ioan 8:44). Marea întrebare de discuție a primit răspuns în favoarea și spre slava lui Iehova Dumnezeu. – Iov 1:9-11.”

„Pentru bucuria voastră și a noastră, dorim să vă informăm că Iehova Dumnezeu ne-a dat o binecuvântare bogată pentru că 36 de persoane binevoitoare s-au alăturat nouă când am părăsit lagărul Sachsenhausen. De bună voia lor, ele au declarat „Noi vrem să mergem cu voi, pentru că am văzut că Domnul este cu voi”. Aici s-a împlinit profeția lui Zaharia din 8:23. Din cauza exodului

făcut în grabă mulți din prietenii Teocrației nu au putut să ni se alătore, dar fără îndoială Iehova îi va direcționa astfel încât să găsească din nou drumul către noi la timpul potrivit.

„Noi, martorii lui Iehova, ne declarăm din nou devotamentul nostru neclintit față de Iehova și devotamentul nostru total față de Teocrație”.

„Avem doar o singură dorință după șirul lung de dovezi nenumărate ale celei mai minunate protecții și salvări a Domnului din miile de necazuri, lupte pentru viață, și necazuri în timpul șederii în „groapa leilor”. Din cea mai profundă recunoștință față de Iehova și Împăratul Său Isus Cristos, de bunăvoie și cu inimi bucuroase Îl vom sluji în întreaga eternitate. Aceasta va fi cea mai prețioasă răsplată a noastră.

„Încheiem rezoluția noastră cu Psalmul 48 și cu o așteptare bucuroasă de a ne întâlni din nou.

CO-LUPTĂTORII VOȘTRII PENTRU NUMELE SFÂNT A LUI IEHOVA.”

„Cea mai profundă recunoștință față de Iehova și Împăratul Său Isus Cristos nu este simțită doar de cei 230 de biruitori credincioși, ci este și acordată într-o tăcere cu smerenie și recunoștință nerostită de martorii lui Iehova de peste tot față de Stăpânirile Înalte care fac posibilă această victorie. Cu toate că în lagărul concentrare Sachsenhausen s-a trăit fără milă, martorii de acolo și-au păstrat integritatea și chiar și atunci când fugeau pentru a-și menține viața au propovăduit. După distrugerea violentă a lagărului ei și-au menținut integritatea după voia lui Dumnezeu. Rezoluția lor inspiratoare arată că ei încă sunt „puternici în Domnul, și în puterea tăriei Lui”, așteptând în continuare porunci de la Împăratul. Lagărul diabolic care a încercat să ucidă integritatea lor este el însuși mort, și planul se întoarce gol la șerpilor religioși care l-au clocit. El nu a făcut niciodată ca cei 230 de martori să nu aducă în supunere „trupurile lor o jertfă vie”. Integritatea lor trăiește și vorbește ca o mustrare puternică față de provocatorul fals, Satan, și se alătură corului răsunător al răspunsurilor de integritate începute mai întâi de Abel în urmă cu aproape șase mii de ani. Triumful lor dat de Dumnezeu asupra religiei și a lui Satan împărtășește bucuria consolidatoare pentru martorii lui Iehova de pe întreg pământul. Așadar: *Înainte, martori ai lui Iehova, peste tot!* Cu încredere deplină în Iehova al oștirilor, să știți că prin harul Lui integritatea față de Dumnezeu va supraviețui opoziției Satanice.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

Vol. LXVI

15 Septembrie 1945

Nr. 18

Cuprins:

APĂRARE PRIN CUNOȘTINȚĂ

- Pag. 395

MORȚI UMANI ȘI JUSTIFICARE

- Pag. 408

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a învestit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXVI

15 Septembrie 1945

Nr. 18

APĂRARE PRIN CUNOȘTIȚĂ

„Căci înțelepciunea este o apărare, banii sunt o apărare, și avantajul cunoștinței înțelepciunii este, că ea reînvie pe posesorii ei.” – Ecl. 7:12, *Young*.

IEHOVA asigură singura protecție adevărată pentru zilele care stau înaintea. Nimeni nu știe mai bine decât El starea internațională prezentă și ceea ce așteaptă încă națiunile și popoarele în viitor. Cu știința Lui dinainte, El vede ceea ce națiunile nu pot să vadă sau refuză să vadă neluând aminte la avertismentul Lui. Faptul că El prevede cursul, națiunile îl acuză că El trebuia să spună cu mult dinainte izbucnirea războiului total în 1914 și consecințele teribile ale „strâmtorării națiunilor, inimile oamenilor cedând din cauza fricii, și în așteptarea acelor lucruri care vin pe pământ.” (Luca 21:10, 11, 25, 26). Este cert că Iehova Dumnezeu nu are o situație internațională în mâinile Sale pe care nu a așteptat-o sau nu a fost pregătit s-o întâmpine și pe care nu știe s-o gestioneze.

2. Având preștiința modului cum vor acționa națiunile în împrejurările turbulente prezente și ce fel de acțiune vor adopta în viitor, Iehova știe cu certitudine rezultatul. Noi nu greșim în această privință, pentru că El a prezis acest rezultat, pentru avertizarea noastră. El este perfect conștient de ceea ce va face când va veni apogeul așteptat în viitorul problemelor mondiale. Atunci, cine înțelege mai bine decât El care este cea mai bună protecție de certitudinile sumbre ale viitorului? Fiind un astfel de Dumnezeu atât de prevăzător, și fiind atât de grijuliu pentru toată omenirea, Iehova ar putea fi așteptat să asigure apărarea eficace pentru noi de vătămarile permanente din lucrurile pe care le știe că vor veni asupra pământului și a națiunilor lui. Iehova a făcut acest lucru, făcând posibilă cunoștința. Să vedem așadar, cum cunoștința de la El este o protecție sigură.

3. La cine să căutăm să obținem această cunoștință? Nicidecum la clerul religios foarte respectat, la șefii de state și la conferințele lor internaționale, la planificatorii sociali și la vrăjitorii economici ai lumii. Cu toate că aceștia sunt celebri pentru cunoștința lor, este totuși înțelept să întrebăm dacă fie în mod individual sau puși toți laolaltă, au cunoștința corectă. Cunoașterea adevărată nu este legată în mod neapărat cu pozițiile înalte în această lume prezentă. Cu nouăsprezece secole în urmă s-a comis cea mai mare crimă din calendarul criminalului din cauza ignoranței oficiale. Mărturia acestui fapt o auzim în cuvintele unui martor ocular, care a spus: „Voi ați negat pe Cel Sfânt și Neprihănit, și ați cerut să vi se dea un ucigaș, și ați ucis pe Prințul vieții, pe care Dumnezeu l-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui... Și acum, fraților, știu că în ignoranță ați făcut așa, așa cum au făcut și conducătorii voștri. Dar lucrurile pe care Dumnezeu le-a prezis prin gurile tuturor profetilor, că Cristosul Lui va suferi, El le-a împlinit”. (Fapte 3:14-18, *ASV*) Un alt scriitor, care a văzut Victima crimei, spune: „Noi vorbim înțelepciunea lui Dumnezeu în taină, chiar înțelepciunea ascunsă, pe care Dumnezeu a rânduit-o înainte de a fi lumea spre slava

noastră; pe care nu a cunoscut-o niciunul din prinții acestei lumi; pentru că dacă ar fi cunoscut-o, nu l-ar fi crucificat pe Domnul slavei”. (1 Cor. 2:7, 8). Oamenii de rând i-au urmat orbește pe liderii orbi și au luat parte la crima hulitoare cu liderii politici și religioși. Ce cunoștință de apărare ar fi fost pentru ei împotriva faptului de a fi duși într-un curs de acțiune dezastruos!

4. Conștienți de avertismentul lui Cristos cum că „dacă un orb conduce un alt orb, amândoi vor cădea în groapă”, este înțelept pentru noi să ne asigurăm de un singur lucru: Oare liderii mondiali strălucitori sunt orbi față de faptele adevărate ale chestiunii adevărate a acestui secol douăzeci? Dacă sunt, atunci ei sunt incapabili să conducă oamenii pe cărarea sigură a cunoașterii. Așadar, priviți la modul cum vizualizează ei viitorul, și la modul cum sugerează și plănuiesc să-l întâmpine. Conform tuturor propunerilor și recomandărilor lor, cea mai mare amenințare pentru omenire în generațiile viitoare este repetarea războiului global, și cea mai cumplită nevoie a oamenilor este securitatea împotriva lui. În timp ce perspectivele victoriei Națiunilor Unite se prefigurau în Europa, reprezentanții celor „Patru Națiuni Mari” s-au adunat la Dumbarton, Oaks, Washington, D.C, din 21 August până în 7 Octombrie 1944, pentru a alcătui anumite propuneri în numele unei organizații internaționale ca să aducă o „pace veșnică”. După publicarea acestor propuneri secretarul de stat de atunci al Americii a cerut comentarea acestor propuneri de către organizațiile religioase din țară. Ca atare, membrii proeminenți ai Ierarhiei Romano - Catolice, s-au reunit în Washington, D.C., ca să dezbată chestiunea. Ea a fost semnată de șapte arhiepiscopi și trei episcopi Catolici și a fost dată publicului larg și a devenit de atunci un material de propagandă. După ce și-au spus recomandările lor și după ce au vorbit cu greutate despre „legea morală”, ierarhii și-au încheiat declarația lor cu următoarele cuvinte pe care le cităm:

„Este în puterea noastră să introducem o nouă epocă, o epocă după care popoarele au tânjit de-a lungul secolelor, o epocă în care națiunile vor trăi împreună în dreptate și caritate. Este o speranță creștină pe care vrem s-o realizăm, speranța unei lumi a păcii, o lume a statelor suverane care cooperează pentru a asigura tuturor oamenilor respectarea deplină a drepturilor lor, o lume de oameni liberi și națiuni libere cu libertatea lor asigurată prin lege. Poate să vină războiul, dar dacă speranța noastră este îndeplinită, el va fi un război al pedepsei făcut pentru a pune în afara legii națiunile. Prin toate suferințele și sacrificiile acestui război noi ne-am adus aminte și ne aducem aminte și astăzi cuvintele Directorului nostru Executiv, scrise la început: „Vom câștiga acest război și ca victorie nu vom căuta răzbunarea, ci stabilirea unei ordini internaționale în care spiritul lui Cristos să conducă inimile oamenilor și al națiunilor.” Această declarație a ierarhilor a circulat sub formă de broșuri cu titlul „Cărarea către Pacea Veșnică”.

5. În data de 8 Mai a acestui an a fost declarată pacea în Europa, iar în ziua următoare șeful de la Vatican al acelor ierarhi s-a rugat deschis, la radio pentru ca urechile lumii întregi să audă, pentru pace în Europa. El a citat profeția din Ezechiel 36:26-28, care se aplică, nu națiunilor acestei lumi, ci poporului consacrat a lui Iehova, Israelul Său spiritual. Dar ignorând acest fapt, Pius al XII-lea a aplicat-o națiunilor lumești când a încheiat cu aceste cuvinte:

Domnul Dumnezeu să catadicsească să creeze acest spirit nou, Spiritul Lui, în popoare, și în special în inimile acelorora cărora le-a încredințat responsabilitatea de a întemeia pacea viitoare. Atunci și numai atunci, lumea născută din nou va evita întoarcerea la flagelul răsunător al războiului și acolo va domni o frățietate adevărată, stabilă și universală, și acea pace garantată de Cristos chiar și pe pământ celor care doresc să creadă și să se încreadă în legea dragostei Lui. [New York Times, 10 Mai 1945].

6. În pofida tonului elogios al ambelor declarații Ierarhice de mai sus, ambele declarații trădează o ignoranță jalnică, o lipsă periculoasă de cunoaștere. Unde pot arăta episcopii în Biblie

că Dumnezeu pe care ei pretind că-L reprezintă a lăsat în puterea omului să introducă epoca după care oamenii au tânjit dintotdeauna, în care națiunile vor trăi împreună în dreptate și caritate? „Speranța creștină” pe care spun episcopii că vor s-o realizeze, cum poate oare să fie speranța apostolului Petru care a spus cum Dumnezeu va șterge această lume prezentă și va crea o nouă lume dreaptă, spunând: „Noi așteptăm ceruri noi și un pământ nou după promisiunile Lui, în care locuiește dreptatea”? (2 Pet. 3:13, *Versiunea Douay*). Acei episcopi spun că ei speră să vadă întemeiată o ordine internațională „în care va conduce spiritul lui Cristos”. Dar de unde știu ei că ea nu se va dovedi de fapt „urâciunea pustiirii” anticriste pe care Cristos a prezis că se va ridica în acest moment al istoriei umane? – Mat. 24:15.

7. Mai mult, unde arată rugăciunea lui Pius al XII-lea că el știe din Psalmul 45:8-10 care atribuie lui Iehova Dumnezeu îndepărtarea veșnică a războaielor? psalm care spune: „Dumnezeul lui Iacov este protectorul nostru. Veniți și priviți lucrările Domnului [Iehova]; ce minuni a făcut pe pământ, făcând războaiele să înceteze chiar până la marginile pământului. El va distruge arcul, și va sfărâma armele; și scutul în va arde în foc”. (*Douay*). Cuvintele papei despre o „lume renăscută” a frățietății adevărate, stabile, universale și cu o „pace garantată de Cristos chiar și pe pământ” sunt atrăgătoare. Dar unde sunt în acord cu cuvintele lui Cristos Isus când El a prezis că această lume se va sfârși cu o vreme de necaz așa cum omenirea nu l-a cunoscut niciodată? (Mat. 24:14-22). Ele nu sunt în acord nicidecum, ci cuvintele acestui auto-intitulat „vicar a lui Cristos” ajută la punerea bazelor internaționale pentru îndeplinirea profeției, la 1 Tesaloniceni 5:3, care spune: „Căci când vor spune pace și securitate, atunci distrugerea bruscă va veni peste ei, ca durerile peste cea care este cu copil, și nu vor scăpa”. – *Douay*.

8. Declarațiile de mai sus, atât cea a papei, cât și cea a episcopilor, au fost aclamate pe larg de politicieni, predicatori Protestanți, editori și scriitori de reviste și ziare. Toate acestea scot la iveală ignoranța generală din toată „creștinătatea”, din rândurile înalte și joase, cu privire la ceea ce primejduiește națiunile și popoarele. Marele pericol pentru toate națiunile nu este izbucnirea unui nou război global între națiunile pământului. El reprezintă izbucnirea războiului universal la Armagedon, între organizația lui Dumnezeu și organizația Diavolului, cu toate națiunile pământului de partea Diavolului și împotriva Împărăției lui Dumnezeu. Evenimentele din lume începând cu anul 1914 d. Cr. sunt în acord cu profeția sfântă cum că noi am ajuns la sfârșitul acestei organizații mondiale. Catastrofa mondială de la Armagedon este locul spre care se îndreaptă acum națiunile, chiar și sub pancartele și sloganurile păcii. Acolo Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos, Împăratul lumii noi, va distruge toți susținătorii și susținătorii acestei lumi vechi și a instituțiilor sale. Apoi, după această distrugere, ei vor întemeia, fără mâini omenești, lumea nouă promisă, unde locuiește dreptatea și pacea pentru totdeauna. Doar cunoștința din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, este o protecție de a nu fi măturat cu politicienii, finanțatorii și clerul religios în marșul lor intenționat spre distrugerea de la Armagedon.

9. Oamenii de astăzi au dreptul să știe că starea „creștinătății” religioase este corespondentul actual al Israelului din vechime, și că soarta Israelului va fi aceeași și a „creștinătății” la Armagedon. Referitor la cauzele acestui lucru, profetul lui Iehova a spus: „Harfa și lira, timpana, flautul și vinul sunt la sărbătorile voastre; dar lucrarea Domnului [Iehova] n-o respectați, nici nu vedeți lucrările mâinilor Lui. De aceea poporul Meu [declarat] este dus în robie.” De ce? „Fiindcă nu au avut cunoștință, și nobilii lor au pierit de foame, și mulțimea lor s-a uscat de sete. De aceea, iadul [mormântul] și-a lărgit sufletul, și-a deschis gura larg, și cei puternici ai lor, și oamenii lor, și cei înalți și slăviți se vor pogori în el.” (Isa. 5:12-14, *Douay*). Aceeași lipsă de apărare prin cunoașterea planurilor lui Dumnezeu este arătată a fi dezastruoasă în următoarele

cuvinte a lui Dumnezeu, care spun: „Ascultați cuvântul lui Iehova, voi copii ai lui Israel; căci Iehova are o controversă cu locuitorii țării, pentru că nu este adevăr, nici bunătate, nici cunoștință de Dumnezeu în țară. Poporul Meu este distrus din lipsă de cunoștință; fiindcă ai refuzat cunoștința, și Eu te voi refuza; și nu-Mi vei mai fi preot; fiindcă ai uitat legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi”. (Osea 4:1, 6, *ASV*) Aceste cuvinte profetice arată cu tărie că popoarele nu se pot uita la clerul Catolic și Protestant ca la preoții lor ca să-i învețe cu privire la Dumnezeu și să-i țină pregătiți pentru salvarea veșnică în Lumea Nouă a dreptății.

CUNOȘTINȚA FALSĂ

10. Oamenii înclinați spre religie se înșeală pe ei înșiși când gândesc că jertfele lor de bani aduse preoților și predicatorilor, și „jertfa maselor” și ritualurile și ceremoniile religioase pe care membrii clerului le practică în continuare, sunt importante pentru Dumnezeu și că vor îi vor apăra de Armagedon. Omul inspirat și înțelept a spus: „A face neprihănire și dreptate este mai plăcut pentru Iehova decât jertfele”. (Prov. 21:3, *ASV*). Unii cititori poate cred că comentariile de mai sus susținute de citate din profeție sunt cuvinte ucigătoare împotriva clerului idolatrizat. Dar pentru că este timpul potrivit ca să fie sinceri, ei trebuie să analizeze alte cuvinte ale profeției în care Dumnezeu declară ceea ce dorește de la închinătorii Săi adevărați: „De aceea i-am biciuit prin profeți; i-am ucis prin cuvintele gurii Mele; și judecățile Tale sunt ca lumina care strălucește. Căci doresc bunătate, și nu jertfe; și cunoștința de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot”. (Osea 6:5, 6, *ASV*). Isus Cristos însuși a citat odată aceste cuvinte pentru religioniștii din vremea Lui, pentru a accentua că Dumnezeu nu s-a schimbat în ceea ce dorește și cere. Cerința lui Dumnezeu pentru cunoștință, în special din partea acelor care declară că slujesc ca preoți ai Lui, este afirmată din nou, la Maleahi 2:7, 8: „Căci buzele preotului ar trebui să păzească cunoștința, și ei ar trebui să caute legea din gura Lui; pentru că el este mesagerul lui Iehova oștirilor. Dar voi v-ați abătut din cale; ați făcut pe mulți să se poticnească în lege; ați călcat legământul lui Levi, zice Iehova al oștirilor”. – *ASV*.

11. Legământul lui Levi era cu privire la preoție, și a început mai întâi cu fratele lui Moise, Aaron, nepotul lui Levi. Conform titlurilor conferite lui, papa de la Vatican și toată ierarhia lui nu pot să scape să nu fie loviți cu aceste cuvinte ale profetului lui Iehova Maleahi, pentru că în 1150 (d. Cr.) acele cuvinte au fost scrise pentru papa de Bernard, Starețul de Clairvaux: „Cine ești tu? – Marele Preot, Episcopul Suprem. Ești Prințul Episcopilor, ești Moștenitorul Apostolilor. Ești Abel în primat, Noe la guvernare, Avraam în rândul patriarhal, după rânduiala lui Melhisedec, Aaron în demnitate, Moise la conducere”, etc. De la papa în jos, clerul, prin crezurile religioase, tradiții și mascaradă, au ținut oamenii în ignoranță de legea lui Iehova Dumnezeu și neconformi cu ea; și acestor membri ai clerului ale căror limbi nu au păzit cunoștința, se aplică cuvintele lui Isus: „Vai de voi cunoscători ai Legii! Căci voi ați luat cheia pentru ușa cunoștinței, dar nici voi nu ați intrat, și i-ați împiedicat pe cei ce au încercat să intre.” (Luca 11:52, *Goodspeed*). Cu siguranță că oamenii care caută securitatea și protecția adevărată nu pot privi la acești membri ai clerului și la aliații lor politici pentru a fi apărați de Armagedon. Ceea ce au nevoie oamenii este cunoștința corectă care îi va arăta pe acești lideri religioși și politici și astfel îi va face imuni față de expunerea înșelătoare a cunoștinței pe care o îmbracă acești lideri.

12. Oamenii ar trebui să știe că religia este dușmanul lui Iehova Dumnezeu, cu toate că organizațiile religioase nu vor recunoaște acest lucru. Dar din modul în care toate acestea se amestecă în problemele politice, sociale, și comerciale lumești, și din relația prietenoasă pe care acestea le mențin cu această lume veche pentru apariții respectuoase, este clar că aceste organizații religioase nu știu la ce se referă Iacov 4:4 când spune: „Preacurvarilor, nu știți că prietenia acestei lumi este dușmanul lui Dumnezeu? Așadar, oricine vrea să fie un prieten al acestei lumi, devine un dușman a lui Dumnezeu.” (*Douay*). Prin urmare, este o protecție pentru oameni să știe că acest adulter și curvie spirituală cu această lume au fost prezise la Apocalipsa, capitolul 17, unde întreaga organizație religioasă a lumii este descrisă ca „curva cea mare”, al cărei nume este Babilon, mama curvelor și care s-a dat la adulter spiritual cu conducătorii politici, cu profitorii și cu comercianții acestei lumi. (Apoc. 17:1-5, *Douay*). Mai mult, profeția lui Iehova, la Isaia 23:15-18, a prevăzut că această curvă religioasă va fi neglijată în timpul Primului Război Mondial de Națiunile Aliate, după cum orașul comercial-religios Tir fusese neglijat și uitat cu multe secole înainte. Profeția arată că, după ce această „curvă” religioasă își va reveni din Primul Război Mondial, ea va încerca din nou să îmbrace cea mai cuceritoare aparență și să difuzeze cea mai dulce propagandă pentru a acapara urechile politice ale întregii „creștinătăți”, inclusiv țările democratice, liberale, cum ar fi America.

13. „Ia o harfă, și străbate cetatea, curva care a fost uitată; cântă bine, cântă de mai multe ori cântecul, ca să-și aducă aminte de tine”. (Isa. 23:16, *Douay*). De la căderea dictatorilor politici Naziști și Fasciști, organizația curvei religioase se aude cântând cele mai sentimentale și mai ispititoare cântece despre democrație, lege morală, spiritul iertării, cele patru libertăți, drepturile naturale ale omului, suveranitatea națiunilor, Carta Atlantică, organizația mondială democratică cu resursele de a constrânge națiunile care sun în afara legii prin măsuri militare, etc., etc. Vedeți cum lideri politici, sociali, judiciari și literari ai lumii democratice cad din cauza gurii plăcute a acestei „femei străine” și care laudă frumusețea ei religioasă și sunt de acord că ceea ce lumea postbelică are nevoie este mai mult din curviile ei, deghizată inocent ca „mai multă religie”. Ce vor face acum oamenii care iubesc dreptatea? Care este protecția lor împotriva faptului de a merge împreună cu „femeia străină” atrăgătoare și religioasă și de a nu se coborî în adâncul în care ea conduce națiunile la Armagedon? Apărați-vă!

14. Apărarea iubitorilor dreptății este cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, care ne informează: „Fiule, ia aminte la înțelepciunea mea, și pleacă-ți urechea la învățătura mea; ca să dai atenție discreției, și ca buzele tale să păstreze cunoștința. Căci buzele unei femei străine picură ca un fagure de miere, și gura ei este mai lunecoasă decât untdelemnul; dar sfârșitul ei este amar ca pelinul, ascuțit ca o sabie cu două tăișuri. Picioarele ei coboară la moarte; pașii ei duc în iad [mormânt]. Așa că ea nu poate găsi cărarea vieții sale, căile ei sunt migratoare [schimbătoare, între Nazism-Fascism și democrație], astfel încât nu le poți ști”. (Prov. 5:1-6). „Gura unei femei străine [*Douay*] este o groapă adâncă; cel care este urât de Domnul [Iehova] va cădea în ea”. (Prov. 22:14). Conducătorii lumești îl fac pe Iehova Dumnezeu să-i urască deoarece ei umblă braț la braț cu „femeia străină” a religiei organizate. Oricine vrea să nu fie urât de Domnul Dumnezeu și să nu cadă în distrugere la Armagedon va părăsi religia, și va căuta cunoștința și va fi călăuzit de ea. Aceasta este apărarea dată de Dumnezeu împotriva fățarnicilor religioși pioși cu gura. „Un fățarnic cu gura lui îl distruge pe aproapele său; dar prin cunoștință cel drept va fi izbăvit”. (Prov. 11:9). Liderii religioși și politici ai lumii sunt educați în teologie, științe politice și diplomație, drept internațional, etc. Ceea ce spun ei oamenilor poate părea a fi cunoștință, dar ea este cunoștință falsă.

15. Cei care vor apuca viața în Lumea Nouă a dreptății sunt avertizați împotriva acestei așa-numite „cunoștințe”, care este o parte a acestei lumi. După cum spunea apostolul Pavel unui tânăr pe care-l învăța: „Timotee, păzește ce ți s-a încredințat. Depărtează-te de expresiile lumești, goale și de flecăriile a ceea ce ei numesc în mod greșit știință, prin a cărei mărturisire unii oameni s-au lepădat de credință”. – 1 Tim. 6:20, 21, *Goodspeed*.

IZVORUL CUNOȘTINȚEI

16. *Cunoștința*, așa cum este folosit cuvântul în Scriptura sfântă, înseamnă, informație sau mărturie primită de la o sursă de încredere. Ea nu înseamnă doar informația în sine, ci și a o cunoaște sau a o avea ca o parte din depozitul și echipamentul nostru mental. Din paragrafele anterioare este clar că lumea din acest secol douăzeci cu „epoca creierului” ei nu este izvorul cunoștinței dătătoare de viață. Înțeleptul care ne sfătuiește că cunoștința înțelepciunii este o apărare, ne spune: „Frica de Iehova este începutul [sau, partea principală a] cunoștinței; dar nebunul disprețuiește înțelepciunea și învățătura”. (Prov. 1:7, *ASV*). Omul nu poate să înceapă să acumuleze cunoștință dacă nu se teme de Iehova Dumnezeu. De ce nu? Pentru că Iehova este Sursa Adevărată de unde coboară cunoștința. În ceea ce privește frica evlavioasă ca o cerință pentru cunoștință este scris: „Frica de Iehova este curată, și ține pentru totdeauna.” (Ps. 19:9, *ASV*). Aceasta înseamnă că va exista întotdeauna frică de Iehova, pentru că El este Cel Suprem, nemuritor, singurul Dumnezeu adevărat și viu. Cei care vor să trăiască veșnic trebuie să se teamă de El.

17. Fiind curată, frica de Iehova nu are așadar nici o legătură cu frica superstițioasă și respectul acordat membrilor clerului cu titluri înalte și îmbrăcați splendid sau altor personaje proeminente ale acestei lumi vechi. Frica de astfel de creaturi se amestecă cu frica de Creator și în cele din urmă o scoate afară. Prin urmare, frica de om îi conduce pe oameni într-o cursă, ca robii acelor care sunt împotriva celor mai bune interese ale omului. (Prov. 29:25). Ea face ca oamenii să devină slujitori ai acestor respectați ai acestei lumi și să ia parte la îndeplinirea tuturor lucrurilor egoiste, necurate pe care ei le pun la cale. Frica de Iehova ne apără de acești conducători greșiți, fals informați ai lumii. Cunoștința care este mai bună decât banii ca o putere protectoare nu vine de la sau prin acești oameni necurați care încearcă să pună alți oameni în frică, reverență și respect față de ei. Ea vine de la Creator, care cunoaște toate lucrurile și de care niciunul din conducătorii întinați cu această lume nu poate să ascundă faptele lui nepotrivite. „Cel care dă omului cunoștință, să nu cunoască oare?” – Ps. 94:10.

18. Din moment ce Dumnezeu dă omului „cunoștință”, niciun membru al clerului sau alt om educat sau om de știință nu poate adăuga nimic la cunoștința lui Dumnezeu. Este o nebulie pentru preoții și călugării religioși să respecte mai mult tradițiile omenești decât Cuvântul scris a lui Dumnezeu. Este o lipsă de respect față de Dumnezeu din partea lor să spună că cunoștința lui Dumnezeu așa cum este cuprinsă în paginile Bibliei este incompletă fără aceste tradiții și precepte stabilite de oameni. Aceste tradiții se dovedesc pur și simplu a fi minciuni. „Fiecare cuvânt a lui Dumnezeu este curat; El este un scut pentru cei ce-și pun încrederea în El. Nu adăuga la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească, și să fii găsit mincinos”. (Prov. 30:5, 6). Pentru a câștiga cunoștința adevărată, omul trebuie să pună la o parte aceste tradiții ale oamenilor pentru că ele sunt mai degrabă un obstacol decât o contribuție spre calea cunoașterii lui Dumnezeu. Ca dovadă că aceste tradiții religioase nu sunt numai necesare ci și arogante, profetul lui Iehova întreabă: „Cine a dirijat spiritul Domnului [Iehova], sau fiind sfetnicul Lui L-a învățat? Cu cine s-a sfătuit El, și cine l-a

îndrumat, și L-a învățat în cărarea dreptății, și l-a învățat cunoștința, și i-a arătat calea priceperii?” (Isa. 40:13, 14). Aceste precepte și tradiții religioase nu sunt parte din Cuvântul scris a lui Dumnezeu, pentru că El nu le-a inspirat și ele nu sunt parte din cunoștința pe care o dă El.

19. Omul serios, înțelept care privește lucrările minunate ale lui Dumnezeu în creație se simte stăpânit de frica de Creatorul său, fără a ști că Numele Creatorului este Iehova. Dar națiunile numite „păgâne” cercetează și ele minunile naturii și nu se tem de Iehova Dumnezeu, ci se închină manifestărilor și forțelor naturii ca la niște zei și astfel se închină demonilor, inclusiv „domnului demonilor”, Satan Diavolul. De aceea, pentru a începe să dobândească cunoștință, creatura umană trebuie să aibă o teamă inteligentă de Iehova. O simplă contemplare a lucrărilor create de Dumnezeu nu este suficientă pentru noi ca să dobândim cunoștința luminată care ne protejează de marea dușman al omului, care răstălmăcește chiar și sensul lucrărilor minunate ale creației lui Dumnezeu. Este adevărat că Psalmul 19:1, 2, declară: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și cerul vestește lucrarea mâinilor Lui. Ziua spune către ziuă acest lucru, și noaptea către noapte vestește cunoștința”. (AT). Dar limbajul pe care aceste lucrări neînsuflețite îl vorbesc, și cunoștința pe care ele ne transmit, nu sunt suficiente. Limbajul lor nu ne informează despre cine este Dumnezeu, care este Numele Lui, care sunt planurile Lui față de omenirea în necaz, cum Împărăția Lui în mâinile singurului Său Fiu născut Isus Cristos va justifica Numele Lui și va confirma suveranitatea Lui universală. Chiar și un studiu onest al propriilor noastre trupuri și a modului cum s-au născut ele ne poate impresiona profund că „teoria evoluției” este o știință falsă și că există un Arhitect și un Creator inteligent. Dar această impresie de la sine nu ne comunică nici cunoștința referitoare la misterul „trupului lui Cristos”, unde Isus este Capul iar biserica este trupul Lui, nici cunoștința despre modul cum Iehova îl va folosi încă pe Cristosul Lui.

20. Prin urmare, este clar că, pe lângă aceste lucrări ale lui Iehova Dumnezeu noi avem nevoie de cunoștință de la El prin descoperirea Lui expresă, fie prin cuvântul vorbit, fie prin cuvântul scris. Această cunoștință descoperită El ne-a dat-o prin Cuvântul Său scris, adică, Biblia. Ea este completă în zilele noastre. Prin acest Cuvânt scris a lui Dumnezeu noi dobândim informația și mărturia luminoasă cu privire la Creatorul nostru, Iehova.

21. Cei care resping Biblia nu pot să-L cunoască pe Dumnezeu, nici cei care cataloghează tradițiile omenești ca fiind egale în autoritate cu Biblia, sau care consideră un preot religios uman mai vital și mai important decât ea, sau care o studiază dintr-un punct de vedere așa-numit „critică mai înaltă”. „Critica mai înaltă” nu înseamnă cunoștință. Ea este pur și simplu o schemă religioasă a lui Satan Diavolul de a ascunde cunoștința și de a pune în încurcătură mintea oamenilor și de a ține oamenii în întuneric. Ea pune „criticul” în poziția îngâmfată de a fi superior în inteligență față de Creatorul Bibliei și de a avea informații mai multe și mai bune decât Autorul Bibliei, astfel încât să fie capabil s-o critice și să treacă peste acuratețea, veridicitatea și încrederea ei. „Criticii mai înalți” sunt batjocoritori ai lui Dumnezeu și sunt nebuni; iar sfatul divin pentru justificarea noastră față de aceștia este: „Batjocoritorul caută înțelepciunea, și nu o găsește [fiindcă nu are teama de Dumnezeu]; dar cunoștința este ușoară pentru cel ce are pricepere [a relației lui față de Dumnezeu]. Pleacă din prezența unui nebun, căci nu vei găsi în el buzele cunoștinței”. – Prov. 14:6, 7, *ASV margin*.

22. Mai degrabă decât să încercăm să căutăm defecte și contradicții aparente în Biblie astfel încât s-o discredităm în proprii noștri ochi, mai bine am aborda-o așa cum a făcut Isus Cristos și apostolii Lui, adică, ca fiind Cuvântul scris a lui Dumnezeu. Ar trebui să ne ridicăm glasurile în rugăciune către Autorul ei ca să ne ajute să pricepem adevărurile ei și să înțelegem profunzimea învățaturii. Ar trebui s-o acceptăm ca pe o Carte care conține Cuvântul și poruncile Lui. Apoi, cu o

dragoste pentru învățare, ar trebui să săpăm în ea și s-o cercetăm, nu pentru a descoperi lucruri îndoielnice și pietre de poticnire, ci pentru a descoperi adevăruri prețioase și dezvăluiri ale informațiilor și învățăturilor vitale. Acestea sunt direcțiile pe care însuși Cuvântul lui Dumnezeu ni le dă, spunând: „Fiule, dacă vei primi cuvintele Mele, și dacă vei păstra cu tine poruncile Mele, astfel încât să-ți pleci urechea la înțelepciune, și dacă vei pleca inima ta la pricepere; da, dacă strigi după înțelegere, și îți ridici glasul pentru pricepere; dacă o cauți ca argintul, și dacă o cauți ca comorile ascunse; atunci vei înțelege frica de Iehova, și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu. Căci Iehova dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere; El dă înțelepciune sănătoasă pentru cei drești; El este un scut pentru cei ce umblă în nevinovăție; pentru ca El să apere cărările dreptății, și să păzească calea sfinților Săi”. – Prov. 2:1-8, *ASV*.

23. Dobândirea acestei informații adevărate este o protecție pentru cel care va rămâne în siguranța lui Dumnezeu. Este scris: „El te va acoperi cu penele Lui, și sub aripile Lui te vei încrede; adevărul Lui să fie scutul și pavăza ta”. (Ps. 91:4). Pentru a beneficia de această apărare noi trebuie să judecăm totul după standardul Cuvântului lui Dumnezeu, având credință că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat și drept. Pentru a avea credință noi trebuie să fim familiarizați cu acest Cuvânt; și dacă avem credință vom folosi Biblia pentru a ne apăra. La aceasta se referă apostolul când spune: „Pe deasupra tuturor, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău”. (Efes. 6:16). Credința nu este un scut de lemn în care săgețile celui rău se pot lipi, aprinde și arde, lăsând pe om fără apărare; ci cu credință putem evita săgețile otrăvitoare ale Diavolului care sunt menite să otrăvească mintea și inima împotriva lui Dumnezeu printr-o îndoială și suspiciune care arde în interior și care este defăimare. De aceea, nu neglijați sau nu ignorați mărturia Bibliei. Mărturia ei este sigură și demnă de încredere. „Cuvântul Tău este adevăr”, a spus Isus, care s-a coborât de la Dumnezeu și care L-a cunoscut în mod personal. – Ioan 17:17.

24. Dumnezeu este sursa mărturiei Bibliei; și faptul că ea are putere de salvare, l-a spus unul din cei mai buni studenți ai Bibliei către un tânăr: „De copil ai cunoscut sfintele Scripturi, care pot să te facă înțelept pentru salvare prin credința care este în Cristos Isus. Toată Scriptura este dată prin inspirația lui Dumnezeu, și este utilă pentru învățătură, pentru mustrare, pentru corectare, pentru instruire în neprihănire; pentru ca omul lui Dumnezeu să fie perfect, echipat cu totul pentru toate lucrările bune”. (2 Tim. 3:15-17). A cunoaște Sfintele Scripturi este temelia pentru înțelepciune care duce la salvare, pentru că Scripturile învață frica de Iehova. Înțelepciunea constă în a folosi cunoștința pe care o avem conform Cuvântului lui Dumnezeu. „Orice om chibzuit lucrează cu cunoștință [folosind-o ca un ghid al lui], dar nebunul își dă la iveală nebunia.” – Prov. 13:16, *ASV*.

25. A avea cunoștință despre Dumnezeu prin Cartea Lui inspirată este indispensabil pentru salvare. Acest fapt este accentuat de aceste cuvinte ale lui Isus adresate lui Iehova Dumnezeu: „I-ai dat putere peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care i-ai dat Tu. Și aceasta este viața veșnică, ca să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos pe care l-ai trimis Tu. Sfîntește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevăr.” (Ioan 17:2, 3, 17). Viața veșnică este darul lui Dumnezeu prin Cristos Isus. Pentru a fi capabili să acceptăm acest dar trebuie să ne familiarizăm cu Dumnezeu și să-L putem recunoaște și să știm ce favoruri ne dă El. Isus Cristos este canalul lui Dumnezeu sau Agentul prin care El oferă viață veșnică omenirii căzute. Cristos Isus este folosit în acest mod pentru că El este Servul Conducător neprihănit a lui Iehova. Prin urmare, necesitatea cunoașterii lui Isus Cristos este inseparabilă de aceea a cunoașterii lui Iehova Dumnezeu.

26. Pentru a sublinia necesitatea cunoașterii lui Cristos Isus cu scopul ca creaturile umane condamnate să fie îndreptățite la viață veșnică, profeția lui Iehova a declarat cu mult timp în urmă cu privire la Servul Său Isus Cristos: „El va vedea rodul sufletului Său, și va fi mulțumit; prin cunoștința Lui slujitorul Meu neprihănit va îndreptăți pe mulți [sau, va face pe mulți neprihăniți]; și va purta nelegiuirile lor”. (Isa. 53:11, *ASV*). Adică, a cunoaște pe slujitorul neprihănit a lui Iehova, Isus Cristos, și cum a suferit durerea pentru a se dovedi vrednic de a îndepărta nelegiuirile noastre; și exercitând credință în această cunoaștere a lui Cristos Isus, El devine mijlocul lui Dumnezeu de îndreptățire a credincioșilor pentru viața veșnică. Nu toți vor accepta și obține această cunoaștere a Lui și vor avea credință în ea, ci oricât de mulți vor primi „îndreptățirea vieții”. – Rom. 5:18.

27. Când un om auto-suficient, auto-încrezător, auto-neprihănit refuză învățăturile cuprinse în Biblie referitoare la Dumnezeu și la Cristosul Lui, un astfel de om acționează împotriva intereselor vieții lui. Ignoranța lui voluntară îl expune abordărilor viclene ale celor care caută să-l rănească. Ea îl condamnă la distrugere. „El va muri din lipsă de învățătură; și în mărimea nebuniei lui va merge pe un drum greșit”. (Prov. 5.23, *ASV*). Dar omul cinstit care s-a familiarizat cu adevărat cu Creatorul și care a experimentat lucrurile Lui bune vrea să știe mai multe despre El, să-L slujească mai bine. El spune: „Tu te-ai purtat bine cu slujitorul Tău, o Iehova, după cuvântul Tău. Învăță-mă judecata bună și cunoștința; pentru că am crezut în poruncile Tale”. (Ps. 119:65, 66, *ASV*). Din moment ce Dumnezeu este sursa centrală de informații și cunoștințe, atunci omul care Îi face plăcere crește din punct de vedere mental și nu suferă deloc din cauza deșertăciunilor acestei lumi. „Căci Dumnezeu dă omului care este bun în ochii Lui înțelepciune, și cunoștință, și bucurie; dar celui păcătos îi dă trudă să adune și să strângă, ca să le dea celui care este bun înaintea lui Dumnezeu. Și aceasta este deșertăciune și supărare a spiritului [pentru păcătos]”. (Ecl. 2:26). Pentru că religioniștii nu sunt bunii în ochii lui Dumnezeu, ei „învăță tot timpul, dar niciodată capabili să ajungă la cunoștința adevărului”. Ei fac greșeala de a se uita la clerul religios pentru îndrumare și învățătură, pentru că membrii clerului sunt cei „care au o formă de evlavie, dar care neagă puterea acesteia”. – 2 Tim. 3:1-7.

CUNOȘTINȚĂ PRIN MUSRARE

28. Unele din paragrafele anterioare ar putea fi lucruri grele pentru ca unii să le adopte. Dar nu orice instrucțiune pe care o dă Iehova este plăcut să o primești. Cu toate acestea, dacă este primită cu blândețe și dacă este pusă în aplicare, aduce rezultate mulțumitoare. Aceasta este pentru că unele din învățăturile lui Dumnezeu vin sub formă de muștrări și corecții. Astfel de muștrări și corecții sunt foarte oportune și necesare pentru a-i ține pe slujitorii Săi să facă ceea ce este bine și să umble pe calea sigură în mijlocul acestei lumi dezorientate. Biblia dezvăluie că toți martorii lui Iehova din trecut, cu excepția lui Isus Cristos, au făcut greșeli și au avut nevoie de corectare. Din acest motiv Iehova Dumnezeu i-a muștrat prin cuvântul Său, fie scris, fie exprimat verbal prin profeții Săi. Tot așa în vremea actuală martorii lui Iehova au făcut greșeli datorită imperfecțiunilor proprii și datorită că erau înconjurați de o lume religioasă. Prin muștrările Cuvântului Său Dumnezeu i-a luminat cu milă și i-a adus la realitate. Clasa „servului rău” s-a ofensat din cauza acestor muștrări și măsuri corective; dar servii smeriți și chibzuiți ai lui Iehova s-au supus acestor muștrări cu recunoștință și au învățat din ele. Astfel se dovedește proverbul: „Cine iubește învățătura [sau corecția] iubește cunoștința; dar cel ce urăște muștrarea este prost [stupid]” – Prov. 12:1.

29. Primind mustrarea într-un mod corect, clasa „servului credincios și înțelept” nu devine săracă din punct de vedere spiritual, ci este onorată de Dumnezeu cu mai multe privilegii de a-L sluji. „Sărăcia și rușinea vor fi partea celui care refuză învățătura [corectarea]; dar cel ce dă atenție mustrării va fi onorat”. – Prov. 13:18.

30. Pentru că acei care își bat joc de Iehova și de organizația Lui nu vor să primească învățatură prin mustrare, ei se țin departe de Cuvântul lui Dumnezeu și de martorii Lui credincioși, și astfel se întorc spre lumea nechibzuită. Dar cel care dorește să învețe nu îi este teamă să întâmpine mustrarea și s-o considere ca un beneficiu pentru el: „Batjocoritorul nu-l iubește pe cel ce-l mustră; nici nu va merge la cei înțelepți. Inima celui care are pricepere caută cunoștință; dar gura celor nebuni se hrănește cu nebunie [și astfel vorbește nebunește și în ignoranță]”. (Prov. 15:12, 14). Iehova nu ezită să-și corecteze poporul Său, pentru că El le este credincios și știe că acest lucru va fi în avantajul lor. El a inspirat proverbul, știind că este adevărat, și anume: „Lovește pe batjocoritor, și cel simplu [văzând aceasta] va învăța chibzuința; mustră pe cel ce are pricepere [despre starea lui imperfectă, păcătoasă înaintea lui Dumnezeu], și va înțelege cunoștința”. (Prov. 19:25, *ASV*). „Când este pedepsit batjocoritorul, cel simplu se face înțelept; și când i se dă învățatură celui înțelept, el primește cunoștința”. (Prov. 21:11, *ASV*). Din acest motiv apostolul Pavel a instruit pe una din corpurile guvernatoare ale „bisericii lui Dumnezeu” să facă o mustrare publică pentru un rău comis și văzut de toți pentru ca creștinii care au văzut să aibă de câștigat. El a spus: „Pe cei ce păcătuiesc mustră-i în fața tuturor, pentru ca restul să fie cu teamă.” – 1 Tim. 5:20, *ASV*.

31. Prin urmare, când cineva este mustrat prin organizația Teocratică a lui Iehova de reprezentanții ei, noi facem o greșală față de cel mustrat dacă încercăm să-i arătăm simpatie ajutându-l să se justifice și dacă îl facem să se simtă că a fost rănit de mustrare. Dimpotrivă, noi înșine ar trebui să încercăm să vedem dreptatea mustrării și să-l ajutăm pe cel mustrat să înțeleagă acest lucru. Apoi, noi înșine ar trebui să încercăm să învățăm din această observare cum să ne îndreptăm pașii, umblând în frica lui Iehova ca să nu-L supărăm. Este înțelepciune să nu ne răsculăm împotriva corecției primite de la Cel Sfânt prin organizația Sa Teocratică. Proverbul arată care este omul înțelept și neprihănit spunând: „Dă învățatură celui înțelept, și va fi și mai înțelept; învață pe omul neprihănit și va crește în cunoștință. Frica de Iehova este începutul înțelepciunii; și cunoștința Celui Sfânt este pricepere”. (Prov. 9:9, 10, *ASV*). Construirea unei relații bune cu Cel Sfânt înseamnă pricepere, și ea duce la o teamă sănătoasă de El.

32. „Creștinătatea” nu are o astfel de cunoștință și pricepere, și ea se răscoală împotriva mustrărilor pe care Dumnezeu le trimite împotriva ei prin mesajul martorilor Săi. Din cauza ignoranței ei voluntare, ea va fi distrusă la bătălia de la Armagedon. Cei care vor să evite soarta ei nu vor rezista informațiilor și mustrărilor pe care ea le refuză. Fără a ști mai întâi care este voia lui Dumnezeu, ei se vor grăbi pe aceeași cărare a păcatului pe care se grăbește și ea spre Armagedon, și vor dovedi că sunt nebuni. Sfârșitul nu va fi unul bun. Prin urmare, cunoștința este justificarea lor, iar a fi fără ea nu este bine pentru noi. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „De asemenea, ca sufletul să fie fără cunoștință, nu este bine; și cel se grăbește cu picioarele lui [fără a se opri mai întâi să evalueze voia lui Dumnezeu], păcătuiește. Nebunia omului îi răstoarnă calea; și inima lui cârtește împotriva Domnului”. (Prov. 19:2, 3, *ASV*). Dacă afacerea noastră eșuează din cauza propriei noastre nebuni, și cârtim împotriva lui Iehova Dumnezeu și Îl facem vinovat pentru eșecul nostru, nu ne va folosi la nimic. Ne-am fi putut proteja de un asemenea rezultat prin căutarea în prealabil de informații despre voia lui Dumnezeu.

ÎNTREBUNȚARE PRACTICĂ

33. Fără o învățătură adecvată picioarele omului sunt grabnice să alerge spre păcat, și de aceea nu este bine ca sufletele să fie fără cunoștință. Doar cu cunoștința putem percepe ignoranța generală în care se află multe persoane văzute ca neprihănite din lume, și vedem că nu este bine pentru ele având în vedere ceea ce se apropie. Cei răi nu fac nimic în privința aceasta, pentru a-i ajuta pe aceștia în lumina adevărului, ci mai degrabă fac planuri să-i țină în întuneric mental. Cu toate că cei răi recunosc acest lucru, acei oameni săraci, indiferent de rasă, naționalitate, culoare, sau legături religioase, au dreptul să vină la cunoștința adevărului. Dacă dorim să facem ce este drept, vom recunoaște lipsa absolută de apărare a oamenilor de ceea ce este iminent asupra lumii la Armagedon, și vom fi atenți să dăm acestor oameni puși în pericol ceea ce le trebuie, informându-i de pericolul care-i paște și arătându-le calea de salvare. „Cel neprihănit ia cunoștință de cauza săracilor; cel rău nu are pricepere s-o cunoască”. – Prov. 29:7, *ASV*

34. Cum altfel am putea noi să arătăm respect pentru dreptul sau cauza celor săraci decât prin a le da cunoștința lui Iehova și a Împărăției Lui prin Cristos Isus? Aceasta este de o valoare mai mare decât banii, și de o apărare mai mare. Înțelepții lumii strâng degeaba comori, bogății și lucruri egoiste pentru aceste „zile din urmă”. La Armagedon ei vor arunca argintul, aurul și bogăția lor materială pe drumuri, dar nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să-i scape în ziua mâniei lui Iehova astfel încât să cumpere o cale prin care viețile lor să fie cruțate. (Ezec. 7:19; Țef. 1:18). Cu toate că banii pot fi o protecție temporară acum, faptul că Îl cunoaștem pe Iehova și planul Lui este o protecție permanentă împotriva dezastrului la Armagedon. Astfel, cunoștința are avantajul banilor și este mai minunată decât ei. „Căci înțelepciune este apărare, și banii sunt o apărare; dar minunăția înțelepciunii este că înțelepciunea dă viață celor care o au”. – Ecl. 7:12.

35. De aceea, Dumnezeu ne favorizează cu informații și mărturii cu privire la El însuși și la Guvernul Său Teocratic pentru ca noi să le folosim în mod practic, atât în beneficiul altora, cât și în beneficiul nostru. Cunoștința nu este doar pentru apărarea noastră, ci ea ne este dată ca și noi s-o dăm altora care au același drept s-o primească așa cum l-am avut și noi. Cunoștința pe care o avem trebuie s-o folosim corect, nu numai pentru a ieși în evidență cu ea și a ne implica în controverse și a provoca mânie în alții, ci pentru a vorbi cu tact în dragoste, căutând binele altora prin aceasta. „Un răspuns blând îndepărtează mânia; dar cuvintele supărătoare ațâță mânia. Limba înțelepților folosește cunoștința corect; dar gura nebunilor varsă nebunie”. (Prov. 15:1, 2). Adevărul spus cu dragoste este cel care îmbărbătează și zidește; și metoda dragostei este cea pe care o recomandă Scripturile pentru cei care se străduiesc să fie învățătorii altora în Cuvântul adevărului lui Dumnezeu”. (Efes. 4:15). Cei înțelepți nu caută controverse. Totuși, dacă pentru a da cunoștința Domnului la alții înseamnă să stârnești persecuție și opoziție din partea acestei lumi și a instituțiilor ei, atunci noi o suportăm, dar nu slăbim mâinile noastre în lucrarea de învățare.

36. Ce privilegiu prețios este să fii purtător al cunoștinței Domnului către alții! Doar când ne gândim cât de neprețuită este învățătura cu care suntem încredințați ne face să apreciem mai mult ce privilegiu rar și onorat este pentru noi s-o transmitem altora. Aurul strălucitor, argintul curățat, și bijuteriile scânteietoare, nu se pot compara cu ea. Îmbogățirea pe care o experimentăm prin primirea ei este descrisă de Unul mai înțelept decât Solomon, adică, Cristos Isus, care ne spune: „Primiți învățătura mea, și nu argintul; și cunoștința mai degrabă decât aurul ales. Căci înțelepciunea este mai bună decât mărgăritarele; și toate lucrurile care pot fi dorite nu se pot compara cu ea. Eu, înțelepciunea am făcut cunoștința locuința mea; și am găsit cunoștința și discreția”. (Prov. 8:10-12, *ASV*). O astfel de comoară spirituală este rară și costisitoare, și fără

comparație, și nu poate fi găsită pretutindeni. Așa sunt cei care din a căror buze cade această comoară. „Există aur, și abundență de mărgăritare; dar buzele cunoștinței sunt o bijuterie prețioasă”. (Prov. 20:15, *ASV*) Cei care posedă aceste buze ale cunoștinței sunt la fel de rari ca o bijuterie prețioasă, foarte căutată. Buzele lor sunt buze curate, înfrumusețate cu mesajul pur al planului glorios a lui Dumnezeu prin Împărăția Lui.

37. Cei care au aceste buze, care vestesc laudele lui Dumnezeu, îl au pe El ca Prieten al lor. Ei sunt bogați, mai mult decât dacă ar câștiga toată această lume, pentru că ei au prietenia lui Dumnezeu și prietenia Împăratului Său Cristos Isus. Ei au atât cunoștința Tatălui, cât și a Fiului care dă viață, și sunt însărcinați de Tatăl prin Fiul Său să împărtășească această cunoștință dătătoare de viață cu cei blânzi de pe pământ. Pentru faptul că sunt îmbogățiți cu această slujbă ei pot da mulțumiri, așa cum a făcut apostolul Pavel, spunând: „Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna în numele vostru, pentru harul lui Dumnezeu care vă este dat prin Isus Cristos; pentru că în orice lucru sunteți îmbogățiți în El, în orice vorbire, și în orice cunoștință”. Sau cu alte cuvinte: „Mulțumesc întotdeauna lui Dumnezeu cu privire la voi, pentru binecuvântarea pe care Dumnezeu v-a dat-o prin Cristos Isus. Pentru că v-ați îmbogățit în toate prin unire cu El în puterea exprimării și în capacitate pentru cunoștință”. – 1 Cor. 1:4, 5; *Goodspeed*.

38. Spunerea adevărului la alții stârnește propriile noastre minți și în felul acesta impresionează adevărul mai profund asupra noastră. Astfel noi ne mărim propria noastră capacitate pentru cunoștință. Prin rostire sau prin folosirea puterii de exprimare noi beneficiem de privilegiul bogat de a răspândi cunoștință la cei săraci, al cărui drept s-o audă noi îl respectăm. Cunoștința aceasta este îmbucurătoare, fiind asemănată luminii care cade peste ochii care nu au văzut decât întuneric înainte: „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu în fața lui Isus Cristos”. (2 Cor. 4:6). Cei care au această lumină strălucind în inimile lor de sus trebuie, din inimi curate, să reflecte această lumină asupra altora.

39. Cunoștința referitoare la prezența Împăratului lui Iehova și la întemeierea Împărăției adevărului și vieții este și ea asemănată cu parfumul tămâii ars la o procesiune triumfală. Cât de parfumată este cunoștința lui Iehova Dumnezeu și a Împărăției Lui prin Cristos Isus! Cât de recunoscători ar trebui să fim toți pentru faptul că posedăm această cunoștință încât să putem să călcăm pe urmele Conducătorului nostru triumfător Cristos Isus în răspândirea cunoștinței lui Dumnezeu celor care doresc viața în armonie cu El! „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care întotdeauna ne conduce în triumf în Cristos, și face cunoscut prin noi savoarea [parfumul] cunoștinței Lui în orice loc. Căci noi suntem o mireasmă dulce a lui Cristos pentru Dumnezeu, în cei ce sunt salvați, și în cei ce pier; pentru aceștia o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia o mireasmă de la viață spre viață”. – 2 Cor. 2:14-16, *Ver. Stan. Amer.*.

40. Cei care sunt destinați să piară cred că mireasma mesajului nostru are de a face cu moartea. Să fim influențați de opinia lor? Nu; ci știind că cunoștința față de Dumnezeu este o apărare împotriva morții prin execuție în ziua mâniei Lui la Armagedon, să întărim această apărare mai puternic. Să facem acest lucru în numele câtor mai mulți oameni făcând cunoscută în mod repetat, constant și intensiv cunoștința Lui pretutindeni, oricâte greutatea ne-ar costa acest lucru. În acest mod ne vom dovedi servi adevărați ai lui Dumnezeu: „în toate arătându-ne, ca slujitori ai lui Dumnezeu, în multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări,...în curăție, în cunoștință”. – 2 Cor. 6:4-6, *ASV*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1, 2 (a) Pentru ce nu are Iehova în Măinile Sale o situație internațională, căreia El nu este pregătit să-i facă față? (b) Cum poate fi El așteptat să ne pregătească o apărare, și ce este aceasta?

3. Pentru ce nu trebuie să căutăm să câștigăm asemenea cunoștință prin mijloacele acelora din pozițiile înalte ale acestei lumi, și ce mare exemplu istoric avem, care ne avertizează împotriva aceasta?

4. (a) De ce un lucru atunci, trebuie să fim înțelepți în a ne asigura înainte de a urma conducătorii lumestri? (b) Cum vizualizează viitorul propunerile de la Dumbarton Oaks, și recomandările de după aceea ale episcopilor Catolici americani.

5. Cum vizualizează șeful Vaticanului viitorul într-o emisiune radiodifuzată în următoarea zi după pacea din Europa.

6. Ce trădează ambele acele declarații ierarhice, și ce întrebări potrivite puneam noi despre declarația episcopilor?

7. Ce întrebări potrivită punem noi despre declarația Papei, și pentru ce ajută Papa la punerea temeliei?

8 (a) Ce descoperă ignoranța generală de pretutindeni în „creștinătate”, și care este adevărata primejdie pentru toate națiunile? (b) Care este apărarea noastră împotriva măturării înainte spre nimicire?

9. Ce drept au toți oamenii să știe despre „creștinătate” și soarta ei, și ce profeții arată cauzele pentru aceasta?

10. Cum se înșală oamenii pe ei înșiși în legătură cu operațiile preoțimii, și ce arată cuvântul lui Dumnezeu a fi condițiile lui despre aceasta?

11. Cum lovesc aceste cuvinte ale lui Maleahi pe Papa și pe toți ceilalți preoți, și ce necesită oamenii spre a se întări împotriva amăgirii?

12. Pentru apărare, ce trebuie să știe oamenii despre religie și organizația ei, și ce cale a amăgirii prezice profeția că va lua religia după războiul mondial?

13. Ce face acum „curva uitată” și cu ce succes?

14. Care este apărarea împotriva ei, așa după cum este declarat în cuvântul lui Dumnezeu, și cum vom scăpa de a fi urâți de către Domnul Dumnezeu?

15. Ce avertisment dă Scriptura cu privire la falsa cunoștință?

16. Care este înțelesul „cunoștinței” și cum încercăm să o câștigăm?

17. Fiind aceasta clar cu ce nu trebuie să aibă legătură teama de Iehova, și de unde atunci, vine cunoștința?

18. Pentru ce sunt percepțele și tradițiile oamenilor prezumțioase și pentru ce trebuie să le punem de o parte spre a câștiga cunoștință?

19. Pentru ce nu este meditația lucrărilor creației și a propriilor noastre corpuri umane suficientă spre a ne da cunoștința apărătoare?

20. Ce cunoștință prin urmare necesităm noi, și unde este ea disponibilă?

21. Pentru așa numitul „înalt criticism” nu este cunoștință, și care este sfatul divin pentru apărarea noastră împotriva lui?

22. Cum trebuie să primim Biblia, și ce îndrumări ne dă propriul lui Cuvânt pentru a căuta înțelegere?

23. Cum putem să ne bucurăm de apărarea adevărului?

24. Pentru ce Scripturile sunt temelia înțelepciunii, și ce este înțelepciunea?

25. Pentru ce este cunoștința lui Dumnezeu și a lui Christos prin cuvântul Său- indispensabilă mântuirii umane?
26. Cum este necesitatea cunoașterii lui Christos Isus pentru a fi, îndreptățit spre viață, prezisă de Isaia, și ce înseamnă cuvintele sale?
27. (a) Pentru ce mor nebunii, și ce să caute cel informat despre Dumnezeu? (b) În ce privește creșterea mintală, ce diferență este între unul care place lui Dumnezeu, și un păcătos?
28. Pentru ce nu orice instrucțiune adevărată este plăcut să o primești, cum au primit-o iubitorii de cunoștință și cei proști?
29. Pentru ce, așadar, clasa „servului credincios și înțelept” nu devine săracă spirituală?
30. (a) Care este calea batjocoritorului și cea a învățacelui în ce privește muștrarea instructivă? (b) pentru ce nu ezită Iehova să-l corecteze pe poporul Său, în conformitate cu proverbele?
31. Pentru ce nu se ajută cel muștrat să se îndreptățească pe sine și pentru ce nu se răscoală împotriva corectării prin organizația lui Dumnezeu?
32. Pentru ce va fi „creștinătatea”, prin urmare nimicită, în Armagedon, și pentru ce nu este bine acum a fi fără cunoștință?
33. În ce condiție găsim noi a fi pe oamenii dispuși spre dreptate, și care este lucrul bun de făcut cu privire la aceasta?
34. Cum arătăm noi respect pentru cauza săracului și pentru ce nu le dăm bani?
35. Pentru ce prin urmare ne este dată cunoștința și cum o întrebuințează limba înțeleaptă drept?
36. Cum se comportă asemenea cunoștințe și privilegiile vorbei despre ea, cu comorile minerale ale acestui pământ?
37. Pentru ce sunt aceia cu asemenea buze ale cunoștinței așa de bogați, și pentru ce arată apostolul că ei trebuie să mulțumească lui Dumnezeu?
38. Cum ne mărim noi prin vorbire capacitatea noastră pentru cunoștință și cărui lucru scump este comparată asemenea cunoștință?
39. Cărei altceva seamănă apostolul asemenea cunoștințe și pentru care privilegiu în legătura cu aceasta putem noi fi mulțumitori?
40. Știind că cunoștința lui Dumnezeu este o apărare, ce vom face noi și astfel să ne dovedim Servii Săi adevărați?

MORȚI UMANI ȘI JUSTIFICARE

În numărul din 15 August al *Turnului de Veghere* s-a spus la pagina 253, paragraful 15, că pentru oamenii morți în morminte pentru care există o oportunitate viitoare de a câștiga viață veșnică pe pământ în Lumea Nouă a neprihănirii nu este posibilă nici o îndreptățire automată în prealabil. Nici nu este cerută pentru ei cu scopul ca ei să fie scoși din morminte. Această afirmație a fost făcută în legătură cu o discuție din Romani 5:18, care spune: „De aceea, după cum prin greșeala unuia singur a venit judecata peste toți oamenii spre condamnare, tot așa prin neprihănirea unuia a venit darul fără plată peste toți oamenii spre îndreptățirea vieții”.

Dintr-un anumit punct de vedere s-a sugerat că o astfel de îndreptățire a celor morți la viață ar trebui să fie posibilă, văzând că Biblia spune că Dumnezeu cheamă lucrurile care nu sunt ca și

cum ar fi; și că de aceea El ar putea declara pe oamenii morți drepti, chiar dacă ei erau încă non-existenți în moarte și nu erau de fapt drepti. Cu toate acestea, un studiu Scriptural al acestui subiect va arăta falsitatea acestei sugestii.

Chestiunea îl implică pe Avraam, al cărui nume înseamnă „tatăl unei mulțimi”. Este în legătură cu patriarhul care prin acest nume arată faptul că Biblia spune că Dumnezeu a chemat lucrurile care nu erau ca și cum ar fi. Aici e explicația Scripturii, la Romani 4:16, 17, adică: „Credința lui Avraam, care este tatăl nostru al tuturor, (după cum este scris: Te-am făcut tată al multor națiuni), înaintea Lui pe care [Avraam] L-a crezut, înaintea lui Dumnezeu, care învie morții, și cheamă acele lucruri care nu sunt, ca și cum ar fi.”

În momentul în care Iehova Dumnezeu l-a chemat pe Avram după numele „Avraam”, Avram nu era tată al unei mulțimi, nici tată a multor națiuni. El era în vârstă de 99 de ani, și nu avea niciun fiu prin nevasta lui Sara care era și ea în vârstă. Ei erau amândoi ca și morți, în ceea ce privește nașterea de copii. (A se vedea Evrei 11:11, 12 și Romani 4:18-21). Dar Dumnezeu prin Spiritul Său sau forța activă, a făcut vii puterile lor reproductive, ca și cum ar fi fost în zilele tinereții lor. Prin acest miracol ei au devenit părinții ai singurului lor fiu Isaac. Descendenții lui Avraam prin acest fiu Isaac au devenit o mulțime ca stelele și nisipul la număr, dar acest lucru s-a petrecut secole mai târziu. Așadar, chemându-l pe acel patriarh după noul nume „Avraam” (însemnând „tatăl unei mulțimi”) și făcând acel nume adevărat, Iehova Dumnezeu dădea în mod sigur viață celor morți și chema lucrurile ca fiind ceva ce nu erau încă.

Cu toate acestea, această procedură nu ne autorizează să aplicăm Romani 4:17 (citat mai sus) oamenilor morți din morminte ca și cum ei ar fi în mod automat îndreptățiți cu scopul de a-i face vrednici să fie chemați din moarte. Nu treceți cu vederea faptul că ceea ce Dumnezeu a chemat pe Avraam a devenit de fapt adevărat despre Avraam. Dumnezeu a înviat sau a animat puterile fizice ale lui Avraam și Sara pentru ca acest lucru să aibă loc. De ce a făcut Dumnezeu așa? Și a lucrat El în mod arbitrar? Nu; ci pentru că Avraam credea și era credincios lui Dumnezeu că Iehova Dumnezeu a lucrat așa. Nu există nici o comparație cu acele circumstanțe în legătură cu oamenii morți din morminte. Dacă Dumnezeu ar chema în mod arbitrar oamenii morți îndreptățiți la viață, chiar dacă ei nu ar fi, ar însemna că El a predestinat pe toți acești morți îndreptățiți să fie câștigători ai vieții veșnice și că niciunul din ei nu va eșua în a o câștiga. Dar Scripturile arată că nu așa va fi situația. Nu toți morții din morminte vor fi „socotiți vrednici să câștige acea lume, și învierea din morți”. (Luca 20:35; Apoc. 20:12-15). Aduceți-vă aminte întotdeauna că schimbarea numelui lui Avram în „Avraam” s-a bazat pe credința lui în Dumnezeu; în timp ce niciunul din cei morți care au „făcut răul” nu au exercitat credință în Dumnezeu ca credința lui Avraam.

Este scris: „După cum trupul fără spirit este mort, tot așa credința fără fapte este moartă. Nu a fost Avraam, părintele nostru, îndreptățit prin fapte, când a adus pe Isaac, fiul său pe altar? Vedeți cum credința a lucrat cu faptele lui, și prin fapte credința a ajuns perfectă? Și s-a împlinit Scriptura care zice: *Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire; și el a fost numit Prietenul lui Dumnezeu.* Vedeți dar cum prin fapte omul este îndreptățit, și nu numai prin credință”. (Iac. 2:26, 21-24). În comparație cu credința și faptele lui Avraam, Biblia declară că morții sunt incapabili de credință și incapabili de a face fapte, pentru că „morții nu știu nimic... căci nu este nici lucrare, nici chibzuială, nici cunoștință, nici înțelepciune, în mormântul în care mergi”. (Ecl. 9:5, 10). O astfel de stare a morților în morminte nu-i ajută să fie îndreptățiți înainte de a fi scoși din morminte. O astfel de stare a celor morți nu reprezintă nici o bază pentru Dumnezeu ca să-i trateze așa cum l-a tratat pe Avraam chemându-i să fie ceva ce ei încă nu erau.

Faptele care se cer sunt fapte ale credinței. Este adevărat că atribuirea din partea lui Dumnezeu a neprihănirii oamenilor fără faptele legii Mozaice este descrisă de psalmist, la Psalmul 32:1, 2, care spune: „Ferice de cel al cărui nelegiuire este iertată, al cărui păcat este acoperit. Ferice de omul căruia DOMNUL nu-i socotește nelegiuirea, și în al cărui spirit nu este viclesug”. (Rom. 4:6-8). Dar următoarele cuvinte ale psalmistului arată o astfel de atribuire a neprihănirii sau o astfel de îndreptățire nu a venit în mod automat la el. Atâta timp cât el a eșuat să facă o acțiune dreaptă în această privință, nelegiuirea și păcatul lui au rămas peste el. După cum spune el: „Când am păstrat tăcerea, oasele mele s-au uscat prin gemetele mele toată ziua. Căci zi și noapte mâna Ta era grea asupra mea; umezeala mea s-a transformat în seceta verii. Selah.” (Ps. 32:3, 4). Mila lui Dumnezeu în neatribuirea nici unei nelegiuiri lui și astfel anularea păcatului lui nu a venit la psalmist decât după ce el se mărturisise lui Dumnezeu și apelase la mila divină. Ca dovadă a acestui lucru, el spune: „Mi-am recunoscut păcatul Ție, și nelegiuirea mea nu mi-am ascuns-o. Am spus: Îmi voi mărturisi păcatele mele DOMNULUI; și Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu. Selah. Pentru aceasta fiecare om care este evlavios să se roage Ție într-un timp în care poți fi găsit”. – Ps. 32:5, 6.

Cu toate acestea, cu privire la morții care sunt în tăcerea mormântului, ei nu pot să-și mărturisească păcatele, nici nu pot apela la milă înainte de a obține îndreptățire. „Căci iadul nu se va mărturisi Ție, nici moartea nu Te va lauda; nici cei ce se coboară în groapă nu vor căuta adevărul Tău. Cel viu, da, cel viu, Îți va da laudă, așa cum fac eu astăzi; tatăl va face cunoscut adevărul Tău copiilor”. (Isa. 38:18, 19, *Versiunea Douay*). Doctrina Romano - Catholică a „purgatoriului”, care spune că morții vor fi îndreptățiți prin faptele înlocuitoare din partea prietenilor vii, este absolut contrară Sfințelilor Scripturi.

Să analizăm acum situația popoarelor lumii: ele sunt declarate Scriptural a fi „moarte în greșeli și păcate”, fiindcă ele nu au fost îndreptățite înaintea lui Dumnezeu, chiar și de când a murit Isus Cristos. Doar prin credința în Cristos și prin ascultare față de Dumnezeu creștinii au ieșit de sub starea acea moartă și au fost îndreptățiți prin credință. Pentru acești creștini ai credinței este scris: „Și pe voi El v-a înviat, care erați morți în greșeli și păcate, în care în trecut ați umblat după mersul acestei lumi”. (Efes. 2:1, 2). Ceilalți oameni care sunt puși în morminte sunt într-un sens complet „morți în greșeli și păcate”. Acum, de ce ar trebui să deducă cineva din Romani 5:18 sau din vreun alt text al Bibliei că toți morții din morminte au îndreptățirea atribuită lor în mod automat prin moartea lui Cristos și prin actul arbitrar, unilateral a lui Dumnezeu, în timp ce păcătoșii care nu sunt încă în morminte nu pot câștiga îndreptățirea decât doar prin exercitarea credinței? Dacă credința este cerută celor care sunt declarați „morți în greșeli și păcate” (deci neîndreptățiți), atunci în mod normal credința trebuie să fie cerută și celor care sunt deja în morminte, dacă vor să fie îndreptățiți. Știm că Evreii, acționând fără credință, nu puteau obține îndreptățirea cu Dumnezeu prin faptele lor. Cum ar putea atunci morții să obțină neprihănirea, neavând nici fapte, nici credință? Prin urmare, este nerezonabil și nescriptural să facem referire la procedura lui Dumnezeu de a chema lucrurile care nu erau încă adevărate despre Avraam ca și cum ar fi, și apoi să spunem că în acest mod Romani 5:18 se împlinește față de morți și că prin urmare, îndreptățirea la viață a ajuns în mod automat la morții din morminte.

În cele din urmă, adevărul Scripturii care dovedește cu siguranță că toți oamenii morți din morminte nu sunt în mod automat îndreptățiți sau nu sunt în mod automat socotiți ca drepti, este afirmat de apostolul Pavel și de Isus Cristos. Pavel afirmă: „Va fi o înviere a celor morți, atât a celor drepti, cât și a celor nedrepti”. (Fapte 24:15). Dacă toți morții ar fi în mod automat îndreptățiți în timp ce sunt încă în morminte, cum ar putea cei „nedrepti” să învie? Dar faptul că o

îndreptărire prealabilă nu este necesară pentru ca ei să fie ridicați din morminte, și faptul că cei nedrepti vor fi înviați, Isus îl confirmă, spunând: „Vine ceasul, în care toți cei ce sunt în morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară; cei ce au făcut binele, pentru învierea vieții; și cei ce au făcut rău, pentru învierea condamnării [sau, a judecății].” (Ioan 5:28, 29, ASV). Prin urmare, aceștia care ies afară pentru învierea judecății ies pentru o perioadă de încercare și testare, care va fi urmată de arătarea judecății divine prin Cristos Isus, Împăratul Noii Lumi a dreptății.

În cazul în care faptele lor în timpul acelei perioade de încercare sunt în ascultare de Împăratul și prin urmare în armonie cu neprihănirea, puterea Împăratului îi va ridica treptat la perfecțiunea umană și la neprihănirea adevărată în trup. Apoi, când Satan este dezlegat la încheierea domniei de o mie de ani a lui Isus Cristos ei vor fi capabili să reziste lui cu integritate, în neprihănire perfectă. Dacă fac așa, atunci Iehova Dumnezeu, care este ultimul Îndreptățitor, îi va declara drepti și corecți, și aceasta înseamnă că El le va acorda prin Cristos Isus, Răscumpărătorul lor, dreptul la viață veșnică pe pământ ca fii și fiice omenești ale lui Dumnezeu. Astfel, „îndreptățirea vieții” lor va fi completă, și ea va fi un dar fără plată a lui Dumnezeu, datorită actului neprihănit a lui Cristos Isus pentru realizarea răscumpărării creaturilor ascultătoare de pe pământ.

Prin urmare, întreaga discuție de mai sus, este în acord cu explicația Scripturală de la Romani 5:18, așa cum a fost prezentată cititorilor noștri în numărul din 15 August a *Turnului de Veghere*, adică, expresia „peste toți oamenii pentru îndreptățirea vieții” înseamnă peste toți acești oameni care exercită credință și vin în armonie cu prevederea lui Dumnezeu prin Cristos pentru îndreptățire, indiferent dacă sunt Evrei sau Neamuri. Mai degrabă decât să fie îndreptățiți în mod automat prin acțiunea arbitrară, unilaterală a lui Dumnezeu, oamenii trebuie să „CAUTE să fie îndreptățiți prin Cristos”. – Galateni 2:17.

REGELE DAVID

Odată cu moartea regelui Saul, nu mai era vorba despre David cel scos în afara legii. Acum urma să fie David, regele. „După aceea David a întrebat pe DOMNUL: Să mă sui în vreuna din cetățile lui Iuda? DOMNUL i-a răspuns: Suie-te. David a zis: Unde să mă sui? Și DOMNUL a răspuns: La Hebron. David s-a suit acolo cu cele două neveste ale sale, Ahinoam din Izreel și Abigail din Carmel, nevasta lui Nabal. David a luat cu el și pe oamenii care erau la el, pe fiecare cu casa lui; și au locuit în cetățile Hebronului. Bărbații lui Iuda au venit și au uns acolo pe David ca împărat peste casa lui Iuda.” (2Sam. 2:1-4). După un sângeros război între casa lui Saul și casa lui David, „toți bătrânii lui Israel au venit la împărat în Hebron și împăratul David a făcut legământ cu ei la Hebron, înaintea DOMNUL. Și au uns pe David împărat peste Israel. David era în vârstă de treizeci de ani când s-a făcut împărat și a domnit patruzeci de ani. La Hebron a domnit peste Iuda șapte ani și șase luni și la Ierusalim a domnit treizeci și trei de ani peste tot Israelul și Iuda.” – 2Sam. 3:1; 5:1-5; 1Cron. 11:1-9.

Domnia lui David a fost una cu multe războaie. Spre sfârșitul acesteia, el i-a zis fiului său Solomon: „Fiul meu, aveam de gând să zidesc o casă Numelui DOMNULUI Dumnezeului meu. Dar cuvântul DOMNULUI mi-a vorbit astfel: Tu ai vărsat mult sânge și ai făcut mari războaie; de aceea nu vei zidi o casă Numelui Meu, căci ai vărsat înaintea Mea mult sânge pe pământ.” (1Cron. 22:7, 8). Aceasta nu vrea să însemne că războaiele lui David au fost fără aprobare divină. Din contră, acest rege teocratic și-a făcut manevrele militare numai după ce s-a convins care era voința lui Iehova în acele chestiuni, iar campaniile lui au fost binecuvântate până acolo încât a adus sub controlul Teocrației tipice tot teritoriul stabilit pentru aceasta de marele Teocrat Iehova Dumnezeu.

Observați, de exemplu, cele două lupte purtate imediat după întronarea sa: Auzind de instalarea lui David ca rege peste tot Israelul, filistenii s-au hotărât să-l distrugă înainte ca el să devină organizat și întărit. David și-a mutat armata într-un ținut accidentat, ușor de apărat și „a întrebat pe DOMNUL: Să mă sui împotriva filistenilor? Îi vei da în mâinile mele? Și DOMNUL a zis lui David. Suie-te, căci voi da pe filistenii în mâinile tale”. Iehova s-a năpustit asupra dușmanului asemenea unui puternic potop de ape. Dar ei s-au întors din nou; David a întrebat iar pe Domnul și a câștigat o altă victorie, urmând instrucțiunile de bătălie ale lui Iehova al oștirilor. – 2Sam. 5:17-25.

Așa s-a întâmplat în toate războaiele lui David. El îl întreba pe Domnul, Domnul îi dădea instrucțiuni și urma victoria. Filistenii, moabiții, amoniții, edomiții, sirienii, toți au căzut sub asalturile primului rege al Teocrației tipice. N-a contat că națiunile păgâne veneau singure sau în alianțe; rezultatul era întotdeauna același: victorie pentru regele David. (2Sam. 8:1-15; 10:6-19; 1Cron. 20:1-8). David n-a făcut un secret din succesul său ca luptător, ci în cântările de laudă l-a recunoscut pe Iehova ca Dătătorul victoriei; „Iehova este stânca mea, fortăreața mea și eliberatorul meu; Dumnezeu, stânca mea, la El mă voi refugia; scutul meu și coiful salvării mele, turnul meu înalt, scăparea mea; salvatorul meu, Tu mă salvezi de violență. Eu voi chema pe Iehova, care este demn de laudă; așa să fiu salvat de dușmanii mei”. Precum și „Binecuvântat să fie Iehova, stânca mea, care îmi învață mâinile să facă război și degetele să lupte.” – 2Sam. 22:2-4; Ps. 144:1; *A.S.V.*

Una din victoriile lui David l-a făcut să plângă. Era un război civil, pus la cale de unul din propriii lui fii, Absalom. După ce a intrat în grațiile unui mare număr de izraeliți prin ipocrizie și lăcomie, acest fiu s-a oferit în mod trădător pentru tron. Atât de mare a fost succesul său inițial, încât David a trebuit să fugă din Ierusalim dincolo de Iordan; dar când forțele regelui s-au întâlnit în luptă în cele din urmă cu oștirile de sub conducerea lui Absalom, încercarea de a pune mâna pe putere s-a încheiat cu înfrângere pentru armata sa și cu moarte pentru el. David a plâns foarte mult după frumosul său fiu. – 2Sam. 15:1-14; 16:11; 18:1-15, 32, 33.

A mai existat o altă conspirație pentru luarea tronului în decursul domniei lui David. Aceasta a fost condusă de Adonia, care aspira să fie pus pe tron la timpul când David era bătrân. El a fost ajutat în complotul său de generalul armatei lui David, Ioab, și de preotul Abiatar. Conspiratorilor li s-au zădărnicit planurile. Nu-i promisese Iehova lui David că fiul său, Solomon, va domni în locul lui? Când a auzit de planul lui Adonia, David a acționat imediat. El i-a instruit pe preotul Iadoc și pe profetul Natan să-l ia pe Solomon la Ghihon și acolo să-l ungă ca rege al lui Israel. Așa s-a întâmplat; și când au auzit sunetul din trâmbiță, în timpul ungerii, poporul a strigat cu bucurie: „Trăiască regele Solomon”. Adonia și conspiratorii lui au auzit strigătele ce răsunau pe pământ, au aflat cauza acestui fapt și s-au împrăștiat cu spaimă. – 1Regi 1:5-49.

Dar nimeni să nu tragă concluzia că David a fost zelos pentru cauza lui Dumnezeu numai în luptă. El a arătat foarte mare interes pentru respectarea potrivită a închinării lui Iehova, așa cum era consemnată în legea lui Moise. Din timpul capturării chivotului lui Dumnezeu de către filistenii, în zilele marelui preot Eli, și cele șapte luni ale sale de captivitate, chivotul rămăsese în Chiriat-Iearim (1Sam. 7:2). David a făcut pași pentru a-l aduce la Ierusalim. Prima încercare a fost marcată de dezastru, din pricina mânuirii nepotrivite a chivotului sacru, și acesta nu a ajuns mai departe de casa lui Obed-Edom, unde a rămas pentru trei luni (1Cron. 13:1-14). Înțelegându-și mai târziu eroarea și realizând că numai leviților trebuia să li se încredințeze purtarea chivotului legământului, el a făcut după aceea ca sfântul obiect să fie transportat în mod potrivit la Ierusalim, în mijlocul cântărilor și unei mari bucurii. – 1Cron. 15:1-5, 12-15, 25-28.

El nu era mulțumit să lase chivotul să rămână doar într-un tabernacol, ci dorea să construiască o glorioasă casă, ca locuință mai potrivită pentru acesta. El s-a abținut să facă aceasta numai la intervenția lui Iehova Însuși, prin profetul Natan (1Cron. 17:1-15). Voința divină era ca acea casă sau templu să fie construit de Solomon, a cărui domnie a fost caracterizată de pace. Cu

toate acestea, David a avut o parte în glorioasa lucrare. El a zis: „Solomon, fiul meu, pe care numai Dumnezeu l-a ales, este încă tânăr și slab și lucrarea este mare; căci palatul nu este pentru un om, ci pentru Iehova Dumnezeu. Acum, eu am pregătit cu toată tăria mea pentru casa Dumnezeului meu aur pentru lucrurile din aur, argint pentru lucrurile din argint, bronz pentru lucrurile din bronz, fier pentru lucrurile din fier, lemn pentru lucrurile din lemn; pietre de onix și pietre pentru încrustat, pietre pentru lucrarea de încrustare și de diverse culori, tot felul de pietre prețioase și marmură din abundență.” – 1Cron. 29:1, 2, *A.S.V.*

Partea lui David în construirea templului nu s-a încheiat odată cu strângerea materialelor de construcții. Prin el Iehova Dumnezeu a furnizat șabloane sau ceea ce s-ar numi astăzi „proiecte”. (1Cron. 28:11-19). A fost furnizată întreaga mână de lucru, inclusiv lucrătorii calificați. (1Cron. 22:15-19; 28:21). Astfel, tot ceea ce trebuia să facă regele Solomon era să aibă grijă ca lucrarea să fie dusă la bun sfârșit, și aceasta în armonie cu planurile arătate lui de tatăl său David. El trebuia numai să supravegheze. Tot poporul Israel, de la regele David în jos, dăduse de bună voie din averea lui pentru lucrarea templului. (1Cron. 29:3-19). Dar chiar în aceasta, profunzimea înțelegerii regelui David l-a făcut să dea meritul cui se cuvenea: „Căci ce sunt eu și ce este poporul meu, ca să putem să-Ți aducem daruri de bună voie? Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem. Înaintea Ta noi suntem niște străini și călători, ca toți părinții noștri. Zilele noastre pe pământ sunt ca umbra și fără nici o nădejde. Doamne, Dumnezeul nostru, din mâna Ta vin toate aceste bogății, pe care le-am pregătit ca să-Ți zidim o casă, Ție, Numelui Tău celui sfânt și ale Tale sunt toate.” – 1Cron. 29:14-16; Ps. 24:1.

David n-a fost fără păcat; el era o creatură umană imperfectă. Două din păcatele sale se disting din relatarea Bibliei. „Satan s-a sculat împotriva lui Israel și a ațâțat pe David să facă numărătoarea lui Israel”. După ce regele a făcut aceasta, a realizat greșeala sa și s-a căit. Lui i s-a dat să aleagă unul din trei lucruri care vor veni ca pedeapsă: foametea de trei ani; trei luni să fie nimiciți dinaintea dușmanilor săi; sau o ciumă de trei zile de la Domnul. David n-a ezitat: „Să cad în mâinile DOMNULUI, căci îndurărilor Lui sunt nemărginite; dar să nu cad în mâinile oamenilor.” (1Cron. 21:1-14). Celălalt exemplu de păcat a fost cu privire la Urie și soția lui, Bat-Șeba. Profetul lui Dumnezeu, Natan, a zis: „Prin fapta acesta ai dat o mare ocazie vrășmașilor DOMNULUI să-L hulească”. Până în ziua de azi religioșii, vrăjmașii Domnului, îngrămădesc insulte asupra regelui David pentru slăbiciunea lui trupească în acea ocazie. Dar marele Judecător Iehova a stabilit pedeapsa și a executat-o, și chestiunea a fost rezolvată atunci de cel față de care David era răspunzător. Regele David n-a fost un caracter privilegiat; el n-a fost mai presus de legea divină. – 2Sam. 12:11-19; 16:22.

David a fost întrebuițat de Domnul pentru a scrie mulți psalmi. Unii din ei i-a scris în timpul când era hărțuit și urmărit ca un om în afara legii de către invidiosul rege Saul. Toate scrierile sale reflectă din partea sa o remarcabilă înțelegere a relației lui cu Dumnezeu Cel Prea Înalt, Iehova, și manifestă întotdeauna un spirit de smerenie extremă. Cât de deosebit față de conducătorii de astăzi a fost acest prim rege al Teocrației tipice a lui Iehova! Și, din același motiv, ce bine a ilustrat el pe smeritul și umilul Isus Cristos, Regele întronat acum în Teocrația cerească și eternă! Ca om perfect pe pământ, Isus a fost, prin descendență naturală, din regele David și despre ambii s-a vorbit ca „David” și „Fiul lui David”. Acest nume înseamnă „iubit” și se potrivește Celui căruia Iehova i-a zis: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” Unii din psalmii inspirați ai lui David au arătat mai ales spre Isus Cristos când El a fost pe pământ. (Ps. 22; 40; 2 Sam. 23:2). Că David, fiul lui Isai, l-a ilustrat pe Isus Cristos este arătat la Isaia 11:1-5. Așa cum smeritul rege David a învins în bătălie pe toți dușmanii lui Dumnezeu în Teocrația tipică, tot la fel, în lupta de la Armaghedon, Mai Marele David, Isus Cristos, va îndepărta toate forțele anti-teocratice, va extinde stăpânirea lui Iehova și va face să fie recunoscută în tot universul, inclusiv pe acest glob pământesc.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

Vol. LXVI

1 Octombrie 1945

Nr. 19

Cuprins:

„CÂNTAREA CEA NOUĂ”

- Pag. 408

ÎNGRIJIRI DE VIAȚĂ PENTRU OAMENII CU
BUNĂVOINȚĂ

- Pag. 408

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXVI

1 Octombrie 1945

Nr. 19

„CÂNTAREA CEA NOUĂ”

„Cântați lui Iehova o cântare nouă; cântați lui Iehova tot pământul”. – Ps. 96:1, *ASV*.

IEHOVA merită o cântare nouă! Aceasta este ziua Lui, ziua atât de des menționată în Sfintele Scripturi ca „ziua Domnului” sau „ziua lui Iehova”. Evenimentele din lume începând cu anul 1914 d. Cr. dovedesc că ziua Lui este aproape. Ceea ce El a făcut deja până în această zi este vrednic să fie cântat cu melodii de bucurie, pentru că faptele Lui sunt un motiv pentru a cânta din toată inima. Faptele Sale sunt în mod distinctiv cam noi în cronicile omenirii. Prin urmare, ele furnizează o temă nouă pentru cântare. Dacă această „cântare nouă” nu ar fi cântată de-a lungul și de-a latul pământului, oamenii nu ar ști ce lucruri mărețe a făcut Marele Iehova Dumnezeu. Oamenii nu ar ști că aceste lucruri sunt doar începutul lucrurilor de cea mai mare importanță atât pentru Dumnezeu, cât și pentru om.

2. „Cântarea nouă” se cântă. Ea nu este o cântare ieftină, alcătuită de oameni, nici nu este auzită în cercurile popular-religioase ale lumii, pentru că ea nu este religioasă. Cântarea se cântă la ordinul lui Iehova. El furnizează adevărurile și faptele care compun tema inspiratoare care încântă acum inimile a tot mai multor „oameni cu bunăvoință”. Fericiți sunt acei oameni care nu lasă ca elementul religios să-și apropie urechile lui de cântare, dar care ascultă și apoi prin ritmul cântării se alătură corului tot mai mare de bunăvoie față de Iehova Dumnezeu și Împărăția Lui strălucită.

3. Pentru oamenii egoiști, câștigarea războiului global și înființarea unei organizații globale pentru cooperare internațională poate părea minunată și de o importanță extraordinară. Dar faptul că Creatorul universului și-a luat puterea Sa suverană și că domnește acum pe pământul nostru este de o importanță mult mai mare. El și-a întemeiat Guvernul Său Teocratic, Împărăția Lui, și pământul a intrat sub autoritatea Lui. Acest fapt este de un interes mai mare decât un nou experiment făcut de oameni în arta colaborării internaționale pentru auto-conservare. Conducerea lui Dumnezeu este mai importantă decât conducerea omului. Conducerea omului a pricinuit, și încă va pricinui, doar necaz, dezamăgire și asuprire pentru umanitate. Conducerea lui Dumnezeu va aduce bucurie, eliberare din toate formele de robie, și cele mai mari dorințe ale inimii drepte a omului, și va șterge lacrimile din ochii oamenilor.

4. Prin urmare, ceea ce furnizează tema pentru cântarea nouă este inaugurarea domniei binevoitoare a Atotputernicului Dumnezeu Iehova față de pământul nostru și locuitorii lui. Este întemeierea Împărăției veșnice a lui Iehova Dumnezeu față de pământul nostru cea care solicită cântarea aceluia cântec nou. De aceea, din 1914 d. Cr. cântarea nouă poate fi cântată și trebuie să fie cântată, pentru că în acel an epocal a fost întemeiată Împărăția lui Iehova prin Fiul Său preaiubit.

5. În mod normal atunci, Psalmul nouăzeci și șase urmează să fie studiat, al cărui prim verset spune: ”Cântați lui Iehova o cântare nouă; cântați lui Iehova, tot pământul”. (*ASV*). Ceva emoționant, ceva măreț și neobișnuit, trebuia să fi avut loc pentru ca un nou apel la cântare, la o

cântare nouă, să fie făcut. Un astfel de lucru a avut loc cu adevărat. Motivele care l-au făcut pe psalmist în zilele lui să ceară o cântare nouă ne arată motivele corespondente care ar trebui să ne facă să cântăm astăzi "cântarea nouă" mai măreață de-a lungul și de-a latul pământului. Prin urmare, Psalmul nouăzeci și șase, atât ca cuvinte și ca sens, nu este altceva decât o profecie care își găsește împlinirea în această zi minunată. Deși fără un titlu obișnuit, acest psalm este, în Ebraică, aproape o repetare cuvânt cu cuvânt a cuvintelor împăratului David scrise la 1 Cronici 16:23-33. Astfel, fără a ghici în vreun fel, ne uităm înapoi la ocazia cu care David a rostit aceste cuvinte, și găsim acolo contextul tipic față de care să examinăm împlinirea Psalmului nouăzeci și șase din anul 1914 d. Cr.

FUNDAL TIPIC

6. Împăratul David a avut cele mai bune motive să cânte o cântare nouă Dumnezeului Său, Iehova. Era în aproximativ al șaselea an după întronarea lui David în orașul Ierusalim ca împărat peste cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Cortul întâlnirii pe care profetul Moise îl construise pentru închinarea la Iehova nu era în Ierusalim, ci pe o înălțime numită "Gabaon". (1 Cron. 16:39; 2 Cron. 1:3). Cea mai sfântă parte a închinării la Iehova era chivotul de aur al legământului, dar tocmai atunci el nu era în Sfânta Sfintelor sau în compartimentul cel mai ascuns al cortului. El era în casa unui Levit, numit Obed-Edom, la o mică distanță de Ierusalim. Timp de trei luni el a fost lăsat în casa lui Obed-Edom, și înainte de aceasta el fusese pentru un timp în casa unui alt Levit, Abinadab. (1 Cron. 13:6-14; 2 Sam. 6:1-11; 1 Sam. 6:21; 7:1, 2). Pentru mai bine de șaptezeci de ani el fusese o binecuvântare în casa lui Abinadab. El fusese adus în casa lui după ce Filistenii răi și închinători la demoni au capturat chivotul de la Israeliti în timpul bătăliei, dar l-au considerat a fi o ciumă în mijlocul lor și l-au trimis înapoi Israelitilor.

7. Tot timpul cât chivotul sfânt al legământului locuia în casele celor doi Leviți, Abinadab și Obed-Edom, chivotul, a fost, desigur, acoperit de ochii oamenilor de rând. Șaptezeci din locuitorii Bet-șemeșului fuseseră loviți cu moartea fiindcă au privit în mod profan la chivot când Filistenii l-au trimis înapoi descoperit. (1 Sam. 6:19, *AT*) De ce s-a întâmplat aceasta? Pentru că chivotul era un simbol al tronului lui Iehova Dumnezeu, și prin urmare, un simbol al prezenței lui Iehova ca Împărat și Suveran Universal. Chivotul era acoperit cu un capac de aur. Pe capac erau sculptate dintr-o singură bucată doi heruvimi de aur cu aripile desfăcute acoperind capacul sau scaunul milei. Se spunea că Iehova locuia între acești heruvimi, pentru că între ei El obișnuia să-și facă prezența; după cum este scris: „Tu care locuiești între heruvimi, strălucești.” – Ps. 80:1

8. Slujitorul lui Iehova, David, nu a fost ca împărații și conducătorii „creștinătății”. Aceștia se interesează doar ca ei să aibă locul și puterea de conducere. Împărăția și stăpânirea Suveranului Universal, Iehova Dumnezeu, nu-i interesează. David, desigur, a stat pe tronul împărăției lui Israel, în capitală, în orașul Sion, cetatea Ierusalimului. Dar David știa că el nu este conducătorul și împăratul adevărat a lui Israel, și că el nu este adevăratul legiuitor al națiunii. David și-a dat seama că Iehova, Dumnezeul căruia el I se închina, este Conducătorul și Împăratul adevărat și real; și că împărăția celor douăsprezece seminții ale lui Israel era prin urmare, un guvern Teocratic. Noi știm acum că ea era o Teocrație tipică, adică, un guvern sub supravegherea și administrarea directă a lui Dumnezeu, un guvern în care Dumnezeu era reprezentat de împăratul Său uns pe Muntele Sion, în acest caz Împăratul David. Prin urmare, se spunea că David stă pe tronul lui Iehova; și că astfel fiul și succesorul lui David, Solomon, a fost declarat că stă „pe tronul lui Iehova ca împărat în locul lui David, tatăl său”. (1 Cron. 29:23; *ASV*) Știind aceste fapte cu privire la Împărăție, David a

spus lui Dumnezeu: „A Ta, Iehova, este mărirea, și puterea, și slava, și victoria, și măreția; căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău; a Ta este împărăția, Iehova, și Tu ești înălțat ca cap peste toate”. – 1 Cron. 29:11, *ASV*.

9. Fiind un închinător neclintit a lui Iehova Dumnezeu, și recunoscând totodată suveranitatea Lui universală, David nu a fost mulțumit ca chivotul legământului lui Iehova să fie împins într-un colț. David nu a considerat corect faptul că el ar trebui să se bucure de toată slava pe Muntele Sion. Chivotul era locul în care se puneau întrebări. Acolo se făceau consultări cu Domnul Dumnezeu, cu privire la problemele importante ale împărăției lui Israel, din respect pentru suveranitatea Lui peste Israel. De aceea, David a simțit că Muntele Sionului, unde chiar el însuși domnea pe tronul lui Iehova, ar trebui să fie locul unde să fie chivotul lui Iehova cu heruvimii Lui pus într-un cort împărătesc. Astfel David a spus Israelitelor, supușii săi: „Să aducem din nou chivotul Dumnezeului nostru la noi; căci nu ne-am mai îngrijit de el din zilele lui Saul”. (1 Cron. 13:3). Timpul potrivit a sosit; și în armonie cu legământul lui Dumnezeu cu Israel, și în deplină conformitate cu frumusețea, slava, măreția și puterea reprezentată de chivotul legământului, el a fost dus într-o procesiune triumfală în cetatea lui David, care este Sionul. El a fost „pus în mijlocul cortului pe care David îl așezase pentru el” aproape de palatul său.

10. Odată cu această ridicare a chivotului sfânt deasupra dealului regal și în interiorul capitalei unde domnea împăratul uns a lui Iehova, domnia lui Iehova Dumnezeu a fost declarată a fi începută, într-un sens tipic, desigur. Din acest motiv David a alcătuit o cântare nouă, din care este inspirat Psalmul nouăzeci și șase. Această cântare a lui David și-a atins vârful bucuriei prin cuvintele: „Să se bucure cerurile, și să se înveselească pământul; să spună oamenii între națiuni că DOMNUL împărătește”. (1 Cron. 16:1-31). Fără îndoială că această ocazie a fost direcționată de Atotputernicul Dumnezeu ca să prefigureze întemeierea Guvernului Teocratic a lui Iehova, Împărăția lui Dumnezeu. De ce? Pentru că acolo, în tip, Iehova Dumnezeu domnea pe Muntele Sion, cu Împăratul Său uns alături de El domnind în numele și temerea lui Iehova. Imaginea tipică a fost completă în toate detaliile ei. Din acest motiv domnia lui Iehova a fost proclamată cu bucurie. În Psalmul nouăzeci și șase acele fapte s-a spus că cereau cântarea unui cântec nou pentru Iehova din partea întregului pământ. Să analizăm acum acest psalm.

PSALMUL NOUĂZECI ȘI ȘASE

11. „*Cântați* lui Iehova o cântare nouă; *cântați* lui Iehova tot pământul. *Cântați* lui Iehova, binecuvântați Numele Lui, vestiți salvarea Lui din zi în zi.” (Ps. 96:1, 2, *ASV*) *Cântați! Cântați! Cântați!* strigă psalmistul, accentuând porunca prin această expresie triplă. Împăratul uns a lui Iehova, David, a fost compozitorul psalmului, și de aceea în această zi porunca repetată de trei ori este spusă de mai marele Fiu a lui David, Cristos Isus, Împăratul. Timpul în care iese porunca este anul 1914. Prin urmare, porunca se aplică și în prezent chiar dacă suntem la treizeci de ani depărtare de 1914. După cum a făcut David, tot așa și Împăratul Isus Cristos la începutul domniei Lui a cerut un cântec pentru Dumnezeul Său Iehova, dar nu a cerut o cântare pentru propria Sa laudă. Acest lucru s-a datorat faptului că Iehova este responsabil pentru Împărăție, El este Conducătorul Universal, și El a devenit de fapt Împărat, iar Cristos Isus este Asociatul Lui iubit în Împărăție. Cristos Isus este Unsul Lui pe care El îl pune pe tron pe Muntele Sionului, adică, peste organizația capitală a întregului univers.

12. Biblia nu ne lasă în îndoială și incertitudine cu privire la anul când Iehova și-a declarat suveranitatea Sa universală și L-a întronat pe Împăratul Său pe Sion. A fost anul 1914, d. Cr., anul

începerii Primului Război Mondial; pentru că în acel an „cele șapte vremuri” ale Neamurilor au ajuns la sfârșit. Aceste „vremuri” de 2 520 de ani, au început în Sionul tipic în 607 î. Cr., la prima distrugere a Ierusalimului, când templul din Ierusalim a fost distrus și chivotul de aur al legământului a dispărut, niciun om nu știe unde. Din moment ce nu există nici o schimbare în Dumnezeu, nici umbră de mutare, acele vremuri ale Neamurilor trebuie să se termine în 1914 d. Cr; și chiar s-au terminat. – A se vedea cartea „*Împărăția este aproape*”, capitolul 12; și „*Adevărul vă va face liberi*”, capitolul 18.

13. Poate întrebați: Nu a fost Iehova Dumnezeu Împărat al universului de-a lungul timpului? De ce trebuie să existe o exprimare și declarație specială a suveranității Sale universale în 1914? Din pricina Numelui Său. Este pentru justificarea dominației Sale universale, și toate acestea cu referire specială la pământul nostru. Aici pe acest pământ oamenii și demonii ignoră, contrazic, minimalizează și sfidează dominația universală a lui Iehova Dumnezeu și caută să conducă planeta pentru ei înșiși. Aceasta nu a fost starea de fapt a lucrurilor când omul a fost creat la început și pus în grădina Edenului.

14. În acea vreme lumea în care trăia omul era o lume Teocratică. Era o lume dreaptă, și toate lucrurile care alcătuiau acea lume erau în relație corectă cu Dumnezeul Suprem. În acea lume Iehova singur era Dumnezeul căruia trebuia să se închine; și doar voia Lui s-a făcut pe pământ așa cum s-a făcut în cer, fără îndoială sau conflict. Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu Creatorul, ceea ce înseamnă că omul era o umbră sau o reprezentare a Comandantului Său ceresc Iehova Dumnezeu față de creația animală mai de jos. Cu alte cuvinte, după cum Iehova Dumnezeu și-a exercitat suveranitatea universală față de toată creația, inclusiv pământul nostru, tot așa omul a fost făcut și a primit porunca să „aibă stăpânire peste peștii mării, peste păsările cerului, peste toate vitele, și peste tot pământul, și peste orice lucru târâtor care se târăște pe pământ”. (Gen. 1:26, 28). Teama corectă de om a fost pusă peste aceste animale mai mici, și ele nu au făcut omului niciun rău. – Comparați Geneza 9:1, 2.

15. Omul a slujit pe Suveranul Universal, Iehova, și a avut părtășie cu El. Astfel, omul s-a închinat Puterii Supreme, și față de El omul era responsabil. „Dumnezeu l-a făcut pe om drept” (Ecl. 7:29, *ASV*); și omul perfect și ajutorul său potrivit, soția, au umblat în teama lui Iehova Dumnezeu și au avut grijă de creația Lui pământescă și au respectat porunca Lui de a nu mânca din „pomul cunoștinței binelui și răului”. Acest lucru l-a făcut să fie un pământ drept, și acest pământ era așternutul picioarelor Suveranului Universal, al cărui tron este cerul. „Așa vorbește Iehova: Cerul este tronul Meu, și pământul este așternutul picioarelor Mele”. (Isa. 66:1, *ASV*) Iehova era Împăratul omului și omul I se închina la picioarele Lui fără a avea nevoie de un cort sfânt sau un chivot al legământului. Iehova era Legiuitorul omului și prin urmare era Interpretul propriei Sale legi pentru om și totodată era Judecătorul Suprem. Atâta timp cât omul a păzit perfect legea lui Iehova și a fost ascultător Lui ca fiu uman, marele Judecător Suprem l-a declarat pe om drept și neprihănit. Aceasta însemna că omul era îndreptățit cu Dumnezeu. Nu era nici o condamnare peste om, și el se bucura de viață ca un fiu a lui Dumnezeu în fericire perfectă în Paradisul pământesc. Continuând în această stare ascultătoare, neprihănită acest fiu uman a lui Dumnezeu ar fi primit de la marele Său Judecător și Legiuitor dreptul la viață veșnică și ar fi fost îndreptățit pentru viață veșnică.

16. Preocupările și interesele lui Iehova sunt universale, și nu se limitează doar la acest glob pământesc. La crearea acestui pământ „stelele dimineții cântau împreună, și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie”. (Iov 38:7). Iehova Dumnezeu, Suveranul Universal, a luat una din aceste stele ale dimineții și a făcut atât pământul cât și omul să fie preocuparea imediată și responsabilitatea

acelei stele a dimineții, ca să reprezinte pe Iehova Dumnezeu cu privire la creația pământească. Acea stea a dimineții a fost numită *Heylel* sau *Lucifer*, care înseamnă „unul strălucitor, ; și El a fost numit „fiul zorilor”. Heylel sau Lucifer a fost în măsură să conducă omul pe cărarea dreaptă și s-o facă o cărare a luminii. Sub steaua dimineții Lucifer, Iehova Dumnezeu a pus mulți dintre fii cerești ai lui Dumnezeu care au privit cu bucurie crearea pământului și a omului, și acest grup ceresc a format o organizație sub autoritatea lui Lucifer pentru a coopera cu el în supravegherea de către el a problemelor omului. Fiind mai mare decât omul și invizibil omului, Lucifer și fiii lui Dumnezeu erau ca un acoperământ ceresc asupra omenirii. Astfel, această organizație îngerească alcătuiă un cer, un cer neprihănit, al cărui însărcinare specială sub Iehova Dumnezeu era pământul și omul de pe el. Omenirea neprihănită a constituit pământul în calitate de reprezentanți vizibili ai lui Dumnezeu; iar Lucifer și organizația lui îngerească de fii ai lui Dumnezeu au constituit cerurile în calitate de reprezentanți invizibili ai lui Dumnezeu. Împreună, acest „pământ” neprihănit și „cer” neprihănit au constituit lumea originală a neprihănirii în care trăia omenirea. În același timp această lume neprihănită era o parte a organizației universale a lui Iehova, și ea a recunoscut suveranitatea universală a lui Iehova. Prin urmare, ea era o lume Teocratică, și Iehova domnea acolo.

17. Atâta timp cât Iehova Dumnezeu a domnit astfel, era pace pe pământ. Paradisul înflorit și lucrurile din el se bucurau. Omul era fericit, liber, și prosper. Toate bune și frumoase până când a fost ridicată chestiunea suveranității universale a lui Iehova. Lucifer, devenind tare cu această concesie a puterii peste lume din care omul era o parte, a râvnit lumea pentru sine personal. El și-a propus s-o fure pentru sine și să se proclame ca un conducător totalitar, total independent de Dumnezeu. Dacă ar captura această lume pentru sine, ar fi un mijloc de a cuceri alte lumi, și ar promova în rangul ceresc și ar fi un conducător universal ca Iehova Dumnezeu. Astfel, mai întâi, în inima lui, Lucifer s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu, și în al doilea rând a lovit în partea cea mai slabă a acelei lumi a neprihănirii, adică, în omenire, pentru a-o face să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Purtarea lui Lucifer l-a transformat în Satan, care înseamnă împotrivor sau adversar a lui Iehova. Încercând încă să se reprezinte ca un înger al luminii, Satan s-a constituit ca un judecător a lui Iehova Dumnezeu. El a creat impresia în mintea nevestei lui Adam că Dumnezeu le spusese o minciună ca să-i împiedice să aibă ochii deschiși și de a deveni dumnezei ca și El și de a putea judeca pentru ei înșiși binele și răul. Considerându-l pe Dumnezeu ca pe un mincinos și mâncând fructul pe care El l-a interzis, ei puteau deveni o lege morală pentru ei înșiși, de a legifera sau conduce ce este bine și rău. Libertatea, independența va fi a lor! Ah, ar fi o lume mai bună și mai frumoasă, creată de propriile mâini ale omului!

18. Femeia Eva a cedat în fața înșelăciunii. Soțul ei Adam nu a muștrat-o, ci de bunăvoie a urmat-o în călcarea legii lui Dumnezeu. Ei au devenit rebeli și păcătoși împotriva lui Dumnezeu și au fost ca cei care comit vrăjitorie. „Căci împotrivirea este ca păcatul vrăjitoriei”. (1 Sam. 15:23). Ei au devenit închinători ai marelui rebel Satan Diavolul, al cărui cuvânt mincinos ei îl urmaseră în loc de a urma cuvântul curat și adevărat a lui Iehova Dumnezeu. Cu cerul și pământul împreună în rebeliune împotriva Suveranului Universal, acea lume a devenit o lume nedreaptă, rebelă, supusă lui Satan Diavolul. Biblia arată că Satan nu a avut nevoie de mult timp pentru a transforma mulți fii ai lui Dumnezeu din organizația Sa în rebeli împotriva lui Dumnezeu. Astfel, Domnul Dumnezeu nu a mai domnit cu privire la acest pământ. Teocrația a murit de pe pământ. Omul și femeia au fost dați afară de a mai fi supuși ai Suveranului Universal și au fost scoși din Eden, grădina vieții. Dat fiind faptul că omul nu mai era în grădină ca s-o lucreze și s-o păzească așa cum fusese numit și obișnuit să facă, putem să ne imaginăm că grădina a luat o înfățișare jalnică.

Câmpurile nu mai păreau a fi bucuroase, și nici copacii pădurii nu păreau a se veseli, și nici dealurile, pentru că acela care a fost făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu nu mai era printre ele. Natura părea tristă.

DEZVOLTAREA TEMEI CÂNTĂRII

19. Acolo în Eden, în acea zi de judecată a pământului răzvrătit și a cerurilor Satanice, Iehova Dumnezeu a dat începutul tematicii cântării celei noi, care urmează să fie cântată de „femeia” Lui. *Femeia* lui Iehova? Da, organizația Lui sfântă și universală de creaturi credincioase. Când Satan, Adam și Eva s-au răsculat împotriva suveranității universale a lui Iehova, Iehova i-a scos din organizația Sa universală. Niciunul din rebeli nu au mai fost copii lui Dumnezeu prin „femeia” Lui, și prin urmare, au fost condamnați la moarte. Adresând cuvintele Sale șarpelui Satan, Iehova Dumnezeu a pronunțat sentința asupra Șarpelui vechi, spunând: „Pentru că ai făcut aceasta, ești blestemat... și voi pune vrăjmășie între tine și femeie [„femeia” lui Iehova], și între sămânța ta și sămânța ei; ea îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul”. – Gen. 3:14, 15.

20. Producerea acelei Semințe victorioase din organizația universală sfântă a lui Dumnezeu nu va reprezenta nici o durere. Ea va fi un motiv de cântare, deoarece acea Sămânță a „femeii” lui Dumnezeu este singurul Său Fiu preaiubit, Cristosul, dușmanul fără compromisuri al aceluia Șarpe vechi, Satan Diavolul și a întregii sale corcitură. Promisiunea lui Iehova cu privire la Sămânța femeii Lui a însemnat că Dumnezeu va distruge cerurile vechi demonice și organizația pământească supusă acestor ceruri; și că Dumnezeu va face un cer nou drept, și va construi o organizație nouă dreaptă, pământească. Promisiunea lui Dumnezeu a însemnat crearea unei lumi noi prin intermediul Seminței Sale. Ea a însemnat regenerarea lumii dreptății. (Mat. 19:28) Ea a însemnat că domnia lui Iehova Dumnezeu față de acest pământ va fi restaurată sau reluată. Guvernul Său Teocratic va fi întemeiat din nou peste acest pământ. Suveranitatea Lui universală va fi făcută cunoscută și promulgată din nou față de acest așternut pământesc al picioarelor și va fi recunoscută cu bucurie și respectată de toți oamenii care trăiesc. Aducerea acestor lucruri la actualitate va fi într-adevăr motivul unei cântări noi ale cărei acorduri vor umple pământul în acea vreme.

21. De-a lungul mileniilor Iehova Dumnezeu a făcut ca să fie vestite și alte profeții cu privire la acest punct de cotitură minunat în istoria umană, și toate aceste profeții trebuiau să slujească ca parte a tematicii „cântării noi” bucuroase. Ea este cântarea alternativă a psalmilor a „națiunii sfinte” a lui Dumnezeu, Împărăția cerurilor. (1 Pet. 2:9). În mijlocul cântării și al muzicii triumfătoare chivotul legământului lui Iehova a fost adus în cortul pe care împăratul David îl instalase pentru el aproape de palatul său pe Muntele Sion, și aceasta a fost doar o dramă expresivă pusă în scenă de Teocrația tipică a lui Iehova pentru a prefigura nașterea Guvernului Său Teocratic însoțit de cântarea „cântecului nou” pe pământ.

CÂNTĂREȚI

22. Porunca triplă a lui Iehova de a „cânta”, așa cum scrie în Psalmul nouăzeci și șase, este adresată unor oameni anumiți. „Cântați lui Iehova, tot pământul”. Expresia „tot pământul” nu înseamnă „pământul” politic, financiar, religios, care este creația lui Satan, „dumnezeul acestei lumi”. (2 Cor. 4:4). Faptul că ordinul divin de a cânta nu este adus la îndeplinire de un astfel de pământ este o dovadă că acest ordin nu se adresează acestui pământ; pentru că toți membrii

Națiunilor Unite cântă imnurile lor naționale, împreună cu un nou vers despre Organizația Națiunilor Unite pentru pace și securitate. Aduceți-vă aminte că atunci când împăratul David, sub conducerea lui Iehova, a hotărât ca chivotul să fie adus pe Muntele Sionului, el a numit Leviții consacrați în întregime să slujească ca și cântăreți și muzicieni. Numele liderilor în cântare și muzică instrumentală sunt date la 1 Cronici 15:16-24. Printre cei trei muzicieni conducători numiți a fost Asaf, al cărui nume apare atât de frecvent în titlurile Psalmilor. Și la 1 Cronici 16:7 citim cu privire la ziua aceea de ridicare a chivotului lui Iehova pe Muntele Sion: „În ziua aceea David a dat pentru prima dată acest psalm, ca să mulțumească DOMNULUI, în mâna lui Asaf și a fraților săi.” (*Ver. Autor.*) Sau: „În ziua aceea David a însărcinat pentru prima dată pe Asaf și rudele lui să dea mulțumiri DOMNULUI”. (*AT*) După această afirmație urmează cântarea lui David care conține în ea cuvintele Psalmului nouăzeci și șase.

23. În ceea ce privește chivotul în cortul lui pe Muntele Sion și care simboliza tronul Împăratului domnitor a lui Iehova, este scris: „Astfel [David] a lăsat acolo înaintea chivotului legământului DOMNULUI pe Asaf și pe frații lui, ca să slujească înaintea chivotului continuu, așa cum cerea lucrarea fiecărei zile.” (1 Cron. 16:37). Acest Asaf este Levitul căruia David i-a dat noul psalm, pentru a celebra domnia lui Iehova Dumnezeu în Teocrația lui tipică peste Israel. Așadar, fără îndoială că „tot pământul” căruia îi este poruncit într-un mod accentuat să cânte „cântarea nouă” lui Iehova ca Împărat din 1914 d. Cr. se referă la persoanele de pe acest glob care sunt devotați în întregime Lui și Guvernului Său Teocratic. În vremea lui David, „pământul” a fost teritoriul guvernului Teocratic tipic. Toți locuitorii lui erau sub conducerea lui Asaf și a altor muzicieni Leviți în țara lui Israel. În zilele noastre, când Iehova Dumnezeu a dat autoritate Împăratului Său uns, Cristos Isus, „tot pământul” înseamnă în primul rând Leviții anti-tipici, rămășița urmașilor Lui, care sunt pregătiți pentru Împărăția cerurilor. Ei sunt încă o rămășița pe pământ a celor 144 000, care sunt văzuți cu Cristos Isus în Sion, organizația capitală, și înaintea tronului de domnie a Împăratului Iehova.

24. Referitor la aceștia este scris de apostolul Ioan: „M-am uitat, și, iată, un Miel stătea pe Muntele Sion, și cu El o sută patruzeci și patru de mii, având Numele Tatălui Lui scris pe frunțile lor. Și am auzit un glas din cer, ca glasul multor ape, și ca glasul unui tunet puternic: și am auzit glasul harpiștilor care cântau cu harpele lor; și cântau ca și cum ar fi o CÂNTARE NOUĂ înaintea tronului [Tatălui, Iehova], și înaintea celor patru creaturi, și a bătrânilor; și niciun om nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumpărați de pe pământ”. Cântarea nouă se referă și la Mielul Cristos Isus: „Și ei cântă o CÂNTARE NOUĂ, spunând: Vrednic ești tu să iei cartea, și să-i deschizi pecetea; căci ai fost înjunghiat, și ai cumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și din orice națiune, și I-ai făcut să fie pentru Dumnezeu nostru o Împărăție și preoți; și ei domnesc cu privire la pământ”. – Apoc. 14:1-3; 5:8-10, *ASV*

25. Rămășița care este încă pe pământ a celor 144 000 are așadar porunca să cânte „cântarea nouă”. Profeția pentru această poruncă referitoare la ei trebuie să fie adusă la îndeplinire. Altfel, pietrele pământului vor cânta! Cu toate acestea, sunt invitate și alte persoane să învețe cântarea veselă și să repete noul refren al Împărăției. În vremurile străvechi, când David a adus chivotul la locul lui pe Muntele Sion, toate celelalte seminții ale lui Israel în afară de Leviți s-au unit să cânte și să strige, bărbați și femei, sub conducerea lor muzicală. După cum este scris: „Astfel David și toată casa lui Israel au adus chivotul Domnului cu strigăte, și cu sunetul trâmbiței”. (2 Sam. 6:15). Prin urmare, expresia „tot pământul” va include acești oameni binevoitori din prezent care devin tovarăși ai Leviților anti-tipici, rămășița celor 144 000. Și faptele zilelor confirmă această

concluzie. Cântarea pe care aceste persoane binevoitoare o aud de la rămășița o învață. Cu toate puterile lor vocale și alte puteri de exprimare ei să alătore s-o cânte printr-o slujire cu bucurie a lui Iehova Dumnezeu.

26. De aceea, uniți într-un cor armonios de bărbați și femei, băieți și fete, rămășița și tovarășii ei binevoitori îndeplinesc porunca divină de a cânta „cântarea nouă”. Astfel, „tot pământul” care recunoaște Teocrația lui Iehova cântă. Locuitorii lui cântă despre cum El și-a asumat puterea Lui cea mare în 1914 d. Cr. și a început să domnească ca dovadă a dominației Sale universale. Ei cântă despre cum Iehova a pus atunci capitala organizației Sale, Sionul în funcțiune prin întronarea Împăratului ei Cristos Isus, și extinderea sceptrului puterii Sale din Sion și față de pământ, și astfel poruncindu-i să domnească în mijlocul dușmanilor Lui. (Ps. 110:2). Ei cântă despre cum Împăratul uns a intrat odată în acțiune ca Asociat și Executant împărătesc a lui Iehova; cum a început imediat „războiul în cer”; cum a luptat cu succes împotriva aceluia Șarpe vechi Satan și toată sămânța lui de demoni și i-a aruncat din cer jos pe pământ, ca să aibă aici un „timp scurt” înainte ca și capul Șarpelui să fie zdrobit la bătălia Armagedonului. Ei cântă că Împărăția lui Dumnezeu este aproape, la uși, după toate semnele vizibile pe pământ din 1914; și că această Împărăție prin Cristos Isus va veni împotriva întregii organizații înjosite a lui Satan și o va șterge de pe fața universului pentru totdeauna, la Armagedon. Ce cântare nouă!

27. „Cântați Domnului, binecuvântați Numele Lui; vestiți salvarea Lui din zi în zi”. (Ps. 96:2), Sau, mai literal tradus din Ebraică: „Cântați lui Iehova, binecuvântați Numele Lui, proclamați veștile bucuroase din zi în zi ale victoriei Sale”. (*Psalmii Rotherham*). Sub acest ordin venit de sus, cum poate rămășița Teocratică și tovarășii ei binevoitori să tacă în orice zi? Duminica, sau Sâmbăta, sau orice altă zi a săptămânii, ei nu pot să tacă să publice veștile bucuroase referitoare la victoriile din trecut ale lui Iehova și la cele viitoare asupra organizației Diavolului. Mesajul despre eliberarea și salvarea tuturor aceluia care justifică Împărăția Lui, este o veste bună. El este evanghelia. El trebuie să fie proclamat zilnic de propovăduitori uniți ai lui Iehova pe pământ.

28. Toți cei ce simt urgența ordinului divin și care prețuiesc privilegiile lor fac ceea ce Împăratul lui Iehova, Cristos Isus, poruncește „întregului pământ” să facă. Vocile lor dulci încărcate cu mesajul cel mai minunat din toate timpurile sunt un deliciu pentru toți iubitorii dreptății și vieții care aud. Ei nu cântă marilor eroi ai zilei, care sunt aclamați în ziare și la amvoane religioase și în adunările politice naționale și internaționale. Ei cântă lui Iehova, care și-a dezvăluit Numele Lui față de ei. Ei binecuvântează Numele Lui, pe care religioniștii îl blestemă. Ei acceptă cu bucurie numele pe care El le-a arătat pentru ei în Cuvântul Său, și anume, „martorii Mei”, adică, martorii lui Iehova. În conformitate cu acest nume asupra lor ei se străduiesc zilnic să onoreze Numele Lui. Ei îl binecuvântează vorbind bine despre Numele Lui, spunând ce înseamnă el, și păstrându-și integritatea față de Iehova pentru a avea parte în justificarea Numelui Său sfânt. Ei se bucură că El își va face un Nume pentru Sine prin victoria Lui la bătălia de la Armagedon.

29. „Vestiți slava Lui printre națiuni, lucrările Lui minunate printre toate popoarele”. (Ps. 96:3, *ASV*). În fața acestui ordin împărătesc prin Mai Marele David, Cristos Isus, proclamarea veștii bune a slavei lui Iehova și a lucrărilor minunate nu trebuie limitată la interiorul organizației vizibile a poporului Său pe pământ. Ea trebuie spusă printre toate națiunile și popoarele, pentru ca acestea să aleagă fie să proslăvească și să se închine singurului Dumnezeu adevărat și viu, fie să se închine eroilor populari și celebrităților zilei.

30. De ce este potrivită ascultarea de acest ordin? Răspunsul inspirat este: „Căci DOMNUL este mare, și foarte vrednic să fie lăudat; El este de temut mai presus de toți dumnezeii. Căci toți

dumnezeii națiunilor sunt idoli; dar DOMNUL a făcut cerurile”. (Ps. 96:4, 5). Sau, dacă traducem textul Ebraic mai literal: „Căci mare este Iehova, și să fie foarte lăudat; inspirator de teamă este El mai presus de toți mesagerii divini; căci toți dumnezeii popoarelor sunt nimicuri, dar Iehova a făcut cerurile” (Ps. Roth.) Dacă așa stau lucrurile, cum poate cineva care pretinde că este creștin, fie să caute atragă lauda oamenilor la sine, fie să se dedea în a lăuda alți oameni pentru realizările lor lumești? Iehova este Acela care trebuie să fie lăudat mai presus de toate creaturile. El este Cel Suprem, și prin urmare, este deasupra tuturor celor puternici. (Ebraică: *elohim*, îngeri, ca în Psalmul 8:5). El trebuie să fie de temut mai presus de toți acești mesageri divini. Unul din acești îngeri puternici sau mesageri a spus, când apostolul Ioan a căzut la picioarele lui ca să-i se închine: „Vezi să nu faci aceasta; căci eu sunt tovarășul tău slujitor, ...închină-te lui Dumnezeu”. (Apoc. 22:8, 9). Iehova Dumnezeu și Mesagerul Său Conducător, Isus Cristos, sunt Stăpânirile Înalte; și toți oamenii ar trebui să li se supună cu teamă. – Rom. 13:1-5.

31. Papa de la Vatican canonizează anumiți eroi și eroine religioase și astfel îi înscrie în calendarul religios pentru închinare de către Romano - Catolici. Închinătorii creaturilor printre toate popoarele de orice religie ridică statui și monumente pentru a onora personaje proeminente. Cu toate acestea, Împăratul lui Iehova, Isus Cristos, declară că toți acești puternici sau *dumnezei* ai popoarelor din afara organizației Teocratice sunt doar idoli, nimicuri. Icoanele pe care ei le pun pentru închinare sunt în ele însele nimic mai mult decât materialul perisabil din care sunt făcute și ele direcționează închinarea oamenilor de la Iehova Dumnezeu la Satan și la toți demonii al căror prinț este Satan.

32. Aceasta este ziua în care popoarele și națiunile trebuie să știe că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și viu, pentru că „Domnul [Iehova] a făcut cerurile”. El este Creatorul, nu numai al omului, ci și al lucrurilor mult mai mari decât omul. El a făcut nu numai soarele, luna, stelele și planetele care sunt vizibile ochilor noștri, ci din 1914 El a făcut „cerurile noi” prin întronarea lui Cristos Isus ca Împărat al Noii Lumi a dreptății și prin aruncarea lui Satan Diavolul jos pe pământ. Popoarele și națiunile trebuie să fie acum informate că promisiunea lui Dumnezeu a început să se împlinescă cu privire la care apostolul Petru a scris aceste cuvinte: „Noi, după promisiunea Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește neprihănirea”. (2 Pet. 3:13). Cei 144 000 incluzând rămășița credincioasă a lor care este încă pe pământ, trebuie să se unească cu Cristos Isus în acele „ceruri noi”. Aceste „ceruri noi” nu vestesc slava omului, ci doar slava lui Iehova; și întemeierea acestor ceruri noi a creației lui Dumnezeu este una dintre lucrările minunate ale lui Iehova Dumnezeu din 1914 d. Cr. și care trebuie vestită printre toate popoarele. – Isa. 65:17.

33. În contrast cu podoaba artificială, de prost gust cu care închinătorii religioși ai creaturii încearcă să înconjoare icoanele și monumentele lor idolatre, Împăratul Isus Cristos spune cu privire la Iehova Dumnezeu: „Onoarea și măreția sunt înaintea Lui; puterea și frumusețea sunt în sanctuarul Său.” (Ps. 96:6). În națiunea tipică a Israelului sanctuarul sau templul a fost construit la porunca lui Dumnezeu și după modelul pe care El l-a dat constructorilor. În interior, sanctuarul cu tot mobilierul lui era un loc splendid, care simboliza realitățile mai mari din ceruri unde Iehova are tronul Său măreț. (Evr. 9:23, 24). Pe lângă această slavă materială, o slavă supranaturală umplea Sfânta Sfintelor sanctuarului, pentru că Dumnezeu a făcut ca o lumină minunată să locuiască între heruvimii de aur care erau deasupra chivotului de aur al legământului. A intra în prezența acelei lumini glorioase fără autorizare sau numire însemna moarte pentru intrus. „Căci Eu mă voi arăta în nor deasupra capacului ispășirii”, a spus Iehova profetului Moise. (Lev. 16:2). Slava, demnitatea, frumusețea ornamentală și arătarea puterii văzută în curțile împăraților și papilor pământești nu pot

fi comparate cu cinstea, măreția, frumusețea și puterea reală care împodobesc curțile cerești ale Suveranului Universal, Atotputernicul Dumnezeu. Cea a curților omenești va trece repede la bălălia de la Armaghedon; cea a curților sfinte a lui Iehova nu trece niciodată.

34. De aceea, psalmistul spune: „Dați lui Iehova, voi seminții ale popoarelor, dați lui Iehova slavă și putere. Dați lui Iehova slava cuvenită Numelui Lui; aduceți o jertfă, și intrați în curțile Lui. Închinați-vă lui Iehova în veșminte sfinte; tremurați înaintea Lui, tot pământul”. (Ps. 96:7-9, *ASV*). Prin aceste cuvinte, chestiunea cea mai importantă, cea a dominației sau suveranității universale, este pusă direct înaintea noastră. În perioada postbelică a națiunilor care se apropie, oare cui vor da creaturile umane slavă și laudă și puterea salvării? Cui se vor închina? Cui vor jura credință, supunere, și consacrare? În beneficiul oamenilor psalmistul inspirat cheamă semințiile și familiile popoarelor să dea slavă lui Iehova Dumnezeu. Dați-I slava datorită preluării suveranității universale și întemeierii Guvernului Său Teocratic pe pământ, care sunt lucruri pregătitoare pentru crearea unei lumi noi a dreptății. Martorii lui Iehova, adică, rămășița, și tovarășii lor binevoitori care ies din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile, vor asculta și vor da slavă lui Iehova și vor proslăvi Numele Lui. (Apoc. 7:9-12). Indiferent de ceea ce „creștinătatea” și toate Națiunile Unite fac, ei vor aduce jertfele lor din toată inima pentru Iehova și Împărăția Lui. Ei nu se vor închina nici unei creații internaționale a oamenilor, ci se vor închina lui Iehova Dumnezeu, identificându-se pe ei înșiși ca fiind consacrați și sfinți Lui. În această sfințenie frumoasă ei vor spune tot timpul: „Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni”. – Fapte 5:29.

35. Adoptând un astfel de comportament, cei care îl justifică pe Iehova ca Dumnezeu și Suveran Universal nu vor fi chinuți și loviți de necazurile care vin acum pe pământ. Cuvântul Evreiesc care înseamnă a se răsuca, a se crispa ca în durere, a fi în durerile nașterii este cuvântul pe care psalmistul îl folosește pentru a se adresa „pământului” în Psalmul 96:9. Din acest motiv, se pare că el adresează discursul lui părții vizibile, pământești a organizației lui Satan. El prezice experiența lor inevitabilă în momentul în care Iehova pune în funcțiune Guvernul Său Teocratic față de oameni pe pământ. „Fii în chinurile nașterii în prezența Lui, tot pământul”, este redarea Psalmului 96:9 de către Rotherham *Psalms*. Datorită războiului mondial din 1914 și războiului global recent, și datorită foametei, cutremurelor, molimelor și necazului națiunilor, „pământul” organizației lui Satan s-a zvârcolit în durere. Isus a prezis mai multe necazuri pentru acest „pământ” și pentru națiunile și împărățiile lui, spunând: „Dar toate aceste lucruri sunt un început al durerilor nașterii”. (Mat. 24:8, *Roth.*). Cu toate acestea, la Armaghedon, când liderii acestui „pământ” vor spune „Pace și securitate!”, atunci va veni apogeul durerii mortale: „apoi dintr-odată vine distrugerea peste ei, ca și durerile nașterii peste cea care este cu copil, și cu niciun chip nu vor scăpa”. – 1 Tes. 5:3, *Roth.*

DOMNIND PENTRU LUMEA NOUĂ

36. În timp ce necazul, cum ar fi durerile bruște ale nașterii, face acest „pământ” să se zvârcolească din cauza sfârșitului violent al organizației mondiale a lui Satan în această zi a lui Iehova, opusul acestui necaz este partea binecuvântată a celor care fac din Iehova și Teocrația Lui alegerea lor. Psalmistul împărătesc, care ilustrează pe Cristos Isus Împăratul, ne furnizează tema principală a „cântării noi” vesele și ne spune cum trebuie s-o cântăm. El spune: „Spuneți printre națiuni, Iehova împărățește; lumea este și ea întemeiată astfel încât nu poate fi clintită; El va judeca popoarele cu dreptate.” (Ps. 96:10, *ASV*). Da, nota dominantă a cântării noi este chestiunea primordială a suveranității universale a lui Iehova. Ea este adevărul răsunător că „Iehova a devenit

Împărat!” (*Psalmii Roth.*). În 1914 El a întrerupt domnia lui Satan ca „dumnezeu al acestei lumi”. El a luat la Sine puterea Sa cea mare în calitate de Domn Dumnezeu Atotputernic deoarece El a început să împărătească prin intermediul capitalei nou-create a organizației Sale, Sionul. Acest lucru Iehova l-a făcut prin întronarea lui Cristos Isus, care este Capul și Membrul Principal al acelei organizații-capitală, „Domnul Domnilor, și Împăratul Împăraților”. Prin acest Împărat domnitor Iehova Dumnezeu domnește în timp ce dușmanii Lui sunt încă în viață și sunt foarte activi și organizați. Prin aruncarea lui Satan și a cerurilor lui demonice în apropierea acestui pământ, Iehova a făcut din toți dușmanii așternutul picioarelor Împăratului Său uns, Isus Cristos; și Isus Cristos a primit porunca să mânuiască sceptra puterii Sale în mijlocul acestor dușmani până când în cele din urmă îi sfârșim în bucăți ca pe vasul unui olar la Armaghedon.

37. Prin urmare, este poruncit martorilor lui Iehova să anunțe printre națiunile lumesti Împărăția lui Iehova începută. Această veste bună este „această evanghelie” pe care Cristos Isus a prezis că va fi propovăduită de urmașii Săi la încheierea Primului Război Mondial, spunând: „Această evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca o mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul”. (Mat. 24:14). Aceasta, ca și Psalmul nouăzeci și șase, este autorizarea lor divină de a acționa ca servi ai evangheliei sau propovăduitori ai evangheliei. Națiunile lumesti se amestecă în îndeplinirea lor a acestei autorizări divine ca martori ai lui Iehova, doar spre pierzarea lor din mâinile Lui.

38. Propovăduitorii evangheliei sunt rânduiți să facă cunoscut printre toate națiunile că „și lumea este întemeiată astfel încât nu poate fi clintită. El judecă popoarele în dreptate”. (Ps. 96:10, AT). Lumea care este întemeiată fără a se clinti este, desigur, lumea nouă formată din ceruri noi și un pământ nou. „Cerurile noi”, sau Sionul, care este capitala organizației sub Isus Cristos, este temelia lumii noi. Prin urmare, ea este temelia pentru „pământul nou”. Profetia Bibliei afirmă că în 1918 Iehova L-a pus pe Împăratul Său Isus Cristos ca pe o Piatră de Temelie în Sionul ceresc. Acest Împărat este o „temelie sigură”, și orice este zidit pe El nu va fi clătinat niciodată și nu va suferi dezamăgire, rușine sau tulburare. (Isa. 28:16). Este adevărat că, în textul Ebraic, cuvântul tradus *lume* este cuvântul *tehvehl*, care înseamnă „cel productiv” sau „ceea ce produce”, făcând ca produsele lui să iasă. Prin urmare, *tehvehl* poate fi înțeles să se refere la pământ, într-un sens poetic. Dar din cele treizeci și șase de utilizări, cuvântul *tehvehl* este redat numai odată ca „parte locuibilă” (a pământului), și în rest ca „lume” (în *Versiunea Autorizată*); ca de exemplu, la Psalmul 90:2: „Înainte de a se fi făcut munții, sau înainte de a se fi făcut pământul și lumea (*tehvehl*), din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu”.

39. Utilizarea cuvântului *tehvehl* în Psalmul 96:10 ca aplicându-se la ceea ce este întemeiat fără a se clinti nu înseamnă că cuvântul englezesc corespondent *lume* înseamnă doar partea vizibilă sau pământească a lumii noi a dreptății lui Dumnezeu. *Tehvehl*, așa cum este folosit aici, înseamnă un pământ organizat și făcut productiv prin cerurile noi. Dacă un pământ nou va fi stabilizat fără a se clinti, atunci acest lucru presupune și necesită un cer nou stabil și de neclintit. Prin urmare, cuvântul *tehvehl* cuprinde întreaga lume nouă și este tradus în mod corespunzător cu „lume”, însemnând lumea nouă.

40. Ceea ce contribuie la stabilitatea lumii este neprihănirea, neprihănirea Conducătorului ei. După cum este scris: „Un împărat care stă pe tronul judecății împrăstie tot răul cu ochii lui”. „Împăratul prin judecată întemeiază țara;...Împăratul care judecă cu dreptate pe săraci, tronul Lui va fi întemeiat pentru totdeauna.” (Prov. 20:8; 29:4, 14). Unul ca acesta este Împăratul uns a lui Iehova, Cristos Isus; și prin El judecata națiunilor este acum în curs de desfășurare, așa cum a fost prezis la Matei 25:31-16. El judecă popoarele cu neprihănire, și cu dreptate, în funcție de primirea

de către ei a „cântării noi” sau a „acestei evanghelii a Împărăției”. Cei care aud și îi ajută pe martorii lui Iehova să cânte cântarea nouă, Împăratul Cristos Isus îi judecă ca fiind „celelalte oi” ale Lui. El îi pune de partea dreaptă a Lui ca moștenitori ai vieții în lumea nouă. Cei care își închid urechile și fac o față ciudată față de „cântarea nouă” a domniei lui Iehova și care nu-i ajută pe martorii Lui să cânte către toate națiunile, pe aceștia Împăratul îi duce la stânga Lui, ca „capre”, pentru care este rezervată distrugerea cu Satan.

TOT CE ESTE NOU SĂ SE BUCURE

41. Înălțat în spirit prin măreața perspectivă, departe încă de zilele lui dar în curs de împlinire în zilele noastre, psalmistul tresaltă de bucurie, spunând: „Să se bucure cerurile, și să se veselească pământul, să urle marea și plinătatea ei și tot ce este în ea. Să se bucure pământul, și tot ce este pe el; atunci toți copacii pădurilor se vor bucura înaintea Domnului [Iehova]; căci El vine, El vine să judece pământul [*eretz*- (Ebraică)]; El va judeca lumea [*tehvehl*] cu neprihănire, și oamenii cu adevărul Său.” (Ps. 96:11-13). De aceea, religioniștii care privesc la sfârșitul acestei lumi ca la ceva ce aduce distrugerea tuturor lucrurilor pe care le îndrăgesc, ei nu au spiritul acestui psalm. Ei nu pot cânta această „cântare nouă”. Ei nu fac așa, ci caută s-o împiedice. Așadar, nu lor este adresat îndemnul de a se bucura, de a fi bucuroși și de a urla de bucurie.

42. Biblia spune că îngerii sfinți din cer se bucură, în special cei care-L însoțesc pe Împăratul cerurilor noi în timp ce vine în slavă să judece națiunile pământului. Prin urmare, apostolul Ioan scrie: „Am auzit un glas spunând în cer: A venit salvarea, și puterea și Împărăția Dumnezeului nostru, și puterea Cristosului Său; căci acuzatorul fraților noștri [Satan] a fost aruncat, cel care-i acuză înaintea lui Dumnezeu zi și noapte.... De aceea, bucurați-vă, voi ceruri, și voi ce locuiți în ele”. (Apoc. 12:10-12). De aceea, bucuria rămășiței credincioase a lui Dumnezeu, care este chemată la Împărăția cerurilor este de nestăpânit. Da, și, „celelalte oi” ale Lui, oamenii binevoitori de pe pământ sunt bucuroși. Înțelegând ceea ce are loc acum, toți aceștia trăiesc prin credință ca și cum ar fi pe un pământ care este separat de această lume rea și în care totul se bucură. În tonuri de bas marea strigă profunda ei apreciere a domniei începute a lui Iehova, pentru a scăpa apele ei de toate navele comerciale și vasele de război. (Isa. 33:21-23). Câmpiile întinse zâmbesc, fiind îmbrăcate cu verdeță moale și împodobite cu flori. Copacii sunt înfloriți cu diferite nuanțe de frunziș și sunt bogat încărcăți cu roade. Toată natura vizibilă îmbracă o înfățișare de bucurie, ca o precizare profetică a ceea ce pământul nostru fizic va fi de fapt în timpul Lumii Noi a dreptății. Acesta este modul naturii de a cânta cântarea nouă. Și dacă martorii consacrați și însărcinați ai lui Iehova ar eșua s-o cânte, toată natura ar cânta în modul ei de a da slavă Creatorului.

43. Dar de ce toate acestea? Pentru că vine Iehova; adică, El direcționează suveranitatea Lui universală încă o dată față de acest glob terestru. El își întemeiază Guvernul Său Teocratic pentru a aduce pământul în tărâmul organizației Sale universale. Aceasta este o ocazie binecuvântată, căci ea înseamnă că judecata dreaptă vine în sfârșit la iubitorii adevărului și dreptății. Judecata lui Iehova începe la casa lui Dumnezeu, cu rămășița care este pregătită pentru cerurile noi ale Lumii Noi. (1Pet. 4:17). Prin Împăratul Său la templu, Iehova judecă rămășița ca să fie credincioasă și o numește să fie „servul credincios și înțelept” ca să propovăduiască această evanghelie a Împărăției la toate națiunile. Prin adevărul pe care El îl trimite prin clasa acestui „serv” El judecă popoarele. El desparte pe oamenii binevoitori și neprihăniți ca fiind vrednici să fie ascunși în ziua executării judecății Sale împotriva întregii organizații rele a lui Satan. Prin urmare, judecata prin

neprihănitul, credinciosul Judecător Iehova înseamnă apărarea servilor Săi și izbăvirea lor din toate necazurile și asupririle din partea organizației Diavolului.

44. Împăratul uns al lui Iehova, care-L reprezintă pe El pe banca judecății, poruncește „întregului pământ” să-și ridice vocea și să cânte cântarea nouă lui Iehova. Răspunsul la acest apel sau ordin îl vom studia în numărul următor al *Turnului de Veghere*.

ÎNTREBARI PENTRU STUDIU

1. Pentru ce merită Iehova o „cântare nouă”? și pentru ce este ea nouă?
2. Pentru ce este cântarea cântată? Și cine sunt aceia făcuți fericiți?
3. Ce este astăzi mai important decât încercările omului de a se guverna pe sine, și pentru ce?
4. De când trebuie cântarea nouă să fie cântată, și pentru ce?
5. Pentru ce, atunci, vine sub studiul nostru Psalmul nouă zeci și șase? Și cum găsim noi fondul acestui psalm?
- 6,7. Ce era chivotul legământului? Și cum se făcea că chivotul nu era în tabernacolul lui înainte de scrierea de către David a acestui Psalm?
8. Pentru ce era David deosebit de regii și domnitorii creștinătății în ce privește domnia? Și ce fapte au făcut domnia sa o Teocrație?
9. Pentru ce nu era David mulțumit cu stabilirea chivotului? Și unde l-a adus?
10. Ce a fost declarat început cu această stabilire a chivotului în Sion? Și pentru ce?
11. Pentru ce este porunca de a cânta de trei feluri? Și pentru ce trebuie cântată lui Iehova?
12. Cum determinăm noi când a asigurat Iehova suveranitatea Sa și a întronat pe Regele Său?
13. Pentru ce era o expresie specială a suveranității lui Iehova în 1914?
14. Ce fel de lume era aceea în care a trăit primul om și cum era arătat acest fapt?
15. În ce mod era acesta atunci un pământ drept?
16. Cum erau constituite niște ceruri drepte peste om? Și ce a compus lumea originală a dreptății?
17. Cum a fost ridicată chestiunea de discuție a suveranității lui Iehova? Și cum a fost ea sugestionată omenirii?
18. Cum a devenit nedreaptă acea lume? Și cu ce efect asupra grădinii Eden?
19. Cum a dat Iehova atunci începutul temei cântării noi?
20. Pentru ce nașterea seminței femeii nu ar fi durere? Și ce a însemnat promisiunea lui Iehova cu privire la ea în înțelesul ei larg.
21. Cum s-a mărit tema cântării noi? Și cum era prefigurată ocazia de a o cânta?
22. a) Ce nu poate fi „pământul” căruia îi este poruncit să cânte, și pentru ce? b) În legătură cu transferarea chivotului, pe cine a numit David să fie cântăreți și muzicanți?
23. Ce înseamnă, atunci, „pământul” care urmează să „cânte”?
24. Cum descrie apostolul Ioan pe cântăreții cântării noi? Și la cine se referă de asemenea cântarea?
25. Cui îi este prin urmare poruncit pe pământ să cânte? Și cum era simbolizat că alții afară de ei se vor alătura la cântare?
26. Cine sunt toți locuitorii pământului care cântă acum? Și despre ce lucruri noi cântă ei?

27. În conformitate cu Psalmul 96:2, pentru ce nu pot Martorii lui Iehova fi opriți sau să tacă în vreo zi?
28. Cui cântă ei? Și cum binecuvântează ei numele Sau?
29. Cui trebuie să fie povestite slava și faptele Sale minunate? Și pentru ce ?
30. Pentru ce este potrivită ascultarea acestei porunci în conformitate cu Psalmul 96:4?
31. Cui ridică religiozii idoli? Și ce declară regele Christos Isus că sunt dumnezeii lor?
32. Cine, atunci, a făcut cerurile? Și ce fapte minunate prin urmare trebuie să fie povestite printre popoare?
33. Cum este adevărat Psalm 96:6, atât în ce privește Israelul tipic, cât și în ce privește realitatea de astăzi?
34. Cum spune Psalmul 96 cea mai principală chestiune de discuție în mod cinstit înaintea noastră? Și cum întrunesc Martorii lui Iehova aceasta într-o frumoasă sfințenie?
35. În conformitate cu Psalmul 96:9, ce poate să însemne expresiunea „tremurați înaintea Lui toți locuitorii pământului”? și cum a fost aceasta îndeplinită?
36. În ce expresiune din Psalmul 96:10 ne furnizează nota tonică a cântării noi? Și cum era făcută această temă posibilă de cântat?
37. Cum s-a referit Isus la această anunțare? Și ce constituie aceasta pentru toți vestitorii?
38. Cum este lumea tare și nu se clatină? Și cum este întrebuințat cuvântul ebraic pentru „lume” pretutindeni în Biblie?
39. Ce, atunci, este scopul deplin al cuvântului ebraic „*tehvehl*”?
40. Ce contribuie la stabilirea lumii? Și cum este în curs judecata divină în dreptate a popoarelor?
41. În ce limbă își exprimă psalmistul apoi bucuria sa? Și pentru ce nu este adresat îndemnul său către religioniști?
42. a) Cine se bucură în ceruri și cine pe pământ? b) Cum se bucură de asemenea și toată natura în înțeles figurativ?
43. Ce motive desemnează psalmul 96 pentru toată această bucurie? Și cum este asemenea motiv acum în efect?
44. Ce poruncește Regele lui Iehova? Și unde studiem noi răspunsul?

ÎNGRIJIRI DE VIAȚĂ PENTRU OAMENII CU BUNĂVOINȚĂ

În numărul din 15 August 1945 a *Turnului de Veghere* s-a relatat reunirea în termeni amiabili a lui Iosif și a celor unsprezece frați ai săi la palatul său din Egipt. Cei zece frați vitregi ai lui Iosif erau considerați a fi anti-tipurile din vechime ale „celorlalte oi” ale Domnului din ziua de azi, „oamenii binevoitori”; iar fratele de corp a lui Iosif, Beniamin, era considerat a reprezenta pe cei ce sunt frați ai lui Cristos din punct de vedere spiritual, fiind membri ai trupului Său, și în special acei ca aceștia au fost adăugați la „trupul” lui Cristos de la venirea Lui la templu în 1918 d. Cr. Continuăm acum cu restul relatării profetice.

S-a răspândit rapid vestea în toată țara Egiptului că „au venit frații lui Iosif”; și această veste bună a ajuns la Faraon, și ea i-a făcut plăcere. Din moment ce Faraon apare acum pe scena dramei profetice, în rolul lui de împărat al Egiptului, el îl reprezintă pe marele „Împărat al Eternității”, Iehova Dumnezeu. „Și Faraon a zis lui Iosif: Spune fraților tăi: Faceți lucrul acesta: încărcați-vă vitele, și plecați în țara Canaanului: și luați pe tatăl vostru și pe familiile voastre, și veniți la mine;

și eu vă voi da binele țării Egiptului, și veți mânca grăsimea țării. Acum vă poruncesc să faceți lucrul acesta: luați-vă care din țara Egiptului pentru copiii voștri, și pentru soțiile voastre, și aduceți pe tatăl vostru și veniți. Și să nu va pară rău; căci binele țării Egiptului este al vostru.” – Gen. 45:17-20.

În aceeași manieră Iehova Dumnezeu a fost mulțumit cu lucrarea lui Cristos Isus, care este Mai Marele Iosif. La templu, la care a venit în 1918, El își dezvăluise identitatea și relația Lui adevărată față de rămășița „trupului Său” și față de „celelalte oi”, tovarășii lor. Această dezvăluire specială a venit în Mai 1935, după cum arată evenimentele, moment din care efortul de a aduce mesajul Împărăției la „celelalte oi” ale Domnului a fost intensificat. Prin urmare, instrucțiunile lui Faraon date lui Iosif ilustrează confirmarea lui Iehova prin Cristos a invitației Sale pline de har pentru oamenii binevoitori care le spune: „Veniți, și beți din apa vieții fără plată”. – Apoc. 22:17.

Iosif, simbolizându-L în special pe Cristos Isus, i-a învățat apoi pe Beniamin și pe cei zece frați vitregi ai lui să extindă invitația plină de har către alții din familie, și aceștia au fost toți invitați să vină în Egipt. În corespondentul modern este Isus Cristos, Mai Marele – decât - Iosif, cel care face ca adevărul să fie vestit și care adună în staul „celelalte oi” care vor alcătui „marea mulțime” a supraviețuitorilor Armagedonului. Ei sunt aceia la care s-a referit El când spune: „Și mai am alte oi, care nu sunt din staulul aceasta; și pe ele trebuie să le aduc, și ele vor asculta glasul Meu; și va fi un singur staul, un singur păstor”. – Ioan 10:16.

Clasa Beniamin, partea nouă și mai tânără a rămășiței, ia parte în această lucrare prin faptul că duc mesajul invitației pline de har la „celelalte oi” împrăștiate; și când acestea din urmă aud mesajul, este privilegiul și datoria lor să spună, așa cum a spus Iosif: „Veniți... nu zăboviți”. De ce să nu zăbovească? Pentru că marea foamete spirituală care provoacă moartea este acum în „creștinătate” și va continua până când bătălia de la Armagedon izbucnește peste „creștinătate” și peste restul organizației lui Satan și le distruge. Aceasta este o dovadă suplimentară că „celelalte oi”, care alcătuiesc „mulțimea mare”, trebuie să participe în lucrarea de mărturisire despre Împărăția lui Dumnezeu înaintea celorlalți oameni din lume, pentru ca aceștia din urmă să poată fugi la locul de siguranță, unde pot fi hrăniți de Mai Marele Iosif, Cristos Isus. – Apoc. 7:16.

Relațiile ulterioare ale lui Iosif cu Egiptenii dezvăluie marile responsabilități și cerințe care sunt puse acum celor care formează „celelalte oi” ale prezentului. Pentru a fi cu adevărat „oameni cu bunăvoință” ei trebuie să fie cu totul și pe deplin consacrați Domnului și trebuie să se supună poruncilor Lui și să se implice cu bucurie în serviciul Lui. Cei care sunt din „celelalte oi” deja adunate în staul trebuie, împreună cu rămășița, să primească cu bucurie mesajul vieții pe care Dumnezeu l-a dat. Apoi ei trebuie să ducă mesajul înaintea lumii lovită de foamete, pentru ca în final cei care sunt acum în lume și care doresc să poată învăța calea vieții și să fugă la locul de refugiu. Sunt încă mulți alții, ca oi împrăștiate, pe care Domnul îi va strânge încă în staul înainte de Armagedon.

Așa cum foametea era foarte mare în Egipt și în țările de jur împrejurul lui, tot așa și acum foametea spirituală este foarte mare în lume. „Și nu era pâine în toată țara; căci foametea era foarte mare, astfel încât țara Egiptului și toată țara Canaanului era slăbită din cauza foametei”. (Gen. 47:13). Foametea fusese de doi ani în Egipt când Iacov și familia lui a ajuns în Egipt. Presupunând că unii dintre Egipteni luaseră aminte la interpretarea lui Iosif a visului lui Faraon care prezicea foametea de șapte ani, și presupunând că luaseră aminte la sfatul lui de a depozita alimentele și depozitaseră o cantitate considerabilă, această provizie de grâu la sfârșitul celor doi ani, va fi fără îndoială epuizată, și Egiptenii vor trebui să ceară de la guvern hrană. Acest lucru erau obligați să facă pentru a trăi. Tot așa și acum cei din „celelalte oi”, care sunt în lume, sunt obligați să vină la

organizația vizibilă a lui Iehova, organizația Teocratică a martorilor Lui sub Cristos Isus, și apoi să învețe calea care duce la viață prin obținerea și hrănirea din proviziile de viață pe care le-a pregătit și păstrat Domnul pentru aceștia. Acest lucru ei trebuie să facă înainte ca bătălia Armagedonului să culmineze cu marea foamete.

Dacă analizăm acel mod din vechime de conservare și administrare a alimentelor, nu putem să nu observăm contrastul izbitor între acțiunea lui Iosif, administratorul alimentelor, și acțiunea planificatorilor „Acordului Democratic Nou” al administrării prezente a guvernului. Acești oameni moderni înțelepți în felul lumii, în loc de a conserva proviziile de produse alimentare când erau din belșug, au redus proviziile de produse alimentare prin restricționarea culturilor care ar fi trebuit plantate și recoltate, și prin distrugerea fără milă a animalelor; și acest lucru ei l-au făcut pentru a mări prețul alimentelor. Și nimic eficient nu s-a făcut cu privire la „piața neagră” care reducea în continuare proviziile de produse alimentare și care ținea prețurile la un nivel exorbitant. Falsitatea comportamentului lor este experimentată acum de poporul american. Iosif nu era interesat să ridice tot mai mult și mai mult prețul alimentelor, ci era interesat să aibă grijă de oameni. Când foametea s-a intensificat asupra țării Iosif nu a ridicat prețul alimentelor și nu a permis nimănui să stoarcă profituri și să conducă o „piață neagră” pe socoteala oamenilor.

„Negustorii noi” americani, conduși odată de unul pe care presa l-a desemnat ca „Deficitarul Franklin”, continuă cu teoriile lor birocratice și împreună participă la speculații și jonglează în continuu cu aprovizionarea alimentelor și continuă să fixeze prețul acestora pe socoteala și spre necazul oamenilor. Pare ciudat că masele de oameni sunt așa de apatici și nechibzuți să asculte sau să ia aminte la ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, și dimpotrivă, continuă să asculte la planurile lumii înaintate de oameni egoiști, planuri care nu pot să le aducă niciodată nici o ușurare. În această primejdie asupra oamenilor religioniștii comerciali predică Catolicilor, Protestanților și Evreilor și altora care îi ascultă și le spun acestora că penuria de alimente, furtunile de praf care devastează câmpurile lor, căldura mare care distruge culturile lor, și dăunătorii care se adaugă acestei distrugerii, au venit toate asupra oamenilor ca o judecată de la Dumnezeu pentru că oamenii au fost neglijenți în sprijinirea organizațiilor lor religioase. Acuzarea lui Iehova Dumnezeu pentru aceste calamități care s-au abătut asupra popoarelor pe lângă războiul global este o minciună rău-intenționată și o defăimare a Numelui Său sfânt.

Scripturile declară că Diavolul, dat afară din cer din 1914 d. Cr. este acela care aduce aceste necazuri din prezent asupra oamenilor, și face acest lucru cu scopul de a defăima Numele lui Dumnezeu și de a îndepărta pe oameni de la El. (Apoc. 12:12). Aceasta este o dovadă suplimentară și puternică că membrii clerului religios, care cu scopuri sectare recurg la un astfel de discurs public adresat oamenilor și la acuzarea lui Dumnezeu că aduce aceste calamități asupra lor, sunt agenții Diavolului și nu-L reprezintă pe Dumnezeu, pentru care ei declară că vorbesc. Prin urmare, mare este privilegiul și responsabilitatea dată celor care au primit adevărul, de a face cunoscut hrana spirituală dăătoare de viață altor suflete flămânde care doresc să știe calea care duce la viață. Adevărul este singurul lucru care va aduce consolare și ajutor oamenilor.

Egiptenii din antichitate aveau multe vite, bani, și terenuri și se bucurau de libertate economică. Nici înainte, nici în timpul foametei Iosif nu a stabilit un sistem de ajutorare care i-ar fi dus pe toți la sărăcie, ci el a vândut cerealele care mențineau viața Egiptenilor, mai întâi pentru bani, bani pe care Iosif i-a pus în vistieria lui Faraon. El nu a permis ca schimbătorii de bani lacomi și particulari să profite de necazul oamenilor. Când s-au terminat banii, el a vândut porumb Egiptenilor pentru vitele și cirezile lor. Apoi Iosif a cumpărat toate terenurile lor și a plătit pentru ele cu porumb sau alimente. În final oamenii i-au spus: „Cumpără-ne.... pentru pâine”. (Gen.

47:14-20). Împăratul, Faraon a devenit așadar proprietarul de drept al tot ce era în Egipt, iar oamenii au devenit „slujitorii lui Faraon”. Acest lucru a fost conform cu dorința oamenilor care au cerut aceasta, „ca să trăim, și să nu murim”.

Viața este darul lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Prin urmare, tranzacțiile lui Iosif cu oamenii nu înseamnă că omul *poate cumpăra* viața lui de la Dumnezeu. Nu înseamnă că, pentru ca marea turmă a „celorlalte oi” să supraviețuiască la Armaghedon și să obțină viață de la Dumnezeu prin Cristos Isus, aceștia trebuie să se conformeze pe deplin cu condițiile lui Dumnezeu, condiții care sunt că oamenii se vor consacra pe deplin, fără rezerve și complet lui Dumnezeu și serviciului Lui credincios, și vor recunoaște și-L vor servi pe Împăratul Lui, Cristos Isus. Ei nu pot opri nimic. Totuși, nimic din ceea ce ar putea să dea nu poate compensa darul fără plată al vieții și toate binecuvântările care-l însoțesc, pentru că tot ceea ce au oamenii, aparține Domnului. „Pământul este al DOMNULUI, și tot ce este pe el”. (Ps. 24:1). Așadar, ei trebuie să-și demonstreze voința lor deplină de a deveni servii lui Dumnezeu și ai lui Cristos Isus, și trebuie să-L slujească zi și noapte, adică, tot timpul. (Apoc. 7:15). Cristos Isus, în calitate de mare Reprezentant oficial al „Împăratului Veșniciei” a cumpărat întreaga rasă umană; și viața va fi dată doar celor care vor respecta condițiile pe care le-a pus Iehova. Pentru aceștia, viața este un dar fără plată prin Cristos Isus.

Pentru bunăstarea ulterioară a oamenilor se relatează că Iosif i-a adunat în cetăți: „Cât despre oameni, i-a mutat în cetăți de la o margine a hotarelor Egiptului până la cealaltă margine”. (Gen. 47:21). În același mod Cristos Isus adună acum „celelalte oi”, sub organizația Teocratică a lui Iehova, simbolizată de o cetate; și acolo ei găsesc refugiu, și nu altundeva. Aceasta corespunde exact cu cetățile de refugiu pe care Iehova le-a prevăzut pentru popor în țara lui Israel după Legea Sa prin Moise. (Deut. 19:1-6). Iar în ceea ce privește pe preoții Egiptului, pământul lor nu a fost vândut lui Iosif. „Doar pământul preoților nu l-a cumpărat, pentru că preoții aveau o parte atribuită lor de Faraon, și nu au mâncat partea lor pe care le-a dat-o Faraon; de aceea ei nu și-au vândut pământurile”. (Gen. 47:22). Acela nu a fost un act de discriminare împotriva oamenilor și în favoarea clerului, așa cum unii critici încearcă să arate.

Chiar și înainte de foamete preoții Egiptului primeau sprijin din partea guvernului; și acest sprijin a continuat nealterat în timpul perioadei de foamete. Preoții nu erau nevoiți să-și vândă pământurile. Există un plan anterior ca ei să primească hrana lor din partea împăratului. Acei preoți sau prinți ai Egiptului, împreună cu Iosif, erau slujitori ai împăratului; și în această dramă ei par a simboliza clasa „servului” lui Iehova, sub marele Său Serv Ales, Cristos Isus Capul, inclusiv și rămășița trupului Său care este pe pământ astăzi. Aceștia sunt co-moștenitori cu Cristos Isus și aparțin „celor blânzi” care „moștenesc pământul” cu Cristos Isus. (Mat. 5:5; Rom. 8:16, 17). Prin urmare, ei sunt într-o poziție diferită de cea a „celorlalte oi”, chiar dacă toți trebuie și chiar primesc viața de la Iehova Dumnezeu și prin Cristos Isus.

Omul a trebuit întotdeauna și va trebui întotdeauna să lucreze. „Dacă un om nu lucrează, nici să nu mănânce”. (2 Tes. 3:10). Leneșul este o urâciune înaintea lui Dumnezeu, și este categorisit ca un pierde-vară. (Prov. 19:15; 31:27; Ezec. 16:49). În numele „celorlalte oi” și a vieții lor viitoare, Domnul spune că ele nu trebuie să fie leneșe, ci să-L slujească în permanență. (Apoc. 7:15). Iosif nu a planificat să se stabilească un ajutor pentru ca oamenii să primească o indemnizație din partea guvernului și să continue să fie leneși. (Gen. 47:23). Dimpotrivă, oamenii trebuie să fie sârguincioși și să lucreze, și nu trebuie să fie acuzați de trândăvie. Prin urmare, Iosif le-a dat de lucru. El le-a dat semințe, și au primit poruncă să semene sămânța dată lor, semănând-o în pământ și încrezându-se în Dumnezeu pentru roade.

În această privință s-a făcut un plan liberal pentru oameni. Iosif a spus: „Se va întâmpla, că la vremea roadelor, veți da a cincea parte lui Faraon, și patru părți vor fi ale voastre, pentru ca să semănați pământul, pentru hrana voastră, și pentru cei din casele voastre, și pentru hrana copiilor voștri”. (Gen. 47:24). Dat fiind faptul că pământul nu era al lor, acesta a fost un plan generos pentru ei. O asemenea cerință este pusă asupra „celorlalte oi” ale Domnului, așa cum este arătat profetic la Zaharia 14:16-18. Această cerință asupra lor este corectă, rezonabilă, „nu dureroasă”. (1 Ioan 5:3). Conform cu voia lui Iehova Dumnezeu, Isus Cristos îi pune pe picior egal înaintea lui Dumnezeu și le cere tuturor un serviciu credincios față de Dumnezeu, și aceasta fără măsură. Acest plan oamenii din Egipt l-au apreciat. „Și ei au spus: tu ne-ai salvat viețile; să găsim milă înaintea domnului nostru, și vom fi slujitorii lui Faraon.” (Gen. 47:25). „Celelalte oi” care supraviețuiesc Armagedonului vor recunoaște la fel planul pe care Împăratul Isus Cristos îl face pentru ele conform voii lui Dumnezeu, și ele se vor bucura pentru aceasta.

Dumnezeu, în preștiința Lui de la începutul a ceea ce se va întâmpla în zilele noastre, a realizat ilustrație profetică de mai sus ca să ajute pe „celelalte oi” ale Lui, care în această vreme de necaz mare sunt adunate la Bunul Păstor, Cristos Isus. Această ilustrație profetică pune înaintea celor binevoitori un model arătându-le ce trebuie să facă pentru a primi protecția și salvarea pe care Iehova Dumnezeu a prevăzut-o pentru cei ce-L iubesc și-L slujesc.

IOAB, UN MILITARIST AMBIȚIOS

Paginile istoriei profane sunt pline de oameni ai războiului. Odată cu trecerea fiecărei zile, noi pagini sunt adăugate acelei cărți, iar în aceste adăugiri de zi cu zi este menționată încă odată aceea că oamenii armatelor sunt înfăptuitori ai istoriei. Nume noi intră în însemnările făcute de cronicarii evenimentelor; cu fiecare nume devine cert și confirmat faptul că fiecare nume este fie apărător a libertății și dreptății, fie tiran ambițios tânjind după putere și dominație mondială. Asemenea omului, însemnările sunt inevitabil colorate de înclinațiile personale și naționale cât și de prejudecățile istoricului, după cum se vede clar în istoriile diferite alcătuite în țări diferite și de grupuri diferite. Dar adevărata și nepărtinitoarea istorie a vremurilor demult trecute, precum și a prezicerilor despre lucruri viitoare, se găsesc în infailibilul cuvânt a lui Dumnezeu, Biblia. Chiar în însemnările sfinte, oameni ai războiului se găsesc deseori jucând părți importante și faptele lor îi descoperă ca buni sau răi. Unul care ne atrage atenția acum este Ioab, generalul armatelor izraelite din timpul lui David.

El a fost un nepot al lui David, fiind fiul surorii lui David, Ţeruia. Prima sa apariție în memoriile divine este ca militarist. Unchiul său a fost întronat de bărbații din Iuda, dar Israel a urmat pe unul din fiii lui Saul, Ișboșet. Abner era conducătorul forțelor lui Israel și a aruncat o provocare lui Ioab și oamenilor săi. Sfârșitul acesteia a fost o bătălie de intensitate oarecare, încheiată cu victoria lui Ioab și a oamenilor săi. În cursul acelei bătălii însă, semințele unui viitor conflict între acești doi bărbați au fost semănate; Abner ucise pe Asael, fratele lui Ioab. Mai târziu, Abner a făcut pace cu David. Fără a lua în seamă aceasta, răzbunătorul Ioab l-a tras deoparte pe Abner ca și cum i-ar fi vorbit în taină, pașnic și „l-a lovit sub a cincia coastă și l-a omorât, pentru sângele fratelui său Asael” (2Sam. 2:12-32; 3:8-27). Astfel, Ioab nu numai că și-a potolit setea sa de răzbunare, ci de asemenea a îndepărtat pe unul ce ar fi putut fi un rival la conducerea armatelor lui Israel. Regele David a dezaprobat aceasta, declarând nevinovăția sa și a

regatului său față de sângele lui Abner, spunând „, să fie asupra capului lui Ioab” – 2Sam. 3:28,29,34,37-39.

Ambiția lui Ioab s-a realizat mai târziu, la timpul cuceririi de la iebusiți a fortăreței de pe muntele Sionului. Ca să-și stimuleze luptătorii săi la fapte de vitejie necesare pentru ca păgânii să fie îndepărtați din poziția lor ce părea de necucerit, David zise: „Oricine va ajunge sus pe șanț, va arunca jos pe iebusiți, pe șchiopii și pe orbii care au urât sufletul lui David, va fi căpetenie și conducător” (2Sam. 5:6-8). Sunt multe controverse cu privire la înțelesul acestor versete. Mulți învățați susțin că iebusiții, fiind încrezători în tăria cetăți lor, l-au insultat și ironizat pe David asemănându-i pe luptătorii lui cu șchiopii și orbii. Și cuvântul „șanț” este tradus diferit ca și „curs de apă” (*A.S.V.; Young*), „apeduct” (*Roth.*) și „puț de apă” (*A.T.*). Unii susțin că acesta ar fi fost un fel de lucrare defensivă, alții că ar fi fost un canal, subteran sau de alt fel, prin care putea fi realizată o intrare în fortăreață. În legătură cu aceasta, a se vedea „*Împărăția este Aproape*”, pag. 135, paragraful 1, și *Turnul de veghere* din 1 Aprilie 1945, pagina 103, paragraful 6. Fără a ne referi la circumstanțele locale, adevărul este că obiectivul era unul extrem de dificil. Ioab și-a luat răspunderea acestei misiuni primejdioase și a îndeplinit-o cu succes. El deveni astfel „căpetenie și conducător” al armatelor lui David – 1Cron. 11:6.

Nimeni nu poate nega că Ioab era neînfricat și hotărât în luptă. Dar sincer, nici nu poate tăgădui că era ambițios și viclean, crud și fără milă, invidios și răzbunător, nestăpânit și necontrolat. Chiar și decretul regelui David nu puteau totdeauna să îl rețină. El nu se simțea legat de ordinea teocratică. Ambițiile și dorințele sale personale hotărau cursul său. Toate acestea rezultă în mod clar, cu mici excepții, în conduita sa de „căpetenie a oștirii” în diferitele căi ale războiului ce s-a întins peste ținutul Canaanului în timpul domniei lui David.

Bătălia împotriva lui Amon a arătat ingeniozitatea lui Ioab, „căpetenia oștirii împăratului” (1Cron. 27:34). Hanun, noul rege a lui Amon, a tratat solii lui David într-un mod jignitor, iar furia regelui lui Israel a fost stârnită. Atunci când oameni din Amon au realizat aceasta, au angajat mercenari din Siria. David prinse de veste despre adunarea de trupe împotriva sa și a desfășurat armatele sale sub conducerea lui Ioab, pentru a întâmpina această amenințare. Generalul izraelit a observat repede că era prins ca într-un clește de inamic. „Fiii lui Amon au ieșit și s-au așezat în șiruri de bătaie la intrarea porții; Sirienii din Toba și din Rehob și oamenii din Tob și din Maaca, erau deoparte în câmpie. Ioab a văzut că avea să lupte și înainte și înapoi. A ales atunci din toți aleșii lui Israel o ceată pe care a așezat-o împotriva Sirienilor; și a pus sub porunca fratelui său Abişai ce mai rămăsese din popor, ca să țină piept fiilor lui Amon. El a zis: „Dacă Sirienii vor fi mai tari decât mine, să vii în ajutorul meu; și dacă fiii lui Amon vor fi mai tari decât tine, voi veni eu să te ajut. Fii tare și să ne arătăm plini de bărbăție pentru poporul nostru și pentru cetățile Dumnezeului nostru; și DOMNUL să facă ce va crede!”. – 2Sam. 10:8-12.

Ioab a purtat război pe două fronturi, iar Domnului I-a părut potrivit să le dea victoria pe ambele. Sirienii au fugit înnebuniți, apoi s-au regrupat și au adus întăriri, dar a doua încercare a fost mai dezastruoasă decât prima și ei au făcut o pace separată cu Israel. Războiul cu Amon se întinse până în anul următor, când, la un timp considerat favorabil pentru operațiuni militare, Ioab conduse campania spre o victorie finală. Generalul a invitat regele său pentru asaltul final, pentru ca meritul să poată fi acordat în mod potrivit conducătorului vizibil al națiunii – 2Sam. 10:13-19; 11:1; 12:26-31.

În această mare campanie, Ioab a demonstrat capacitățile sale de general, iar cu alte ocazii dorința sa după putere și josițiile la care se va preta pentru a o câștiga. Uciderea lui Abner cu sânge rece a fost amintită, precum și motivul, ca o răzbunare a morții fratelui său Asael. Este

foarte probabil că el a fost mișcat împotriva lui Abner din motive viclene, mai degrabă decât sentimentale. Abner putea deveni un candidat potrivit ca general al armatei, post pe care atunci Ioab nu îl deținea. Iată o nouă ocazie când Ioab, prin viclenie dezarmantă, înfăptui uciderea unui rival pentru putere. În fapt, Ioab și-a demonstrat calitățile de conducător potrivite unui general, iar celălalt a fost ridicat la acea poziție. Iată în continuare un rezumat al evenimentelor:

Absalom, fiul lui David, a conspirat împotriva tronului tatălui său. Revolta pe care a condus-o a crescut până acolo încât a forțat fuga lui David din Ierusalim, iar Absalom s-a întronat pe sine ca rege. În cele din urmă, forțele uzurpatoare au fost înfrânte rușinos și întreaga chestiune s-a încheiat prin uciderea lui Absalom de către Ioab. Aceasta a fost o flagrantă încălcare a poruncii regelui David; se ridică întrebarea dacă uciderea cu sânge rece a lui Absalom, devenit neajutorat, nu a fost motivată și de altceva decât o mânie împotriva unui conspirator. Unii cred că 2Samuel 17:25 indică posibilitatea ca Ioab să fi dorit a se alătura rebelilor, dar a fost respins de Absalom, în favoarea lui Amasa, ca și „conducător al oștirii”; astfel se poate că Ioab și-a revărsat răzbunarea personală împotriva rebelului Absalom. Oricum, 1Regi 2:28 pare să contrazică acest punct de vedere. Tot ce se poate că, nesocotirea poruncii regelui privitoare la tânărul Absalom de către Ioab, a fost fără îndoială cauzată de pierderea conducerii de general – 2Sam. 18:5,14; 19:13.

În mod straniu, cu toate că era un mod de a uni pe Israel, David puse în locul lui Ioab pe căpetenia forțelor rebele, adică pe Amasa. Astfel, condițiile au fost realizate pentru a provoca o a doua crimă a lui Ioab. Acel oportunist a căutat un timp potrivit de dispută internă spre a-și elimina succesorul. Șeba, un beniamit, incită o răscoală împotriva lui David. În urmărirea acestui trădător Ioab s-a întâlnit cu Amasa, iar „Ioab zise lui Amasa: ești sănătos, frate? și cu mâna dreaptă a apucat pe Amasa de barbă să-l sărute. Amasa n-a luat de seamă la sabia care era în mâna lui Ioab; și Ioab l-a lovit cu ea în pânțece și i-a vărsat măruntaiele pe pământ, fără să-i mai dea o a doua lovitură. Și Amasa a murit” (2Sam. 20:9,10). Cu toate că Amasa era vărul lui Ioab, Ioab l-a ucis în mod mârșav spre a înainta în cariera personală. „Acum Ioab era mai mare peste întreaga oștire a lui Israel” – 2Sam. 20:23.

În timpul vieții sale Ioab a dovedit încăpățănare și voință proprie în relațiile sale cu regele David, iar ambițiile personale au fost deasupra loialității sale. La sfârșitul domniei unchiului său, Ioab a fost găsit vinovat de trădare fățișă. El și-a unit forțele cu Adonia, fiul lui David, ce căuta să fure tronul de la tânărul Solomon, acela pe care Iehova l-a desemnat să domnească în locul lui David. În încercarea de a înlocui acest drept de moștenire, Ioab s-a răsculat nu numai împotriva regelui David, ci și împotriva voinței lui Iehova. Ambițiosul general s-a cugetat fără îndoială că sub conducerea înfumuratului Adonia el va putea fi adevărata putere din spatele tronului. Dar complotul a fost zădărnicit prin mișcarea grabnică a lui David, ce l-a uns pe Solomon rege înainte ce conspirația să aducă roade. La auzul acestei mișcări a lui David, complotiștii s-au risipit. – 1Regi 1:5,7,32-49.

Sfârșitul lui Ioab a urmat curând. Amintindu-i fiului său Solomon despre nesupunerea și uciderile lui Abner și Amasa, David i-a poruncit „să nu lași ca perii lui cei albi să se pogoare în pace în locuința morților” (1Regi 2:5,6). Așa s-a și întâmplat. Pentru a scăpa de pedeapsa meritată, Ioab a fugit în tabernacol prinzându-se de coarnele altarului. În urma refuzului de a se supune poruncii regelui de a se înfățișa, chiar dacă se ținea de altar, „Benaia, fiul lui Iehoiada, s-a suit, a lovit pe Ioab și l-a omorât. El a fost îngropat în casa lui, în pustie” (1Regi 2:28-34). În ambițioasa sa lăcomie de putere, el a pus la o parte orice principiu și remușcări, a disprețuit ordinea teocratică și a vărsat sânge nevinovat în urmărirea carierei militare. Faptele sale păcătoase, în mod drept, s-au întors împotriva capului său ca și o reglementare finală.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

Vol. LXVI

15 Octombrie 1945

Nr. 20

Cuprins:

„CÂNTAREA CEA NOUĂ”

- Pag. 439

ÎNGRIJIRI DE VIAȚĂ PENTRU OAMENII CU
BUNĂVOINȚĂ

- Pag. 452

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXVI

15 Octombrie 1945

Nr. 20

„IEHOVA A DEVENIT REGE”

„Îți dăm mulțumiri Doamne Dumnezeule, Atotputernice, care ești, și care erai; pentru că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai devenit împărat” – Apoc. 11:17, *Rotherham*.

IEHOVA a devenit împărat din 1914 AD. Puteți crede această afirmație? Și puteți fi recunoscători și să vă bucurați pentru că Iehova Dumnezeu a început în cele din urmă să domnească? A fost prezis cu mult timp în urmă prin Cuvântul Său că la un moment dat El va deveni Împărat pe acest pământ. Nici nu v-ați gândit, nu-i așa? că răutatea și asuprirea omenirii vor continua pe pământ pentru totdeauna, fără întrerupere. Permișiunea răului în orice parte a universului lui Dumnezeu este doar pentru o perioadă limitată de timp, până când chestiunea supremă a suveranității Lui universale este rezolvată. Începutul domniei lui Iehova înseamnă că sfârșitul activității libere a răutății este luat acum în considerare.

2. Niciodată în toată scurgerea timpului, din veșnicie în veșnicie, nu a fost o perioadă ca a noastră. Acest lucru se datorează faptului că Iehova a început să domnească prin mijlocirea unei creații noi. O astfel de creație nu a existat niciodată înainte, și acum El o face capitala organizației universului. Cuvântul Lui sfânt numește acea capitală a organizației „Sion”; și Conducătorul principal în ea este primul Fiu născut al Său. Ridicându-L pe singurul Lui Fiu la rangul de membru principal al capitalei organizației, Iehova L-a înălțat mai presus de toți îngerii și toate celelalte puteri cerești create. Iehova a adus acum pe primul Său Fiu născut la începutul unei lumi noi care va face ca dreptatea să izvorască pretutindeni pe pământ. Prin urmare, domnia lui Iehova, are drept rezultat acea Lume Nouă a dreptății.

3. La timpul hotărât, Iehova a împuternicit pe Fiul Său iubit să domnească cu El ca Însoțitor al Lui pentru justificarea cauzei divine a dreptății. Acel timp hotărât a fost anul 1914 d. Cr., în toamna cărui an „vremurile Neamurilor” au ajuns la sfârșit. La expirarea acelor vremuri a Neamurilor Guvernul Teocratic al lui Iehova trebuia ca să se ridice și să se afirme. Când acele vremuri ale Neamurilor sau „vremuri ale națiunilor” au început, în toamna anului 607 î. Cr., Teocrația tipică pe care Iehova o întemeiase peste poporul ales al Israelului în Palestina a fost înfrântă. Dominația Neamurilor peste tot pământul a început. Într-un mod invers, când cei 2520 de ani ai vremurilor Neamurilor au expirat în 1914 d. Cr., Teocrația lui Iehova s-a afirmat din nou față de acest pământ. De data aceasta nu a mai fost Teocrația tipică din Israel, ci Teocrația nouă și veșnică a lui Iehova prin intermediul capitalei organizației Sale, Sionul. Acolo a venit Fiul preaiubit al lui Iehova, Cristos Isus, și Iehova I-a dat autoritatea Împărăției, să domnească ca Însoțitor al lui Iehova și ca Administrator Principal al Teocrației. (Ezec. 21:27). Prin urmare, se poate anunța pe bună dreptate acum că „Iehova a devenit împărat!” Rezultatul nu foarte îndepărtat al acestui eveniment va fi justificarea lui Iehova Dumnezeu asupra tuturor națiunilor cu ceea ce ele s-au răzbunat asupra Ierusalimului din vechime, și anume, distrugerea. Ele nu vor mai călca

niciodată Teocrația lui Iehova în picioare, ci ea le va călca în picioare pentru distrugere. – Isa. 26:4-6; Mal. 4:1-3; Mic. 7:8-10

4. În această vreme când politicienii, finanțatorii, și membrii clerului religios militează pentru înființarea Organizației Națiunilor Unite pentru pace mondială, securitate și colaborare, *Turnul de Veghere* nu se scuză deloc pentru promovarea campaniei publicitare de a anunța că „Iehova a devenit împărat” și că „Iehova împărățește”. *Turnul de Veghere*, ca instrument de publicitate al martorilor lui Iehova, este Teocratic și are porunca divină de a vesti până la marginile pământului domnia începută a lui Iehova. În numărul nostru din 1 Octombrie această revistă a abordat Psalmul nouăzeci și șase ca având aplicare acum de la 1914. Ea a accentuat în special versetul zece, care exprimă porunca lui Iehova: „Spuneți printre națiuni: *Iehova a devenit împărat*; cu siguranță că El a întărit lumea; ea nu se va clătina; El va administra judecata popoarelor cu dreptate”. (*Psalmii Rotherham*). Acest anunț unic al domniei lui Iehova este partea temei „cântării noi”, Psalmul nouăzeci și șase care trebuie cântat acum lui Iehova. Psalmul Nouăzeci și șapte care urmează, este fără niciun titlu în textul Ebraic, și în câteva manuscrise vechi Ebraice; Psalmul nouăzeci și șapte este scris ca o parte a Psalmului nouăzeci și șase. Prin urmare, răspunsul la apelul din Psalmul nouăzeci și șase de a cânta „cântarea nouă” pare să fie Psalmul nouăzeci și șapte. El pare să fie tema întregă a cântării noi pe care martorii lui Iehova trebuie s-o cânte în toată epoca postbelică. Așadar, începem să-l analizăm într-un mod detaliat.

PSALMUL NOUĂZECI ȘI ȘAPTE

5. Redările obișnuite ale Psalmului 97, versetul 1, sunt slabe și nu exprimă în mod corespunzător sensul prezent și contextul anunțului când spun: „Iehova împărățește; să se bucure pământul; să se veselească mulțimea insulelor”. (*ASV*) „DOMNUL domnește; să se bucure pământul! Să se veselească multele terenuri de coastă”. (Trad. Amer.). „Domnul a domnit, să se bucure pământul, să se veselească insulele multe”. (*Douay; și Young*). Prin urmare, comentatorii Bibliei au interpretat acest verset ca referindu-se la domnia lui Iehova de la momentul creației și că El și-a exercitat întotdeauna suveranitatea Lui universală.

6. Nu ar fi nimic neobișnuit să anunți domnia lui Iehova asupra universului ca fiind în funcțiune de la creație încoace. Dar în textul Ebraic al Psalmului expresia folosită cu privire la domnia Lui înseamnă nu o domnie neîntreruptă din trecut, ci înseamnă că domnia Lui a început și că El a devenit Împărat! „*Iehova a devenit împărat!*”- să se bucure pământul, să se veselească mulțimea de insule.” (Ps. 97:1, *Psalmii Roth*). Expresia Ebraică identică este folosită cu privire și la alții pentru a denota devenirea lor ca împărați; ca de exemplu, „*Adonia a devenit împărat!*” (1 Împ. 1:18, *Roth*.) „Acum Iosafat, fiul lui Asa a început să domnească peste Iuda”. (1 Împ. 22:41, *Roth*.) „Ezechia a început să domnească când avea douăzeci și cinci de ani”. (2 Cron. 29:1). Așadar, și anunțul din Psalmul 96:10 și din Psalmul 97:1 se referă la asumarea puterii de către Iehova ca Împărat peste tot globul pământesc.

7. Din momentul răzvrătirii omului în Eden, Iehova nu a domnit peste tot pământul acesta. Faptul este arătat în cuvintele istorice de la 1 Cronici 29:23 (*ASV*) cum că „Solomon a stat pe tronul lui Iehova ca împărat în locul tatălui său David, și a prosperat; și tot Israelul a ascultat de el”. Prin urmare, Iehova Dumnezeu, prin împăratul Său uns, Solomon, a domnit doar peste țara Israelului; și când acel guvern Teocratic tipic a fost răsturnat de națiunile păgâne în anul 607 î. Chr., moment în care Ierusalimul și templul lui au fost distrus și împăratul și oamenii supraviețuitori au fost duși captivi în Babilon, atunci Iehova Dumnezeu a încetat să domnească în

Israel. Prin urmare, El nu domnea în nici o parte a pământului, națiunile păgâne având permisiunea de a deține dominația tuturor părților pământului. Dar perioada lor neîntreruptă de dominație a fost definită de Iehova Dumnezeu ca să fie timp de șapte „vremuri” simbolice, sau de fapt 2 520 de ani; și prin urmare, „vremurile” lor au expirat în 1914 d. Cr. Izgonirea lor de către Co-regentul Său Isus Cristos trebuie să fie acum în curs de desfășurare, pentru că ”IEHOVA A DEVENIT ÎMPĂRAT!”.

8. În timpul anilor 29-33 (d. Cr.), când Isus Cristos anunța Evreilor din Palestina că „Împărăția cerurilor este aproape”, El nu se referea că Iehova devenise împărat atunci și că începea să domnească. Chiar dacă Isus Cristos la vremea aceea a primit dreptul de a deveni Asociat și Co-regent cu Iehova în viitorul Guvern Teocratic, totuși nici El și nici Iehova Dumnezeu nu au început să domnească atunci. Isus a refuzat să lase oamenii să-L facă împărat cu forța (Ioan 6:15); iar proclamarea Lui că Împărăția cerurilor este aproape și că „Împărăția lui Dumnezeu este printre voi” a însemnat pur și simplu că El, în calitate de Împărat uns a lui Dumnezeu, era în mijlocul lor. Isus a spus dușmanului Său Ponțiu Pilat: „Tu spui că Eu sunt împărat”, și „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”. (Mat. 4:17; Luca 17:21, *margin*; Ioan 18: 37, 36). El i-a învățat pe ucenicii Săi să se roage pentru ca Împărăția lui Dumnezeu să vină, și i-a informat că Împărăția era încă departe și venirea ei va fi semnalată prin semne vizibile remarcabile sau fapte fizice pe pământ. Acele semne au început să se împlinească în 1914, la exact 2520 de ani de la momentul în care Ierusalimul a fost distrus de împăratul păgân, Nebucadnețar, și anume în 27 Iulie. În aceeași zi, în 1914 Germania a respins propunerea Britanică pentru o conferință. Acest lucru a făcut ca toate barierele să se ia la o parte și să înceapă Primul Război Mondial. Ziua următoare, 28 Iulie, Austro-Ungaria a declarat război Serbiei; și la 1 August, Germania a declarat război Rusiei. Au urmat rapid alte declarații de război, deoarece o națiune s-a ridicat împotriva altei națiuni, și o împărăție împotriva altei împărății. Prin terminarea vremurilor Neamurilor în Octombrie, nouă națiuni Europene și din Orientul îndepărtat s-au implicat în război, și în Octombrie a 30-a națiune, Turcia, a intrat în război.

9. Pentru ce s-au supărat națiunile unele pe altele? Pentru dominația pământului, și aceasta fără a ține cont de Iehova Dumnezeu. Nu poate exista o dovadă mai clară decât aceasta, și anume că „vremurile Neamurilor” se terminaseră exact la timp, și că stăpânirea neîntreruptă a împărăției lui Satan se sfârșise, și că Cristos Isus era prezent acum în Împărăția lui Dumnezeu cu putere de a acționa împotriva tuturor dușmanilor Teocrației lui Iehova. Dat fiind faptul că anii s-au scurs din 1914, detaliile semnului au început să arate din ce în ce mai clar martorilor lui Iehova că venirea lui Isus Cristos în Împărăție avusese loc. Da, El era prezent în Împărăția întemeiată pentru a conduce în mijlocul dușmanilor Săi până când în cele din urmă îi distruge la bătălia viitoare de la Armagedon. – Mat. 24:1-22.

10. Împărățiile acestei lumi, chiar dacă pun botnițe la câinii mârâitori ai războiului în timpul organizației postbelice a lumii, nu vor deveni niciodată o parte a Împărăției lui Iehova prin Cristos Isus. Împărăția lui Iehova este Împărăția Lumii Noi a dreptății. Nu va mai exista niciun petec nou la haina veche a acestei organizații internaționale banale de politicieni, comerț, și religie. Iehova va face toate lucrurile noi. El nu va adopta, reforma și nu va prelua niciunul din lucrurile vechi, stricăcioase. Înaintea tronului lui Dumnezeu în ceruri, sfinții îngeri trâmbițează mesajul zilei, după cum ne este arătat anticipat în Apocalipsa 11:15-18: „Îngerul al șaptelea a sunat; și s-au auzit glasuri puternice în cer, spunând: Împărăția lumii [a lumii noi] a devenit [Împărăția] Domnului nostru și a Cristosului Său, și El va domni în vecii vecilor. Și cei douăzeci și patru de bătrâni care stau înaintea lui Dumnezeu pe tronurile lor au căzut cu fețele la pământ și au adus omagiu lui Dumnezeu, spunând: Îți dăm mulțumiri Doamne Dumnezeule, Atotputernice, care ești, și care

erai; pentru că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și AI DEVENIT ÎMPĂRAT. Și națiunile s-au mâniat; dar a venit mânia Ta” – *Roth., Moffatt.*

11. Prin urmare, nu este timpul să tăcem cu privire la aceste fapte. În ceea ce-i privește pe martorii lui Iehova, adică, rămășița moștenitorilor Împărăției și tovarăși lor pământești binevoitori, pentru aceștia a tăcea despre aceste fapte importante cu teama de națiunile mâniate ale acestei lumi, ar însemna să aibă buze necurate înaintea lui Dumnezeu, mesajul Împărăției Lui fiind singurul mesaj curat. Ar însemna mai degrabă supunere față de oameni decât de Dumnezeu, și ar avea drept rezultat răsculare împotriva Suveranului domnitor al universului, Iehova Dumnezeu. Modul de ascultare în ceea ce privește pe martorii lui Iehova nu stă în altceva decât în a cânta „cântarea nouă” lui Iehova. Acest lucru ei îl fac cu credincioșie din 1919. Nimic ca aceasta nu este auzit în altă parte pe pământ, nici chiar în cercurile religioase, Catolice, Protestante, Evreiești, sau păgâne. Cât de diferită este „cântarea nouă” în gurile martorilor lui Iehova de cântarea religios-politică a clerului „creștinătății”, așa cum vom arăta mai departe în analiza Psalmului nouăzeci și șapte.

PRILEJ DE BUCURIE

12. „Iehova a devenit împărat - să se bucure pământul, să se veselească mulțimea de insule”. Așa începe „cântarea nouă”. Isus Cristos a prezis că la începutul domniei lui Iehova va fi „pe pământ va fi strâmtoare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe *pământ*; căci puterile cerurilor vor fi clătinate” (Luca 21:25, 26). Un astfel de *pământ* al organizației vizibile a lui Satan nu ar putea fi niciodată pământul pe care să te bucuri de faptul că Iehova a devenit Împărat. În vremea psalmistului împărătesc care a compus această cântare sub inspirație, pământul care s-a bucurat de domnia lui Iehova prin împăratul Său uns la Ierusalim a fost mica țară a Israelului, țara Teocrației tipice a lui Iehova. Toate celelalte țări erau țări ale Neamurilor sub Satan Diavolul, „dumnezeul acestei lumi”. În consecință, în această zi a lui Iehova, care începe cu preluarea puterii de El ca Împărat, pământul care este chemat să se bucure și să se veselească este organizația vizibilă pământească a poporului Său consacrat, în special rămășița celor care sunt Israeliți după spirit, „Israelul lui Dumnezeu”. Israeliții după trup sunt repatriați în Palestina, dar toată lumea știe că acești Evrei nu se bucură de faptul că Iehova a devenit Împărat. Ei își pun încrederea în Organizația Națiunilor Unite și în „tutela ei”. Dar Israeliții spirituali, care au ales să fie cunoscuți ca „martori ai lui Iehova”, se bucură de domnia începută a lui Iehova și nu se rușinează să lase ca bucuria lor să fie făcută cunoscută prin cântarea „cântării noi” Lui în auzul tuturor națiunilor pământului.

13. Din moment ce aceștia nu țin cu egoism bucuria și veselia în ei înșiși, ci vestesc Împărăția lui Dumnezeu prin Cristos Isus tuturor națiunilor ca mărturie, de aceea „insulele” sunt ajutate să se bucure. Cum ar putea aceste insule să se bucure dacă organizația pământească a rămășiței Israeliților spirituali nu ar lăsa ca motivul propriei ei bucurii să fie cunoscut de-a lungul coastelor continentelor și insulelor mării? „Mulțimea de insule” care are poruncă să se bucure cu rămășița trebuie să reprezinte prin urmare mulțimea nenumărată de persoane care arată bunăvoință față de Dumnezeu și Teocrația Lui. Acestea provin din toate națiunile, noroadele, popoarele și limbile. Ei nu sunt Israeliți spirituali chemați să se unească cu Cristos Isus în Împărăția cerurilor. Astfel, ei sunt ilustrați de străinii Neamurilor dintre porțile Israelului care se închină la același Dumnezeu la care s-au închinat și Israeliții, adică Iehova. După descrierea clasei Israeliților

spirituali ca fiind pecetluiți pentru Împărăția cerească, apostolul Ioan descrie viziunea lui a acestei mari mulțimi de străini binevoitori, spunând la Apocalipsa 7:9, 10: „După aceea, m-am uitat, și iată, o mare mulțime, pe care niciun om n-o putea număra, din toate națiunile, semințiile, popoarele, și limbile, stătea înaintea tronului [lui Dumnezeu], și înaintea Mielului [Fiul drag al lui Dumnezeu], îmbrăcați în haine albe, și palmieri în mâinile lor; și strigau cu glas tare, spunând: Salvarea [să fie atribuită] Dumnezeului nostru care stă pe tron, și Mielului. [Isus Cristos].” Și apoi ca să arate că această mulțime se bucură cu sinceritate și se veselește de faptul că Iehova a început să domnească, este scris, la versetul șaptesprezece: „Și Dumnezeu va șterge toate lacrimile din ochii lor”.

14. Religioniștii „creștinătății” gândesc că martorii lui Iehova sunt nebuni și că se înșeală pe ei înșiși. Acest lucru se datorează faptului că religioniștii nu pot să vadă cu ochii lor naturali că în cer Iehova a preluat tronul suveranității universale și L-a pus pe Isus Cristos alături de El ca să extindă sceptrul din Sion și să domnească în mijlocul dușmanilor Săi. Dar religioniștii îndoielnici sunt ei cei nebuni, pentru că niciun om nu a văzut vreodată pe Iehova Dumnezeu și nici nu poate ca să-L vadă și să trăiască. Prin urmare, ar fi imposibil pentru creaturile umane să vadă în mod literal aceste evenimente puternice care au loc în ceruri. Și ar fi neînțelept ca creaturile umane să ceară să vadă aceste evenimente cu ochii lor reali pentru a crede că ele au avut loc. „Ferice de cei ce nu au văzut [cu ochii naturali], și totuși au crezut.” (Ioan 20:29). Astfel, pentru a crede, este nevoie ca Iehova Dumnezeu să descopere aceste evenimente minunate cerești martorilor Săi prin a le clarifica sensul Cuvântului Său scris și a le arăta împlinirea profețiilor care au prezis începutul domniei lui Iehova prin Fiul Său. Prin urmare, credința în întemeierea Guvernului Teocratic a lui Iehova prin Cristos în 1914 este zidită pe o temelie fermă și de neclintit. Ea nu este un vis înșelător. Dovedind faptul că martorii lui Iehova nu vor vedea cu o vedere naturală întronarea Lui în Teocrație în 1914, Psalmul 97:2 spune în continuare: „Norii și întunericul sunt de jur-împrejurul Lui; neprihănirea și dreptatea sunt temelia tronului Său.” – *ASV; Psalmii Roth.; AT*

15. Credința în Cuvântul lui Dumnezeu și în profețiile Lui împlinite poate străpunge acei nori și acel întuneric pentru a vedea pe marele Teocrat întronat cu Împăratul Său uns de partea Lui. La fel și dispozitivul modern de radar când este instalat în avioane, vapoare și aeroporturi poate detecta aeronava care se apropie sau vasele de suprafață în întunericul dens al nopții sau în ceață, cu mult mai mult decât capacitățile vederii umane, și în mod automat țintește armele de război pentru a lovi țintele inamice cu toate că sunt la mile distanță. Norii și întunericul sunt menite să ascundă planurile lui Dumnezeu de necredincioși și împotriviți. În loc de a spune că El iubește întunericul nelegiurii și face lucrările întunericului, norii și întunericul din jurul Lui sunt o manifestare a puterii și slavei extraordinare a lui Iehova, creând o teamă potrivită în inimile oamenilor.

16. Când Iehova Dumnezeu prin îngerul Său sfânt s-a coborât pe Muntele Sinai în Arabia pentru a da legea și poruncile legământului Său pentru Israelii prin Moise, El și-a manifestat puterea și slava prin tunete, sunete de trâmbiță, fulgere, foc, nori, și întuneric gros. (Ex. 19:16-19). Moise a spus Israelitelor: „V-ați apropiat și ați stat sub munte; și muntele ardea cu foc în mijlocul cerului, cu întuneric, nori, și întuneric gros. Și DOMNUL v-a vorbit din mijlocul focului; voi ați auzit glasul cuvintelor, dar nu ați văzut nici o înfățișare; ați auzit doar un glas. Și El v-a vestit legământul Lui, pe care v-a poruncit să-l păziți, cele zece porunci; și El le-a scris pe două table de piatră”. „Și voi ați zis: Iată, DOMNUL Dumnezeul nostru ne-a arătat slava și măreția Lui”. – Deut. 4:11-13; 5:4, 22-26.

17. Tot așa a fost când Împăratul Solomon a sfințit templul nou construit din Ierusalim și preoții puseseră chivotul sfânt al legământului în Sfânta Sfintelor templului. Apoi, cum se relatează la 2 Cronici 5:13, 14; 6:1, „casa a fost umplută cu un nor, chiar casa DOMNULUI; astfel că preoții nu puteau să stea să slujească din pricina norului; căci slava DOMNULUI umpluse casa lui Dumnezeu. Apoi Solomon a spus: DOMNUL a spus că El va locui în întunericul gros”. Pe urmă Solomon a făcut o rugăciune sinceră lui Iehova. „După ce sfârșise Solomon rugăciunea, s-a coborât foc din cer, și a mistuit arderea de tot și jertfele; și slava DOMNULUI a umplut casa. Și preoții nu au putut intra în casa DOMNULUI, pentru că slava DOMNULUI umpluse casa DOMNULUI.” (2 Cron. 7:1, 2). Conform lui Elifaz din Teman, unii religioniști vor spune: „Ce știe Dumnezeu? Poate să judece El prin întunericul adânc? Norii groși Îl ascund astfel că nu poate să vadă, și El se plimbă pe bolta cerurilor”. (Iov 22:1, 13, 14, AT). Dar contrar faptului care denotă că Dumnezeu nu știe, norii și întunericul de jur-împrejurul Lui denotă că El este de nepătruns pentru om și că înțelepciunea Lui este dincolo de a fi înțeleasă de om. El ridică întunericul cu privire la planurile Lui secrete doar pentru acei care se apropie de El cu credință și cu teamă. – Ps. 25:9, 14.

18. În aceste zile de înșelăciuni demonice cu scopul de a face oamenii indiferenți și lipsiți de dorință pentru domnia lui Iehova Dumnezeu, politicienii și religioniștii mestecă cuvinte multe despre „dreptatea socială”, și formulează și plănuiesc să aplice un statut pentru o curte internațională de justiție. Cum se înșeală pe ei înșiși că pot produce o organizație mondială a dreptății! În același timp ei uită pe marele Judecător al tuturor și nu cred că El va pune în funcțiune un guvern care va aduce dreptatea și neprihănirea absolută. De fapt, ei nu doresc că acest absolut al dreptății să fie aplicat față de acest pământ, inclusiv față de ei, ca nu cumva să nu existe nici o modalitate de a se îndreptăți pe ei înșiși și de a continua cu planurile lor egoiste. Pentru călăuzirea sigură a iubitorilor dreptății egale și a ceea ce este mai mult decât dreptate artificială, cântarea nouă pentru Iehova spune: „Neprihănirea și dreptatea sunt temelia tronului Său.” (Ps. 97:2, ASV). Acest fapt dă o promisiune sigură a unei conduceri drepte și neprihănite asupra omenirii. Tronul incoruptibil a lui Dumnezeu nu va îndreptăți niciodată pe păcătoși pentru mită și recompense, ci va sprijini pe cei drepti și va aplica dreptatea dintr-o dragoste curată și pentru justificarea neprihănirii lui Dumnezeu. Efectul acestui lucru va fi o pace durabilă pe pământ; „și lucrarea neprihănirii va fi pace; și efectul neprihănirii [va fi] liniște și siguranță pentru totdeauna”. – Isa. 32:1, 17.

19. Dar înainte ca această pace și liniște durabilă să se așeze pe pământ, tronul neprihănirii și al dreptății trebuie să regleze conturile cu cei care tulbură pacea pământului. Aceștia sunt cei care se opun Împărăției „Prințului Păcii” lui Iehova. Ei vor să ia pentru ei înșiși slava de aplicare a unei păci făcută de om peste glob. Ei fac război cu martorii lui Iehova care cântă „cântarea nouă” și care spun că doar Împărăția va aduce „pacea pe pământ pentru oamenii de bunăcredință”. Constructorii organizației postbelice își asumă rolul de împăciuitori și se roagă religios lui Dumnezeu ca să fie binecuvântați pentru aceasta. Dar profeția inspirată este clară, și anume că ei vor crede că au vindecat situația mondială și că vor spune „Pace, pace; când pace nu este”. (Ier. 6:14). Când strigă „Pace și siguranță!”, atunci distrugerea bruscă va veni peste ei și nu va permite nici unuia dintre ei, nici din cei înșelați să scape. – 1 Tes. 5:3.

20. Prin urmare, Psalmul 97:3 spune cu privire la Iehova pe tronul dreptății și neprihănirii Sale: „Un foc merge înaintea Lui, și arde pe dușmanii Lui de jur împrejur”. Aceasta dovedește că El începe să domnească în timp ce dușmanii Lui din cer și de pe pământ sunt încă în viață și contestă activ dominația universală a lui Iehova. Conștient de dreptul Său inalienabil, Iehova întemeiază Guvernul Său Teocratic și pune capitala organizației Sale, Sionul în putere sub Cristos

Isus în timp ce vrăjmașul Satan și toți demonii lui sunt încă activi în ceruri și comit răutate în locurile înalte. Dar așa cum focul lichid și aruncătoarele de flăcări sunt folosite în războiul modern pentru a îndepărta dușmanul de pozițiile fortificate și pentru a-l arde, tot așa Iehova prin Împăratul-Războinic al Său, Isus Cristos a ordonat ca să înceapă „războiul în cer”. El a îndreptat focul mâniei Lui împotriva lui Satan și a îngerilor săi răi și i-a coborât din poziția cerească în apropierea pământului nostru. (Apoc. 12:1-12). Acum toți dușmanii lui Iehova sunt îngrămădiți pe pământ, și bătălia Armagedonului vine repede.

21. Acolo toți dușmanii lui Dumnezeu, umani și demonici vor simți forța cuvintelor Lui adresate poporului Său: „Iehova Dumnezeuul tău este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos”. (Deut. 4:24; *ASV*). Guvernele politice ale oamenilor poate că nu realizează de ce sunt manevrate într-un mod irezistibil într-o adunare unită a națiunilor opuse Guvernului Teocratic a lui Iehova, dar Domnul Iehova declară că ele trebuie să mai aștepte puțin ca să învețe consecințele acțiunilor lor. „De aceea, așteptați-Mă, zice Domnul, până în ziua când Mă ridic asupra prăzii; căci hotărârea Mea este să adun națiunile, să adun împărățiile, ca să vărs peste ele indignarea Mea, mânia Mea aprinsă; căci tot pământul va fi mistuit de focul geloziei Mele”. (Țef. 3:8). Iehova este gelos pentru suveranitatea Sa universală. La bătălia de la Armagedon El va rezolva chestiunea și va justifica dreptul Său pentru suveranitatea universală, prin ștergerea tuturor dușmanilor organizați și uniți, vizibili și invizibili, ca și prin distrugerea prin foc. Peste cenușa lumii vechi va intra lumea Sa nouă și dreaptă.

DEMASCARE CARE INSPIRĂ TEAMĂ

22. Prin extinderea puterii suveranității Sale universale față de sfera noastră pământească, Iehova Dumnezeu devine prezent pe pământul nostru. Prezența Lui trupească aici, departe de tronul Său în cerurile înalte, nu este necesară. Dovezile suplimentare care arată prezența Lui invizibilă aici în mijlocul dușmanilor Săi sunt redată în cântarea nouă: „Fulgerele Lui au luminat lumea; pământul a văzut, și s-a cutremurat. Munții s-au topit ca ceara în prezența lui Iehova, în prezența Domnului întregului pământ. Cerurile declară neprihănirea Lui, și toate popoarele au văzut slava Lui”. – Ps. 97:4-6, *ASV*.

23. Luptând pentru suveranitatea Sa universală, Iehova Dumnezeu întreabă (și oamenii de știință a acestei așa-numite „epoci atomice” să ia aminte la întrebările Lui): „Poți să-ți ridici glasul până la nori, astfel încât un potop de ape să te acopere? Poți trimite fulgerele astfel încât ele să meargă și să-ți spună, ”Suntem aici”? (Iov 38:34, 35, *AT*). Fulgerele literale luminează pământul fizic în timpul întunericului furtunii. Fulgerele lui Iehova care luminează lumea sunt luminile adevărului, care provin de la El și care dezvăluie erorile religioase de mult timp și faptele rele ale întunericului. Lumea veche este încă cu noi. Demonii și oamenii ar dori s-o renoveze într-o „lume mai bună și mai frumoasă”. Catolicii și Protestanții spun că trebuie s-o creștineze și s-o facă Împărăția lui Cristos. Dar fulgerele adevărului lui Iehova referitoare la Guvernul Său Teocratic și la chestiunea dominației universale luminează asupra acestei lumi vechi. Fulgerele Lui expun această lume ca fiind lumea lui Satan Diavolul, umplută cu erorile religiei și complet opusă Împărăției lui Iehova prin Cristos Isus.

24. Conducătorii lumii, în special clerul religios, ar dori să împiedice luminile fulgerului prin asuprirea și distrugerea martorilor lui Iehova care lasă lumina să strălucească. Dar membrii clerului religios, susținuți de puterile politice și comerciale și de demoni, nu mai pot să împiedice această expunere prin lumina adevărului descoperit și proclamat decât să neutralizeze norii

încărcați electric și să oprească fulgerele la sursa lor. Prin urmare, dat fiind faptul că fulgerele marelui Conducător Teocratic continuă să pătrundă prin întunericul acestei lumi, descoperind-o ca o organizație condamnată, fără speranță, tot ceea ce această organizație pământească a lui Satan poate să facă este să se agite cu furie împotriva martorilor lui Iehova și să tremure de frică la vestirea mesajului lor îndrăzneț. Refuzând să se conformeze luminii adevărurilor lui Dumnezeu, pământul „simbolic” continuă să se răsucească și să se zvârcolească ca și cum ar fi în durerile nașterii, suferind din cauza necazurilor care au început în 1914 și care vor atinge apogeul la moartea ei la Armageddon. Fericiți sunt toți acei care văd în aceste lumini ale adevărului Împărăției dovezile care însoțesc începutul domniei lui Iehova, și care apoi umblă în această lumină și se întorc la Împărăția Lui pentru salvare.

25. Organizarea postbelică a oamenilor și eforturile de reconstrucție nu vor putea să acopere această lume veche și s-o facă să pară a fi lumea nouă promisă a lui Dumnezeu. Ea rămâne expusă ca lumea rea a dușmanului de moarte a lui Dumnezeu, Satan, și fără a mai putea fi convertită sau stabilizată. Nimic nu poate da structurii internaționale postbelice o stabilitate permanentă. „Cei Cinci Mari” ai Organizației Națiunilor Unite în virtutea mărimii și puterii lor teritoriale, politice, financiare și militare pot să se ridice ca munți înalți într-un lanț neîntrerupt ca să ofere o coloană vertebrală de nezdruccinat pentru „pământul” postbelic; dar puterea lor de stabilitate va fi ca aceea a cerii în fața unui foc aprins. „Pământul” postbelic nu se va închina lui Iehova în calitate de Suveran Universal, ci va sfida domnia Sa. În pofida acestui lucru, Iehova este „Domnul întregului pământ”; adică, El este Domnul întregului glob terestru. La bătălia de la Armageddon El își va justifica domnia și dreptul Lui de a conduce tot pământul prin topirea coloanei vertebrale asemănătoare cu muntele organizației postbelice a oamenilor în focul geloziei Sale împotriva întregii organizații inamice. Îngâmfarele lor va fi doborâtă. Ei nu vor putea să se țină împreună în prezența acestui „Domn drept al întregului pământ”. Religia va eșua să mai fie un punct de legătură și o sursă de putere pentru națiuni.

26. Iehova a declarat că toți locuitorii pământului vor fi totuși obligați să vadă slava Lui și să știe că El este singurul Dumnezeu. Profetul Său Habacuc a vorbit despre această „zi a lui Iehova”, spunând: „Nu sunt lucrurile acestea de la DOMNUL oștirilor, că popoarele se istovesc pentru foc, și națiunile se obosesc pentru nimic? Dar pământul va fi umplut cu cunoștința slavei DOMNULUI, așa ca apele care acoperă marea”. (Hab. 2:13, 14, *AT*) Popoarele își epuizează puterea pentru a sprijini națiunile în efortul lor zădarnic de a conduce pământul în mod satisfăcător. Astfel popoarele susțin națiunile istovite în disputa lor împotriva dreptății lui Iehova în pretinderea dreptului de a governa pământul ca pe propria Lui creație. Dar toate popoarele vor fi obligate să vadă slava justificării lui Iehova la bătălia de foc de la Armageddon. Cerurile, creația lui Dumnezeu, vestesc dreptatea pretenției și titlului lui Iehova la suveranitatea asupra universului, inclusiv pământul nostru. Dar Isus Cristos, Împăratul lui Iehova în „cerurile noi”, declară justetea dominației universale a lui Iehova. Aici, printre oameni, urmașii credincioși ai lui Cristos care sunt chemați la un loc cu El în „cerurile noi” slujesc ca martori ai lui Iehova și astfel proclamă și vestesc tuturor națiunilor neprihănirea lui Iehova ca „Domnul întregului pământ”. Întrucât popoarele de pe pământ refuză să primească mărturia „cerurilor”, realitățile cumplite ale Armageddonului le vor face să vadă slava lui Iehova.

RUȘINE ÎNCHINĂTORILOR LA IDOLI

27. Prin urmare, nici o întrebare personală nu ar trebui să ne surprindă mai mult decât aceasta: Pe cine să slujesc și cui să mă închin? Doar a poza ca o persoană evlavioasă, a cânta imnuri, și a recita modele de rugăciuni tipărite într-o clădire religioasă nu înseamnă închinare la Iehova. A te închina lui Dumnezeu înseamnă a-L sluji, a-L asculta și a lucra pentru interesele Numelui și suveranității Lui. Nu va exista viață veșnică pentru nici o creatură cu excepția celor care I se închină în spirit și în adevăr. Membrii de rând ai "Creștinătății" precum și ai "păgânismului" se închină la idoli creațiunea mâinilor oamenilor. Acești idoli nu se limitează la edificiile religioase Catolice și la templele și altarele păgâne. Idolii care sunt idolatrizați includ și sistemele, organizațiile și ligile pe care oamenii le construiesc de o natură politică, comercială, socială și religioasă. Astfel de lucruri stau ca simboluri ale puterii concentrate, ale conducerilor, agențiilor de producere a banilor, și ale clerului organizat și a ecleziasticismului.

28. Diferitele denominațiuni, secte și culte religioase, prin care oamenii trec prin diferite forme de închinare după crezuri, sunt idoli făcuți de oameni. Pentru popoare aceste organizații religioase îl reprezintă pe Dumnezeu și mijlocul Lui de salvare. La fel, organizația internațională postbelică pentru pace și securitate, căreia politicienii, membrii clerului și popoarele îi atribuie puterile care aparțin doar lui Iehova Dumnezeu, este un „idol”. Este o nebunie care duce la moarte să urmezi acum tendința populară față de închinarea la acești idoli simbolici. Ei sunt nimicuri când vine vorba despre aducerea salvării veșnice, a unei lumi mai bune și a păcii durabile. Închinătorii lor sunt condamnați la dezamăgire, rușine și tristețe amară. Laudele lor despre lucrurile pe care le idolatrizează vor pieri. Cuvântul Dumnezeului viu și adevărat, care nu caută închinarea prin intermediul vreunui idol, spune: „Să fie dați rușinii toți cei ce slujesc chipurilor cioplite, care se laudă cu idolii; închinați-vă Lui, voi toți dumnezeii”. (Ps. 97:7, *ASV*). Sau, după o altă versiune: „Dați rușinii sunt toți cei ce slujeau unui idol, care se lăudau cu nimicuri; toți mesagerii divini, închinați-vă înaintea Lui.” (*Psalmii Roth.*) Prin răspunsul nostru la întrebarea: Cui să slujim și cui să ne închinăm? , trebuie să stabilim dacă vom recolta rușine pentru noi cu eșec de a câștiga salvare, sau vom secera viață veșnică într-o relație satisfăcătoare cu Dumnezeul adevărat.

29. Acum că Iehova Dumnezeu a adus la putere capitala organizației Sale, chiar și îngerii din cer se confruntă cu nevoia de a decide cui vor să se închine. Acei îngeri puternici care vor rămâne în organizația universală a lui Iehova trebuie să se supună capitalei organizației Lui sub Cristos Isus și trebuie să asculte de porunca lui Iehova: „Închinați-vă Lui, toți dumnezeii” sau „Toți mesagerii divini, plecați-vă înaintea Lui.” Apostolul Pavel citează din acest verset (Ps. 97:7), după *Versiunea Greacă Septuaginta (LXX)* și arată că acest ordin se aplică îngerilor sau mesagerilor cerești. El mai arată că acest ordin se aplică timpului în care Iehova aduce pe singurul Lui Fiu născut, Cristos Isus, la tron în 1914, înainte de începutul Lumii Noi a dreptății. Citând cuvintele de mai sus, apostolul Pavel spune, la Evrei 1:6: „Și când El aduce din nou pe primul Său născut în lume, El zice: *Toți îngerii lui Dumnezeu să se închine Lui*”. (*ASV*). „Dar cu privire la timpul când aduce pe Fiul Său întâi născut înapoi în lume, El spune: *Toți îngerii lui Dumnezeu să se plece înaintea Lui.*” – *AT*

30. Când primul și singurul Fiu născut al lui Dumnezeu a fost făcut om pe pământ, Iehova Dumnezeu a considerat un lucru bun „să-L facă puțin mai prejos decât mesagerii divini” sau mai mic decât îngerii dumnezeiești, *elohim*. (Ps. 8:5, *Psalmii Roth.*). Acum, la venirea lui Cristos pentru a domni ca Împărat în capitala organizației lui Iehova, Sionul, pentru a aduce o lume nouă

dreaptă, Iehova Îl face infinit mai mare decât îngerii sau mesagerii dumnezeiești și ca atare le poruncește să se închine Lui. Aceasta nu înseamnă că Cristos Isus este Iehova, un „Iehova-Cristos”, așa cum spun unii religioniști; ci aceasta împlinește doar ceea ce Isus a spus pe pământ: „Tatăl nu judecă pe nimeni, ci a încredințat toată judecata Fiului; pentru ca toți oamenii să cinstească pe Fiul, așa cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește nici pe Tatăl care L-a trimis”. (Ioan 5:22, 23). Dat fiind faptul că Iehova Dumnezeu domnește acum ca Împărat prin intermediul capitalei organizației Lui, Sionul, atunci oricine se închină Lui, trebuie să se închine și să se plece înaintea Comandantului lui Iehova în acea capitală a organizației, adică, Isus Cristos. Îngerii sfinți au ascultat cu bucurie ordinul divin și și-au dovedit închinarea lor la Împăratul nou al lui Iehova și supunerea lor față de El prin alăturarea în „războiul Lui din cer” împotriva lui Satan și a îngerilor săi răi. După aceea, când Isus Cristos a venit la templul lui Dumnezeu în 1918, pentru a începe judecata la casa lui Dumnezeu, mulți din acești îngeri s-au dovedit a fi slujitorii Săi credincioși, ascultători. (Apoc. 12:7-12; Mat. 25:31; Isa. 6:1-8; Mat. 24:31, 32). La Armagedon ei vor lupta sub conducerea Lui spre distrugerea totală a întregii organizații a lui Satan.

ORGANIZAȚIA TEOCRATICĂ VĂZUTĂ

31. Organizația vizibilă a lui Satan, *pământul* simbolic din prezent, suferă acum durerile sfârșitului acestei lumi rele și se simte chinuită de declararea judecăților lui Dumnezeu împotriva acestei lumi. Pentru ea, aceasta este cea mai grea perioadă. Satan Diavolul s-a coborât jos, având o mare mânie fiindcă a fost izgonit din cer și fiindcă știe că are puțină vreme până la lupta finală de la Armagedon; și astfel el aduce neazuri multe peste organizația Sa pământească, pentru a înregimenta toată lumea de partea lui. Dar pentru cei care au întors spatele chipurilor idolatre ale zilei și s-au pus de partea Guvernului Teocratic al lui Iehova, este cea mai bună perioadă de timp. Bucuria și veselia lor este descrisă în continuare în cântarea nouă: „Sionul a auzit și a fost bucuros; și fiicele lui Iuda s-au bucurat datorită judecăților Tale, DOAMNE”. (Ps. 97:8). Cu aproape trei mii de ani în urmă, când chivotul sfânt al legământului lui Iehova a fost adus în cortul lui pe Muntele Sion din Ierusalim, cel care s-a bucurat foarte mult pe pământ a fost însuși David, împăratul de pe Muntele Sion. După cum relatează ocazia aceea, „David a jucat înaintea DOMNULUI cu toată puterea lui; și David era încins cu un efod de in... sărind și dansând înaintea DOMNULUI.” (2 Sam. 6:14-16). Apoi, împăratul David a dat muzicianului șef un psalm nou alcătuit, o „cântare nouă”, ca să fie cântată cu acompaniament lui Iehova, Împăratul adevărat al Sionului. (1 Cron. 16:7). Ceea ce era adevărat cu privire la acel Sion tipic își găsește corespondentul adevărat și acum. Cum?

32. Când s-au sfârșit vremurile Neamurilor și când anunțul palpitant a străbătut cerurile, și anume că „Iehova a devenit Împărat”, cel care s-a bucurat cel mai mult a fost Piatra Principală din Capul Unghiului, Cristos Isus. El s-a bucurat că venise Teocrația lui Iehova, și cu ea timpul pentru justificarea Numelui și a suveranității lui Iehova. El s-a bucurat să fie adus de Iehova pentru a fi Asociatul împărătesc al lui Iehova în Teocrație, și Principalul în capitala nou-întemeiată, Sionul. „Împăratul se va bucura în puterea Ta, Iehova; și în salvarea Ta cât de tare se va bucura!...Tu i-ai pus o coroană de aur pe capul lui”. (Ps. 21:1-3, *ASV*) „De aceea Dumnezeu, Dumnezeul Tău, te-a uns cu untdelemnul bucuriei mai presus de tovarășii tăi”. (Ps. 45:7). Când Comandantul Regal al Sionului a venit la templu în 1918 și a adus la viață pe acei urmași ai Lui care fuseseră credincioși

până la moarte, El i-a făcut co-moștenitori cu El în capitala organizației; și astfel Sionul s-a veselit și mai mult.

33. Curând, prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin împlinirea profețiilor Bibliei, vestea glorioasă despre Teocrația începută a lui Iehova a ajuns la copiii Sionului pe pământ, la cei care au fost urmași credincioși ai lui Isus Cristos și care au fost chemați să fie co-moștenitorii Lui în Sion. Mare a fost bucuria și veselia lor, în special din anul 1918 d. Cr., de a învăța că Iehova a devenit Împărat și că Guvernul Lui Teocratic a început. Ei s-au bucurat ca „fiicele lui Iuda”, adică, ca cetățile seminției lui Iuda care au recunoscut Sionul sau Ierusalimul ca capitală a lor și ca orașul Împăratului Suprem, Iehova Dumnezeu. Aceste „fiice ale lui Iuda” erau toate din seminția împărătească, din care a fost luat „Leul din seminția lui Iuda”. (Mat. 5:35; Apoc. 5:5). Prin urmare, ele au reprezentat grupele locale pe pământ ale rămășiței de co-moștenitori ai lui Cristos.

34. Ca în cazul „fiicelor tipice ale lui Iuda” care aveau multe „un străin care este în porțile tale”, tot așa aceste adunări ale rămășiței unse au acum mulți „străini” anti-tipici sau persoane consacrate binevoitoare în curțile lor. Și aceștia s-au bucurat cu Sionul și cu „fiicele lui Iuda” când au auzit că domnia lui Iehova ca Suveran Universal începuse pe acest pământ. Ei s-au bucurat să învețe din judecata Lui care a adus sfârșitul vremurilor Neamurilor în 1914; și s-au mai bucurat de judecata Lui care a fost adusă la îndeplinire de atunci prin izgonirea lui Satan și a tuturor oștirilor lui de demoni din cer. Sionul, și „fiicele lui Iuda”, și toți acești „străini” s-au bucurat nespuse de mult pentru că judecățile neprihănite ale lui Iehova au eliminat doctrinele religioase și practicanții din mijlocul organizației Sale vizibile de pe pământ. Ei se bucură că judecățile Sale neprihănite au izbăvit pe poporul Său organizat de sub toiagul politico-religios al puterilor lumesti și i-a făcut îndrăzneți și liberi să slujească marelui Teocrat, Iehova. An după an din 1919 ei au urmat judecățile sau deciziile Lui drepte pentru a aduce organizația Sa vizibilă din ce în ce mai aproape de conducerea Teocratică, astfel încât să fie condusă de Iehova Dumnezeu de sus în jos prin Cristos Isus, și nu de adunările organizației vizibile de jos în sus.

35. Așadar, cu bucurie, anul trecut în 2 Octombrie 1944, martorii consacrați ai lui Iehova s-au reunit într-o întâlnire de afaceri la Pittsburgh, Pa, în conformitate cu carta veche a Societății Turnului de Veghere. Aproximativ 500 de acționari ai Societății au fost prezenți personal acolo, pe lângă mulți alți acționari care erau prezenți prin mandatar; și în mijlocul aplauzelor din partea altor martori ai lui Iehova în calitate de spectatori, ei au adoptat în unanimitate șase rezoluții care propun schimbări Teocratice în carta Societății. Aceste amendamente propuse pentru cartă au conținut Numele lui Iehova în ele și au eliminat privilegiul de membru al Societății în funcție de baza de bani. Ele au adus carta și funcționarea Societății cât mai aproape posibil de conducerea Teocratică prin legea de Stat din Pennsylvania. Prin harul marelui Teocrat, aceste amendamente ale Cartei au fost decretate de instanța specială pentru a fi aprobate și înregistrate ca parte a cartei originale a Societății. Douăsprezece zile mai târziu, ele au fost înregistrate și astfel au devenit prevederi legale ale Cartei, în 27 Februarie 1945. În conformitate cu această cartă modificată, s-a ținut prima întâlnire de afaceri anuală în Pittsburgh în ziua de Luni 1 Octombrie 1945. Astfel, acest organism-slujitor legal al martorilor lui Iehova a intrat mai departe în acțiune în ordinea adevărată Teocratică. La aceasta toți copiii Sionului și toți tovarășii lor binevoitori au tresăltat de bucurie. Pentru ei este o altă dovadă demnă de crezare că „Iehova a devenit Împărat” și că Teocrația conduce, cu judecăți neprihănite!.

36. Față de toate dovezile multiple ale Guvernului Teocratic a lui Iehova în acțiune pe această sferă pământească, martorii bucueroși ai lui Iehova spun, cu cuvintele psalmistului: „Căci Tu, Iehova, ești mai presus de tot pământul; Tu ești înălțat mai presus de toți dumnezeii”. Ah, da,

„Tu, Iehova, ești Cel Preaînalt peste tot pământul, mult Te-ai înălțat deasupra tuturor mesagerilor divini. [*elohim*, îngeri].” – Ps. 97:9, *ASV*, și *Psalmii Roth*..

SFATURI PENTRU CEI CE-L IUBESC PE IEHOVA

37. Oare discernem noi că domnia veșnică a lui Iehova a început în mod clar? și oare îl iubim pe El și Împărăția Lui? Atunci există doar o cale de acțiune pentru noi acum și în timpul întregii perioade postbelice a stăpânirii globale internaționale. Acea cale a neprihănirii este accentuată în cântarea nouă astfel: „O, voi care iubiți pe Iehova, urâți răul; El păzește sufletele sfinților Lui; El îi scapă din mâna celor răi. Lumina este semănată pentru cei neprihăniți, și bucuria pentru cei drepecți cu inima. Bucurați-vă în Iehova, voi neprihăniților; și dați mulțumiri Numelui Său sfânt”. – Ps. 97:10-12, *ASV*.

38. Cei care-L iubesc pe Iehova, care este Dumnezeu, nu pot iubi ceea ce urăște El. Dacă ar iubi această lume și lucrurile politice, comerciale și religioase din ea, dragostea lui Iehova Tatăl nu ar putea fi în ei. (1 Ioan 2:15, 16). Indiferent de cât de neprihănită și religioasă este înfățișarea pe care constructorii înțelepți postbelici încearcă s-o dea lumii, ea nu va atrage iubitorii lui Dumnezeu să și îndeparteze afecțiunile lor de la El. În loc de a fi expresia politică a voinței lui Dumnezeu, ei știu că organizația internațională postbelică care își arogă locul sfânt al Teocrației lui Dumnezeu peste pământ este o urâciune a pustiirii; și ei nu mai pot iubi lucrul rău, așa cum nici Dumnezeu nu iubește. Ei cheamă toate persoanele binevoitoare să fugă din ea la Împărăția lui Iehova prin Cristos Isus. – Mat. 24:15-20.

39. Ar fi foarte nerecunoscător dacă poporul consacrat nu l-ar iubi pe Iehova, văzând cum El le-a păzit sufletele sau viețile până în această zi și promite să facă același lucru prin catastrofa de la Armagedon. El i-a păzit prin izbăvirea lor de dușmanii religios-politici în 1919, dar, mai recent, prin izbăvirea lor de hoardele turbate și violente ale Fascismului, Vaticanismului, și Nazismului totalitar, care au izbucnit ca un potop în 1939 și au amenințat existența martorilor lui Iehova. Atâta timp cât ei continuă să-L iubească și să dovedească acest lucru prin păzirea poruncilor Lui mai degrabă decât a poruncilor oamenilor, El va continua să fie Păzitorul lor de succes, Izbăvitorul lor victorios de puterea celor răi.

40. Așadar, perspectiva pentru iubitorii lui Iehova este una strălucitoare și îmbucurătoare. Atâta timp cât ei încearcă cu inimi curate să se conformeze standardelor neprihănite ale Împărăției Lui Teocratice, El va așterne lumină și bucurie pe cărarea lor. Ei vor umbla în cărarea luminii și a bucuriei. Aceste lucruri El le-a semănat pentru ei, și aceștia trebuie să aducă roade de-a lungul credincioșiei lor. Aceasta nu înseamnă doar că acea lumină va străluci pe paginile Cuvântului Său, împreună cu bucuria pe care o aduce aceasta. Mai înseamnă că El va da lumina izbăvirii de sub puterea dușmanului, împreună cu bucuria pe care o aduce izbăvirea aceasta. „Celui neprihănit îi răsare o lumină în întuneric”. (Ps. 112:4). Prin urmare, putem spune: „Nu te bucura împotriva mea, o, vrăjmașul meu: când cad [în puterea ta], mă voi ridica; când stau în întuneric, Iehova va fi o lumină pentru mine... El mă va duce la lumină, și eu voi privi neprihănirea Lui [justificarea Lui]”. (Mica 7:8, 9, *ASV*). Așadar, la Armagedon, lumina strălucitoare a izbăvirii veșnice și a bucuriei va încorona pe toți iubitorii lui Iehova.

41. Pentru a fi de partea dreptății, trebuie să ne găsim bucuria în Iehova. Trebuie să ne bucurăm în serviciul Teocrației Lui sub Împăratul Sionului, Isus Cristos. Nimic nu ar putea aduce o bucurie și veselie mai mare decât faptul că Iehova a început să împărătească și că Guvernul Său Teocratic va justifica Numele Lui luptând pentru o victorie neprihănită a chestiunii dominației

universale. Ah, atunci, vom putea să continuăm să dăm mulțumiri „amintirii Lui sfinte”, Numele Său Iehova, prin aducerea de laude pentru Numele Lui. Făcând acest lucru, vom avea o parte bucurătoare în cântarea „noii cântări” lui Iehova.

ÎNTREBĂRI PENTRU SUDIU

1. De când a devenit Iehova Rege? Și ce înseamnă aceasta cu privire la nelegiuire?
2. Pentru ce în toată trecerea timpului nu a fost niciodată o perioadă asemănătoare celei a noastre?
3. Care sunt faptele timpului care dovedesc că „Iehova a devenit Rege” ? și ce înseamnă aceasta pentru păgâni?
4. Pentru ce nu face *Turnul de Veghere* nici o apologie pentru campania de publicitate a anunțării acesteia? și ce să luăm noi acum sub cercetarea amănunțită?
5. Care sunt traducerea obișnuite ale Psalmului 97:1 și pentru ce sunt acestea slabe în expresie?
6. Care este înțelesul adevărat al cuvântului ebraic cu privire la domnia lui Iehova după cum este arătat prin folosirea cuvântului în alt loc?
7. De când încetase Iehova să domnească? și pentru cât timp?
8. a) Ce însemnează proclamațiunea lui Isus „împărăția cerurilor este aproape” în ce privește domnia lui Iehova? b) Când încep semnele sfârșitului timpurilor păgânilor? și în ce ordine?
9. Pe ce erau națiunile mâniate? și ce fapte cu privire la domnie dovedește mânia lor expresă?
10. Pentru ce nu devin națiunile chiar prin metodele de după război, împărăția sa o parte a împărăției Domnului Dumnezeu nostru Cel Atotputernic?
11. Pentru ce nu tac Martorii lui Iehova acum cu privire la aceste fapte?
12. Ce este pământul care este îndemnat să tresalte și face el aceasta?
13. Cine este „mulțimea de insule” căreia îi este poruncit să se bucure? și cum îi este poruncit?
14. În ce privește faptul de a vedea pe Iehova începând să domnească și întronând pe Fiul Său, pentru ce religioniștii și nu Martorii lui Iehova sunt cei nebuni?
15. Pentru ce-1 înconjoară norii și negura? și la ce sunt acest manifestare?
16. Cum era aceasta manifestat la Muntele Sinai?
17. a) Cum era aceasta manifestat de asemenea la templul pe care a clădit Solomon? b) Previn norii și negura cunoașterea lui Dumnezeu? sau altfel?
18. Cum sunt iubitorii dreptății în primejdie de a fi amăgiți? Și despre ce le dă cântarea nouă unora ca acestora o promisiune sigură?
19. Dar înainte ca asemenea pace și odihnă să fie rezolvate, cu cine are Iehova de lichidat o socoteala, și cum?
20. Ce arată Psalmul 97:3 cu privire la dușmanii lui Iehova? și față de cine începe aceasta să se îplinească?
21. Cum sunt manevrați toți dușmanii lui Iehova ca să simtă deplina putere a focului Său? și unde?
22. Cum devine Iehova prezent pe pământ?
23. Cum "au luminat fulgerele Sale lumea"?
24. Ce a făcut „pământul” la asemenea fulgere?
25. Cum se vor topi „munții” la prezența „Domnului întregului pământ”?

26. Cum declară „cerurile” dreptatea lui Iehova și toate popoarele văd slava Sa, așa după cum este prezisă în Psalmul 97:6?
27. Ce înseamnă a te închina lui Dumnezeu? și ce sunt idoli la care oamenii se închină?
28. Pentru ce a te închina acestor idoli acum este nebunie producătoare de moarte?
29. Cui i se aplică porunca „închinați-vă lui toți dumnezeii” și când?
30. Pentru ce ascultă asemenea „dumnezei” astfel de poruncă? și cum?
31. Pentru cine este de pe pământ cel mai rău dintre timpuri? și pentru cine cel mai bun?
32. În cel fel s-a împlinit că „Sionul a auzit și s-a bucurat”?
33. Cum era aceasta că „fiicele lui Iuda” se veseliră ?
34. Cum s-a bucurat pe pământ cu aceste „fiice ale lui Iuda” ? și din pricina căror judecăți ?
35. De ce schimbări recente și dezvoltări cu privire la Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere se bucură ei ? și pentru ce ?
36. Ce zic ei, în cuvintele psalmistului la asemenea dovezi ale Teocrației ?
- 37, 38. Ce trebuie să urască iubitorii lui Iehova ? și ce nu pot ei să iubească în ce privește perioada de după război ?
39. Cum a ocrotit Iehova sufletul sfinților Săi ? și i-a eliberat din mâinile nelegiuitorilor ?
40. Cum a fost lumina semănată pentru cei drepti ? și cum este ea culeasă ?
41. Cum culege cel drept bucurie ? și dă mulțumiri în “amintirea sfințeniei Sale” ?

„Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost. Se satură de belșugul Casei Tale, și-i adapă din șivoiul desfătărilor Tale. Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina.” – Psalmi 36:7-9

PROBLEMA LEGII LUI DUMNEZEU VERSUS RELIGIE

Adam, omul perfect, nu avea nici o lege scrisă în grădina Edenului. Dacă fiecare creatură ar fi perfectă și ascultătoare de Iehova Dumnezeu, atunci nu ar fi nevoie de o lege scrisă care să arate ce este bine și care să poruncească oamenilor să se înfrâneze de la ce este rău. Creaturile perfecte sunt mânate de altruism să facă ceea ce este drept. Rasa umană a fost imperfectă doar de la momentul izgonirii lui Adam și a soției sale din Eden.

La aproximativ 2 500 de ani după încălcarea de către Adam a legii vorbite a lui Dumnezeu, moment în care Israeliții au fost eliberați din sclavia Egiptului, omenirea a fost foarte depravată din cauza căderii ei în păcat și a influenței continue exercitată asupra omenirii de Satan Diavolul. Prin urmare, legile sunt necesare pentru oamenii imperfecti pentru a le avea ca un ghid sigur, astfel încât ei să meargă pe calea dreaptă. Legile sunt făcute și scrise doar pentru aceștia; după cum spune apostolul Pavel: „Știind aceasta, și anume că legea nu este făcută pentru un om neprihănit, ci pentru cei nelegiuți și neascultători, pentru cei fărădelege și păcătoși, pentru cei stricați și profani, pentru ucigașii de tată și ucigașii de mamă, pentru ucigași, pentru curvari, pentru cei ce pângăresc cu oamenii [sodomiți], pentru ucigașii de oameni, pentru mincinoși, pentru cei care jură strâmb, și pentru orice alt lucru care este contrar învățaturii sănătoase”. (1 Tim. 1:9, 10). Pavel vorbea aici despre legea dată în scris Israeliților prin mâna profetului Moise.

Dragostea, care este expresia perfectă a altruismului, este împlinirea completă a legii, făcând inutilă punerea în aplicare a acestei legi. (Rom. 13:10). Esența legii este scrisă în inima fiecărei creaturi care este în armonie deplină cu Dumnezeu și care găsește plăcere în a face voia

Lui. La momentul în care Israelii sub conducerea lui Moise erau adunați la Muntele Sinai în a treia lună după părăsirea Egiptului, Diavolul avea aproape pe toți oamenii de pe pământ în slujba Lui; și de aceea, toți erau sortiți distrugerii. Pe Israelii, Dumnezeu i-a apărat de influența distructivă. Legea pe care El le-a dat-o nu era în beneficiul lui Dumnezeu, desigur, ci în întregime spre avantajul omului. Dacă un om umblă cu Diavolul, el va muri cu siguranță; dar dacă își menține integritatea față de Dumnezeu va trăi. Așadar, Dumnezeu a dat legea Lui Israelitelor prin Moise, și ea s-a aplicat tuturor celor care doreau să facă binele, fie Israelii, fie străini care locuiau în mijlocul lor.

Prima ca ordine și prima în importanță din poruncile acelei legi fundamentale este aceasta: „Și Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte, spunând: Eu sunt Iehova Dumnezeuul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei înaintea Mea”. A doua poruncă ca ordine este: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici o asemănare a vreunui lucru care este în ceruri sus, sau care este pe pământ jos, sau care este în apele de sub pământ; să nu te închini înaintea lor, nici să nu le slujești; căci Eu Iehova, Dumnezeuul tău sunt un Dumnezeu gelos, pedepsind nelegiuirea părinților în copii, până la a treia și a patra generație a celor ce Mău urăsc, și arătând bunătate până la a miia generație a celor ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele”. – Ex. 20:1-6, *ASV*

Legea lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată, pentru că Dumnezeu nu se schimbă niciodată. (Mal. 3:6). Ridicarea unei legi la timpul hotărât de El nu este niciodată contrară neprihănirii. (Efes. 2:14-16). Legea Lui arată calea către viața veșnică. Nici o creatură nu va primi viață veșnică, care de bunăvoie, adică, intenționat, calcă legea lui Dumnezeu. Dacă omul alege pe altul ca dumnezeu al lui, Iehova nu va da acelui om viață. Dacă omul încalcă legea fundamentală a lui Dumnezeu, înseamnă că acel om se pune de partea Diavolului, care a încălcat primul legea lui Dumnezeu și care prin urmare, conduce omul spre distrugere. În avantajul omului, Dumnezeu a prevăzut în legea Lui ca omul să nu aibă alți dumnezei în afară de El, pentru că doar Dumnezeu este sursa vieții.

La scurt timp după darea legii lui Israel, și în timp ce Moise era departe pe munte, Israelii au încălcat Cele Zece Porunci. Ei au făcut un vițel de aur ca un idol pentru închinare. Ca pedeapsă pentru păcatul lor, Dumnezeu a făcut ca 3000 de Israelii să fie uciși într-o singură zi. El a făcut acest lucru pedepsind oamenii pentru că au făcut vițelul de aur. (Ex. 32:28-35). O astfel de închinare din partea Israelitelor înaintea vițelului de aur era practica religiei, și ei au cedat astfel influenței Diavolului. Pentru ca Dumnezeu să permită oamenilor, pe care i-a pus deoparte pentru Sine, să se complacă în religie, ar însemna că El le-ar permite să se alinieze cu dușmanul Lui, Diavolul; pentru că religia este de la Diavolul. Facerea unui chip a oricărui lucru din cer, ca de exemplu o imagine a Domnului, și aplecarea sau închinarea înaintea acelei imagini, este o încălcare a legii fundamentale a lui Dumnezeu. Pentru a proteja oamenii de Diavol, ei au poruncă să se închine Domnului Dumnezeu și să se înfrâneze de la închinarea la imagini. Folosirea oricărui tip de imagine în legătură cu închinarea la Domnul este păcat, pentru că ea încalcă principiul afirmat în Porunca a Doua.

Prin urmare, Dumnezeu a dat legea Sa Israelitelor pentru a-i proteja de influența și puterea Diavolului, care, lucrând în principal prin religie, se străduiește să îndepărteze pe toți oamenii de Atotputernicul Dumnezeu. Cu aproximativ patru sute și treizeci de ani înainte de aceasta, Iehova Dumnezeu a dat promisiunea lui Avraam, strămoșul Israelitelor, afirmând că El va ridica o sămânță lui Avraam și că în sămânța aceea va veni oportunitatea pentru binecuvântări pentru toate popoarele pământului. (Gal. 3:8-17). Avraam l-a simbolizat sau ilustrat pe Însuși Dumnezeu; iar fiul lui Avraam sau sămânța naturală, Isaac, l-a simbolizat pe Isus Cristos, Fiul preaiubit a lui

Dumnezeu. Acum legea lui Dumnezeu dată Israelitilor aștepta cu nerăbdare venirea acelei Sămânțe promise, Cristos Isus, Răscumpărătorul omenirii. Așadar, El a dat legea din cauza păcatului, pentru a proteja pe poporul ales al Israelului pentru ca el să fie într-o stare potrivită de a primi Sămânța Lui promisă, Isus Cristos, când va veni.

Situația stătea în felul următor: Adam păcătuse, și, prin moștenire de la el, toată omenirea a intrat sub efectul aceluia păcat și condamnări. La timpul hotărât toți oamenii trebuie să piară din cauza aceasta, dacă nu vor fi salvați de și prin prevederea lui Dumnezeu pentru ei. „Printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și moartea prin păcat; și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, căci toți au păcătuit; de aceea după cum prin greșeala unuia singur a venit judecata asupra tuturor oamenilor pentru condamnare; tot așa prin neprihănirea unuia singur a venit darul fără plată asupra tuturor oamenilor pentru îndreptățirea vieții”. (Rom. 5:12, 18). „Căci plata păcatului este moartea; dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Cristos Domnul nostru”. – Rom. 6:23.

Iehova Dumnezeu este Dătătorul vieții, și prevederea Lui este de a da viață prin Fiul Său preaiubit, Cristos Isus. Darul vieții lui Dumnezeu este pentru acei care au și exercită credință în Dumnezeu și în Cristos Isus, Sămânța promisă, și care rezistă cu credincioșie Diavolului. Dumnezeu a alesese Israelii dintre toate popoarele pământului și le-a dat oportunitatea de a-și menține integritatea față de El prin arătarea credinței lor în El și ascultarea de legea Lui. Pentru a-i proteja, El a pus legea Lui în jurul lor ca un gard pentru a-i păzi să nu slujească Diavolului. Odată cu venirea lui Isus Cristos ca Sămânța cei care își menținuseră integritatea lor față de Dumnezeu prin ascultarea de legea Sa, și care au avut și au exercitat credință în Cristos Isus, vor fi pregătiți ca să fie salvați și să primească darul vieții. Astfel, referitor la legea lui Dumnezeu pentru Israel este scris: „Ea a fost adăugată [legământului Avraamic] din cauza păcatelor [la care erau predispuși Israelii], până când va veni sămânța careia i-a fost făcută promisiunea; ...De aceea legea a fost învățătorul nostru pentru a ne aduce [legea lui Dumnezeu i-a învățat pe oameni] la Cristos, ca să fim îndreptățiți prin credință”. (Gal. 3:19, 24). Păzirea legii îi va ajuta să vină la Cristos, și nu păcatul, pentru că încălcarea legii lui Dumnezeu este păcat. „Oricine comite păcat încalcă și legea; căci păcatul este încălcarea legii”. (1 Ioan 3:4). Din toate aceste mărturii pare că Dumnezeu poruncește Israelitilor să-L slujească pe El ca pe singurul Dumnezeu și acest lucru a fost numai spre beneficiul lor, pentru ca ei să fie protejați de atacurile religioase ale lui Satan Diavolul.

Israelii erau pe punctul de a începe o călătorie de patruzeci de ani prin pustie, legată de Canaan. Ei vor intra în cele din urmă în contact cu alte națiuni și popoare care practicau religia sau demonismul. De această religie ei trebuie să fie protejați, și trebuie să rămână credincioși și adevărați Atotputernicului Dumnezeu și astfel să-și mențină integritatea față de El. Toți cei ce au făcut așa erau liberi să intre în țara promisiunii, iar călătorii acelei legi au murit și nu au avut permisiunea să intre în țara promisiunii. Israelii, sub îndrumarea lui Iehova, vor fi după aceea ilustrații ale planului lui Dumnezeu față de toți cei ce-L vor sluji cu credincioșie. Prin urmare, experiențele prin care au trecut Israelii au prefigurat lucruri mai mari care vor veni la sfârșitul lumii, unde suntem noi acum. Moise a condus atunci Israelii în acea călătorie lungă, în timpul căreia a scris cele cinci cărți ale Bibliei, pe care Dumnezeu i-a dictat, adică, cărțile de la Geneza până la Deuteronom inclusiv. După aceea, în cursul istoriei lui Israel alți slujitori inspirați ai lui Dumnezeu au scris lucrurile care s-au întâmplat cu Israelii și pe care Dumnezeu le-a făcut să fie scrise, nu doar ca fapte istorice, ci ca să înregistreze umbre ale lucrurilor mult mai mari care se vor întâmpla după aceea. – 1 Cor. 10:11; Evr. 10:1.

Imaginați-vă acea armată de mai mult de 600 000 de bărbați de la douăzeci de ani în sus, afară de femei și copii, mergând prin deșert spre țara promisă, luând cu ei hrana și animalele lor, un popor pe care Dumnezeu l-a separat de alte popoare ale pământului. Ei înaintau în ascultare de porunca lui Dumnezeu. Oare câți dintre acești oameni își vor menține integritatea față de Dumnezeu și vor ajunge în țara promisiunii? Care a fost păcatul mare care era sigur că îi va înfășura așa de ușor, și care era în jurul lor de la momentul începerii călătoriei lor? Răspunsul arătat în mod clar de toate experiențele lor, așa cum este înregistrat pentru noi în Scripturi, este acesta: Religia și formalismul, inventat de Satan Diavolul, pe care omenirea a fost înșelată să le practice pentru a o îndepărta de Atotputernicul Dumnezeu. Religia a fost dintotdeauna principalul instrument al Diavolului prin care el a orbit oamenii și i-a orbit față de adevăr. Pentru Israel religia a fost un păcat permanent, și a fost păcatul chinuitor pentru cei care au mărturisit să calce pe urmele lui Cristos.

Mulți ani după ce acea călătorie a lui Israel în pustietate a început, apostolul Pavel însuși din neamul Evreiesc, a scris epistola către Evrei, și în ea enumeră un număr mare de oameni credincioși, de la Abel până la Ioan Botezătorul, care își menținuseră integritatea față de Dumnezeu. În ea el arată că împotrivirea lor față de religie și neclintirea lor de la devotamentul și credințioșia față de poruncile Atotputernicului Dumnezeu a fost cea care câștigase pentru ei aprobarea lui Dumnezeu. Apoi, ca un îndemn pentru toți cei care au căzut de acord să facă voia lui Dumnezeu și de a călca pe urmele lui Isus, el scrie că ei trebuie să-și aducă aminte de acei martori credincioși care au fost înaintea lor și că ei trebuie să le urmeze comportamentul. „De aceea văzând că suntem înconjurați cu un așa de mare nor de martori, să dăm la o parte orice greutate, și *păcatul care ne înfășoară așa de ușor*, și să alergăm cu răbdare cursa care este pusă înaintea noastră”. – Evr. 12:1.

Păcatul chinuitor al omului, din momentul Edenului până acum, a fost și este lipsa credinței, sau religia. Ea a fost mijlocul prin care Satan a înșelat omul, și l-a ținut în jurul omului și l-a îndepărtat pe om de Dumnezeu. Ea a fost instrumentul pe care Diavolul l-a folosit pentru a provoca căderea Israeliților de la Dumnezeu. Este așa de ușor să cazi sub influența seducătoare a religiei și astfel să pierzi credința în Cuvântul lui Dumnezeu și prin urmare să calci legea lui Dumnezeu; și Diavolul a ținut ca religia să fie întotdeauna înaintea omului pentru a-l face să cadă.

Facerea de idoli, mătăanii, cruci, și alte lucruri asemănătoare, și folosirea lor în ceea ce se presupune a fi închinare la Dumnezeu, este o încălcare directă a legii lui Dumnezeu și arată că cei ce practică aceste lucruri cad involuntar în cursa Diavolului. Salutarea emblemelor sau a oamenilor sau a altor obiecte, sau închinarea la ele, este o atribuire a protecției și salvării creaturilor sau lucrurilor, și aceasta este formalism religios și este o încălcare deschisă a legii lui Dumnezeu. Nici o creatură nu poate să-și împartă afecțiunile sau devotamentul între Dumnezeu și altceva. Iehova Dumnezeu este singurul protector al creaturii și este Dătătorul vieții, și prin urmare este un „Dumnezeu gelos”, sau un Dumnezeu zelos pentru dreptate. El nu va permite ca Numele sau Cuvântul Lui să fie pângărit de nici o parte a planurilor și operațiunilor Diavolului, și prin urmare, El nu va da viață celor care se complac în lucruri inventate și utilizate de Diavol pentru a defăima Numele lui Iehova. Legea lui Dumnezeu prevede ca oamenii să nu aibă alt Dumnezeu în afară de El și să nu facă niciun chip a nimic ce este în cer sau pe pământ și să nu se închine înaintea lui cu scopul de a proteja oamenii de răutatea Diavolului, „păcatul care înfășoară așa de ușor” toate creaturile.

Cu referire la cuvintele apostolului, „Să dăm la o parte orice greutate, și păcatul care ne înfășoară așa de ușor”, ca fiind adresate poporului de legământ a lui Dumnezeu, se vede clar că

niciun om nu poate să-L slujească cu credincioșie și cu adevărat pe Dumnezeu și să lase ca ceva să împartă afecțiunile lui între Dumnezeu și altă creatură sau creație; el nu poate practica religia, și în același timp să-L slujească pe Dumnezeu cu credincioșie; el trebuie să dea la o parte aceste greutateți, și să facă cum a făcut și a spus apostolul Pavel: „Doar acest lucru îl fac”; și acesta este, de a călca pe urmele lui Isus și de a asculta de poruncile lui Dumnezeu. (Fil. 3:13). Religia este în mod clar în opoziție cu poruncile Atotputernicului Dumnezeu.

Legea lui Dumnezeu este clară; iar încăpățânarea din partea vreunui față de a asculta această lege este idolatrie. (1 Sam. 15:23). Fiecare practică religioasă sub soare înseamnă că practicantii se complac în idolatrie. Folosirea chipurilor pentru închinare este idolatrie; și orice idolatrie este urâcioasă în ochii lui Dumnezeu. După cum Dumnezeu a permis lui Iov să fie supus unor mari încercări, tot așa a permis ca Diavolul să ispitească pe Israeliti, și să ispitească pe creștini, pentru ca ei să-și poată dovedi alegerea lor între Dumnezeu și Diavol. Știind că Israelitii vor intra în contact acolo cu cei care practicau diverse forme ale religiei, Dumnezeu le-a dat această poruncă specifică: „Nu vă întoarceți spre idoli, nici nu vă faceți dumnezei turnați; Eu sunt DOMNUL Dumnezeuul vostru.” „Să nu vă faceți idoli, nici chipuri cioplite, nici să nu vă faceți pe spate o imagine în picioare, nici să nu vă puneți o imagine a pietrei în țară, ca să vă închinați înaintea ei; căci Eu sunt DOMNUL Dumnezeuul vostru”. „Și Eu voi distruge înălțimile voastre [dacă le zidiți], și voi tăia chipurile voastre, și voi arunca leșurile voastre peste leșurile idolilor voștri, și sufletul Meu vă va urî”. (Lev. 19:4; 26:1, 30). „Toți dumnezeii oamenilor sunt idoli”. – 1 Cron. 16:26.

Legea lui Iehova Dumnezeu pentru creștini, așa cum este arătată lor prin apostolii Săi, este: „De aceea, frații mei preaiubiți, fugiți de idolatrie”. (1 Cor. 10:14). „Copilașilor, păziți-vă de idoli”. (1 Ioan 5:21). Așadar, religia este arătată ca unul din cei mai mari dușmani ai omului, pe care dușmanul principal, Satan Diavolul, a inventat-o pentru a duce oamenii la distrugere. Prin urmare, avem posibilitatea să alegem fie religia, fie legea lui Dumnezeu.

FRUMUSEȚEA LUI ABSALOM, DOAR DE SUPRAFAȚĂ

Isus Cristos a adresat cuvinte usturătoare religioșilor când a fost pe pământ, zicând: „Vai de voi cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruiate, care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinlăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurătenie.” (Mat. 23:27). Cărturarilor și fariseilor le plăcea să apară plăcuți și pioși înaintea oamenilor, dar aparențele erau înșelătoare. Ei promovau amăgirea și ‘serveau pântecelui lor, și prin vorbiri dulci și amăgitoare înșelau inimile celor lesne crezători’. (Rom. 16:18). De fapt, acei escroci pioși erau împotriva adevăratei evlavii și s-au răsculat pentru ca „fiul lui David” să nu domnească peste ei. Clerul ipocrit de astăzi și aliații lor ocupă o poziție asemănătoare. Calea de acțiune a acestora se compară cu cea a lui Absalom, care a trăit în secolul al XI-lea înainte de Cristos.

Despre el este scris: „Nu era om în tot Israelul așa de vestit ca Absalom în privința frumuseții lui ; din talpa piciorului până în creștetul capului, n-avea nici un cusur.” (2Sam. 14:25). Dar, în ce privește cazul lui Absalom, cu siguranță rămâne adevărată zicala, anume: „Frumusețea este doar de suprafață”. Se pare că lauda și atenția îndreptată spre frumusețea lui i s-au urcat la cap și auto-admirația și aprecierea de sine, din ce în ce mai mari din partea lui Absalom, l-au făcut să aibă o părere mai înaltă despre sine decât se cuvenea. (Rom. 12:3). Lucifer a făcut aceeași eroare fatală: „Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, și ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta.” (Ezec. 28:17). Atât Lucifer, cât și Absalom, au sfârșit ca rebeli.

Absalom era cel de-al treilea fiu al lui David și singurul fiu născut lui de Maaca, fiica lui Talmai, împăratul Gheșurului. (2Sam. 3:3). Se pare că prin această prințesă gheșurită David a mai avut și o frumoasă fiică, numită Tamar. Ea este implicată în primul incident relatat în legătură cu Absalom. Frumusețea ei rară a fermecat așa de mult inima fratelui ei vitreg Amnon, încât el pur și simplu tânjea după ea. Nedorind s-o ceară regelui David, însă nevrând nici să renunțe, el a manevrat lucrurile cu viclenie așa încât a rămas singur cu ea și a siluit-o, în ciuda protestelor ei. Apoi, iubirea lui s-a transformat în ură și i-a poruncit nenorocitei fete să plece. Când a auzit Absalom de ticăloșia lui Amnon, s-a umplut de o ură rece și de nepotolit pentru fratele său vitreg. El n-a răbufnit, nu i-a vorbit nici de bine nici de rău lui Amnon; a așteptat momentul potrivit și a întors lovitura doi ani mai târziu. La o întâlnire de tuns oile, când Amnon era sub influența vinului, slujitorii dinaintea instruiți ai lui Absalom l-au lovit pe violatorul Tamarei. – 2Sam. 13:1-29.

Absalom a fugit în ținutul bunicului său, în Gheșur. El a rămas acolo trei ani. Se pare că David avea o puternică dragoste părintească mai ales pentru acest al treilea fiu, și în decursul acestui timp de despărțire el a dorit foarte mult să meargă la Absalom. Ioab, nepotul lui David și generalul armatei sale, a simțit aceasta și, printr-un șiretlic, a reușit să-l convingă pe David să-l recheme pe exilat. „Și împăratul a zis: Să se ducă în casa lui și să nu-mi vadă fața. Și Absalom s-a dus în casa lui și n-a văzut fața împăratului”. Astfel trec doi ani, apoi: „Pentru ce m-am întors din Gheșur? Ar fi fost mai bine pentru mine să fiu și acum acolo. Doresc acum să văd fața împăratului; și dacă este vreo nelegiuire în mine să mă omoare”. Aceste cuvinte erau de la Absalom către Ioab, care trebuia să transmită mesajul împăratului. A urmat o împăcare completă. – 2Sam. 14:24, 28, 32, 33; 13:37, 38.

Iehova Dumnezeu fusese Cel care îl înălțase pe David la domnie în Israel, iar hotărârea lui Iehova era ca David să fie succedat la tron de Solomon. (1Sam. 16:12, 13; 1Cron. 22:8, 9). Dar orgoliosul Absalom n-a fost mulțumit cu acest scop teocratic. El nu dorea să fie condus nici de David, nici de acel fiu al lui David. El aspira să domnească. Și a urmat un ingenios plan în acest scop. Observați viclenele tactici folosite: „Se scula dis de dimineață și stătea la marginea drumului la poartă. Și ori de câte ori avea cineva vreo neînțelegere și se ducea la împărat la judecată, Absalom îl chema și zicea: ‘Din ce cetate ești?’ După ce-i răspundea: ‘Sunt din cutare seminție a lui Israel’, Absalom îi zicea: ‘Iată, pricina ta este bună și dreaptă; dar nimeni din partea împăratului nu te va asculta’. Absalom zicea: ‘De m-ar pune pe mine judecător în țară! Orice om care ar avea o neînțelegere și o judecată ar veni la mine și i-aș face dreptate’. Și când se apropia cineva să se închine înaintea lui, el îi întindea mâna, îl apuca și-l săruta. Absalom se purta așa cu toți aceia din Israel care se duceau la împărat să ceară dreptate. Și Absalom fura inima oamenilor lui Israel.” – 2Sam. 15:2-6.

În felul acesta Absalom a semănat neînțelegere între frații izraeliți. El a încurajat lipsa de caracter și cearta, a semănat sămânța suspiciunii și a nemulțumirii, și a cultivat dușmănia. El a pus la îndoială dreptatea administrației lui David, și și-a atribuit rolul de îndreptător al greșelilor. Pe scurt, el l-a criticat și l-a vorbit de rău cu răbdare pe servul credincios al lui Dumnezeu, David, și printr-un contrast viclean s-a înălțat pe sine în mintea multor izraeliți. Temelia fiind astfel pusă, fiul trădător a lansat a doua fază a răscoalei. Absalom i-a cerut împăratului permisiunea să meargă la Hebron, să facă un jurământ Domnului de ochii lumii. Aceasta era doar un truc. Era o misiune politică, pentru a face să se realizeze conspirația. *Versiunea Autorizată* zice că toate „acestea s-au întâmplat după patruzeci de ani”. Nota marginală zice, „Patruzeci de ani de la ungerea lui David, așa cum este relatat la 1Samuel 16:1. Sau patru ani de la întoarcerea lui Absalom [la Ierusalim de la Gheșur]”. Mulți învățați consideră acest text denaturat, că „patruzeci” ar trebui să fie „patru”, așa cum este în Versiunile Siriană și Arabă și în scrierile lui Iosefus. Unii traducători moderni îl redau cu „patru” (*Moffatt, Amer. Trans.*) – 2Sam. 15:7-12.

În orice caz, conspirația a fost pusă la cale la Hebron și a aruncat în cele din urmă țara Israel în cea de-a treia sa fază, conflictul militar. Așa de puternice erau forțele rebele, încât regelui David i s-a cerut să evacueze cetatea capitală și să fugă dincolo de Iordan, să-și adune și să-și organizeze acolo oștirile luate prin surprindere. (Tot în acel timp David a compus Psalmul al treilea). „Absalom și tot poporul, bărbații lui Israel, intraseră în Ierusalim.” (2Sam. 16:15). Cu toate acestea, uzurpatorul împărăției nu s-a simțit prea încrezător în succesul său timpuriu. El a fost sfătuit de Ahitofel, care fusese asociat mai înainte cu David într-o relație confidențială. El l-a sfătuit pe Absalom să intre la concubinele lui David, deoarece aceasta asigura Israelul că ruptura între tată și fiu era definitivă și că nu va mai exista nici o împăcare. Mai mult decât atât, se pare că aceste acțiuni erau considerate aproape egale cu luarea împărăției. (2Sam. 16:20-22; 1Împ. 2:22). Ahitofel a mai sfătuit ca Absalom să se folosească fără întârziere de avantajul său pe câmpul de luptă, dar Hușai a dat un sfat contrar. El l-a sfătuit să aștepte și să-și strângă o armată cu tărie coplesitoare. Sfatul său avea scop să inducă în eroare și să câștige timp pentru David. Iehova s-a îngrijit ca sfatul lui Hușai să fie urmat. – 2Sam. 17:1-14.

Cu Amasa instalat în calitate de căpitan al oștirilor rebele, Absalom a traversat Iordanul după regele David. David și-a inspectat armata, a organizat-o, a pus comandanți peste sute și mii, și a împărțit-o în trei mari divizii. La conducerea acestor trei mari grupuri el i-a pus pe Ioab, Abișai și Itai, și i-a instruit: „Purtați-vă blând, de dragul meu, cu tânărul, cu Absalom”. La scurt timp după aceasta a început lupta: „Poporul a ieșit în câmp înaintea lui Israel, și bătălia a avut loc în pădurea lui Efraim. Acolo, poporul lui Israel a fost bătut de slujitorii lui David, și a fost o mare înfrângere în ziua aceea, ca douăzeci de mii de oameni. Lupta s-a întins pe tot ținutul, și pădurea a mâncat mai mult popor în ziua aceea decât a mâncat sabia.” (2Sam. 18:6-8, AT). De aici reiese clar că regiunea nu era favorabilă pentru manevre de scăpare. Acela era un ținut accidentat și foarte împădurit și bineînțeles nu era favorabil pentru luptă. Deși traducerile caldeeană, siriană și arabă declară că fugarii au fost devorați de fiarele sălbatice din păduri, în general se presupune că desimea pădurii așa a împiedicat retragerea forțelor puse pe fugă ale lui Absalom, încât acestea au căzut ușor pradă oamenilor lui David.

Cel puțin ultimul punct de vedere se potrivește cazului tânărului Absalom. „Absalom era călare pe un catâr. Catârul a pătruns sub ramurile încâlcite ale unui mare stejar și capul lui Absalom s-a prins de stejar. A rămas astfel spânzurat între cer și pământ și catârul care era sub el a trecut înainte”. Fără îndoială acel păr bogat, care împodobește pe frumosul Absalom, a jucat un rol important în prinderea lui între crengile aplecate ale stejarului. (2Sam. 14:26; 18:9). Sfârșitul n-a fost departe. Ioab a auzit de încurcătura în care se găsea Absalom și s-a grăbit spre el. „El a luat trei săgeți în mână și le-a înfipt în inima lui Absalom, care era încă plin de viață în crengile stejarului. Zece tineri care duceau armele lui Ioab au înconjurat pe Absalom, l-au lovit și l-au omorât.” (2Sam. 18:14,15). Umilitoarei lui morți i s-a pus capac prin aruncarea cadavrului său într-o groapă și prin îngrămădirea de pietre peste ea ca semn. Numele lui n-a dăinuit prin nici unul din cei trei fii ai săi. – 2Sam. 14:27; 18:17, 18.

Astăzi există unii care susțin că sunt candidați pentru tronul ceresc împreună cu Isus Cristos, dar care nu vor ajunge mai departe decât a ajuns Absalom. Ei se gândesc numai la ei înșiși, la ambițiile lor și la înfățișarea și presupusa lor evlavie. Prin manifestarea lor exterioară și formalismul religios, ei fac impresie asupra unora ca frumoși și se înalță discreditând pe martorii credincioși ai lui Iehova. Ei merg chiar până acolo încât îi întorc pe alții împreună cu ei ca să respingă domnia Mai Marelui David, Isus Cristos. Superficiala „frumusețe” de acest fel este inutilă (Proverbele 31:30). Nici ei, nici predecesorul lor Absalom, nu posedă frumusețea interioară a devotamentului complet ce caracterizează pe servii lui Iehova. David s-a rugat pentru această frumusețe, zicând: „Închinați-vă DOMNULUI în frumusețea sfințeniei.” – Ps. 29:2; 110:3; Isa. 52:7.

Căutați pe Iehova câtă vreme poate fi găsit; chemați-L câtă vreme este aproape; cel rău să-și părăsească calea și omul nedrept gândurile; să se întoarcă la Iehova și El va avea milă de acesta; și la Dumnezeu nostru căci El va ierta din belșug. Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile Mele nu sunt căile voastre, zice Iehova. Căci așa cum cerurile sunt mai înalte decât pământul, tot la fel sunt căile Mele decât căile voastre și gândurile Mele decât gândurile voastre.”

– Isaia 55:6-9, A.S.V.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Impărației lui Jehova**

Vol. LXVI

1 Noiembrie 1945

Nr. 21

Cuprins:

TRĂIND SUB HAR, ȘI NU SUB LEGE

- Pag. 463

LUME DREAPTĂ FĂRĂ CELE
ZECE PORUNCI

- Pag. 474

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a învestit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXVI

1 Noiembrie 1945

Nr. 21

TRĂIND SUB HAR, ȘI NU SUB LEGE

„Căci voi nu sunteți sub lege, ci sub har”. – Rom. 6:14.

IEHOVA este „Dumnezeul harului” și în același timp Dumnezeuul legii și al ordinii. Este bine pentru noi creaturile umane că este așa. În timp ce El își susține legea perfectă, El este totuși destul de înțelept să elaboreze un plan drept pentru a arăta har sau favoare nemeritată. El ne poate da har ca oameni supuși greșelii fără a încălca dreptatea exactă a legii Lui. Harul Lui nu duce la nici o nelegiuire și nu aruncă nici o remarcă asupra legii Sale, ci mai degrabă o confirmă. Astfel se creează un respect corespunzător pentru legea Lui mai degrabă decât să se încurajeze fărădelegea.

2. Legea Lui este Teocratică, pentru că ea este o lege dată de singurul Dumnezeu viu și adevărat și este emisă și pusă în aplicare de El pentru guvernarea creaturilor Lui. Atunci, în mod necesar, legea Lui este supremă. Nici o lege pe care vreuna din creaturile Sale ar face-o sau publica-o cu permisiunea Lui nu ar avea nici o valabilitate dacă nu este în armonie cu legea Sa Teocratică. Din moment ce El are dreptul și puterea în calitate de Legiuitor Suprem, Iehova Dumnezeu are dreptul și puterea de a revoca, sau retrage sau abroga oricare lege a Sa. Acest lucru nu se datorează faptului că legile Sale sunt neînțelepte, imperfecte, nedrepte sau nefolositoare, ci se datorează faptului că ele sunt făcute doar față de anumite creaturi și sunt doar pentru o vreme, până când scopul lor este îndeplinit. Dar cei care sunt eliberați de sub aceste legi, nu sunt lăsați mai apoi să facă ce vor ei. Dreptul lor de face bine este în continuare protejat.

3. Anumiți interpreți religioși ai Bibliei ar putea nega ultimele afirmații de mai sus, dar negarea lor este greșită, după cum vom vedea mai jos. Unul din cei mai importanți studenți ai legii Teocratice, apostolul Pavel, a scris creștinilor din Roma: „Voi nu sunteți sub lege, ci sub har”. (Rom. 6:14). Creștinilor Evrei în general el le scria: „Există într-adevăr o desființare a poruncii de mai înainte din pricina slăbiciunii și inutilității ei. Căci legea n-a făcut nimic perfect, ci a adus o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu.” (Evr. 7:18, 19). Sau într-o Engleză modernă mai simplă: „O poruncă anterioară este pusă deoparte din cauza slăbiciunii și inutilității ei (căci Legea n-a făcut nimic perfect), și este introdusă o Nădejde mai bună, prin intermediul căreia ne putem apropia de Dumnezeu”. – *Moffatt*.

4. Pentru a identifica a cui lege a fost pusă deoparte sau abolită, același student al legii, Pavel, a scris creștinilor dintre Neamuri necircumciși din Efes, spunând: „Așadar, aduceți-vă aminte că ați fost odată Neamuri din naștere, și numiți necircumciși de cei ce se cheamă circumciși, chiar dacă ei sunt circumciși doar fizic, de mâna omului. În vremea aceea voi nu aveți nici o legătură cu Cristos, erați străini de națiunea Israelului, și străini de înțelegerile despre promisiunea lui Dumnezeu; fără nici o nădejde și fără Dumnezeu în lume. Dar acum prin unirea voastră cu Cristos Isus voi care odinioară depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Cristos. Căci El însuși este pacea noastră. El a unit cele două diviziuni, și a surpat bariera care ne despărțea, și prin natura Lui

umană a pus sfârșit vrăjmășiei între noi (Evrei și Neamuri), și A DESFIINȚAT LEGEA cu normele și reglementările ei, pentru ca să facă pace și să facă din cele două părți un singur om nou, unindu-i cu El însuși, și să ucidă vrăjmășia [sau dușmănia] dintre ei cu crucea Lui și într-un singur trup să-i împace pe cei doi cu Dumnezeu.” (Efes. 2:11-16, *Goodspeed; Moffatt*). Aceasta dovedește că legea lui Iehova a fost anulată sau abolită.

5. Pavel mărturisește în continuare că a fost propria lege a lui Iehova care a fost înlăturată din cale cu ajutorul Fiului Său Cristos Isus. El spune creștinilor necircumciși dintre Neamuri din Colose: „Pe voi, fiind morții în greșeli, și în necircumcizia trupului vostru, El v-a adus la viață împreună cu [Cristos Isus], după ce ne-a iertat fără plată toate greșelile noastre, după ce a șters ce era scris de mână în porunci care erau împotriva noastră, și a îndepărtat din mijlocul nostru, pironindu-l pe cruce, a dezbrăcat guvernările și stăpânirile, și a făcut o expunere publică a lor, triumfând asupra lor prin ea cruce. De aceea, nimeni să nu vă conducă [sau judece] despre mâncare, sau despre băutură, sau în privința unei sărbători, sau a unei luni noi, sau a sabatelor, care sunt umbre ale lucrurilor viitoare; dar trupul [substanța, realitatea] este a lui Cristos.” (Col. 2:13-17, *Emphatic Diaglott*). Niciun om simplu nu a șters, anulat sau abolit legea specială a lui Dumnezeu discutată aici. Nevăzând acest lucru, până în această zi ca ortodocși, Evreii insistă s-o păzească și să fie guvernați de ea, în parte.

6. Legea Teocratică care a fost pironită pe lemnul morții lui Cristos a fost legea Mozaică. Ea este numită „legea lui Moise”, nu pentru că Moise a dat-o; pentru că Moise nu a făcut acest lucru. Ci pentru că el a fost intermediarul care a dus această lege de la Dumnezeu la națiunea lui Israel. El a fost instrumentul pe care Iehova Dumnezeu l-a folosit în scrierea cu mâna a legii și a poruncilor, orânduieșilor, pe care Dumnezeu i le-a dictat. „Iehova a zis lui Moise: Scrie aceste cuvinte: căci pe baza acestor cuvinte am făcut un legământ cu tine și cu Israel. Și el a stat acolo cu Iehova patruzeci de zile și patruzeci de nopți; n-a mâncat pâine, nici n-a băut apă. Și El scris pe table cuvintele legământului, cele zece porunci.” (Ex. 34:27, 28, *ASV*). „Căci legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Cristos”. (Ioan 1:17). „Prin acest om (Isus) vi se propovăduiește iertarea păcatelor; și prin El toți cei ce cred sunt îndreptățiți de toate lucrurile, de care nu puteați fi îndreptățiți prin legea lui Moise.” – Fapte 13:38, 39.

7. Niciun cod uman de legi și reglementări nu a fost dat vreodată în circumstanțe așa de minunate ca „legea lui Moise”; nici chiar legea Cartei Organizației Națiunilor Unite și Statutul ei pentru Curtea Internațională de Justiție care a fost formulat de delegații celor cincizeci de națiuni la San Francisco, California. Ca un simbol al supremației legii Teocratice, „legea lui Moise” a fost dată de pe vârful Muntelui Sinai în Arabia. Națiunea întreagă căreia ea a fost dată era adunată la poalele muntelui și a văzut evenimentele de inaugurare. Raportul martorilor oculari despre această ocazie este: „A treia zi dimineața, au fost tunete și fulgere, și un nor gros pe munte, și glasul trâmbiței răsună cu putere, astfel încât tot poporul care era în tabără tremura. Și Moise a scos poporul din tabără ca să-L întâlnească pe Dumnezeu; și ei au stat la poalele muntelui. Și muntele Sinai era tot numai fum, pentru că DOMNUL [Iehova] se coborâse pe el în mijlocul focului; și fumul acestuia se înălța ca fumul unui cuptor, și tot muntele se cutremura cu putere. Și când glasul trâmbiței suna lung, și din ce în ce mai tare, Moise vorbea, iar Dumnezeu îi răspundea prin glas”. „Și tot poporul a văzut tunetele, și fulgerele, și zgomotul trâmbiței, și muntele care ardea; și când a văzut poporul aceasta, tremura și stătea în depărtare. Ei au zis lui Moise: Vorbește tu cu noi, și vom asculta; dar să nu mai vorbească Dumnezeu cu noi ca să nu murim”. – Ex. 19:16-19; 20:18, 19.

8. Pe lângă ceea ce putea să vadă Moise și poporul, existau și persoane invizibile acolo care dăruiau legea Teocratică. Din acest motiv s-a spus că Evreii „au primit legea prin dispoziția îngerilor”. (Fapte 7:53). „Și ea a fost dată prin îngeri în mâna unui mijlocitor.” (Gal. 3:19). „Cuvântul vorbit prin îngeri a fost nezgduuit, și fiecare greșeală și neascultare a primit o dreaptă răsplătire.” (Evr. 2:2). În condițiile acestea, nu e de mirare că, atunci când Moise s-a coborât de pe Muntele Sinai cu cele două table a Celor Zece Porunci, fața lui strălucea cu slavă. Ea reflecta slava celor cu care a avut de-a face. Până când Moise s-a întors pe vârful muntelui în prezența lui Dumnezeu, el și-a acoperit fața de Israeliții înspăimântați. „Și copiii lui Israel au văzut fața lui Moise, că pielea feței lui Moise strălucea; și Moise și-a pus din nou vălul pe fața lui, până ce a mers să vorbească cu El.” (Ex. 34:29-35). Legea astfel dată de Iehova prin Moise a fost codul legii legământului sau contractul pe care Iehova l-a inaugurat cu națiunea Israelului. Prin urmare, aranjamentul este numit de obicei „legământul legii”. De asemenea, expresia simplă „legea”, este folosită în Biblie pentru a se referi la partea lui Dumnezeu a legământului legii cu Israel.

CE A FOST DESFIINȚAT

9. „Legea” fiind Teocratică și fiind dată în condiții glorioase, inspiratoare de teamă, ar părea să fie perpetuă, veșnică, irevocabilă, eternă ca Legiuitorul. Astfel ea îi pune în uimire pe mulți atunci când aceștia sunt informați că această lege a fost abolită și adusă la un sfârșit de Iehova, și că nici o creatură de pe pământ, nici chiar Evreii, nu mai sunt sub ea. Anumiți religioniști, de teama că această abolire a întregului legământ al legii ar produce efecte morale negative, susțin un argument specific. Ei susțin că Evreilor au fost date două legi, (1) legea lui Dumnezeu, scrisă de El; și (2) legea lui Moise scrisă de el. Ei susțin că una a fost o lege morală, iar cealaltă o lege ceremonială; și că legea ceremonială a fost aceea care a fost abolită, și nu legea morală cuprinsă în Cele Zece Porunci. Prin urmare, acești religioniști se consideră obligați să păzească Porunca a Patra prin respectarea sabatului săptămânal în a șaptea zi, de Vineri de la apus până Sâmbătă la apus.

10. Ei susțin cu fermitate că toți creștinii adevărați trebuie să țină un sabat săptămânal după cum au făcut și Evreii din vechime. Ei susțin că în afirmația către creștini, „Voi nu sunteți sub lege, ci sub har”, Pavel s-a referit la legea ceremonială, nu la Cele Zece Porunci, inclusiv porunca Sabatului. Ei apelează la faptele lui Isus și ale discipolilor Săi apropiați făcute în ziua de sabat Evreiască ca o dovadă că creștinii trebuie să respecte porunca sabatului și restul Celor Zece Porunci. În mod clar, ei gândesc că nu există o forță și un stimulent mai mare pentru trăirea dreaptă decât Cele Zece Porunci. Prin urmare, ei se tem de ceea ce abolirea Celor Zece Porunci ca o parte integrală a legământului legii ar putea provoca moralei și vieții evlavioase ale creștinilor. Cu toate acestea, temerile lor nu sunt primele temeri de genul acesta care au fost exprimate. Apostolul Pavel în vremea lui a trebuit să liniștească temerile din partea Evreilor convertiți care țineau cu toate puterile la legea lui Moise. Pavel le-a arătat că temerile și îndoielile lor nu erau întemeiate corespunzător. Planul Atotputernicului Dumnezeu de har și milă este mai puternic pentru dreptatea decât Cele Zece Porunci și celelalte legi ale legământului legii cu Israel. Să vedem?

11. Cei care susțin că legământul legii nu a fost abolit, inclusiv Cele Zece Porunci, citează cuvintele lui Isus: „Să nu credeți că am venit să distrug legea și profeții; nu am venit să distrug, ci să împlinesc. Căci cu adevărat vă spun, că până când nu va trece cerul și pământul, o iotă sau o frântură nu va trece din lege, până când se vor împlini toate. De aceea, oricine va strica una din cele mai mici aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția

cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții, acela va fi chemat mare în Împărăția cerurilor”. (Mat. 5:17-19). Oare spun aceste cuvinte că „legea” nu va fi desființată înainte ca cerul și pământul (organizația vizibilă și invizibilă a lui Satan) să treacă prin distrugere la bătălia Armageddonului pentru a fi urmate de cerurile noi și pământul nou pe care le-a promis Dumnezeu? Nu! Nici nu a spus Isus că cerul și pământul vor trece la sfârșitul lumii doar după ce toată lumea care este în viață pe pământ păzește Cele Zece Porunci până la ultima iotă sau frântură.

12. Ah, dar cu siguranță veți spune că prin termenul „lege” Isus se referea la Cele Zece Porunci, pentru că în predica Lui de pe munte El a făcut referire la Porunca a Șasea împotriva uciderii, și la Porunca a Șaptea împotriva adulterului, două referiri. (Mat. 5:21, 27). Da, dar oare ați examinat toată predica de pe munte și ați observat că Isus a făcut mai multe trimiteri la alte părți ale legii lui Moise decât la Decalog sau Cele Zece Porunci? El a atras atenția asupra chestiunii aducerii de daruri la altar, de a da unei neveste imorale un certificat de despărțire, de a renunța la procedura „ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte”, și de a iubi aproapele ca pe sine. Ca dovadă comparați Matei 5:23, 24, 31, 33, 38, 43 și Deuteronom 16:16, 17; 24:1; Numeri 30:2; Exod 21:23-25; Deuteronom 19:21; și Levitic 19:18.

13. Aceasta dovedește că prin termenul „lege” Isus s-a referit nu doar la Cele Zece Porunci, ci și la restul „legii lui Moise”; și că Cele Zece Porunci nu au ocupat o poziție detașată de legământul legii. Așadar, în loc de a declara că legământul legii, inclusiv Decalogul, este etern ca cerurile și pământul literal, oare ce spunea Isus? Următorul lucru: că legea a fost tipică și că umbrele și tipurile ei ale lucrurilor bune viitoare își vor găsi toate împlinire în realitățile anti-tipice. Ele vor fi aduse la îndeplinire până la ultima iotă sau frântură înainte ca să vină sfârșitul deplin asupra lumii Diavolului prin distrugerea „cerurilor” ei demonice și a „pământului” ei politic, comercial și religios. Cu mult înainte ca aceste ceruri rele și pământ să treacă, tipurile și umbrele „legii” vor începe să se împlinească, și că aceasta va însemna că legea fusese desființată cu tipurile ei, pentru a face loc aducerii anti-tipurilor sau realităților prin Cristos Isus. Noi suntem acum la sfârșitul lumii și putem să vedem că împlinirea legii a început cu nouăsprezece secole în urmă. În acea vreme legea a fost desființată fiind pironită pe lemnul pe care a murit Isus Cristos ca anti-tipicul „Miel al lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. – Ioan 1:29.

14. A fost *al doilea* an a slujbei Lui de propovăduitor când Isus a rostit predica de pe munte. Prin urmare, El a vorbit în timp ce „legea” era obligatorie pentru Evrei. Isus a venit, nu să desființeze legea, ci să determine împlinirea ei, începând realitățile anti-tipice. Cărturarii, Fariseii și Saducheii, prin tradiții care încălcau poruncile lui Dumnezeu și le făceau fără niciun efect, au fost aceia care desființau legea și învățau pe oameni să calce poruncile. Totuși acei oameni pretindeau că sunt cei mai mari împlinitori ai legii și că sunt astfel neprihăniți. Ei pretindeau a fi „copiii împărăției”, adică, pregătiți pentru Împărăția lui Mesia. Ținând cont de călcările lor de lege și de comportamentul lor fățarnic, Isus a avertizat pe ascultătorii Săi: „Dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și Fariseilor, în niciun caz nu veți intra în Împărăția cerurilor.” (Mat. 5:20). Această neprihănire trebuie să fie, nu prin păzirea legii, ci prin credința în Cristos. După cum a spus apostolul Pavel, care odinioară era „în ceea ce privește legea, un Fariseu; ...în ce privește neprihănirea care este în lege, fără prihană: „Am suferit pierderea tuturor lucrurilor, și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Cristos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, care este din lege, ci cea care este prin credința în Cristos, neprihănirea care este din Dumnezeu prin credință.” – Fil. 3:5-9.

15. Prin urmare, în timp ce legământul legii era încă în vigoare asupra lui Israel, Isus a păzit și a învățat legea și a căutat împlinirea ei. A fi mic sau „cel mai mic în Împărăția cerurilor” ca învățător al călcării legii înseamnă a nu fii deloc în Împărăție. Niciun Evreu nu ar trebui să gândească că în timp ce legea era astfel în vigoare calea spre Împărăția cerurilor era prin călcarea și învățarea altora să calce legământul legii. Legea a prefigurat realitățile creștine care urmau să vină, și astfel, dacă o persoană nu era în armonie cu legea aceea, nu putea să intre în Împărăția cerească. Prin urmare, dacă el ar călca legea în cel mai mic punct și ar învăța pe alții să facă așa, el nu ar fi deloc în Împărăție, pentru că ar practica și ar învăța nelegiuirea față de Dumnezeu. Astfel văzute, cuvintele lui Isus către acei Evrei sub lege nu s-au referit cu niciun chip că cei ce sunt din clasa „Împărăției cerurilor” sunt încă sub „lege” de la moartea lui Isus pe lemn. Nici mărimea lor, nici micimea lor nu va fi măsurată după gradul de păzire a *acelei* legi, după moda Fariseilor. – Fapte 15:5.

CONTINUITATE

16. Religioniștii care susțin că „legea” era în două părți spun că doar legea ceremonială a fost desființată, dar legea morală stabilită în Cele Zece Porunci este perpetuă și pentru totdeauna. Ei ne trimit la Exodul 31:16, 17. Aceste versete fac referire la Porunca a patra din Cele Zece și spun: „Copii lui Israel să păzească sabbatul, să respecte sabbatul în toate generațiile, ca un legământ *etern*. Acesta este un semn între Mine și copiii lui Israel *pentru totdeauna*; căci în șase zile a făcut DOMNUL cerurile și pământul, și în ziua a șaptea s-a odihnit și a răsuflat”.

17. Cu toate acestea, folosirea termenilor *etern* și *pentru totdeauna* cu privire la sabbatul săptămânal nu poate fi interpretată să însemne că Porunca a Patra ca de altfel și celelalte nouă vor continua să se aplice pentru totdeauna și prin urmare trebuie să se aplice urmașilor lui Cristos. Acele Zece Porunci nu fuseseră dintotdeauna în existență față de oameni, și nici chiar față de Evrei. Moise, mijlocitorul legământului legii cu Israel spune atât de clar acest lucru. În Deuteronom 5:6-21 Moise repetă Cele Zece Porunci și apoi în versetul 22, adaugă: „Aceste cuvinte DOMNUL le-a vorbit pentru toată adunarea voastră pe munte din mijlocul focului, din nor, și din întuneric gros, cu un glas puternic: și nu a mai adăugat nimic. Și le-a scris pe două table de piatră, și mi le-a dat”. Dar tocmai înainte de a repeta Cele Zece Porunci Moise a spus Israelitilor: „DOMNUL [Iehova] Dumnezeul nostru a făcut un legământ cu noi la Horeb. DOMNUL nu a făcut acest legământ cu părinții noștri, ci cu noi, care suntem toți vii astăzi aici. DOMNUL v-a vorbit față în față de pe munte, din mijlocul focului”, și a rostit Cele Zece Porunci. (Deut. 5:1-5). Da, Cele Zece Porunci aveau un început nu cu strămoșii lor, Avraam, Isaac, și Iacov, și cu cei douăsprezece fii ai lui Iacov, ci cu Israelitii care erau în viață și prezenți la Muntele Horeb (sau Sinai) când Moise a mijlocit legământul legii cu ei. Prin urmare, faptul că Cele Zece Porunci au fost desființate nu ar trebui să trezească nici o teamă sau spaimă în noi.

18. Citiți acum, Cele Zece Porunci. Apoi veți realiza că ele au început cu Moise și cu tovarășii săi Israeliti. Ele nu au existat pe timpul lui Avraam sau a altor strămoși de-ai lor. Prima Poruncă spune: „Eu sunt Iehova Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei înaintea Mea.” (Ex. 20:2, 3, *ASV.*). Această poruncă nu s-a aplicat lui Avraam, Isaac, Iacov și celor doisprezece fii ai lui Iacov, pentru că Iehova Dumnezeu nu i-a scos niciodată pe ei din casa robiei din Egipt. Observați și că Porunca este spusă în mod negativ: „Să nu ai alți dumnezei înaintea Mea”. Dumnezeu nu a vorbit în mod negativ lui Avraam. Dumnezeu a vorbit în mod pozitiv lui Avraam, după cum este scris la Geneza 17:1, 2: „Când a fost Avram în vârstă de

nouăzeci și nouă de ani, Iehova i s-a arătat lui Avram, și i-a spus: Eu sunt Dumnezeuul Cel Atotputernic; umblă înaintea Mea, și fii fără prihană. Și Eu voi face un legământ între Mine și tine, și te voi înmulți nespun de mult.”. (*ASV*). Acest legământ nu a fost legământul legii, ci legământul Avraamic referitor la Sămânța în care toate familiile pământului vor fi binecuvântate.

19. În ceea ce privește Israelii sub conducerea lui Moise, Iehova Dumnezeu le-a poruncit pe bună dreptate să nu închine altor dumnezei decât El. De ce? Pentru că Iehova îi salvase de la sclavie și moarte în Egipt. Ei aparțineau Lui ca popor răscumpărat, și El avea drept să le poruncească să nu se închine altor dumnezei decât doar Lui. – Deut. 7:6-11.

20. Și Porunca a Doua este în mod negativ formulată: „Să NU-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a vreunui lucru care este în ceruri sus, sau care este jos pe pământ, sau care este în apele de sub pământul; să NU te închini înaintea lor, NICI să nu le slujești; căci Eu Iehova Dumnezeuul Tău sunt un Dumnezeu gelos, pedepsind nelegiuirea părinților în copii, până la a treia și a patra generație a celor ce Mă urăsc, și arătând bunătate până la a mia generație a celor ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.”. (Ex. 20:4-6, *ASV*). O astfel de poruncă nu a fost dată lui Adam în grădina Edenului împotriva închinării la pești, păsări, și animale și imagini ale acestora. În schimb, Dumnezeu a dat omului porunca pozitivă: „Fiți roditori, înmulțiți-vă, și umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice lucru viu care se mișcă pe pământ.” (Gen. 1:28, 26). Când omul a pierdut stăpânirea peste creațiunea animală mai joasă, s-a închinat lor și icoanelor acestora.

21. Porunca a Treia este de asemenea formulată în mod negativ: „Să nu iei Numele lui Iehova Dumnezeuul tău în deșert; căci Iehova nu-l va socoti nevinovat pe cel ce ia Numele Lui în deșert.” (Ex. 20:7, *ASV*). Această poruncă este dezvoltată la Leviticul 19:12: „Să nu jurați strâmb pe Numele Meu, nici să nu necinstiți Numele Dumnezeului vostru; Eu sunt DOMNUL [Iehova].” Dumnezeu făcuse o descoperire specială Israelitilor sub Moise cu privire la Numele Său, și anume, că Numele lui *Iehova* înseamnă Dumnezeuul scopului, Dumnezeuul legământului, Dumnezeu care își ține scopul Său sau legământul. (Ex. 3:13-18; 6:2, 3). Prin urmare, pentru ei a intra în legământ cu Iehova și a deveni astfel un popor pentru Numele Lui ar însemna o responsabilitate serioasă. Dacă ei nu ar păzi legământul lor cu El, ei ar necinsti Numele Lui și l-ar lua în deșert. De aceea ei ar deveni vinovați de un păcat mare împotriva lui Dumnezeu. A aduce ocară Numelui lui Dumnezeu prin jurământ fals sau călcarea a legământului este păcat. Este contrar a ceea ce Isus a învățat pe ucenicii Săi să se roage lui Iehova Dumnezeu: „Sfințească-se Numele Tău.” – Mat. 6:9; Rom. 2:23, 24.

22. Și Porunca a Patra este formulată negativ: „Adu-ți aminte de ziua sabatului, ca s-o sfințești. Șase zile să lucrezi, și să-ți faci tot lucrul tău; dar ziua a șaptea este un sabbat pentru Iehova Dumnezeuul tău; să NU faci nici o lucrare în ea, tu, NICI fiul tău, NICI fiica ta, nici robul, nici roaba ta, nici vita, NICI străinul care este în porțile tale; căci în șase zile Iehova a făcut cerul, pământul, și marea, și tot ce este în ele, și S-a odihnit în ziua a șaptea; de aceea Iehova a binecuvântat ziua de odihnă, și a sfințit-o.” (Ex. 20:8-11, *ASV*). În această Poruncă nu se afirmă nimic în mod pozitiv despre celebrarea zilei de sabbat prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu, fie individual fie în adunare publică, sau prin ascultarea predicilor, sau prin trecerea prin acte diferite de închinare în ziua a șaptea.

23. Porunca a Cincea este fără cuvinte negative: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca zilele tale să fie lungi în țara pe care Iehova Dumnezeuul tău ți-o dă”. (Ex. 20:12, *ASV*). Apostolul Pavel spune că aceasta este „prima poruncă însoțită de o promisiune.” (Efes. 6:2) Această poruncă nu s-a aplicat strămoșilor Evreilor, întrucât Iehova Dumnezeu nu le-a dat nici o țară. Tatăl și mama

lui Avraam erau morți când el a intrat în Canaan. De asemenea, Dumnezeu „nu i-a dat nici o moștenire în el, nici măcar cât să-și pună piciorul; totuși i-a promis că îi va țara ca posesie, și seminței lui după el, pe când nu avea încă niciun copil”. (Fapte 7:5). Nepotul lui Avraam, Iacov, și cei doisprezece fii ai lui Iacov au murit și ei, nu în Țara Promisă, ci într-o țară străină care nu era a lor, Egipt. – Geneza 50.

24. Ultimele cinci porunci ale Decalogului sunt toate formulate în mod negativ: (6) „Să NU ucizi”. (7) „Să NU comiți adulter”. (8) „Să NU furi”. (9) „Să NU depui mărturie falsă împotriva aproapelui tău”. (10) „Să NU poftești casa aproapelui tău, să NU poftești nevasta aproapelui tău, NICI robul lui, NICI roaba lui, NICI boul lui, NICI măgarul lui, NICI vreun alt lucru care este al aproapelui tău”. (Ex. 20:13-17). Ele nu sunt porunci pozitive de a iubi aproapele sau pe alții, ci sunt porunci împotriva egoismului. Ele arătau că aceste acțiuni și forme de egoism sunt păcat, și astfel ele au dat cunoștința păcatului celor cărora au fost date Cele Zece Porunci. Așadar, dăruirea acestor legi lui Israel nu a dovedit sau nu a însemnat că ei erau o națiune dreaptă și neprihănită. „Căci nu ascultătorii legii sunt drepti înaintea lui Dumnezeu, ci împlinatorii legii vor fi îndreptățiți”. (Rom. 2:13). În loc de a arăta națiunea ca fiind neprihănită și dreaptă din cauza neprihănirii și a dreptății legilor lor, aceste legi au arătat tocmai contrariul. „Știm că lucrurile pe care le spune legea, le spune celor care sunt sub lege; pentru ca orice gură să fie oprită, și toată lumea să devină vinovată înaintea lui Dumnezeu. De aceea, prin faptele legii niciun trup nu va fi îndreptățit înaintea Lui; căci prin lege este cunoștința păcatului”. – Rom. 3:19, 20.

25. Cele Zece Porunci fiind formulate în această manieră negativă, era clar că ele au fost date unui popor care avea păcat în membrii lui. Ele au fost decretate unui popor care era înclinat spre lucruri nedrepte interzise de acele Porunci. Prin urmare, oamenii care încearcă să pună creștinii sub Cele Zece Porunci și sub restul legii lui Moise încearcă să fie învățători ai legii fără a înțelege relația creștinilor cu dreptatea. Acest lucru îl remarcă Pavel, spunând despre ei: „Dorind să fie învățători ai legii; neînțelegând nici ce spun, nici ce afirmă. Dar noi știm că legea este bună, dacă cineva o folosește drept [sau o aplică celor cărora li se potrivește legea, adică, Evreilor sub ea; de ce?]; știind aceasta, că legea nu este făcută pentru un om neprihănit, ci pentru cei fărădelege și neascultători, pentru cei nelegiuți și pentru păcătoși, pentru cei fără evlavie și profani, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru cei ce se pângăresc cu oamenii, pentru hoții de oameni, pentru mincinoși, pentru persoanele care jură strâmb, și pentru orice alt lucru care este împotriva învățaturii sănătoase, după evanghelia strălucită a Dumnezeului binecuvântat care mi-a fost încredințată mie”. (1 Tim. 1:7-11). Prin urmare, aceste legi negative sunt împotriva persoanelor nedrepte de genul celor de mai sus nu au fost date creștinilor, nici nu s-au aplicat lor. Creștinii sunt îndreptățiți având dreptatea lui Cristos atribuită lor, și ei au de asemenea evanghelia slăvită a Dumnezeului binecuvântat care le-a fost încredințată. Cu toate acestea, nu se poate spune că Cele Zece Porunci nu erau bune și minunate pentru zilele lor. „Legea lui Iehova este perfectă, înviorând sufletul”. – Ps. 19:7, *ASV*

26. Legământul legii nu poate fi separat, astfel încât o parte a lui să fie desființată, ca de exemplu partea ceremonială, și o parte a lui să rămână, ca de exemplu așa-numita parte „morală”. Iacov 2:10, 11 explică clar acest lucru spunând: „Oricine păzește toată legea, și greșește într-un singur punct, este vinovat de toate. Căci Cel ce a zis: „Să nu comiți adulter”, a spus și „Să nu ucizi”. Acum dacă nu comiți adulter, dar ucizi, devii un călcător al legii”. Astfel dar, aplicând acest punct la chestiunea continuității Celor Zece Porunci și a restului legii Mozaice, ce observăm? Următorul lucru: că dacă Porunca a Patra referitoare la ziua de odihnă a fost „ca un legământ etern” cu Israelul și ca un semn „pentru totdeauna”, atunci toate Cele Zece Porunci și toată legea

Mozaică, de fapt, erau ca un legământ etern care va dura atâta timp cât și Porunca a Patra. Pe de altă parte, dacă restul legământului a fost desființat, atunci și Porunca a Patra a fost desființată.

27. Așadar, pentru cât timp, cuvintele *etern* și *pentru totdeauna*, așa cum sunt folosite în Exod 31:16, 17 citate mai sus, se referă? Nu pentru eternitate, astfel încât să fie dincolo de desființare. Aceleași cuvinte în Ebraică însemnând *etern* (*ohlahm*) și *pentru totdeauna* (*l ohlahm*) sunt folosite cu referire la preoția Evreiască, preoție care a descins de la fratele lui Moise, Aaron. De exemplu, Exod 40:12-16: „Să aduci pe Aaron și pe fiii lui la ușa cortului adunării, și să-i speli cu apă. Să îmbraci pe Aaron cu hainele sfinte, să-l ungi și să-l sfințești, ca să Mi slujească în slujba de preot. Să aduci și pe fiii lui, și să-i îmbraci cu haine; și să-i ungi, așa cum ai uns pe tatăl lor, ca să-Mi facă slujba de preoți; căci ungerea lor va fi cu siguranță o preoție *veșnică* [*ohlahm*] în toate generațiile lor.” De asemenea, referitor la jertfa de mâncare, legea spunea, la Levitic 6:14-23: „Aceasta este legea jertfei de mâncare:...Toată partea bărbătească dintre copiii lui Aaron să mănânce din ea. Aceasta va fi o lege *veșnică* [*ohlahm*] în generațiile voastre cu privire la jertfele DOMNULUI mistuite de foc; oricine se atinge de ele va fi sfânt... preotul din fiii lui Aaron, care este uns în locul lui să aducă darul; aceasta este o lege *veșnică* (*ohlahm*) înaintea DOMNULUI.” (Num. 25:13; Lev. 24:8, 9; și Lev. 25:46, *ohlahm*). Aceste legi referitoare la preoție aveau o bază fizică sau carnală; adică, ele cereau ca preoții și marele preot al lor să fie descendenți ai lui Aaron după trup.

28. Din utilizarea Bibliei a cuvintelor *perpetuu*, *veșnic* și *pentru totdeauna* în legătură cu preoția Aaronică și obligațiile lor oficiale s-ar putea ca cineva să-și imagineze că acestea vor exista și continuă să fie în vigoare pentru toată veșnicia. Totuși astăzi preoția Aaronică sau Levitică a dispărut și nu mai funcționează. Mai mult, apostolul Pavel explică că Iehova Dumnezeu, care a stabilit preoția Aaronică sau Levitică, a desființat-o și nu a mai recunoscut-o după moartea și învierea lui Cristos. Cristos Isus a fost făcut Marele Preot a lui Dumnezeu, nu după o „poruncă carnală” sau lege care a recunoscut trupul lui Aaron Levitul, ci după o lege nouă a lui Dumnezeu și prin jurământul depus de Dumnezeu. Prin urmare, preoția Lui este superioară celei lui Aaron. Ea este după rânduiala sau rangul lui Melhisedec, împăratul-preot al Salemului. Astfel Pavel explică, după cum urmează:

29. „Dacă, dar, desăvârșirea ar fi fost îndeplinită prin preoția Levitică, căci chiar și darea Legii se baza pe ea, ce nevoie mai era să fie numit un preot diferit din preoția lui Melhisedec, în loc să fie ales din preoția lui Aaron? Căci când are loc o schimbare în preoție, *are loc în mod neapărat și o schimbare a Legii*.”

30. Căci [Domnul nostru Isus] despre care au fost spuse toate acestea a făcut parte dintr-o seminție din care niciun membru nu a slujit vreodată la altar. Căci este perfect clar că Domnul nostru a ieșit din seminția lui Iuda, despre care Moise nu a spus nimic cu privire la preoți. Lucrul este și mai clar având în vedere faptul că numirea unui preot nou se aseamănă celei lui Melhisedec, căci el este numit nu pentru că posedă unele calificări fizice legale ([legea unei porunci carnale], ci în virtutea unei vieți care nu se poate sfârși. Căci psalmul [Psalmul 110, versetul 4] mărturisește: *Tu ești preot pentru totdeauna, din preoția lui Melhisedec!*. Astfel, o poruncă de mai înainte este abrogată pentru că era săracă și ineficientă [căci nu exista nimic desăvârșit cu privire la Lege], și o nădejde mai bună începe să se arate, prin care ne apropiem de Dumnezeu. Și având în vedere că Isus nu a fost numit preot fără ca Dumnezeu să depună jurământ, acordul [legământul nou] pe care El îl garantează este mai bun decât cel vechi, pentru că Dumnezeu nu a făcut niciun jurământ în numirea preoților din vechime, ci a făcut jurământ pentru numirea Lui, când a spus [lui Isus]: *Domnul a jurat și nu va schimba: Tu ești preot pentru totdeauna!*” Preoții [Aaronici] din vechime

trebuiau să fie numeroși, pentru că moartea îi împiedica să continue în slujbă. Dar El [Isus] rămâne veșnic, și astfel preoția Lui este netransferabilă.” – Evr. 7:11-24, *Goodspeed*.

31. „Legea unei porunci carnale” care îi făcea pe Aaron și pe fiii săi preoți Levitici nu era păcătoasă; ea doar recunoștea trupul familiei lui Aaron. Ea nu era împotriva Evreilor, nici contrară lor. Nicidecum; căci legea aceasta a susținut jertfele tipice pentru păcatele lor și restaurarea lor tipică față de favoarea lui Dumnezeu. Această lege nu era slabă, nerentabilă, săracă, ineficientă și inutilă în sine; ci slăbiciunea, inutilitatea, și ineficiența ei stăteau în preoții slabi, imperfecti, loviți de păcat, muritori ai neamului lui Aaron, Levitul. Prin urmare, când Cristos a adus și a înfățișat înaintea lui Dumnezeu jertfa Lui umană în calitate de Mare Preot a lui Dumnezeu, această lege și preoția ei Aaronică au fost desființate. Aceasta înseamnă că legământul vechi al legii, din care legea preoției era o parte, a fost desființat. Așadar, înseamnă că și Cele Zece Porunci au fost desființate ca o parte integrală a aceluia legământ vechi al legii. Folosirea cuvântului Evreiesc *ohlahm*, tradus *perpetuu, veșnic și pentru totdeauna*, în legătură cu Porunca a Patra, adică sabatul săptămânal, nu susține împotriva abolirii lui mai mult decât desființarea preoției Levitice. *Ohlahm* (de la *ahlam*, a înfășura, a ascunde) înseamnă pur și simplu timp nedeterminat sau incert, fie cu privire la eternitate sau la o perioadă limitată de timp al cărei limită este ascunsă de om și necunoscută în prealabil de om. Ceea ce face preoția lui Cristos să fie eternă este viața Lui nemuritoare.

SPIRITUL ÎMPĂRȚIT PRIN HARUL LUI DUMNEZEU

32. Cu toate acestea, să nu gândim că legământul legii cu Cele Zece Porunci ale ei a fost pus deoparte fără ca ceva să-i ia locul în viețile și purtarea poporului consacrat ai lui Iehova. Acționând ca Mare Preot al lui Dumnezeu prin aducerea jertfei Sale umane pentru păcate, Isus Cristos a devenit Mijlocitorul unui legământ nou, a unui „legământ mai bun” în comparație cu vechiul legământ al legii Mozaice. Acel legământ vechi cu Cele Zece Porunci ale lui scrise pe table de piatră nu a făcut națiunea Evreiască perfectă sau dreaptă. Cu toate acestea, sub legământul nou creștinii sunt făcuți neprihăniți sau îndreptățiți prin Mijlocitorul Cristos Isus. Jertfa Lui pe care se bazează acest legământ nou anulează cu adevărat sau ridică păcatele din ochii lui Dumnezeu. (Evr. 9:15-17; 8:6-13). Dacă Evreii ar fi păzit legământul vechi, ei ar fi devenit „comoara specială” a lui Iehova, „Împărăția Lui de preoți, și o națiune sfântă”. (Ex. 19:6). Acum, legământul nou este noul Său contract sau acord prin care scoate atât din națiunile Neamurilor cât și din națiunea Evreiască un „popor pentru Numele Lui”. – Fapte 15:14.

33. În paragraful 7 atenția noastră a fost atrasă de slava cu care legământul vechi al legii a fost inaugurat prin Moise, mijlocitorul lui. Dar această slavă nu a garantat faptul că legământul cu Cele Zece Porunci ale lui scrise pe table de piatră nu va dispărea într-un timp nedeterminat, necunoscut în viitor. Slava care însoțea acel legământ era o slavă trecătoare. Dar legământul nou are un Mijlocitor mai bun, o jertfă mai bună, și o putere pentru dreptate care este mai mare decât Cele Zece Porunci scrise cu litere de piatră. El are o slavă care nu se veștejește niciodată. Puterea lui pentru dreptate este spiritul lui Dumnezeu. Această forță activă te face viu, în timp ce scrisul de mână al vechiului legământ al legii îi arăta pe Israeliți ca călcători ai legământului, păcătoși și îi dădea la moarte. Creștinii consacrați care sunt sub acest legământ nou sunt făcuți slujitori sau robi ai lui. Ei primesc calificarea pentru această slujbă, nu de la vreun seminar teologic religios, ci de la Iehova Dumnezeu și prin Cristos Isus. Arătând că legământul legii cu Cele Zece Porunci scrise pe

piatră de degetul lui Dumnezeu a fost desființat și înlocuit cu legământul nou cu spiritul lui dătător de viață, Pavel scrie:

34. „Calificările mele vin de la Dumnezeu, și El m-a calificat în continuare să fiu slujitorul unui legământ nou - nu un legământ al legii scrise, ci a spiritului; căci legea scrisă omoară, dar spiritul dă viață. Acum dacă slujba morții care era imprimată cu litere de piatră era investită cu slavă - astfel încât copiii lui Israel nu puteau să privească la fața lui Moise din pricina slavei strălucitoare care radia de pe fața lui, în mod sigur atunci slujba spiritului trebuie să fie investită cu o slavă și mai mare. Dacă a existat slavă în slujba care a condamnat, atunci slujba care achită [slujba neprihănirii] abundă mult mai mult în slavă (într-adevăr, având în vedere slava transcendentă, ce era slăvit nu are deloc o astfel de slavă); dacă ceea ce a trecut avea slava sa, atunci ceea ce rămâne va fi investit cu o slavă și mai mare”.

35. Apoi Pavel arată că puterea pentru dreptate sub legământul nou nu constă în Cele Zece Porunci desființate ci în spiritul lui Dumnezeu care îi transformă într-o asemănare după voia lui Dumnezeu. Pavel spune: „(Domnul înseamnă Spiritul, și oriunde este spiritul Domnului, este libertate deschisă). Dar noi toți privim ca într-o oglindă slava Domnului cu fața descoperită, și astfel suntem transformați în același chip al Lui, trecând din slavă în salvă - căci aceasta vine din Domnul Spiritul.” – 2 Cor. 3:5-18; *Moffatt; Emphatic Diaglott*.

36. Din acest punct de vedere putem aprecia forța afirmației următoare a lui Pavel: „Dar dacă sunteți conduși de Spiritul, nu sunteți sub lege”. (Gal. 5:18). Creștinii sunt cei ce sunt conduși de spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu în armonie cu Cuvântul Său sfânt. Acest fapt dovedește că ei nu sunt sub legământul vechi al legii cu Cele Zece Porunci, ci sub legământul nou. Sub el ei sunt transformați de spiritul pe care harul lui Dumnezeu îl împarte în legătură cu acel legământ nou. Pentru mai multe detalii despre această chestiune vitală cititorii noștri sunt sfătuiți să citească următorul articol.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pentru ce ne creează harul lui Dumnezeu respect potrivit pentru legea Sa, mai degrabă decât să încurajeze nelegiuirea?
2. Ce fel de lege este legea Sa ? și pentru ce poate El să revoce, să retragă sau să abroge vreuna din legile Sale ?
3. Ce fel de texte ale apostolului Pavel sprijină declarațiunile de mai sus peste orice tăgadă ?
4. Ce a scris apostolul Pavel către Efeseni spre a dovedi a cui lege era aceea care era astfel pusă la o parte sau desființată ?
5. Pentru ce a scris Pavel către Coloseni despre același subiect ? și pentru ce Evreii ortodocși mai țin încă în mod parțial asemenea lege ?
6. Cum este numită în general asemenea lege desființată ? și pentru ce ?
7. Sub ce împrejurări a fost dată “Legea lui Moise” ? și pentru ce?
8. Pentru ce strălucea fața lui Moise ? și cum este întrebuințată câteodată expresiunea “legea”. ?
9. Pentru ce surprinde desființarea unei asemenea legi pe unii religioniști ? și cum pledează ei în favoarea ținerii sabatului săptămânal ?
10. Cum explică ei “Pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har” ? și pentru ce temerile lor sunt nepotrivite ?

11. Ce fel de cuvinte citează unii care obiectează din predica lui Isus de pe munte ? și pentru ce trecerea cerului și a pământului nu pledează împotriva desființării legii ?
12. La ce se referă “legea” din predica lui Isus ? și pentru ce ?
13. Ce înseamnă, atunci, cuvintele lui Isus din Matei 5:17, 18 ? și cum vedem noi acel fapt astăzi ?
14. În ce privește legea, pentru ce a venit Isus ? și pentru ce dreptatea cărturarilor și a Fariseilor nu era suficientă spre a intra în Împărăție ?
15. Cum este numit învățătorul călcător al legii “mic în împărăția ceruri – lor” ? și sunt creștinii așadar încă sub lege ?
16. Ce argumentează religioniștii păzitori ai sabatului, care sunt împotriva desființării, despre cele zece porunci ? și cu care scriptură ?
17. Au fost cele zece porunci totdeauna în existență ? și cum dau cuvintele lui Moise răspunsul ?
18. Pentru ce nu se aplică prima poruncă lui Abraam, Isaac, Iacob, și celor doisprezece fii ai lui Iacob ?
19. Pentru ce are Iehova un drept să poruncească Israelitilor de sub Moise să nu se închine altui dumnezeu, ci numai Lui ?
20. Cum este exprimată porunca a doua ? și pentru ce nu se aplică ea lui Adam în Eden ?
21. Cum este exprimată porunca a treia ? și pentru ce și cum se aplică ea Israelitilor ?
22. Cum este exprimată porunca a patra ? și ce nu este exprimat în mod pozitiv în legătură cu ea?
23. Cum este exprimată porunca a cincea ? și pentru ce nu se aplică ea de la Avraam până la strănepoții săi ?
24. Cum sunt puse celelalte cinci porunci ? și cum arată ele națiunea iudaică?
25. Din pricina cărui fel de oameni fu dată legea națiunii iudaice ? și pentru ce nu creștinilor ?
26. Pentru ce nu putea legământul legii să fie luat aparte și desființat în parte ? și cât de necurmată urmează să fie prin urmare porunca a patra ?
27. În legătură cu ce altceva sunt întrebuițate cuvintele ebraice “necurmat” și “vecinic” ?
28. Din cauza întrebuițării acestor de cuvinte în legătură cu preoția aaronică sau levitică urma să continue totdeauna ? și pentru ce este preoția lui Christos superioară ?
29. Ce a arătat că o schimbare a legii privitoare la preoție trebuie să aibă loc ?
30. Pentru ce era necesar un nou aranjament de preoție pentru Isus ? și pentru ce este suficient El singur, în locul a numeroși preoți ?
31. a) Pentru ce nu era “legea unei porunci pământești” împotriva Evreilor ? dar în ce era aceasta slabă și nefolositoare ? b) Pentru ce atunci, expresia necurmat în ce privește porunca a patra nu pledează împotriva desființării ei?
32. La creștini ce ia locul vechiului legământ al legii ? cum și pentru ce scop ?
- 33, 34. Cum este slava noului legământ mai mare decât aceea a vechiului legământ al legii ? și cine sunt slujitorii lui ?
35. Cum descrie Pavel atunci puterea creștinului pentru neprihănire sub legământul nou ?
36. De ce sunt conduși creștinii ? și prin urmare pentru ce sunt ei sub lege ?

LUME DREAPTĂ FĂRĂ CELE ZECE PORUNCI

Puteti să vă imaginați o lume nouă fără Cele Zece Porunci? Numai gândul la acest lucru i-ar îngrozi pe mulți religioniști auto-îndreptățiți, ca și cum ar însemna că toată moralitatea ar fi aruncată în vânt. Totuși, poate că întrebați, cum ar fi o lume dreaptă fără Cele Zece Porunci pentru a o ține dreaptă? Cum ar putea să fie o lume mai bună decât „această lume rea prezentă”? Desigur, această lume nu respectă Cele Zece Porunci; de fapt, lumea în general nu a fost niciodată sub Cele Zece Porunci. Dar simpla *absență* a Decalogului, așa cum sunt numite acele Porunci, nu este responsabilă pentru răutatea lumii. Simpla prezență și cunoștința populară a Decalogului nu ar împiedica lumea de a fi păcătoasă. Amintiți-vă doar că Cele Zece Porunci au fost o parte a codului legii pe care Dumnezeu l-a dat Evreilor prin Moise. Simpla declarație și publicare a acelui cod al legii către Evrei nu i-a făcut drepti sau nu i-a păzit de păcat și răutate împotriva lui Dumnezeu. Auzirea poruncilor lui Dumnezeu de pe Muntele Sinai nu a îndepărtat Evreii de pe nivelul păcătos al restului lumii și nu i-a transformat într-o națiune dreaptă. „Căci nu cei ce aud legea sunt drepti înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea vor fi îndreptățiți” – Rom. 2:13.

2. Evreii fuseseră nouă sute de ani sub acel cod al legii când Iehova Dumnezeu a spus prin profetul Său Ezechiel: „Eu i-am scos din țara Egiptului, și i-am dus în pustie. Și le-am dat legile Mele, și le-am arătat poruncile Mele, pe care *dacă un om le împlinește* [nu doar dacă aude] *va trăi prin ele*. Mai mult, le-am dat și sabbatele Mele, să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Iehova care îi sfințesc”. (Ezec. 20:10-12, *ASV*) În loc de a împlini codul legii drept a lui Dumnezeu, inclusiv Cele Zece Porunci, Evreii s-au răzvrătit împotriva Lui și a legii Sale și au imitat lumea Neamurilor care era în jurul lor. Dumnezeu a avertizat Evreii că, pentru călcarea legământului legii, îi va da în mâinile dușmanilor lor păgâni. Dar Evreii nu au luat aminte. „De aceea”, zice Iehova Dumnezeu, „le-am dat și legi care nu erau bune, și judecați prin care nu puteau să trăiască; și i-am pângărit prin darurile lor de mâncare, pentru că ei au trecut prin foc pe toți întâii lor născuți, ca să-i pustiesc, pentru ca să știe că Eu sunt DOMNUL [Iehova].” (Ezec. 20:25, 26). Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu le-a dat o lege ceremonială care nu era bună. Toate legile lui Dumnezeu sunt bune, iar trăsăturile ceremoniale ale legii Sale sunt considerate a fi „umbre ale lucrurilor bune viitoare”. – Evr. 10:1.

3. La ceea ce s-a referit Dumnezeu aici a fost faptul că, după persistența Evreilor de a nu respecta legea Lui (nu numai Cele Zece Porunci), El i-a lăsat să meargă în voia inimii lor. El i-a lăsat în legile și judecățile păgânilor care nu erau bune și prin păzirea cărora ei nu puteau câștiga viață. Psalmul 81:11, 12, declară: „Poporul Meu n-a ascultat glasul Meu; Israel nu M-a ascultat. Atunci i-am lăsat în pofta inimilor lor; și au umblat în sfaturile lor”. Iar apostolul Pavel scrie: „De aceea Dumnezeu i-am lăsat pradă necurăției prin poftele inimilor lor... Dumnezeu i-a lăsat pradă unor afecțiuni scârboase... Și fiindcă nu le-a plăcut să-L păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia unei minți desfrânate, ca să facă acele lucruri care nu sunt convenabile”. (Rom. 1:24-28). Așadar, Cele Zece Porunci nu au transformat Evreii într-o națiune dreaptă, nici nu au convertit lumea. Decalogul singur nu poate produce o lume dreaptă, în pofida dreptății Decalogului.

4. Faptul că lumea nouă promisă a lui Dumnezeu poate fi dreaptă fără repunerea în drepturi a Celor Zece Porunci este demonstrat de urmașii credincioși ai lui Cristos. „Repunerea în drepturi” a Celor Zece Porunci, spunem noi, pentru că Biblia arată clar că legământul vechi al legii cu Evreii, inclusiv Decalogul, a fost anulat în virtutea morții lui Cristos pe lemn. (A se vedea Efeseni 2:11-18 și Coloseni 2:13-17; și paragrafele anterioare 4, 5). Prin urmare, astfel de urmași ai lui Cristos nu

sunt sub legământul legii și Decalogul ei. Cu toate acestea, neprihănirea lor cu Dumnezeu este un fapt. Ei nu încearcă să fie neprihăniți înaintea lui Dumnezeu făcând faptele acelui legământ vechi al legii. Ei acceptă Cuvântul lui Dumnezeu, și anume: „Știind că omul nu este îndreptățit prin faptele legii, ci prin credința lui Isus Cristos, chiar și noi am crezut în Isus Cristos, pentru ca să fim îndreptățiți prin credința lui Cristos, și nu prin faptele legii; pentru că prin faptele legii niciun trup nu va fi îndreptățit.” „Ci faptul că niciun om nu este îndreptățit prin lege înaintea lui Dumnezeu, este evident: căci, *Cel drept va trăi prin credință*. Și legea nu este din credință, ci ea spune: *Omul care face aceste lucruri va trăi prin ele*. Cristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, fiind făcut blestem pentru noi; după cum este scris: Blestemat e oricine care atârnă pe lemn”. (Gal. 2:16; 3:11-13). Cu toate acestea, deși nu se află sub poruncile, rânduielile și legile vechiului legământ al legii, creștinii adevărați nu urmează un curs al păcatului ca lumea și națiunile ei.

5. Acestor creștini care sunt sub legământul nou prin Isus Cristos, Pavel le scrie, spunând: „Căci păcatul nu va stăpâni asupra voastră; căci nu sunteți sub lege, ci sub har.” (Rom. 6:14). Toți oamenii din lume sunt „morți în greșeli și păcate” și aleargă cu pași grăbiți spre distrugere la bătălia de la Armagedon. Și totuși acești creștini nu lasă ca păcatul să stăpânească asupra lor, deși nu sunt sub lege ci sub harul sau favoarea lui Dumnezeu prin Cristos. Mulți religioniști insistă că expresia „nu sub lege” înseamnă nu sub pedeapsa legii.

6. Ei susțin că *legea* aici înseamnă Cele Zece Porunci sau „legea morală a lui Dumnezeu”, așa cum o numesc ei. Ei spun că creștinii sunt tot așa de obligați să respecte Cele Zece Porunci cum erau și Evreii, dar că creștinii intră sub incidența legii când o calcă și nu sunt sub lege atâta timp cât o păzesc. Dar acest argument nu este în acord cu restul Scripturilor. Galateni 4:4 spune: „Când a venit plinătatea timpului, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut SUB LEGE”. Conform argumentului religioniștilor, aceasta ar însemna că Isus a fost un călcător al legii lui Dumnezeu și a fost sub pedeapsa ei; întrucât Isus a afirmat că El nu a venit să distrugă legea, ci s-o împlinească. Nu era nimic din punct de vedere moral împotriva lui Isus ca să fie sub lege. El era supus ei fiindcă a fost născut printr-o Evreică. Astfel El a păzit legământul legii, și a acționat și încă acționează pentru îndeplinirea lucrurilor bune pe care ea le prefigurează.

7. Creștinii sunt sub harul sau bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu. Ea este exprimată față de ei prin atribuirea neprihănirii lor, având drept rezultat îndreptățirea lor prin Cristos. Această neprihănire nu este câștigată de ei prin faptele legământului vechi al legii, ci este darul plin de har a lui Dumnezeu pentru ei prin credința în jertfa Fiului Său. Prin urmare, se spune că ei nu sunt sub lege, ci sub har: „pentru ca fiind îndreptățiți prin harul Lui, să fim făcuți moștenitori după nădejdea vieții veșnice.” (Tit 3:7). Apostolul Pavel descrie libertatea de care se bucură moștenitorii creștini ai Împărăției lui Dumnezeu din legământul vechi al legii printr-o ilustrație a unui bărbat Evreu și a soției sale. La Romani 7:1-6, el scrie:

8. „Nu știți, fraților, (căci vorbesc celor ce cunosc legea), că legea are stăpânire asupra omului atâta timp cât trăiește? Căci femeia care are bărbat este legată prin lege de bărbatul ei câtă vreme cât trăiește el; dar dacă bărbatul moare, ea este dezlegată de legea bărbatului ei. Deci dacă, când îi trăiește bărbatul, ea se mărită cu altul, se va chema preacurvă; dar dacă-i moare bărbatul, ea este dezlegată de lege, așa că nu mai este preacurvă, chiar dacă se mărită cu altul. TOT ASTFEL, frații mei, și voi ați devenit morți față de lege prin trupul lui Cristos [jertfit pe lemn]; ca să fiți măritați cu altul, adică cu Cel ce a înviat din morți [Cristos Isus], ca să aducem roade pentru Dumnezeu. Căci când eram în trup, poftele [pasiunile] păcatelor, care erau din lege, lucrau în mădularele noastre ca să aducem roade pentru moarte. Dar acum suntem izbăviți de [lege], fiind morți față de

legea în care eram legați; ca să slujim în nouitatea spiritului, și nu după vechimea literei [vechiului legământ al legii].”

9. Faptul că „legea” aici înseamnă legământul legii, inclusiv Cele Zece Porunci, este dovedit de următoarele cuvinte ale lui Pavel, adică: „Ce vom zice atunci? Este legea păcat? Nicidecum. Dimpotrivă, nu aș fi cunoscut păcatul, decât prin lege; căci nu aș fi cunoscut pofta, dacă legea nu ar fi spus: Să nu poștești [Porunca a Zecea]; dar păcatul, prinzând ocazie, a lucrat în mine prin poruncă tot felul de pofte; căci fără lege păcatul este mort. Odinioară eram viu fără lege; dar când a venit porunca [prin legământul legii lui Dumnezeu prin Moise], păcatul a înviat, și eu am murit; și porunca, care trebuia să fie pentru viață, am socotit-o a fi pentru moarte; căci păcatul, prinzând prilejul prin poruncă m-a amăgit, și prin ea m-a omorât. Așadar legea este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună. Atunci ceea ce este bun a devenit moarte pentru mine? Nicidecum. Ci păcatul [a devenit moarte pentru mine], ca să fie arătat ca păcat, aducându-mi moarte prin ceea ce este bun; - pentru ca prin poruncă păcatul să devină nespus de păcătos. Căci știm că legea este spirituală; dar eu sunt carnal, vândut sub păcat.” – Rom. 7:7-14, *ASV*

10. Pe scurt, ceea ce apostolul spune în cuvintele citate de mai sus este aceasta: Conform legii lui Dumnezeu prin Moise moartea unui bărbat a dezlegat-o pe nevasta lui de unirea ei cu el, astfel încât ea putea să se mărite cu un alt om fără a deveni preacurvă și fără a călca Porunca a Șaptea. Din cauza morții bărbatului nu mai era legat de femeie. Dumnezeu a pironit legământul legii pe lemnul pe care a murit Isus Cristos Fiul Său. (Col. 2:13, 14). Acel legământ al legii ne condamnase și era astfel împotriva noastră arătându-ne ca păcătoși. Dar cei care au acționat pe baza prevederii grațioase a lui Dumnezeu prin Cristos pentru anularea păcatelor au murit față de acest legământ al legii. Așadar, murind față de el, acești credincioși au fost îndreptățiți de lucrurile pe care legământul legii le-a condamnat și au fost liberi să se căsătorească sau să se unească cu Cristos ca membri ai trupului sau adunării Lui; nu cu un Cristos mort, desigur, (pentru că El a fost înviat din morți la o viață cerească), ci cu un Cristos viu. Astfel ei trăiesc prin unire cu El și aduc roadele neprihănirii. Legea, prin poruncile ei negative, (sau să nu) împotriva comiterii păcatului, a stârnit pasiunile trupului pentru păcat, păcat care aduce moarte. Dar acum dat fiind faptul că legământul legii a fost mort și desființat, care îi ținea odinioară pe Evrei sub el, toți credincioșii în Cristos sunt eliberați de sub el și-L slujesc pe Dumnezeu, nu după litera aceluia legământ vechi, ci după un spirit nou dat lor de Dumnezeu.

11. Deoarece legământul legii nu a avut drept rezultat dreptatea în națiunea Evreiască, nu înseamnă că legea era un păcat. Mai degrabă, legea aceea i-a făcut conștienți pe Evrei despre ceea ce este păcatul, iar poruncile legii sunt sfinte, drepte și bune. Pavel era un descendent în trup a lui Avraam, căruia Dumnezeu îi zisese: „În sămânța ta toate națiunile pământului vor fi binecuvântate”. (Gen. 22:18). Avraam a fost prietenul lui Dumnezeu și a fost îndreptățit înaintea lui Dumnezeu datorită credinței lui. În timp ce era încă nenăscut în coapsele lui Avraam, Pavel avea o nădejde a vieții prin credință. Dar la 330 de ani după ce a murit Avraam, legământul legii a fost adăugat la promisiunea divină făcută lui Avraam. Acest legământ al legii a arătat clar că descendenții trupești ai lui Avraam, cele douăsprezece seminții ale lui Israel, erau păcătoși și greșiți. Pavel s-a născut sub acest legământ al legii. Fiind incapabil să se îndreptățească la viață prin faptele legământului legii, nădejdea lui de viață prin el a murit.

12. Evreii, nevăzând scopul temporar al legământului legii, au fost înșelați să creadă că ar putea să se îndreptățească prin faptele lui și astfel să câștige dreptul la viață de la Dumnezeu. Legea fiind sfântă, dreaptă și bună, păcatul a fost arătat în mod clar în contrast cu ea. Prin urmare, legământul legii bune nu însemna moartea lui Pavel și a restului Evreilor; a fost păcatul pe care ei l-au comis

care a adus pedeapsa cu moartea. Legea, fiind dată de Marele Spirit Iehova, a fost spirituală, fiind în armonie cu Marele Spirit Iehova. Dar Pavel era doar o ființă umană trupească, carnală sau fizică, vândut sau dat pradă păcatelor. Așadar, cum se putea măsura el cu această lege bună? Nu putea; și astfel el s-a întors la mila lui Dumnezeu prin Cristos.

NU ELIBERAȚI PENTRU FĂRĂDELEGILE NECONTROLATE

13. Prin urmare, dacă umblă în unire cu Cristos cel viu și dacă urmează forța activă sau spiritul lui Dumnezeu, creștinii nu sunt sub condamnarea legământului legii. Ei nu sunt sub legământul legii și Cele Zece Porunci ale lui. Mulți religioniști, speriați de acest fapt, întreabă: Cum pot fi martorii lui Iehova care cred acest lucru să fie înfrânați de la păcătuire fără poruncile restrictive ale Decalogului? Nu sunt ei ispitiți să se dea pradă păcatului și răutății? Apostolul Pavel răspunde la întrebarea lor și arată că creștinii adevărați nu îndrăznesc să folosească în mod egoist libertatea lor pentru păcat. Pavel recunoaște că legământul legii a făcut păcatul să devină mai aparent și el a arătat pe Evreii sub el a fi păcătoși într-o manieră specială. Dar harul lui Dumnezeu a fost destul de mare să cuprindă chiar și acei Evrei călcători ai legământului sub acea responsabilitate specială, cu condiția ca ei să creadă în jertfa lui Cristos. Observați cum Pavel argumentează acest lucru pentru a ne arăta clar, că harul lui Dumnezeu nu este o ocazie ca cineva să se avânte liber în păcat. Pavel scrie:

14. „Mai mult, legea a intrat [prin Moise] pentru ca greșeala să se înmulțească. Dar unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult; pentru ca după cum păcatul a domnit spre moarte, tot așa și harul să domnească prin neprihănire pentru viață veșnică prin Isus Cristos Domnul nostru. Ce vom zice atunci? Să continuăm în păcat, pentru ca să se înmulțească harul? Nicidecum. Cum să mai trăim noi, care suntem morți față de păcat, în păcat? De aceea să nu lăsați ca păcatul să domnească în trupul vostru muritor, ca să mai ascultați de poftele [pasiunile] lui. Căci păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră; *pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har*. Ce urmează atunci? Să păcătuim, fiindcă nu suntem sub lege, ci sub har? Nicidecum. Nu știți, că celui căruia vă dați ca slujitori să ascultați, sunteți slujitorii celui de care ascultați; fie că este vorba de păcat care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare care duce la neprihănire? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că voi ați fost robi ai păcatului, dar ați ascultat din inimă de ceea ce învățați care v-a fost dată. Fiindcă ați fost făcuți liberi de păcat, ați devenit slujitorii neprihănirii”. – Rom. 5:20, 21; 6:1, 2, 12, 14-18.

15. Fiind eliberați de jugul legământului legii și fiind făcuți liberi în Cristos, urmașii Lui acționează sub „legea libertății” și își manifestă într-un mod pozitiv dragostea lor față de Iehova cu toată mintea, inima, sufletul și puterea lor. Acest lucru ei îl manifestă prin urmarea cursului dreptății și dăruirea serviciului pe care El o cere de la ei ca martori ai Lui. Faptul că „legea libertății” nu înseamnă autorizație pentru a face nedreptate, îl arată Pavel, spunând:

16. „Cristos nu este de niciun folos, pentru voi care sunteți îndreptățiți prin lege; ați căzut din har. Căci în Isus Cristos nici circumcizia, nici necircumcizia nu folosește la nimic; ci credința care lucrează prin dragoste. Căci, fraților, voi ați fost chemați la libertate; numai nu folosiți libertatea ca un prilej pentru trup, ci în dragoste slujiți-vă unul pe altul. Căci toată legea este împlinită într-un singur cuvânt, și anume: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși... Umblați în spirit, și nu împliniți pofta trupului... dacă sunteți conduși de spiritul, *nu sunteți sub lege*. Și faptele trupului [legea lui Moise era împotriva acestor fapte] sunt evidente, și sunt acestea: curvia, adulterul,

necurăția, desfrânarea, idolatria... invidiile, uciderile, bețiile, îmbuibările, și altele asemănătoare... cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Dar roada spiritului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea poftelor; împotriva acestora nu este lege. (Gal. 5:4, 6, 13-23). Nu există Zece Porunci împotriva aducerii acestor roade ale spiritului lui Dumnezeu. Spiritul Lui în poporul Său consacrat este destul de puternic să producă aceste roade legale ale dreptății fără Cele Zece Porunci. – Rom. 13:8-10.

17. Creștinii credincioși încă studiază legământul legii, pentru că trăsăturile legii sunt „o umbră a lucrurilor viitoare” și aceste lucruri viitoare se referă la Cristos și la serviciul și Împărăția Lui. Ei recunosc legea ca „având o umbră a lucrurilor bune viitoare” și îl văd pe Cristos Isus ca „fiind venit ca un mare preot al lucrurilor bune viitoare”. (Col. 2:17; Evr. 10:1; 9:11). Tipurile și umbrele legii sunt o parte importantă a Cuvântului lui Dumnezeu și trebuie să fie studiate de creștini deoarece ele accentuează în avans planurile lui Dumnezeu cu privire la Cristosul Său. Toată epistola către Evrei este o dovadă inspirată a acestui fapt. Din acest motiv cei care nu salută steagurile au citat în mod corespunzător Porunca a Doua ca o dovadă de sprijin a poziției lor. – Luca 24:27, 44-48.

18. Creștinii credincioși îndreptățiți vor fi uniți cu Cristos Isus în cerurile noi care vor governa viitoarea lume nouă a dreptății. Ei nu au fost sub Cele Zece Porunci, ci sub legământul nou și puterea spiritului și harului lui Iehova. De asemenea, și tovarășii lor pământești, oamenii de bună credință, nu sunt sub Cele Zece Porunci, și totuși aceștia abandonează această lume și caută dreptatea și blândețea lui Dumnezeu, dacă este vorba să fie ascunși în ziua mâniei lui Iehova. (Țef. 2:3). Prin urmare, putem fi siguri că ceea ce Dumnezeu a îndeplinit în cazul acestor creștini îndreptățiți și a „celorlalte oi” ale Lui în ceea ce privește pretenția lor pentru dreptate, fără Cele Zece Porunci, El va împlini fără ele același lucru pentru toți oamenii ascultători în lumea nouă, prin harul Lui prin Cristos, „Sfătuitorul Minunat”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum știm noi că singura prezență și cunoștință populară a celor zece porunci nu ar face această lume dreaptă ?
2. După Ezechiel (20 : 25-26) pentru ce dădu Dumnezeu Evreilor “legi care nu erau bune” ? și pentru ce nu se referă aceasta la legea ceremonială ?
3. Ce înseamnă, atunci, cuvintele lui Dumnezeu prin Ezechiel ? și pentru ce nu ar produce Decalogul o lume dreaptă ?
4. Cum demonstrează creștinii că noua lume promisă a lui Dumnezeu poate fi dreaptă fără restabilirea celor zece porunci ?
5. Deși nu sunt sub lege, pentru ce nu lasă creștinii ca păcatul să stăpânească asupra lor, asemănător lumii vechi ?
6. Pentru ce argumentul religioniștilor despre faptul de a “nu fi sub lege” nu este de acord cu Galateni 4 : 4 ?
7. Cum este demonstrat că creștinii sunt sub har și nu sub lege ?
8. Cum se socotește creștinilor ilustrația lui Pavel despre bărbatul Evreu și soția sa?
- 9,10. a) Cum știm noi ce se înțelege prin expresiunea “lege” din ilustrația lui Pavel ? b) Cum au fost eliberați creștinii de acea lege, spre a “servi după un spirit nou” ?

11. Cum fusese Pavel odinioară viu, și apoi muri ?
12. Ce era ceea ce producea moartea în Pavel ? și pentru ce nu putea el să se măsoare cu legea ?
13. Pentru ce nu sunt creștinii sub condamnarea legii? și pentru ce nu-și dau ei frâu liber păcatului?
14. a) Pentru ce abundă harul lui Dumnezeu ? b) Să păcătuiască creștinii pentru că ei nu sunt sub lege ci sub har ? și pentru ce ?
15. Cum lucrează ei sub “legea libertății” ?
16. a) Ce este libertatea în care sunt chemați creștinii ? și cum trebuie ca să fie folosită ? b) Ce fapte interzic pe cineva de la Împărăție ? și împotriva căror roade nu este nici o lege ?
17. Pentru ce vor studia creștinii credincioși vechiul legământ al legii și vor cita porunca a doua?
18. Ce ne asigură realizările lui Dumnezeu privitor la creștinii îndreptățiți și la însoțitorii lor de bine cu referire la oameni în lumea nouă ?

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Impărației lui Jehova**

Vol. LXVI

15 Noiembrie 1945

Nr. 22

Cuprins:

**SĂ NE ADUCEM AMINTE DE CREATORUL
LUMII NOI**

- Pag. 474

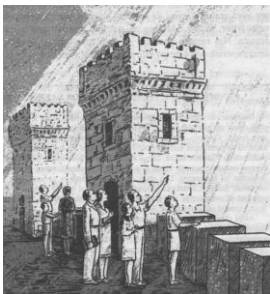
DE CE VIN PEDEPSE DIVINE

- Pag. 474

AHITOFEL, UN SFETNIC TRĂDĂTOR

- Pag. 474

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXVI

15 Noiembrie 1945

Nr. 22

SĂ NE ADUCEM AMINTE DE CREATORUL LUMII NOI

„Adu-ți aminte de Creatorul Tău, în zilele puterii tale, înainte ca să vină zilele cele rele și să se apropie anii despre care vei zice: Nu am nici o plăcere în ei.” – Ecles. 12:1, *Rotherham*.

IEHOVA are tărie și putere care nu se epuizează niciodată. Pe pământ „slava tinerilor este puterea lor”, dar puterea tinerilor nu este nimic în comparație cu cea a marelui Creator, Iehova Dumnezeu. (Prov. 20:29). Cei care depind de Creator primesc tărie și putere și rezistență care nu se poate compara cu puterea naturală a tinerilor. Celor care se îndoiesc despre acest fapt li se pune întrebarea: „Nu ați știut? Nu ați auzit? Dumnezeul cel veșnic, Creatorul marginilor pământului, nu obosește, nici nu este istovit; nu există o pătrundere a priceperii Lui. El dă putere celui obosit; și celui care nu are nici o tărie îi mărește puterea. Chiar și flăcăii vor obosi și se vor osteni, iar tinerii vor cădea cu totul; dar cei ce așteaptă pe Iehova își vor înnoi puterea; vor zbura cu aripi ca vulturii; vor alerga, și nu vor fi obosiți; vor umbla, și nu vor osteni”. (Isa. 40:28-31, *ASV*). Prin urmare, nu este cel mai înțelept lucru ca tinerii să depindă de tinerețea lor fizică ca de ceva pe care să se bazeze întotdeauna, nici să gândească că puterea de a rezista se bazează doar pe prospețimea și energia trupească.

2. Tinerii astăzi sunt în mod greoi asediați din toate părțile pentru sprijinul și contribuțiunea serviciului și tăriei lor. Tineretul astăzi se confruntă cu cea mai gravă problemă din întreaga istorie umană. Acest lucru este așa, nu numai pentru că încurcăturile, amenințările, și problemele periculoase, sensibile și dificultățile imprevizibile ale perioadei postbelice de internaționalism stau în față. Este așa pentru că națiunile sunt înclinate să continue marșul lor prin perioada postbelică până la câmpul de luptă al Armagedonului, nume *Armagedon* care se referă la „războiul zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu”. (Apoc. 16:14, *ASV*). În acel război universal de la Armagedon faptul că o persoană este tânără nu va reprezenta niciun avantaj pentru ea, și nici o garanție că va supraviețui în lumea nouă. Tinerețea nu va fi un motiv de a primi milă sau scutire, ci ceea ce va fi, vom vedea în acest articol. – Ezech. 9:5, 6.

3. Tineretul, desigur, cu vigoarea, vioiciunea și curiozitatea lui despre acest tărâm al omenirii, este dornic să fie activ, să se exprime și să ajungă undeva. Tineretul își simte puterea și vrea s-o folosească, pentru plăcerea lui. Minteă tânără întreabă și dorește să dobândească informații. Fiind sosit nu de mult pe pământ, tineretul vrea să se bucure din plin de viață și să-și adâncească experiența. Cu așa de multe mijloace de călătorie la îndemână, el vrea să vadă obiectivele turistice din lume. Nu; înclinația naturală a tineretului, în condițiile tensionate prezente din lume, nu este de a dobândi o cunoștință mai deplină a marelui Dătător al vieții și de a-și aprofunda înțelegerea Lui în planul Lui de creare a omului, nici de a-și mări experiențele lui în legătură cu Creatorul. Chiar și cu învățăturile religioase pe care le primește astăzi, tendința

tinereții în general este de a ignora pe Creator și de a-L scoate din viață, minte și din ochi. Delincvența juvenilă în creștere este o dovadă grăitoare a acestui lucru, și ea provoacă pe bună dreptate multe îngrijorări.

4. Cuvântul de avertizare de la Eclesiastul 11:9, 10, cu toate că este vechi de secole, nu a fost niciodată de o importanță mai adecvată decât este astăzi, și anume: „Bucură-te tinere, în tinerețea ta, și mintea ta să se bucure în zilele puterii tale, și umblă pe căile minții tale și plăcute în ochii tăi; dar să știi că pentru toate aceste lucruri Dumnezeu te va aduce la judecată. Alungă grija [sau cauza pentru grija viitorului] din mintea ta, și depărtează răul din trupul tău; căci tinerețea și floarea vieții [sau, zorile vieții] sunt deșertăciune.” (AT). Cuvintele de mai sus nu sunt spuse într-un mod sarcastic, ca și cum ar spune: Du-te tinere, și bucură-te de viață, dar adu-ți aminte că va fi o zi a judecății! Ceea ce spun aceste cuvinte este că, indiferent de cursul pe care tânărul îl ia din tinerețea lui înainte pentru a-și satisface mintea, inima, și ochii, el va afecta rezultatul judecății sale înaintea Dumnezeului Celui Prea Înalt, Judecătorul Suprem.

5. Tineretul în general nu vrea să simtă greutatea responsabilității. Lui nu-i place să se preocupe în mod anticipat cu un studiu și o examinare referitoare la care vor fi consecințele unui anumit mod de acțiune. Toți la fel, tinerii devin, cu rari excepții, responsabili pentru ceea ce omul se dovedește a fi. Cu alte cuvinte, cursul pe care un băiat și o fată îl ia în tinerețe, afectează viitorul lor ca om și femeie. Tineretul nu poate scăpa de responsabilitatea sa, pentru că ea se bazează pe legile care sunt înrădăcinate în mintea și trupul uman. Prin urmare, dacă tânărul puternic, bucuros că este în viață, umblă pe calea unei inimi egoiste și cu ochii fixați pe scopuri lumești, acest lucru o să aducă o anumită judecată asupra lui de la Dumnezeu, o judecată nefavorabilă. Pe de altă parte, dacă tânărul sau tânăra, în semn de recunoștință pentru viață, umblă pe căile unei inimi neegoiste și își fixează ochii credinței asupra Lumii Noi a dreptății, acest lucru va aduce o judecată favorabilă care va însemna viață fără sfârșit în Lumea Nouă dreaptă. O astfel de persoană tânără va evita să-și trăiască tinerețea și zorile vieții în deșertăciune printr-un curs fals care duce la dezamăgire. O astfel de persoană nu se va îngrijora sau necăji cu lucrurile egoiste ale acestei vieți, nici nu va plănui pentru sine o cale care este sigură să aducă necaz, îngrijorare, deziluzie și disperare în viitor. Ea va pune deoparte sau va depărta răul din trup în timp ce este tânără și va urmări calea care este în armonie cu dreapta Lume Nouă. Când judecata pe care o aduce această cale este dată de la Dumnezeu, atunci ea nu va regreta modul cum și-a petrecut tinerețea și zorile vieții. Tinerețea nu a fost pentru ea nici o deșertăciune!

CUM SĂ NE ADUCEM AMINTE

6. Timpul vieții trebuie răscumpărat. Nu ne putem permite să irosim nici o parte a vieții noastre, folosind-o în zadar și fără niciun rezultat bun. Vremea tinereții este o vreme a oportunităților. Recolta pe care o culegem mai târziu în viață este puternic influențată de ceea ce semănăm în tinerețe. Legea lui Dumnezeu se aplică în această chestiune și nu poate fi batjocorită, oricât de științific ar fi: „Căci orice seamănă omul, aceea va și secera. Cel ce seamănă în trup va secera din trup putrezirea; dar cel ce seamănă în spiritul va secera din spiritul viață veșnică”. (Gal. 6:7, 8). Tot trupul uman, chiar și în vremea tinereții, moare în putrezire. Așadar, dacă un om seamănă în pasiunile lui animalice și în dorințele trupesti, nu va secera decât moarte în putrezire la vremea descompunerii trupului pământesc. Dar dacă își cultivă viața și plantează în ea ceea ce este în favoarea creșterii și bunăstării sale spirituale, el este sigur că va secera avantaje spirituale pentru

viață veșnică. Iehova Dumnezeu este marele Spirit; și dacă semănăm în El și în voia Lui, atunci suntem siguri că vom primi de la marea Ființă a Spiritului răsplata vieții veșnice prin Cristos Isus.

7. Pentru a nu petrece fără rost nici tinerețea, nici puterea pe care o avem, pentru ca mai apoi să ne dăm seama că a fost un curs al deșertăciunii și al inutilității, Scripturile inspirate ne dau acest sfat sănătos: „Adu-ți aminte de Creatorul tău, în zilele puterii tale, înainte ca să vină zilele necazului, și anii în care vei spune: Nu am nici o plăcere în ei”. (Ecles. 12:1, *Roth.*) Sau, cum este citat în mod obișnuit: „Adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele rele, și până nu se apropie anii când vei zice: Nu am nici o plăcere în ei.”. – *AV.*

8. Acesta este un sfat bun pentru tineri, desigur, dar și pentru cei mai în vârstă. Căci în mod sigur ceea ce este vital și important de reținut în vremea de aur a tinereții, este tot atât de vital și important de reținut în toate perioadele. Odată cu trecerea tinereții noastre nu trebuie să ne oprim să ne mai aducem aminte; ci aducerea aminte în tinerețe ar trebui să ne facă să ne obișnuim cu ea în toată viața de mai târziu. Nu numai în perioada tinereții, ci în orice vreme când simțim puterea bunăstării fizice, putem fi înclinați să uităm. Puterea trupească ar putea să ne pună să depindem de puterea fizică și apoi să ne lăudăm cu ea. Dat fiind faptul că sursa adevărată a puterii și tăriei lui Dumnezeu, este nevăzută, nu este un motiv să-L trecem cu vederea și să ne punem încrederea în puterea umană de care ne simțim atât de conștienți. „Așa vorbește Iehova: Omul înțelept să nu se laude cu înțelepciunea lui, nici cel tare să nu se laude cu tăria lui, și cel bogat să nu se laude cu bogățiile lui; ci cel ce se laudă să se laude cu aceasta, și anume că are pricepere, și că Mă cunoaște, că Eu sunt Iehova care arăt bunătate, dreptate, și neprihănire, pe pământ; căci în aceste lucruri găsesc plăcere Eu, zice Iehova.”. – Ier. 9:23, 24, *ASV*

9. Și Isus Cristos a arătat punctul de vedere corect cu privire la puterea apostolului Pavel în condiții de suferință fizică; și de aceea Pavel a scris: „De trei ori am rugat pe Domnul pentru aceasta, rugându-L ca să mi-l ia, și El mi-a zis: ”Favoarea Mea este suficientă pentru tine, căci doar acolo unde este slăbiciune puterea perfectă este dezvoltată. Deci vreau să mă laud cu toate slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să mă apere. De aceea găsesc plăcere în slăbiciuni, insulte, greutăți, persecuții, și dificultăți, când sunt suportate pentru Cristos, căci când sunt slab, atunci sunt puternic”. – 2 Cor. 12:8-10, *Goodspeed.*

10. Îndemnul despre amintirea Făcătorului nostru în timpul puterii tinereții noastre a fost adresat mai întâi tuturor tinerilor și tinerelor din națiunea Evreiască. Această națiune fiind dedicată lui Dumnezeu și sub relația legământului cu El, acești tineri și tinere erau născuți într-o relație specială cu El și erau consacrați Lui. Acest lucru arată clar că chiar și copiii persoanelor care sunt creștini consacrați trebuie să-și aducă aminte de Creator. Dacă se străduiesc să-L țină în amintirea lor, ei îl onorează pe El și își fac lor un beneficiu.

11. Fără îndoială băiatului Isus i s-a repetat de către părinții Lui îndemnul de a-și aduce aminte de Creatorul Său în tinerețe. În orice caz, băiatul Isus a fost un exemplu credincios de aducere aminte de Iehova Dumnezeu încă din vârstă fragedă. Când avea doisprezece ani părinții Lui l-au luat la Ierusalim pentru celebrarea sărbătorii Paștelui. În călătoria lor de întoarcere ei l-au pierdut și s-au întors să-l caute în Ierusalim. În a treia zi de căutare ei l-au găsit în templu, luând partea la discutarea întrebărilor cu învățătorii de acolo. Ca răspuns la întrebarea nerăbdătoare a mamei sale, El le-a spus: „De ce m-ați căutat? Nu știți că trebuie să fiu în curțile Tatălui Meu?”. (Luca 2:49, *Emphatic Diaglott; Rotherham*). Dobândirea de informații acolo în curțile templului Creatorului Său a fost un mod profitabil de aducere aminte și de a învăța ceva de a-și aduce aminte de Tatăl Său. Prin urmare El a pus întrebarea: „De ce ați venit să mă căutați? Nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (*Goodspeed; ASV; Moffatt; Fenton; Lamsa*). Din vremea lui Isus

încoace templul sau *casa* Tatălui Său este adunarea creștină, unde Cristos Isus este Capul. Și acolo, unde membrii acestei adunări se întâlnesc, este un loc bun unde să fie tinerii și să-și amintească de Creatorul lor.

12. Samuel, fiul Anei, a fost un altul care era conștient de Făcătorul Său în zilele tinereții lui; și el nu s-a împotrivit faptului de a fi un slujitor în templul lui Dumnezeu de la o vârstă fragedă. Desigur, dat fiind faptul că slujea la casa Domnului, deschizând ușile acolo, etc., el a primit învățătură mentală ca un Levit. (1 Sam. 1:22-28; 2:18; 3:1, 15). El și-a umplut mintea cu lucruri de care să-și aducă aminte, și a observat lucrările memorabile ale lui Iehova Dumnezeu.

13. Iosif a fost un altul care și-a adus aminte de lucrul care era cel mai important ca tânăr; și el a fost un tip al lui Cristos Isus. Aducerea aminte de Creatorul Său a fost fără îndoială unul din motivele întemeiate pentru care tatăl său Iacov l-a iubit în mod special mai presus de ceilalți băieți ai săi. La vârsta de șaptesprezece ani atenția lui Iosif acordată lui Iehova Dumnezeu a fost răsplătită prin trimiterea de visuri profetice lui, arătând favoarea extraordinară a lui Dumnezeu față de el. Când a fost vândut ca tânăr în Egipt, acest lucru l-a izolat ca singur închinător a lui Iehova acolo. Totuși, acest tânăr atrăgător nu l-a uitat pe Creatorul Său. Aducerea lui aminte de Iehova a reprezentat puterea lui de a rezista împotriva invitațiilor de a ceda pasiunii și de a răspunde cu fermitate seducătoarei: „Cum să fac această mare răutate, și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?”

14. Deși aruncat pe nedrept în închisoare pentru integritatea lui, tânărul Iosif nu a omis să-și aducă aminte de Creatorul Său. Faptul că a petrecut câțiva ani în închisoarea de Stat nu l-a făcut să se simtă părăsit de Iehova Dumnezeu și să-l determine să-L părăsească pe Dumnezeu; dar la douăzeci și opt de ani, cu doi ani înainte de eliberarea lui din închisoare, el a putut interpreta visurile semnificative în Numele Domnului și să spună: „Interpretările (visurilor) nu aparțin oare lui Dumnezeu? Spuneți-mi visurile, vă rog.” Mărturia față de amintirea lui credincioasă de Creatorul Său în timpul greutăților lui din închisoare se găsește în expresia lui sinceră, inocentă după eliberarea lui din închisoare la vârsta de treizeci de ani, de a sta înaintea puternicului Faraon al Egiptului: „Nu este în mine; Dumnezeu va da lui Faraon un răspuns de pace... Visul lui Faraon este unul singur: Dumnezeu a arătat lui Faraon ce vrea să facă... este pentru că lucrul este hotărât de Dumnezeu, și Dumnezeu îl va împlini în scurt timp.” – Geneza, capitolele 37, 39, 40, 41.

15. David, păstorul din Betleem, a fost un altul care, în tinerețea lui, a fost atent să nu-l scoată pe Dumnezeu din gândurile sale și să se laude cu puterea lui fizică. În timp ce era încă în adolescență, el a omorât cu mâna sa un urs și un leu care au atacat oile tatălui său; și când s-a pregătit să meargă pe câmpul de luptă ca să lupte cu uriașul Filistean Goliat, David l-a mărturisit pe Creatorul Său înaintea împăratului Saul, spunând: „Iehova care m-a izbăvit din gheara leului, și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui Filistean.” S-a întâmplat întocmai așa; la scurt timp după aceea uriașul fizic, „un om de război din tinerețea lui” zăcea mort înaintea tânărului pe care l-a disprețuit și blestemat. (1 Sam. 17:32-51, *ASV*) Ca tânăr, David a dat dovadă de calități ale unui om după inima lui Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu îl unsese să fie viitorul împărat al Israelului și apoi pusese spiritul Lui peste el. Chiar dacă Diavolul l-a folosit după aceea pe împăratul Saul ca să-l persecute pe David și să-l facă să uite de Creatorul lui și să se întoarcă spre dumnezei falși, David și-a adus aminte de Dumnezeu mai mult ca niciodată și a păzit calea dreaptă. Din acest motiv el a fost făcut împărat în locul necredinciosului împărat Saul, la vârsta de treizeci de ani.

16. Ezechia, împăratul lui Iuda, a fost un altul care s-a gândit la Creator în zilele tinereții lui. De aceea, domnia lui, care a început când avea doar douăzeci și cinci de ani, a fost o domnie

credincioasă și evlavioasă care a prefigurat timpul domniei lui Cristos cu Tatăl Său începând cu anul 1914 d. Cr. până la bătălia de la Armaghedon. – 2 Împărați, capitolele 18, 19; 2 Cronici, capitolele 29-32.

17. Iosia, un descendent împărătesc al împăratului Solomon, a fost un altul care s-a conformat cuvintelor lui Solomon la Eclesiastul 12:1. Iosia a început să domnească ca împărat peste Iuda la vârsta de opt ani. Descoperind unde fuseseră centrate gândurile lui în timpul primilor zece ani ai domniei sale, Iosia în semn de aducere aminte de Creatorul Său a deosebit al optsprezecelea an al vieții prin repararea templului lui Iehova și ținând cea mai mare celebrare a Paștelor care a fost vreodată în istoria templului. După aceea, tânărul împărat a eliminat religia din țara lui Iuda pe cât mai mult posibil, pentru ca Iehova Dumnezeu să fie în principal ținut în amintire. – 2 Cronici, capitolele 34, 35; 2 Împărați 22, 23.

18. Ieremia, care a început să proorocească în al treisprezecelea an al domniei împăratului Iosia, a fost un alt tânăr care și-a îndreptat mintea spre Creatorul cerului și al pământului. Când Iehova a trimis cuvântul Său la Ieremia, care avea probabil treisprezece ani, Dumnezeu a zis: „Te-am numit profet pentru națiuni”. Ieremia a spus: „Ah, Doamne Iehova! vezi că eu nu știu cum să vorbesc, căci sunt un copil”. „Dar Iehova i-a zis: Nu spune: Sunt un copil; căci la oricine te voi trimite te vei duce, și tot ce-ți voi porunci vei vorbi. Nu te teme de ei; căci Eu sunt cu tine ca să izbăvesc, zice Iehova”. (Ier. 1:4-8, *ASV*) Atâta timp cât flăcăul Ieremia își aducea aminte de Iehova, nu se temea de opozanții religioși impunători. Indiferent de anii de opoziție religioasă el nu putea să înceteze să nu-și amintească de Iehova: „Și dacă zic: Nu voi mai pomeni de El, nici nu voi mai vorbi în Numele Lui, atunci este în inima mea ca și cum ar fi un foc arzător închis în oasele mele, și sunt ostent să-l mai suport, dar nu pot.” – Ier. 20:9, *ASV*.

19. Daniel și cei trei tovarăși Evrei au fost niște băieți extraordinari care l-au ținut pe Dumnezeu în cunoștința lor ca o influență pentru comportarea Teocratică, curată într-o țară a exilului controlată de demoni. Fiind „tineri împărătești care nu aveau niciun defect în ei, ci erau chipeși la înfățișare”, ei l-au surprins pe îngrijitorul lor împărătesc prin refuzul statornic de a mânca mâncarea împărătească adusă idolilor demonici. Ei au fost binecuvântați din belșug de Domnul Dumnezeu pentru conștiinciozitatea lor. Purtarea lor credincioasă în tinerețe a oferit o temelie puternică pe care să stea și să sfideze pe împărați și să fie aruncați în cuptorul aprins și în groapa cu lei mai degrabă decât să-L uite pe Dumnezeu și să se închine creaturilor. – Daniel, capitolele 1, 3, 6, *AT*

20. Ioan, fiul preotului Zaharia și al Elisabetei, a mai fost unul a cărui tinerețe a fost umplută cu amintirile Creatorului. În ciuda faptului că a fost forțat să trăiască în pustie din cauza dușmanilor religioși, „copilul a crescut și a devenit puternic în Spirit, și a trăit în deșert până în ziua când s-a arătat lui Israel”. La vârsta de treizeci de ani el a început să boteze și s-a declarat ca premergătorul lui Mesia. În al treizecilea și al doilea an el a suferit martirajul. – Luca 1:80, *AT*; 9:7-9.

21. În final, să-l menționăm pe Timotei, fiul lui Eunice, căruia două scrisori păstrate în Biblie au fost scrise de apostolul Pavel. Dat fiind faptul că Timotei a fost făcut un supraveghetor special al unei adunări de creștini și a acționat ca un reprezentant special al trupului conducător al apostolilor, Pavel i-a scris lui Timotei: „Aceste lucruri poruncește și învață. Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru cei ce cred în cuvânt, în maniera vieții, în dragoste, în credință, în puritate”. (1 Tim. 4:11, 12, *ASV*). Baza pentru acest progres timpuriu în privilegiile ale slujbei în biserica apostolică a fost amintirea lui Timotei de Făcătorul Său în timpul proșpețimii tinereții lui. Prin urmare, Pavel a putut scrie lui Timotei: „Continuă în lucrurile pe care le-ai învățat

și de care ești încredințat, știind de la cine le-ai învățat; de copil ai cunoscut Sfintele Scripturi, care pot să te facă înțelept spre salvare prin credința care este în Cristos Isus”. – 2 Tim. 3:14, 15.

SĂ PUNEM CAPĂT TINEREȚII NERODITOARE

22. Exemplele istorice de mai sus ilustrează ce înseamnă a-ți aminti de Creator în zilele tinereții, și avantajul acestui lucru care apare mai târziu în viață. Anii tinereții sunt ani care contribuie la formare, când omul care va urma este format din punct de vedere mental și spiritual; dacă nu și în sens fizic. Ei sunt cei mai impresionabili ani ai vieții, când memoria este cea mai bună și când ceea ce este acumulat în minte nu se uită repede. Mai mult, tineretul vrea să trăiască în fericire. Atunci, de ce să nu-și amintească creatura de Creatorul și Dătătorul vieții ei când este tânără? Apoi viața este înaintea ei, nu doar viața scurtă în această lume rea prezentă, ci posibil și viața veșnică în Lumea Nouă a dreptății, cu condiția ca creatura să-și facă pregătirea corectă. Diavolul și organizația lui invizibilă și vizibilă nu sunt interesați de viața omului, chiar dacă Diavolul a spus Evei în Eden, „Cu siguranță nu veți muri”, dacă uitați pe Creatorul vostru. Dar Creatorul omenirii este interesat de viața ascultătoare, dreaptă a creaturilor. Și de când Diavolul a provocat intrarea păcatului și a morții între oameni, Creatorul a luat o măsură îndurătoare pentru îndepărtarea morții, limitei de vârstă, și a răutății de pe pământ, și și mai minunat, pentru recrearea morților din morminte. De ce să nu-și amintească atunci tineretul veșnic bine dispus de Creator?

23. Ar fi egoist să gândești să începi să îți iei timp pentru a-ți aduce aminte de Creator după ce ai trăit tinerețea și, printr-o prevedere miloasă, intri într-o vârstă înaintată. Iehova fiind Creatorul nostru, tot ceea ce avem îi datorăm. De tot ceea ce ne bucurăm îi datorăm Lui, pentru că El este Ziditorul cerului și al pământului. Iehova este Dumnezeu, Creatorul, și noi suntem omul, creatura. Lumea Nouă minunată a dreptății pe care Biblia o descrie ca o „lume fără sfârșit”, ale cărei ceruri noi și pământ vor rămâne pentru totdeauna, pentru că El este Creatorul lor. (Isa. 65:17, 18; 66:22). Omul recunoscător ar trebui să dorească să-și aducă aminte de Creatorul tuturor lucrurilor din zilele tinereții și puterii sale, pentru că Creatorul merită serviciul întregii noastre vieți, din momentul în care avem inteligență să facem un serviciu pentru cauza și lauda Lui. El este vrednic de serviciul nostru prezent, când putem să-L slujim cu vigoare, nu când trupul nostru uman este sleit de putere, și vigoarea mișcării este secată, iar anii rămași într-o lume rea sunt puțini.

24. Închinătorul adevărat al Creatorului adorabil se teme să-L scape din minte. El dorește să se implice în serviciul marelui Său Creator cât de curând posibil și cu toată puterea, inteligența și mijloacele pe care le are, și să-L slujească în restul zilelor sale. Indiferent de cât de puțini sau mulți ani va dura bătălia de la Armagedon, acum este timpul de a ne aduce aminte și de a-L servi pe marele Creator al Lumii Noi. Dacă Îl servim acum, în timpul acestei lumi când omenirea în general nu alege să se gândească la Iehova Dumnezeu ci mai degrabă defaimă Numele Lui, avem privilegiul de lua parte sub Cristos Isus la justificarea Numelui glorios al Creatorului.

25. Care sunt perspectivele timpurii ale unei vieți a cărei tinerețe este petrecută în deșertăciune, fiindcă nu este petrecută în amintirea de Iehova Dumnezeu? Înțeleptul, sub călăuzirea inspirată a Creatorului, răspunde: „Adu-ți aminte de Creatorul tău, în zilele tinereții tale, până nu vin zilele rele, și până nu se apropie anii când vei zice: Nu am nici o plăcere în ei; până soarele, sau lumina, sau luna, sau stelele nu se întunecă, și până nu se întorc norii după ploaie”. (Ecles. 12:1, 2). Această lipsă de plăcere de a mai trăi nu a fost sentimentul bătrânului Simeon, care îmbătrânise în neprihănire față de Domnul Dumnezeu. Când l-a luat în brațe pe copilul Isus

la templu în Ierusalim și și-a dat seama că acesta era acela prin care Iehova Dumnezeu va aduce salvare și eliberare omenirii, Simeon s-a gândit că viața merită trăită. El l-a binecuvântat cu bucurie pe Dumnezeu și a spus: „Acum, Stăpâne, vei lăsa pe robul Tău să meargă liber în pace [prin Cristos Salvatorul], după cum ai promis, pentru că ochii mei au văzut salvarea Ta pe care ai pus-o înaintea tuturor națiunilor, o lumină a descoperirii pentru cei dintre neamuri, și o slavă, pentru poporul Tău Israel!” – Luca 2:25-32, *Goodspeed*.

26. La fel, nu reprezentau regrete ale bătrâneții experiența văduvei de optzeci și patru de ani Ana, o femeie a cărei aducere aminte a ei de Dumnezeu din tinerețea ei până acum condusese la experiența extraordinară a vieții sale lungi: „Ea era foarte bătrână, pentru că după fecioria ei fusese măritată pentru șapte ani, și fusese văduvă până la vârsta de optzeci și patru de ani. Ea nu părăsea niciodată Templul, ci se închina zi și noapte cu post și rugăciune. A venit și ea în acel timp și dădea mulțumiri lui Dumnezeu și vorbea despre copil tuturor celor care trăiau în așteptarea eliberării Ierusalimului.” – Luca 2:36-38, *Goodspeed*.

27. De asemenea, nu este un sentiment al deșertăciunii vieții partea acelor martori ai lui Iehova care au îmbătrânit în serviciul lui Iehova din tinerețea lor sau din anii mai puternici ai vieții lor înainte. Astăzi, chiar dacă trupurile lor sunt istovite din pricina moștenirii de la Adam, ei nu simt că viața a fost zădarnică și că nu mai există nici o plăcere de a trăi, ci ei se bucură, considerând aceste zile ca fiind cele mai glorioase zile pe care le-au trăit vreodată. De ce? Fiindcă ei văd din Cuvântul lui Dumnezeu și din profețiile Lui pe care le-au studiat în tinerețe că aceasta este „ziua lui Iehova” promisă. Acesta este timpul „bucuriei lui Iehova”, pentru că El și-a asumat puterea Sa invincibilă față de acest pământ și a întemeiat Guvernul Său Teocratic prin instalarea Împăratului Său Uns, Cristos Isus, la putere, pentru a pune capăt tuturor dușmanilor Lui și pentru a justifica Numele Tatălui Său. Împărtășirea din această „bucurie a lui Iehova” este tăria poporului Său, fie că sunt tineri sau bătrâni din punct de vedere fizic. După cum este scris în Psalmul 148:12, 13: „Tineri și tinere, bătrâni și copii; să laude Numele lui Iehova; căci numai Numele Lui este înălțat.” (*ASV*). Tuturor le este poruncit să-și amintească de Creatorul lor, care este de altfel și Creatorul Împărăției și al Lumii Noi, și să laude Numele Lui luând parte la justificarea Lui. Fiind justificat de toți cei ce l-au defăimat, numai Numele Lui va fi înălțat.

28. Prin urmare, rele sunt zilele care vin pentru cei care și-au trăit fără rost tinerețea și puterea lor și care acum nu au nici o amintire a Creatorului lor și nici o înțelegere a lucrărilor Lui atât de minunate din prezent. Așadar, ei nu găsesc nici o plăcere în acești ani minunați din 1914, pentru că ei nu au cunoștință sau pricepere de a contrabalansa necazurile pe care le aduce acum Diavolul peste pământ și mare din cauza mâniei lui de a fi aruncat din cer. Vara vieții lor, când lucrurile păreau strălucitoare, când era ca și cum soarele, luna și stelele își revărsau lumina lor din cerurile fără nori, nu a fost folosită pentru a servi pe Dumnezeu și pentru a dobândi cunoștință despre Creator. În Palestina, în timpul verii, nu sunt nici nori, nici ploaie de la începutul lui Mai până la sfârșitul lui Septembrie. Restul anului este iarnă, și este anotimpul norilor și al ploii, al ploii timpurii și al ploii târzii. Astfel, în iarna vieții sau a bătrâneții, lucrurile se întunecă pentru cei care și-au petrecut tinerețea în deșertăciune lumească. Apoi, după ce frigul, ploaia unui necaz a căzut și a trecut, norii unor necazuri și boli mai multe se întorc pentru a spori greutatea.

29. „În ziua când păzitorii casei vor tremura, și oamenii puternici se vor îndoi, și măselele se vor opri pentru că sunt puține, și cei ce se uită pe fereastră se vor întuneca”. (Ecles. 12:3). „Casa” simbolizează trupul uman, ca în pilda lui Isus la Matei 12:43-45 și descrierea lui Pavel la 2 Corinteni 5:1-8. (Isa. 38:12; Iov. 4:19; 2 Pet. 1:13). Păzitorii sau gardienii sunt brațele și mâinile care păzesc trupul, îl protejează și asigură nevoile lui. Bătrânețea face ca acești păzitori să tremure

de paralizie, slăbiciune și nervozitate. „Oamenii puternici” ai trupului, picioarele, nu mai sunt ca stâlpii neclintiți, sau rapizi ca căprioarele, ci slăbesc și se îndoiesc și se târăsc.

30. Și în gura, neîngrijită de dentistica modernă, dinții s-au stricat, s-au înmuiat, și s-au pierdut, și au mai rămas câțiva din ei sau chiar niciunul. Mâncarea hranei tari devine dificilă sau încetează, permițând ca să fie amestecată doar hrana ușoară, răcoaptă cu gingiile. La fel și puterile vederii care privesc prin ochi, și facultățile mentale care privesc prin aceste ferestre ale trupului, devin întunecate și neclare, dacă nu sunt chiar întunecate cu totul de orbire. Într-adevăr, "femeile care macină" și "fetele" din serviciul casei, care privesc, prin ferestrele ei fie c-au plecat sau lipsesc.

31. „Și ușile se vor închide dinspre stradă, când sunetul măcinatului este slab, și se va scula la glasul unei păsări, și toate fiicele muzicii vor fi aduse la tăcere”. (Ecles. 12:4). Cele două uși ale gurii nu se mai deschid sau nu se deschid deloc pentru a da expresie a ceea ce este în casă sau în trup, trimitând-o pe „stradă” sau drumul principal al vieții publice. (Iov 41:14; Mic. 7:5; Col. 4:3). Chiar și sunetul „morii”, dat fiind faptul că hrana este amestecată cu gingii fără dinți, este slab și indistinct. Pe patul său, omul bătrân nu doarme așa de profund, și simplul ciripit al unei păsări îl deranjează, îl trezește și-l face să se scoale, chiar dacă aude foarte slab. Somnul lui nu mai este somnul omului înțelept, nici somnul dulce al muncitorului cinstit. (Prov. 3:21-24; Ecles. 5:12). Puține sunt cântările pe care le cântă; iar cântarea lor este plăpândă. „Fiicele muzicii” sau „notele cântări” sună slab, și chiar și auzirea de către el a acestei muzici făcută de alții este slabă și deficientă.

32. Cât de jalnică este descrierea următoare a bătrânilor care trebuie să-și regrete tinerețea lor: „Da, de ceea ce este înalt ei se tem, și de spaima din drum, și migdalul este refuzat, și lăcusta de abia se târăște, și dorințele pier, pentru că omul va merge în casa lui veșnică, când bocitorii vor cutreiera străzile”. (Ecles. 12:5, *Roth.*). Atunci când sunt în vârful scărilor cei bătrâni se tem să nu cadă; și chiar faptul de a se uita la ceva înalt îi face să amețească. A merge pe străzile ocupate, aglomerate, cu trafic mult în mișcare, îi lovește cu spaima de a nu fi răniți sau accidentați. Cărarea singuratică aduce gânduri de a fi atacați de bandiți și ei nu sunt siguri pe care drum să meargă. Nu faptul că o nucă de migdal delicioasă este refuzată pentru că este prea tare pentru a fi amestecată sau iritantă pentru gingii, ci „migdalul va înflori”. (Ecles. 12:5, *ASV*). Cu alte cuvinte, părul devine cărunț, și apoi alb ca zăpada, iar perii cărunți cad, ca migdalul încărcat cu florile lui albe ca zăpada. În îmbătrânirea și slăbiciunea omului, nu numai lăcusta pare o povară pentru el, ci în timp ce omul se apleacă, înclinându-se cu brațele sale, fie atârând în jos, fie odihnindu-se pe șoldurile sale, cu coturile încovoiate în sus, el pare cumva ca o lăcustă, doar cu excepția faptului că se târăște.

33. Dorința și pofta omului bătrân nu mai sunt intense, chiar dacă ceea ce este pus înaintea lui este delicios și picant. Acest lucru este inefficient în a-i face gura apă. Toate semnele arată că omul se apropie de casa unui timp nedeterminat care stă să vină. Ea va fi o casă a unei veșnicii dacă tinerețea lui irosită l-a întărit să fie fără Dumnezeu unde nu este rezervată nici o înviere din morți pentru el prin Cristos, ci el piere ca fiara sălbatică. Semnele apropierei morții sunt evidente din tonurile triste, plângătoare și gemetele care ies cu jale din ușa gurii lui spre strada cunoștinței publice.

34. „Înainte ca funia de argint să se rupă, și vasul de aur să se sfărâme, și cana să se spargă la izvor, și roata să se strice de la fântână; până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce spiritul la Dumnezeu care l-a dat”. (Ecles. 12:6, 7, *AT*). „Funia de argint” ar putea să însemne șira spinării corpului uman, acea coardă albă lungă a țesutului nervos, care slujește ca o

cărare vitală pentru mesajele și impulsurile nervoase către creier. A o rupe înseamnă moarte în cele din urmă. Funia de argint ar putea să mai însemne acea funie, prețioasă ca argintul curățit care ne leagă de această viață. A o dezlega, îndepărta sau rupe înseamnă că devenim înconjurați cu funiile negre ale Șeolului sau mormântului, pe care doar puterea lui Dumnezeu le poate rupe pentru a aduce creatura moartă la viață. (Ps. 18:4, 5; 116:3; Fapte 2:24). „Vasul de aur” poate să illustreze creierul care este într-un craniu ca un vas și de care este atașată șira spinării. Aurit ca prețiozitate, și aurit la culoare, creierul când este sfărâmat sau când a început descompunerea lui, înseamnă moarte. Corpul ca un întreg, Biblia îl compară cu un vas, pe care tinerii ar trebui să-l folosească în puritate, și nu în satisfacerea pasiunilor; și el este ca un vas de aur datorită posesiei de neprețuit a forțelor vieții pe care le conține. (1 Tes. 4:4; 5:2; 2 Tim. 2:20-22; Plâng. lui Ier. 4:2). La moarte acest vas se sfarmă sau încetează să funcționeze și suferă descompunerea.

35. „Cana” sau „ulciorul” este acela care primește curentul purtător de viață al sângelui, adică, inima. Această „cană” slujește la circulația sângelui prin corp. Chiar dacă omul bătrân plin de regret nu moare din cauza unei inimi frânte, la moarte inima lui devine ca un ulcior, sfărâmat în bucăți la izvorul de apă, pentru că nu mai poate primi sau conține și pompa sângele pentru hrănirea și înprospătarea trupului. „Roata” circulației sângelui prin corp este ca roata care este stricată la fântână, prin intermediul cărei roți se scotea apă din fântână pentru a-o vărsa în ulciorul sau cana pentru apă. Roata stricată încetează să se mai învârtă. Oprită este rotația circulației sângelui, circulație a sângelui, se pare că, Iehova Dumnezeu a descoperit-o acestui om înțelept Solomon cu multe secole înainte ca descoperirile Dr.-lui William Harvey să demonstreze, în 1628 că sângele nostru circulă. Această „roată” fiind stricată, trupul uman, făcut la început din țărâna pământului, se întoarce în țărână, descompunându-se la condiția în care a fost la început. Sufletul uman apoi moare, pentru că spiritul sau forța vieții pe care Dumnezeu l-a dat nu mai este unit cu trupul. „Trupul fără spirit [sau, suflare] este mort.”. (Iac. 2:26). El și-a dat ultima suflare. Spiritul, forța vieții care este susținut de suflare, se întoarce la Dumnezeu Creatorul care l-a dat. În ceea ce privește sufletul omului bătrân care și-a irosit tinerețea fără a se gândi la Dumnezeu, „sufletul care păcătuiește, va muri.”. – Ezec. 18:4, 20.

36. „Deșertăciune a deșertăciunilor, zice Koheleth, totul este deșertăciune”. (Ecles. 12:8, AT). Numele „Koheleth” (ko-hel eth) este cuvântul Ebraic pe care împăratul înțelept Solomon l-a aplicat lui însuși, nume care înseamnă „Eclesiast, sau Propovăduitor, sau Proclamator”. Propovăduitorul sau vestitorul inspirat a pronunțat corect cu privire la greutatea deșertăciunii unui om care în tinerețe ignoră existența și voia Creatorului, și îmbătrânește în această ignoranță voită și care are să arate doar condiția unei inimi frânte a bătrâneții în toată viața lui. Totul a fost deșertăciune sau goliciune în cazul lui, chiar dacă moare ca multimilionar sau ca politician foarte respectat sau ca membru al clerului religios. A te lansa în tinerețe în lucrurile comerciale, politice și religioase ale acestei lumi, fără a ține cont de voia lui Iehova Dumnezeu, Creatorul și Cel care a promis Lumea Nouă, lasă omul la bătrânețe tot așa de gol ca această lume veche, care este aproape de distrugerea ei la Armagedon.

37. Nu tot așa este cu omul și femeia care din fragedă copilărie și-a strâns comori în cer, comori care vin de la Creatorul ceresc, și care l-a slujit cu aceste comori ale cunoștinței și priceperii, ca unul dintre martorii Lui. „Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să nu fie atent la osteneala voastră și la dragostea pe care ați arătat-o față de El prin faptul că ați ajutat pe poporul Lui și încă îl ajutați. Dorim ca fiecare din voi să continue să arate aceeași seriozitate, cu scopul să vă bucurați de plinătatea nădejzii până la sfârșit; ca să nu deveniți pasivi, ci să fiți imitatori ai

celor care prin credință și răbdare sunt moștenitori ai promisiunilor”. (Evr. 6:10-12, *Weymouth*). „Osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul”. – 1 Cor. 15:58.

AJUTOARE SĂ NE ADUCEM AMINTE

38. „Și mai mult, fiindcă Propovăduitorul (Koheleth) a fost înțelept, el a învățat pe popor și cunoștința; da, el a chibzuit, a descoperit, și a pus în ordine multe proverbe. Propovăduitorul a căutat să afle cuvinte acceptabile, și care au fost scrise drept, chiar cuvintele adevărului.” (Ecles. 12:9, 10, *ASV*). Ar fi în dezacord cu sensurile lucrurilor ca înțeleptul să nu fie numit *Koheleth* sau *Propovăduitor* și să oprească cunoștința de la popor. Scriitorul Eclesiastului spune: „Eu, Propovăduitorul am fost împărat peste Israel în Ierusalim.” (Ecles. 1:12). El îl prefigurează pe marele Împărat uns al lui Iehova în Ierusalimul Nou care este deasupra, adică, Isus Cristos. El este cel mai mare Propovăduitor sau Vestitor al lui Iehova. Prin vestirea Lui, El a chemat laolaltă adunarea urmașilor Săi, adunarea, ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu. În timpul acestui început al domniei Lui în Teocrația lui Iehova El a început strângerea tuturor urmașilor Săi în capitala organizației Sale Sionul ceresc, în special de la venirea Lui la templu în 1918 A.D. În mod special de atunci El a făcut să se împlinescă această profecție: „Această evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca o mărturie pentru toate națiunile; și apoi va veni sfârșitul”. – Mat. 24:14.

39. Pentru împlinirea profecției de mai sus, martorii unși ai lui Iehova sunt implicați în această campanie de propovăduire pentru a face cunoscută Împărăția tuturor iubitorilor lui Dumnezeu. Prin această propovăduire, sub îndrumarea îngerilor Săi sfinți, adevăratul Koheleth sau Propovăduitor Cristos Isus, cheamă și adună nu numai rămășița „turmei Sale mici” de urmași, ci și „celelalte oi” ale Lui, „oamenii cu bunăvoință”. – Mat. 24:30, 31; 25 : 31 ; Luca 12 : 32 ; Ioan 10 : 16; Evr. 12 : 22-24.

40. Acest mare Propovăduitor ne-a lăsat exemplul ca să călcăm pe urmele Lui. Înțelepciunea Lui a fost arătată în învățarea oamenilor blânzi cunoștința lui Iehova. Pentru a face acest lucru, El a făcut comparație între multe lucruri pământești și cele spirituale; și astfel el a chibzuit, a compus, a descoperit și a alcătuit multe proverbe sau pilde, pentru a transmite cunoștință căutătorilor sinceri ai lui Dumnezeu și s-o ascundă de oamenii care nu și-au adus aminte de Iehova Dumnezeu, Creatorul. Cuvintele pe care marele Propovăduitor le-a descoperit ca fiind cuvinte acceptabile și plăcute, scrise în mod drept și corect și fiind prin urmare cuvintele adevărului, erau Sfintele Scripturi. Referitor la aceste scrieri din Cuvântului lui Dumnezeu Isus a spus: „Cuvântul Tău este adevăr.” (Ioan 17:17). El a mai căutat să propovăduiască acest Cuvânt al lui Dumnezeu în cel mai bun mod și cu cele mai bune cuvinte. Cât de bine a reușit este dovedit de mărturia: „Niciodată nu a vorbit vreun om ca omul acesta”. „Și toți îl mărturiseau, se mirau de cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui”. „Toți Îl vorbeau de bine și erau uimiți de cuvintele convingătoare care cădeau de pe buzele Lui.” – Ioan 7:46; Luca 4:22; *Goodspeed*.

41. Isus, imediat după vârsta de douăzeci de ani când a început să propovăduiască și să învețe pe oameni cunoștința, stabilește exemplul înțelepciunii pentru persoanele tinere consacrate lui Iehova Dumnezeu în aceste zile. Înțelepciunea Lui nu constă numai în căutarea cunoștinței adevărate și corecte, ci și în predarea ei, când este dobândită, la alții. Câștigând cunoștința față de Dumnezeu, tinerii au ceva cu care să-și aducă aminte de Creatorul lor. Dar cel mai bun mod de a-ți aduce aminte și de a nu fi ascultători uituci este de a pune cunoștința la lucru prin învățarea altora. Acest lucru face ca tinerii să-și stârneasă mințile și de a reînvia cunoștința pe care au dobândit-o

și de a o formula în propriile lor cuvinte atunci când o exprimă la alții. Acest lucru nu-i face doar ca ei să-și aducă întotdeauna aminte de Creator, ci face ca și ascultătorii atenți să-și amintească de El. Și aici părinții creștini trebuie să-și aducă aminte că ei au o responsabilitate enormă față de fiii și fiicele lor tinere în a-i ajuta să-și aducă aminte de Creatorul lor în zilele tinereții lor. Responsabilitatea lor este în mare măsură îndeplinită în casă prin învățarea copiilor cunoștința din Cuvântul lui Dumnezeu.

42. Fiind cei mai aproape de copii acolo în casă și supraveghindu-i direct, părinții ar trebui să fie mai întâi de toate prin vorbire și exemplul martori ai lui Iehova față de propriii lor copii. Dacă părinții Îl iubesc pe Creator și-și aduc aminte de El, și dacă-i iubesc pe acești ce mai apropiați și dragi ai lor după trup, atunci ei vor lua aminte la cuvintele tipice ale lui Moise: „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. 7. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula”. – Deut. 6:6, 7.

43. Mulți părinți poate se întreabă de ce SOCIETATEA TURNUL DE VEGHERE nu publică o carte pentru copii, scrisă în limbajul potrivit unui copil, carte care ar putea fi studiată cu ușurință de ei înșiși și pe care părinții ar putea-o folosi pentru a da copiilor lor învățatură din Biblie acasă. Noi răspundem că niciuna din cele șaiszeci și șase de cărți ale Bibliei nu a fost scrisă în limbajul copiilor, ca laptele pentru bebeluși. Amintiți-vă, de asemenea, că nu sunt copii doar după vârsta fizică, ci și copii după cunoștință. Și totuși niciuna din cărțile Bibliei nu a fost scrisă după nivelul de inteligență al celor ce sunt bebeluși sau copii în cunoștință. Biblia a fost scrisă pentru cei ce sunt de vârstă matură, atât din punct de vedere fizic cât și mental. (Evr. 5:12-14; 2 Pet. 3:15, 16). Mama lui Timotei nu l-a învățat ca pe copil dintr-o carte de copii, nici nu i-a dat o transcriere a Bibliei pentru copii. Ea l-a învățat chiar din Biblie; și bunica lui Timotei, Lois a urmat-o în acest lucru. (2 Tim. 1:5; 3:14-17). „Omul lui Dumnezeu” nu poate fi făcut „perfect, pe deplin echipat pentru toate lucrările bune”, din cartea unui copil. Înțelepciunea planului lui Dumnezeu în această privință constă în următorul fapt: Ea impune celor care sunt avansați și maturi în cunoștință, fie ei părinți, fie creștini bine informați, să ia Cuvântul direct al lui Dumnezeu și să explice lucrurile dificile celor mai tineri în inteligență și pricepere, fie aceștia copii sau tineri literali, fie acei nou-veniți la cunoștința adevărului. Aceasta dovedește a fi cea mai bună practică mentală și spirituală pentru toți servii consacrați ai lui Dumnezeu.

44. Învățătorii înțelepți au un efect stimulator. Cuvintele lor pot fi urmate dacă ei îl urmează pe Marele Păstor, Iehova, și pe Păstorul Lui Bun, Cristos Isus. Referitor la acest lucru Propovăduitorul spune fiului său elev: „Cuvintele înțelepților sunt ca niște îndemnuri, și ca cuiele prinse bine sunt cuvintele stăpânilor adunărilor, care sunt date de la un singur păstor. Mai mult, fiule, lasă-te sfătuit; a face multe cărți înseamnă să nu mai termini; și mult studiu este o oboseală a trupului”. (Ecles. 12:11, 12, *ASV*). Dacă Propovăduitorul a comentat despre scrierea cărților în vremea lui, cu atât de mult timp înainte de invenția tiparului, ce se poate spune despre această perioadă a celui mai mare progres în arta tiparului, a învățământului gratuit al oamenilor de rând, în arta cititului, scrierii și a compunerii? Datorită ambiției și datorită îndemnului a atâtor de mulți de a scrie cărți, lumea a fost încărcată cu cărți care nu au legătură cu amintirea Creatorului; și sfârșitul acestora încă nu a venit. Tot acest studiu pus în atât de multe cărți, care nu ies prin organizația Teocratică a lui Iehova, a obosit pur și simplu oamenii lumii și nu i-a ușurat deloc de starea istovită, împovărată a inimii și a minții. Prin aceste cărți ei se obolesc căutând în zadar pace, fericire și viață.

45. Marele Creator al Bibliei, Iehova Dumnezeu, a limitat canonul sau biblioteca autorizată a Cuvântului Său inspirat la doar şaizeci şi şase de cărţi. El a stabilit un avertisment şi blestem împotriva adăugării la acel canon de cărţi inspirate sau luării ceva din ele, şi astfel de a înşela oamenii. Studiul Cuvântului Său, singur sau cu ajutorul cărţilor care ajută la înţelegerea Cuvântului Său, nu este obositor, ci este reconfortant, dătător de pace, care dă putere şi stimulează la acţiune în serviciul Lui. Cei care îşi aduc aminte de Creatorul lor nu se vor obosi cu cărţile multe ale acestei lumi, ca să înţeleagă înţelepciunea studiată a acestei lumi. Ei vor lua aminte la avertismentul şi îndemnul de a studia Cartea lui Dumnezeu, Biblia, a cărei cuvinte înţelepte sunt ca „bolduri” şi ca „cuiile prinse bine”.

46. „CONCLUZIA PROBLEMEI, ÎNCHEIEREA CHESTIUNII

a tot ceea ce s-a spus: Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte poruncile Lui, căci lucrul acesta priveşte toată omenirea, pentru că Dumnezeu aduce orice faptă la judecată cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău”. (Ecles. 12:13, 14, *AT; Roth.*). Aceasta este cea mai înţeleaptă concluzie, pentru că ea ia în considerare tot ceea ce este important de la început până la sfârşit. Este scris că „frica DOMNULUI [Iehova] este începutul înţelepciunii” şi „începutul cunoştinţei”. „O pricepere bună au toţi cei ce păzesc poruncile Lui; lauda Lui ţine în veci”. (Ps. 111:10; Prov. 1:7). Aceasta este concluzia înţeleaptă pentru toţi oamenii, nu numai pentru acei creştini care sunt chemaţi dintre oameni să moştenească Împărăţia cerurilor, ci şi în mod special acum pentru „oamenii cu bunăvoinţă” care aşteaptă să locuiască pe pământ pentru totdeauna în timpul Lumii Noi a dreptăţii. De la venirea Împăratului Cristos Isus la templu în 1918 d. Cr., suntem în perioada judecăţii naţiunilor, iar Judecătorul numit al lui Iehova, Isus Cristos Propovăduitorul, este pe tronul judecăţii. – Mat. 25:31, 32.

47. Proba judecăţii este foarte pătrunzătoare acum, şi El descoperă ce este în inima oamenilor. Tinerii ca de altfel şi bătrânii ar trebui să se teamă de Dumnezeu, care a promis Lumea Nouă şi care este pe punctul de a crea această lume dreaptă, în care ei vor trăi veşnic pentru a se bucura de lucrările creaţiei Lui într-o stare de tinereţe eternă. Dacă ei se tem acum de Dumnezeu, ei îşi vor aduce aminte de El şi îşi vor aminti să facă ceea ce le porunceşte El acum în Cuvântul Lui. Şi, de la moartea şi învierea lui Cristos, a „te teme de Dumnezeu şi a păzi poruncile Lui” nu înseamnă a păzi Cele Zece Porunci, ci înseamnă a-L iubi cu toată inima, mintea, sufletul şi puterea şi a dovedi acest lucru umblând în supunere credincioasă faţă de Cuvântul Lui, Sfintele Scripturi. Cei ce se tem de Dumnezeu se vor teme pentru ca nu cumva să-L supere ascunzând în secret ceva contrar voii Lui, ştiind că El va aduce la judecată tot ce este secret. În locul secret al inimii şi minţii noastre să ne aducem aminte că Cel ce creează Lumea Nouă distruge lumea veche din prezent. Afară atunci, cu deşertăciunea acestei lumi trecătoare! Frica noastră să fie una folositoare, nu frica egoistă de oameni, ci frica de Iehova Dumnezeu, care este curată şi ţine pentru totdeauna. – Ps. 19:9.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pentru ce nu este înțelept pentru tineri în fața Creatorului să se bizuie pe tinerețea și tăria lor proprie ?
2. Pentru ce este tinerețea acum în fața celei mai serioase probleme din toată istoria omenirii și fără nici un avantaj pentru tinerețe ?
3. Ce este astăzi tendința tinereții, cu toată instrucțiunea religioasă și pentru ce?
4. Ce înseamnă cuvintele Eclesiastului 11 : 9, 10, că le face de o asemenea importanță și la timp astăzi ?
5. (a) Ce este aceasta de care tinerețea încearcă să scape, dar în zadar ? (b). Cum, așa dar, se va conduce tinerețea care caută o judecată finală satisfăcătoare ?
6. Pentru ce trebuie timpul vieții trebuie să fie răscumpărat mai ales în tinerețe ?
7. Ce sfat dă Eclesiastul 12 : 1 împotriva risipirii tinereții și energiei ?
8. Pentru ce este această instrucțiune bună atât pentru cei bătrâni cât și pentru cei tineri ?
9. Cum a dat Christos Isus lui Pavel punctul de vedere potrivit referitor la tărie ? și ce scrie Pavel în consecință ?
10. Către cine fu adresat îndemnul din Eclesiastul 12 : 1 mai întâi ? și ce face acest fapt foarte lămurit ?
11. Care era ocazia unde Isus era un exemplu fidel al aducerii aminte de Creator pe când era încă în vârsta fragedă ? și ce arată cuvintele Sale cu privire la casa lui Dumnezeu ?
12. Cum era Samuel un alt exemplu tânăr ?
13. Cum era Iosif alt exemplu tânăr ?
14. Ce fapte de mai târziu mărturisesc să arate că Iosif își adusese aminte în tinerețe ?
15. Cum era David un alt exemplu credincios, și cu ce răsplată ?
16. Ce fel de domnie era aceea a Regelui Ezechia, și datorită cărei căi timpurii ?
17. Cum s-a conformat Regele Iosia Eclesiastului 12 :1 ?
18. Ce era experiența lui Ieremia în tinerețe ? și cu ce rezultat după ani de persecuție religioasă ?
19. Cum erau Daniel și cei trei prieteni ai săi exemplari în tinerețe ? și ca o bază a cărei conduite de mai târziu ?
20. Cum era Ioan Botezătorul un exemplu pe mai departe de tinerețe ? și cu ce rezultat ?
21. Ce era baza pentru avansarea timpurie a lui Timotei în privilegiile de serviciu în biserică, după cum este mărturisit de către Pavel ?
22. Pentru ce ar trebui ca creatura să-și amintească de Creator, mai ales în tinerețe ?
23. Pentru ce ar fi egoist a cugeta despre începutul aducerii aminte de Creator numai când cineva este înaintat în vârstă ?
24. Ce este atitudinea închinătorului cu cugetare dreaptă Creatorului ? și pentru ce este acum timpul special de a-L servi ?
25. Ce are experiența lui Simeon la bătrânețe, ca în contrast cu Eclesiastul 12 : 1, 2 ?
26. Pentru ce nu erau regrete ale bătrâneții experiența bătrânei văduve Ana (sau Hannah) în templu
27. Pentru ce nu este un simț de deșertăciune a vieții porțiunea aceloră îmbătrâniți acum în serviciul lui Dumnezeu ?
28. Căror persoane bătrâne le sunt zilele acum „rele”, cu „cerurile întunecate și cu norii care se întorc după ploaie ?

29. În cazul lor, cum tremură paznicii casei și se încovoiaie cele tari ?
30. Cum încetează puținii măcinători, și cum devin întunecate fețele ca re privesc prin ferestre ?
31. Cum sunt ușile închise, uruitul morii slab, ciripitul păsării tulburător, și glasul cântăreților înăbușit ?
32. Cum se tem asemenea bătrâni de tâlhari, de teroare ziua, și asemănător migdalului și lăcustei ?
33. Cum le pierd pofta și se apropie de casa lor cea veșnică și bocitorii cutreieră ulițele ?
34. Cum este ruptă funia de argint și vasul de aur spart ?
35. Cum este ulciorul spart la izvor, roata stricată la fântână, și pulberea și spiritul se întorc la izvoarele lor ?
36. Cine este „Kohéleth” ? și cum înseamnă el aceasta că „deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciuni ?
37. Cum nu se aplică asemenea cuvinte ale lui Kohéleth la bătrânețe și pentru ce ?
38. Pentru ce ar fi inconsistent pentru Kohéleth ca să rețină cunoștința de la popor ? și de când i-a chemat el să se adune ?
39. În ce mod cheamă astfel Kohéleth pe aceia la adunare ?
40. Cum a adâncit Kohéleth, cercetat și întocmit multe proverbe ? și caută de asemenea să găsească cuvinte plăcute, scrise după cuvintele adevărului ?
41. În astfel de cercetare și învățare a cunoștinței, cum a fixat Isus exemplul înțelepciunii pentru tinerii consacrați de astăzi ?
42. Pentru ce sunt părinții creștini responsabili să învețe pe tinerii lor copii acasă ?
43. Care sunt motivele înaintate pentru ce Societatea Turnul de Veghere nu publică o carte pentru copii pentru studiul Bibliei ?
44. a) Cum sunt cuvintele înțelepților asemănătoare boldurilor și a cuielor bine bătute ? b) Pe ce cale facerea de cărți nu are sfârșit și este studiul mult o oboseală pentru trup ?
45. Cum se aplică acele cuvinte (Ecl. 12:11,12) cu privire la Biblie ?
46. a) Ce zice Propovăduitorul că este încheierea tuturor învățăturilor ? b) Pentru ce e aceasta cea mai înțeleaptă încheiere, și pentru ce ?
47. În vederea judecății Sale cu privire la orice secret, pentru ce și cum ar trebui toată omenirea să se teamă de Dumnezeu și să păzească poruncile Sale ?

DE CE VIN PEDEPSE DIVINE

Modul de comportare a Tatălui ceresc cu fiii Săi este spre binele lor. De aceea, se spune despre El: „Dumnezeu este dragoste”. (1 Ioan 4:8). Aceasta înseamnă că Iehova Dumnezeu este cu totul neegoist. El nu are nevoie de nimic de la creaturile Sale, pentru că toate lucrurile din cer și de pe pământ sunt ale Lui. El plasează adevărul înaintea creaturilor Sale și îi lasă să accepte în mod voluntar și de bunăvoie să-L slujească sau să refuze Cuvântul Lui și să suporte consecințele. Iehova nici nu cere, nici nu obligă pe cineva să-L slujească. Propovăduitorii religioși au greșit grosolan cu totul despre Iehova, prin faptul că spun oamenilor cuvinte ca acestea: „Dumnezeu stă cu mâinile întinse cerând oamenilor să vină și să fie salvați. De aceea, nu vreți să veniți astăzi?”. O astfel de afirmație religioasă este complet falsă și este o defăimare a Numelui Său sfânt și este total

contrazisă de Cuvântul Lui. Scriptura, la Evrei 11:6, contrazice categoric cuvintele propovăduitorilor religioși pentru că ea spune: „Dar fără credință este imposibil să-I fim plăcuți; căci cel ce vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută cu sârguință”.

Evrei 11:1 definește *credința* pentru noi, spunând: „Credința este asigurare a lucrurilor nădăjduite, o convingere a lucrurilor nevăzute.” Și versetul doi adaugă: „Căci prin aceasta cei din vechime au primit o mărturie”. (ASV). Nimeni nu se apropia de Dumnezeu dacă nu are mai întâi credință, adică, să creadă că Iehova este Atotputernicul Dumnezeu și că creatura primește binecuvântările Lui doar când caută acele binecuvântări. Iehova Dumnezeu răsplătește doar pe cei care caută să cunoască și să facă voia Lui. El nu este părtinitor. (1Pet. 1:17). El nu face niciun efort pentru a influența pe cineva să intre în organizația Sa universală și să-L slujească. Toți cei ce doresc să-L cunoască și să-L slujească pe Dumnezeu trebuie să facă acest lucru de bunăvoie, și nu prin constrângere sau influență nepotrivită.

Când un om primește Cuvântul lui Dumnezeu și exercită credință în Iehova Dumnezeu și în Cristos Isus ca Împărat și Răscumpărător, și apoi se consacră să facă voia lui Dumnezeu, fiind de acord să fie călăuzit de Cuvântul lui Dumnezeu, situația se schimbă pentru el de atunci încolo. Cu alte cuvinte, după ce a intrat într-un legământ ca să facă voia lui Dumnezeu, el trebuie să-și îndeplinească legământul de atunci încolo și să fie ascultător de Cel Prea Înalt. Acela care cade de acord să facă voia lui Dumnezeu și apoi eșuează sau refuză intenționat să să-și îndeplinească legământul sau înțelegerea „a jurat cu înșelăciune”, ca să cităm din Psalmul 24:3, 4. Învățătorii sau propovăduitorii religioși au influențat multe persoane să-și imagineze că singurul lucru cerut de la ei este să zică „Cred în Domnul”, și că datorită acestei declarații aceste persoane merg direct în cer atunci când mor. Scripturile contrazic categoric o astfel de concluzie. David, care-l prefigurează pe Cristos Isus și pe urmașii Lui credincioși, a descris cursul drept de comportament în aceste cuvinte: „Cercetează-mă, Doamne, și încercă-mă; pune-mi la încercare rărunchii și inima. Căci bunătatea Ta este înaintea ochilor mei; și eu am umblat în adevărul Tău.” – Ps. 26:2, 3.

Persoanele care cred și care L-au servit pe Iehova Dumnezeu și pe Isus Cristos timp de mai mulți ani sunt încă supuse lucrurilor care îi încercă și-i testează. Unele persoane se întrebă de ce este așa. Este așa pentru că toți cei ce primesc aprobarea lui Iehova trebuie să-și dovedească credincioșia față de suveranitatea Lui universală, și în mod special pentru Guvernul Teocratic, care este Împărăția lui Dumnezeu prin Cristos Isus. O persoană poate să-și dovedească credincioșia numai dacă este pusă la încercare și dacă în acea încercare rămâne neclintită și continuă cu credincioșie pentru Iehova și Împăratul Lui. Chiar din 1914 d. Cr., când Iehova a pus pe Împăratul Său pe tronul Teocrației, servii Săi de pe pământ sunt asediați de multe încercări. Cu toate acestea, pentru a fi credincioși, aceste încercări nu sunt deloc surprinzătoare. Cei care sunt devotați cu totul Teocrației și care văd marea luptă care este pusă la cale de dușman împotriva acestui Guvern Teocratic pot înțelege de ce individuali din organizația lui Dumnezeu de pe pământ sunt puși la încercare. După cum acel om al răbdării, Iov, a fost pus la o încercare severă și a continuat să-și mențină integritatea, tot așa și acum cel care va primi răsplata aprobării lui Iehova trebuie să fie pus la încercare și să se dovedească total nevinovat înaintea lui Dumnezeu. – A se vedea Iov 2:3-10.

În Evrei, capitolul unsprezece, apostolul Pavel descrie ce este credința și dă un raport lung despre cum „bătrânii” sau oamenii din vechime au exercitat și au demonstrat credința lor în Iehova Dumnezeu în cele mai grele încercări și cum prin urmare au primit mărturia că erau plăcuți lui Iehova Dumnezeu. Apoi Evrei 12:1-11 continuă să spună: „De aceea, și noi, văzând că suntem

înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice greutate, și păcatul care ne asediază așa de ușor, și să alergăm cu răbdare cursa care este pusă înaintea noastră, uitându-ne la Isus autorul și desăvârșirea credinței noastre, care pentru bucuria care-i era pusă înainte a suferit crucea, disprețuind rușinea, și s-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu. Luați în considerare pe Cel ce a suferit o astfel de contrazicere a păcătoșilor împotriva Lui, ca nu cumva să oboseți, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre. Voi nu v-ați împotrivit până la sânge, străduindu-vă împotriva păcatului; și ați uitat îndemnul care vi-l dă ca unor fii: Fiule, nu privi ușor pedeapsa Domnului, nici nu slăbi când ești muștrat de El; căci pe cine iubește Domnul, pe acela îl pedepsește și bate cu biciul pe orice fiu pe care-l primește. De aceea, suferiți pedeapsa; Dumnezeu se poartă cu voi ca cu niște fii; căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl? Dar dacă sunteți fără pedeapsă, de care toți au fost făcuți părtași, atunci sunteți copii legitimi, și nu fii. Mai mult, noi am avut pe părinții noștri trupești ca să ne pedepsească, și le-am respect; nu trebuie cu atât mai mult să fim în supunere față de Tatăl spiritelor, și să trăim? Căci ei într-adevăr ne-au pedepsit pentru puține zile după cum li se părea lor bine; dar El pentru binele nostru, ca să fim părtași ai sfințeniei Lui. Orice pedeapsă pare pentru prezent a fi nu un motiv de bucurie, ci de întristare; dar după aceea aduce roada păcii celor care au trecut prin ea, chiar roada neprihănirii”. – *ASV*.

Toți demonii sub Satan „prințul demonilor” luptă împotriva poporului consacrat ai lui Iehova Dumnezeu; iar Dumnezeu permite poporului Său să aibă aceste pedepse pentru ca ei să poată, în încercări cumplite, să-și dovedească alegerea lor durabilă pentru Marele Teocrat Iehova și Împăratul Său Isus Cristos și devotamentul lor față de aceștia. Omul care este într-un legământ de a face voia lui Iehova, și care nădăjduiește să primească aprobarea lui Iehova, trebuie să aibă și să exercite credință adevărată și încredere deplină în Dumnezeu și în Cristos, hotărât cu totul să rămână neclintit pentru marele Guvern Teocratic, indiferent de ce încercări ar putea să vină asupra lui. În Psalmul 94:12, 13 este scris cu privire la cei ce-L slujesc pe Dumnezeu și care sunt asediați de experiențe dificile: „Ferice de omul pe care-l pedepsești Tu, DOAMNE, și pe care-l înveți din legea Ta; ca să-i dai odihnă în zilele nenorocirii, până se va săpa groapa celui rău.” Aceasta arată că încercările asupra poporului lui Dumnezeu trebuie să continue până când asupritorii răi se coboară în groapă.

De când a venit Isus Cristos a venit la marele templu spiritual al lui Iehova în 1918 d. Cr. pentru modalitățile de judecată la casa lui Dumnezeu, Satan și agenții Lui au asaltat cu disperare pe servii lui Iehova și ai lui Cristos. Acest lucru Domnul Dumnezeu l-ar fi putut împiedica; dar El a permis aceasta cu anumite scopuri, și unul dintre scopuri este ca poporul de legământ al Atotputernicului Dumnezeu să-și poată dovedi devotamentul lui neclintit față de Teocrația Lui prin Cristos Isus. Menținându-și integritatea până la sfârșit, ei vor primi aprobarea lui Dumnezeu: „Ferice de omul care suferă ispita; căci după ce a fost aprobat, va primi cununa vieții, pe care a promis-o Domnul celor care-L iubesc”. – Iac. 1:12, *ASV*.

În profeția lui Daniel încercările care vor veni asupra poporului devotat ai lui Dumnezeu la acest sfârșit al lumii au fost prezise în aceste cuvinte: „Și unii din cei ai înțelepciunii vor cădea, ca să-i încerce, să-i curețe și să-i albească, până la vremea sfârșitului; fiindcă sfârșitul este la o vreme hotărâtă.” (Dan. 11:35) „Și unii din cei ce sunt înțelepți se vor împiedica”. (*Ver. Eng.Reviz.; Young*). Demonii încearcă scheme lingușitoare împotriva servilor lui Iehova pentru a-i îndepărta de pe calea bună. Acești lingușitori sunt persoane mincinoase, necredincioase, ca și sfetnicul lui David descris la 2 Samuel 15:30-34. Unii au cedat în fața acestor lingușeli și s-au împiedicat și au căzut. Unii s-au împiedicat, dar și-au revenit; în timp ce alții cad cu totul și nu mai pot să-și revină. Recuperarea unui om de la cădere este posibilă doar când acel om este pus la încercare și își dă

seama că a luat-o pe calea rea și apoi se căiește rapid și caută cu sârguință fața lui Iehova pentru a fi iertat.

Pentru a rezista lingușirii omul trebuie să ajungă la cunoștința faptului că organizația Teocratică a lui Iehova este condusă de la Cap în jos, și nu de jos în sus. Acea organizație servește la justificarea Numelui lui Dumnezeu, care este o problemă de o importanță capitală. Unii nu reușesc să vadă acest adevăr important, și amăgindu-se pe ei înșiși, ei se consideră pe ei înșiși și confortul și salvarea lor individuală de o importanță mare. Răzvrătirea lor împotriva conducerii Teocrației este dezastruoasă. Cei care se răzvrătesc insistă în comportamentul lor egoist. Ei părăsesc calea înțelepciunii și a priceperii și urmează o cale egoistă, evident fiindcă au cedat lingușirilor puse înaintea lor de demonii invizibili și agenții lor vizibili. Orice om care se complăce în lingușire arată lipsă de credință și apreciere a Cuvântului și acțiunilor lui Dumnezeu.

„Căderea” acestora care părăsesc înțelepciunea și pricepera nu înseamnă sfârșitul problemei, ci după căderea lor ei continuă într-un comportament greșit încercând să influențeze pe alții să urmeze același comportament de opoziție împotriva organizației Teocratice. Astfel ei trag în jos pe alții împreună cu ei. Acești căzuți se străduiesc să îndepărteze pe alții de la serviciul credincios față de Teocrație; dar cei care primesc aprobarea lui Iehova nu sunt îndepărtați. Acești căzuți devin complet orbi față de chestiunea fundamentală a justificării Numelui lui Iehova, și meditează zi și noapte la modul cum ar putea să se amestece în progresul proclamării Împărăției.

De ce a permis Domnul Dumnezeu ca cei căzuți să încerce să tragă în jos pe alții și să-i îndepărteze de organizația și guvernul Teocratic? Daniel 11:35 răspunde: „ca să-i încerce” (AV); „ca să-i curețe”. (ASV). Judecata de la templu fiind în curs de desfășurare, reprezentantul lui Iehova, Isus Cristos, permite aceste lucruri să se întâmple ca să arate cine este neclintit și ferm pentru Teocrație. După cum este scris: „Și El va ședea ca un topitor și purificator al argintului; El va curăți pe fiii lui Levi, îi va curăți ca aurul și argintul, pentru ca ei să poată aduce Domnului un dar în neprihănire”. (Mal. 3:3). „Și voi trece a treia parte [rămășița credincioasă] prin foc, și o voi curăți cum se curăță argintul, și o voi încerca cum se încearcă aurul; ei vor chema Numele Meu, și Eu îi voi asculta; Eu voi zice: Acesta este poporul Meu; și ei vor zice: DOMNUL este Dumnezeul meu”. (Zah. 13:9). „Până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți, și încercați; dar cei rău vor face răul; și niciunul din cei răi nu va înțelege; dar cei înțelepți vor înțelege”. – Dan. 12:9, 10.

Încercările de foc care vin ca pedepse peste poporul lui Iehova au rolul de curățare și lămurire a părții vizibile a organizației Teocratice a lui Iehova și a celor binevoitori care sunt asociați cu ea, după cum Acan a fost eliminat din organizația Teocratică tipică a Israelului pentru a scoate aluatul rău de otravă din ea. (Ios. 7:10-26). Această lucrare de curățare continuă până în prezent. „Chiar până la vremea sfârșitului”. Aceasta înseamnă până când „lucrarea ciudată” a Domnului este terminată, după care „lucrul Lui nemaiauzit” va fi arătat la Armagedon. – Isa. 28:21; Dan. 11:35.

Prezicând lucrarea de curățare, Isus a spus pilda grâului și a neghinei și a spus: „Deci, cum neghina este strânsă și arsă în foc, așa va fi și la sfârșitul acestei lumi. Fiul omului va trimite pe îngerii Săi; și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care supără, și pe cei ce fac fărâdelegea; și-i vor arunca în cuptorul de foc; acolo va fi plânsul și scârșnirea dinților. Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. (Mat. 13:40-43). Prin urmare, este spus bine: „Astfel cel ce crede că stă în picioare să ia seama ca nu cumva să cadă”. – 1 Cor. 10:12.

Când servii credincioși ai lui Iehova văd că cei necredincioși sunt nimiciți, ei se apropie mai mult de El și El îi face să strălucească mai tare în organizația Lui și în serviciul Lui prin vestirea de către ei a adevărului Său. Cei care sunt devotați Teocrației văd că sunt în permanență puși la

încercare, și acum ei înțeleg motivul acestor încercări. Cu toate că Domnul permite ca servii Săi credincioși să continue să aibă încercări grele, toți cei credincioși înțeleg acum că acest lucru este permis pentru a le testa fermitatea și integritatea. Cât timp vor continua să vină aceste încercări peste cei credincioși? „Fiindcă el [sfârșitul organizației lui Satan] este la o vreme hotărâtă”. (Dan. 11:35). Până la sfârșitul final al organizației lui Satan integritatea urmașilor credincioși ai lui Isus Cristos va fi cu siguranță pusă la încercare.

Iehova Dumnezeu Cel Atotputernic a permis acest lucru pentru binele celor care sunt într-un legământ de a face voia Lui, „ca să fim părtași ai sfințeniei Lui”. În timp ce Satan și demonii săi asociați au fost aruncați din cer pe pământ din 1914, Iehova lasă ca acea hoardă rea să rămână pentru un scurt timp pentru a pune la încercare integritatea rămășiței Lui credincioase și pentru ca ea să-și dovedească devotamentul neclintit față de El. În timp ce acest test este în curs de desfășurare rămășița și tovarășii lor binevoitori continuă să vestească Numele mare a lui Iehova și Guvernul Său Teocratic acelor oameni de pe pământ care vor să asculte. Această proclamare trebuie să continue până la începerea bătăliei de la Armaghedon, moment în care Iehova Dumnezeu va arăta la toți puterea Lui supremă. Cu toate că niciun om nu știe încă nici ziua, nici ceasul când va începe Armaghedonul, „semnele vremurilor” arată că el este foarte aproape. De aceea, Iehova poruncește acum servilor Săi credincioși de pe pământ să „răscumpere vremea” și să „nu slăbească mâinile lor” în lucrarea Lu de mărturie, „lucrarea Lui ciudată”.

Indiferent de toată persecuția și opoziția pământească, ei trebuie să rămână adevărați, neclintiți și nevinovați înaintea Domnului. Această nevinovăție constă din devotamentul lor complet față de Împărăție, Guvernul Teocratic a lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos. Integritatea lor este astfel pusă la încercare, dar cei ce primesc aprobarea Domnului sunt cei care își mențin integritatea sub acea încercare. Ei sunt instruiți de Domnul, și sunt hotărâți să nu cedeze influenței și presiunii demonilor, ci ei vor rămâne credincioși lui Iehova Dumnezeu și Teocrației Lui, orice ar veni.

AHITOFEL, UN SFETNIC TRĂDĂTOR

Isus Christos a zis: „Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea”. Era în noaptea trădării Sale, iar în rostirea cuvintelor de mai sus „Fiul lui David” a citat cuvintele profetice ale psalmistului, rostite cu aproape o mie de ani înainte și a aplicat acestea la Iuda Iscarioteanul (Ioan 13:18; Ps. 41:9). Dar când regele David a zis „prietenul meu apropiat, în care m-am încrezut și care mânca din pâinea mea, a ridicat călcâiul împotriva mea”, el nu a avut în minte evenimente din viitor, peste zece secole. El s-a referit la o experiență amară prin care el însuși a trecut. „Prietenul apropiat” în care David și-a pus mare încredere a fost Ahitofel.

Din cauza acestuia, David a fost mișcat de asemenea să spună: „Nu un vrăjmaș mă batjocorește, căci aș suferi; nu potrivnicul meu se ridică împotriva mea, căci m-aș ascunde dinaintea lui. Ci tu, pe care te socoteam una cu mine, sfetnicul meu și prieten cu mine, ne sfătuiai plăcut împreună și împreună mergeam în casa lui Dumnezeu”. „Ei pun mâna pe cei ce trăiau în pace cu ei și își calcă legământul. Gura lor este dulce ca smântâna, dar în inimă poartă războiul; cuvintele lor sunt mai alunecoase decât untdelemnul, dar când ies din gură, ele sunt niște săbii”. – Ps. 55:12-14, 20,21.

Ahitofel a ocupat o poziție importantă în împărăția lui David. Ca sfetnic al lui David, era un confident apropiat și era unul din cei mai importanți oameni ai guvernării. Dar calea de acțiune pe care a urmat-o spre sfârșitul vieții sale a meritat din plin cuvintele de mai sus privitoare la el și în mod potrivit îl identifică drept un prototip al mârșavului vânzător și trădător, Iuda Iscarioteanul. Ahitofel a avut un fiu pe nume Eliam, iar fiica lui Eliam a fost Bat-Şeba, ceea ce a făcut ca acela care a fost un sfetnic de încredere, să fie rudă cu regele David prin căsătoria acestuia (2Sam. 11:3; [compară cu nota marginală din 1Cronici 3:5] ; 23:34). Sfatul său era considerat de izraeliți de valoare egală cu acelea date chiar de Dumnezeu. „Sfatul dat pe vremea aceea de Ahitofel avea tot atâta putere ca și când ar fi întreat chiar pe Dumnezeu. Tot așa era cu toate sfaturile lui Ahitofel...” (2Sam. 16:23). Straniu este dar, căci numele său înseamnă „frate nechibzuit”. Oricum, singurul incident al vieții sale înregistrat în Biblie dovedește că numele său se potrivește, precum și celelalte două sensuri ale numelui, anume „perfid” și „frate prefăcut”.

Ocazia pentru turnura trădătoare a lui Ahitofel a fost răscoala lui Absalom, fiul înfumurat și ambițios a lui David. Prin cuvinte dulci această odrașă „a furat inimile bărbaților lui Israel” de la regele uns al Teocrației tipice. Pe măsură ce complotul trădării se mărea, Absalom se mută din Ierusalim la Hebron, iar prin folosirea eficientă a armatei sale de spioni, numărul celor ce s-au unit cu el, a crescut continuu și conspirația s-a întărit. Șansele unui succes luminau din ce în ce mai strălucitor. Urmă apoi lovitura de maestru. „Absalom a trimis după Ahitofel, Ghilonitul, sfetnicul lui David, în cetatea Ghilo”. Conspiratorul tronului a cugetat că dacă va putea atrage de partea sa pe unul renumit pentru perspicacitatea politică, atunci succesul va fi asigurat. Prestigiul astfel câștigat va fi un câștig diplomatic și o lovitură năucitoare pentru rege. Ahitofel a cântărit perspicace toate posibilitățile și a luat o decizie. Mai târziu, când Absalom și-a făcut o intrare triumfală în Ierusalim, Ahitofel a fost cu el. – 2Sam. 15:12; 16:15.

Că aceasta a fost, precum s-a anticipat, o grea lovitură pentru rege, este arătat de reacția lui David la auzul știrilor despre dezertarea lui Ahitofel. „Unul i-a spus lui David: Ahitofel este împreună cu Absalom printre conspiratori. Și David zise: DOAMNE, te rog, nimicește sfatul lui Ahitofel”. El primi aceste știri după ce trecu pâraul Chedron și urca muntele măslinilor, din estul Ierusalimului. Când David ajunse pe vârful muntelui, unul dintre apropiații regelui s-a apropiat: „Hușai, Architul, a venit înaintea lui, cu haina sfâșiată și cu capul acoperit cu țărână. David i-a zis: Dacă vei veni cu mine îmi vei fi o povară. Dar dacă te vei întoarce în cetate și vei zice lui Absalom: „voi fi servul tău, o rege; după cum am fost servul tatălui tău odinioară, voi fi servul tău”, atunci vei putea nimici sfatul lui Ahitofel. Preoții Ţadoc și Abiatar nu vor fi acolo cu tine? Tot ce vei afla din casa împăratului spune preoților Ţadoc și Abiatar. Și fiindcă au acolo la ei pe cei doi fii ai lor, pe Ahimaat, fiul lui Ţadoc, și pe Ionatan, fiul lui Abiatar, prin ei îmi veți trimite tot ce veți afla. Hușai, prietenul lui David, s-a întors dar în cetate. Și Absalom a intrat în Ierusalim”. – 2Sam. 15:31-37.

Prin această scenă, Ierusalimul se schimbă încă odată, înregistrarea divină ne descoperă pe Absalom adresându-se lui Ahitofel: „Sfătuiți-vă împreună, ce avem de făcut”. Vicleanul Ghilonit, dădu sfatul diabolic ca Absalom să intre, în văzul întregului Israel, la țitoarele lui David rămase în cetate și adăugă: „...astfel, mâinile tuturor celor ce sunt cu tine se vor întări”(2Sam. 15:16; 16:20-22). Aceste măsuri drastice eliminau orice reconciliere dintre tată și fiu, toți cei ce-l urmau pe Absalom fiind asigurați că va continua această chestiune până la capăt. Mai mult decât atât, soțiile unui rege biruit sunt totdeauna proprietatea biruitorului. Luarea în posesie a țitoarelor, ar însemna că Absalom posedă întregul regat. (1Regi 2:22). Acest aspect al evenimentelor au fost împlinirea judecății lui Dumnezeu împotriva lui David, spuse cu o ocazie precedentă (2Sam. 12:11,12). Fără

îndoială, ca un fiu să ia soțiile tatălui său era cel mai scârbos lucru și atrăgea moartea, conform cuvântului lui Dumnezeu (Lev. 20:11). Astfel, sfatul lui Ahitofel pentru Absalom a fost o nebunie, indiferent ce avantaje politice temporare putea aduce.

Sfatul următor al lui Ahitofel nu a ținut spre întărirea stabilității pe frontul intern. Era un sfat cu privire la război. „Lasă-mă să aleg douăsprezece mii de oameni! Mă voi scula și voi urmări pe David chiar în noaptea aceasta. Îl voi lua pe neașteptate, când va fi obosit și va avea mâinile slăbite, îl voi înspăimânta și tot poporul care este cu el va fugi. Voi lovi numai pe împărat și voi aduce înapoi la tine tot poporul; moartea omului pe care îl urmărești va face ca toți să se întoarcă și tot poporul va fi în pace”(2Samuel 17:1-3). Fără îndoială aceasta era cea mai bună strategie pe care Absalom o putea urma. Forțele lui David erau slabe la număr și dezorganizate. Dușmanul avea avantajul surprizei de partea sa și dacă ar fi valorificat acest avantaj victoria ar fi putut fi câștigată, numai dacă Iehova nu ar fi intervenit. Planul lui Ahitofel era acela de a lovi doar pe rege, odată acest lucru împlinit ar fi făcut ca „toți să se întoarcă”. El cugeta că o viitoare rezistență se va prăbuși.

Dar, amintiți-vă, Hușai era de asemenea prezent, în interesul regelui David. A fost cerută opinia sa. El s-a împotrivit sfatului potrivit al lui Ahitofel, spunând: „Tu cunoști vitejia tatălui tău și a oamenilor lui; sunt înfuriați ca o ursoaică de pe câmp, căreia i s-au răpit puii”. El continuă să ilustreze un tablou îngrozitor, despre ce s-ar întâmpla dacă nu s-ar aduna cele mai puternice forțe posibile împotriva strategului David și a vitejilor lui aflați în locuri ascunse, spre a-i anihila. Un asemenea prim succes, argumentă Hușai, ar înmuia inimile celor uniți cu Absalom. Hușai observă efectul dorit al cuvintelor sale, de aceea continuă în avantajul său: „Sfatul meu este ca tot Israelul să se strângă la tine, de la Dan până la Beer-Șeba, o mulțime ca nisipul mării. Și tu însuși să mergi la luptă. Dacă vom ajunge la el în vreun loc unde l-am găsi, vom cădea peste el cum cade roua pe pământ; și nu va scăpa nici unul, nici el, nici vreunul din oamenii care sunt cu el”. – 2Sam. 17:6-13.

Ahitofel a îndemnat la o lovitură energetică pentru o victorie grabnică. Hușai a dat sfat pentru precauție, pregătire, pentru strângerea unei forțe militare largi și cuprinzătoare care să cadă asupra lui David „cum cade roua pe pământ”. Absalom, mai slab de inimă, se temea de dovezile date de tatăl său în bătălii, astfel că el și oamenii care erau cu el au încuviințat la sfatul precaut dat de Hușai. În felul acesta, Hușai, prietenul regelui, câștigă timp pentru David, care era presat de timp. De fapt, oricum Iehova era Acela care manevra chestiunile în favoarea teocratului și credinciosului rege David. „Dar Iehova hotărâse să nimicească bunul sfat al lui Ahitofel, ca să aducă nenorocirea peste Absalom” (2Sam. 17:14, ASV). Conform planului, rezultatul consiliului de război al lui Absalom a ajuns la urechile lui David. Hușai l-a sfătuit în mesajul său către rege, ca David să treacă degrabă Iordanul, în locul cunoscut ca pădurea lui Efraim, unde armatele regelui au sfărâmat forțele rebele. Absalom a plătit cu viața sa. – 2Sam. 17:15-22;18:1-15.

Ce s-a întâmplat cu Ahitofel? A plătit cu sângele său prin săbiile vitejilor lui David? Sau a scăpat el de pedeapsa pentru trădare? Nici una, nici alta. Atunci când, acel sfetnic a priceput că sfatul său înțelept a fost respins în favoarea celui dat de Hușai, a fost convins de eșecul cauzei lui Absalom. Atât de convins a fost, încât nici nu așteptă nenorocirea să cadă sau cupa trădării să fie turnată pentru ca el să o bea. „Ahitofel, când a văzut că sfatul lui n-a fost urmat, a pus șaua pe măgar și a plecat acasă în cetatea lui. Și-a pus casa în rânduială și s-a spânzurat. Când a murit, l-au îngropat în mormântul tatălui său” (2Sam. 17:23). Astfel, el sfârși totul cu premeditare, încheind în mod potrivit prevestirea despre Iuda Iscarioteanul, pe care l-a prefigurat. – Mat. 27:3-5.

Dar Ahitofel este un tip profetic nu numai al vânzătorului ce a trăit cu nouăsprezece veacuri înainte. Împreună cu Iuda, prefigurează o clasă cunoscută ca și „clasa servului rău” (Mat. 24:48-51). În aceste zile din urmă, această clasă conspiră împotriva Mai Marelui David și a urmașilor săi credincioși. Odată prieteni intimi și apropiați, sfetnici dulci ai rămășiței unse a martorilor lui Iehova, acești trădători se întorc spre nebunia înțelepciunii umane. În armonie cu înțelesul numelui prototipului lor Ahitofel, ei se prefac a fi frații celor unși și transmit cuvinte prefăcute. În ambiția lor oarbă pentru înălțare și poziții de onoare, ei se întorc spre înțelepciunea zadarnică și nebună a acestei lumi. Ei nu iau în considerare partea pe care Iehova o poate juca în dezvoltarea evenimentelor, în special a evenimentelor în legătură cu Teocrația Sa. Ei uită că El este acela care poate reduce la nimic înțelegerea celor prudenți, prinde pe cei înțelepți în propria lor viclenie și socotește înțelepciunea lumească drept nesăbuiță. În nesocotirea, din punctul de vedere uman, a lui Iehova, Atotputernicul Dumnezeu, ei joacă rolul unui nebun și mor datorită lipsei lor de înțelepciune. – Ps. 14:1; Prov. 10:21; Isa. 29:14; 1Cor. 3:19.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

Vol. LXVI

1 Decembrie 1945

Nr. 23

Cuprins:

„DARUL LUI NESPUS DE MARE” - Pag. 507

SEMNUL CARE CONTEAZĂ - Pag. 520

SOLOMON CĂUTĂTORUL DE
ÎNȚELEPCIUNE - Pag. 524

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVĂȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXVI

1 Decembrie 1945

Nr. 23

„DARUL LUI NESPUS DE MARE”

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare”. – 2 Cor. 9:15.

IEHOVA Dumnezeu a fost primul care a dat. De când a început să-și arate puterea de creare El tot dă. Lucrurile bune pe care le putem da unul altuia sunt doar lucruri care aparțin Creatorului și pe care, noi dăătorii umani, le putem avea în posesie pentru un timp. Cu mult timp în urmă un împărat al celui mai bun guvern de atunci de pe pământ a exprimat gândul în aceste cuvinte adresate Marelui Dăător: „Tot ce este în cer și pe pământ este al Tău; a Ta este Împărăția, Iehova, căci Tu ești înălțat ca și cap deasupra tuturor. Bogățiile și slava vin de la Tine, și Tu stăpânești peste tot, și în mâna Ta este puterea și tăria, și în mâna Ta stă în putință să mărească și să dea putere tuturor. De aceea, acum, Dumnezeul nostru, Îți mulțumim, și laudăm Numele Tău cel slăvit. Dar cine sunt eu, și ce este poporul meu, ca să-Ți aducem daruri de bunăvoie ca acestea? Căci toate lucrurile vin de la Tine, și de la Tine primim ce Ți-am dat”. – 2 Cron. 9:11-14, *Ver. Stand. Amer.*

2. Apostolul Pavel spuse cu recunoștință: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare”. (2 Cor. 9:15). Sau, mai accentuat spus: „Mulțumiri lui Dumnezeu pentru darul Lui de nedescris!” (*Goodspeed*). Darul pentru care Pavel a mulțumit lui Dumnezeu cu aceste cuvinte este înțeles în general a se referi la Fiul preaiubit a lui Dumnezeu, adică, Cristos Isus. În timpul lunii Decembrie, unii religioniști ai „creștinătății” sunt obișnuiți să se dedea la o orgie a sărbătorii prin schimburi de cadouri între rude și prieteni, și unii pot fi auziți că citează 2 Corinteni 9:15 ca o justificare pentru a face sărbătoare. Dar sărbătoarea lor religioasă nu este un dar de la Dumnezeu; căci ea nu este poruncită sau autorizată niciunde în Biblie. Ea nu are nimic de a face cu darul nespus de mare a lui Dumnezeu, indiferent de ziua sărbătorii. Conform discuției prin care apostolul Pavel ajunge la expresia lui clasică de mulțumire, darul nespus de mare, de nedescris al lui Dumnezeu se referă la ceva mai larg decât Fiul Său Isus Cristos. În cuvintele precedente ale lui Pavel, Isus Cristos nu este direct în discuție. Nu există nici o negare că Cristos Isus Fiul lui Dumnezeu este baza esențială și singurul canal pentru darul nespus de mare a lui Dumnezeu, dar darul este ceva mai cuprinzător.

3. Dintre toate darurile, Cristos Isus este cel mai mare dar al lui Dumnezeu, și nimic nu ar putea depăși pe acel Fiul preaiubit ca dar. Dar Fiul lui Dumnezeu nu este, în Sine, sfârșitul sau finalizarea dăruirii lui Dumnezeu. Privind la primul Fiul născut a lui Dumnezeu ca dar, Cristos Isus însuși a spus: „Căci Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Pentru că Dumnezeu nu a trimis pe Fiul Său în lume ca să condamne lumea; ci ca lumea prin El să fie salvată”. (Ioan 3:16, 17). Cu atât mai vădit atunci, lumea pe care Dumnezeu atât de mult a iubit-o încât a dat pe singurul Său Fiul, nu putea fi această lume nelegiuită. Referitor la această lume rea Cristos Isus a spus: „Acum este

judicata acestei lumi; acum prințul acestei lumi va fi aruncat afară.” „Prințul acestei lumi vine și nu are nimic în Mine”. (Ioan 12:31; 14:30). Motivul pentru care aceste afirmații sunt așa este că prințul acestei lumi este Satan Diavolul care orbește mințile majorității oamenilor ca nu cumva ei să creadă în singurul Fiul născut al lui Dumnezeu. (2 Cor. 4:4). În armonie cu acest fapt Cristos Isus s-a rugat lui Dumnezeu pentru ucenicii Săi rămași pe pământ, spunând: „Mă rog pentru ei; nu mă rog pentru lume, cu pentru cei pe care Mi-i-ai dat Tu; căci sunt ai Tăi. Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume”. Aceste cuvinte, la Ioan 17:9, 14, 16, dovedesc în continuare că această lume rea prezentă sub prințul Satan nu este lumea care a trezit dragostea lui Dumnezeu într-o asemenea măsură încât să dea pe Fiul Său preaiubit Cristos Isus.

4. Iehova Dumnezeu nu iubește ceva ce El interzice fiilor și slujitorilor Săi credincioși să iubească. Nici nu-ar da El pe Fiul Său pentru o cauză nefavorabilă și prin urmare să-L dea în zadar. De aceea, această lume rea este exclusă din start a fi lumea pe care Dumnezeu a iubit-o atât de mult când apostolul Ioan scrie creștinilor: „Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și a-ți biruit pe cel rău. Nu iubiți lumea, nici lucrurile care sunt în lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume, pofta trupului, pofta ochilor, și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea trece, și pofta ei; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna”. (1 Ioan 2:14-17). Având în vedere acest lucru, este necesar, când analizăm cuvintele lui Isus la Ioan 3:16, să justificăm dragostea lui Iehova pentru dreptate. Pe bună dreptate, dragostea Lui extraordinară ar putea fi doar pentru o lume neprihănită, o lume a dreptății pe care să n-o distrugă, ci pe care s-o păstreze pentru totdeauna. În mod chibzuit, pentru întemeierea unei astfel de lumi durabile a dreptății, Iehova Dumnezeu, în justificare de Sine, ar da pe Fiul Său iubit, Isus Cristos.

5. Uitându-se la cuvintele lui Isus, la Ioan 3:16, religioniștii își concentrează atenția cel mai puternic asupra ultimei părți a versetului care spune: „Pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Ei au salvarea creaturilor umane în principal în minte și se uită la ea ca la lucrul de primă importanță. Ei pun creatura înaintea Creatorului. Acum, dacă ar fi fost doar salvarea oamenilor luată în considerare și dacă Dumnezeu ar fi lucrat în principal pentru acest scop, atunci El ar fi putut trimite pe oricare din fiii Săi spirituali din cer și l-ar fi făcut pe acesta să devină om, născut dintr-o femeie. Cum așa? Pentru că simpla salvare a creaturilor umane prin intermediul unui preț de răscumpărare ar fi necesitat doar prețul unei vieți umane perfecte egală ca valoare cu cea a lui Adam cel perfect din Eden. Legea dreaptă a lui Dumnezeu a presupus o dreptate echilibrată: „Dacă se întâmplă o nenorocire, atunci vei da viața pentru viață, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătăie pentru vânătăie”. (Ex. 21:23-25; Deut. 19:21). Adam cel perfect din Eden a cedat ispitei și a luat cursul care a dus la nenorocire, mâncând fructul pomului interzis cu privire la care Dumnezeu l-a avertizat: „În ziua când vei mânca din el vei muri negreșit”. (Gen. 2:17). Prin urmare, Adam nu a adus doar ocară asupra Numelui Creatorului Său, ci a provocat și pierderea vieții umane perfecte pentru descendenții lui pe care Dumnezeu a zis omului și femeii perfecte să-i nască și să umple acest pământ. Așadar, noi toți ne-am născut imperfecți, muritori, și fără niciun drept la viață.

6. Pentru ca viața umană perfectă să fie recuperată pentru oricare sau pentru toți copiii lui Adam și Eva, pentru a echilibra balanța justiției era necesar ca o creatură umană perfectă de pe pământ să-și dea viața de bunăvoie și dreptul ei la viață ca o răscumpărare sau ca un preț de răscumpărare pentru acești descendenți ai lui Adam. Numai Creatorul a putut furniza o creatură

umană nouă și perfectă care avea tot ceea ce avea Adam în Eden. Doar Atotputernicul Dumnezeu a putut face omul care putea să răscumpere sau să cumpere din nou pentru alții ceea ce Adam a pierdut pentru toți descendenții lui păcătând înainte de nașterea lor. În loc de a crea un om nou perfect din țărâna pământului, un om care nu fusese niciodată în cer și nu avea niciun drept la cer, Iehova Dumnezeu a ales într-un mod de nedescris de minunat să trimită pe unul din fiii Săi din cer. Acest fiu trebuia să pună deoparte viața Lui cerească și să aibă viața Lui transferată în pântecul unei femei care era plăcută lui Dumnezeu. El trebuia să fie născut dintr-o femeie fără moștenirea păcatului, imperfecțiunii, condamnării și morții de la Adam prin niciunul din fiii lui Adam.

7. Acum, pentru a răscumpăra doar pe credincioșii dintre copiii lui Adam, oricare din îngerii sfinți sau fiii spirituali ai lui Dumnezeu, ar fi putut sluji să devină omul perfect ca să moară ca un preț de răscumpărare. Omul este făcut „puțin mai prejos decât îngerii”. (Ps. 8:5; Evr. 2:9). Prin urmare, folosirea oricărui din acești fii cerești în lucrarea de răscumpărare ar fi fost o favoare plină de har și un dar de la Dumnezeu. Dar, în conformitate cu faptele reale, Iehova Dumnezeu a ales pe cel mai în vârstă și pe cel mai iubit Fiu al Său, întâiul Său născut, pe care Dumnezeu l-a folosit în crearea tuturor celorlalte lucruri. Pe Acesta El l-a dat pentru cauza dreptății. Acest act arată o dragoste extraordinară din partea lui Dumnezeu. Acest lucru s-a datorat faptului că era în discuție mai mult decât răscumpărarea oamenilor ascultători și credincioși. O lume a dreptății era lucrul care era în joc, și acea lume trebuia să fie o parte a organizației universale a lui Iehova și trebuia să fie supusă cu credincioșie dominației sau suveranității Sale universale.

8. Așadar, în loc de a fi răscumpărarea omenirii, problema cea mai importantă cu care se confrunta Iehova Dumnezeu a fost îndreptățirea sau justificarea suveranității Sale universale. Soluționarea acestei probleme drepte a fost ceea ce s-a cerut prin dreptate absolută, în timp ce răscumpărarea oamenilor nu a fost cerută prin dreptate, ci s-a născut numai prin mila lui Dumnezeu. Justificarea lui Iehova trebuie să vină prin lumea nouă dreaptă pe care El a plănuțit s-o facă. De aceea, Iehova Dumnezeu a iubit acea lume a dreptății într-o asemenea măsură că a dat pe singurul Lui Fiu: „Căci Iehova este drept; El iubește neprihănirea, cei drepti vor privi fața Lui”. (Ps. 11:7, *Ver. Stand. Amer.*). Acea lume dreaptă va avea o parte cerească, spirituală, invizibilă omului, și o parte pământească, umană, vizibilă omului. Planul lui Dumnezeu a fost ca partea cerească să stăpânească, nu numai peste organizația pământească pe acest glob al nostru, ci și peste restul organizației universale a lui Dumnezeu.

9. Cu alte cuvinte, „cerul nou” pe care Dumnezeu a plănuțit să-l facă urma să fie capitala organizației în întregul univers al lui Dumnezeu și urma să fie mai înalt decât restul creației lui Dumnezeu. Principalul în acea capitală a organizației urma să fie marele justificator al lui Dumnezeu, acela care trebuia să coboare din cer și să fie născut ca om perfect. El trebuia să rabde toate ispitele și persecuțiile lui Satan fără a păcătui sau a se răzvrăți împotriva lui Iehova Dumnezeu, chiar și până la cea mai dureroasă și disprețuitoare moarte, pentru ca astfel să poată justifica pe Tatăl Său ceresc, Iehova. Acest fiu devotat a lui Dumnezeu urmează să justifice suveranitatea universală a lui Iehova nu numai prin credincioșia Lui de neclintit față de Dumnezeu pe pământ, ci și prin dominația Sa la dreapta lui Iehova în cer și prin distrugerea întregii lumi rele a lui Satan la bătălia de la Armagedon. Dumnezeu a mai plănuțit ca urmașii credincioși ai acestui fiu al lui Dumnezeu să fie asociați cu acest fiu atât în suferințele Lui pentru dreptate, cât și în domnia Lui cerească.

10. Planul lui Dumnezeu a mai fost ca pe pământ, parte vizibilă a Lumii Noi a dreptății, să fie acei credincioși care au trăit înainte de venirea Justificatorului Său și care și-au păstrat integritatea față de Dumnezeu puternici în nădejdea venirii Justificatorului Său. Pe aceștia

Justificatorul lui Iehova îi va ridica din morți și îi va face apoi să fie reprezentanții Săi vizibili pe pământ printre oameni, și prin urmare „prinții Lui pe tot pământul”. (Ps. 45:16; Ier. 32:1). Sub această organizație vizibilă a acestor „prinți” credincioși toți acei din omenire care s-au întors la Împăratul lui Iehova Cristos Isus în credință și loialitate vor fi binecuvântați. Ascultând de Împăratul lor și Răscumpărătorul lor din păcat și moarte ei vor ajunge în cele din urmă la neprihănire perfectă. – 1 Ioan 4:14.

11. Aceasta este lumea pe care Iehova Dumnezeu a iubit-o atât de mult pentru dreptatea ei încât a dat pe singurul Său Fiu ca să fie temelia ei și capitala cerească a ei. Dumnezeu l-a dat ca să plătească răscumpărarea tuturor celor ce câștigă viață în acea Lume Nouă a dreptății, fie ea viață în Împărăția cerului, fie ea viață pe pământ. El a rezervat această onoare înaltă, cea de a fi Justificatorul Lui și de a ocupa locul principal în acea capitală a organizației, pentru Întâiul Său Fiu preaiubit. Prin urmare, El l-a dat pe acest singur fiu după planul Său iubitor în numele acestei Lumi Noi. Oricare din copiii lui Adam este salvat de la pieire și de la distrugere și trebuie să creadă în Cel Dat al lui Iehova, Cristos Isus, credință care înseamnă a accepta jertfa Lui și de a fi supus și credincios Lui. „Cel care are Fiul are viața; și cel ce nu are pe Fiul lui Dumnezeu nu are viață.” (1 Ioan 5:12). Văzut astfel, Cristos Isus a fost cel mai mare dar al lui Iehova. De aceea, Dumnezeu a făcut într-un mod miraculos să fie născut ca un copilăș uman, nu în așa-numita „zi de Crăciun”, 25 Decembrie, ci în jur de 1 Octombrie, conform cu cea mai autentică mărturie din Biblie. – A se vedea cartea „*Împărăția este aproape*”, paginile 207-212.

DĂRUIRE PENTRU CEI SĂRACI CONSACRAȚI

12. Discutarea punctelor de mai sus nu a fost ceea ce l-a condus pe apostolul Pavel să facă exclamația lui de mulțumire către Iehova Dumnezeu pentru răsplata sau darul Său nespus de mare. Pavel vorbea despre administrarea unei colecte de bani care era adunată pentru beneficiul fraților creștini săraci din Ierusalim. Dacă examinăm maniera în care acea colectă a fost făcută în biserica creștină timpurie și care a fost apoi distribuită celor nevoiași, ne ajută să vedem modul cum acei creștini primari au practicat „caritatea” (așa cum se numește ea astăzi). De asemenea, această analiză ne oferă o bună călăuzire despre cum trebuie practicată „caritatea” în zilele noastre de cei care au primit din darul nespus de mare al lui Dumnezeu.

13. Rezultă destul de clar, că la momentul scrierii scrisorii sale cunoscută ca A doua către Corinteni, Pavel era în provincia Romană a Macedoniei. Aceasta este în nordul provinciei Romane Ahaia (Grecia de acum), unde orașul Corint era atunci capitala. Corint era orașul către care se îndrepta Pavel, așteptând să petreacă iarna acolo și să finalizeze strângerea colectei acolo. El venise în Macedonia din Efes, capitala provinciei Romane Asia. El rămăsese în Efes în timpul sărbătorii Cincizecimii și o parte din vara anului. Era în jurul anului 54 sau 55 d. Chr.. Din Efes Pavel scrisese Corintenilor, spunând: „Voi veni la voi, după ce voi trece prin Macedonia; căci trec prin Macedonia; dar cu voi s-ar putea ca să rămân, sau chiar să iernez, ca apoi să mă însoțiți oriunde voi merge. Căci nu doresc vă văd în treacăt de data aceasta; căci nădăjduiesc să rămân un timp cu voi, dacă permite Domnul. Dar voi mai zăbovi la Efes până la Cincizecime; căci o mare și eficace ușă mi s-a deschis, și sunt mulți împotriviți”. – 1 Cor. 16:5-9, *Ver. Stand. Amer.*

14. Din Efes Pavel a trecut prin Macedonia în provincia Ahaia (sau Grecia), ajungând în orașul Corint. În timp ce petrecea timpul cu creștinii din Corint el a scris scrisoarea autoritară către Romani. Și în această scrisoare el ne atrage atenția asupra colectei caritabile pe care o finaliza în Corint pentru creștinii nevoiași din Ierusalim. În timp ce citim acum ceea ce a scris Romanilor

despre strângerea de bani în Corint, să ne amintim că mulți, dacă nu chiar majoritatea creștinilor din Corint fuseseră Neamuri necircumcise. Pe de altă parte, majoritatea, dacă nu chiar toți, creștinii din Ierusalim pentru care ei făceau colectă fuseseră Evrei circumciși. Pavel le spune mai întâi Romanilor despre planul lui de a răspândi evanghelia la Neamuri în părțile mai de vest, ca Spania, și apoi le spune: „Momentan sunt pe drum către Ierusalim cu un ajutor pentru sfinți. Căci Macedonia și Ahaia [Grecia, inclusiv Corintul] au hotărât să facă o colectă pentru săracii dintre sfinți din Ierusalim. Aceasta a fost hotărârea lor; și totuși aceasta este o datorie pe care o au față de acești oameni [din Ierusalim], căci dacă Neamurile au beneficiat din binecuvântările lor spirituale, este de datoria lor să-i ajute și ele cu binecuvântările materiale. După ce voi termina însărcinarea aceasta, și le voi încredința aceste daruri în mâinile lor, voi pleca în Spania și voi trece la voi [creștinii din Roma]. Când voi veni la voi, știu că vă voi aduce o binecuvântare deplină de la Cristos”. – Rom. 15:25-29, *Moffatt*.

15. Conform acestui lucru se pare că aranjamentul comunității creștinilor Evrei din Ierusalim pusese la cale fondul general de bani din care toți creștinii de acolo puteau să ia după nevoie. Despre acel plan al comunității din Ierusalim din anul 33 d. Cr. înainte a fost scris: „Toți cei ce credeau erau împreună, și aveau toate lucrurile în comun; și își vindeau posesiunile și bunurile lor, și le împărțeau la toți oamenii, după cum avea nevoie fiecare”. „Nici nu era vreunul dintre ei care să ducă lipsă; căci toți care erau proprietari de pământuri și case le vindeau, și aduceau prețurile lucrurilor care erau vândute, și le puneau la picioarele apostolilor; și s-a făcut distribuția fiecărui om după cum avea nevoie”. (Fapte 2:44, 45; 4:34, 35). Acest aranjament comun nu era fără dificultăți; căci este scris la Faptele Apostolilor 6:1: „În acele zile, în timp ce creștea numărul apostolilor, au fost făcute plângeri de Evreii care vorbeau Grecește împotriva Evreilor nativi pentru că văduvele lor erau neglijate în distribuirea zilnică a hranei” (*Goodspeed*). Când Pavel a scris Epistola către Romani cu aproape douăzeci de ani mai târziu, creștinii Evrei credincioși au intrat într-o nevoie materială pentru că au continuat cu curaj în acea fortăreață centrală a religiei Evreiești, în ciuda persecuției, prejudecății, opoziției, etc. La auzirea acestei vești, generozitatea creștinilor din provinciile Galatia, Macedonia, și Ahaia a fost stârnită pentru a veni în ajutorul lor material. Fără îndoială că în același fel vestea despre situația grea a martorilor lui Iehova la eliberarea lor din lagărele de concentrare în părțile eliberate ale Europei îi instigă pe frații lor din alte țări să contribuie cu un ajutor.

16. Apostolul Pavel a sprijinit în mod activ lucrarea de strângere de ajutoare. Modul în care a văzut-o el a fost acela că ajutorul dat din partea Neamurilor era plata unei datorii de dragoste față de tovarășii lor creștini din Ierusalim. Cum așa? În felul următor: Adunarea creștină din Ierusalim era alcătuită la început din Evrei convertiți. Din această adunare și de la conducerea ei apostolică binecuvântările spirituale ale adevărului și slujbei lui Iehova se răspândiseră până când ajunseseră la non-Evrei sau Neamuri, inclusiv la cei din Galatia, Macedonia, și Ahaia (sau Grecia). După cum a explicat Pavel în scrisoarea lui către Romani, capitolul unsprezece, eșecul majorității națiunii Evreiești de a beneficia de oportunitatea glorioasă de a câștiga cetățenie în Împărăția cerurilor cu Cristos a lăsat cale liberă Neamurilor care credeau să beneficieze de acest privilegiu. Pavel a spus: „Acum, dacă căderea [Evreilor] înseamnă bogăția lumii [a non-Evreilor], și diminuarea lor va fi bogăția a Neamurilor, cu cât mai mult plinătatea lor?...Căci dacă lepădarea lor [a Evreilor care nu credeau] va fi împăcarea lumii, ce va fi primirea lor, decât viață din morți?” – Rom. 11:12-15.

17. Prin urmare, membrii adunării creștine Evreiești din Ierusalim, și în special apostolii, au avut privilegiul de a transmite mesajul evangheliei la Neamuri, și de a-le informa despre privilegiile spirituale minunate ale Împărăției cerurilor. Nimic de pe pământ de natură materială nu

ar putea egala în valoare acea favoare spirituală minunată, favoare care a venit la Neamuri prin adunarea de la Ierusalim ca un canal pe care l-a folosit Iehova Dumnezeu. Dacă, acum, creștinii dintre Neamuri primiseră aceste avantaje spirituale prin intermediul creștinilor Evrei din Ierusalim, doar a echilibrat balanța când creștinii nevoiași din Ierusalim au primit ajutor material de la Dumnezeu prin intermediul creștinilor recunoscători dintre Neamuri din afara Palestinei.

18. Acesta este punctul de vedere pe care martorii lui Iehova ar trebui să-l aibă în activitățile lor creștine din ziua de azi, indiferent de dușmanii lor religioși care-i numesc „vanzători de cărți”, „negustori ambulanti implicați într-o escrocherie comercială”, „cei care sună la uși”, etc. Dat fiind faptul că martorii lui Iehova ascultă porunca Lui și urmează exemplul lui Cristos și merg din casă în casă propovăduind Evanghelia Împărăției, ei transmit binecuvântări spirituale de neprețuit către oameni, ca agenți ai lui Dumnezeu. Ei plasează multe, multe articole de literatură gratuită în mâinile oamenilor, și pun multe cuvântări înregistrate din Biblie pentru oameni, și conduc studii biblice acasă gratuit pentru ei. Așa că, dacă pe lângă faptul că fac aceste lucruri, martorii lui Iehova acceptă contribuții infime, minime de bani pentru unele cărți, broșuri și reviste pe care le distribuie, ei nu se ocupă de o tranzacție sau escrocherie comercială, și nici nu impun nimic oamenilor. Dat fiind faptul că martorii lui Iehova aduc aceste lucruri spirituale bune oamenilor care iau literatură, regula lui Dumnezeu este că ei au dreptul să accepte contribuții materiale cu scopul de a înainta în slujba Lui. Pavel chiar a spus cu privire la sine și la tovarășul său Barnaba: „Este scris în legea lui Moise: Să nu legi gura bouului care treieră grâul. Oare la boi se referă Dumnezeu aici sau vorbește cu totul pentru noi? Fără îndoială, pentru noi este scris aceasta: căci cine ară să are cu nădejde; și cine treieră cu nădejde să treiere că va fii părtaș al nădejzii lui. Dacă am semăna printre voi lucruri spirituale, este oare un lucru mare dacă vom secera lucrurile voastre carnale? Dacă alții sunt părtași ai acestei puteri peste voi, nu ni se cade cu mult mai mult nouă?” (1 Cor. 9:6, 9-12). Nu, nu este mare lucru să accepti contribuții.

ATENTA ADMINISTRARE A CARITĂȚII

19. Ca un ghid pentru activitatea creștină adevărată din ziua de azi, am face bine să observăm că Pavel nu s-a implicat în „caritățile” în stil modern, cum ar fi conducerea unei bucătării publice sau a unui „restaurant cu supă gratuită” pentru a hrăni necăjiții lumii ca o momeală pentru a-i câștiga într-o organizație religioasă. Colecta de bani pe care Pavel a supravegheat-o a fost pentru membrii organizației lui Dumnezeu. Ea a fost pentru creștinii vrednici, pentru creștinii cunoscuți personal ca fiind în mod regulat activi în slujba lui Dumnezeu și care își îndeplinesc consacrarea lor față de El cu integritate. Pavel nu a refuzat nici o contribuție din partea fraților creștini cu frica că abate banii de la canalele directe ale propovăduirii evangheliei. Mai degrabă, Pavel a aprobat și a supravegheat colectarea contribuțiilor pentru că ea era în ajutorul altor frați creștini nevoiași ca ei să se bucure de o ușurare materială și astfel să fie capabili să se implice mai liber și cu mai multă energie în lucrarea de mărturie a lui Iehova. Pavel nu a luat nici o parte din contribuții pentru sine ca o răsplată pentru activitatea lui de supraveghetor și transportator de fonduri la Ierusalim. În această lume a escrocilor religioși, a înșelătorilor și a impostorilor asupra creștinilor naivi, Pavel a acceptat fără plată supravegherea străngerii ajutoarelor. El personal a mers să vadă dacă ea s-a distribuit cum trebuie autorităților competente din Ierusalim, ca nu cumva strângerea de ajutoare să fie acuzată de necinste, înșelăciune.

20. Observați onestitatea și curăția lui Pavel în această chestiune. Pentru a face această colectă, Tit și alți oameni ca Luca au fost asociați cu Pavel; și Pavel a spus celor care au contribuit

la fondul din Corint: „Dar am câștigat eu ceva de la voi prin vreunul din aceia pe care i-a trimis la voi? L-am dorit pe Tit, și cu el am trimis un frate. A câștigat ceva Tit de la voi? Nu am umblat noi în același Spirit? Nu am călcat noi pe aceleași urme?...Cu el trimit și pe acel frate [posibil Luca] ale cărui slujbe față de evanghelie sunt lăudate de toate bisericile; pe lângă aceasta, el a fost numit de biserici să meargă cu mine în această slujbă de administrare a acestui fond spre slava Domnului. Numirea lui are consimțământul meu deplin, căci vreau să iau măsuri de precauție împotriva oricărui risc de suspiciune în legătură cu administrarea acestei carități; doresc să fiu deasupra defăimărilor nu numai din partea lui Dumnezeu, ci și din partea oamenilor. Îl trimit cu ei și pe fratele nostru: am avut o dovadă amplă a interesului său ager în multe ocazii, și este deosebit de entuziast și cu această ocazie, deoarece are încredere absolută în voi. Tit este colegul meu, el împărtășește lucrarea mea printre voi, și acești frați ai mei sunt apostoli [sau mesageri, trimiși] ai bisericii, o mândrie pentru Cristos. Dați-le dovada despre cum puteți iubi (în legătură cu acest fond de caritate pentru frații din Ierusalim), și despre motivele mele cu care mă laud cu voi; ea va fi o dovadă citită de Biserici”. – 2 Cor. 12:17, 18 și 8:18-24, *Moffatt*.

21. Acest comportament al apostolului arată că creștinii adevărați din ziua de azi sunt îndreptățiți să ia cele mai mari măsuri de precauție cu privire la contribuțiile lor de bani. În mod repetat, *Turnul de Veghere* a publicat avertismente împotriva impostorilor, care se întorc rapid în anumite comunități și se prezintă în fața adunărilor locale și pretind a fi martori ai lui Iehova. Ei nu poartă nici o scrisoare de acreditare, ci folosesc cuvinte care arată unele cunoștințe ale adevărului. Ei chiar însoțesc pe servii Împărăției în câteva călătorii în domeniul serviciului. În acest mod aceste persoane necunoscute pregătesc calea pentru a cere ajutor financiar de la cât mai mulți pe care-i impresionează. Sau intră în casele fraților și acolo comit un jaf cât mai mare posibil. Apostolul Pavel a vorbit despre „vremurile grele” care vor marca aceste „zile din urmă”, și ne-a avertizat cu privire la cei care „au o formă de evlavie” și ne-a sfătuit: „Depărtează-te de oamenii aceștia. Sunt printre ei unii, care se vâra prin case și momesc pe femeile ușuratec îngreuiate de păcate și frământate de felurite poftes, care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului.” – 2 Tim. 3:1-7.

22. Prin înmânarea contribuțiilor lor adunate lui Pavel, frații Corinteni le încredințau unui slujitor cunoscut, dovedit și de încredere. Ei și-au mai pus încrederea în frații cunoscuți cărora Pavel le-a dat scrisori de acreditare, ca o asigurare de a nu pune banii în mâinile unor persoane greșite. În calitate de supraveghetor al acestei carități, Pavel a scris celor consacrați din Corint: „Cu privire la strângerea de ajutoare pentru sfinți, trebuie să îndepliniți aceleași aranjamente pe care le-am făcut pentru bisericile Galatiei. În prima zi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte o sumă din câștigul său săptămânal, astfel încât să nu se strângă banii când voi veni eu. La sosirea mea, voi da scrisori de acreditare pentru cei pe care îi veți alege voi, și îi voi trimite ca să ducă darurile voastre [daruri de caritate] la Ierusalim; dacă suma va face ca și eu să merg, atunci ei mă vor însoți”. (1 Cor. 16:1-4, *Moffatt*). Cu toate că Pavel era bine cunoscut, încercat și dovedit, totuși el a arătat fiecare motiv practic pentru încrederea în el. Toate acestea i-au asigurat pe contribuabili că darul lor în bani va ajunge în mod sigur la cei pentru care s-a făcut colecta.

23. Nu scrie niciunde că Pavel ar fi făcut o colectă săptămânală prin a merge cu farfuria la întâlnirile adunărilor cărora li s-a adresat, pentru a asigura un sprijin financiar pentru el și pentru locul întâlnirii adunării. El nu a făcut o astfel de colectă cu farfuria, chiar dacă nu a primit un salariu regulat din partea adunărilor pe care le-a întemeiat și le-a slujit. Mai degrabă decât să împovăreze o adunare cu nevoile personale, Pavel a plănuit să „se ostenească, lucrând cu mâinile noastre”; „muncim greu pentru existența noastră”. (1 Cor. 4:12, *Moffatt*). Prin urmare, învățătura

lui Pavel către Corinteni a fost: „În prima zi a săptămânii fiecare din voi să pună deoparte ceva, după cum l-a binecuvântat Dumnezeu”; și aceasta nu se referă la a trece cu farfuria pentru colecte la adunările săptămânale sau la alte întâlniri ale adunării. (1 Cor. 16:2). Mai degrabă, a însemnat că fiecare locuitor din Corint care vroia să contribuie ar trebui să-și împartă rațional câștigul său săptămânal. Și la începutul fiecărei noi săptămâni, el ar trebui, în casa lui și departe de locul de întâlnire al adunării, să pună deoparte ce va putea pentru fondul de caritate, în funcție de cum i-ar permite câștigul din săptămâna trecută. Este în armonie cu învățătura lui Pavel faptul că SOCIETATEA TURNULUI DE VEGHERE folosește rubrica acestei reviste în fiecare an pentru a informa pe cititorii noștri despre privilegiul lor de a contribui în mod voluntar la „Fondul Bunei Speranțe”, așa cum a fost el numit. Să cităm din anunțul din numărul 1 Mai referitor la acest Fond, cu titlul „Lucrarea Împărăției”:

24. „Acest anunț nu reprezintă o solicitare de bani, ci o reamintire pentru toți cei ce au dorința să sprijine Împărăția lui Iehova pentru că este bine să se ia prevederi în avans pentru a participa în lucrare și a face acest lucru prin punerea deoparte a unei sume specifice în fiecare săptămână după modul în care Domnul îi binecuvântează din punct de vedere financiar. Lucrarea Societății Turnului de Veghere va folosi banii colectați în modul cel mai econom pentru a face cunoscut Numele și Împărăția lui Iehova. Informarea în avans referitor la suma probabilă care va fi adunată în timpul anului de cei ce sunt interesați ne dă posibilitatea să planificăm lucrarea și cheltuielile legate de aceasta. – *Turnul de Veghere*, 1 Mai, 1945, pagina 140, coloana 1.

25. Carta legală a Societății nu permite ca Societatea să facă daruri în bani adunărilor și indivizilor în general pentru sprijinirea nevoilor lor materiale. Societatea, conform cartei ei Teocratice, este menită să asigure cea mai mare nevoie a tuturor popoarelor, și anume, binecuvântările spirituale sub formă de informații, învățături, educație, cu privire la calea pe care ele pot câștiga salvare eternă prin intermediul Împărăției lui Iehova prin Cristos Isus. Ca atare, Societatea Turnului de Veghere nu numai că publică literatură și înregistrări ale înregistrărilor care explică Sfânta Biblie, în multe limbi, ci își trimite și reprezentanții ei în toate părțile pământului ca să ducă la oamenii înfomețați din punct de vedere spiritual această învățătură creștină dătătoare de viață. De la fondarea Colegiului Biblic Galaad al Turnului de Veghere în Februarie 1943, Societatea Turnului de Veghere a trimis deja mai mult de o sută de absolvenți ai ei în țările străine ale acestei Emisfere Vestice, chiar când războiul global era în toi. Pe lângă aceasta, ea a plasat celelalte sute de absolvenți în centre strategice de studiere a Bibliei pe tot cuprinsul Statelor Unite. Astfel Societatea Turnului de Veghere este implicată în cea mai importantă și cea mai necesară lucrare caritabilă de pe pământ; și ea speră o extindere vastă a acestui serviciu caritabil în timpul perioadei postbelice.

26. Din raportul Societății de mai bine de șaiszeci de ani, de la constituirea ei în 1884, cei care au contribuit la sprijinirea ei în trecut, știu că ea este un supraveghetor credincios și de încredere a tuturor contribuțiilor încredințate ei, în numele lucrării Împărăției lui Iehova. Ei știu că banii cu care contribuie de bunăvoie pentru Societate vor fi folosiți așa cum ar vrea ei să fie folosiți, cu înțelepciune cerească. Atotputernicul Dumnezeu a binecuvântat fondurile limitate care au fost puse la dispoziția Societății în slujba Lui pentru a îndeplini un asemenea mare rezultat al mărturisirii Împărăției, și al educării a milioane de creștini de pe tot pământul. Aceasta este o dovadă sigură a aprobării lui Iehova Dumnezeu. Ea este un motiv de bucurie și mulțumire către Dumnezeu din partea tuturor acestor contribuabili financiari. Avem încredere că va continua să fie așa până când lucrarea Societății va fi terminată.

GENEROZITATEA CELOR SĂRACI

27. Cauza Domnului nu a depins niciodată de contribuțiile celor bogați din punct de vedere material pentru întreținerea ei. Domnul Dumnezeu care este bogat în toate a avut grijă dintotdeauna de nevoile servilor Săi în lucrarea Sa. Forța vitală din spatele acestei lucrări pentru continuarea și creșterea ei a fost Spiritul Lui sau forța activă, care lucra în poporul Său consacrat. (Iac. 2:5). În ceea ce privește sprijinul financiar al lucrării Lui, consacrării săraci material au fost baza cea mai mare datorită faptului că erau umpluți cu Spiritul Lui și cu o înțelegere și apreciere a adevărului prețios. Darurile lor din mijlocul împrejurărilor lor slabe, și în timpul opoziției nemiloase din partea lumii, au fost expresia dragostei mai mare decât a celor bogați care din belșugul lor dau daruri mari. Observați cum atrage atenția apostolul asupra acestui lucru ca fiind adevărat și în vremea lui, după cum scrie fraților din Corint din Ahaia (Grecia) pentru încurajarea lor. – 2 Cor. 8:1-8, *Moffatt*:

28. „Acum, fraților, trebuie să vă spun despre harul pe care l-a dat Dumnezeu în bisericile din Macedonia. În mijlocul unui calvar sever de necazuri, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor profundă împreună au revărsat un potop de generozitate bogată; pot să mărturisesc că după puterile lor, și chiar peste puterile lor, au dat - implorându-mă din propria lor inițiativă, cu mari stăruinți, pentru favoarea de a contribui la ajutorarea sfinților. Ei au făcut mai mult decât am așteptat; ei s-au dat mai întâi pe ei înșiși [în consacrare] Domnului, și apoi [căci Dumnezeu a voit așa] s-au pus la dispoziția mea. Aceasta m-a determinat să-l rog pe Tit să termine aranjamentele pentru aceeași contribuție plină de har printre voi, ca și cel care a început-o. De aceea, voi sunteți în frunte în toate, în credință, în cuvânt, în cunoștință, în orice zel, și în dragoste pentru noi [organismul de conducere] - fiți în frunte și în această binefacere plină de har. Nu dau niciun ordin, ci doar folosesc zelul altora pentru a pune la încercare cât de curată [sinceră] este dragostea voastră”.

29. Cu toate că apostolul a atras atenția asupra privilegiului lor de a face ajutoare, pentru cauza cea mai vrednică și dreaptă, totuși el a lăsat ca totul să se facă în mod voluntar. El i-a trezit să facă tot posibilul în privința contribuțiilor aducându-le în atenție exemplul fraților lor la nord de ei din Macedonia. Sărăcia materială profundă a Macedonenilor nu s-a amestecat cu încercarea lor mare pentru a înăbuși bucuria lor de a da ceva în ajutorul celorlalți frați în nevoie, adică, cei din Ierusalim, care erau probabil într-o stare mai dificilă decât ei. Pavel ne reamintește că creștinii care sunt avansați și care excelează în cunoștința creștină, în puterea vorbirii, în credință și în dragoste pentru organismul de conducere al bisericii, nu ar trebui să se dea înapoi de la a-i ajuta pe frații lor nevoiași. În timp ce ne străduim să propovăduim evanghelia la alții, nu ar trebui să uităm și să neglijăm nevoile materiale, și în primul rând nevoile spirituale, ale fraților noștri și ale „străinilor” care au intrat deja în „curtea” organizației. În timp ce facem vizite persoanelor binevoitoare interesate, să nu trecem cu vederea să-i vizităm pe frații noștri care cad în nevoi spirituale, ca nu cumva să-i lăsăm pe cei strânși deja în pericolul de a cădea.

30. După ce a atras atenția asupra exemplului de generozitate pe pământ al fraților Macedoneni, apostolul arată apoi către exemplul plin de har al Conducătorului ceresc al întregii biserici, al cărui exemplu este cel mai inspirat față de dăruirea neegoistă. Pavel spune: „Căci voi știți harul Domnului nostru Isus Cristos, care, deși era bogat, totuși a devenit sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui voi să vă îmbogățiți”. (2 Cor. 8:9). Da, știm cât de plin de har a fost Domnul Isus Cristos pentru contribuția la cauza lui Iehova în numele celor nevoiași de pe pământ. Mai bogat în cer decât toți ceilalți fii ai lui Dumnezeu, Isus s-a dezbrăcat pe Sine de toate acestea,

și a luat viață umană, începând cu a fi născut într-un staul pentru vite. După ce a fost tâmplar până a ajuns la bărbăția Lui deplină, El a părăsit casa Lui și a plecat să propovăduiască Împărăția cerurilor, tot timpul nepretinzând nimic material de pe acest pământ, nici chiar unde să-și pună capul. În final El și-a dat viața umană la moarte, ca dovadă a devotamentului Său neclintit față de Dumnezeu și ca o jertfă de răscumpărare pentru oamenii care o vor accepta așa cum au făcut frații din Corint. Chiar dacă Dumnezeu L-a înviat din morți și L-a pus în cer în bogății și putere mai mare decât oricând înainte, totuși El s-a făcut mai întâi sărac pentru a contribui cu totul la justificarea numelui lui Iehova pentru ca urmașii credincioși ai lui Cristos să fie făcuți atât de bogați din punct de vedere spiritual.

31. Aceste bogății spirituale sunt acum degustarea bogăției vieții veșnice care urmează să fie moștenirea celor credincioși în Lumea Nouă fără sfârșit a dreptății. Dacă ne gândim așadar, la această generozitate a Domnului nostru Isus Cristos, care nu poate fi egalată de frații Macedoneni sau de oricine altcineva din biserica întreagă, atunci acest lucru ne trezește la o astfel de generozitate față de cei pentru care a murit Domnul milostiv.

32. A face o contribuție pentru cauza Domnului când o persoană este aproape de pragul nevoilor materiale și care mai trece și prin calvarul persecuției este ceva ce necesită credință în purtarea de grijă viitoare a lui Dumnezeu pentru el. Credința în Dumnezeu nu va lăsa niciodată pe nimeni să slăbească sau să dea înapoi de a ajuta cu credincioșie la cauza Lui în măsura în care acea persoană poate. Societatea Turnului de Veghere va continua să se încreadă în Iehova Dumnezeu ca să aibă grijă de lucrarea ei din an în an, și va continua să folosească contribuțiile pe care le primește pe cât posibil, ca niciun fond să nu rămână inactiv și să nu fie pus în slujba Lui. Iehova prin Cristos Isus nu a eșuat să facă acest lucru până în prezent, și nici nu va eșua; pentru că Societatea trebuie să slujească până când lucrarea lui Dumnezeu este gata. Scriind Corintenilor în aceeași ordine de idei, Pavel a spus:

33. „Dar vă voi spune ce cred eu despre aceasta. Căci acesta este cel mai bun mod pentru voi [sau, este în interesul vostru], căci voi ați fost primii nu numai să faceți în privința aceasta, ci și să doriți să faceți ceva, și aceasta în ultimul an. Terminați acum de făcut, pentru ca bunăvoința voastră de a înfăptui să fie egalată de modul cum terminați, în măsura în care vă permit mijloacele voastre. Dacă un este dispus să dea, valoarea darului său este în proporție cu ceea ce are el, și nu cu ce n-are. Nu mă refer ca alții să fie ușurați iar voi împovărați [sau, nu ca alții să fie ușurați iar voi să suferiți], ci să egalizez povara, și în situația prezentă belșugul vostru să acopere ceea ce au ei nevoie, pentru ca într-o zi belșugul lor să acopere ce aveți voi nevoie, și ca lucrurile să fie egale - după cum spune Scriptura: „Omul care a adunat mult nu avea prea mult, și omul care a adunat puțin nu avea prea puțin”. – 2 Cor. 8:10-15, *Goodspeed*.

34. Astfel poporul consacrat ai lui Iehova Dumnezeu este pus la încercare și au privilegiul de a-și arăta respect reciproc unii față de alții. Pentru a egaliza problemele între ei, și pentru ca toți să aibă cât mai multă posibilitate de a se concentra asupra lucrării de mărturie a lui Dumnezeu, frații care sunt mai bogați pot să dea ajutor celor care intră într-o stare temporară de nevoie. Nici o contribuție pe care o face cineva în Numele serviciului lui Iehova și pentru ajutorul servilor Săi nu trebuie disprețuită, indiferent de cât de mică ar fi. Isus nu a disprețuit bănuțul văduvei; ci i-a dat o valoare corespunzătoare. Dacă evaluarea este în conformitate cu ceea ce are persoana, și nu în conformitate cu ceea ce au alte persoane, contribuția urmează să fie evaluată în mod proporțional, corect. Ce belșug de devotament, zel și respect iubitor este arătat prin ea! Dumnezeu, care este responsabil de organizația Sa Teocratică, va echilibra toate lucrurile în decursul timpului, pentru ca tot poporul Său să aibă oportunitatea de a fi în serviciu și de a se ajuta unii pe alții. Ajutorul și

sprijinul nu se revarsă întotdeauna, nici nu curge doar într-o singură direcție. Cei care au mai mult pot, dând din surplusul lor, să echilibreze împrejurările lor pentru a oferi ajutor celor care au puțin sau care abia așteaptă să fie ajutați.

35. Astfel, conform cu voia lui Dumnezeu, cei care au mai mult nu vor avea prea mult ca să irosească, în timp ce cei care au puțin nu vor avea un deficit care să taie puterea și abilitatea lor de a sluji pe Domnul într-un mod activ. Ca și în cazul când Iehova Dumnezeu a furnizat mana într-un mod miraculos pentru Israelii în pustie, și Israelii ieșeau în fiecare zi ca s-o culeagă, „când o măsurau cu un omer [măsură], cel care adunase mult nu avea nimic deasupra, și cel ce adunase puțin nu avea nici o lipsă; ei adunau cât avea nevoie fiecare”. (Ex. 16:18, *Ver. Stand. Amer.*). Astfel să presupunem că un propovăduitor al Împărăției este implicat în a încerca să atingă o cotă de ore în serviciul directă a Domnului Dumnezeu. Totuși, dacă el încearcă să ajute pe vreunul din frații săi, sau din cei nou interesați să intre în serviciu, el nu trebuie să se teamă că va afecta cota lui în serviciul Domnului. Pe termen lung, în timp ce serviciul lui merge înainte, Domnul va egaliza problemele, întrucât în același timp tovarășii noștri servi sunt ajutați în mod activ în lucrarea Lui de mărturisire. Astfel, nici lucrarea generală, nici lucrarea noastră individuală nu suferă, ci ajutorul fraților este mai răspândit. Starea organizației generale este de asemenea mai bună.

36. Domnul oferă astfel calea generozității ca o salvare de la a aduna comori pe pământ unde există pericolul pierderii. Acela care contribuie cu credință în cauza lui Dumnezeu care este continuată de servii consacrați ai lui Iehova nu investește niciodată într-o afacere păguboasă. Acela care dă de bunăvoie și cu generozitate este sigur să beneficieze în mod spiritual prin acest exercițiu al generozității și devotamentului față de interesele poporului lui Dumnezeu și a lucrării Lui. Apostolul ne reamintește despre legea infailibilă a lui Dumnezeu în această privință deoarece spune în continuare: „Să știți: cine seamănă cu economie, va secera cu economie, și cine seamănă cu generozitate va secera o recoltă generoasă. Fiecare să dea ceea ce a hotărât în mintea lui să dea; să nu existe nici o părere de rău, sau constrângere în privința aceasta, căci Dumnezeu iubește pe cel care dă cu bucurie. Dumnezeu este capabil să vă binecuvânteze cu mijloace bogate, ca să aveți întotdeauna destul pentru orice urgență a voastră și pe lângă aceasta pentru orice act bun pentru alții; după cum este scris: „*El împrăștie darurile Sale celor săraci, caritatea Lui rămâne pentru totdeauna.* – 2 Cor. 9:6-9, *Moffatt*; Ps. 112: 9.

37. Să avem încredere, atunci, că servul consacrat al lui Dumnezeu care profită de oportunitățile sale din prezent pentru a contribui și a împrăștia darurile sale caritabile la săracii Domnului va secera pentru sine în continuare privilegiile fericite de a face acest lucru, atâta timp cât îi avem pe săraci cu noi. Contribuabilul își ține spiritul său de generozitate viu și activ, și Dumnezeu nu va eșua să folosească pe un astfel de om neegoist în slujba Lui binecuvântată. Aceasta se datorează faptului că Dumnezeu îl iubește pe acela care, fără părere de rău și fără constrângere, dă cu bucurie din ceea ce are pentru a sprijini organizația lui Dumnezeu și lucrarea ei de mărturie. Cum ar putea lăsa Dumnezeu pe un astfel de om generos să intre într-o lipsă adevărată?

38. Nu ar putea exista o plăcere mai mare pentru noi decât să vedem pe cei care beneficiază de darurile noastre pentru cauza lui Dumnezeu că-L recunosc pe El ca Proprietar al acestei carități adevărate și că apoi îi aduc mulțumiri și laude, în special prin consacrarea lor față de El și prin mergerea în serviciul Lui de a cânta ludele Lui. Prin urmare, darul nostru nu se oprește doar la a alina persoana nevoiașă. El merge dincolo de aceasta făcând ca Dumnezeu să fie laudat și slujit de alții. Apostolul ne reamintește despre acest fapt și despre modul în care Dumnezeu va purta de

grijă cu dragoste de cei care au dat cu bucurie, spunând: „Cel ce dă sămânță semănătorului [mijloacele de a contribui] și pâine pentru hrană, vă va da și vouă sămânță [pentru privilegiile slujbei viitoare] și o va înmulți; El va mări recolta carităților voastre - veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru ca să fiți generoși în orice ocazie, și generozitatea voastră, al cărui agent sunt eu, va face ca oamenii să dea mulțumiri lui Dumnezeu; căci slujba dată de acest fond face mai mult decât doar să acopere nevoile sfinților, ea se revarsă cu strigăte de mulțumiri către Dumnezeu”. (2 Cor. 9:10-12, *Moffatt*). Care este atunci scopul dăătorului generos, care nu lasă ca mâna lui dreaptă să știe ce face stânga, în ceea ce privește aflarea faptelor lui bune către alții? Este acesta, și anume, de a nu atrage mulțumirile către sine, ci să facă ca ele să fie exprimate Dăătorului Original, Iehova Dumnezeu, pentru care persoana generoasă este doar agentul.

39. Un alt lucru! Când o singură parte a poporului consacrat contribuie la nevoile altui grup al lor, gândiți-vă la efectul de unificare pe care-l are! Cu câtă bunătate și cu cât mai puțină prejudecată puteau simți frații Evreiești de la Ierusalim față de Neamurile care au făcut ajutorările! Ei au simți mai profund că Dumnezeu într-adevăr a adunat membrii Evreiești și cei dintre Neamuri într-un singur trup în Cristos Isus, în ciuda naționalităților. Evreii care au primit darurile au văzut mai clar că cei darnici dintre Neamuri trăiau cu adevărat la înălțimea declarațiilor lor de a fi supuși învățăturilor evangheliei lui Cristos. Rugăciunile pe care le-au făcut lui Dumnezeu cei care au primit darurile i-au legat mai strâns cu contributorii, toate acestea datorându-se harului extraordinar pe care Dumnezeu l-a exprimat față de frații care au contribuit. (Rom. 15:30, 31). Acesta este efectul sănătos când creștinii iubitori exercită bunătatea lor în urgențele tovarășilor lor creștini. El este bine descris de cuvintele de încheiere ale apostolului cu referire la această chestiune de colectare de fonduri pentru sfinții nevoiași, spunând: „Această slujbă arată ce sunteți voi, face ca oamenii să laude pe Dumnezeu pentru modul în care ați venit sub evanghelia lui Cristos pe care o mărturișiți, și pentru generozitatea contribuțiilor voastre față de ei și față de toți; ei vă iubesc și se roagă pentru voi, pentru HARUL NESPUS DE MARE pe care Dumnezeu vi l-a arătat. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Său nespus de mare.” – 2 Cor. 9:13-15, *Moffatt*.

40. Pavel nu a fost unul dintre sfinții săraci care trebuia să beneficieze de banii colectați. Totuși Pavel a fost atât de mișcat de generozitatea acestor frați dintre Neamuri față de creștinii Evreii din Ierusalim încât a spus fără egoism: „Mulțumiri lui Dumnezeu pentru darul Său inexprimabil!” (*Emphatic Diaglott*). Așadar, ne dăm seama că „darul fără plată” nespus de mare, inexprimabil, de nedescris, pentru care Pavel a dat din toată inima mulțumiri lui Dumnezeu nu este Cristos Isus. ”Darul fără plată” este acel „har nespus de mare” pe care Dumnezeu l-a arătat acestor creștini devotați. Acest har extraordinar și nespus de mare al lui Dumnezeu față de poporul Său consacrat s-a revărsat prin generozitatea lor față de frații nevoiași de la Ierusalim.

41. Acest har sau favoare a lui Dumnezeu este atât de minunat încât depășește puterea umană de descriere sau exprimare. În mod neapărat această favoare nespus de mare îl include pe Fiul lui Dumnezeu prin care vine această favoare la noi. Acest dar al harului nespus de mare al lui Dumnezeu înseamnă suma totală a bunătății și dragostei Lui prin Cristos Isus față de poporul Lui în toate zilele lor pe pământ. El abundă spre salvarea lor eternă și spre slava și justificarea Lui. Mulțumiri lui Dumnezeu pentru darul fără plată generos al favorii Sale nespus de mari față de poporul Său în aceste zile!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De când a început primul dăruitor să dăruiască ? și cum ar trebui să vedem propriul nostru dar ?
2. Cui sunt aplicate în general cuvintele lui Pavel din 2 Corinteni 9:15 ? dar ce relațiune are unul ca acesta cu „darul nespus de mare ” ?
3. Cum se clasează Christos Isus ca darul lui Dumnezeu ? și care cuvinte ale lui Isus arată că El nu pentru această lume a fost dat de către Dumnezeu ?
4. În conformitate cu 1 Ioan 2:14-17, pentru ce iubirea acestei lumi nu ar putea fi aceea care a inspirat darul lui Dumnezeu al Fiului Său ?
- 5,6. a) Asupra cărei părți din Ioan 3:16 își fixează religioniștii atenția lor ? și pentru ce singură aceasta nu ar fi cerut ca darul lui Dumnezeu să fie singurul Său Fiu născut ? b) Cine numai poate să producă asemenea creatură umană ? și când ?
7. Pentru ce, atunci, dădu Dumnezeu în mod iubitor pe Fiul Său Înalt născut mai degrabă decât pe vreunul din fii Săi dintre Îngeri ?
8. Care era chestiunea care era mai arzătoare decât ispășirea ? și deci care era lumea pe care atât de mult o iubi Dumnezeu ?
9. Care era locul destinat acestor „ceruri noi” ? și cum au parte membrii acestora la justificarea lui Dumnezeu ?
10. Care va fi partea văzută a acelei lumi drepte ? și cum va trăi omenirea sub aceasta ?
11. a) Cu ce scopuri în vedere a dat Iehova pe Fiul Său în folosul acelei lumi ? b) Când fu născut cel mai mare dar al lui Dumnezeu pe pământ ?
12. Ce era ceea ce a dus la exclamația lui Pavel cu privire la darul inexprimabil al lui Dumnezeu ? și pentru ce este bine să o examinăm ?
13. Din ce cetate a scris Pavel scrisoarea a doua către Corinteni ? și ce a spus el creștinilor despre vizita sa la ei ?
14. a) Cu ocazia acestei vizite la Corint cui a scris Pavel b) Ce le scrie el despre o colectă, și ce ar trebui să ținem în minte cu privire la contribuitori și primitori ?
15. a) În conformitate cu aceasta, care era în mod evident cazul în ce privește aranjamentul comunității creștinilor din Ierusalim ? b) Care era efectul în afara știrilor cu privire la aceasta ?
- 16,17. Cum erau contribuțiile colectate plata unei datorii ?
18. Ce punct de vedere asemănător își însușesc Martorii lui Iehova în acceptarea contribuțiilor în lucrarea din casă în casă ?
19. Ce să ne notăm în legătură cu colecta de binefacere a lui Pavel, ca un îndrumător în activitatea și supraveghetoare asemănătoare de astăzi ?
20. Ce a scris Pavel, în 2 Corinteni cu privire la sine însuși și la colegii săi lucrători spre a arăta cinstea și curăția sa în ce privește aceasta ?
21. La ce îndreptățește procedura apostolului pe creștinii de astăzi să facă ? și pentru ce *Turnul de Veghere* a publicat avertismente ?
22. Care erau instrucțiunile lui Pavel în ce privește pregătirea pentru colectă ? și cui urmau să fie încredințate fondurile colectate ?
- 23,24. a) Ce procedură nu a urmat Pavel în ce privește colectele ? și cum urmau să fie executate instrucțiunile sale ? b) Cum a dat Societatea Turnul de Veghere instrucțiuni asemănătoare ?

25. Ce este dedicată Societatea să suplinească prin actul de constituire ? și cum a procedat ca până acum spre a face aceasta ?
26. Cum știi creștinii că Societatea este o supraveghetoare credincioasă și demnă de încredere a contribuțiilor ? și ce arată aprobarea lui Iehova a serviciului ei ca atare ?
27. De ce a depins menținerea cauzei lui Dumnezeu ? și pentru ce nu de cei bogați materialicește ?
28. În care cuvinte la 2 Corinteni 8, atrage Pavel atențiunea asupra acestui fapt ca adevărat în ziua sa ?
29. a) Pe ce bază a lăsat Pavel contribuirea, dar cu ce exemplu stimulent ? b) Despre ce responsabilitate reamintește Pavel creștinilor avansați și dezvoltati în legătură cu aceasta ?
30. Care era exemplul cel mai inspirator al darului neegoist la care Pavel apoi s-a referit ?
31. La ce sunt aceste bogății spirituale o pârgă ? și la ce suntem îmboldiți când ne cugetăm la aceste chestiuni ?
32. Ce fel de calitate se cere spre a contribui în decursul stărilor de nevoie și strâmtorare ? și cum a demonstrat Societatea această calitate ?
33. Cu ce cuvinte a scris Pavel într-o linie paralelă a gândirii, la 2 Corinteni 8 ?
34. Pentru ce nu urmează să fie refuzate contribuțiile mici? Și cum sunt egalizate situațiile poporului lui Dumnezeu în decursul timpului ?
35. a) Ce ilustrează rezultatele străngerii manei de către Israeliti în pustie ? b) Cum egalizează Dumnezeu chestiunile în ce privește un vestitor al împărăției și cota sa de ore precum și asistența dată altor vestitori ?
36. Care sunt avantajele și beneficiile rezultând pentru contribuitor ? și ce lege a lui Dumnezeu se aplică în această chestiune ?
37. Cum este adevărat atunci, că „milostenia Lui ține în veci” ?
38. Ce rezultate plăcute însoțește darul nostru către alții ? și care este scopul dăătorului generos în ce privește mulțumirile ?
39. Care este efectul general sănătos când creștinii exercită milostenie în starea critică a colegilor lor creștini ? și ce arată aceasta ?
40. Pentru ce era mișcat Pavel să mulțumească lui Dumnezeu, dacă nu el era beneficiarul ? și ce este deci „darul” Său nespun de mare ?
41. Pentru ce este acest „dar” inexprimabil și de nedescris ? și ce include el de necesitate ?

SEMNULE CARE CONTEAZĂ

În numărul 15 din Noiembrie al acestei reviste (paragraful 2) s-a spus: „În acel război universal de la Armaghedon faptul că o persoană este tânără nu va reprezenta niciun avantaj pentru ea, și nici o garanție că va supraviețui în lumea nouă. Tinerețea nu va fi niciun temei pentru a primi milă sau scutire, ci ceea ce va fi vom vedea în acest articol.” – Ezech. 9:5, 6.

A fi însemnat în ochii divini ca o persoană cu bunăvoință este ceea ce contează pentru scutirea de la distrugere în acel Armaghedon universal. Față de o astfel de persoană Iehova Dumnezeu este milos și generos de a o cruța, și acestei persoane numele „Ionadab” se aplică bine, pentru că acest nume înseamnă „Iah (Iehova) este generos”. Faptul că va exista o mulțime de astfel de Ionadabi astăzi pe pământ în timp ce ne apropiem de lumea nouă a dreptății îl indică

Scripturile. A fost voia lui Iehova Dumnezeu, ca prin profețiile Cuvântului Său, să identifice și să localizeze oamenii Săi binevoitori acum pe pământ. Așadar, să analizăm Ezechiel 9.

Organizația invizibilă a lui Iehova, care este în cer, și poporul Său consacrat de pe pământ care sunt o parte a organizației Lui vizibile lucrează într-o armonie perfectă. Partea invizibilă sau cerească a organizației, fiind mai înaltă și mai tare, este în putere. În profeția lui Ezechiel, capitolul 9, apare o dramă sau imagine profetică, care arată funcționarea împreună a părții cerești a organizației lui Dumnezeu cu cei consacrați Lui pe pământ, și modul Lui de a instrui oamenii și de a-i grupa. Ezechiel, capitolul 9, în armonie cu alte profeții, arată o lucrare de separare condusă de El cu scurt timp înainte de „bătălia zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu”, numit de altfel „Armagedon”, și identifică în mod clar oamenii binevoitori, sau Ionadabii.

Puternicul executor al lui Iehova Dumnezeu este Cristos Isus, acela care conduce oștirile lui Iehova în cer la bătălia de la Armagedon și care execută judecata lui Iehova asupra organizației vrăjmașe a lui Satan Diavolul. Lucrarea de execuție a oștirilor Lui o vedem prefigurată în capitolul 9 din Ezechiel, în versetul 1 din care citim: „Apoi a strigat cu glas tare la urechile mele: „Apropiați-vă voi care trebuie să pedepsiți orașul[Ierusalimul religios], fiecare cu unealta lui de nimicire în mână!” Acest ordin direcționează oștirea invizibilă a lui Iehova de a face pregătiri pentru bătălia finală. Din acest motiv oștirea invizibilă a Domnului Dumnezeu are poruncă să se apropie și fiecare să aibă în mâna lui o armă de ucidere. În viziune Ezechiel a văzut șase creaturi apropiindu-se, și o a șaptea. El spune: „Și iată, că au venit șase oameni de pe drumul porții de sus [al templului sau sanctuarului], poartă [ușă]care este dinspre nord, fiecare om cu o armă de ucidere în mâna lui; și un om în mijlocul lor era îmbrăcat cu in, cu o călimară la brâu; și ei au intrat, și s-au așezat lângă altarul de aramă”. – Ezec. 9:2.

Șase, numărul oamenilor cu arme, este un număr simbolic în Biblie pentru a denota imperfecțiunea, în timp ce numărul *șapte* simbolizează desăvârșirea. Organizația lui Iehova fiind una singură și într-o unitate completă, în această dramă cei șase oameni vor identifica partea invizibilă sau cerească a organizației lui Dumnezeu, în timp ce a șaptea creatură, omul cu călimara la brâu, și îmbrăcat în haine de in, simbolizează clasa „servului credincios” a lui Dumnezeu pe pământ, partea vizibilă a organizației lui Dumnezeu sub comanda Domnului Isus Cristos. Șase, reprezentând, cerescul, și unul, reprezentând pământescul, fac șapte și ilustrează organizația întregă în desăvârșire.

Partea pământească a organizației lui Dumnezeu are ordin să depună mărturie sau să vestească tuturor națiunilor adevărul referitor la Împărăția lui Dumnezeu. La Apocalips 19:8 se face referire la „nevasta” Mielului, sau mireasa lui Cristos, din care această clasă a „servului credincios” pe pământ este o parte, și referitor la acest lucru versetul spune: „I s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat; căci inul subțire înseamnă faptele neprihănite ale sfinților”. (*Ver. Stand. Amer.*). Așadar, imaginea omului îmbrăcat în in, purtând o călimară la brâu, simbolizează servii îndreptățiți ai lui Iehova Dumnezeu, rămășița Lui de martori credincioși care sunt acum pe pământ. Această parte pământească a organizației Teocratice a lui Iehova lucrează în armonie exactă cu partea cerească. Partea cerească, invizibilă, face lucrarea violentă de executare a celor răi; în timp ce partea vizibilă, pământească, face lucrarea de propovăduire a mesajului adevărului lui Dumnezeu, pentru ca persoanele inteligente să poată să aleagă pe care parte se vor poziționa înainte ca să aibă loc execuția la Armagedon. Lucrarea de propovăduire trebuie mai întâi terminată; și când ea este terminată, atunci partea invizibilă a organizației lui Iehova va executa pe cei care sunt de partea lui Satan Diavolul și sub organizația lui nelegiuită.

Religia este o parte integrantă a organizației mondiale a lui Satan. Din vremea vânătorului-împărat Nimrod, Diavolul a folosit religia pentru a defăima Numele lui Iehova Dumnezeu și pentru a înșela oamenii și a-i îndepărta de la Iehova Dumnezeu. (Gen. 10:8-10). Este adevărat că organizațiile religioase sunt de obicei înțelese de oameni ca fiind alcătuite din cei ce se închină lui Dumnezeu; dar faptul este că acele organizații ale „creștinătății” numite „religioase” sunt lumești și pământești și aliate cu politica, și obiectivul lor este de a câștiga și exercita control asupra oamenilor de pe pământ. Sub controlul dominator al acestor organizații religioase sunt multe persoane înclinate spre Dumnezeu dar care au fost induse prin teamă să sprijine organizațiile nedrepte și ipocrite. Religia organizată a „creștinătății” este, ca un întreg, simbolizată sub termenul „oraș”, oraș pe care Dumnezeu îl va șterge la Armagedon. Înaintea ca să aibă loc distrugerea lui, Iehova dă porunci ca martorii Lui, propovăduitorii Lui, sau „omul cu călimară la brâu”, să facă o lucrare anumită. În acest sens Domnul Dumnezeu dă o poruncă ca cea din Ezechiel 9:4: „Și Domnul i-a zis: Treci prin mijlocul orașului, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se fac în mijlocul lui”.

O urâciune pentru Iehova este ipocrizia sau închinarea la Diavol. Sub controlul părții guvernatoare a religiei organizate, și anume, Ierarhia Romano - Catolică, există milioane de persoane dispuse față de Dumnezeu și care văd lucrurile crude, nedrepte și rele făcute în sectele și cultele religioase, fiind făcute în Numele lui Dumnezeu și a lui Cristos; și aceste persoane sunt simbolizate ca cei ce „suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor făcute în mijlocul orașului”. Este voia lui Iehova Dumnezeu ca aceste persoane să poată avea oportunitatea de a dobândi cunoștința adevărului care-l face pe om liber. Ei trebuie să obțină cunoștința în inimile și mințile lor. Fruntea omului reprezintă simbolic locul inteligenței. Prin urmare a „pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și gem” înseamnă a da acestor persoane o înțelegere inteligentă a adevărului referitor la planul lui Iehova. Aceasta este lucrarea pe care martorii Lui au poruncă s-o facă, și această lucrare ei o fac, prin harul Lui, mergând din casă în casă pentru a informa oamenii despre planul lui Iehova. Din acest motiv martorii Lui au publicat cărți care explică Sfintele Scripturi, și pe acestea ei le duc zilnic la oamenii care doresc să primească „semnul” pe frunțile lor. Aceștia sunt acele persoane ascultătoare care caută cunoștința dătătoare de viață. Aceste persoane, numite și „Ionadabi”, sunt acelea care primesc cunoștința adevărului și care sunt astfel însemnate pe frunte. Apoi ele arată că au fost însemnate prin atașarea lor la partea vizibilă a organizației Teocratice a lui Iehova, și ele merg împreună cu rămășița Lui unsă și se alătură ei pentru a pune mărturie celorlalți din toate națiunile.

La timpul hotărât de Dumnezeu această lucrare de mărturie, adică, lucrarea „de punere a semnelor pe fruntea” celor care vor, se va termina. Acest final este arătat prin cuvintele din Ezechiel 9:11: „Iată, omul îmbrăcat în haina de in, care avea călimara la brâu a adus raportul, spunând: Am făcut cum mi-ai poruncit”.

SOARTA CELOR CARE NU SUNT ÎNSEMNAȚI

Aceasta marchează timpul desemnat de cuvintele lui Isus despre sfârșitul lumii, că „această evanghelie a Împărăției va fi propovăduită..., ca mărturie tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul”; și acel sfârșit va veni într-un timp de necaz așa cum nu s-a cunoscut niciodată înainte în lume. (Mat. 24:14, 21). Așadar, când lucrarea de mărturie este făcută și terminată de cei simbolizați de omul cu călimara și îmbrăcat cu haină de in, atunci va urma lucrarea arătată în profeție de cei „șase oameni”, adică, partea cerească a organizației lui Dumnezeu. Acestui grup

invizibil Nimicitorul lui Dumnezeu, Cristos Isus îi dă porunca așa cum a fost auzită de Ezechiel și scrisă în Ezechiel 9:5, 6: „Iar celorlalți (șase) le-a zis în auzul meu: Mergeți după el în oraș, și loviți; ochiul vostru să nu cruțe, nici să n-aveți milă; ucideți cu totul pe bătrâni și pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar nu vă atingeți de niciunul pe care este semnul; începeți cu sanctuarul Meu. Atunci ei au început cu bătrânii care erau înaintea casei”. La timpul hotărât ucigătorii au ajuns la tineri.

Aceasta arată, și să ia aminte toți cei tineri din ziua de azi, că Nimicitorul lui Dumnezeu la Armagedon îi ucide pe toți cu excepția celor care poartă semnul pe frunte, începând cu „bătrânii”, adică, cu cei înalți în autoritate și care exercită control peste organizație și conducere în religie. Doar semnul este acela care contează pentru a fi cruțați de nimicitorii care se apropie. Uciderea „bătrânilor” înseamnă începutul primei părți a Armagedonului, bătălia zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu: „Și El le-a zis: Spurcați casa [templul religiei], și umpleți curțile cu morți; ieșiți. Și ei au ieșit, și au ucis în oraș”. – Ezech. 9:7.

Această parte a profeției arată o mare lucrare de ucidere care urmează să fie făcută și că cei ce sunt de partea lui Satan și a organizației lui vor fi distruși, și nu vor fi cruțați. „Și îi voi sfârâma pe unii de alții, pe părinți și pe fii împreună, zice DOMNUL: nu voi avea milă de ei, nu-i voi cruța, nu Mă voi îndura de ei, ci îi voi distruge”. (Ier. 13:14). Clasa Ionadabilor este cea care este cruțată și protejată de Domnul Dumnezeu în timpul Armagedonului fiindcă ea este însemnată pe frunte și ascultă de El. Aceștia au promisiunea lui Dumnezeu că, îndeplinind condițiile puse în Cuvântul Lui, ei vor fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova. – Țef. 2:3.

Condițiile sunt ca ei să se asocieze cu organizația Teocratică a Domnului, unde trebuie să rămână neclintiți slujindu-L, lucrând în armonie cu rămășița Lui, și refuzând să se compromită cu lumea. Orice încercare ca cea a lui Ionadab de a intra în „carul” sau organizația Domnului și în același timp de a sprijini lumea Diavolului, cu dorința neînțeleaptă de a înălța în slăvi lumea Diavolului, va fi un dezastru. (2 Împ. 10:15-25). Organizația sau „carul” lui Iehova, este singurul loc de siguranță, și unul care se folosește de această siguranță și care mai apoi o părăsește de bunăvoie este sigur să fie distrus, tânăr sau bătrân. Cei care sunt din clasa Ionadab trebuie să continue cu credincioșie să studieze planurile lui Dumnezeu așa cum sunt cuprinse în Cuvântul Lui. Prin urmare, publicarea noastră a Cuvântului Domnului este în avantajul lor. Ei trebuie să arate dragostea lor pentru Dumnezeu fiind atenți să păzească poruncile Lui. În avantajul rămășiței Lui, și în beneficiul clasei lui Ionadab care intră în „carul” lui Dumnezeu, Iehova a tras perdelele și lasă ca lumina Lui să strălucească pe fețele celor care s-au devotat Lui. El le dă o viziune a lucrurilor care trebuie să aibă loc în scurt timp, ca de altfel și sensul lucrurilor care s-au întâmplat în ultimii 5 900 de ani. Adevărul care se distinge și care este făcut să apară înaintea viziunii lor ca fiind de o importanță extraordinară deasupra tuturor celorlalte este acesta:

Iehova, Atotputernicul Dumnezeu, este Dătătorul vieții, și El va păzi pe cei care-L iubesc și ascultă de El și care rămân credincioși organizației Lui, arătând tot timpul supunere neclintită față de dominația Lui universală și o dragoste neșovăielnică pentru El. Testul crucial peste toată creația inteligentă este aproape. Toți, tineri și bătrâni, să ia aminte la avertisment și să fie atenți. „Iehova este în templul Lui cel sfânt; tot pământul să păstreze tăcerea înaintea Lui”. – Hab. 2:20; *Ver. Stand. Amer.*

Cei care vor învăța calea dreaptă trebuie să refuze să urmeze învățăturile oamenilor sub organizația lui Satan. Iehova Dumnezeu și Isus Cristos sunt adevărații învățători ai tuturor aceluia care iubesc dreptatea și care doresc să cunoască adevărul. (a se vedea Isaia 30:20; 54:13). Oamenii egoiști care își asumă rolul de a învăța doctrine plăcute lor au căzut sub influența subtilă și

seducătoare a lui Satan, și astfel sunt înșelați să înlocuiască propriile lor doctrine de speculație și falsitate religioasă cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Prin acest mijloc mulți oameni sinceri sunt înșelați. Oricine va primi înțelepciunea spirituală a lui Iehova Dumnezeu trebuie să dobândească cunoștința adevărului Său. Aceasta poate fi dobândită doar printr-un studiu atent al Cuvântului Lui și prin folosirea uneltelor necesare, inclusiv a martorilor Lui, pe care i-a dat El. Este privilegiul și obligația tuturor persoanelor, tinere și bătrâne, la care vin martorii lui Iehova, să se informeze și să fie astfel însemnate cu semnul Lui pe frunțile lor pentru viață veșnică.

SOLOMON CĂUTĂTORUL DE ÎNȚELEPCIUNE

Înțelepciunea de sus este incomparabilă. Înțeleptul Solomon a realizat aceasta, zicând: „Toate lucrurile pe care le poți dori nu se compară cu ea”. Aurul, argintul, rubinele, aceste bogății materiale pot oferi confort și lux personal; înțelepciunea dă viață, este un pom al vieții. Numai nebunii o disprețuiesc; la sfârșit, acești căutători de nebunie mor datorită lipsei de înțelepciune. Masele omenirii induse în eroare își irosesc viața căutând argint și aur, cu puțini care reușesc, mulți care eșuează, și nimeni care să ajungă astfel la fericire, pace și viață. Dar dacă ei ar căuta înțelepciunea așa de sârguincios cum caută bogăția materială, nimeni n-ar eșua, toți ar avea succes în căutarea lor și ar găsi pace și viață durabile. Așa asigură Cuvântul lui Dumnezeu prin pana înțelept îndrumată a regelui Solomon: „Dacă vei cere înțelepciune, și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de DOMNUL și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu.” – Prov. 2:3-5; 3:13-18; 8:10, 11; 1:7, 22; 10:21; Ecl. 7:12.

Solomon a scris sub inspirație, dar el a vorbit și din experiență personală. El a cerut înțelepciune, s-a rugat pentru pricepere, a căutat-o ca pe argint și ca pe o comoară ascunsă; el a înțeles frica de Domnul și a găsit cunoștința lui Dumnezeu. Acest al treilea rege al Israelului, fiul lui David și al Bat-Șebeï, și-a început căutarea după înțelepciune de timpuriu în viață. Uns odată pentru a contracara un complot răzvrătit de a uzurpa tronul, Solomon a fost uns mai târziu a doua oară, și deși era încă tânăr, „a stat pe tronul lui Iehova ca rege în locul tatălui său David.” (1Regi 1:5-49; 1Cron. 29:1, 22, 23, *A.S.V.*). După ce și-a întărit domnia eliminând pe acei nemulțumiți politici, precum Adonia, Ioab și Abiatar, Solomon a călătorit spre tabernacolul din Gabaon și a adus jertfe lui Iehova. (1Regi 2:22-35; 3:1-4; 2Cron. 1:1-6). Acolo și-a ridicat el glasul într-un strigăt după înțelepciune, ca răspuns la o cerere de la Iehova: „Dă-mi dar înțelepciune și pricepere, ca să știu cum să mă port în fruntea acestui popor! Căci cine ar putea să judece pe poporul Tău, pe poporul acesta atât de mare? Dumnezeu a zis lui Solomon: Fiindcă dorința aceasta este în inima ta, fiindcă nu ceri nici bogății, nici averi, nici slavă, nici moartea vrăjmașilor tăi, nici chiar o viață lungă, ci ceri pentru tine înțelepciune și pricepere ca să judeci pe poporul Meu, peste care te-am pus să domnești, înțelepciunea și priceperea îți sunt date. Îți voi da pe deasupra bogății, averi și slavă, cum n-a mai avut niciodată nici un împărat înaintea ta și cum nu va mai avea după tine.” – 2Cron. 1:7-12.

Motivul lui Solomon în căutarea înțelepciunii era bun, anume să-i dea posibilitatea să judece cu înțelepciune. Următoarea întâmplare relatată este un extraordinar exemplu despre perspicacitatea sa în judecată. Două curve ce locuiau împreună aveau fiecare câte un copil. Unul dintre copii a murit și mama lui a fost acuzată că l-a schimbat cu pruncul viu. Amândouă îl revendicau pe supraviețuitor. Solomon a poruncit să împartă copilul și să dea câte o jumătate fiecărei femei. Una din ele a fost de acord, cealaltă s-a împotrivit și a renunțat la pretenția ei,

pentru ca pruncul să trăiască. Cea din urmă a arătat dragoste de mamă; copilul i-a fost înapoiat ei. Tot Israelul a recunoscut în această judecată înțelepciunea lui Dumnezeu. – 1Regi 3:16-28.

Dar înțelepciunea lui Solomon nu s-a sfârșit odată cu judecata, cu perspicacitatea și cu capacitatea minții umane. El a fost un capabil organizator de vaste proiecte de construcții. Construcția templului de la Ierusalim a eclipsat toate celelalte realizări ale sale. Planurile sau „proiectele” clădirii, împreună cu multe materiale de construcții și sprijin financiar, au fost furnizate de David; dar acțiunea era totuși de proporții gigantice. Solomon a făcut contract cu Hiram, regele Tirului, pentru materiale de construcții, mai ales pentru lemn de construcții din aromatul cedru din pădurile Libanului. Grupul de muncitori ce număra 30.000 de izraeliți și 150.000 de străini s-a reunit pentru a face față necesităților forței de muncă. Pentru a-i supraveghea pe acești muncitori tâmplari și pietrari erau peste 3.000 de supraveghetori și administratori. (1Regi 5:1-18; 2Cron. 2:17,18). Pregătirea materialului s-a făcut așa de conștiincios, încât atunci când a început lucrarea de construcție, în al patrulea an al domniei lui Solomon, la locul construcției nu s-a auzit nici ciocan, nici secure și nici un alt fel de unealtă de fier. Uimitor! În șapte ani și șase luni s-a văzut încheierea templului. Cu minunata lui lucrare în cedru și alt material lemnos, ornamentat cu splendide sculpturi de flori, copaci și heruvimi, totul acoperit din belșug cu aur, templul a depășit de departe în splendoare oricare alte realizări arhitecturale de pe pământ. Din poziția lui înaltă de pe Muntele Moria cum trebuie să-l fi cuprins și reflectat, într-o orbitoare glorie, razele soarelui la răsărit și la apus! Totuși toată această splendoare materială a fost diminuată în timpul dedicării templului. După rugăciunea de dedicare rostită de Solomon, focul din cer a consumat jertfele și gloria lui Iehova a umplut casa cu asemenea strălucire orbitoare, încât preoții n-au putut intra. – 1Regi 6:1-38; 2Cron. 6:13-42; 7:1-3.

În decursul celor treisprezece ani care au urmat, Solomon și-a construit propriul palat. Mai mult decât atât, el a construit un palat pentru fiica lui Faraon pe care o luase de soție, un pridvor de stâlpi, un pridvor de judecată, și casa pădurii din Liban. (1Regi 7:1-12). După aceea, lucrarea de construcție s-a extins și au fost ridicate multe cetăți și întăriri, pentru a spori gloria domeniului său. Comerțul a înflorit. A fost construită o flotă de corăbii și a fost lansată la apă pentru a brăzda mările ca marină comercială. Sub înțeleptul Solomon națiunea s-a bucurat de o perioadă de prosperitate. Exista libertate de teamă și lipsă; pacea și belșugul domneau. – 1Regi 9:17-28; 2Cron. 8:1-6; 9:27.

Înțelepciunea lui Solomon a cuprins și alte domenii de realizări omenești. El avea cunoștințe de botanică și zoologie, deoarece „el a vorbit despre copaci, de la cedrul din Liban până la isopul care crește pe zid, a vorbit de asemenea despre dobitoace, despre păsări, despre târătoare și despre pești.” (1Regi 4:33). În scrierile sale el reflectă această înțelepciune. El extrage adevăruri luminoase de la harnica furnică care, fără călăuză sau supraveghetor, își face rost de hrană vara, strânge și depozitează hrană în timpul secerișului; de la plăpândul iepure care își face casa cu înțelepciune în stânci protectoare, de la pâlcul de lăcuste care, fără rege sau lider, merg înainte în unitate, de la umilul păianjen care, datorită „mâinilor” sale ocupate, locuiește în palatele regilor. (Prov. 6:5-11; 30:18, 19, 24-28). Farmecul și măreția unor animale îi stârnesc mirarea; este arătată puterea de distrugere a altora. (Prov. 30:29-31; Cântarea Cântărilor 2:15). Deplina apreciere a frumuseților din domeniul însuflețit al animalelor, păsărilor și plantelor, și chiar gloria neînsuflețită a pietrelor prețioase, izbucnește exuberant în expresiile poetice din „Cântarea cântărilor”. În mod activ, plăcerea sa în aceste glorii create este arătată prin faptul că a făcut minunate grădini și parcuri, livezi și regiuni împădurite. Aceste lucrări de înfrumusețare s-au inspirat din înțelepciunea sa ca inginer agricol, anulând efectele lungului anotimp secetos. – Ecl. 2:4-6.

Solomon a posedat cunoștințe despre pământ și permanența lui. Priceput în meteorologie, el a înțeles circuitele vânturilor și ciclurile de umiditate relativ la nori, ploii, râuri și mări. (Ecl. 1:4-7). Tatăl său, David, a înțeles că trupul uman a fost făcut „așa de minunat”; dar fiul Solomon a arătat într-un limbaj figurativ, în capitolul al doisprezecelea al Eclesiastului, o uimitoare cunoștință despre anatomia umană, chiar despre măduva spinării și legătura ei cu creierul și, mai uimitor, acțiunea de pompare a inimii și circulația sângelui prin artere și vene, fapt „nedescoperit” de știința medicală până în secolul al XVII-lea!

În plus, despre „înțelepciunea Egiptului” în geometrie, astronomie și medicină, se duse vestea; dar cea a lui Solomon a depășit-o. Arabia era casa înțelepciunii, care se îmbrăca în proverbe, și a cărei subtilitate se întrecea în ghicitori și întrebări de încercare; dar „înțelepciunea lui Solomon a întrecut înțelepciunea tuturor copiilor din ținutul de răsărit”. Și erau oameni înțelepți în propria lui țară, dar Solomon era „mai înțelept decât toți oamenii”. El a rostit 3.000 de proverbe și numărul cântărilor sale se ridică la 1.005. Sub inspirație, el a compus trei cărți din Biblie, „Proverbe”, „Eclesiastul” și „Cântarea cântărilor”. Faima sa din ce în ce mai mare a atras la curțile sale regi, nobili și oameni din toate țările pentru a auzi înțelepciunea lui dată de Dumnezeu. (1Regi 4:29-32,34). Remarcabilă a fost vizita împărătesei din Seba. Ea a venit cu multe întrebări dificile; când a plecat, ea cunoștea toate răspunsurile. Ea a văzut bogatele lui curți, arhitectura fără egal, inegalabila splendoare a casei Domnului. A observat pacea și prosperitatea națiunii și fericirea și bucuria poporului. Ea a fost încântată. Orice spirit de „trebuie să-mi arăți” s-a dus. Despre strălucitoarele rapoarte care ajunseseră mai înainte la urechile sale, ea a exclamat: „Nici jumătate nu mi s-a spus; înțelepciunea și prosperitatea depășesc faima pe care am auzit-o.” – 1Regi 10:1-13.

Dar vai! În cele din urmă Solomon a părăsit înțelepciunea de sus. El s-a întors spre experiență ca învățător al său. (Ecl. 1:16, 17; 2:1-3). Experiența învață, dar învățăturile ei nu sunt întotdeauna spre edificare. Adevărul lui Dumnezeu este cel mai bun învățător. Acesta sfătuipe împotriva căsătoriei cu femeii păgâne. De ce? Ca închinarea celui evlavios să nu fie contaminată cu închinarea la demoni a soțiilor lui păgâne. Dar Solomon n-a băgat în seamă avertismentul; el trebuia „să învețe din experiență”. Așa a și făcut. Ascultați: „Când a îmbătrânit Solomon, nevestele i-au plecat inima spre alți dumnezei; și inima nu i-a fost în totul a Domnului Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său David. Solomon s-a dus după Astarteea, zeița sidonienilor și după Milcom, urâciunea amoniților. Atunci Solomon a zidit pe muntele din fața Ierusalimului un loc înalt pentru Chemoș, urâciunea Moabului, pentru Moloc urâciunea fiilor lui Amon. Așa a făcut pentru toate nevestele lui străine, care aduceau tămâie și jertfe dumnezeilor lor.” (1Regi 11:1-13; Deut. 17:17; 7:1-6, 16, 25; Evrei 12:1). Prins în cursă de păcatul religiei demonilor, ce înfășoară așa de lesne! Uitate au fost dreptatea și înțelepciunea din trecut printr-o alegere finală a nelegiuitului demonism. (Ezec. 33:12, 13). Odată-înțeleptul Solomon a murit sub dezaprobare divină, după ce a domnit patruzeci de ani. – 1Regi 11:42, 43.

„Solomon” înseamnă „pașnic”. David a compus Psalmul 72 cu domnia lui Solomon în minte; în împlinire completă, psalmul-rugăciune arată spre binecuvântata domnie a lui Cristos. Atunci, gloriile tipice ale domniei lui Solomon se vor înmulți; înțelepciunea posedată odată de Solomon va părea puțină în comparație cu cea a Regelui Lumii Noi a lui Iehova. Acesta este motivul pentru care Isus Cristos este numit în mod evident „mai mare decât Solomon”. – Mat. 12:42.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

Vol. LXVI

15 Decembrie 1945

Nr. 24

Cuprins:

„VESELIȚI-VĂ NAȚIUNI, ÎMPREUNĂ
CU POPORUL SĂU!”

- Pag. 529

SERVI CU BUNĂVOINȚĂ LA TEMPLU

- Pag. 543

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a învestit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintează în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXVI

15 Decembrie 1945

Nr. 24

„VESELIȚI-VĂ NAȚIUNI, ÎMPREUNĂ CU POPORUL SĂU!”

„Și El zice din nou: Bucurați-vă națiuni, cu poporul Lui”. – Rom. 15:10, *Rotherham*.

IEHOVA nu este „părtinitor”. Acesta este un fapt de care putem să ne bucurăm extrem de mult, fie că suntem Americani, Europeni, Africani, Asiatici, Neamuri sau Evrei, prin naștere. Dar tocmai imparțialitatea lui Iehova Dumnezeu care este arătată în acest timp minunat al istoriei umane nu este apreciată de mulți astăzi, nici chiar de religioniștii „creștinătății”. Cu nouăsprezece secole înainte ca infamul Hitler să preia puterea în Germania doar Evreii, împreună cu câțiva Samariteni, au format Creștinii de atunci, și numai cu ajutorul actelor speciale din partea lui Dumnezeu au putut vedea și crede acești creștini Evrei nepărtinirea lui Dumnezeu. Timp de două mii de ani Dumnezeu a avut relații exclusiv cu strămoșii lor și cu națiunea lor, și acest lucru a făcut dificil ca acei convertiți Evrei să se adapteze cu faptul că Dumnezeu va avea relații directe cu alte națiuni, cu Neamurile. Nu e de mirare că Evreii care încă practică Iudaismul continuă să creadă că Dumnezeu are un respect special pentru ei fiindcă ei sunt descendenții naturali, trupești ai lui Avraam, Isaac, și Iacov. Conform punctului lor de vedere al profeției, respectul special al lui Dumnezeu pentru ei îi va face încă națiunea de prim rang pe pământ, națiunea la care toate Neamurilor se vor uita ca la canalul binecuvântărilor lui Dumnezeu. Cu toate acestea, ei au trecut cu vederea faptele și profețiile sacre care dovedesc că timpul parțialității față de genealogia trupească a trecut de mult.

2. „Acum văd într-adevăr că Dumnezeu nu arată nici o părtinire, ci primește bine pe omul din orice națiune care Îl respectă și face ce este drept. El a trimis mesajul Său descendenților lui Israel, și le-a făcut cunoscut vestea bună a păcii prin Isus Cristos. El este Domnul nostru al tuturor.” Vorbitorul era un Evreu din naștere, Simon Petru din Betsaida, care vorbea unei societăți special adunată dintre Neamuri în casa unui om dintre Neamuri. (Fapte 10:34-36, *Goodspeed*). Cu aproape șase ani în urmă acest Simon Petru se întorsese de la practicarea Iudaismului și devenise creștin. Cu toate acestea, acum el era în acea casă a unui om dintre Neamuri, nu din propria lui inițiativă. Contrar înțelegerii lui Petru de până atunci, Iehova Dumnezeu îl trimisese acolo. Corneliu, centurionul Italian la a cărui casă a fost trimis Petru, era un om dintre Neamuri binevoitor față de poporul Evreu, un om care-l respecta și se temea de Dumnezeu și care a încercat să facă binele după legea pe care Iehova a dat-o Evreilor. Corneliu era interesat de familia și prietenii lui în ceea ce privește această cale a credinței față de Iehova Dumnezeu, și și-a deschis casa pentru ca ei să se adune să asculte ce avea să spună Petru. Apoi Dumnezeu a arătat că El nu are niciun preferat. El nu a mai limitat predicarea mesajului Său despre salvare prin Împărăția lui Dumnezeu doar la Evreii naturali. El l-a trimis expres ca și Neamurile să audă și să creadă, în special Neamurile care erau plăcute lui Dumnezeu prin faptul că se temeau de El și încercau să facă dreptate după voia lui Dumnezeu. Aceasta a arătat în mod clar că Împărăția cerească a lui

Dumnezeu sub Cristos Isus va fi formată nu numai din persoane Evreiești, ci și din persoane dintre Neamuri.

3. Predica lui Petru pentru prima dată Neamurilor acolo în casa lui Corneliu a fost ca o cheie. Ea a descuiat ușa și a deschis-o pentru ca Neamurile să se poată pregăti pentru Împărăția cu Cristos Isus. Acesta a fost modul în care Petru a folosit cheia a doua din „cheile Împărăției cerurilor”. (Mat. 16:19). Petru nu i-a dictat lui Dumnezeu în această chestiune. Petru era supus cerului; și dacă Dumnezeu nu i-ar fi poruncit să meargă și să propovăduiască Neamurilor din casa lui Corneliu, Petru nu ar fi folosit această a doua cheie. Prin urmare, nepărtinirea lui Dumnezeu față de toți credincioșii, fie Neamuri, fie Evrei, a fost arătată în două moduri: (1) prin trimiterea martorilor Săi Evrei să propovăduiască Împărăția către Neamuri, și (2) prin revărsarea Spiritului Său Sfânt sau forța activă asupra Neamurilor care au crezut și au acceptat ceea ce au auzit. Această ungere a acestor Neamuri credincioase cu Spiritul Său Sfânt a fost o dovadă că Dumnezeu îi născuse ca fiii Săi spirituali și că ei erau acum pe cărarea care duce către Împărăția cerurilor.

4. Referindu-se la Cristos Isus, Petru a spus adunării Neamurilor: „Noi suntem martori a tot ce a făcut El în țara Evreilor și în Ierusalim. Totuși ei L-au pus pe un lemn și L-au omorât. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi și a făcut ca El să fie văzut clar, nu de toți oamenii, ci de martorii pe care Dumnezeu îi desemnase mai dinainte, adică, de noi, care am mâncat și am băut cu El după ce înviase din morți. El ne-a poruncit să anunțăm poporul și să depunem o mărturie solemnă că El este Acela pe care Dumnezeu l-a numit să fie judecătorul celor vii și al celor morți. Despre El mărturisesc toți profeții că oricine crede în El îi vor fi iertate păcatele în Numele Lui”.

5. Oricine este împotriva gândului că Dumnezeu are legături cu Neamurile care se tem de El să analizeze următoarele cuvinte: „Înainte ca Petru să fii terminat de spus aceste cuvinte, Spiritul Sfânt s-a pogorât peste toți cei ce ascultau mesajul lui. Credincioșii Evrei care veniseră cu Petru au rămas uimiți fiindcă darul Spiritului Sfânt se vărsase și peste neamuri, căci îi auzeau vorbind în limbi străine și declarând măreția lui Dumnezeu. Atunci Petru a zis: Poate refuza cineva (însemnând Evreii prin naștere) folosirea apei ca să botezăm pe acești oameni, care au primit Spiritul Sfânt tocmai ca și noi? Și el (un Evreu) a poruncit să fie botezați în Numele lui Isus Cristos”. (Fapte 10:39-48, *Goodspeed*). Oare acele Neamuri, sau *ne-evrei* au început să se bucure și să se înveselească cu rămășița credincioșilor Evrei, poporul lui Dumnezeu? Faptul că ei l-au rugat pe Petru să mai rămână câteva zile arată că ele s-au bucurat. – Vers. 48.

6. Da, *ne-evreii*, Neamurile, sau păgânii au început să se bucure cu poporul adevărat al lui Iehova Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă bucurie cu națiunea Evreiască care ținea la „religia Evreilor” și care continua să practice Iudaismul; pentru că religioniștii Iudeii nu se bucurau atunci cu poporul adevărat al lui Iehova. Neamurile care au crezut se bucurau cu rămășița Evreiască care avea credința lui Avraam și care credea în Cristos Isus ca Sămânță a lui Avraam în care toate familiile pământului vor fi binecuvântate. Astfel persoana dintre Neamuri, Corneliu și casa lui s-a bucurat cu Petru și cu credincioșii Evrei care au venit cu Petru. Chiar dacă Corneliu era un sutaș în slujba Imperiului Roman care ținea țara Evreilor în supunere, el nu s-a bucurat cu acel imperiu vast și Cezarii lui. El s-a bucurat de Împărăția lui Dumnezeu așa cum a fost propovăduită lui de martorul Lui Iehova, Petru. El și-a pus încrederea în acea „Împărăție și Împăratul ei uns Cristos Isus”. Corneliu și credincioșii săi tovarăși dintre neamuri se bucurau nespuse de mult de faptul de a fi chemați și unși pentru a fi asociați cu Cristos Isus în acea Împărăție.

7. Acel eveniment nu a fost deloc fără importanță. El a fost un semn în istoria creștină, în dezvoltarea clasei Împărăției. El a fost împlinirea adevărată a profeției Biblice. Din acest motiv raportul Biblic îi dedică atât de mult spațiu. Ceea ce el a arătat a fost că Dumnezeul Cel

Atotputernic poate curăța credincioșii dintre neamuri pentru a-i face moștenitori ai Împărăției după cum poate curăța și Evreii credincioși care erau odată sub legământul legii Mozaice și care nu puteau să-l împlinească niciodată, ci erau călcători ai legământului față de Dumnezeu. Prin urmare, există motiv de bucurie pentru ambele părți. Dacă Iehova Dumnezeu este părtinitor, nu există loc pentru prejudecată din nici o parte împotriva alteia. Neamurile, asaltați astăzi cu propaganda anti-semitică, ar trebui să fie cu capul pe umeri, ținând minte că poporul pe care anti-semiții îl numesc „ucigași ai lui Cristos” a fost poporul din care Dumnezeu a luat pe primii discipoli creștini. Apoi Dumnezeu a trimis pe acești creștini Evrei să împărtășească mesajul Împărăției cu Neamurile, sau *ne-evreii*.

OPORTUNITATE PENTRU NAȚIUNI

8. Un credincios Evreu timpuriu, apostolul Pavel, un elev al lui Gamaliel, a atras atenția asupra acestei împliniri a profeției referitoare a profeției cu privire la națiunile Păgâne. El a făcut acest lucru în apărarea și în sprijinul lucrării sale de răspândire a Evangheliei printre Neamuri. El a făcut acest lucru în special în scrisoarea lui către Romani, capitolul cincisprezece. În vremea lui Pavel, Roma avea o populație de aproape 6 900 000 de locuitori. Acolo exista o adunare a creștinilor credincioși, dintre Evrei și Neamuri. Nu scrie în Scriptură și nici nu se cunoaște cum și prin cine a fost întemeiată adunarea creștină de acolo. Este o tradiție fabricată că Petru a fost acela care a mers la Roma și a fondat adunarea înainte ca să vină apostolul Pavel. Nu există nici măcar o fărâmă de dovadă în Scripturile inspirate, mai presus de orice bănuială ale Bibliei că Petru a fost vreodată în interiorul sau lângă zidurile Romei antice. Pavel, în scrisoarea sa către Romani nu spune niciodată că Petru a înființat adunarea creștină din Roma. Chiar dacă Pavel menționează treizeci și cinci de nume în scrisoarea sa, și trimite salutări pe nume la douăzeci și șase, el nici nu menționează, nici nu trimite salutări lui Petru. (Romani, capitolul 16). Cu toate acestea, raportul Bibliei este că, în ziua Cincizecimii când Spiritul Sfânt a fost turnat din cer peste grupul mic de credincioși Evrei în Ierusalim, printre cei ce au venit să-l asculte pe Petru și pe ceilalți apostoli predicând în diverse limbi au fost câțiva „străini din Roma” sau „vizitatori din Roma”. (Fapte 2:10, *Goodspeed; Moffatt*). Aceștia la întoarcerea în Roma au putut fonda cu ușurință prima biserică creștină de acolo.

9. Mândria religioasă nu ar trebui să determine pe cineva să susțină tradiția neîntemeiată că Petru a înființat biserica din Roma și a fost primul ei „episcop” al cărui succesori continuă până în ziua de azi. Cristos Isus i-a spus lui Pavel, că Pavel trebuie să meargă la Roma, și Biblia relatează foarte clar cum a ajuns Pavel acolo. (Fapte 23:11). Pavel, și nu Petru, a fost acela care era atât de interesat de adunarea din Roma încât le-a scris o scrisoare pentru a le întări credința și de a-i proteja de la a se încurca cu un jug religios al robiei. Pavel, și nu Petru, a fost acela care s-a simțit responsabil să le scrie astfel, pentru că, el a spus: „Din partea mea, în ceea ce vă privește, frații mei, sunt convins că sunteți deja plini de bunătatea inimii, înzestrați cu cunoștința perfectă, și în stare să vă învățați unii pe alții. Dar, doar pentru a vă reîmprospăta memoria, v-am scris destul de îndrăzneț în unele puncte, datorită harului pe care mi l-a arătat Dumnezeu, făcându-mă un slujitor al lui Cristos Isus printre neamuri, ca să acționez ca un slujitor al veștii bune a lui Dumnezeu, ca să văd că neamurile sunt o jertfă acceptabilă, consacrată prin Spiritul Sfânt”. – Rom. 15:14-16, *Goodspeed; Traducerea Catolică* din 1943.

10. Pavel a pus bazele unei apărări Scripturale puternice și a unui sprijin a propriei sale activități printre națiuni sau Neamuri. Ceea ce a spus el este acum un sprijin și o justificare a

activității la nivel mondial pe care martorii lui Iehova o desfășoară printre „oamenii cu bunăvoință” din toate națiunile. Activitatea lui Pavel a fost o parte din împlinirea primă sau în miniatură a profețiilor pe care le-a citat ca suportul lui din Cuvântul lui Dumnezeu. Activitatea martorilor lui Iehova în acești ultimi ani de la 1918 d. Cr. este împlinirea finală sau majoră a acelorași profeții. Prin urmare, înțelegerea noastră bună a acestor dovezi ale Scripturii ajută să aducă unitatea, pacea, și cooperarea în cadrul organizației poporului devotat al lui Dumnezeu din ziua de azi. Ea ne ajută să vedem că tot poporul Domnului sunt una, și că Dumnezeu nu este părtinitor. După cum a spus Pavel adunării din Roma: „Va fi slavă, cinste, și pace pentru oricine cine face binele; întâi pentru Evreu, și apoi pentru Grec, căci Dumnezeu nu arată nici o părtinire”. – Rom. 2:10, 11, *Goodspeed*; Efes. 6:9; Col. 3:25.

11. În conformitate cu scrisoarea inspirată a lui Pavel, în adunarea creștină nu ar trebui să existe o purtare în funcție de faptul dacă unul este Evreu natural sau Păgân natural. Dumnezeu i-a primit pe amândoi în „trupul lui Cristos”, arătând astfel că credința ca a lui Avraam, și nu diferențele rasiale, este lucrul hotărâtor pentru El. Avraam, ca un tip al lui Iehova Dumnezeu, este „tatăl tuturor celor care cred”, fie Evrei circumciși, fie Neamuri necircumcise. (Rom. 4:11, 12, 16). Pavel a folosit măslinul ca o ilustrație a organizației Teocratice a lui Iehova în Cristos. În măslinul simbolic al organizației Teocratice a lui Iehova, Evreii naturali erau considerați „ramuri naturale”. Dar acum Neamurile care cred, sunt altoite în organizație pentru a lua locurile Evreilor necredincioși care au fost tăiați din „măslin” din cauza neascultării și a lipsei de credință. – Rom. 11:16-24.

12. Evreii credincioși și Neamurile credincioase care sunt uniți cu „trupul lui Cristos” ar trebui să fie ca trupul uman, care este un singur trup chiar dacă are multe mădulare. De aceea, ei ar trebui să recunoască diferitele feluri de slujbă pe care îl face fiecare mădular în „trupul lui Cristos” prin puterea Spiritului Sfânt a lui Dumnezeu; și ei ar trebui să nu datoreze nimic unii altora decât să se iubească unii pe alții. (Rom. 12:4-6; 13:8-10). Amintindu-și că fratele lor în Cristos este slujitorul Domnului și că Domnul este judecătorul slujitorilor Săi, ei nu ar trebui să judece pe fratele lor dacă el este conștiincios, ci ar trebui să fie foarte atenți cu conștiința lui sensibilă. (Rom. 14:4, 10, 19-22). Cei care sunt puternici în credință și pricepere ar trebui să se deprindă cu slăbiciunile celor care nu sunt pe deplin maturi în credință și pricepere; ei nu ar trebui să dorească să fie întotdeauna plăcuți lor într-un mod egoist. Atunci ei vor fi ca Cristos. (Rom. 15:1-4). După ce a îndemnat pe creștini să facă aceste lucruri, Pavel își exprimă rugăciunea către adunarea din Roma ca ei toți să urmeze exemplul lui Cristos în unitate și să fie martori uniți ai lui Iehova, Tatăl Domnului Isus Cristos. Pavel spune: „Dumnezeu, de la care vin statornicia și încurajarea, să vă dea o armonie unii cu alții, în urmarea exemplului lui Cristos Isus, pentru ca să lăudați pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos cu un singur acord și cu un singur glas.” – Rom. 15:5, 6, *Goodspeed*.

BUN VENIT TUTUROR

13. În toată scrisoarea lui Pavel către Romani el susține să nu se nutrească nici o prejudecată împotriva Neamurilor sau a ne-evreilor. Noi ar trebui să recunoaștem toate naționalitățile ca frați în credință dacă aud evanghelia propovăduită și cred în Iehova Dumnezeu și în Cristosul Lui. Dumnezeu a trimis evanghelia Împărăției la Neamurile care erau odată fără Iehova Dumnezeu și fără nădejde; și astfel El primește acum naționalitățile dintre neamuri, dându-le un motiv mare de a se bucura. Ar trebui să ne mai amintim că Dumnezeu îndreptățește

credincioșii dintre Neamuri, și că Cristos Isus, primindu-i pe aceștia cu calitatea de membru în „trupul Lui” le urează bun venit și îi primește ca frați ai lui. El nu se rușinează de ei din cauza originii lor naturale sau naționale. Prin urmare, El nu le arată părtinire. Acesta ar trebui să fie un exemplu pentru toți membrii adunării Creștine, fie ei Evrei circumciși, fie Neamuri necircumcise după trup. Așadar, îndemnându-ne să-L imităm pe Cristos Isus în această privință, Pavel scrie: „Așadar, tratați-vă unii pe alții ca frați, spre cinstea lui Dumnezeu, cum v-a tratat și pe voi Cristos. Eu susțin că Cristos a devenit un agent al circumciziei [Evreii] ca să arate credincioșia lui Dumnezeu în îndeplinirea promisiunilor făcute părinților noștri [Avraam, Isaac, și Iacov], făcând ca Neamurile să laude pe Dumnezeu pentru mila Lui, după cum spune Scriptura: „Îți voi da mulțumiri pentru aceasta printre Neamuri, și voi cânta în cinstea Numelui Tău”. (Rom. 15:7-9, *Goodspeed*). „Așadar, primiți-vă bine unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Cristos, pentru slava lui Dumnezeu”, – Rom. 15:7, *Moffatt*.

14. Ce bun venit urează Cristos Isus oricui care a învățat despre Dumnezeu fiind instruit prin Cuvântul Lui și care apoi vine la El ca la Împăratul uns al lui Iehova! Este așa cum a zis Isus Cristos: „Tot ceea ce îmi dă Tatăl va veni la Mine; și pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară. Este scris în profeți: *Toți vor fi învățați de Dumnezeu*. [Isaia 54:13]. Așadar, orice om care a auzit, și a învățat de la Tatăl, vine la Mine”. (Ioan 6:37, 45). Cu toate acestea, Cristos Isus a recunoscut ordinea timpului lui Dumnezeu. El a așteptat timpul lui Dumnezeu pentru primirea Neamurilor. După ce Cristos Isus a fost botezat a existat un interval de șapte ani înainte ca El să înceapă să primească pe credincioșii dintre Neamuri și să-i trateze ca pe frați în „trupul Lui”. În timpul acelor șapte ani El și apostolii Lui se concentrau asupra Evreilor, susținând astfel oportunitățile de dobândire a Împărăției cerurilor pentru cei circumciși, Israelii. Când a fost pe pământ Isus a spus unei femei Samaritene: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”. (Mat. 15:24). Când a trimis pe ce doisprezece apostoli ai Săi El le-a spus cui să propovăduiască, spunând: „Să nu mergeți pe calea Neamurilor, și să nu intrați în vreo cetate a Samaritenilor; ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel”. (Mat. 10:5, 6). Făcând acest lucru, Cristos Isus a devenit slujitorul lui Dumnezeu sau slujitor pentru Israelii, circumcizia.

15. Între timp, națiunile păreau a fi lăsate în afară, nebagate în seamă. Ele erau, așa cum este descris la Efeseni 2:12, „fără Cristos, străini de bogățiile comune ale Israelului, și străini de legămintele promisiunii [făcute de Dumnezeu], neavând nici o nădejde, și fără Dumnezeu în lume”. Dar slujba exclusivă a lui Cristos față de Israelii circumciși era pentru moment spre împlinirea adevărului profețiilor lui Dumnezeu. Acest lucru era pentru a îndeplini promisiunile lui Dumnezeu făcute strămoșilor Israelitelor, adică, Avraam, Isaac, și Iacov sau Israel. Dumnezeu a dat acestor părinți în mod succesiv promisiunea că în sămânța sau copiii lor toată omenirea va fi binecuvântată: „În tine și în sămânța ta toate familiile pământului vor fi binecuvântate”. (Gen. 28:14; 26:4; 22:18; 12:3). „Sămânța care este Cristos”, spune apostolul Pavel la Galateni 3:8, 16. Întrucât Cristos Isus, Sămânța, a fost un descendent trupesc al părinților cărora le-a fost făcută promisiunea, primii care vor beneficia de oportunitatea de a deveni membrii și co-moștenitori cu El în calitate de Sămânță a lui Avraam trebuie să fie în mod neapărat descendenții naturali ai acelor părinți, adică, Israelii circumciși.

16. O rămășiță a Israelitelor naturali L-a acceptat pe Cristos Isus ca Sămânța, Mesia, și aceștia au fost „preaiubiți din pricina părinților”. Ei nu au fost tăiați din măslinul simbolic al organizației Teocratice a lui Iehova. Ei și-au păstrat locurile în calitate de ramuri alese ale lui Cristos. (Rom. 11:28, 16-24). Ceilalți Israelii nu au apreciat harul exclusiv al lui Dumnezeu față de ei din pricina părinților lor ca confirmare a promisiunii Lui pentru ei, și astfel ei au fost tăiați

din „măslinul” Teocratic. Chiar dacă ei erau membri ai „Israelului după trup”, ei nu au devenit membri ai adevăratului „Israel al lui Dumnezeu”, Israelii spirituali. – 1 Cor. 10:18; Gal. 6:15, 16.

17. Din profețiile pe care Iehova Tatăl Lui i le-a clarificat, Isus Cristos a știut că numai o rămășiță a Evreilor Îl vor accepta și vor deveni membri ai „Israelului lui Dumnezeu”, „generația aleasă, o preoție împărătească, o națiune sfântă, un popor special; ca să vestească laudele Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (1Pet. 2:9). Prin urmare, Cristos Isus a știut că nu toți membrii Împărăției, nu toți cei 144 000, vor alcătui Evreii naturali, ci că locurile rămase vacante în acel trup al Împărăției vor fi deschise pentru credincioșii dintre Neamuri pentru a fi ocupate. Națiunile nu erau descendenții părinților cărora le-au fost făcute promisiunile, și prin urmare extinderea către aceste Neamuri păgâne a privilegiului de a umple locurile vacante și astfel de a deveni membri ai „seminței lui Avraam prin credință a fost o milă cu totul neașteptată din partea lui Dumnezeu. Și pentru acest mare privilegiu de a deveni moștenitori ai Împărăției cu Cristos Isus credincioșii dintre Neamuri vor da cu siguranță laudă și slavă lui Dumnezeu.

18. Domnul Isus înviat a prezis toate acestea cu scurt timp înainte de a se înălța și întoarce în cer, lăsând pe discipolii Săi Evrei în spatele Lui pe pământ. Citim: „Atunci le-a deschis priceperea ca să înțeleagă Scripturile; și le-a spus: Așa este scris, și așa trebuia să sufere Cristos, și să învie a treia zi; și acea pocăință și iertare a păcatelor ar trebui propovăduită în Numele Lui PRINTRE TOATE NAȚIUNILE, începând din Ierusalim. Și voi sunteți martori ai acestor lucruri”. „Voi veți primi putere, după ce se va coborî Spiritul Sfânt peste voi; și Îmi veți fii martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, și PÂNĂ LA MARGINILE PĂMÂNTULUI”. – Luca 24:45-48; Fapte 1:8.

19. Prin aceste învățături Cristos Isus s-a dovedit a fii nu doar un slujitor al evangheliei pentru Israelii circumciși, ci și slujitorul lui Dumnezeu făcând salvarea posibilă pentru Neamuri, „pentru ca Neamurile să slăvească pe Dumnezeu pentru mila Lui” (Rom. 15:9) și să dovedească că aceasta era conform cu planul Atotputernicului Dumnezeu cu privire la Cristos Isus. Pavel adaugă o dovadă a Scripturii, spunând: „Este scris: *De aceea Te voi mărturisi printre Neamuri, și voi cânta în Numele Tău*”. Această mărturisire sau oferire de laudă lui Dumnezeu, și această cântare a Numelui Său, printre Neamuri nu trebuia să fie făcută doar ca să le fie auzit glasul. Ea trebuia să fie făcută cu un efect bucuros asupra Neamurilor, căci Dumnezeu nu a făcut nimic fără niciun scop. Un lucru este cert: mărturisirea și cântarea înseamnă predicare sau depunere a mărturiei față de Dumnezeu și Numele Lui, și ea trebuie făcută printre Neamuri.

20. Marele Predicator și Martor pe care îl ilustrează aici profeția scrisă ca vorbind este Împăratul uns al lui Iehova, Cristos Isus. Isus nu urma să fie pentru totdeauna un slujitor doar pentru Evreii circumciși, pentru că citatul lui Pavel din Psalmul 18:49 și 2 Samuel 22:50 a prezis că Fiul Împărătesc al lui Dumnezeu va întreprinde și o slujbă a evangheliei Împărăției printre națiunile necircumcise ale Neamurilor. Psalmul 18:49 și 2 Samuel 22:50 spun așa: „De aceea, îți voi da mulțumiri, Iehova, printre națiuni, și voi cânta laude pentru Numele Tău”. – *Ver. Stand. Amer.*.

21. Tocmai când acest psalm conținând această scriptură era scris de Împăratul David, în 2 Samuel 22:1, se spune: „Și David a rostit către Iehova cuvintele acestei cântări în ziua când Iehova l-a izbăvit din mâna tuturor dușmanilor lui, și din mâna lui Saul.” (*Ver. Stand. Amer.*). Împăratul David l-a simbolizat pe Împăratul uns al lui Iehova, Cristos Isus. Când a scris acest psalm David l-a ilustrat pe Cristos înviat și așezat la dreapta lui Iehova și prin urmare izbăvit de toți dușmanii săi. Cristos Isus nu a cântat niciodată personal laudele lui Dumnezeu printre Neamuri, dar aduceți-vă aminte că Isus a spus ucenicilor Săi, când i-a trimis să propovăduiască

vestea bună a Împărăției: „Cine vă primește pe voi Mă primește pe Mine, și cine mă primește pe Mine, primește pe Acela care m-a trimis pe Mine”. (Mat. 10:40). Prin urmare, când slăvitul Isus Cristos a început să trimită pe Petru la casa lui Corneliu, atunci Cristos Isus a început să aducă la îndeplinire profeția lui David din psalm. Mai Marele David, Cristos Isus, prin intermediul reprezentanților Săi pământești, a început să mărturisească și să dea mulțumiri lui Iehova și să cânte laudă Numelui Său printre Neamuri. Motivul pentru care a făcut acest lucru a fost cauza Împărăției, pentru ca Neamurile care cred să fie izbăviți de puterea întunericului și schimbați pentru Împărăția lui Dumnezeu a Fiului Său drag. – Col. 1:13.

ÎMPLINIREA FINALĂ CU NAȚIUNILE ASTĂZI

22. Cristos Isus este Marele Preot al lui Iehova. Faptul că Iehova Dumnezeu prin Marele Său Preot va face ca laudele Lui să răsune printre națiuni, citim la Maleahi 1:11, 14: „Căci de la răsăritul soarelui până la asfințitul lui, Numele Meu va fi mare printre Neamuri; și în fiecare loc se va arde tămâie în cinstea Numelui Meu, și o jertfă curată: căci Numele Meu va fi mare între Neamuri, zice Iehova oștirilor... Căci Eu sunt un Împărat mare, zice Iehova oștirilor, și Numele Meu este înfricoșător printre Neamuri”. (*Ver. Stand. Amer.*). Profeția lui Maleahi arată clar că această facere a cunoștinței națiunilor cu numele și închinarea lui Iehova va avea loc după ce marele Mesager sau Marele Preot al lui Iehova a venit la templu pentru judecarea slujitorilor Săi din templu. (Mal. 2:7; 3:1-5, 12). Cu siguranță că în urmă cu nouăsprezece secole trimiterea mesajului evangheliei pentru prima dată la Neamuri nu a avut loc decât după ce „omul Cristos Isus” a venit la templu în Ierusalim. Acel eveniment din trecut stabilește timpul pentru calcularea împlinirii complete a profeției lui Maleahi în acest sfârșit al lumii, când Iehova Dumnezeu preia puterea Sa Atotputernică și domnește ca mare Împărat în capitala organizației Lui Sionul. Evenimentele din al douăzecilea secol ca împlinire a profeției Biblice dovedesc că Marele Preot - Mesager al lui Iehova, Cristos Isus, a venit la templul spiritual al lui Dumnezeu în primăvara anului 1918 d. Cr. – A se vedea cartea *Împărăția este aproape*, paginile 326-330.

23. La momentul venirii la templul literal din Ierusalim în 33 d. Cr., Cristos Isus a citat profeția lui Iehova din Isaia 56:7, spunând negustorilor profitori din acel templu: „Oare nu este scris: *Casa Mea se va chema pentru toate națiunile casa rugăciunii?* Dar voi ați făcut din ea o vizuină de hoți”. (Marcu 11:17). Acum, în împlinirea finală a profeției, Cristos Isus a venit la templul adevărat în 1918 d. Cr. și a curățat rămășița Lui credincioasă de urmași de petele și murdăriile religiei comercializate a „creștinătății”. El a făcut condiția templului spiritual al lui Dumnezeu un loc curat în care o „mare mulțime” de persoane binevoitoare din toate națiunile să poată fi invitate să vină și să aducă rugăciuni și închinare lui Iehova Dumnezeu. Întocmai cum a fost prezis despre acestea, în Apocalipsa 7:15: „De aceea sunt ei înaintea tronului lui Dumnezeu, și-L slujesc zi și noapte în templul Lui; și cel ce stă pe tron va locui printre ei”. Prin urmare, faptele arată că după anul 1918 d. Cr., sau începutul anului 1919, Mesagerul Împărătesc al lui Iehova, Cristos Isus, la templu a început aducerea la îndeplinire a profeției referitoare la El însuși, și anume: „Îți voi da mulțumiri pentru aceasta printre Neamuri, și voi cânta în cinstea Numelui Tău”. (Rom. 15:9, *Goodspeed*). Atunci Cristos Isus a putut da mulțumiri lui Iehova Dumnezeu pentru că L-a întronat ca Împărat în 1914 și a trimis toiagul puterii Împărăției Sale din Sion împotriva tuturor dușmanilor Împărăției.

24. Din și după 1918 Cristos Isus a mai putut da mulțumiri pentru faptul că Iehova Dumnezeu autorizase „războiul din cer” care a avut drept rezultat izgonirea dușmanului principal,

Satan Diavolul, și toți demonii lui din cer. Astfel, Iehova Dumnezeu a făcut pe toți dușmanii lui Cristos să fie așternutul picioarelor Lui pe pământ, să fie călcați în picioare până la moarte la timpul hotărât; și astfel Iehova Dumnezeu L-a izbăvit pe Împăratul Său uns Cristos Isus de toți dușmanii Lui. Nu numai acest lucru, ci din și după anul 1918 Iehova Dumnezeu prin Împăratul Său a început să elibereze pe slujitorii Săi credincioși de pe pământ de temerile acestei lumi religios-politice și să le dea o libertate și o îndrăzneală mai mare pentru ca mărturia Lui să-și facă lucrarea printre toate națiunile. Și din acest motiv Cristos Isus a putut aduce laudă lui Dumnezeu printre Neamuri și să cânte în cinstea Numelui sfânt al lui Dumnezeu. Cristos Isus a făcut acest lucru, nu personal în trup, ci prin rămășița credincioasă de pe pământ a „trupului lui Cristos”. El a trimis această rămășiță să vestească mesajul Împărăției cu mulțumire și în cinstea Numelui lui Dumnezeu. În acest mod propria profeție a lui Isus s-a împlinit după întemeierea Împărăției în 1914, și anume: „Această evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca o mărturie PENTRU TOATE NAȚIUNILE; și atunci va veni sfârșitul”. (Mat. 24:14). Martorii față de Împărăție sunt foarte recunoscători lui Dumnezeu pentru întemeierea ei în zilele lor, și cântă de bucurie pentru că acea Împărăție va acționa la bătălia Armagedonului pentru justificarea deplină a Numelui lui Iehova prin aducerea organizației mondiale a lui Satan la distrugere. Din ce în ce mai multe națiuni aud mărturia lor în acest sens.

„BUCURAȚI-VĂ NAȚIUNI”

25. Nu numai profeția Psalmului 18:49, așa cum a fost citată de Pavel, este în curs de îndeplinire acum în beneficiul națiunilor păgâne, ci și o altă profeție, citată tot de Pavel ca susținere a lucrării lui, își are acum împlinirea ei finală. Să-l cităm pe Pavel, la Romani 15:10: „Și El spune din nou: *Bucurați-vă, națiuni, cu poporul Lui*”. (Rotherham) „Sau din nou: *Bucurați-vă, Neamuri, cu poporul Lui*”. (Moffatt). Aici apostolul Pavel a citat din cântarea lui Moise, de la Deuteronom 32:43, care spune: „*Bucurați-vă, națiuni, cu poporul Lui*; căci El va răzbuna sângele slujitorilor Săi, și va aduce răzbunare dușmanilor Săi, și va fi milostiv cu țara Lui, și cu poporul Lui”. Poate că întrebați: cu al *cui popor* trebuie să se bucure națiunile? și oare ce are acest popor special, de-l face să se bucure, ce nu au națiunile? Alte versete ale cântării lui Moise dovedesc că poporul lui Iehova este acela cu care Neamurile sau națiunile sunt chemate să se bucure. Versetul 36 al cântării lui Moise spune: „Căci Iehova va judeca pe poporul Său [va apăra pe poporul Său; va îndrepta relele poporului Său], și se va căi pentru slujitorii Lui; când vede că puterea lor este slăbită, și nu mai este nimic rămas, închis [legat] lăsat liber”. – *Ver. Stand. Amer.*

26. Astăzi, Neamurile, ca și Națiunile Unite, nu se bucură cu martorii lui Iehova. Ele nu se bucură de mărturia Împărăției pe care aceștia o dau cu îndrăzneală națiunilor, ci se bucură de Carta pentru Organizația Mondială și de Statutul pentru Curtea Internațională de Justiție. Națiunile, ca organizații politice, urăsc mai degrabă decât să se bucure cu poporul lui Iehova. (Ioan 15:18-21). Acest lucru se datorează faptului că martorii lui Iehova nu se bucură de ceea ce se bucură Națiunile Unite politice. Persoanele luate prin surprindere se întreabă: martorii lui Iehova sunt urâți și persecutați în toate națiunile, și oare au ei motiv să se veselească și să se bucure? Cine are motivul adevărat, solid de a se bucura, Națiunile Unite sau martorii lui Iehova? Cu cine ar trebui să ne bucurăm?

27. „Națiunile” sunt chemate să se bucure cu poporul lui Iehova. Cuvântul profetic „națiuni” nu poate să se refere la organizațiile politice și la aliații lor religioși și comerciali, ci trebuie să se refere la persoanele individuale din toate naționalitățile, Evrei și Neamuri. Acestea

trebuie să fie neegoiste, ținându-se departe de această lume și uitându-se deasupra politicii și religiei la ceva mai înalt. Atunci ele pot discerne motivul pentru care martorii lui Iehova se bucură și atunci se pot unii cu ei în bucurie. De obicei aceste „națiuni” ar putea fi temătoare și s-ar putea simți nevrednice de a avea vreun drept de a se alătura bucuriei poporului lui Iehova; dar Iehova Dumnezeu însuși îi invită să ia parte la bucuria poporului Său. Cristos Isus este Profetul ca Moise căruia Iehova i-a promis să-L învie; și prin aceasta Mai Marele Moise ca purtătorul de cuvânt al lui Iehova strigă că națiunile păgâne ar trebui să se bucure și să se veselească cu rămășița poporului Său, Israelii spirituali. – Deut. 18:15-18.

28. Din nou, în împlinirea finală și completă a profetiei în ziua de azi, Cristos Isus nu personal în carne, vizitează, națiunile pământești și nu le trezește să se bucure cu rămășița credincioasă a membrilor trupului Său. Ne aducem aminte că, din anul 36 d. Cr, înainte, Cristos Isus l-a trimis pe apostolul Petru și pe alți apostoli, în special pe Pavel, să meargă la națiunile non-evreiești. La fel, din 1918, Cristos Isus își trimite rămășița credincioasă pe care a aprobat-o la judecata templului. Aceștia ascultă cu bucurie de porunca lui Iehova ca să facă cunoscut națiunilor păgâne bucuria lor și să le poruncească să se împărtășească din ea. Ce lucru special și extraordinar trebuie să facă această rămășiță persecutată a Israeliiilor spirituali pentru a le face atât de bucuroase să facă aceasta? Motivul special pentru bucuria pe care o au ei este posesia lor a lui Iehova ca Dumnezeu. Este adevărat, că ei sunt evitați fiindcă sunt „un popor pentru Numele Lui”, și sunt disprețuiți, urâți, și persecutați de toată această lume. Dar ei se bucură fiindcă îl au pe Iehova Dumnezeu ca Judecător, Răzbunător și Apărător al lor. Ei au promisiunea Lui de neclintit că El îi va izbăvi de condamnările nedrepte și de sentința morții pronunțată asupra lor de această lume și că El îi va apăra și îi va răzbuna de toți persecutorii și răufăcătorii. „Căci El va răzbuna sângele slujitorilor Săi, și va aduce răzbunare dușmanilor Lui, și va face ispășire pentru țara Lui, pentru poporul Lui”. (Deut. 32:43, *Ver. Stand. Amer.*). Poporul Lui știe că răzbunarea este cu Domnul Iehova; ea aparține Lui.

29. Bucuria lor pentru justificarea Lui și izbăvirea lor nu este egoistă. Ei știu că răzbunarea lor înseamnă în special justificarea Numelui Său și a suveranității universale. Ei știu că această răzbunare și justificare este aproape, pentru că în 1914 Iehova a pus Guvernul Său Teocratic în funcțiune pe acest pământ, și această Împărăție este mijlocul sau ajutorul prin care El își va dovedi dominația Sa universală și va justifica Numele și slujitorii Săi. Isus a spus: „Nu va răzbuna oare Dumnezeu pe aleșii Lui, care strigă zi și noapte către El, chiar dacă zăbovește față de ei? Vă spun că îi va răzbuna în curând.” (Luca 18:7, 8). Atunci de ce să nu se bucure națiunile sau oamenii cu inimă bună din toate naționalitățile împreună cu slujitorii unși ai lui Iehova? Această justificare a Numelui și suveranității lui Iehova prin Împărăția Lui înseamnă eliberare și binecuvântări pentru toți cei ce se dedică Lui din toate națiunile, ca de altfel și eliberare și binecuvântări pentru rămășița Lui de Israelii spirituali. Cu toate acestea, pentru ca „națiunile” să se alătore bucuriei ele trebuie să audă despre Iehova și Guvernul Său Teocratic și planul lui. Apoi ele pot crede în El și să se consacre Lui cu bucurie. Conștient de nevoia lor de a auzi, Cristos Isus ca Mai Marele Moise vestește mesajul Împărăției la națiuni. El face acest lucru prin trimiterea rămășiței de a proclama vestea Împărăției lui Dumnezeu întemeiată acum și a zilei răzbunării Lui împotriva întregii organizații rele a marelui dușman al omului, Satan Diavolul.

30. Așadar, sprijiniți și mânați de forța irezistibilă a Spiritului lui Dumnezeu, membrii rămășiței unse a lui Iehova sub Isus Cristos au mers din 1919 și continuă să meargă la toate națiunile. Cântarea Comandantului lor este pe buzele lor: „BUCURAȚI-VĂ, NAȚIUNI, CU POPORUL LUI”, și aceste cuvinte martorii lui Iehova le-au făcut textul anului 1946. Ca popor al

Lui, ei trebuie să facă cunoscut la toate națiunile bucuria Lui și veselia lor. Atunci iubitorii dreptății loviți de necazuri pot să se bucure cu ei. Tot atunci, tot necazul și răutatea pe care Diavolul încă este lăsat să-l aducă asupra omenirii va fi fără putere să-i împiedice de la părăsirea bucuriei cu poporul favorit al lui Iehova. Dorința poporului lui Iehova de a comunica bucuria lor la națiuni este ca cea a femeii care și-a recuperat una din piesele de argint de la nuntă. După cum a spus Isus: „Care femeie, care are zece piese de argint, dacă pierde una, nu aprinde o lumină, nu mătură casa, și nu caută cu sârguință până o găsește? Și după ce a găsit-o, cheamă pe prietenele și vecinele ei, spunând: BUCURAȚI-VĂ CU MINE; căci am găsit piesa pe care o pierdusem.” – Luca 15:8, 9.

31. Mai multă mărturie a Bibliei despre faptul că națiunile sau păgânii trebuie să aibă șansa de a auzi evanghelia Împărăției inaugurate a lui Dumnezeu este adusă de apostolul Pavel, așa cum continuă el să spună: „Și iarăși: *Lăudați pe Domnul, toate neamurile, și toate națiunile să cânte laudele Lui*”. Din nou Isaia spune: „*Descendentul lui Iese va veni, Acela care se va scula să conducă neamurile; Neamurile își vor pune nădejdea în El.*” – Rom. 15:11, 12, *Goodspeed*.

32. Prima scriptură pe care o citează Pavel mai sus pentru a susține propria lui lucrare misionară, și pe a noastră din ziua de azi, este Psalmul 117:1. Acest psalm spune: „*Lăudați pe Iehova, toate națiunile; lăudați-L, toate popoarele. Căci bunătatea Lui este mare față de noi; și adevărul lui Iehova rămâne pentru totdeauna. Lăudați pe Iehova*”. (Ps. 117:1, 2, *Ver. Stand. Amer.*). Aceste națiuni și popoare au fost ținute până acum în ignoranță față de singurul Dumnezeu adevărat și viu, Iehova, iar îndemnul psalmistului pentru națiuni și popoare de a-L lăuda presupune că ei trebuie să audă faptele adevărate despre El. Ar fi cuvinte fără rost și o profecie zădarnică, să chemi națiunile și popoarele să cânte laudele lui Iehova, dacă El nu ar trimite martorii Săi la ele ca să le vestească adevărul Lui veșnic. Prin urmare, Iehova, prin acest Psalm inspirat, a prezis mărturia la toate națiunile pe care le-a eliberat din 1918 d. Cr. Mica grupare de martori ai lui Iehova dau mărturia Împărăției și zeci de mii de națiuni și popoare îl laudă acum pe Iehova Dumnezeu. Acest fapt arată că psalmul-profeție nu a fost scris în zadar.

33. A doua scriptură pe care Pavel a citat-o mai sus este Isaia 11:1, 10: „Atunci un vlăstar va ieși din tulpina lui Iese, și o ramură din rădăcinile lui va aduce roadă... rădăcina lui Iese [adică, ramura din rădăcina lui Iese], care stă ca un steag al popoarelor, pe El îl vor căuta națiunile; și locul Lui de odihnă va fi glorios”. – *Ver. Stand. Amer.*

34. Iese, al cărui nume înseamnă „Viu”, sau „Iehova există”, a fost tatăl împăratului David. Prin urmare, Iese a fost un tip al lui Iehova Dumnezeu, iar fiul lui Iese, David, a fost un tip al Împăratului uns al lui Iehova, Isus Cristos. Fiind singurul Fiu născut al lui Iehova, Cristos Isus este vlăstarul, lăstarul sau ramura din rădăcina, Iehova Dumnezeu. Fiind și un „steag” sau „semnal” pe care Iehova îl ridică pentru popoare, El este Acela la care ar trebui să se strângă națiunile. Ele ar trebui să-și pună nădejdea în El și să caute sfatul Lui mai degrabă decât cel al Adunării Consultative internaționale făcută de om. Apostolul Pavel, spunând citatul de mai sus din profetația lui Isaia, a folosit Versiunea Greacă Septuaginta (*LXX*) a profetației, care spune: „Va fi rădăcina [una din rădăcinile] lui Iese, și Cel care să se scoale să stăpânească peste Neamuri; în El vor nădăjdui Neamurile”. (Rom. 15:12, *Ver. Stand. Amer.*). Organizația Națiunilor Unite și susținătorii ei politici, comerciali și religioși pur și simplu se exclud din orice parte în împlinirea acestei profetii. Ei fac acest lucru prin refuzarea domniei Vlăstarului împăratesc al lui Iese și prin faptul că-și pun nădejdea într-o Organizație Internațională și într-o Curte Internațională de Justiție.

35. Citarea de către Pavel a profetației în vremea lui nu înseamnă că domnia acestei Ramuri din rădăcina lui Iese începuse când Cristos s-a urcat la cer și s-a așezat la dreapta lui Iehova

Dumnezeu. Afirmația lui Pavel la Evrei 10:12, 13 contrazice un astfel de gând. Motivul pentru care Pavel a citat profeția lui Isaia a fost să arate că Neamurile, precum și Evreii își vor pune nădejdea în Cristos.

36. Ne confruntăm încă o dată cu faptul că pentru ca Neamurile să-și pună nădejdea în Ramura Împărătească a lui Iehova, Cristos Isus, ele trebuie să fie învățate despre El prin martorii lui Iehova. Pe baza aceasta mesajul evangheliei nu ar putea fi ținut doar pentru Evrei, ci trebuie răspândit și la Neamuri. Pavel știa că avea suport Scriptural pentru activitățile lui răspândite printre Neamuri. Ca o consecință a activităților lui de a le face cunoscut pe Împăratul uns al lui Iehova, ele puteau să-și îndepărteze speranțele de la toate lucrurile lumești și să le fixeze în „steagul”, „semnalul”, la care Iehova Dumnezeu poruncește tuturor popoarelor să se strângă pentru izbăvire și salvare. Națiunile trebuie să nădăjduiască în Împăratul uns al lui Iehova.

37. Iehova Dumnezeu a fost Sursa acestei nădejdi în Cristos, și prin urmare Pavel, după ce a citat profeția lui Isaia, a scris adunării din Roma aceste cuvinte: „Dumnezeul nădejdi să vă umple cu toată bucuria și pacea în credință, pentru ca să abundați în nădejde, în puterea Spiritului Sfânt”. (Rom. 15:13, *Ver. Stand. Amer.*). Această nădejde aduce bucurie și pace celor credincioși. În vremea lui Pavel cei credincioși și cei ce nădăjduiau dintre Neamuri se bucurau și se veseleau cu rămășița poporului lui Iehova pe care El o alesese din națiunea *Evreiască*.

38. În trecut, credincioșii păgâni au fost, împreună cu rămășița de credincioși Evrei, făcuți parte din „Israelul spiritual al lui Dumnezeu”. (Gal. 6:16). Acum, noi suntem în zilele rămășiței acestui „Israel al lui Dumnezeu” sau Israelii spirituali. Aceștia sunt Evrei în interior. Circumcizia lor nu este cea a trupului, ci a inimii, fiindcă au un spirit curat, pur al devotamentului deplin față de Dumnezeu și Împărăția Lui dreaptă. (Rom. 2:28, 29). De aceea, din punct de vedere Scriptural, toate celelalte creaturi de pe pământ în afara acestei rămășițe a „Israelului lui Dumnezeu” vor trebui considerate ca Neamuri, păgâni, sau națiuni. Cu toate acestea, „Israelul spiritual al lui Dumnezeu” nu îndrăznește să se laude asupra acestui fapt. El nu îndrăznește să devină egoist și să fie indiferent față de izbăvirea și salvarea omenirii. El nu trebuie să țină bucuria pentru sine. Ce urmează, atunci, din această concluzie?

39. Ca și apostolul Pavel, și totodată cu ajutorul scrierilor lui Pavel, membrii rămășiței Israelului spiritual trebuie să profite de importanța scripturilor citate de Pavel, inclusiv de profeția din Isaia 11:1, 10. Ei trebuie să-și dea seama de faptul că, dacă profeția spune că Neamurile vor nădăjdi în Fiul lui Dumnezeu care trebuie să se scoale ca să domnească peste ele, atunci Neamurile trebuie să învețe despre Împăratul uns al lui Dumnezeu. În consecință, depinde direct de poporul informat ai lui Iehova, „Israelul lui Dumnezeu” să facă cunoscut Împărăția și Împăratul Lui la Neamuri pentru ca acestea să învețe despre Acela care este singura nădejde pentru întreaga omenire.

40. Întrucât Dumnezeu nu trimite pe îngerii glorioși din cer să facă acest lucru, prin cine altcineva vor învăța Neamurile despre această nădejde decât prin martorii lui Dumnezeu! Și acum acea Împărăție a lui Iehova este întemeiată din anul 1914 A. D. și El a pus autoritate deplină peste „Steagul” și Împăratul Lui, și acum, dat fiind faptul că dușmanii omenirii au planificat o nădejde falsă a unei păci și securități durabile printr-o organizație mondială politică, este necesar să facem cunoscut tuturor popoarelor din toate naționalitățile nădejdea vie pe care au prezis-o profețiile lui Iehova. Profeția trebuie să-și aibă împlinirea ei finală, și anume, că în această zi când Împăratul lui Iehova domnește în mijlocul dușmanilor Săi mulțimile de Neamuri ar trebui să-și pună nădejdea în El și ar trebui să-L slujească ca Împărat. Doar făcând acest lucru, ele vor scăpa de distrugere cu națiunile politice la Armagedon și vor intra în viață eternă pe pământul curățat în Lumea Nouă

dreaptă a lui Dumnezeu. Profetia nu poate da greș în împlinirea ei în vremea aceasta, și anume, că Neamurile se vor bucura și se vor încrede în nădejdea adevărată. Pentru a avea o contribuție în realizarea profetiei, poporul lui Iehova nu pot trece peste obligația lor de a sluji. Ei trebuie să împărtășească bucuria lor cu Neamurile.

CREȘTEREA ESTE ÎMPLINIREA

41. În vremea lui Pavel Neamurile erau cu mult mai numeroase decât Israelii sau Evreii, după cum Neamurile sau națiunile din prezent sunt mult mai numeroase decât rămășița mică a Israelitilor spirituali, „Israelul lui Dumnezeu”. Acest fapt denotă a câmp vast pentru lucrare; după cum a spus Isus: „Câmpul este lumea”. (Mat. 13:38). În același timp mai înseamnă multă muncă. Înseamnă mișcare, acțiune, de a răspândi evanghelia Împărăției. Apostolul Pavel, deplin conștient de sensul profetiilor referitoare la Neamuri, nu a murmurat la gândul lucrării multe însărcinate și la necesitatea lui de a merge cu tovarășii săi discipoli în mărturisirea „în public, și din casă în casă”, și din națiune în națiune, și din oraș în oraș.

42. Pavel a considerat o mare onoare de la Dumnezeu prin Cristos de a fi făcut „apostol al Neamurilor”. Cu putere și forță el a încercat să se folosească din plin de această poziție. După aproape douăzeci de ani în câmpul lucrării el a scris scrisoarea lui către Romani; și el nu era atunci istovit și pregătit să abandoneze și să se retragă la pensie. Nu acest imitator credincios al lui Cristos Isus! Nici nu a căutat el sfârșitul ușor al slujbei. El nu a lăsat în seama altora să facă lucrarea grea, periculoasă, de deschidere a câmpurilor nelucrate și de a veni după aceea să continue lucrarea pe temelii puse de alții. Nu acest „apostol al Neamurilor”! În schimb, el și-a planificat să fie în fruntea lucrării, slujind ca pionier în teritoriile neatinse sub călăuzirea spiritului lui Dumnezeu. În vremea în care el a scris Romanilor el privea la terenuri mai noi. Cu apreciere recunoscătoare pentru ceea ce Dumnezeu îl ajutase să facă el a spus:

43. „De aceea pot să mă laud în Cristos Isus cu privire la lucrarea pentru Dumnezeu în care sunt implicat. Căci nu voi îndrăzni să menționez niciun rezultat pe care Cristos l-a adus prin alt ajutor decât al meu în asigurarea ascultării Neamurilor prin cuvânt sau faptă, cu puterea manifestată prin semne și minuni, și prin puterea Spiritului Sfânt. Dar - ca să vorbesc pur și simplu despre lucrările mele - începând din Ierusalim și districtele periferice, am proclamat fără rezerve, chiar și până la Iliric, Vestea Bună a lui Cristos; cu toate acestea, m-am ambiționat să nu spun Vestea Bună unde Numele lui Cristos a fost deja cunoscut, de teamă să nu zidesc pe temelia altui om. Dar, după cum scrie Scriptura: „ACEIA CĂRORA NU LI SE PROPOVĂDUISE DESPRE EL, ÎL VOR VEDEA, ȘI CEI CE N-AUZISERĂ DE EL, ÎL VOR CUNOAȘTE”. (Isa. 52:15). „Și aceasta este ceea ce m-a împiedicat să vin la voi. Dar acum, dat fiind faptul că nu mai există niciun teren neocupat în această parte a lumii, și am dorit în ultimii ani să vă fac o vizită, nădăjduiesc, când voi pleca spre Spania, să vă văd în drumul meu și să fiu ajutat de voi în călătoria mea, după ce voi sta mai întâi cu voi câțva timp”. – Rom. 15:17-24, *Weymouth*.

44. Luați o hartă și urmăriți teritoriul pe care l-a acoperit sau vizitat Pavel, de la Ierusalim, prin Arabia și Siria, prin Asia Mică, și apoi prin Grecia și până la Iliric, coasta Dalmațiană a Mării Adriatice deținută acum de Iugoslavia. În greutate, cheltuieli proprii și pericole el vizitase și slujise cel puțin zece provincii generale ale Imperiului Roman, inclusiv multe insule ale mării, și astfel stând aproape doi ani în fiecare provincie. Nemulțumit cu aceasta, el a vrut să extindă slujba lui mai departe, făcând doar o vizită în treacăt în Roma în drumul lui spre vârful continentului European, și anume, Spania. Aceasta nu deoarece Pavel avea dorință de plimbare, nici deoarece el

nu mergea îndărăt în teritoriu de două ori, pentru că Pavel făcea vizite sau vizite ulterioare. A fost pentru că el a apreciat pe deplin privilegiul slujbei lui și a dorit o creștere a părtășiei în împlinirea profeției pe care a citat-o, și anume: „Ceea ce nu li se spusese vor vedea, și ceea ce nu auziseră vor analiza”. – Isa. 52:15.

45. Acest text, așa cum l-a citat Pavel din Versiunea Septuaginta, exprimă același gând puternic: „Ei vor vedea, la care nu a venit nici o veste despre El, și cei ce nu au auzit vor înțelege”. (Rom. 15:21, *Ver. Stand. Amer*). Nu avem dovadă să arătăm dacă Pavel a ajuns în Spania; dar faptul că el a obținut o parte mai mare în împlinirea acestei profeții emoționante îl arată foarte clar Cuvântul lui Dumnezeu: „Fiți imitatori ai mei, după cum și eu sunt al lui Cristos, a spus Neamurilor acest apostol plin de energie. – 1 Cor. 11:1, *Ver. Stand. Amer.*; 4:16.

46. Poporul lui Iehova și tovarășii lor „Păgânii” ar face bine să-l imite pe Pavel. Cu epoca postbelică în fața noastră și demonii grăbind toate națiunile politice spre Armaghedon, trăim punctul culminant al împlinirii profeției pe care a citat-o Pavel. „Mulțimea mare” din toate națiunile, neamurile, popoarele, și limbile trebuie să fie educată să ia o poziție înaintea tronului lui Dumnezeu și să se declare în favoarea Împărăției Lui și să se bucure în ea. (Apoc. 7:9-17). Situația constituie o provocare. Profetia Cuvântului lui Dumnezeu duce ecoul strigătului Comandantului: „În ofensivă cu veștile Împărăției la toate națiunile sau Neamurile care încă nu au auzit și înțeles!” Rămășița „poporului lui Iehova pentru Numele Lui” nu îndrăznește să păstreze doar pentru ea bucuria și lasă ca și alții să audă, să înțeleagă și să se bucure. Mai mult, dat fiind faptul că acele Neamuri binevoitoare care au auzit deja și înțeles și și-au pus nădejdea în Împăratul lui Iehova, trebuie și ele să lase ca bucuria și veselia lor să se reverse prin mărturisirea la toate națiunile despre Guvernul Drept al vieții, luminii și păcii. Este obligatoriu pentru noi toți să ne alăturăm Împăratului lui Iehova să vestim în unitate mesajul Împărăției la toată omenirea: „Bucurați-vă, națiuni, cu poporul Lui”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Despre ce fapt cu privire la Iehova pot toate naționalitățile să se veselească ?
2. Cum și când veni apostolul Petru să declare faptul de mai sus ?
3. Cărui instrument îi era asemănătoare predica lui Petru acolo ? și cum era arătată imparțialitatea lui Dumnezeu de aici înainte ?
4. Despre ce declara Petru atunci că era obligat să pună mărturie ?
5. Ce se întâmplă după ce Petru sfârși de spus mesajul său ? și ce începură acei păgâni să se bucure împreună cu Evreii credincioși ?
6. Cu care popor particular începură acei păgâni să se bucure și în ce ?
7. Pentru ce acest avertisment nu era de mică importanță, ci unul de bucurie și nu anti semitism ?
8. a) Pentru ce și în care scrisoare, a atras Pavel atenția asupra acestei împliniri a profeției cu privire la păgâni ? b) De către cine fu fondată adunarea creștină din Roma ?
9. În contrast cu tradiția religioasă referitoare la Petru, ce se știe despre relațiile lui Pavel cu Roma și adunarea de acolo ?
10. De ce folos pentru Martorii lui Iehova astăzi este apărarea scripturală și sprijinul pe care Pavel și l-a pus pentru sine ?

11. În conformitate cu scrisoarea lui Pavel, care este factorul hotărâtor pentru creaturile primite acum de Dumnezeu ? și ce ilustrațiune folosește Pavel ?
12. a) Cum zice el că ar trebui creștinii să se recunoască și să se trateze unii pe alții ? b) Pentru ce atunci se ruga Pavel cu privire la el ?
13. Cum pledează Pavel împotriva prejudecăților naționale ? și ce îndeamnă el pe creștini să facă în ce privește unul pe altul ?
14. a) Ce zice Isus despre cei bineveniți la El ? b) Cum a devenit Christos Isus slujitorul sau agentul lui Dumnezeu pentru tăierea împrejur ?
15. În împlinire ce era slujba exclusivă a lui Christos pentru tăierea împrejur și pentru ce ?
16. Cum au răspuns Evreii acestei slujbe, și cu ce rezultate ?
17. Ce știa Isus din profețiile lui Iehova cu privire la completarea locurilor de membru în clasa împărăției ?
18. Cum a prezis Isus cel înviat aceasta înainte de ase depărta ?
19. a) În folosul cui s-a arătat Isus astfel pe sine a fi servul lui Dumnezeu ? b) Ce dovadă scripturală citează Pavel despre aceasta, și cum trebuie să fie împlinită asemenea scriptură ?
20. Cine este Propovăduitorul sau Martorul prefigurat ca vorbind în scriptura pe care Pavel o citează ? și ce prezice aceasta ?
21. a) Când a scris David această scriptură profetică, și pe cine prefigura el atunci ? Cum era, atunci, această scriptură împlinită ?
22. a) În conformitate cu profeția lui Maleahi, când va avea loc încunoștințarea păgânilor despre numele și închinarea lui Dumnezeu ? b) Când a avut loc aceasta prima dată ? Și ce ne arată aceasta nouă acum ?
- 23,24. a) Ce a zis Isus când a venit la Templul din Ierusalim ? b) Cum este împlinită aceasta în timpul din urmă ? Și pentru ce putea Christos Isus atunci să dea mulțumiri lui Dumnezeu printre păgâni ?
25. a) Ce citație face Pavel după aceea și din care profeție ? b) Cu al cui popor îndeamnă profeția națiunile să se veselească ?
26. Pentru ce nu se bucură națiunile politice împreună cu poporul Său ? și ce chestiuni se ridică prin urmare ?
27. Cine se înțelege prin „națiuni” în profeție ? și pentru ce nu pot ele să se simtă fricoase cu privire la alăturarea la bucurie ?
28. a) Cum vizitează Christos Isus acum națiunile spre a le invita să se veselească ? b) Ce motiv particular de bucurie are rămășița ?
29. a) Pentru ce bucuria rămășiței nu este egoistă ? b) Ce este necesar mai întâi pentru ca națiunile să se alătore bucuriei ?
30. Cu ce dorință și cântare a mers rămășița înainte de 1919 ?
31. Care două profeții scripturale le citează Pavel mai departe în folosul națiunilor ?
32. Ce presupune citația lui Pavel din Psalmul 117:1 ? Și ce prezice aceasta prin urmare ?
- 33,34. În conformitate cu citația lui Pavel din Isaia 11:1,10, în jurul cui ar trebui și se vor strânge națiunile ? Și cine iese afară din împlinirea profeției ?
35. A citat Pavel Isaia 11:1,10, spre a arăta domnia lui Christos începută atunci ? Sau pentru ce ?
36. Ce cerințe pune, prin urmare, această profeție înaintea Martorilor lui Iehova ?
37. Cine este izvorul acestei speranțe în Christos ? Și ce rugăciune a exprimat Pavel așadar după aceea în scrisoarea sa ?

38. Prin ce se deosebea starea păgânilor credincioși de atunci de aceea a națiunilor de astăzi ?
39. Pentru ce motive profetice nu trebuie ca rămășița Israelului spiritual să nu țină veselia și bucuria pentru ea însăși ?
40. Prin cine și pentru ce mai ales trebuie păgânii să învețe despre această speranță de la 1914 ?
41. În ce privește numărul cum au fost comparate națiunile întotdeauna cu „Israelul lui Dumnezeu” ? Și ce denotă acest fapt prin urmare ?
42. Cum a văzut Pavel o împărtășire în această lucrare ? și cum s-a apropiat el și aluat parte la ea ?
43. Ce a scris Pavel atunci Romanilor despre lucrarea și planurile sale ? Și care profecție scripturală citează el atunci ?
44. Ce teritorii a atins Pavel cu Evanghelia ? și pentru ce dorea el să-și extindă slujba sa mai departe ?
45. Din ce versiune a citat Pavel Isaia 52:15 ? și a avut el o împărtășire pe mai departe în împlinirea ei ?
46. Pentru ce este bine pentru noi să urmăm exemplul lui Pavel, mai ales acum ? și ce proclamație este datoria noastră a tuturor astăzi ?

SERVI CU BUNĂVOINȚĂ LA TEMPLU

În vremurile antice numai Israelii sau Evreii erau poporul de legământ al lui Dumnezeu, „cunoscuți de toate familiile pământului”. (Amos 3:2). Toate celelalte popoare erau „fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței”. (Efes. 2:12). Acești străini sunt menționați ca *ne-evrei sau Neamuri*, însemnând națiunile de non-evrei, non-izraeliți. Dar străinii care l-au căutat și care s-au supus legii Lui, Iehova Dumnezeu nu i-a refuzat, chiar dacă nu erau într-un legământ cu El prin Moise. (A se vedea Exod 12:48; 20:10). Să analizăm cazul lui Hobab Chenitul, care era cumnatul lui Moise. Când Moise era în fruntea Israelitelor care mergeau spre Țara Promisă a Canaanului, el l-a invitat pe Hobab Chenitul să meargă cu el spunându-i: „Vino cu noi, și îți vom face bine”. Ulterior, mulți Cheniți au locuit cu Israelii și, chiar dacă erau străini, au primit beneficii în mod indirect de la legământul lui Dumnezeu cu Israel. – Num. 10:29; Jud. 1:16; 4:11.

Străinii care au locuit cu Israelii, națiunea de legământ a lui Dumnezeu, au fost obligați să asculte de legea lui Dumnezeu. (Lev. 16:29; 18:26; 19:33,34). Tocmai înainte ca Israelii să treacă Iordanul spre Canaan, Moise le-a reamintit bunătatea lui Dumnezeu de până atunci, și Moise a spus despre Iehova Dumnezeu: „El face dreptate orfanului și văduvei, și iubește pe străin și îi dă mâncare și îmbrăcăminte; Iubiți așadar pe străin, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului”. (Deut. 10:18, 19). Cu acea ocazie în care Israelii erau adunați pe câmpiile Moabului ca să asculte cuvântarea de adio a lui Moise, străinii erau și ei acolo ca să primească îndemnul dat prin acel om al lui Dumnezeu la porunca lui Iehova. (Deut. 29:10, 11). Acei străini care locuiau cu poporul de legământ al lui Dumnezeu, Israelii, s-au închinat și au ascultat de Iehova Dumnezeu și ei i-au prefigurat pe cei ce se dedică acum lui Dumnezeu și care se asociază cu poporul Lui consacrat.

Dacă ei continuă să rămână credincioși și ascultători față de El și suveranitatea Lui universală, ei vor forma „mulțimea mare” văzută la Apocalipsa 7:9-17.

Țara Canaanului, în care acei Israeliti și străini erau gata să intre, era locuită atunci de dușmanii lui Iehova Dumnezeu, cei mai mulți dintre ei intrând într-o conspirație de a lupta împotriva Lui. Excepția a fost doar acei oameni din Gabaon, care au arătat că aveau credință în Dumnezeul lui Israel. Dușmanii aliați din Canaan i-au prefigurat pe cei ce sunt astăzi religioniști ca Canaanii, adică, religioniștii și aliații politici și comerciali ai „creștinătății”, care plănuiesc cu toții să distrugă pe martorii creștini și credincioși ai lui Iehova și care caută să-i împiedice să devină „națiunea sfântă” a lui Dumnezeu, așa cum a fost prezis în Psalmul 83. Gabaoniții erau un popor care căuta viață prin supunere față de Dumnezeul lui Israel. Ei îi ilustrează pe „oamenii cu bunăvoință” din ziua de azi care doresc dreptat și salvare. Gabaoniții au zis că vor să-l ajute pe Iosua să distrugă pe „oamenii cu bunăvoință” din ziua de azi care doresc dreptat și salvare. Gabaoniții au zis că vor să-l ajute pe Iosua să distrugă pe „oamenii cu bunăvoință” din ziua de azi care doresc dreptat și salvare. Gabaoniții au zis că vor să-l ajute pe Iosua să distrugă pe „oamenii cu bunăvoință” din ziua de azi care doresc dreptat și salvare. Gabaoniții au zis că vor să-l ajute pe Iosua să distrugă pe „oamenii cu bunăvoință” din ziua de azi care doresc dreptat și salvare. – Iosua, capitolul 9.

Bătălia pe care dus-o mai târziu Iosua cu dușmanii acelui tratat de la Gabaon este, fără îndoială, o imagine a „bătăliei zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu”, numit și „Armagedon”. Asemănarea Armagedonului cu bătălia de la Gabaon este arătată la Isaia 28:21, care spune: „Căci DOMNUL [Iehova] se va scula ca la muntele Perașim, se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-și facă lucrarea Lui, lucrarea Lui ciudată, ca să-și împlinească actul Lui, actul Lui ciudat”. Actul, „actul Lui ciudat”, menționat aici este bătălia Armagedonului, unde dușmanii lui Dumnezeu vor fi distruși.

Gabaoniții nu au stat deoparte ca să aștepte bătălia lui Dumnezeu prin Iosua înainte ca să-și ia măsurile de prevedere. Aceasta arată că cei care sunt dispuși astăzi față de Dumnezeu nu pot să aștepte până când începe Armagedonul, ca să caute pe Iehova Dumnezeu, ci trebuie să acționeze rapid la auzirea adevărului așa cum este arătat în Scripturi și așa cum este proclamat de martorii lui Iehova. Apoi ei trebuie să facă pașii pe care îi arată Iehova Dumnezeu pentru ei, ca să poată găsi protecție și salvare. Ambasadorii, adresându-se lui Iosua, i-au spus că veniseră la el datorită Numelui lui Iehova Dumnezeu, pe care el l-a slujit. „Și i-au spus: Dintr-o țară foarte îndepărtată vin slujitorii tăi din cauza Numelui lui Iehova, Dumnezeul tău; căci am auzit faima Lui, și tot ce a făcut El în Egipt.” „Și ei au răspuns lui Iosua, și au zis: Pentru că slujitorii tăi au auzit cum acel Iehova Dumnezeu tău a poruncit slujitorului Său Moise ca să vă dea toată țara, și să distrugă pe toți locuitorii țării dinaintea voastră; de aceea ne-am temut tare pentru viețile noastre din cauza voastră, și am făcut acest lucru. Și acum, iată, suntem în mâna ta; ce ți se pare bine și drept să faci, fă cu noi. „Și Iosua i-a făcut din ziua aceea tăietori de lemne și cărători de apă pentru adunare, și pentru altarul lui Iehova, până în ziua de azi, în locul pe care l-ar alege El [pentru templul Lui]. – Ios. 9:9, 24, 25, 27, *Ver. Stand. Amer.*

Acei Gabaoniți care s-au unit cu Israelii în slujba lor sub comanda lui Iosua prefigurează pe „oamenii cu bunăvoință” din ziua de azi care se alătură rămășiței credincioase a lui Iehova și-L slujesc sub comanda Mai Marelui Iosua, Comandantul Cristos Isus.

La timpul potrivit împărații diferitelor provincii ale Canaanului au auzit că Gabaoniții se asociaseră cu Iosua. Prin urmare, acei Canaanii au format o alianță contra lui Iehova, pentru ca toate forțele lor să se mobilizeze și să lupte împotriva Gabaoniților. (Iosua 10:2-5). Această parte a dramei profetice ilustrează modul în care religioniștii „creștinătății” se unesc să distrugă „oamenii cu bunăvoință” din prezent pentru că aceștia l-au căutat pe Iehova Dumnezeu și s-au asociat cu

rămășița Lui unsă. Așadar, auzind că forțele aliate ale Canaaniților veneau împotriva lor, oamenii din Gabaon au trimis la Iosua ca să-i spună: „Suie-te.... repede, și salvează-ne”. Astfel este prezis că persoanele binevoitoare din ziua de azi, în această vreme a asediului împotriva martorilor lui Iehova, apelează la Cristos Isus, Mai Marele Iosua, ca să-i salveze de urâciunile comise în „creștinătate” și de atacurile făcute asupra lor de religioniști, pentru că toate sistemele religioase sunt împotriva persoanelor care-l caută pe Iehova.

Iosua a răspuns rapid. Pe timp de noapte el a pornit armata lui către orașul Gabaon, care era sub asediu. Aceasta arată că lucrarea de salvare în numele numărului mare de „oameni cu bunăvoință” trebuie făcută acum rapid, acum când întunericul nopții acoperă popoarele pământului care sunt împotriva lui Iehova Dumnezeu. Chiar dacă dușmanul aliat asediase Gabaonul când Iosua a apărut pe scenă, Gabaoniții au refuzat să se predea dușmanului. Aceasta arată că cei care se declară pentru Iehova Dumnezeu trebuie să stea fermi de partea Lui în ciuda întregii opoziții. Astăzi „oamenii cu bunăvoință” învață că au multă împotrivire, și acest lucru îi stârnește și îi întărește să umble așa cum îi direcționează Domnul Dumnezeu.

Sosind imediat la Gabaon cu armata lui, Iosua a atacat dintr-odată pe dușman: „Și Domnul i-a zis lui Iosua: Nu te teme de ei; căci i-am dat în mâinile tale; niciunul din ei nu va putea să stea înaintea ta. Iosua a venit fără veste peste ei, după ce a mers de la Ghilgal [baza lui] toată noaptea. Și DOMNUL i-a pus în învâlmășeală dinaintea lui Israel, și i-a ucis cu o mare înfrângere la Gabaon, și i-a urmărit pe drumul care suie la Bet-Horon, și i-a lovit la Azeca, și până la Macheda”. – Ios. 10:8-10.

Aceasta este o dovadă în plus că bătălia de la Gabaon a fost o ilustrație a bătăliei de la Armagedon. Iehova a luptat în bătălia poporului Său de legământ și a câștigat pentru ei o victorie spre lauda lui Iehova Dumnezeu. „Și s-a întâmplat că, în timp ce fugeau dinaintea lui Israel, și se coborau din Bet-Horon, DOMNUL a aruncat pietre mari din cer peste ei până la Azeca, și au murit; au fost mai mulți care au murit de pietrele grindinei decât cei pe care i-au ucis cu sabia copiii lui Israel. Atunci Iosua a vorbit DOMNULUI în ziua în care DOMNUL a dat pe Amoriți [sau Canaaniți] în mâinile copiilor lui Israel, și a spus în fața lui Israel: „Oprește-te Soare, asupra Gabaonului, și tu, Lună, asupra văii Aialonului. Și soarele s-a oprit, și luna s-a oprit, până ce poporul răzbunase pe dușmanii lui. Lucrul acesta nu este scris oare în cartea Dreptului? Astfel, soarele s-a oprit în mijlocul cerului, și nu s-a grăbit să apună, aproape o zi întreagă. N-a mai nici o zi ca aceea, nici înainte nici după, când DOMNUL a ascultat glasul unui om; căci DOMNUL lupta pentru Israel”. – Ios. 10:11-14.

Gabaoniții au fost izbăviți și salvați de la distrugerea propusă asupra lor de dușmanul aliat, și aceasta ilustrează că persoanele binevoitoare care vor forma „mulțimea mare” a supraviețuitorilor de la Armagedon și care dacă se vor pune mai întâi sub comanda Mai Marelui Iosua, Comandantul Cristos Isus, vor fi salvați la bătălia Armagedonului și vor intra în lumea nouă neprihănită.

Observați cum descendenții acestor Gabaoniți și a altor străini ca și ei s-au dedicat lui Iehova Dumnezeu și au venit să-L slujească la templu în orașul Său sfânt. Peste patru sute de ani, împăratul Solomon, la porunca lui Iehova Dumnezeu, a construit templul la Ierusalim, „o casă Numelui DOMNULUI Dumnezeului meu”. (1 Împ. 5:5). Tatăl lui Solomon, David, fusese iubit de împăratul Hiram, din orașul aliat din Tir, și acest împărat a trimis pe slujitorii săi la Solomon ca să învețe ce ar putea el să facă să-l ajute (pe Solomon). Solomon a spus împăratului Hiram ca slujitorii lui să pregătească material pentru templu: „Astfel Hiram a dat lui Solomon lemne de cedru și și lemne de brad după dorința lui”. – 1 Împ. 5:10.

Împăratul Hiram a dat slujitori ca să lucreze pentru prietenul său împăratul Solomon. „Și împăratul Tirului, Hiram, a trimis pe slujitorii săi la Solomon; căci auzise că îl unseseră împărat în locul tatălui său; căci Hiram iubise întotdeauna pe David”. „Și DOMNUL a dat lui Solomon înțelepciune, așa cum i-a promis; și a fost pace între Hiram și Solomon; și ei au făcut un legământ împreună.” „Și zidarii lui Solomon și zidarii lui Hiram au cioplit [pietrele]; și astfel au pregătit lemn și pietre ca să zidească casa”. (1 Împ. 5:1, 12, 18; 2 Cron. 2:3-10). Alți străini, sau prozeliți din Israel au fost aduși în slujbă: „Și Solomon a numărat pe toți străinii care erau în țara lui Israel, după numărătoarea pe care o făcuse David tatăl său [arătând că cei din afara țării Israelului erau nenumărați]; și s-au găsit o sută cincizeci și trei de mii șase sute. Și a luat [70.000] din ei [acești străini sau prozeliți] să fie cărători de sarini, și [80.000] să taie pietre în munte, și [3600] să supravegheze și să pună pe popor la lucru”. (2 Cron. 2:17, 18). Acest program de lucru pentru templu al lui Solomon corespunde cu extinderea din prezent către marea turmă a „oamenilor cu bunăvoință” o parte din lucrarea de publicare a martorilor lui Iehova de a vesti Numele și Împărăția lui Iehova. – Apoc. 22:17.

Construirea templului de către Solomon a început în jurul anului 1034 î.Cr., și după șapte ani și șase luni templul a fost terminat și sfințit. (1 Împ. 6:1, 37, 38). Solomon a fost un tip al „Mai marelui decât Solomon”, adică, Isus Cristos, constructorul adevăratului templu al lui Iehova Dumnezeu, care nu este făcut de mâini omenești. Faptele așa cum sunt arătate altundeva în numeroase publicații ale TURNULUI DE VEGHERE marchează primăvara anului 1918 d. Cr. ca momentul în care a început construirea acestui templu anti-tipic, pentru că atunci Cristos Isus a venit la templu și a ridicat pe urmașii Săi credincioși care dormeau în moarte la viață cerească ca „pietre vii” în templul lui Dumnezeu de deasupra. Acum numărăm 7, 5 ani din primăvara anului 1918 și ajungem în toamna anului 1925. Aduceți-vă aminte și faptul că străinii erau folosiți să ajute la construirea templului lui Solomon și că aceștia au prefigurat pe „oamenii binevoitori” sau „celelalte oi” ale lui Dumnezeu din ziua de azi.

La sfințirea templului împăratul Solomon s-a rugat și în rugăciunea lui el s-a referit la „străinul” care la timpul hotărât va veni la templul lui Iehova pentru a cere milă datorită numelui Său cel mare. (A se vedea 2 Cronici 6:32, 33; 1 Împ. 8:41-43). Acești străini prefigurează sau ilustrează „celelalte oi” ale Domnului care se adună acum în turma lui Iehova Dumnezeu și în slujba Lui. Observați acum faptele care arată curățarea de către Dumnezeu a rămășiței Sale, și adevărurile referitoare la „oamenii binevoitori”, „mulțimea mare”.

Anul 1925 marchează „al unsprezecelea an” după 1914, sau al șaptelea an după venirea Domnului Isus în calitate de „mesager” al lui Iehova la templu în 1918 și ridicarea de către El apoi a templului. (Mal. 3:1-5). În 1925 poporul consacrat al lui Iehova s-a adunat într-o convenție la Indianapolis, Indiana. În 29 August 1925, acea adunare a poporului lui Iehova a adoptat o rezoluție. Ea a fost intitulată „Mesajul Speranței” și a fost prima și singura rezoluție din cele șapte rezoluții succesive adoptată într-o perioadă de șapte anii care a fost adresată după cum urmează: „Pentru Toți Oamenii cu Bunăvoință”. Așadar, aici era ceva ce a corespuns bine cu rugăciunea lui Solomon la sfințirea templului din Ierusalim pentru străinii cu bunăvoință care vor veni să se închine acolo.

Este interesant de remarcat faptul că a cele patrusprezece zile de celebrare de împăratul Solomon a sfințirii templului în luna a șaptea Evreiască a anului nu au inclus doar ziua de ispășire Evreiască (ziua a zecea a lunii), ci și întreaga sărbătoare de șapte zile a corturilor (din a cincisprezecea zi până în a douăzeci și una, inclusiv). Această sărbătoare a corturilor a fost distinctă prin colibe speciale ale celor care sărbătoreau și de întâlniri la templu, cu ramuri de

palmier vânturate de cei ce se închinau. Aceasta ne amintește de „mulțimea mare” binevoitoare descrisă la Apocalipsa 7:9, 10, care era ilustrată ca alăturându-se rămășiței unse a lui Iehova în celebrarea mării sărbători anti-tipice a recoltelor sau sărbătoare a corturilor. După ce rămășița unsă a lui Iehova și tovarășii ei binevoitori au adoptat „Mesajul Speranței” mai sus menționat adresat „Pentru Toți Oamenii cu Bunăvoință”, el a început să fie distribuit în milioane de exemplare în toată lumea în ziua de Sâmbătă, 31 Octombrie 1925, și a continuat până în 1926. Astfel „Mesajul Speranței” a fost primit de „oamenii cu bunăvoință” la un timp hotărât. A direcționat Domnul Dumnezeu acest lucru? Credința răspunde: Cu siguranță!

Cei care slujeau la templu în Ierusalim care au prefigurat pe „celelalte oi” ale Domnului din ziua de azi au fost chemați „Netinimi sau slujitorii Templului”. Templul lui Solomon a fost distrus în anul 607 î. Cr. și atunci Israelii au fost deportați în Babilon. Când o rămășiță a lor s-a întors din Babilon la Ierusalim ca să reconstruiască templul, acești Netinimi, sau „dați” așa cum semnifică numele, au fost însărcinați să ajute rămășița și să slujească împreună cu ea. Acești Netinimi nu erau Israelii, dar prin slujirea cu Israelii, ei s-au separat complet de națiunile păgâne, non-Israelite și și-au luat locurile cu poporul de legământ al lui Iehova. (A se vedea Ezra 2:1-70; 8:20; Neem. 10:1, 28, 29). Netinimii erau slujitori care ajutau Leviții la templu prin realizarea sarcinilor de slugă. Netinimii moderni, care vor forma „mulțimea mare”, ajută pe cei binevoitori care vin din orice națiune și se dedică slujbei lui Iehova Dumnezeu Atotputernic. „De aceea ei stau înaintea tronului lui Dumnezeu, și-L slujesc zi și noapte în templul Lui; și Cel ce stă pe tron va locui printre ei”. – Apoc. 7:15.

